www.forgottenbooks.com

Copyright © 2016 FB &c Ltd.
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

POETAE LYRICI GRAECI.

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

EDITIONIS QUARTAE

VOL. I.

PINDARI CARMINA CONTINENS.

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXXVIII.

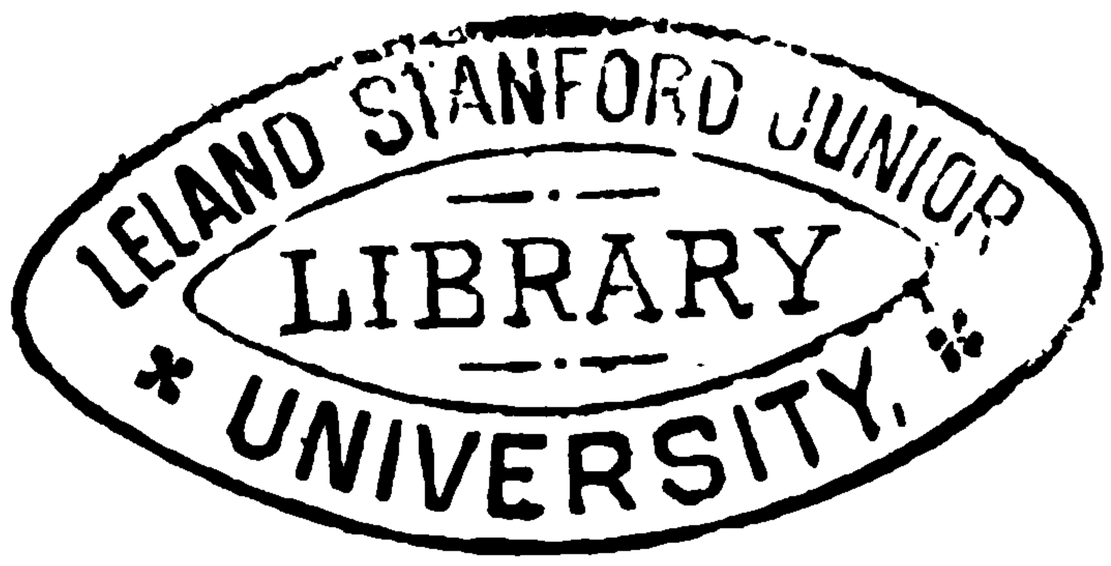

A12881

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

TYCHONI MOMMSENO

D. D. D.

THEODORUS BERGK.

Tricesimus quintus agitur annus, ex quo haec poetarum lyricorum sylloge primum foras data est: quam cum denuo retractatam e manibus dimitto, animum subit imago virorum desideratissimorum Augusti Meinekii et Friderici Theophili Welckeri, quibus si licuisset novam hanc operis ampli et laboriosi editionem, quemadmodum priores inscribere, iustos et aequos nactus aestimatores studiorum meorum satis magnum fructum percepturus eram. Nunc, quandoquidem pro virili parte officium exsecutus mihi videor, sufficit haec conscientia: nam incorrupto posteritatis iudicio non tam id, quod laudatores plurimos invenit probatur, quam quod re vera laudandum est.

In Pindaro recensendo usus sum ut par est instrumento critico, quod insignis Mommseni industria et fides suppeditavit, quibus auxiliis carebam, cum tertium ederem Pindari carmina. Hanc tertiam editionem sub examen vocans Christius Monacensis, novissimus editor, iure quidem feliciorem sibi sortem obtigisse gratulatur, quod copiis a Mommseno paratis uti potuerit, sed quod me reprehendit, qui codices neque optimos neque subtiliter ponderatos adhibuerim, ea censoris nota quorsum spectet, non satis assequor. Equidem olim Boeckhii copiis usus sum, quas ut potui auxi; si quis meliorum subsidiorum incuriosum me fuisse incuset, crimen hoc facili negotio diluere licet, sed tacere satius est. Veteres libros una cum apographis quamvis inquinatos plurimis vitiis, at interpolationis immunes segregandos esse a codicibus recentioribus, in quibus Byzantinorum criticorum libido grassata est, primus docuit Boeckhius (vid. praeter Boeckhii editionem inprimis commentationem de crisi Pindari in actis Ac. Berol. 1822—3 p. 318 seq.), non Mommsenus, quem credo valde miratum fuisse, sibi illam laudem a novissimo Pindari editore vindicari. Ego Boeckhium ducem secutus tam melioribus quam deterioribus libris caute simul et libero iudicio usus sum: nam quamvis diligentius, quam priorum quisquam poetae orationem ad librorum fidem examinaverim, omnem tamen superstitionem procul habui. Quod Christius asserit, me etiam iis locis, quibus

a codicibus recte aestimatis lex et norma petenda sit, meo arbitrio indulsisse, quorsum pertineat non intelligo, nisi forte mihi vitio vertit, quod spreverim sordes, quibus ipse Pindari carmina contaminavit; sed de his quantum satis dictum in Prolegomenis ad Pindarum. Solet Christius ex aliorum obtrectatione sibi laudem parere, nihil curans, verene an falso socios operis culpet: nam qui confidenter scripsit, me vacui temporis in versuum numeris tam incertum locum esse arbitrari, ut ubicunque numeri vacillent, adhibuerim, is pro intestabili habendus. Verum vanas has calumnias nihil moratus pergam itinere, quod institi. Criticorum pericula re et eventis aut refelluntur aut confirmantur. Me quidem Pindaro emendando non frustra operam dedisse vel inde intelligitur, quod ea, quae divinando assecutus eram, codicum recens collatorum auctoritate saepius stabilita sunt. Itaque alacri animo, quamvis aliorum studiorum labores urguerent, de integro Pindari carmina relegi, ut pro virium modulo pristinum nitorem restituerem: *Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.*

In editione tertia adornanda vir doctissimus Alfredus Holder cum alia subsidia officiose subministravit, tum exemplum secundae editionis, in cuius margine iis epigrammatis, quae ex Anthologia Palatina deprompta sunt, addiderat scripturae varietatem, codice Heidelbergensi diligentissime examinato. Hunc codicem denuo perscrutatus Georgius Finsler Turicensis (*kritische Untersuchungen zur Geschichte der griechischen Anthologie.* Turici 1876) dilucide de diversis codicis partibus deque variis librariorum et correctorum manibus exposuit: [1]) ostendit enim, cum scriba saepe et nomina poetarum et argumenta epigrammatum omisisset, postea lemmata addita esse ab alia manu, indices autem poetarum rursus ab alio adscriptos esse, qui ad corrigendum codicem adhibuerit eum librum, quem Michael *ὁ χαρτοφύλαξ* sua manu descripserat ex archetypo ut videtur Constantini Cephalae. Sed mihi quidem corrector hoc exemplo, cuius praecipuam esse auctoritatem ap-

---

1) Ipse in edit. 3 p. 1035 ad Anacr. Epigr. 102 dixi me sperare fore, ut difficilem quaestionem, quae est de lemmatis cod. Palatini a diversis manibus adiectis, ipse Holder pertractaret. De Holderi collatione Finsler p. 16 haec animadvertit: „*Mit dieser Unterscheidung der verschiedenen Hände stimmen, was die Lemmata anbetrifft, die Angaben Holders insofern überein, als dort in jedem einzelnen Falle die verschiedenen Hände richtig geschieden werden. Aber Holder hat sich verleiten lassen in den Lemmata des ersten Theiles nur zwei Hände zu scheiden, während es deren drei giebt.*“ Confido equidem iis, quae Finsler observavit, sed mihi repetenda sunt ea, quae Holder olim adnotavit; iis locis, de quibus Finsler plane testificatur manuum discrepantias, si operae pretium videbitur, dissensum notabo.

paret, tantum usque ad VII 428 (cod. p. 273) vel VII 432, usus esse videtur,[1]) nam neque posthac Michaelis fit mentio et si recte memini emendationes omnino rarescunt: sed corrector, quamvis deficiente hoc exemplo, operam suam per intervalla continuavit, alio adhibito antigrapho.[2])

Finsler in Anthologiam Constantinianam per librariorum manus traditam inquirens cum industriam et iudicii subtilitatem luculenter probaverit, tamen in gravissima quaestionis parte, quae poetarum indices spectat, minus satisfecit, quandoquidem alieno quam suo ingenio sapere maluit. Existimat enim Kaibelium secutus librarios Byzantinos tam curiosos fuisse quam nostros criticos ad investiganda poetarum nomina, ut epigramma aliquod *ἀδέσποτον* ferri raro sint passi (p. 123 seqq.). Si Finslerum audimus, plurima nomina a librariis plane pro arbitrio et coniecturae ope sunt adiecta; itaque si apud Planudem poetae nomen deest, quod extat in cod. Palatino a pr. m., continuo huic libro fidem derogat. Correctorem, cum saepe nomina poetarum in eo libro omissa suppleverit, his quoque locis Michaelis exemplo usum esse Finsler largitur, ut iste potissimum huius culpae reus fiat: ita Michaelis apographum, quod ex ipsius Constantini libro descriptum fide praeter ceteros dignum esse videbatur, de loco suo deiicitur, atque excerptis Parisinis, in quibus nulla poetarum nomina comparent, maxima foret auctoritas.

Qui liber a praeceptis opinionibus haec examinaverit, facile animadvertet librarios multo saepius omittendis, quam addendis poetarum nominibus peccavisse: nec mirum, nam homines de vulgo non curant admodum talia, cum doctorum sit indagare, quis quidque scripserit: ita fit, ut librarius quamvis religiose exemplum descripserit, hos indices fere negligat. Inde orta discrepantia exemplorum in hac parte: ad restituendum igitur Constantinianae Anthologiae archetypon omnia apographa pariter sunt adhibenda.

In primis animadversione dignum passim singulis epigrammatis duorum poetarum nomina inscripta esse, id quod fidem librariorum a Finsleri criminibus satis superque defendit: nam si

---

1) Nam huc usque corrector dicit se Anthologiam contulisse cum Michaelis exemplo: legitur prior adnotatio p. 273 codicis in superiore margine, altera p. 274 item supra, ab eadem manu utraque scripta, vid. Finsler p. 72. Jacobs T. III, p. 326 et p. 328 alteram notam alia manu scriptam esse dixerat, itaque ego in ed. 3 p. 966 dixi me nescire, a qua manu prior nota sit addita. Atque nunc quoque repetita haec duabus continuis paginis nota haesitantem reddit.

2) Ita VII 735 adscripta nota *ἕως ὧδε*, quam Paulsen p. 46 non recte interpretatus est, addendum enim *ἀντεβλήθη*. Nam ne in hac quidem parte corrector sine exemplo relegit Anthologiam, ut arguit nota ad IX 460 *ἕως ὧδε ἀντεβλήθη*.

illis nota *ἄδηλον* sive *ἀδέσποτον* tantopere odio fuit, unum nomen sufficiebat: neque illi utuntur vocula *ἤ*, si duo nomina adscribunt [1]), sed plerumque traditionis diversitatem plane testificantur, velut *Λεωνίδου οἱ δὲ Μνασάλκου*, *Διοσκορίδου οἱ δὲ Νικάρχου*, vel *Ἀσκληπιάδου τινὲς δὲ Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικέως*, vel *ἄδηλον τίνος οἱ δὲ Λεωνίδου*, VII 5 m. pr. *ἄδηλον*, m. s. *οἱ δέ φασιν Ἀλκαίου Μυτιληναίου*. Apparet igitur singulis locis diversam memoriam traditam fuisse, quam Constantinus Cephalas diligenter notavit vel ex exemplis, quae ei ad manum erant, in suum apographum transtulit. [2]) Poetae nomen quando coniectura est repertum, passim notatur, velut VI 285 *Νικάρχου δοκεῖ*, VI 273 *ὡς Νοσσίδος*. Quod si Planudes his locis fere unum tantum nomen exhibet, sive ipse sive prior aliquis librarius, indicem in breve coegit, itaque omitti solet posterius nomen, velut VII 173 *Διοτίμου οἱ δὲ Λεωνίδου*, Plan. *Διοτίμου*, VII 190 *Ἀνύτης οἱ δὲ Λεωνίδου*. Item si Planudes *ἄδηλον* scripsit, ubi corrector cod. Pal. *Ζηνοδότου οἱ δὲ Ῥιανοῦ* VII 315, potius illius negligentia, quam correctoris temeritas culpanda. [3])

Equidem non infitior librarios passim aliquid addidisse vel novasse [4]), sed ut quantum fieri potest, Anthologia quemadmodum

---

1) Uno alterove tantum loco hoc legitur, velut VII 316 *Λεωνίδου ἢ Ἀντιπάτρου*.

2) Qui contendit, librarium his locis bina nomina suo periculo addidisse, is interpolatorem simul manifesti mendacii reum facit, qua criminatione temere uti calumniatoris est.

3) Finsler p. 136 contendit haec duo nomina Michaelem suo arbitrio addidisse. At Zenodoti nomen fortasse per errorem se insinuavit, sed non potest ex interpolatione ortum esse, siquidem qui antiqua litterarum monumenta adulterant, probabilia sectantur. Atque etiam Finsler largitur, nonnunquam ratione atque idoneis argumentis usos correctores epigrammata poetis attribuisse, velut p. 130 et 135, nimis ille quidem liberalis: nam illis saeculis, ut captus erat Byzantinorum, haud quisquam divinaverit VI 21 Callimachi esse epigramma. Finsler inventionis laudem rursus imminuens contendit, non ipsius Callimachi, sed imitatoris esse poematium. Ita hariolationum nullus finis; quin tenemus lemma illud *Καλλιμάχου*, quod antiquitus traditum, non coniectura repertum esse consentaneum est, siquidem Choeroboscus Herodianum describens (cf. Herodian. T. II 653 ed. Lentz) genitivos *Ἐχέμμα* et *Ἀρίμμα* composuit (*Ἐχέμμα* hic legitur, *Ἀρίμμα* in alio Callimachi epigr. VII 524), Herodianum autem principes non imitatores aut proletarios adhibere constat.

4) Velut corrector VII 60 *τοῦ αὐτοῦ* delevit et *Σιμμίου* adscripsit, quae correctio ex male intellecto compendio notae CM i. e. *σημείωσαι* mihi orta videtur, vide ad Simmiae fr. 1. — VI 343 a m. pr. *ἄδηλον* inscribitur, ibi non corrector, sed librarius (quarta manus sec. Finslerum p. 137), qui potissinum lemmatis auxit codicem, *Ἡροδότου* adiecit, recordatus hoc epigramma apud Herodotum legi V 77. Cephalas *ἄδηλον* inscripsit, quemadmodum VI 341 *ἀδέσποτον*, quod item extat

olim a Cephala concinnata est, restituatur, etiam in poetarum indicibus omnia subsidia pariter adhibenda. Sin fastidiose spernimus, solum subtrahitur, ut nihil iam sit stabile aut certum.

Saepe corrector solus poetarum nomina adscripsit, velut Simonidis: hoc argumento cupide utentur, qui huius poetae epigrammata tantum non omnia subditicia esse censent, confidenter fabulati, a Suida demum et Tzetze Simonidem epigrammatographum nuncupari. Atqui Simonides olim princeps in hoc poesis genere habitus est: aequales studiosissime eius operam expetebant, ut rerum a se gestarum memoriam aeternitati consecrarent; et qui deinceps ad hoc poesis genus animum applicaverunt, diu diligentissime Cei vatis vestigia legere sunt soliti. Itaque Simonidis multo plura, quam aliorum antiquorum poetarum epigrammata sunt servata, in quibus dubiae auctoritatis carmina aut aliena inesse dudum critici animadverterunt. Nam epigrammatum, quae quidem monumentis vel publicis vel privatis inscripta erant, propter vetustatem aut incuriam origo plerumque incomperta: itaque qui primi his carminibus colligendis operam dederunt, ubi idonea testimonia deerant, incertam famam secuti sunt vel coniecturam de scriptore poematii suo periculo fecerunt. Cum iam antiquitus parum munita esset memoria, postea ubi haec poematia eclogarum compendio potissimum propagata sunt, veritas multo magis est obscurata et erroribus obruta. Critici igitur est haec religiose recto liberoque iudicio examinare, ut germana ab insiticiis segregentur: sed saepe omnibus momentis ponderatis iudicium cohibendum: decet enim omnem libidinem ac temeritatem procul habere, quae nunc impune grassatur et antiquarum litterarum monumentis plus attulit detrimenti, quam priorum superstitio ac nimia auctoritatis reverentia. Velut ista protervitas iam eo prolapsa est, ut Simonidi pleraque epigrammata abiudicaverit, saepe argumentis futilibus aut nullis usa: neque defuturos auguror, qui reliqua, quibus pepercit criticorum acumen, in eandem fraudis aut erroris suspicionem adducant, ut tandem penitus tollatur inveterata opinio de Simonide epigrammatum scriptore. Huic temeritati fortiter est resistendum; nam si latius serpserit malum,

---

apud Herodotum IV 88. Haec duo epigrammata non ex sylloge Meleagri, qui adespota carmina non curabat, sunt deprompta, neque a Cephala ex Herodoto adiecta, sed e periegetarum commentariis propagata in Constantinianam anthologiam devenerunt: argumento est insignis lectionis varietas in epigrammate VI 341; architectus Samius apud Herodotum *Μανδροκλέης*, hic *Μανδροκρέων* vocatur, apud Herodotum v. 3 legitur *αὐτῷ μὲν στέφανον περιθείς*, hic *τῷ μὲν δὴ στ. π.* i. e. *οἱ μὲν δή*, v. 4 *Δαρείου βασιλέος ἐπτελέσας κατὰ νοῦν* omissus est in Anthologia, non librarii socordia, sed cum periegeta hunc titulum describeret, in monumento Samio versus novissimus dedita opera fuit oblitteratus, ut memoria facinoris, quo patriae proditor gloriabatur, saltem obscuraretur.

verendum est, ne in Germania antiquarum litterarum studia penitus extinguantur, siquidem apud nos nunc non solum ignavum vulgus et tirones haec somnia pronis animis amplectuntur, sed etiam homines docti obsequi solent; inertes enim fugiunt severe inquirendi laborem vel veritatem patefacere non audent, quoniam offensionem habet [1]).

Scr. Bonnae d. XII. m. Oct. a. MDCCCLXXVII.

---

1) Uno sed luculento defungar exemplo. Cum iam olim critici nonnulli epigramma in memoriam eorum, qui in proelio Chaeronensi ceciderunt, quod legitur apud Demosthenem in oratione pro Ctesiphonte, in fraudis suspicionem vocassent, nuper Kaibel non solum probavit hoc iudicium, sed etiam germanum carmen in Anthologiae Palatinae angulo (VII, 245) indagavisse sibi visus est, qua coniectura nihil perversius aut magis temerarium vidi: nam planissime adversatur Demosthenes, si quis oratoris verba ex artis legibus et sine fraude interpretari instituet. Nihilominus Kirchhoff (in Mercurio VI 487) non dubitavit adsentiri Kaibelio, cuius commenta et errores de his epigrammatis convici certissimis argumentis Vol. II. Omnino Kaibelio nihil temere credere oportet, qui quanta levitate munus suum administrare solitus sit, quum aliis locis, tum in Museo Rhenano XXVIII, p. 440 ostendit: selegi hoc, quoniam ibi neque librariorum fraudes investigat, neque alios criticos exagitat (nam in aliena insectatione hoc quidem saeculo impune quidlibet moliuntur), sed comprobans quae ego quondam in Gerhardi Eph. Archaeol. 1850, p. 173 de epigrammate Delphis reperto scripsi, haec subiecit: „*subsculptum fuit, ut recte vidit Bergk, Ptolemaei Lagi statuae, quam commemoratam invenio ap. Pausan. X 10, 2.*“ Verum haec, quibus meum inventum exornavit, deprecor. Ego rettuli epigramma ad statuam in honorem Ptolemaei vel Polemaei, positam, qui Ol. CXVII sub auspiciis Antigoni Boeotos, Phocenses, Locros a Cassandri et Macedonum dominatione liberavit: hunc Polemaeum (ita enim in titulo Attico nomen scriptum esse significavi, atque eodem ducunt vestigia in libris Diodori) Kaibel confundit cum Ptolemaeo primo Aegypti rege. Nec minus temere addit statuam illam a Pausania esse memoratam: epigramma satis docet milites Boeotos ducem suum hoc honore adfecisse:

Πεζοὶ δ' ἱππῆές τε γέρας θέσαν, οὓς προέηκεν
δᾶμος ὁ Βοιωτῶν τοῦδε μεθ' ἁγεμόνος
ῥυσαμένους Ὀπόεντα, βαρὺν δ' ἀπὸ δεσμὸν ἑλόντες
φρουρᾶς, Λοκροῖσιν τεῦξαν ἐλευθερίαν.

Ptolemaei regis statua ab Atheniensibus dedicata: Pausanias enim describens donarium propter victoriam Marathoniam Delphis consecratum dicit statuas has Miltiadis, heroum, qui *ἐπώνυμοι* dicuntur, aliorum Phidiam fecisse: tum pergit *Ἀντίγονον δὲ καὶ τὸν παῖδα Δημήτριον καὶ Πτολεμαῖον τὸν Αἰγύπτιον χρόνῳ ὕστερον ἀπέστειλαν εἰς Δελφούς, τὸν μὲν Αἰγύπτιον καὶ εὐνοίᾳ τινὶ ἐς αὐτόν, τοὺς δὲ Μακεδόνας τῷ εἰς αὐτοὺς δέει.* Atque hoc signum non Ptolemaeum Lagi filium, ut Kaibel asserit, sed Philadelphum filium ostentabat, a quo tribus *Πτολεμαΐς* nomen traxit, id quod poterat Kaibel ex alio Pausaniae loco discere I 6, 8, ubi verba faciens de Ptolemaeo I haec addit: *καὶ ὡς ἦν οἱ πλησίον ἡ τελευτή, Πτολεμαῖον ἀπέλιπεν Αἰγύπτου βασιλεύειν, ἀφ' οὗ καὶ Ἀθηναίοις ἐστὶν ἡ φυλή.* Sed haec quidem hactenus.

PRAEFATIO EDITIONIS TERTIAE.

Lyricorum poetarum monumenta cum tertiis curis pertractanda essent, sedulo operam dedi, ne industria mea aut fides desideraretur, quamquam publici muneris officia rara otii intervalla his studiis concesserunt. Itaque quantum fieri potuit aliorum inventa studiose undique collegi ac recensui, quamquam vel sic credo nonnullas hominum doctorum correctiones meam diligentiam fugisse; tum vero lectio repetita horum carminum aliquantum incrementi emendationi attulit: nam et ipsorum poetarum reliquias relegi et quae olim de his commentatus sum, sub examan vocavi. Nostra studia verecunde, aliena iuste aestimavisse mihi videor, cavens, ne quid in alios acerbius dicerem, quamvis insignem levitatem, qua hac nostra aetate permulti criticam artem factitant, prudenti homini fastidium movere par sit.

In Pindaro plura novavi speroque ad emendationis perfectionem me propius accessisse, quam antea: nam non solum, quod haec carmina fere sola integra servata sunt, criticae arti factitandae insigni est adiumento, verum etiam poetae summi virtutes animum inprimis detinuerunt, ut praeclaris his ingenii monumentis pristinum nitorem pro virili parte restituere non desisterem. Praeterea hominum doctorum studia, quae novissimo tempore in hoc poeta collocata sunt, multum mihi profuerunt: nam quamvis mihi saepenumero seorsim sentiendi necessitas fuerit imposita, vel sic tamen lubens merito profiteor me etiam ex aliorum erroribus aliquem fructum percepisse. Denique ad Pindarum emendandum etiam nova quaedam subsidia adfuerunt: nam et Mediceis libris nonnullis et Ambrosiano codice ex parte uti licuit: neque tamen integram lectionis varietatem subieci, sed, ut instituti ratio ferebat, potissima selegi.

De Pindaro nuper praeclare meritus est Tycho Mommsen, qui singulari industria plurimos libros manuscriptos exploravit, ut qui postea huius poetae carmina ad criticae artis leges examinabit, iam firmiore fundamento uti possit. Sed quamvis amplissimum hoc sit instrumentum, non tamen satis est praesidii in his libris, qui haud raro in vitiis vel apertis vel caecis conspirant: codices illos ut antiquitate ita virtute multo superant veterum commentariorum reliquiae; horum scholiorum auxilio cum multi poetae loci a criticis nostris sint emendati, haud vana est spes, fore ut alia quoque vitia certa medicina procurari possint, si pari cura etiam scholia librorum ope correcta et suppleta fuerint: ac fortasse etiam glossae, quae supra versus adscriptae leguntur, quaeque fere neglectae sunt, aliquid emolumenti suppeditabunt. Quod si Mommsen hanc quoque laboris partem in se recipiet, meritis suis insignem addet cumulum. Ceterum ipse

Mommseni copiis non potui uti; nam cum eius editio publici facta est iuris, mea Pindari recensio iam absoluta erat: neque si licuisset librorum a Mommseno vel denuo vel primum collatorum fidem et auctoritatem examinare, satis honestum fuisset, alieni fructus laborem continuo huc transferre.

In versibus Pindaricis describendis nihil fere novavi, quamquam existimo nonnulla rectius administrari posse. Sane versuum distributio plerumque certa est, sed quo pacto singula cola discribenda sint, multis locis valde ambiguum: item de aliis, quae *σημασίαν* numerorum attingunt, magna est quaestio. Inprimis stropharum, quae logaoedici sunt generis, numeri nondum satis sunt explorati: neque enim animadverterunt, inanium temporum frequentia hoc numerorum genus inprimis insigne esse. Hic ego, si quae mihi vera aut certe verisimilia videntur, in diagrammate tantum uniuscuiusque carminis significassem, laboris mei fructus fere nullus fuisset: nam oportebat simul causas accuratius explanare, quibus meae rationes nitantur: has autem quaestiones, quae arcta necessitate cum artis rhythmicae legibus coniunctae sunt, ab huius operis instituto alienas esse apparet. Alia autem ita sunt comparata, ut quo modo numeri in diagrammate sint notandi, non ausim diiudicare. Velut leges Stesichorei generis, quo Pindarus praeter logaoedicum in epiniciis plurimum utitur, iam Boeckhius praeclare illustravit, sed mensura rhythmica prorsus incerta: alius aliam coniecturam periclitatur: ego quae de ea re aliquando proposui, ipse iam improbo: illud certum, trochaeos hic solito graviores esse. Apparet igitur, ne inania quidem tempora satis certo hic notari posse.

Huc accedit alia difficultas. Facile quidem fere deprehendimus, ubi poetae verba cum numerorum lege non satis congruunt, sed ad tempora exaequanda utrum silentio an adiectione[1]) usi

---

[1]) Adiectionem sive *πρόσθεσιν* rhythmici videntur appellavisse, quam musici *τονὴν* vocaverunt, uti iam in thesibus philologis significavi. Aristides hic quoque graviter errat, qui *πρόσθεσιν* duorum temporum limma esse dicit. Hanc adiectionem, ubi vocalis longius porrigitur idemque sonus diutius tenetur, videtur etiam Demetrius rhetor spectare de elocutione 74, ubi de vocalium concursione disserit, quam negat tanquam vitiosam plane fugiendam esse, cum etiam ipse sermo in mediis vocabulis haud raro vocales ita consociare soleat, ut continuo se excipiant; tum pergit: *καὶ ἐν ᾠδαῖς δὲ τὰ μελίσματα ἐπὶ ἑνὸς γίνεται τοῦ αὐτοῦ μακροῦ γράμματος, οἷον ᾠδῶν ἐπεμβαλλομένων ᾠδαῖς, ὥστε ἡ τῶν ὁμοίων σύγκρουσις μικρὸν ἔσται τι ᾠδῆς μέρος καὶ μέλισμα.* Nisi forte ille *πεττείαν* intellexit, ubi idem sonus saepius canendo iteratur, quam *πεττείαν* Aristophanes in Euripide videtur reprehendere Ran. 1314, ubi quod scribit Scholiasta *ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἰ εἰ εἰλίσσετε κατὰ μίμησιν τῆς μελοποιΐας*, grammaticorum ille, non musicorum utitur vocabulo. Denique quod Fronto dicit p. 126 ed. Berol. 'Isti autem tam oratores quam poetae consimile faciunt atque citharoedi solent unam aliquam vocalem litteram de *(Iu)none* (scr.

sint, plerumque incertum. De his Rossbach et Westphal, qui huc potissimum animum adverterunt ac de hac rhythmicae artis parte egregie meriti sunt, cum alia, tum hoc non recte praecipiunt, in medio vocabulo nullum esse locum silentio: quod praeceptum falsum esse compluribus argumentis ac testimoniis ostendi potest: quae singillatim persequi non est huius loci: itaque breviter perstringam. Etenim poetae vel musici cum carmina modis adaptarent, pariter utroque numeri complemento usi sunt, ita ut in eodem carmine paribus locis modo adiectionem modo silentium adhiberent, quamquam sane consentaneum est, non solum singulis metrorum generibus, sed etiam singulis locis vel hoc vel illud supplementum magis convenire. Documento sunt in primis Mesomedis carmina.[1]) Existimant poetam hic modo anapaestis logaoedicis, modo puris paroemiacis usum esse, ita ut pro arbitrio diversissima haec metra usurpaverit; at id omnino falsum: paroemiaci qui videntur logaoedicorum legem sequuntur, a qua lege eatenus recedunt, quod brevis syllaba, quae est paenultimo loco, reticetur.[2]) Quare passim vacui temporis signum (⏑) in illa ipsa sede versus deprehendimus, velut II 8 et 9 ed. Bellermann:

ι λ μ
Ῥοδόεσσαν ὃς ἄντυγα πωλων
ι ζ λ μ
Πτανοῖς ὑπ' ἴχνεσσι διωκεις.

item III v. 3:

ε λ κ
Ἃ κοῦφα φρυάγματα θνατων.

et ibidem v. 10:

μ λ μ
Γαυρούμενον αὐχένα κλινεις.

Inone) vel de *Aedone* multis et variis accentibus cantare.' item *πεττείαν* videtur spectare.

[1]) Mesomedis enim, non Dionysii, qui nullus fuit poeta, tres illac sunt cantinelae. Frustra adversatus est I. Caesar (Grundzüge der griech. Rhythmik p. 132), qui quod dicit id quod sibi huc usque aliis omnibus visum esse, fumum vendit. Neque Bellermann, vir in primis prudens et doctus, neque alius quisquam, quod sciam, tam mira commentus est: sed dicetur de hac re alias.

[2]) Dixerunt de his versibus Rossbach et Westphal I p. 87 seq., ubi recte intellexerunt, anapaestis cycliis hos versus constare, sed quae ratio inter paroemiacos, qui videntur, et versus logaoedicos acatalectos intercedat, non animadverterunt. (Hos logaoedicos anapaestos, in quibus paenultima syllaba reticetur, novissimis saeculis Graeculorum poesis frequentabat: huc opinor Lucianus spectat Sympos. 18 *καὶ ἀνάπαιστα συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων· τῇ φωνῇ*, quae schol. non satis recte interpretatur *διὰ τοῦ κροτεῖν τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιεῖν*. nam videntur hoc versuum genus *ἀνάπαιστα συγκρότητα* dixisse, quemadmodum Pherecrates *συμπτύκτους ἀναπαίστους* appellavit paroemiacos, quorum prima syllaba integri pedis vice fungitur ⏑ – – ∪ ∪ – –).

ac rursus v. 13:

μ ι λ ι
Ζυγὸν μετὰ χεῖρα κρατουσα.

Denique II. v. 21 clausulam nota auctiorem exhibet:

μ μ ι λ μ
Γλανκὰ δὲ πάροιθε Σελανα.

At rursus alias in simillimis versibus non repperitur limmatis sigla, sed bisyllaba versus clausula tribus quatuorve siglis est instructa, ut appareat poetam hic non silentio, sed adiectione usum esse, velut II 13:

μ ρ σ
Αἴγλας πολυδερκέα παγαν.

et ibidem v. 23:

ρ μ ρ σ
Λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μοσχων.

et 24:

σ ρ μ ρ σ
Πολυείμονα κόσμον ἑλισσων.

item III v. 9:

μ σ σ φ
Λήθουσα δὲ παρ πόδα βαινεις.

Sunt denique loci, ubi neutrum complementum comparet, ita ut clausula bisyllaba binis tantum notis instructa sit, velut II v. 7:

φ σ
Χιονοβλεφάρου πάτερ Ἄους.

et ibidem v. 14:

φ μ μ
Περὶ γαῖαν ἅπασαν ἑλισσων.

et v. 18—19:

ι ξ ξ
Κατ' Ὄλυμπον ἄναχτα χορευει.

ι ε ξ
Ἄνετον μέλος αἰὲν ἀειδων

et v. 22:

ρ μ ι ξ ξ
Χρόνον ὥριον ἀγεμονευει.

item III v. 4:

μ μ μ
Ἐπέχεις ἀδάμαντι χαλινῳ.

Verum non dubito, quin hic librariorum negligentia signum aliquod interciderit: sed haec diiudicent musicae artis peritiores.

Amplo opere ut iam commodius uti liceat, placuit trifariam dividere: Pindari carmina, quae seorsim eduntur, mox subsequentur elegiographorum et iambographorum reliquiae: tertia pars melicorum poetarum monumenta continebit.

Superest, ut publice meritas gratias agam iis, qui liberalissime et prompta voluntate me adiuverunt; nam publica munificentia, quae aliis multis adfuit, mea studia nunquam sublevavit.

Et primum quidem Fridericus Boehmer, qui in hac academia sacras litteras profitetur, ea quae Florentiae anno 1852 mense Novembri, et rursus anno 1853 mense Aprili ex Mediceis Pindari libris enotavit, mihi comiter concessit; Guilelmus autem Studemund Mediolani codicis Ambrosiani, qui Pindari Olympia continet, partem meo rogatu diligentissime contulit; denique H. Nolte Parisiis humanissime mihi transmisit Phocylidei carminis varias lectiones ex codice antiquissimo Parisino enotatas, quem librum statim intellexi non diversum esse a Bekkeri codice Mutinensi, sed vel sic iterata optimi exempli collatio perutilis fuit.

Scripsi Halae d. XXVII m. Decembris
MDCCCLXIV.

Serius, quam exspectaveram, haec nova editio foras datur, typographorum Lipsiensium opera diutius plane cessante: haec mora, quamvis ingrata, tamen profuit, siquidem Guil. Studemund cum alia apparatus critici supplementa transmisit, de quibus suis locis dicetur, tum Mediolani in bibliotheca Ambrosiana Hephaestionis codicem perbonum[1]) repperit eiusque varias scripturas mecum communicavit, quem codicem littera A signabo.

Item Anthologia Lyrica, quae habet peculiaria quaedam, novis curis perpolita proxime prodibit: augebitur autem non tantum Babrianarum fabularum sylloge altera, sed etiam Theocriti carmine melico, quod nuper Studemund in codice Ambrosiano indagavit: quod carmen versibus XXXII Asclepiadeis constans edidi in Prooemio lect. Hal. 1865/6, sed quoniam academicae commentationes in paucorum manus perveniunt, Anthologiae inseram. Eiusdem viri amicissimi insignis industria ac fides me iuvit in Theocriti, Simmiae, Dosiadae carminibus figuratis recensendis, ut difficillimas has nugas, quae nostris hominibus videntur, non solum aliquanto emendatiores, sed etiam Simmiae Securim versu auctam edere liceat: item varias scripturas Parisinorum aliquot codicum in quibus illa carmina leguntur mecum liberaliter communicavit Froehner. Hanc Anthologiam, quae maioris operis quasi complementum quoddam est, multi homines docti videntur plane ignoravisse, nonnulli usi sunt, sed tacite, alii ad utram partem pertineant, nescias. Ita cum in Alexandri Aetoli elegia I v. 15 *ἅλα ξυνεῶνα θαλείης* scripsissem, biennio post Mauricius Haupt in

---

[1]) Cod. Ambr. I 8 sup. membran. saec. XIV, forma quadr. min., qui olim I. V. Pinellii fuit, in margine detritus. Continet liber Nicomachi Arithmetica cum scholiis fol. 1—75, Longini prolegomena (*ἐκ τῶν Λογγίνου τοῦ φιλοσόφου τὰ προλεγόμενα εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον*) sine scholiis marginalibus fol. 76—91, denique *Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων* fol. 92—151 cum scholiis in margine, sed partim propemodum evanidis.

prooemio lect. Berolin. (1855/6) eandem commendavit emendationem, unde Hercherus in Parthenii editione eam coniecturam Hauptio adscripsit. Solet enim Hauptium oblivio capere eorum, quae alii ante se recte animadverterunt, velut in eodem proœmio, ubi quinque potissimum emendationes proposuit, duae a me sunt occupatae: nam etiam quod in versu Timonis sillographi *ἀμεν-θήριστος* scribendum esse dicit, id ego iam dudum in commentatione critica I p. 3 (Marburgi 1844) suasi, atque rursus eandem coniecturam Nauck et ipse meorum immemor proposuit a. 1849 in Philologo IV 199. Nunc quoque, ut alias solitus sum, haec silentio praetermississem, sed verendum est, ne hoc silentio abutantur malevoli homines et contumeliae addant iniuriam, me haec mala fraude aliis surripuisse dictitantes.

Vel diligentissimo homini, qui maxime cavet, ne aliena sibi vindicet, potest accidere ut in medium proferat, quae alii iam antea proposuerunt: sed honesti viri, qui inviti ac nescii aliorum inventa repetunt, ab istis, qui furto sublegere consuerunt alienas emendationes, nullo certiore indicio possunt dignosci, quam quod isti eosdem quos impudenter despoliantur graviter solent insectari: quidvis invidiose et inique reprehendunt, quae non possunt reprehendere, aut sibi vel aliis tribuunt, aut silentio praetermittunt, per omnia sive tacent sive loquuntur, iniustum et a veritate aversum animum confessi.

Scr. d. X m. Dec. MDCCCLXV.

PRAEFATIO EDITIONIS SECVNDAE.

Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος.

Citius, quam putaveram, mihi redeundum fuit ad studia in Lyricorum Poetarum reliquiis olim a me collocata, neque unquam plane intermissa. Quintus enim iam agitur annus, ex quo retractandae prioris editionis initium feci, ex quo quidem tempore, quidquid otii officiorum religio concessit, id fere omne ad praestantissima haec Graecae poesis monumenta perpolienda adhibui. Sed cum iam altera haec poetarum lyricorum editio, opus laboris operaeque multiplicis, ad finem sit perducta, pauca quaedam praemonebo. In priore editione cum selectas librorum manuscriptorum lectiones subiecissem, nunc integram fere scripturae varietatem e codicibus notatam addidi, nisi quod in Pindari carminibus, Olympicis maxime, non omnia deteriorum librorum vitia recensui, neque ubique, si lectio aliunde satis stabilita erat, sordes omnes Etymologi Gudiani aut Prisciani codicum exhibui, neque tamen credo praetermissas esse a me lectiones, quae quidem alicuius

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Olymp. 120 initium vixerunt. Nam inde ab hoc demum tempore, quo regna ab Alexandri Magni successoribus condita satis iam stabilita erant, et discordia, quae omnia perturbaverat, aliquamdiu composita est, novum litterarum Graecarum saeculum capit exordium, de qua re nuper alio loco pluribus disputavi.[1]) Poetarum Alexandrinorum reliquias non magis nunc quam olim recepi, cuius rei rationem paucis in praefatione prioris editionis significavi, et qui norunt qualis poesis graecae indoles illis fuerit saeculis, facile hanc rationem comprobabunt: nam qui me reprehenderunt, quod non simul horum poetarum carmina complexus essem, iis auctor sum, ut singillatim exponant, quaenam ex Callimacheis sint recipienda, quaeve seponenda. Sed in *Anthologia Poetarum lyricorum*, quae his ipsis diebus a me adornata prodibit[2]), ubi non id agebatur, ut integrae reliquiae poetarum reciperentur, sed delectus habendus erat, etiam Alexandrinorum poetarum et qui insequuntur hahui rationem.

Prior editio cum publici esset iuris facta, Schneidewin in Annalibus Berolinensibus anni 1844 censuram egit, quam paulo post peculiari libello edidit (Beiträge zur Kritik der Poetae Lyrici, Göttingen 1844) comitemque isti se addidit Ahrens, qui in Diurnis Halensibus anni 1844 operam a me praestitam sub iudicium vocavit. Quod si solito philologorum more uti consuevissem, in hac altera editione commoda oblata erat occasio, per quam ab adversariis iniquissimi iudicii poenas repeterem, sed sedulo cavi, ne quid in adnotationibus in illos dicerem, neque hic decet de contumeliis amicitiae simulatione mihi illatis conqueri: equidem satius duxi iniuriarum oblivisci, quam illorum via grassari;

τοὔνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἰ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῷ
πεπονημένον εὖ
μὴ λόγον βλάπτων ἁλίοιο γέροντος κρυπτέτω·
κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρόν
παντὶ θυμῷ σύν γε δίκᾳ καλὰ ῥέξοντ' ἔννεπεν.

Scr. Friburgi Brisgaviae
die XXI. Iunii MDCCCLIII.

PRAEFATIO EDITIONIS PRIMAE.

Poetarum, quicunque apud Graecos lyricam artem illustraverunt, reliquias colligendi et edendi consilium non nuper suscepi, sed iam multis annis ante agitavi, tum, postquam Schneidewinum virum amicissimum eidem operi intentum esse

---

[1]) Cf. Annales Antiquit. 1853. n. 16. 17.

[2]) Anthologia Lyrica, continens Theognidem, Babrium, Anacreontea cum ceterorum poetarum reliquiis selectis ed. Theodorus Bergk, Lipsiae MDCCCLIII apud Reichenbachios.

cognoveram, abieci; at ubi intellexi illum delectum tantum ex his carminum reliquiis parare, ibi vero rursus recepi institutum laborem, non inutile me tractare opus ratus, sed quod plurimorum desideriis satisfaceret. Nam singulatim quidem homines docti lyricos Graecorum poetas ediderunt plerosque: quemadmodum Hermannus, Boeckhius, Dissenius in emendandis et explicandis Pindari carminibus praeclaram collocaverunt operam; de Theognidis reliquiis egregie meriti sunt Bekkerus et Welckerus: alii certatim novem qui vocantur lyricos illos poetas illustraverunt commentariis, ex quibus Schneidewiniana Simonidis Cei recensio facile primum sibi vindicat locum; quin etiam minus nobiles poetae interpretes atque criticos nacti sunt. Itaque consentaneum visum est, iam una comprehendere omnium lyricorum poetarum reliquias, in quibus quidem edendis hanc rationem secutus sum, ut nihil nesciis legentibus novatum sit: in critica enim adnotatione, quam subieci, sedulo operam dedi, ut quid librorum manu scriptorum auctoritate nitatur, quidve ex hominum doctorum coniecturis profectum sit, plane possit perspici. Sed ne nimium libri moles augeretur, praecipuas tantum coniecturas easque, quae probabilitatis specie maxime commendarentur, commemoravi. Seclusi autem ab hac collectione eos poetas, qui inde ab Alexandri Magni aetate inclaruerunt, quoniam inde ab eo tempore graecae poesis ratio prorsus immutata est, ita ut iam non liceat tria illa praecipua poesis genera, sicut ante, distinguere.

Iam siquid in colligendis corrigendisque horum poetarum carminibus aut praetermisi aut peccavi, erranti condonabunt aequi iustique arbitri, qui non ex iis, quae falsa aut prava sunt, sed ex iis, quae nitent, etiamsi non sint plurima, pretium operi solent statuere; qui illud teneant, hoc opus varii multiplicisque laboris esse et per multa temporis intervalla, cum aliis impeditus essem negotiis, confectum esse.

Superest ut gratias agam viris amicissimis, Augusto Meinekio Berolinensi et Christiano Schubarto Cassellano, quotidiana propemodum consuetudine olim mecum coniunctissimis, quorum ille emendationes aliquot praeclaras mecum communicavit, alter quae ex Vindobonensis bibliothecae copiis in suum usum converterat, mihi ea qua insignis est liberalitate concessit, ita ut mihi liceret cum alia, tum potissimum Phocylideum quod vulgo perhibetur carmen multo auctius atque emendatius in medium proferre.

Scripsi Marburgi Chattorum
Calendis Novembribus MDCCCXLII.

INDEX VOL. I.

PINDARI CARMINA.

	Pag.
Prolegomena	V—XIX
I. Index carminum	3— 12
II. Index temporum	12— 20
III. De ordine librorum Pindaricorum	20— 22
IV. De titulis carminum	22— 25
V. De antiquae scripturae reliquiis	25— 34
VI. De libris manuscriptis	34— 43
VII. Index codicum	44— 46
OLYMPIA	47—142
PYTHIA	143—245
NEMEA	246—320
ISTHMIA	321—366
FRAGMENTA	
Prolegomena	367—373
I. Isthmia	373—378
II. Hymni	379—385
III. Paeanes	386—390
IV. Dithyrambi	390—400
V. Prosodia	401—404
VI. Parthenia	405—408
VII. Hyporchemata	408—416
VIII. Encomia	417—418
IX. Scolia	419—425
X. Threni	425—430
XI. Fragmenta incerta	431—479
Addenda et corrigenda	480—485
Index rerum, quae in commentario explanantur	486—487
Index locorum, qui in commentario emendantur vel explicantur	488

PINDARI CARMINA.

POETAE LYR. I.

PROLEGOMENA.

I. Index carminum. II. Index temporum. III. De ordine librorum Pindaricorum. IV. De titulis carminum. V. De antiquae scripturae reliquiis. VI. De libris manuscriptis. VII. Index codicum.

I.

INDEX CARMINVM PINDARICORVM.

OLYMPIA.

Olymp. I. Hieroni Dinomenis filio Syracusarum regi celete victori Ol. 76 scriptum et Syracusis cantatum praesente ut videtur Pindaro. Referunt vulgo ad Ol. 77, sed cum Pindarus Ol. III v. 42 aperte huius carminis exordium respexerit, illud autem carmen omnino ad Ol. 76 pertineat, apparet hoc carmen paulo ante Ol. III compositum esse; atque ita etiam Hermannus, cuius argumenta frustra impugnavit Rauchenstein Comment. Pind. II, 22. Iam veteres interpretes de tempore dissensisse planum est: Hieronem Olympiae bis celete, semel curru vicisse testatur Pausan. VIII, 42, 9, adde VI, 12, 1, nulla temporis nota adiecta. Recentiores censent Hieronem celete vicisse Ol. 73 et rursus Ol. 77, curru Ol. 78, scholiorum adnotationibus confisi, sed diversa scholiorum genera Vaticana et Vratislaviensia omnino sunt secernenda: in schol. Vatic. adnotatum est: *ἐπιγέγραπται ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ νικήσαντι ἵππῳ κέλητι τὴν ογ΄ Ὀλυμπιάδα, ἢ ὡς ἔνιοι ἅρματι·* numerum integrum esse existimant, sed Hieronis hanc victoriam temere confusam cum Gelonis victoria curuli Ol. 73, de qua vid. Pausan. VI, 9, 4, quod parum est credibile. Grammaticus haud dubie tres Hieronis Olym-

picas victorias enumeravit, atque mancum scholion in hunc modum redintegrandum *τὴν οϛ΄ Ὀλυμπιάδα, ἢ ὡς ἔνιοι* (*τὴν οζ΄, τὴν δὲ οη΄*) *ἅρματι.* Quae schol. Vratisl. exhibet: *ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὴν οζ΄ νικᾷ ἵππῳ κέλητι*, quibus alii libri addunt *τὴν δὲ οη΄ τεθρίππῳ*, subjecta fuerunt inscriptioni *νικήσαντι ἵππῳ κέλητι τὴν ογ΄ Ὀλυμπιάδα*, ubi *οϛ΄* (OF) corrigendum esse iam olim monui. Schol. enim Vrat. priorem victoriam celebrari censet, schol. Vat. interpretes ambigere dicit: neque mirum hoc, si duabus continuis Olympiadibus celete vicit Hiero. Apollodorus carmen ad posteriorem victoriam sive Ol. 77 rettulit probante Aristonico et schol. Vatic. v. 33, ubi *ἀξιόπιστος* pro *ἀξιοπίστως* corrigendum, sed Didymus recto judicio usus priorem victoriam Ol. 76 intellexit: nam poeta, si regem iterum celete victorem ornasset, prioris laudis memoriam non neglexisset.

Olymp. II. Theroni Aenesidami filio Agrigentinorum principi curru victori Ol. 76 scriptum aliquanto post carm. Ol. III. Schol. Vat. v. 1 victoriam adscripsit Ol. 77 (Vrat. numerum om.), quod omnino falsum. Secundum Diodorum XI, 53 Thero mortuus est Ol. 77, 1. Boeckh hunc scriptorem ea, quae Ol. 76, 4 exeunte gesta sint, rettulisse ad initia Ol. 77, 1 existimat, refragante Clintono Fast. III add. p. 610. Diodorus Timaeum sequitur, et cum annus Olympicus non plane congruat cum Atticorum anno, nequaquam inde conficias Theronem post mercatum Olympicum decessisse h. e. aestate exacta: potuit enim jam antea initio Attici anni vita defungi: neque ultra aestatem vitam duxisse certum est. Ex duobus autem carminibus, quae Pindarus propter hanc victoriam Theroni destinavit, alterutrum certe non statim post Olympia conditum esse apparet: itaque non potest ea victoria Ol. 77 parta esse. Neque existimandum veterum interpretum, quibus *ἀναγραφῶν* monumenta praesto erant, de huius victoriae tempore anceps fuisse iudicium: schol. Vat. v. 100: *Ἀκράγας πεντηκοστῇ Ὀλυμπιάδι ἐκτίσθη* (rectius Ol. 49, 3)· *ὁ δὲ Θήρων οϛ΄ ἢ οζ΄ ἐνίκησεν· γίνεται οὖν τὸ μεταξὺ ἀπὸ τῆς κτίσεως ἕως τοῦ Θήρωνος νίκης ρδ΄ ἔτη· ὁ δὲ Πίνδαρος τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο.* Cum a condita urbe conficiat annos CIV, manifesto victoriam Ol. 76 adscripsit: apparet igitur *ἢ οζ΄* librarii esse additamentum, qui vitiosam scripturam v. 1 sequitur. Item schol. Vrat. v. 168 dicit post conditam urbem Ol. 50 si centum anni peracti

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

scriptum; quod schol. Vrat. Ol. 76 exhibet, manifestus error est, illo enim tempore poeta in Sicilia aliis carminibus operam dabat compluribus, neque magis fide dignus videtur F, qui Ol. 72 testatur, quamquam Olympia etiam tunc acta esse Herod. VII, 206 auctor est.

Olymp. XI. (sec. Boeckhium X.) eidem ob eandem victoriam haud ita multo ante ut videtur missum.

Olymp. XII. Ergotelì Philanoris filio Himeraeo dolicho victori Ol. 77, sed non ante 77, 3 missum: Ergoteles enim eadem Olympiade etiam Pythia vicit, duobus ut videtur simul certaminibus victor renuntiatus, item Isthmia Ol. 77, 2, sive 77, 4 malis: nam certum est carmen ante Ol. 78, 1 scriptum esse, quo anno Ergoteles iterum vicit Olympia.

Olymp. XIII. Xenophonti Thessali filio Corinthio stadio simul et quinquertio victori Ol. 79 scriptum.

Olymp. XIV. Asopicho Cleodami filio Orchomenio stadio inter pueros victori Ol. 77. Libri partim οζ′ partim οε′ exhibent, sed quoniam Ol. 76 in Sicilia fuit Pindarus, illud praetuli, nisi forte Pindarus cum Syracusas contenderet Olympiamque visitaret, ipse ludis tunc interfuit et carmen hoc in popularis adolescentis honorem scriptum praesens praesenti gratificatus est: nam Ol. 76 potior testium auctoritas commendat.

PYTHIA.

Pyth. I. Hieroni Dinomenis filio Aetnaeo Syracusanorum principi curru victori Pythiade 29, (G *πύθια* . . . $\overline{o\gamma}$, fortasse Olympiade adscripta) Ol. 77, 3, secundum Boeckhium Ol. 76, 3: verum Boeckhii rationibus cum alia adversantur, tum quae poeta dicit v. 50 seq., quae non spectant bellum adversus Etruscos Ol. 76, 3 gestum, ut interpretes putant, sed referenda sunt ad bellum contra Thrasydaeum et Agrigentinos Ol. 77, 1.

Pyth. II. Eidem Hieroni Syracusano curru victori, sed carmen a Pythiis alienum, nec tamen constat ubi victoria parta sit: Boeckh Hieronem Thebis in Heracleis sive Iolaiis victoriam reportavisse coniecit Ol. 75, 4; sed manifestum est, Pindarum hoc carmen tum demum scripsisse, cum Hierone familiariter usus eius ingenium et mores penitus introspexisset: compositum igitur epinicium, postquam ex Siciliensi peregrinatione (Ol. 76, 1) Thebas reversus erat.

PYTH. III. Eidem Hieroni Syracusano, sed consolatorium magis est carmen, quam epinicium, quamquam poeta respicit Pythias victorias equestres, quae Hieroni contigerunt Pyth. 26 (manifesto errore nonnulli codd. 23) sive Ol. 74, 3 (sec. Boeckhium 73, 3) et Pyth. 27 sive Ol. 75, 3 (sec. Boeckhium 74, 3). Carmen ipsum, quod ante Ol. 77, 3 scriptum esse apparet, Boeckh Ol. 76, 3 compositum esse statuit.

PYTH. IV. Arcesilao IV Batti filio Cyrenarum regi curru victori Pyth. 31 sive Ol. 79, 3 (sec. Boeckhium Ol. 78, 3).

PYTH. V. Eidem Arcesilao eandem victoriam congratulatur.

PYTH. VI. Thrasybulo Xenocratis filio Agrigentino Xenocratis curulem victoriam Pyth. 24 sive Ol. 72, 3 (sec. Boeckhium Ol. 71, 3) reportatam congratulatur: carmen magis encomii quam epinicii speciem refert.

PYTH. VII. Megacli Atheniensi curru victori Pyth. 28 sive Ol. 76, 3. Schol. mendose tradit vicisse *τὴν ὀγδοηκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα*, idque deinde iteratur: sed cod. Gott. prius *κέ*, postea *πϛ΄* (om. *Πυθιάδα*)*), unde Boeckh adscripsit carmen Pyth. 25 i. e. Ol. 73, 3 (sive secundum suas rationes Ol. 72, 3). Ego malui Corsinum sequi *τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην Πυθιάδα* rescribentem, nam letio *κέ* de vitio suspecta, siquidem Pindarus significat templum Delphicum jam exaedificatum fuisse, sed Ol. 75, 2, cum Athenienses post proelium ad Plataeas aedem spoliis decorarent, nondum fuit consecratum, vid. Aeschin. adv. Ctesiph. 116 (adde Pausan. X, 19, 4 nisi quod tralaticio errore prius bellum Medicum memorat). Videtur templum Pyth. 27 h. e. Ol. 75, 3 vel Pyth. 28 consecratum, quamquam prius magis probabile: nam si Megacles eo ipso temporis articulo, quo consecratio peracta, vicisset, id non reticuisset poeta.

PYTH. VIII. Aristomeni Xenarcis filio Aeginetae lucta victori tempore incerto; nam quod in inscriptione et in Schol. victoria perhibetur reportata esse Pythiade 35 (*λε΄*, ita etiam cod. G, non *λη΄*) h. e. Ol. 83, 3, manifestus librariorum error est: frustra enim L. Schmidt (de carm. Pind. p. 398) hoc tuetur sec. Boeckhii rationes ad Ol. 82, 3 revocans; sed non magis probari potest, quod Boeckh corrigens *λγ΄*

---

*) Pro *πϛ΄* fortasse legendum *οϛ΄*, ut hoc loco scholiasta non Pythiadem, sed Olympiadem notaverit.

(O. Müller *λβ′*) ad Ol. 80, 3 referre voluit, id quod Krüger recte vidit; idem Krüger (Hist. philol. Stud. I p. 191) carmen Ol. 77, 3 vel Ol. 78, 3 scriptum esse suspicatur, argumentis ut ipse significat non satis firmis usus. Hermann corrigens *κη′* ad Olymp. 75, 3 (vel rectius Ol. 76, 3) rettulit. Mommsen, cum D *ὁλ.* pro *πυθιάδα* exhibeat, legendum censet $\overline{ο\varepsilon}$ *ὀλυμπιάδα.* Illud certum, carmen scriptum bellis Persicis compositis ante Aeginetarum bellum cum Atheniensibus, fort. Ol. 79, 3, ut $\overline{\lambda\alpha}$ sit corrigendum.

Pyth. IX. Telesicrati Carneadae filio Cyrenensi armato cursu victori Pyth. 28 sive Ol. 76, 3 (sec. Boeckhium Ol. 75, 3).

Pyth. X. Hippocleae Phriciae filio Pelinnaeo diaulo victori Pyth. 22 sive Ol. 70, 3 (sec. Boeckhium Ol. 69, 3).

Pyth. XI. Thrasydaeo Thebano stadio victori: secundum scholiastas bis vicit, primum puer stadio Pyth. 28 sive Ol. 76, 3 (sec. Boeckhium Ol. 75, 3), postea vir diaulo (sed sch. 1 *δίαυλον ἢ στάδιον*) Pyth. 33 sive Ol. 81, 3 (sec. Boeckhium Ol. 80, 3), atque dissident veteres interpretes, utram victoriam poeta celebraverit; Boeckh ad priorem, Mommsen (de vita Pind. p. 62) ad posteriorem victoriam refert, Rauchenstein (in Philologo I p. 193) hoc carmen Ol. 79, 3 adscripsit corrigens *λβ′* pro *λγ′*. Denique nuper Perthes, qui (in commentatione Treptow 1871 et rursus in Iahnii Ann. CV, p. 226 seq.) subtiliter et acute de carminis argumento disseruit, quod arcta necessitate cum Spartanorum rebus gestis et proelio Tanagrensi arbitratur coniunctum esse, tuetur Ol. 80, 3, Boeckhianam Pythiadum computationem secutus: concidunt igitur Perthesii coniecturae de carminis huius instituto, si meae temporum rationes potiores sunt, contra quas nihil dum in medium prolatum. Poeta cum v. 14 tres Pythicas Thrasydaeo victorias tribuere videatur, carmen ad alteram victoriam Pyth. 33 sive Ol. 81, 3 refero, vid. quae dixi infra ad hoc carmen. Sed fortasse in numero error aliquis delitescit, quem non licet deprehendere, cum nulli dum interpretum contigerit plurimas difficultates huius epinicii expedire.

Pyth. XII. Midae Agrigentino tibiis victori. Cum bis vicerit, Pyth. 24 sive Ol. 72, 3 (sec. Boeckhium Ol. 71, 3) et Pyth. 25 sive Ol. 73, 3 (sec. Boeckhium Ol. 72, 3), anceps est iudicium, sed probabile priorem victoriam celebrari.

NEMEA.

Nem. I. Chromio Agesidami filio Aetnaeo curru victori, qui postquam Aetnae urbis curam Hiero ei abrogavit, Syracusis degit: scriptum igitur epinicium post Nem. IX, fort. Ol. 77, 2, quemadmodum etiam Leutsch (Philol. XIV, 57) Ol. 77, 1 vel 2 post Nem. IX conditum esse censet. Boeckh rettulit ad Ol. 76, 4; neque vero Pindarus ipse sollennitati interfuit, sed secundum nostras rationes Thebis carmen Syracusas misit. Fallitur omnino L. Schmidt (p. 457), qui Ol. 75, 1 vel 75, 4 adscripsit, nam eo tempore neque Aetnaeus appellari poterat Chromius, neque Pindaro licuit hunc in modum laudare Chromium, cuius consuetudine tunc nondum usus erat.

Nem. II. Timodemo Timonoi filio Atheniensi pancratio victori tempore incerto: L. Schmidt (p. 516) ad supremam poetae aetatem revocat.

Nem. III. Aristoclidae Aristophanis filio Aeginetae pancratio victori, longiore post victoriam intervallo, sed ante Ol. 80, 1. L. Schmidt (p. 464) Ol. 76, 2 adscripsit.

Nem. IV. Timasarcho Timocriti filio Aeginetae lucta victori fortasse Ol. 76, 4. Dissen et Mommsen circa Ol. 79, 4 carmen conditum esse suspicantur, Schmidt (p. 446) adolescenti Pindaro vindicat.

Nem. V. Pytheae Lamponis filio Aeginetae pancratio victori ante Isthm. VI (V) scriptum, quod carmen Pindarus, ut infra significavi, Ol. 74, 4 condidit. Nemeaeum carmen L. Schmidt (p. 117) ad Ol. 73, 1 vel 4 refert, Mommsen (p. 47) ad Ol. 74, 2.

Nem. VI. Alcimidae Theonis filio Aeginetae lucta victori incerto tempore, sed ante Ol. 80.

Nem. VII. Sogeni Thearionis filio Aeginetae quinquertio victori, ut scholiasta dicit Nemeade 14, quod manifesto falsum; probabiliter Hermann ad Nemeadem 54 revocavit, *νδ'* corrigens pro eo, quod vulgo legitur *ιδ'*. Quod si Nemeaeum certamen Ol. 51, 4 institutum est, hoc carmen revocandum fuerit ad Ol. 78, 2.

Nem. VIII. Dinidi Megae filio Aeginetae stadio bis victori incerto tempore: Dissen ad Ol. 80, 3 vel 4 refert, quod omnino est improbandum; L. Schmidt (p. 430 seqq.) a poeta adolescente carmen hoc conscriptum esse censet, sed v. 35 seq.

provectiorem poetae aetatem indicant. Satis speciosam conjecturam proposuit Mezger (in Jahnii Annal. 1867 p. 385 seq.), carmen scriptum esse Ol. 72, 1 (Ol. 72, 2 rectius dixisset) componens ea, quae Herodotus VI, 49 narrat.

Nem. IX. Chromio Agesidami filio Aetnaeo curru victori Sicyone in Pythiis non continuo post victoriam partam conditum, quo tempore Agesidamus Aetnae urbis praefectus fuit (quod munus postea Dinomeni Hieronis filio mandatum). Carmen haud dubie ante Nem. I compositum, secundum Boeckhium Ol. 77, 1, quod etiam Leutsch (Philol. XIV, 57) tuetur; L. Schmidt (p. 240) adscripsit Ol. 76, 2.

Nem. X. Theaeo Uliae filio Argivo Argis in Hecatombaeis lucta bis victori tempore incerto. Dissen intra Ol. 78, 1 et Ol. 80, 3 epinicium hoc scriptum esse coniecit, argumentis satis infirmis usus.

Nem. XI. Non est epinicium, Aristagorae Arcesilai filio Tenedio, cum prytanis esset creatus, ad munus hoc auspicandum scriptum tempore incerto.

ISTHMIA.

Isthm. I. Herodoto Asopodori filio Thebano curru victori. Dissenio videtur paulo ante proelium ad Tanagram (Ol. 80, 3 vel 4) scriptum, adversante L. Schmidtio, qui multo prius carmen conditum esse censet.

Isthm. II. ad Thrasybulum Xenocratis filium Agrigentinum missum, ut interpretes existimant, ad memoriam Isthmiae victoriae curulis instaurandam, qua pater Xenocrates ante Ol. 76, 1 potitus est (vid. Ol. II, 50), sed scriptum postquam et Thero Xenocratis frater (obiit Ol. 77, 1) et ipse Xenocrates vita defuncti erant. Carmen magis encomii speciem refert, quo poeta post Xenocratis mortem illius victorias et virtutes celebrare instituit.

Isthm. III. Melisso Thebano equestrem victoriam Nemeae adepto, itaque hoc carmen in *Νεμεονικῶν* numerum referendum erat: carmen ipsum compositum post Isthm. IV.

Isthm. IV. (III.) eidem Melisso Thebano pancratio victori. Boeckh et Dissen, qui hoc carmen cum priore in unum coniungunt, ad Ol. 75 vel 76 referunt, quod satis est incertum. L. Schmidt ab adolescente poeta compositum esse censet.

Isthm. V. (IV.) Phylacidae Lamponis filio Aeginetae pancratio

iterum victori scriptum; debebat igitur hoc carmen post proximum collocari, quod ad priorem victoriam spectat. Hoc carmen non ita multo post pugnam Salaminiam conditum, neque tamen proxima Isthmiade i. e. Ol. 75, 2, nam tunc secundum nostras rationes Cleander pancratio vicit (v. Isthm. VIII), sed ut videtur Ol. 75, 4. Carmen hoc Ol. 75, 1 scriptum censent Mommsen p. 53 et L. Schmidt p. 142: Boeckh et Dissen ad Ol. 75, 3 referunt. Non recte Rauchenstein p. 87 in carminum Nemeaeorum numerum referre voluit.

Isthm. VI. (V.) eidem Phylacidae Lamponis filio Aeginetae pancratio victori: carmen ante Isthm. V (IV) compositum, fort. Ol. 74, 4; ut L. Schmidtio videtur, Ol. 74, 3, contra Mommsen p. 48 ad Ol. 72, 1 refert.

Isthm. VII. (VI.) Strepsiadae Thebano pancratio victori. Carmen inter prima poesis Pindaricae rudimenta referendum, ita ut ad Pyth. X (Ol. 70, 3) proxime accedat, scriptum ab adolescente poeta Ol. 70, 2 vel 70, 4. Argumento est in primis carminis primordium, quod plane prae se fert fabularis historiae copiam, quam iure Corinna in adolescentuli Pindari poematis reprehendit, vide Hymn. fr. 29. Satis confirmant hanc coniecturem res gestae, quas poeta in hoc epinicio attigit: neque enim scholiasta gravis erroris reus est, qui haec ad bellum Peloponnesiacum refert: nam cum Cleomenes et Demaratus Lacedaemoniorum reges adiunctis Peloponnesiorum viribus arma Atheniensibus inferrent, iure poterat hoc bellum, cuius etiam Thebani et Chalcidenses participes fuerunt, ab Atticis Peloponnesiacum dici, quamquam postea hoc nomen oblivione obsitum est. Plerique interpretes carmen Ol. 81, 1 adscripserunt, sed v. 40 nequaquam indicio est, poetam aetate provectum haec scripsisse. Etiam longius progressus Mezger post Ol. 83, 2 carmen conditum esse opinatur, quo tempore secundum nostras rationes poeta iam vita defunctus erat.

Isthm. VIII. (VII.) Cleandro Telesarchi filio Aeginetae pancratio victori haud dubie Ol. 75, 2, cum paulo ante (ut videtur eodem anno ineunte) item pancratio Nemeae victoriam reportasset. Scripsit enim hoc carmen Pindarus recenti memoria calamitatis gravissimae, quae Thebas post pugnam Plataeensem afflixit. Boeckh et Dissen Isthmiam victoriam Ol. 75, 1, Nemeaeam Ol. 75, 2 adscribunt, et

statim post Nemeaeam victoriam carmen conditum censent. L. Schmidt (p. 157) carmen ad Nemeaeam victoriam refert, qua Ol. 75, 1 potitus sit, ipsum autem carmen anno proximo Ol. 75, 2 adscribit. Mezger contendit proximo post pugnam Salaminiam tempore scriptum esse: denique Hartung ad Ol. 81, 1 descendit.

II.
INDEX TEMPORUM.

Olympiadum initium adscribitur anno a. Chr. n. 776 (cf. Fischer Graec. annal. p. 59 seq.). Ludi Olympici continuati per dies quinque. De certaminum tempore harum rerum periti dissentiunt (cf. Krause Olympia p. 61 seq.), Unger, qui nuper in Philologo XXXIII, 227 seq. hanc quaestionem denuo tractavit, probabiliter expedivit, Olympia non primo, sed secundo Atticorum mense sub aestatis exitum celebrata esse asserens.*)

Pythiades quando exordium ceperint, non satis constat: nam iam veteres inter se dissentiunt: auctor annalium Pariorum dicit archonte Athenis Simone Ol. 47, 3 (589 a. Chr. n.) vel Ol. 47, 2 (590 a. Chr. n.) *ἀγῶνα χρηματίτην* instauratum esse, postea archonte Damasia (*Δαμασίου τοῦ δευτέρου*) Ol. 49, 3 *στεφανίτην ἀγῶνα* institutum esse: ab utro certamine Pythiades computandae sint, non addit. Contra Pausanias (X 7, 3) dicit Ol. 48, 3 primum *ἀγῶνα χρηματίτην*, deinde quadriennio post *στεφανίτην* actum esse, et ab Ol. 48, 3 iam Pythiadas computat. Scholiastae denique Pindari quae de originibus solennitatis memoriae prodiderunt, fere consentiunt cum annalibus Pariis, nam *χρηματίτην ἀγῶνα* tradunt archonte Simonide vel Simone, sex (vel etiam pluribus) annis post institutum esse *στεφανίτην* archonte Damasia:**) singulas autem Pythiadas quando cum Olympiadibus componunt, ordiuntur ab Ol. 49, 3, qui annus haud dubie est Damasiae ar-

---

*) Singulatim haec examinare et si quid seorsim sentio exponere non est huius loci.

**) Damasias archon non est diversus a Damasia, quem Parii annales secundum appellant: nam prior ad tempora antiquiora referendus est, Ol. 35, 2 summo apud Athenienses functus magistratu, vid. Dionys. Hal. Antiq. III, 36. Temere Damasiam priorem adscribunt Ol. 48, 4, qui error etiam in novissima editione Hermanni Ant. publ. repetitus est.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

*χρηματίτης**). Cum fugitivi inviis locis fortiter se defendentes, sexto demum anno debellati essent, et non ita multo post iterum instaret Pythias ennaeteris,**) Ol. 49, 3 coronarium certamen institutum***) et lege sancitum est, ut deinceps Pythia quinto quoque anno agerentur: ab hoc igitur anno iure Pythiades computantur. Tenuit hoc Aristoteles in *ἀναγραφῇ Πυθιονικῶν*, quem sequuntur veteres Pindari interpretes. Alii vero, ut Pythiadum origines altius repeterent, ordiuntur a certamine aerario, idque pro arbitrio rerum gestarum ordine neglecto ex Ol. 47, 3 transtulerunt in Ol. 48, 3, ut inter aerarium et coronarium certamen non ennaeteris, sed pentaeteris esset interiecta. Hanc computationem praeoptavit Pausanias.

Agebantur Pythia tertio quoque Olympiadis anno aestate vergente, mense Delphorum Bucatio, quem tituli recens reperti docuerunt secundum mensem anni Delphici fuisse, ut cum Atticorum Metagitnione sit componendus.†)

Nemeadum initium adscribitur Ol. 51, 4.††) Nemeas tri-

---

*) Simon archon fuisse videtur hoc ipso anno: sane secundum Annales Parios IX annorum intervallum inter *ἀγῶνα χρηματίτην* et *στεφανίτην* fuit, itaque si auctor annalium eodem computo utroque loco usus est, Simonis nomen adscribendum anno Ol. 47, 2, atque si certamen tunc praeter ordinem celebratum est, possis hanc rationem probare. Sed veri simillimum est, cum bello decennali confecto instaret Pythias ennaeteris, Amphictionas ludis gymnicis additis et praemiis amplis propositis hanc ipsam Pythiadem apparatu magnifico instauravisse.

**) Schol. Pind. *μετὰ δὲ χρόνον ἑξαετῆ καταγωνισαμένων τῶν μετὰ τοῦ Ἱππίου τοὺς ὑπολελειμμένους τῶν Κιρραίων, ἐπὶ μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος Δαμασίου, ἐν δὲ Δελφοῖς Διοδώρου, ὕστερον καὶ στεφανίτην ἔθεντο κατορθώσαντες.* Ubi voce *ὕστερον* designatur biennium, quod post belli exitum ante primum certamen coronarium transactum est.

***) Huic eidem anno quo Damasias Athenis archon fuit adscripsit Demetrius Phalereus septem sapientes (Diog. L. I, 22), non alio opinor usus argumento, quam quod illo anno solis defectum, quem Thales praedixisse ferebatur, accidisse censebat, Eudemi Rhodii ut videtur rationes secutus. Hinc Syncellus solis defectionem, Isthmia et Pythia instaurata, septem sapientes deinceps recenset; nam chronographorum veterum turbas nihil moror.

†) Cf. C. Fr. Hermann Ant. sacr. § 49, 12. Mense Bucatio Pythia celebrata esse constabat, sed qui fuerit ordo mensium apud Delphos, incertum erat. Verum iam dudum Boehneke coniectura assecutus est (Forschungen I, 307 seq., adde quae idem Demosthenes I, 183 disputavit), idque confirmaverunt tituli Delphici, quos edidit Kirchhoff Monatsber. d. Berl. Ac. 1864, p. 129 seq.

††) Ita Eusebii versio Armena, nam Hieronym. Ol. 52, 1 adscripsit, vid. ed. Schoenii. Adde Fischer Annal. Graec. p. 127, Duncker Hist. Ant. IV, 429. Ludos Nemeaeos C. Fr. Hermann Ant. Gr. publ. § 65, 4 post Cleosthenis Sicyoniorum principis mortem instauratos esse suspicatur, quae coniectura si satis firma esset, ludorum initia ad Ol. 53, 4

eteris fuit, itaque singulis Olympiadibus binae Nemeades celebrabantur, sed diversis ut videbatur anni temporibus: nam Pausanias *hiberna* Nemea (*χειμερινὰ*) memorat, itaque consentaneum altera fuisse *aestiva*; atque quarto quoque Olympiadis anno ineunte i. e. aestate Nemea acta esse satis constat; sed hiberna, utrum primo an secundo Olympiadis anno adscribenda sint, ambigunt homines docti.*) Hibernus mercatus haud dubie minus frequens et illustris cum magis *ἐπιχωρίου ἀγῶνος* vicem obtinuisse videretur, equidem olim existimabam pleraque Pindari carmina ad Nemeadas aestivas referenda esse.

Sed ingenue fatendum, nos quemadmodum Pindari aetate Nemeades ordinatae fuerint, plane ignorare: nam ante Demosthenis aetatem nihil ea de re memoriae proditum.**) Demosthenes cum Ol. 107, 4 quingentorum collegio adscriptus esset, ipse testatur in or. adv. Midiam 114 se *ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν*, cf. A. Schaefer Demosth. II, 99. 105. 110, quo honore orator haud dubie initio eius anni functus est. Praeterea extant reliquiae plebisciti Attici, quod factum die 11 mensis Hecatombaeonis Ol. 114, 2 (vid. Koehler Herm. V, 19 et 328, CIAtt. II, 181), ut confirmaretur id quod suaserat *ὁ ἀρχεθέωρος ὁ εἰς τὰ Νέμεα*. Manifestum est non agi de theoria prioris alicuius anni,***) sed princeps sacrae legationis antequam profectus est rogavit legem de pecunia theoriae adornandae gratia eroganda: *τοὺς δὲ ἀποδέκτας μερίσαι τῷ ἀρχεθεώρῳ, ὃς ἂν ἀεὶ ἀρχεθεωρήσῃ, τὸ ἀργύριον*. Itaque hac aetate Nemeades agebantur Olympiadis anno secundo et quarto aestivo tempore utraque: nam architheorum, qui Ol. 114, 2 die 11 m. Hecatomb. lectus fuit, eodem mense suum munus obiisse consentaneum est: atque iisdem diebus Ol. 107, 4 functus est De-

---

forent referenda, nam ista Olympiade videtur Cleosthenes obiisse, cf. Duncker IV, p. 36. Nemeae victores cum plurimi commemorentur, tamen certae temporis notae omnino desiderantur, nisi quod semel in scholiis Pindaricis Nemeadis numerus est additus, sed manifesto mendo laborans, vid. Nem. VII.

*) Disputaverunt de hac quaestione praeter Boeckhium Opusc. V, 202 seq. alii, vide C. Fr. Hermann Ant. Gr. sac. § 49, 17. 18. Nuper Unger in Philol. XXXIV, 51 seq. hanc quaestionem retractavit et pleraque probabiliter expedivit.

**) Neque enim Xenophontis locus Hellen. IV, 7, 2 huic quaestioni solvendae conducit, Pindari autem fr. 75, 13, quo hiberna Nemea respici existimant, ut iam olim significavi, plane alienum, vid. quae ibi adnotavi.

***) Koehler nihil decernit, sed Unger recte perspexit, quanti momenti haec plebisciti verba sint.

mosthenes sacra hac legatione, quandoquidem dicit se *εἰσιτήρια τῆς βουλῆς* celebravisse, tum Nemeam profectum, deinde *ἱεροποιὸν* Eumenidum sacris interfuisse; tria haec sacra, quae ordine recenset, mense Hecatombaeone obeunda erant, siquidem recte Aug. Mommsen Heort. 171 Eumenidum sacrificium ad Panathenaea rettulit. Nemeas igitur tunc iusta fuit *τριετηρίς*,*) aestiva utraque, sed, ut videtur, dignitate dispares, siquidem Aristoteles Metaphys. IV, 11, ubi vim et naturam *τοῦ προτέρου* et *τοῦ ὑστέρου* explanat (cf. Phys. IV, 14) scripsit: *τὰ δὲ τῷ ἐγγυτέρῳ τοῦ νῦν, οἷον ἐπὶ τῶν μελλόντων· πρότερον γὰρ Νέμεα Πυθίων, ὅτι ἐγγύτερον τοῦ νῦν, ὡς ἀρχῇ καὶ πρώτῳ χρησαμένων*,**) nam si par dignitas utriusque solemnitatis, exemplum hoc non satis foret commodum, siquidem unaquaque Olympiade Nemea et praecedebant et subsequebantur Pythiorum mercatum: sin posterior Nemeas illustrior, dicendum potius *πρότερον Πύθια Νεμέων*, sed prior Nemeas et splendore et fortasse antiquitate superabat alteram, unde simpliciter dici solebat *Νέμεα*, quem usum Aristoteles sequitur.

Neque sub Alexandri successoribus Nemeadum tempora aliter discripta, velut Nemeas prior acta Ol. 116, 2, vid. Diodor. XIX, 64, item 146, 2 quamvis non stata die at certe aestate nondum praeterlapsa, vid. Livius XXXIV, 41;***) Nemeas autem posterior Ol. 140, 4, cf. Polyb. V, 105, item Ol. 143, 4, cum Philopoemen iterum summo magistratu functus est,†) cf. Plut. Philop.

---

*) Recte igitur Schol. Pindari Arg. Nem.: *καὶ ἔστι τριετὴς (ἀγὼν) τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ δωδεκάτῃ*: nam eodem et mense et die utraque Nemeas agi solita. Panemus est Argivorum mensis (non Corinthiorum, ut nonnullis visum), qui fere cum Attico Hecatombaeone congruebat, nam si *δωδεκάτη* vitii est expers aliquanto post 1 Hecat. incipiebat mensis Argivus. Unger numerum corruptum putat, et probat quod recentior scholiasta a Mommseno editus praebet *ιή*, sed hoc incertum. Quod Schol. Pind. Ol. VII, 147 dicit de Rhodiorum *Ἁλιείοις· τελεῖται μηνὸς Γορπιαίου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ Νεμέων ἡμέραις ἓξ*, videtur omnino segregandum; *Γορπιαῖος* non est antiquum nomen mensis Rhodiorum, sed grammaticus Macedonum fastis utitur, ac Nemea videtur solennitas esse Rhodiorum, quos arcta necessitudine cum Argivis coniunctos fuisse constat: poterantque Rhodii Nemea, quae in Peloponneso aestate agebantur, ad auctumnum transferre.

**) Haec scripsit Aristoteles Ol. 114, 1 ut videtur post Alexandri regis mortem, cum instarent Nemea Ol. 114, 2 (h. e. illa ipsa Nemeas, ad quam pertinet plebiscitum Atticum), post quae Pythia Ol. 114, 3 celebranda fuerunt. Philosophum enim novissimo aetatis tempore metaphysicorum libris conficiendis operam dedisse satis constat.

***) Non assentior interpretationi, quam Nissen Mus. Rh. XXVI, 249 commendavit.

†) Nissen Mus. Rh. XXVI, 245 Philopoemenis magistratum ad Ol. 145, 3 refert.

11 et Pausan. VIII, 50. Verum non licet haec et alia exempla accuratius examinare.

De saeculis ante Demosthenis aetatem nihil compertum, sed veri simile est per hos ducentos annos singulas Nemeadas semper secundo et quarto Olympiadis anno actas et ad unam omnes aestivas fuisse: suadet hoc satis magnus numerus victoriarum, quas multi ludis Nemeaeis sibi pepererunt: nam si altera Nemeas in hiberuum tempus incidisset, propter infrequentiam qui gymnicis ludis operam dabant victoriae praemia hac Nemeade minus studiose expetituri erant. Itaque ordo horum ludorum, quemadmodum a principio discriptus, religiose observatus est per omnia saecula, et hibernae Nemeadis origines altius repetendas esse apparet. Qui mercatum Nemeaeum ordinavit, videtur duo diversa sacra, quae inde ab antiquissimo tempore Nemeae accolae obire soliti erant, arcta necessitate vinxisse: cum Iovi Nemeaeo sacra ex more facerent aestate anno quoque secundo Olympiadis, et vicissim hiberno tempore festos agerent dies (utraque solennitas penteteris fuisse videtur), iam hibernis sacris in aestatem anni quarti Olympiadis translatis Nemeas trieteris instaurata est, id quod factum est Ol. 51, 4, a quo anno Nemeades computantur. Prior solennitas nude *Νέμεα* dicta, posterior *Νέμεα τὰ χειμερινὰ* prisci moris memoria servata. Solus Pausanias, ut est antiquitatis studiosus, utitur hac appellatione II, 15, 3, unde apparet Nemeae etiam tunc Argivos hanc posteriorem solennitatem celebravisse, eodemque pertinet alter locus VI, 16, 4; sed prior Nemeas Pausaniae saeculo Argis agebatur, vid. Paus. II, 24, 2*), quemadmodum iam prioribus saeculis antiqua instituta spreta sunt, velut cum Aratus Cleonaeis ius praesidendi certamini Nemeaeo restituisset,**) per complures annos Nemeades et a Cleonaeis Nemeae et ab Argivis in ipsorum urbe simul celebratae

---

*) De his Pausaniae locis quae Unger disputavit omnino reiicienda sunt. Quod in titulo Argivo, qui eiusdem aetatis est, CIGr. I, 1124 legitur *ἀγωνοθέτας Ἡραίων καὶ Νεμείων καὶ Σεβαστείων καὶ Νεμείων καὶ Ἀντινοείων ἐν Ἄργει*, inde non conficitur utrumque Nemeorum mercatum tunc in urbe Argivorum actum esse.

**) Cleonaei primi certaminis instaurati praesides fuerunt, in quorum locum mox Argivi successerunt; sed quod Dissen coniecit circa Ol. 80 Cleonaeos hunc honorem recuperavisse, satis incertum est; nam quod Pindarus Nem. IV, 17 *Κλεωναῖον ἀγῶνα* vocat, nullius est momenti. Sed quod in titulo Attico (vide supra) Ol. 114, 2 praeter architheorum etiam Lapyris proxenus Atheniensium, Cleonaeus civis memoratur, inde possis colligere, Cleonaeos tunc participes huius honoris fuisse: Philippus, cum Peloponnesiorum res ordinaret et omnia ad pristinum statum revocaret, fortasse hoc Cleonaeis gratificatus est.

sunt, vid. Plut. Arat. 28; Argivi, postquam Achaeorum foederi adscripti sunt, videntur etiam illud jus recuperavisse, certe Ol. 139, 2 certamen Argis, non Nemeae actum, vid. Plut. Cleom. 17, ut Schoemann suspicatur propter belli tumultum.

Isthmiadas proxime post Pythia instauratas esse argumento est solennis ordo mercatuum Panhellenicorum *Ὀλύμπια, Πύθια, Ἴσθμια, Νέμεα* ratione habita temporis, quo singula certamina primum acta.*) Cum Cypselidarum imperio abrogato Isthmia restituta dicantur Ol. 49, prima Isthmias videtur Ol. 49, 4 acta esse.**) Haec enim trieterica certamina agebantur aestate incipiente secundo quoque et rursus quarto quoque anno Olympiadis.***)

Itaque apparet conciliorum Panhellenicorum ordinem prudenter sic discriptum fuisse, ut singulis quadrienniis

anno 1	aestate vergente	agerentur Olympia
anno 2	ineunte	Nemea I
	vergente	Isthmia I
anno 3	aestate vergente	Pythia
anno 4	ineunte	Nemea II
	vergente	Isthmia II.

Olymp. 65, 3. Pindarus Thebis natus ipso Pythiorum tempore (sec. Boeckhium Ol. 64, 3).

Olymp. 70, 3. Pindarus viginti annos natus scripsit carm. Pyth. X.

---

*) Cf. Keil Schedae epigr. p. 4 seq., quamquam passim quum in titulis, tum apud scriptores ordinem variatum esse exempla ibi proposita docent, velut est in plebiscito Byzantiorum ap. Demosth. de cor. 91 *ἀποστεῖλαι θεωρίας ἐς τὰς ἐν τᾷ Ἑλλάδι πανηγύριας Ἴσθμια καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια*. Nam cum decretum factum sit Ol. 110, 1, erant ludi eo ordine enumerandi, quo sacrae legationes aditurae erant, *Νέμεα, Ἴσθμια, Πύθια, Ὀλύμπια*, aut certe legitimus ordo observandus.

**) Siquidem exitus dominationis Cypselidarum incidit in Ol. 49, 3; verum haec quoque incerta. De Cypselo eiusque successoribus nuper complures certatim disputaverunt, de Aristotelis loco Polit. V, 12 Roeper in Philol. XX, 722 seq. Duncker hist. Ant. IV, 27 Isthmia a Periandro novissimo regni tempore instaurata esse censet. Chronographi Isthmia et Pythia Ol. 49, 4 vel 50, 1 (vide Schoenii Euseb.) instituta perhibent, at neque eodem anno utrumque certamen instauratum, neque Isthmia ante Pythia acta.

***) Plerique homines docti (vid. C. Fr. Hermann Ant. sacr. § 49, 14, 15) Isthmiadas media aestate in confinio secundi et tertii, ac rursus in confinio quarti et primi Olympici anni celebratas esse existimant, satis incertis indiciis confisi, velut Curtio Hist. Alex. IV, 5 nullam fidem habendam censeo. Sed non licet difficilem hanc quaestionem hoc loco expedire.

Olymp. 70, 4 (vel 70, 2) poeta videtur carmen Isthm. VII scripsisse.

Olymp. 72, 3. Pugna ad Marathonem commissa. Pindarus scripsit carm. Pyth. VI et fortasse Pyth. XII.

Olymp. 74, 1. Pindarus carm. Ol. X et XI condidit.

Olymp. 75, 1. Proelium ad Salamina commissum.

Olymp. 75, 2. Pugnatum ad Plataeas. — Pindarus scripsit Isthm. VIII.

Olymp. 75, 3. Hiero regnum Syracusarum auspicatur.

Olymp. 75, 4. Pindarus scripsit Isthm. V.

Olymp. 76, 1. Pindarus ab Hierone invitatus in Siciliam se confert ibique carm. Ol. I. III. II. componit. — Hiero Aetnam urbem condidit.*) — Aetna mons arsit.**)

Olymp. 76, 2. Pindarus videtur dithyrambum Athenis docuisse et propter Athenarum laudes a Thebanis multatus esse.

Olymp. 76, 3. Pindarus scripsit carm. Pyth. VII et IX.

Olymp. 76, 4. Carmen Nem. IV videtur scriptum esse.

Olymp. 77, 1. Pindarus scripsit carm. Ol. XIV et fortasse VI.

Olymp. 77, 2. Nem. I videtur compositum (post Nem. IX).

Olymp. 77, 3. Carmen Ol. XII et Pyth. I huic anno adscribenda.

Olymp. 78, 2. Carm. Nem. VII compositum.

Olymp. 79, 1. Pindarus composuit carm. Ol. VII et XIII.

Olymp. 79, 3. Pindarus scripsit carm. Pyth. IV et V.

Olymp. 80, 1. Carm. Ol. VIII conditum.

Olymp. 80, 3 et 4. Aegina insula obsideri coepta. — Pugnatum apud Tanagram et ad Oenophyta (cf. Krüger hist. phil. Stud. I p. 172 seq.).***) — Aegina insula per novem menses obsidione cincta ab Atheniensibus subacta (cf. Krüger ib. p. 176).

---

*) Krüger (Hist. philol. Stud. I p. 44) contendit Diodorum XI 49 errasse, archontibus Phaedone et Apsephione confusis, atque Aetnam urbem Ol. 77, 3 conditam esse censet, quod omnino improbandum est: potius apud Diodor. XI 49 est in numeris erratum et pro *ἕτη πεντήκοντα καὶ ὀκτὼ* corrigendum *ἑξήκοντα καὶ ὀκτὼ*, cf. Diod. XIII 62.

**) Thucydidis potius sequor auctoritatem (III 116), quam annalium Pariorum fidem: neque vero apud Thucydidem numerus corrigendus, id quod placuit Krügero; cf. quae dixi Philol. XXXII 136 seq.

***) Alii proelium ad Tanagram referunt ad Ol. 80, 4, pugnam ad Oenophyta ad Ol. 81, 1. Omnino non est dissimulandum Graecorum res hoc tempore gestas vix satis certo ad annalium fidem revocari posse.

Olymp. 81, 3. Carm. Ol. IX et Pyth. XI (?) scripta.*)
Olymp. 82, 1. Pindarus scripsit carm. Ol. IV (et V). — Eodem hoc anno poeta sexaginta sex annos natus decessit.**)

III.

DE ORDINE LIBRORUM PINDARICORUM.

Cum solennis ordo certaminum Panhellenicorum hic sit *Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea,* ratione habita, ut par est, temporis, quo singula sunt instaurata, vide supra p. 18 n. 1, consentaneum est, etiam hos quattuor libros Pindaricorum carminum a veteribus grammaticis ad eundem modum dispositos fuisse. Atque olim Nemeis carminibus quartum locum attributum esse appendix huius libri arguit: additae enim sunt tres odae, alienae ab hac sylloge: Nem. IX victoriam Sicyone in Pythiis, Nem. X in Hecatombaeis Argis partam celebrat, Nem. XI omnino non est epinicium. Tria haec carmina, quae cum Nemeis odis nulla necessitate iuncta sunt, apparet propterea huic libro addita esse, quoniam novissimus fuit. Similiter tertius sive ultimus liber Partheniorum continebat carmina ab hoc poesis genere aliena, itaque inscriptus *κεχωρισμένα Παρθενεῖα*, quemadmodum de his tribus odis adnotavit schol. *αὗται αἱ ᾠδαὶ οὐκέτι Νεμεονίκαις εἰσὶ γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται.* Atque iusti ordinis vestigium etiam nunc superest in vita Pindari, quam Thomas Magister non conscripsit, sed recognovit (Biogr. p. 100 ed. Westerm.): *γέγραπται δ' αὐτῷ ιζ' βιβλία, ὧν δ' ἡ λεγομένη περίοδος, Ὀλυμπιονῖκαι, Πυθιονῖκαι, Ἰσθμιονῖκαι, Νεμεονῖκαι*: ita codd. duo Vratisl.***) Quod ceteri libri Isthmiis ultimum attribuunt locum, ad Thomam vel alium correctorem Byzantinum referendum est.

Mutatus est ordo in archetypo, unde omnes nostri Epini-

*) Quod nullum praeterea extat Pindari carmen, quod probabili ratione ad Olympiadem 81 referri possit (nam Isthm. VII non recte huic tempori adscripserunt), videtur repetendum ex rerum Thebanarum miseriis perpetuis; nam post cladem apud Oenophyta acceptam respublica Thebanorum gravissimis dissidiis est agitata, cf. Aristotel. de republ. V 2, 6.

**) Secundum alios octogenarius obiit, h. e. Ol. 85, 3. Boeckh poetae mortem Ol. 84, 3 adscripsit. Mommsen (p. 29) Ol. 86, 4 mortuum esse statuit.

***) Boeckh non debebat ordinem librorum auctoritate munitum immutare.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Codex Ambrosianus ε′ continet Nem. V, VII—XI et Isthmia; quod si in exemplo, unde hic liber descriptus, carmen Nem. VI legebatur, potuit c. IX numero ε′ notari, numerandi initio facto a c. V. Alter codex Estensis continet Nem. IV—XI et Isthmia,*) in quo libro cum Nem. IX inscribatur *δέκατον*, videtur numerandi initium factum esse a Nem. I, itaque si numeri integri sunt propagati, ut verisimile est, suspicari licet carmen aliquod Nemeum inter I et IX (ut videtur inter III et IV vel inter IV—V, si quidem libri veteres fere omnes hic deficiunt) interceptum esse, quod in hac librorum Pindaricorum perturbatione facile potuit accidere: et si fides habenda Nicephoro Pindari fragmentum 214:

Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ
ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.

ex Nemeis petitum (*ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν Νεμέων*).**)

Isthmiorum liber plurimum detrimenti cepit: deest in principio unum certe carmen curuli victoriae celebrandae destinatum, intercidit extrema pars c. III una cum exordio c. IV, denique in fine complura carmina desiderantur. Constat hic liber versibus fere 736, si tralaticio more cola numerantur, singuli autem libri admodum 13—1400 versus complectuntur,***) ita ut appareat prope dimidiam libri partem periisse. Atque satis magnus numerus fragmentorum, quae Isthmiis adscribenda sunt (nam quae apud Eustathium leguntur prope omnia ex his perditis epiniciis petita) cum hac computatione plane conspirat.

IV.
DE TITULIS CARMINUM.

Pindari carmina quemadmodum inscribenda sint, ambiguum, quandoquidem libri manuscripti aut carminum titulis omnino carent aut admodum discrepant. Inscripsi *Ἐπίνικοι Ὀλυμπιονίκαις, Πυθιονίκαις κτλ.*, nam quemadmodum Simonidis carmina propter victorias ludicris certaminibus partas condita et in editionibus antiquis secundum certaminum genera discripta, *ἐπίνικοι*

---

*) Prior liber incipit a Nem. V, alter a Nem. IV, quemadmodum sex libri VXXXXY terminantur Nem. IV, v. 68.

**) In fine Nemeorum nullum carmen videtur lacuna haustum esse, si subscriptioni in D et B confidere licet.

***) Vide infra p. 280 ed. 3. Quattuor epiniciorum libri secundum veterem discriptionem admodum 5500 versus continent.

δρομέσι inscripta fuerunt (vid. ad Simon. fr. 5), ad eundem modum consentaneum est etiam haec Pindari poemata in quattuor libros digesta secundum sacrorum certaminum Panhellenicorum ordinem antiquitus inscripta fuisse. Neque penitus oblitteratus hic carminum titulus, velut tres libri FKN exhibent *πινδάρου ἐπινίκιοι Ὀλυμπιονίκαις* et libro extremo cod. optimus B *πινδάρου ἐπινίκιοι ὀλυμπιονῖκαι*, item in fine Nem. codex fide satis dignus D *πινδάρου ἐπίνικοι νεμεονίκαις.**)

Veteres Grammatici, cum quattuor libros *Ἐπινίκων* (*Ἐπινικίων*) nomine comprehendant (vid. Antiatt. Bekkeri p. 80 et Proleg. ad fr. Pindar. p. 281 seq. ed. 3), singulos libros conpendiario *Ὀλυμπιονίκας*, *Πυθιονίκας κτλ.* nuncupant, velut Pindari interpretes antiquiores, Apollonius Dyscolus, Herodianus, Athenaeus, Antiatticista,**) alii. Et ad hunc modum in antiquioribus codicibus qui quidem titulos exhibent Pindarica poemata inscribuntur, *Πινδάρου ὀλυμπιονῖκαι*, item libro extremo *Πινδάρου Ὀλυμπιονίκων* (pravo accentu omnes ut videtur) *τέλος*, item *Πινδάρου Πυθιονῖκαι*, sed *Πινδάρου Νεμεονῖκαι* praeter novicios libros ε′ ζ′ (ad Isthm. V [IV] extr.) recens tantum liber (f) suppeditat, qui etiam in subscriptione praegressi libri solus *Πυθιονῖκαι* testatur. Denique *Ἰσθμιονῖκαι* item soli ε′ ζ′ ad Isthm. VI (V) tuentur.

In libris recentioribus novo modo inscribuntur Pindari carmina *Ὀλύμπια* (libro extremo variatur *τέλος Ὀλυμπίων* vel *τῶν Ὀλυμπίων ὕμνων* vel denique *τῶν Ὀλυμπιάδων*), item *ἀρχὴ Πυθίων* et *τέλος Πυθίων* (*τῶν Πυθίων ὕμνων*), *Νέμεα* (*Ζ α′*) et *τέλος τῶν Πινδάρου Νεμέων* (Ḅ); idem passim additum singulis carminibus

---

*) *Ἐπίνικοι* legitima forma est, quamquam librarii fere *ἐπινίκιοι* substituerunt, non *ἐπινίκια*. Proclus in chrestom. melicae poesis varias formas enumerans *ἐπινικίους* dicit (Gaisford *ἐπινίκια* praeeunte Sylburgio edidit), sed infra rectius *ὁ δὲ ἐπίνικος ὑπ᾽ αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο.* Itaque Schol. Pindari Pyth. I, 1: *γέγραπται μὲν ὁ ἐπίνικος Ἱέρωνι.* Nem. I, 1: *γέγραπται ὁ ἐπίνικος Χρομίῳ Αἰτναίῳ*, item I, 7 *πιθανὸν οὖν φησὶν ὁ Δίδυμος καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Χρομίου Νεμεακῆς νίκης ἐπίνικον ἕνεκα τούτου συντετάχθαι.* Nem. XI, 1: *οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνενῶσθαι* (ubi *συνηνῶσθαι* scribendum, quamquam insolens structura offendit, fort. aliud vocabulum latet).

**) Antiatt. semel p. 90, 23 singulari numero utitur *Πίνδαρος Ὀλυμπιονίκῃ*, ubi certe carminis numerus *στ′* addendus fuit, quamquam similiter Et. M. 645, 30; in Et. M. etiam *Ξενοφῶντος ἐπινικίῳ*, *Ἀγησιδάμῳ*, *Ἀριστοκλεῖ* (*Ἀριστοκλείδῃ*) legitur. Repperi etiam, sed non memini ubi *Νεμεονικῶν α′*.

et Nemeaeis et Isthmiis, quoniam hi duo libri in codd. non iam diremti.*) *Ἴσθμια* unus codex (ε) inscripsit tria novissima carmina additis numeris α', β', γ'. Et hanc quidem recentiorum codicum consuetudinem sequuntur scholia metrica. Nostri quoque hunc indicem receperunt, qui haud scio an ex errore sit ortus: etenim si victoris nomini mercatus, quo coronam sibi peperit, fuit additus, velut Pyth. I *Ἱέρωνι Αἰτναίῳ ἢ Συρακοσίῳ ἅρματι Πύθια*, sive VII *Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ ἵπποις Ὀλύμπια Ἴσθμια Πύθια*, et solennitatis nomen subsequebatur numerus carminis, non est mirum, Byzantinos homines *Πύθια α'* et similia pro librorum indice accepisse. Itaque hic quoque pluralis numerus ubique retinetur.**) ·

Nunc quidem in codicibus, si Mommseno fides habenda est, numeri fere desunt;***) librorum auctoritate cum destituti simus, neque editionum veterum testimonia ea in re ullum faciant momentum, in singulis carminibus victoris nomini subieci *ᾠδὴ α'* et sic deinceps. Ὠιδὰς enim singula carmina nuncupare solent veteres grammatici, velut Nem. XI, 1 Didymus scripsit *οὐδὲ ὅλως ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνηνῶσθαι.* Isthm. V (IV) *ταύτην τὴν ᾠδὴν Ἡφαιστίων μετὰ τὴν ἕξης φησι γεγράφθαι*, et deinde *γεγράφθαι καὶ Νεμεακὴν εἰς αὐτοὺς ᾠδὴν* et *ὥστε Ἰσθμιακὴν οὖσαν τὴν ᾠδὴν μὴ ἀναγεγράφθαι κἀκείνῳ.*

Vocabulum *εἶδος*, quo metrica scholia utuntur constanter, velut *περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου τῶν Πυθίων εἴδους*, non ipsum carmen significat, quod etiam in his scholiis *ᾠδὴ* dicitur, itaque statim subsequitur: *τῆς δευτέρας ᾠδῆς ἡ μὲν στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιε'*, sed grammaticus ille, cuius opera in versuum colis discribendis versatur, metricam carminis speciem *εἶδος* appellat; est autem unicuique carmini peculiaris species, nam lyrici poetae sedulo cavebant, ne carminis modum numerosque denuo adhiberent, sed sollerter varias semper novasque metrorum figuras reppererunt †). Sed Pindari

---

*) Isthm. V (IV) extremo, ubi perturbationi illi modus fit, *ε' ξ' τέλος τῶν Πινδάρου Νεμεονικῶν* vel *Πινδάρου Νεμεονῖκαι*, antiquo more, quemadmodum iidem codd. proximo carmini praemittunt *Π. Ἰσθμιονῖκαι.*

**) Unum aliquod carmen ubi notatur, aut *τέλος τῆς α' Νεμέων ᾠδῆς* (B) aut *Ἴσθμια α'* i. e. Isthm. VI (V) dicitur (ε').

***) Nem. V B *Πυθέα παιδὶ Αἰγινήτῃ ᾠδή ε'*. Nem. IX B *ᾠδὴ θ'*, ibidem *ε' Νεμέα ε'*, et *ζ' δέκατον*, et hi quidem libri (ε' ζ') deinceps numeris insigniunt carmina. Passim in fine carminis numerus indicatur, velut Ol. I est in V *τέλος τοῦ πρώτου ὕμνου Πινδάρου.*

†) Apollonius, cui *εἰδογράφου* cognomen fuit, non solum musicos

librarii passim *εἶδος* et *ᾠδή* promiscue usurpant, velut Pyth. I inscribitur in Xa *εἶδος πρῶτον.**)

Satis superque apparet, quam negligenter et pro arbitrio librarii inscriptiones Pindaricorum carminum propagaverint: nam modo omittunt, quae in antiquis exemplaribus fuisse consentaneum est, modo licenter variant vel denique suo periculo amplificant. Retinui, quod iam veteres grammatici videntur addidisse, Ol. III *εἰς Θεόξενια* (vel *Θεοξένια*), sed Ol. XI *τόκος* (*ἀρχὴ τόκου*) segregavi. Non minor licentia librariorum grassata est in subscriptionibus, quae nullius omnino sunt auctoritatis: nam olim addita ex more nota asterisci (※) significabat carmen ad exitum deductum esse.

V.

DE ANTIQUAE SCRIPTURAE RELIQUIIS.

De antiquae scripturae vestigiis, quae passim in Pindari libris deprehendimus, accurate subtiliterque ut solitus erat disputavit Boeckh in commentatione *de arte critica in Pindari carminibus factitanda* in Act. Acad. Berol. 1825 p. 301 seqq., quem viri summi commentarium nunquam oculis videtur usurpavisse Christ, qui annis XLII post in Philologo XXV, p. 607 seq. eandem quaestionem de integro tractavit, et sibi quidem, fortasse etiam aliis visus est avia peragrare loca nullius ante trita solo. Existimat autem Christ se antiquae scripturae vestigiis indagandis rectam Pindari carminum emendandorum viam munivisse.**) Quod spem concepit, hoc modo Pindari poemata facillime in integrum restitui posse, fidem veritatemque omnino excedit: nam

---

modos, quibus Pindarus in singulis carminibus usus est, sed etiam metrorum figuras explicavisse videtur: neque tamen quidquam ex Alexandrini grammatici copiis propagatum in istorum magistellorum commentarios de metris Pindari. Sed ad Apollonium referendas censeo adnotationes in titulo Ol. III *Στησιχόρεια* (vel *στησιχόρια* O), item ad Ol. V *Ἰθυφαλλικὸν* (F); nam utriusque carminis numerorum indolem et verissime et brevissime descriptam videmus. Obscura est nota in compluribus libris Ol. XII, 1 adscripta, de qua suo loco dicetur.

*) Cf. Eustath. 34: *αἱ ἐπινίκιοι ᾠδαὶ τοῦ Πινδάρου καὶ εἴδη τουτέστιν ἰδέαι χάριν σεμνότητος ὀνομάζονται, ὅπερ ὑποκορισθὲν εἰς εἰδύλλια ἐπιγραφὴ γέγονε τοῖς Θεοκρίτου ποιήμασιν.*

**) Velut de Mommseno p. 611 haec dicit: er hat es nicht gewagt, die Recension des Pindarischen Textes auf jenem Fundament aufzubauen.

variae admodum ac multiplices sunt corruptelae codicum Pindaricorum. Pharmacopolae venditant remedia ad quosvis morbos sanandos aptas, sed sapientes medici et germani critici ab hac vanitate procul abhorrent. Ipse in Pindaro recensendo studiose animum adverti ad reliquias priscae litteraturae, et multis locis difficiles scripturas expedivi, sed modeste et caute usus sum ea observatione, cum Christ hanc medicinam intempestive et imprudenter adhibeat. Nam, ut iam in Addendis ed. 3 significavi, artis epigraphicae parum gnarus est, neque indolem *ἀρχαίας σημασίας* satis perspexit, velut existimat Graecos per omnia littera *E* loco diphthongi *EI* usos esse: qui error, quamvis pervagatus, penitus tollendus est. Nam ubi I nativum et primigenium est, ubi diphthongus ex duabus peculiaribus vocalibus coaluit, etiam veteres ut par est *EI* scribere soliti sunt, velut *ΔOKEI*, *ΜΕΓΑΛΟΣΘΕΝΕΙ*, *ΕΚΤΟΡΕΙΟΣ*,*) at ubi *I* complementi loco temporum decursu se insinuavit, ibi antiquitatis tenaces plerumque simplici littera *E* defungebantur, velut *ΔOKΕΣ*,**) *ΓΑΡΥΕΝ*, *ΞΕΝΟΣ*, *ΚΕΝΟΣ*, alia.***) Omnino rudis est in arte critica factitanda Christ, qui quoniam *ἐς* pro *εἰς*, *ἔσω* pro *εἴσω*, *ἐνάλιος* pro *εἰνάλιος*, *ἐπέραινε* pro *ἐπείραινε* et si quae alia metrum corrumpunt passim omnium veterum librorum consensu firmantur, existimat eiusmodi errores ex libris, qui in Alexandrina bibliotheca asservabantur, quibus tanquam fundamento usi sunt grammatici Alexandrini, in Aristophanis editione religiose servatos atque inde in nostros libros propagatos esse, scilicet Aristophanem acri iudicio et multiplici doctrina nulli secundum stolidiorem fingit Byzantinis magistellis, qui ista menda non dubitaverunt tollere. Eiusdem plane generis sunt scripturae varietates *Συρακόσιος* et *Συρακούσιος*, *εὐρύχορος* et *εὐρύχωρος*, *Νηρέος* et *Νηρέως*, neque multum refert, libri in his dissentiant an consentiant. Talia in omnibus Graecorum scriptorum codicibus reperiri noverunt periti, neque revocanda sunt ad antiquam scripturam, nisi forte quis etiam Demosthenem, Dionysium Periegetam, Plutarchum hac litteratura usos esse contenderit.

---

*) Monumentum Atticum, cuius titulum Thucyd. VI, 54 adscripsit, nuper erutum, sed si in epigrammate novissimo ENTEMENE legi perhibetur, detritam esse literam I existimandum est.

**) *ΔOKEΣ*, quod in Philol. XXIX, 319 adhibui, addubitavit G. Curtius: non est meum, fictis uti exemplis et credulos decipere, sed dicetur alio loco de hac forma et similibus accuratius.

***) Mirum est in Clytiae vasculo Musae nomen *ΚΛΕΟ* secundum novam collationem *ΚΛΕΙΟ* scriptum perhiberi.

Pindarus quidem, ut erat patrii moris tenax,*) haud dubie veterem scribendi consuetudinem per omnia secutus est, quemadmodum etiam Boeckh censet. Antiqua Pindaricorum carminum exempla non ita multo post bibliopolarum et litteratorum Atticorum opera translata sunt, obsoleta litterarum specie procul habita. Recentes libri legentium commodo inservientes cum studiose expeterentur, veteres brevi abolevisse consentaneum est, ut non iam licuerit Alexandrinis criticis haec antiquae litteraturae monumenta adhibere, quamquam Boeckh coniecit fortasse Zenodotum usum esse uno alterove libro, qui aetate Pindaro suppar fuerit, Christ vero confidenter, ut solet, Aristarcho haec subsidia artis criticae vindicat, abusus Aristarchi adnotatione Nem. I, 34: *καταλείπεται δὲ τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ ἐσλός· ἡ γὰρ ἀντίστροφος ἀπήτει* (scr. *ἀπαιτεῖ*) *τὸ* $\overline{ου}$, unde Christ p. 610 conficit, non solum ipsum poetam veterem scribendi morem praeoptavisse, sed etiam Alexandrinis grammaticis copiam veterum exemplorum fuisse.**) At neutrum testificatur illa adnotatio; nam Aristarchus nihil aliud dicit, quam in hoc versu antiquae litteraturae vestigium depre-

---

*) Ionicarum litterarum usus in Boeotia ad exemplum Atticae civitatis receptus ut videtur aliquot Olympiadibus post bellum Peloponnesium, cf. Kirchhoff Studien z. Gesch. des griech. Alph. in Actis Ac. Berol. 1863 p. 203, qui lapidem Orchomenium litteris Ionicis incisum CIGr. I, 1569, qui Boeckhio videbatur ante belli illius exitum inscriptus esse, recte recentioris aetatis esse iudicat, sed quod post Ol. 111 demum titulum confectum arbitratur, incertum. Quod Kirchhoff adhibuit testimonium Bekk. An. II, 783 *Ἀρχίνου παρὰ Θηβαίοις γράφοντος ψήφισμα*, alienum, nam *Ἀθηναίοις* ibi corrigendum esse apparet.

**) P. 611 rem in medio relinquere videtur: „dass die Alexandriner noch alte Exemplare unseres Dichters vor sich hatten, die entweder noch ganz in den alten Charakteren geschriebeu waren, oder in denen doch die Umschrift in das ionische Alphabet nur unvollkommen durchgeführt war“. Sed deinceps confidentius, velut p. 615: „Ich glaube bewiesen zu haben, dass nicht blos die alten Grammatiker Kenntniss von einer mit alten Charakteren geschriebenen Handschrift hatten, sondern dass sie auch bei der metrischen Constituirung des Textes auf diese Thatsache Rücksicht nahmen.“ Eadem levitate antestatus Dionys. de comp. verb. c. 22 et 26 contendit, Aristophanem primum omnium lyricorum poemata membratim (*κατὰ κῶλα*) discripsisse, quod quamvis omnino reprobandum, etiam alii, si recte memini, proposuerunt Dionysii verba pro arbitrio interpretati. Colometriae disciplinam antiquitus a musicis traditam etiam grammatici retinuerunt: est enim cum artis musicae rationibus arctissima necessitudine coniuncta. Hinc schol. Dionysii Thracis (Bekk. An. II, 751), ubi docet in lyricis carminibus non solum metrorum, sed etiam *μέλους* rationem habendam esse: *διὸ οὐδ' ὁ στίχος κεῖται ἐν τῇ στοιχήσει τέλειος, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀπηχήματος τῆς λύρας στίζει* (fort. *ὡστίζει*) *τὴν ὁρμὴν, ὡς ὁρᾷς τὰ τοῦ Πινδάρου συγκεκομμένως ἐκφερόμενα.*

hendi. Neque enim ei erant libri, obsoletam scribendi consuetudinem per omnia servantes, sed vestigia tantum ac reliquiae antiquioris scripturae passim comparebant, vel casu vel inscitia describentium servatae. Satis rem illustrant monumenta Attica saeculi, quod belli Peloponnesii exitum subsequebatur: namque tituli etiam post Ol. 94, 2 multas notas veteris scripturae ostentant, vel quod opifices indulgebant consuetudini vel quod exemplum iis traditum hac inconstantia laborabat. Nec mirum, si eadem inconstantia in libris hoc saeculo descriptis usu venit: qui titulos incidebant, quorum plana fuit oratio, al erratis facilius cavebant, iniquior librariorum conditio, quibus ea, quae saepe non satis intelligebant, describenda fuerunt, velut Pindari poemata, quorum sententiosam sublimitatem vel docti homines aegre percipiebant. Nec dissimilis Homericorum librorum conditio: antiqua exempla, quamvis Ionicis litteris scripta, passim priscae scripturae reliquias retinebant,*) quas Alexandrini critici vel dedita opera vel incuriosi propagaverunt;**)

---

*) Sed Homericorum carminum exempla Pindaricos libros multum aetate superabant, quandoquidem epica illa poemata mature transfigurata sunt.

**) Veteris scripturae ignorantia saepius in errorem induxit iam antiquos magistros, velut Pollux X, 96 scribit *ἐν δὲ τοῖς δημιοπράτοις πέπραται καὶ ἄρτημα ὀβελίσκων, καὶ κρατευτὰς δὲ καὶ κρατευτήρια ἐρεῖς, καὶ ὡς ἐν τοῖς δημιοπράτοις ἐστιν εὑρεῖν, μολυβδοκρατευτάς.* paulo post haec addit: *ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις, αἳ κεῖνται ἐν Ἐλευσῖνι, τὰ τῶν ἀσεβησάντων περὶ τὼ θεὼ δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται, ἐν αἷς ἄλλα τε πολλὰ σκεύη ἐστὶν ὠνομασμένα καὶ μολυβδοκρατευταί· καὶ Εὔπολις δὲ ἐν τοῖς Κόλαξιν ἔφη μολυβδίνους κρατευτάς.* Continua scriptura et *o* pro *ov* exaratum fraudi fuit; scribendum *μολύβδου κρατευταί*, id quod etiam Kirchhoff intellexit, sed non vidit *ἐν Ἐλευσινίῳ* corrigendum esse; in hoc enim delubro pilae collocatae, in quibus Alcibiadis et reliquorum bona publicata descripta fuerunt, quorum titulorum reliquiae etiamnunc supersunt, vid. Inscr. Att. I, n. 274 seq. Eleusinium constat sub arce situm fuisse, atque tituli 274. 275 reperti sunt ad ecclesiam *τῆς ὑπαπαντῆς*, 276 ut videtur in arce, 277 prope *πυλῶνα τὸν ἀστικὸν*, reliqui tituli alieni sunt. Craterus videtur hos titulos operi suo inseruisse et *δημιόπρατα* inscripsisse, unde Pollux cum alia tum hoc ipsum *μολυβδοκρατευταί* (id enim Craterus exhibuit) petiisse censendus est; sed quod grammaticus deinde addit, idem nomen legi in pila in Eleusinio, ipse adiecit, cum titulum oculis lustraret, neque tamen animadvertit eundem esse quem in Crateri opere legit. Praeterea errare videtur grammaticus, cum inter domestica instrumenta refert, quamvis Eupolidis versus hanc interpretationem commendare videatur: plumbum culinae minime aptum, quis enim credat plumbeas furcas, quibus veru imponeretur, igni admotas esse. Potius *κρατευταὶ μολύβδου* sunt plumbi massae, quemadmodum est in titulo Inscr. Att. I, 319 *Μόλυβδος (ἐωνήθη) τῷ ἀνθέμῳ καὶ τοῖς δεσμοῖς τῶν λίθων κρατευταὶ δώδεκα.* Has massas certo pondere fuisse recte suspicatus est Kirchhoff: nam etiam *μολυβδίδες*, quae in titulis navalis rei memorantur, ut alibi ostendi, ad cer-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

satis superque vim et notionem formae indicat. At Nem. I, 24 traditum quidem *ἑσλὸς* idque Aristarchus videtur retinuisse, ac tuentur non solum librí antiqui, sed etiam schol.: *τὸ ἑσλός* (ita corrigo, vulgo *ἑσλὼς*) *ἀντὶ τοῦ ἑσλοὺς Δωρικῶς*, verum non solum numeri lex productam syllabam flagitat, sed etiam ambigua forma officit sententiae percipiendae; itaque non dubitavi *ἑσλοὺς* scribere. Segregandum est aliud exemplum Nem. X, 62, ubi *ἥμενος* traditum, Didymus *ἡμένος* vel *ἡμένους* scripsit, sed Aristarchus potius sequendus, qui *ἧμενον* correxit. Duobus locis videtur poeta hac clausula $\overline{\text{ος}}$ usus esse, ubi versus lex brevem syllabam requirit, at Ol. II, 71 *νᾶσος* vel *νάσος* librorum auctoritate parum est munitum, antiqui enim libri *νᾶσον* testantur, quod revocavi. Alter locus Nem. III, 29 *ἑσλὸς αἰνεῖν* (ita pars codd. et schol., alii libri *ἑσλὸν* ex manifesta correctione) mendo laborat, quod non animadverterunt veteres critici: nam sententia instituta flagitat *ἔθνος αἰνεῖν*, idque restitui. Pindarus igitur videtur, etiamsi $\overline{\text{ος}}$ pro $\overline{\text{ους}}$ scripserit, correptione huius clausulae abstinuisse.

Si Isthm. VII, 22 *σθένει τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορφάεις· ἄγει δ' ἀρετὰν κτλ.* libri *μορφάεσσ'* vel *μορφάεσ'* praebent, manifestum ost *μορφάες* scriptum fuisse, sed mirum accidit, Alexandrinos hic consulto, non ignorantia (nam sententia plana) priscam scripturam retinuisse, ubi metrum *μορφάεις* desiderat, itaque haud scio an hic locus graviore mendo laboret.

Coniunctivi persona tertia passim in $\overline{\text{ει}}$ cadit, quae scriptura etiam in Homericis libris et in titulis Graecis satis est usitata*); veteres critici videntur huc animum non satis advertisse, equidem non dubitavi traditione posthabita, ut legentium commodo inservirem, $\bar{\eta}$ substituere: itaque Ol. VI, 76 *ποτιστάξῃ* scripsi, postea etiam duobus libris stabilitum, neque aliter intellexerunt vett. interpretes (*οἷς ἄν . . . παράσχῃ, οἷς ἄν ἐπιστάξει*), Pyth. IV, 268 *ἀμφέπῃ*, Nem. VII, 32 *αὔξῃ* (paraphr. *ὧν ἄν αὔξει*).

Nomen *Μέλαμπος* Pyth. IV, 126, quocum Homericum *ἀελλόπος*, doricum *τρίπος* componenda, nemo tentabit, *Κλεὸς* (*Κλέος*) Nem. III, 83 (quocum *ΛΑΤΟΣ* in titulo Delphico CIGr. I, 1688 componas) utrum ex librariorum errore ortum an ex antiqua scriptura sit residuum (in aliis libris legitur *Κλειοῦς*) amb-

*) In titulo Delphico CIGr. I, 1688 *η* scribi solet, sed *EI* pro *HI* exaratum.

igi potest,*) sed hoc probabilius, quandoquidem fr. 309 *Κλεὸς ἕκατι* extat, sive ex hoc ipso loco petitum, sive geminum exemplum. Ex numerorum observatione singulis locis diiudicandum, utrum *Ὄλυμπος* an *Οὔλυμπος*, *Ὀλυμπία* an *Οὐλυμπία*, *κολεός* an *κουλεός* sit scribendum: librorum ea in re auctoritas satis levis; quod si veteres fere simplicem vocalem exhibent, non tam antiquam traditionem, quam vulgarem sermonis usum sequuntur, metri nulla habita ratione, quae socordia non cadit in Byzantinos magistros Moschopulum et Triclinium.

Patrii casus clausulum $\overline{ov}$ consentaneum est in antiquissimis exemplis passim $\bar{o}$ fuisse, quemadmodum etiam tituli fluctuant (vid. CIGr. I, 1688), neque vero tuiti esse videntur Alexandrini, nisi forte $\bar{\omega}$, quod passim comparet, inde originem duxit; nam veteres grammaticos Pindaro hanc formam non omnino abiudicavisse ostendit schol. Nem. III, 10 *οὐρανῶ αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ* perperam illi quidem. Nostri libri hanc formam passim exhibent errore plerumque manifesto, atque dissident fere libri, nisi quod semel Pyth. I, 39 librorum consensus *Παρνασῶ* tuetur, praeterea memorabile tres libros EFR Pyth. I, 62 *Παμφύλω* et rursus eosdem Ol. VI, 49 *Φοίβω* testari. Fortasse grammatici Aeolicam clausulam in solis propriis nominibus passim admissam esse censuerunt.

Veteres critici, qui Pindari carminibus emendandis operam navarunt, huc animum advertisse manifestum est: quod si etiamnunc satis multas difficultates nobis licet hac leni medela adhibita expedire, tenendum est, neque Alexandrinos carminum Pindaricorum emendationem absolvisse, neque librarios ubique illis recte monentibus obsecutos esse: nam saepius propagaverunt menda antiqua, quae critici sollerter procuraverunt. Velut Ol. II, 97 Aristarchus *ἐσλῶν* correxit, sed libri tenent traditum *ἐσλὸν*, vel Ol. XIII, 41 *τέρψιές* (*θ'*) *ἔψοντ' ἐριτιμοί τ' ἀοιδαί*, ubi *Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀοιδαὶ* criticos emendavisse scholia docent. Ol. VII, 50 pravam lectionem *αἰθούσας φλογὸς* libri plurimi et ut videtur scholia quoque tuentur, sed recte EGV *αἰθούσσας* haud dubie ex critici alicuius observatione, qui sibilantem geminandam esse vidit: vulgaris scriptura orta est ex *ΑΙΘΟΣΑΣ*, quemadmodum olim scribi solebat, ut est apud Homerum *καιροσέων*. Neque mirum, veteres quoque criticos non-

---

*) In Delphicis titulis leguntur *Μνασῶς*, *Νεικασῶς*, *Σωσῶς*, sed Pindarus *Κλεοῦς* dixit.

numquam abusos esse hac observatione, velut Didymus Nem. X, 62 *ἡμένος* restituens.

Sed alia intacta reliquerunt critici veteres, velut Pyth. IX, 123 *κεῖνοι*, ubi *κείνῳ* restitui, quemadmodum ibid. 99 *παρθενικᾷ* pro *παρθενικαί* scripsi, nisi quod hoc loco tam recentior quam prisca scriptura ambiguitate laborabat, sed Alexandrinos loci sententiam non perspexisse scholia arguunt. Pyth. II, 92 libri *μητίονται*, haud dubie antiquitus traditum, at requiritur *μητιῶνται*. Pyth. V, 124 libri *τοῦτο γέρας*, h. e. *τωὐτὸ*, quamquam hoc loco Alexandrini fortasse non culpandi, nam scholiastae interpretatio in utramque partem accipi potest: sed aliis locis similes delitescunt corruptelae.

Cum secundum antiquam scribendi consuetudinem dispares verborum formae eandem speciem ostentarent, ut legentes hac ambiguitate facile in errorem inducerentur, librarii antiqui, qui libros transtulerunt in scripturam postea ab omnibus receptam, solent bifariam peccare: aut enim fideliter repetunt antiquam scripturam ubi erat immutanda, velut Ol. II, 6 *ξένον* scribentes, non *ξένων*, ut oportebat, aut contra inscite deserunt tradita litterarum elementa, velut Ol. XIII, 6 *ἀσφαλὴς* pro *ἀσφαλὲς* scripserunt, Isthm. VIII, 12 *παροιχομένων* pro *παροιχόμενον*. Nonnumquam corruptela latius serpsit, velut Isthm. VIII, 44 recte fuit *τράφεν* i. e. *ἔτραφεν* scriptum, sed postea aliquis ratus infinitivi formam antiquo more exaratam esse, substituit *τράφειν*.

Literae Aeolicae Vau adeo tenaces fuerunt Boeoti, ut etiam Ionicarum litterarum usu recepto eam non abrogaverint, id quod tituli recentiores arguunt. Quemadmodum Corinna usa est hac littera (v. Apollon. de pron. 396), ita etiam Pindarum eam non sprevisse consentaneum est; et hiatus haud infrequens in iis vocabulis admissus, quorum primum elementum olim Vau fuit, rem plane confirmat. Sed in libris Pindaricorum carminum, quibus Alexandrini usi sunt, nusquam comparebat haec littera, quam sustulerunt librarii, qui primi haec poemata ex antiqua scriptura ad ionicarum litterarum normam transtulerunt, nisi quod passim vestigia quaedam residua sunt, ubi isti *T* vel *Γ* sibi videre visi sunt, velut Ol. IV, 9 *Χαρίτων θ' ἕκατι* (*γ' ἕκατι*) scribi solet, ubi importunam voculam redundare dicunt scholiastae (*ὁ δὲ τε σύνδεσμος περιττός*); olim *Ϝέκατι* scriptum fuit. Item Ol. XIII, 98 *παύρῳ Ϝέπει*, ubi nunc *παύρῳ γ' ἔπει* legitur. Simile vitium delitescit Isthm. VIII, 17 *Ἀσωπίδων θ' ὁπλόταται*, quamquam ibi alia littera obscurata esse videtur. Isthm. VI, 42 *αὔδασε τοιοῦ-*

τόν τι ἔπος scriptum, ubi olim fuit *τοιοῦτον Fέπος*. Alexandrini quomodo nodum expediverint, ignoramus: nam elisionem admisisse incredibile, neque ad Byzantinorum complementum *γὲ* refugisse probabile: scripserunt opinor *τὲ*, more tralaticio redundare dictitantes. Item de vitio suspectus locus plane similis Ol. VI 16 *εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος*. Mommsen, cum in editione prima litterae huius instaurandae periculum fecisset, in epecdosi noluit in ea sententia persistere.

Antiqua scriptura cum spiritum asperum diligentissime notare solita sit, has notas attici librarii penitus oblitteraverunt, itaque quae Pindari fuerit consuetudo in perpetua librorum dissensione aegre potest indagari, praesertim cum hic poeta doricam dialectum aeolica temperaverit, et vel ipsa Doris ea in re non eadem ubique constantia et severitate usa sit. In adnotatione fere non attigi hanc quaestionem,*) neque hoc loco licet eam pertractare. Quod Pyth. I, 74 *βάλετ' ἀλικίαν* EFQ (*βάλετ' ἁλ.* R et fort. C), II, 11 *ἔντ' ἄρματα* C1DGMV (alii *τ' ἅρ.*) exhibent, non satis testatur psilosin; nam si antiquitus scriptum THA, fortasse qui transfiguraverunt, omissa H neglexerunt Θ pro *T* scribere: itaque cavendum ne falsa specie decipiamur. Librorum manuscriptorum fides in his apicibus fere fluctuantium cum sit incerta, tamen observare licet, aliquot bonae notae libros in quibusdam vocabulis quamvis non aequabiliter psilosin testari, ut appareat id non casu, sed secundum traditionem fieri. Quod schol. Theocriti I, 1 de Doridis consuetudine praecipit: *οἱ Δωριεῖς τρέπουσι τὸ η̄ τὸ δασὺ εἰς ᾱ ψιλὸν ὑπεξαιρουμένων τῶν ἄρθρων*, id pars librorum Pindaricorum sequitur, velut Ol. VI, 96 *ἀδύλογοι* FN1QU, VII, 11 *ἀδυμελεῖ* Q ut vid., XI, 14 *ἀδυμελῆ* F2N1Q (sed XIII, 21 *ἁδύπνοος* omnes), XIII, 96 *ἀδύγλωσσος* PQ*ΔΘ*, Pyth. I, 8 *ἀδὺ* G2Q, sed 90 *ἀδεῖαν* solus *Υ*, VIII, 70 *ἀδυμελεῖ* Q, IX, 4 *ἀδείας* (et *ἁδ.*) EF, Nem. II, 25 *ἀδυμελεῖ* D, sed X, 33 *ἁδεῖαι* omnes; Isthm. II, 5 *ἀδίσταν* D cum apographis. — Item Ol. I, 6 *ἀμέρᾳ* E1FNU, 33 *ἀμέραι* E1CNQU, II, 32 *ἀμέραν* QSU, sed 62 *ἁμέραις* omnes, sicut IX, 85 *ἁμέραν*. — Item Ol. II, 32 *ἀσύχιμον* EFMOQSUZ1*Σ* et Pyth. IX, 22 *ἀσύχιον* DQ. — Item Ol. VI, 25 *ἀγεμονεῦσαι* F1QX, et IX, 3 U*Π*, IX 57 *ἀγεμών* DFQ, Pyth. IV, 112 Q, 274 C1DQX, Isthm. VIII, 20 D cum apographis. — Item scriptum *ἀνίοχος* Pyth. V, 47 QS, Nem. VI, 66 D, quemadmodum in titulo vetusto Laconico, *ἀνία* Pyth. IV, 18 V, sed

*) Itaque libri ubi hac in re variant fere non notavi: quas discrepantias qui cognoscere velit, Mommseni copias adeat.

Isthm. II, 22 omnes *ἅνλαις*. — Memorabile est *ἀμέτερος* scriptum Ol. XI, 8 FQ, Pyth. III, 65 DQU (sed III, 3 omnes *ἁμ.*), Pyth. IV, 110 DIQ, 150 DQ (nam quod Nem. III, 1 novicii aliquot libri exhibent, nullius est momenti), ut liceat suspicari nonnullos *ἀμμέτερος* aeolico more scripsisse. Item fluctuant libri inter *ἁμός* et *ἀμός*. Denique adversus praeceptum schol. Theocr. Ol. XIV, 19 *ἁ Μινύεια* DEFGHVXΘΣ.

In aliis vocalibus psilosis raro usu venit, velut Pyth. I, 6 *εὔδει*, III, 94 *ἔδνα.*; illud vero singulare quod *οὔνεκα* omnibus fere locis suppeditant libri non tantum ii, quos psilosis tenaces esse exempla supra adscripta probant, sed etiam alii promiscue, inprimis Vatic. B, itaque etiam Mommsen hanc scripturam secutus est. Contra nullum omnino aspirationis vestigium comparet in vocibus *Ἰσθμός* (quae in Atticis titulis aspiratur, cf. CIGr. I. 452) et *Ἰσμηνός* (quae in titulo vetusto Chalcidensi et si recte memini etiam in Boeotio aspiratur).

VI.

DE LIBRIS MANUSCRIPTIS.

Pindari quotquot libri manuscripti supersunt ex eodem archetypo originem ducere praeter librorum ordinem immutatum (nam Isthmia in omnibus libris novissimum occupant locum) argumento est, quod conspirant fere vel in levissimis rebus maxime in mendis: unde apparet iam archetypum multis vitiis inquinatum fuisse: quod quidem exemplum libri, qui ex eo derivati sunt, plus minusve fideliter propagaverunt, itaque non mirum, si inter se discrepent nec dignitate pares sint. Huc accedit, quod passim correcti sunt auxilio scholiorum, quae etiam nunc extant, sed videntur correctores usi esse scholiorum apparatu ampliore; fortasse etiam Pindari libros antiquiores, qui diversam recensionem sequebantur, hic illic adhibuerunt, id quod maxime in codicem Ambrosianum cadit.

Archetypum olim Byzantii fuisse consentaneum est, grammatici alicuius opera confectum, si ex habitu nostrorum codicum coniecturam capere licet, saeculo sexto, ut videtur post Justiniani demum mortem,*) certe non ante Anastasium imperatorem,

---

*) Cf. Schol. Metr. ad Ol. IV: *οἱ γὰρ σπονδεῖοι σύμπτυκτοι ἀνάπαιστοι λέγονται, ὡς καὶ τὰ εἰς Σωτῆρα Χριστὸν τὸν Ὡραιοπυλιώτην*

quemadmodum eodem fere tempore etiam alii aliis locis Pindari carminibus criticam operam navarunt, velut Iohannes Barbucallus. *) Pindari libros Tycho Mommsen, vir de hoc poeta praeclare meritus, insigni et industria et fide examinavit, quamquam aegre ferimus, quod non licuit institutum opus plane absolvere: nam neque Britannicos codices vidit, **) neque quod magis mireris inspexit Vaticanum S (1314), qui saeculi XII esse perhibetur et praeter Nemea etiam Isthmia videtur continere.

Quod si fructus assidui laboris exspectatione minor videtur, non culpandus Mommsen, sed potius merita laude ornandus, quod non destitit naviter suo officio fungi, quamvis intelligeret ad Pindari carmina emendanda exiguum plerumque fructum redundare ex librorum manuscriptorum recognitione. Nam quamvis non multae novae et probabiles scripturae in lucem prolatae sint, tamen nunc demum licet libros manuscriptos recte aestimare, unde proficisci eos decet, qui criticam operam emendandis antiquarum litterarum monumentis prospero successu navare student. Cum plurimi Pindaricorum carminum codices extent (Mommsen CLIV recenset), nullus tamen antiquitate et virtute tantum eminet, ut unus praeter ceteros sit sequendus; ***) sed si discesseris ab apographis, velut Augustanis duobus, quae Vaticanum B non sine erratis repetunt, nullus fere liber est, unde non aliquis fructus percipi queat.

Et antiquiores libri archetypum religiose plerumque propagant atque interpolationis libidinem procul habent, sed scribae non raro deliquerunt, vel vitia tralaticia fideliter repetentes vel novis mendis poetae orationem inquinantes, incuriosi non solum

---

ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἄνω τῶν ἔξωθεν πυλῶν, ὅπου ἐξωγράφηται Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος.

*) Testatur ipsius epigramma Anth. Pal. IX, 629: *Αἴθε σέ, Πίνδαρε, μᾶλλον ἐμοῖς ἐκάθηρα ῥεέθροις; καί κεν ἄριστον ὕδωρ τοὐμὸν ἔφησθα μόνον*, qui medio saeculo sexto Beryti videtur grammaticam artem professus esse, siquidem ib. IX, 425 seq. Berytum terrae motu vastatam deflet, quam calamitatem circa a. 554 accidisse testatur Agathias II, 15.

**) Bodleianus liber, quamvis recens (saec. XV) omnia Pindari carmina continet et vel ob id ipsum dignus, qui examinetur; Cantabrigiensis praeter Pythia etiam Nemea et Isthmia videtur complecti; in Westmonasteriensi leguntur Nemea. Fortasse Britanni philologi his libris recognoscendis amplificabunt instrumentum criticae artis in hoc poeta factitandae.

***) Neque enim audiendus M. Schmidt, (Pindars Olympische Siegesgesänge p. XC) vituperans Mommsenum, qui variarum lectionum inutili mole obruerit praestantiam librorum A et B, quibus solis omne criticae artis instrumentum contineri existimat vel optimo libro D spreto.

metrorum, sed etiam saepe numero nihil morati, cum a sententia instituta aut a sermonis graeci lege aberratum est *). Hoc igitur nomine inferiores libri, quos magistri Byzantini saeculo XIV et XV recognoverunt, multum praestant: nam plurimos illi librariorem errores cum scite sustulerint, merita laude non sunt fraudandi, sed iidem multis locis interpolando occultaverunt menda ac pro arbitrio verba immutantes plus detrimenti quam opis attulerunt. Et Thomas quidem Magister satis habuit commentario illustravisse Pindari carmina, sed Moschopulus et Triclinius confidenter emendationis periculum subierunt, ille quidem etiam in pravis scripturis corrigendis modestiam probavit, sed Triclinii temeritas nonnunquam intempestivam Hartungorum audaciam aequiperat.

Libri, quibus correctores Byzantini usi sunt, nostris veteribus codicibus non erant praestantiores: si libri, qui Moschopuli et Triclinii recensiones exhibent, scripturas emendatas praebent, quas isti magistri coniectura indagare non potuerunt, ex scholiis antiquis petitae sunt, velut Isthm. V, 10 vett. libri *ἀνέλπιστον*, inferiores *ἄλπνιστον* exhibent · auctore · scholiasta. Nem. I, 52 Moschopulus addit *φάσγανον* scholio ut opinor usus, quod nunc desideratur, neque Triclinio praesto fuit, qui temere *ξίφος ἐκτινάσσων* correxit. Sed quod Isthm. IV, 58, ubi libri vett. *Αἰγιόχῳ Διΐ*, uterque delevit *Διΐ*, Moschopulum arbitror suo periculo additamentum importunum sustulisse, cui obtemperavit Triclinius, quamquam aliis locis, ubi Moschopulus recte rem administravit, fere novam solet correctionem periclitari, quandoquidem solus sibi sapere videtur.

Apparet igitur non decere inferiores libros quamvis caute adhibendos spernere aut plane segregare.

Praestantissimum tam interpretationis Pindaricorum carminum quam criticae factitandae instrumentum vetera esse scholia norunt, qui huic poetae operam dederunt. Reliquiae commentariorum veterum his scholiis propagatae virtute aequant scholia Iliadis Homericae, sed usus fructus magis impeditus: nam in scholiis Homericis variae scripturae earumque auctores nominatim recensentur, id quod in Pindaricis commentariis raro usu venit: itaque fere ex interpretatione colligendum est, quam scripturam secuti sint veteres interpretes: sed ambigua oratione illi

---

*) Codicum veterum stirpes persequi et illustrare, quamvis non infructuosum sit, neque huius est loci, neque hominis negotiosi.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ad libros manuscriptos accurate recognita et suppleta sunt, cui labori sustinendo qui unus par est nondum spem, quam concepimus, ratam fecit, quamquam vel sic de scholiis emendandis et redintegrandis omnium optime meritus. In praesentia quidem non licet varia scholiorum genera plane dirimere, id quod aggressus est L. de Sybel (de schol. vett. in Pindari carmina Marburgi 1872). Neque Lehrs, qui peculiarem librum de his scholiis conscripsit (Lipsiae 1873) ab omni re paratus se huic muneri accinxit; nam tanquam tiro ac rudis, dum ipse insignis levitatis documenta edit, culpat alios; quid a superioribus recte sit administratum nescit, subsidia ab aliis parata ignorat, nova nulla adhibuit: velut iactat principem se paraphrasin Pindaricorum carminum in scholiis delitescentem investigavisse, nescius iam viginti annis ante me reapse ostendisse, qui fructus ex hac paraphrasi ad Pindari carmina emendanda percipi queat. Illud denique addo, ne quis vanam spem concipiat, scholia, quae Athenis 1875 (*Πινδάρου σχόλια Πατμιακά*) edita sunt, non nauci esse: leguntur illa adscripta in marginibus editionis Romanae, ut videtur manu Alexandri Fortii Corcyraei, qui saeculo XVI medio vixit.

His igitur subsidiis prudenter rectoque iudicio utendum est, omnisque superstitio procul habenda. Nam a vero prorsus aberraverit qui per omnia libros deteriores melioribus, qui magnam partem sunt vitiosiores, postponendos putaverit. Velut in versibus ad metri legem redigendis veterum librorum nulla fere est auctoritas, neque quidquam refert utrum *ἀέθλοις* an *ἀέθλοισι* quamvis consentientes exhibeant. Nec magis orthographia illorum librorum auctoritate regenda, qui fere pravae consuetudini inserviunt.

Saepissime $\bar{\varepsilon}\bar{\iota}$ legitur in libris Pindaricis loco vocalis $\bar{\iota}$ correptae, ut omnino Byzantini librarii hoc mendo deturpare solent graecarum litterarum monumenta: sed pravae consuetudinis origines altius repetendae: nam ne tituli quidem saeculis novissimis immunes sunt huius labis, quae etiam infecit chartas Aegyptias non tam Romanis imperatoribus quam Lagidis dominantibus.*)

---

*) Vid. chart. Aegypt. in Notices et extraits XVIII, 2, velut n. 50 (anno 160 a. Chr.) *ἐν τῇ χερεί*, et 51 (eodem anno) *ἀπὸ λειβός*, n. 54 (duobus vel tribus annis post) *κειθῶνας. λεἰνοῦν*, n. 55 (a. 159) *Δειδυμῶν. Μνήγειος* (ubi *Γ* vice litterae Bau fungitur, velut in alia charta *κλαίγω*). *περεὶ* (identidem), n. 57 *ἐκ τοῦ εἰεροῦ. μέλει* (i. e. *μέλι*), n. 58 *Σαραπείην* i. e. *Σαραπιεῖ(ο)ν*, n. 63 col. 9 *ἐπεικουρείας. ἀπὸ βραχείων μόλεις* (i. e. *μόλις*) omnia eiusdem saeculi; n. 4 *Ἐλαφηβολειών. Λώειος*,

Item exemplaria Alexandriae, Athenis, Romae venalia eiusmodi vitiis inquinata fuisse consentaneum est, quandoquidem postremo orthographorum opera in eo potissimum fuit collocata, ut pravam hanc consuetudinem pro viribus emendarent.

Apparet igitur ea in re nihil valere vel omnium librorum consensum, cui si obtemperandum foret, oportebat Mommsenum et qui eius vestigia legere solet Christium in Pindari Ol. II, 45

'Αδραστειδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις

scribere: namque libri non interpolati praeter duos satis recentes (WΣ) *ἀδραστειϊδᾶν* vel *ἀδραστεΐδαν* praebent;*) accentus diversitas repetenda ex scripturae varietate *'Αδραστεΐδων*, quam scholiasta commendat, quandoquidem Thersandrus a filia, non a filio Adrasti sit oriundus.**) Critici argutantis correctionem hanc esse apparet, sed sive *'Αδραστειϊδᾶν* sive *'Αδραστεΐδων* probaveris, utraque forma non solum sermonis graeci legibus adversatur, siquidem ab *"Αδραστος* patronymica *'Αδραστίδης*, *'Αδραστίς*, *'Αδρηστίνη* descendunt, sed etiam Pindarici versus numerum corrumpit, qui brevem syllabam desiderat: itaque huic errato ne illa quidem venia parata est, poetam metri necessitati obedientem *ει* vel *εϊ* posuisse pro simplici *ῑ*.***) Neque tamen cavit sibi ab hoc errore Herodianus grammaticorum graecorum doctissimus, vid. Et. M. p. 18, 47 *'Αδραστειδῶν· "Αδραστος κύριον· 'Αδραστίδης, 'Αδραστιδῶν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ 'Αδραστειδῶν, οἷον 'Αδραστειδῶν*

---

n. 19 (a. 138 p. Chr.) *ἐν Καρνείνῳ*. denique anno 600 p. Chr., n. 21 *αἰωνείου, αἰωνείας, βελτειοῦν, δεκάτρεια*. Multo autem frequentius in iisdem chartis simplex *I* vice diphtongi *EI* fungitur, hinc etiam antiquissima exempla librorum sacrorum Christianorum eiusmodi vitiis redundant, quamquam prava haec consuetudo omnino fuit pervagata.

*) Huic exemplo par Ol. VII, 98, ubi cum libri non interpolati *'Εραστειδᾶν* pro *'Ερατιδᾶν* exhibent, bis peccant. Neque aliter scholiastae, nam schol. Vrat. quamquam *ἐραστιδῶν* scribit, tamen cum nomen hoc *ἀπό τινος 'Εράστου ἢ 'Εραστέος* repetit, istam scripturam tuetur. Recte Byzantini correctores *'Ερατιδᾶν*.

**) Schol. vetus dilucide dicit ab *'Αδραστεΐς* descendere: schol. Ambros. (vid. Mommsen Adn. Crit. p. 20), cum dicit *εἴρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀδραστίδες*, (*ὡς*) *δαναΐδες*, fortasse *'Αδραστίδων* legit, quamquam in his scholiorum excerptis nihil decernere ausim.

***) Velut *Λαγείδης* pro usitato *Λαγίδης* tituli tuentur, quam formam Ahrens Theocr. XVII, 14 restituit, nisi forte cum Lobeckio *Λααγίδας* scribere praestat, quamquam etiam *Λαγιάδας* rationem habet: *Λαάγου* paenultima producta in versu Cram. An. Ox. I, 264 vitiosum, scribendum *Λάαγος, οὗ φίλος υἱὸς ἀρίζηλος Πτολεμαῖος*. Attigit haec Cobet (*Ἑρμῆς λόγιος* I), sed locum nunc nequeo indicare. Alia exempla insunt in iis, quae Lobeck Paralip p. 5 seq. congessit, sed haec examinare non est huius loci.

θάλος. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν (vid. Cornu Cop. Ald. 3 et Miller Misc. p. 13).*)

Hoc exemplum satis superque arguit, quae fides habenda sit vel grammaticis quamvis doctis vel libris manuscriptis, qui praeter ceteros locupletes videntur. Quos cum deserere Mommseno religio esset, non raro menda manifesta iam a prioribus criticis sublata denuo revocavit, atque Christius, qui alias codicum auctoritatem parvi facere solet, hic Mommseni vestigia studiose secutus est.

Libri Pindarici non interpolati saepius diphthongum *εῑ* exhibent, ubi vel versus lex vel sermonis consuetudo brevem syllabam desiderat. Mommsenus ut tueretur librorum scripturam, correptionem admissam esse statuit, de correptione diphthongorum vel vocalium longarum ante vocales in mediis vocabulis disserens Adnot. Crit. p. 174 seq., sed neglexit in causam rationemque huius correptionis inquirere. Si corripitur diphthongus, secundum elementum *ī* vel *ῡ* consonantis vice fungitur ac sensim ita attenuatur, ut plane evanescat, velut *ποιῶ*, *ποία*, *οἷος*, *τοιοῦτος*, *Βοιωτός*, *δείλαιος*, *παλαιός*, *Ἀλκμαίων*, vel *αὐάτα*, *ἰχνεύω*, *εὔωνος*, *θηρεύω*, *Εὐηρείδης*, itaque in nonnullis vocabulis *ī* vel *ῡ* plane abiicitur, ut *ποῶ*, *τοοῦτος*, *Ἀλκμάων* et *Ἀλκμέων*, et ad eundem modum *παλεός*, *ἀάτα*, *ἐπισκεάζειν* alia scribi solent. Ad hanc normam si correptionem diphthongi *εῑ* examinamus, sola vocalis *ε̄* superstes sit, necesse est. At refragantur exempla a Mommseno adhibita tantum non omnia, velut *ἵππειος*, *εὐσεβείας*, *εὐμενείᾳ*, *δουλείας* alia:**) nam Graecis auribus inaudita *ἵππεος*, *εὐσεβέας*, *εὐμενέας*, *δουλέας*. At ad manum erant formae *ἵππιος*, *εὐσεβίας*, aliae versuum numeris convenientes,***) quas Hermannus et Boeckhius principes philologorum et peritissimi Graeci sermonis dudum restituerunt, nihil morati librariorum socordiam, quae diphthongum *εῑ* invexit: nam quis unquam Minervam *Ἵππειαν* fando audivit, quae constanti usu *Ἵππία* vocatur, quemadmodum

---

*) Herodianus utrum *Ἀδραστεϊδᾶν* an *Ἀδραστεΐδων* legerit non liquet, sed probabile eum secutum esse scripturam, quam scholiastae tuentur: nam Et. M. adnotatio in arctum, ut fieri solet, est redacta.

**) Mommsen etiam *μαντείων* Pyth. XI, 6 tuetur, sed vocabula quale *μαντεῖον* non corripiuntur, aut si paenultima *τῶν τεμενικῶν* et similium brevis, clausula est *ιον̄*: in Pherecratis versu (Miller Misc. 159) *μάλ' αἰσχρὸν ἐν τῷ Θησέῳ καθήμενος* videtur *Θησέως* scribendum. Quod si Pindari paraphr. illam scripturam agnoscit, vitioso libro usus est.

***) Neque veteres grammaticos latuit haec et alia id genus *διαφορούμενα* esse, cf. Herodian. II, 453 ed. Lentz.

Neptunus *ἵππιος*, non *ἵππειος*. Hoc autem saeculo non iam dubitant critici aperta haec menda revocare.

Illud ne quis erret addo, *ἵππιος* non esse ex *ἵππειος* ortum, quemadmodum *τέλεος* ex *τέλειος* correpta diphthongo, sed *ἵππιος* et *ἵππειος*, *δούλιος* et *δούλειος*, *εὐσεβία* et *εὐσέβεια*, *εὐμαθία* et *εὐμάθεια* alia dispares sunt figurae vocabulorum seorsim deductae a diversis stirpibus, velut ab *ἵππος* deducitur *ἵππιος*, ab *ἱππεύς* *ἵππειος*, *δουλεία* a *δουλεύειν*, *δουλία* a *δοῦλος*, *εὐτυχία* ab *ΕΥΤΤΥΧΟΣ* (quod nomen proprium non infrequens), *εὐτύχεια* ab *εὐτυχής*, et ad eundem modum alia: sed deinde poetae potissimum analogiae speciem secuti talia pro arbitrio variare soliti sunt.

Consensus veterum codicum vel omnium vel plurimorum nihil aliud testificatur, quam archetypi scripturam: et haec quidem utrum recensioni Byzantinae peculiaris sit an ex Alexandrinorum exemplis propagata, passim satis probabiliter decernere licet, velut Pyth. IV, 70 librorum corruptelae testantur olim crasin *ἀρχη'κδέξατο* (i. e. *ἀρχὰ ἐκδέξατο*) traditam fuisse, sed multo saepius dubii haeremus; nam veterum commentariorum reliquiae non sufficiunt ad instaurandam Alexandrinorum recensionem: praeterea satis superque constat, hos criticos de locis difficilioribus saepe dissensisse. Nec si forsitan ex Aegyptiorum sepulcrorum situ aliquando in lucem proferantur chartae, quae Pindari carmina ex Aristophanis vel Aristarchi recensione exhibeant, existimandum est, nos haec poemata integra et vitiorum immunia reciperatūros esse: nam multa et gravia menda Alexandrinorum saeculo antiquiora sunt, quae illi critici vel non animadverterunt vel tollere nequiverunt. Me quidem Alexandrinorum auctoritas non deterruit, quominus quantum licuit, ab his antiquissimis corruptelis purgarem Pindari carmina, quemadmodum Homerum qui emendare volet, oportet non religiose Aristarchi vestigia legere, sed ipsum sapere atque veritatis notas persequi, quamvis procul absim a libidine, quae nunc in Homericis carminibus grassatur.

Igitur cum omnia fere saecula deinceps obfuscaverint praeclara haec summi poetae monumenta, non decet eandem medelam pariter antiquis atque recentibus corruptelis adhibere. Antiqua vitia, quae plerumque ex priscae scripturae ignoratione orta sunt, certissime deprehenduntur, si vestigia litterarum presseris, velut Ol. VI, 15 restitui *ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τε νησθέντων*, ubi *τελεσθέντων* legitur, Nem. III, 28 *ἔθνος αἰνεῖν*, ubi libri et Aristarchus *ἐσλός*, alia id genus.*) Plus audendum in re-

*) Spero equidem me non pauca inveterata menda, tam aperta

centibus mendis procurandis, nam multiplices errorum viae. Itaque Pyth. IV, 29 non dubitavi *φαιδίμαν ἀνδρὸς αἰδοίου περ' ὄψιν θηκάμενος* (in libris est *πρόσοψιν*) scribere, quod ipsa sententia flagitante cum repperissem, post vidi paraphrasi confirmatum: *ἀνδρὸς αἰδισίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς φαιδρὰν καὶ εὐπρεπῆ ὄψιν ἑαυτῷ περιθείς*, est enim *πρόσοψιν* vitium Byzantinae recensionis, quemadmodum in libris manuscriptis *περὶ*, *πρὸς*, *παρὰ* sexcenties permutari solent. Saepius vitium utrum inveteratum an novicium sit, ambigas, velut Nem. XI, 41 *ἄνθος εὐώδες φέρειν πλούτῳ ἴσον*, nam scholiasta quid legerit, non liquet; sed emendationem meam *πλουτώσιον* omnis veritatis numeros habere arbitror, quamvis hoc vocabulum alio exemplo munire nequiverim. Aliis denique locis germanum vocabulum cessit interpretamento, velut Nem. VI, 49 certa emendatione *κλέος* pro *ὄνομα* restitui, ubi vulgaris forma *ὄνομα* (nullus enim liber *ὄννμα* praebet) interpolationem prodit, retinuitque schol. Pindaricum *κλέος* in interpretatione.*) Non magis dubitationi aut calumniae obnoxium quod Isthm. VIII, 35 *Δὶ δαμαξομέναν* correxi, ubi libri *Διΐ μισγομέναν*, glossema manifestum exhibent. Cavilletur enim qui hic et alibi a me litterarum similitudinem neglectam esse criminetur.

Ex iis, qui in Pindaro et emendando et explicando versati sunt, imprimis commemorandi A. Hecker in Philologi T. V, p. 438 seq. Heimsoeth in Museo Rhen. V, p. 1 seqq. G. Hermann, qui praeter eas commentationes, quae in Opusculis leguntur, scripsit de Pindari carm. Nem. VI, Lips. 1844, de Pindari ad solem deficientem versibus 1845, et emendationes quinque carminum Olymp. 1847. Kayser in Annalibus Vindobon. T. CV p. 97 seqq. et in Annal. Ienens. 1846, Nr. 287. Tycho Mommsen in Mus. Rhen. IV, p. 539 seqq. Rud. Rauchenstein Commentationes Pindaricae P. 1 et 2, Aroviae 1844—5. De aliis vid. Schneidewin in Philologo T. II p. 705 seqq.

---

quam caeca procuravisse, sed libere profiteor saepe numero veri inveniendi conatum irritum fuisse; ibi satis habui proponere, quod poeta certe non indignum videretur, etiam si a litterarum vestigiis abhorreret: crassa Minerva has coniecturas factas esse dictitent per me licet, sed forsitan aliis, qui acutiores sint et ingenio plus valeant, viam veri inveniendi monstrabunt.

*) Id alias quoque usu venit: utar hac occasione, ut Thucydidis locum IV, 55: *παντοχόθεν σφᾶς περιεστῶτος πολέμου ταχέος καὶ ἀπροφυλάκτου* corrigam. Non senserunt interpretes, quam insolens sit *ταχὺς πόλεμος*, scribendum *αἰφνιδίου*, idque ipsum testatur schol: *περιπιπτόντων αἰφνίδιον πάντοθεν τῶν πολεμίων καὶ ἄνευ τοῦ δύνασθαι προφυλάξασθαι*. Utitur autem Thucydides saepius hoc vocabulo.

Ad hos accesserunt praeter Hartungum, qui omnia Pindari carmina una cum perditorum poematum reliquiis quattuor voluminibus Lipsiae 1855—6 edidit, C. Friedrichs, qui cum iam ante de compluribus Pindari locis in Philologo Gottingensi passim disputavisset, haec retractavit et auxit in peculiari libello (qui inscriptus est: Pindarische Studien. Berol. 1863); Tycho Mommsen, qui Scholiis Germani in Olympia una cum epistolarum criticarum triade editis (Kiloniae 1861), deinde in epistola critica ad Friedrichsium (Oldenb. 1863) et in quaestionibus, quas de Pindari dialecto inchoavit (in Iahnii Annal. Vol. LXXXIII p. 40 seq.) permulta subsidia ad Pindaricorum carminum emendationem suppeditavit; Leop. Schmidt, qui librum satis amplum de Pindari vita et scriptis (Bonnae 1862) edidit. Nec defuerunt alii, qui in diariis philologicis Pindari carminibus criticam operam navarent, velut L. Ahrens (Philolog. XVI p. 52 seq.); Goram, qui in commentatione de Pindari translationibus et imaginibus (in Philologo XIV) passim locos difficiles coniecturis tentavit; Ernestus de Leutsch, qui et in Philologo et in commentationibus academicis identidem de Pindaro disputavit; denique R. Rauchenstein non destitit haec poemata passim vel illustrare vel divinando in integrum restituere (vide inprimis Iahnii Annal. LXXVIII p. 240 sq., p. 385 seqq. et Philolog. XIII).

Neque annis novissimis studia Pindarica refrixerunt: Tycho Mommsen postquam a. 1864 Pindari carmina recensuit integra scripturae diversitate adiecta, a. 1866 editionem minorem adornavit. C. F. Schnitzer commentationem de Pindaro nuper emendato edidit (Elwangen 1867), in qua et meam et Mommseni operam sub examen vocavit. Olympia edidit Mauricius Schmidt Ienae 1869 addita diatribe de Pindari locis nonnullis controversis. Praeterea Pindari carmina omnia ediderunt Christ (Lipsiae 1873) et Otto Hóman Hungarus (Lipsiae 1876). Alii denique vel peculiaribus commentationibus vel in diariis philologis de Pindaro scripserunt, quibus usus sum, quantum licuit, nam nonnulla non potui nancisci, alia me fugisse credo.*)

---

*) Pindari Olympia edidit de Iongh Traiecti 1865, sed carui hac editione.

VII.

INDEX CODICUM.

Pindari carmina cum duobus potissimum codicum generibus sint propagata, quorum alterum interpolationis est expers, alterum hac labe infectum, prioris generis libros manuscriptos, quoniam fide inprimis digni sunt, omnes recensebo, notis iisdem usus, quibus Mommsenus, qui maiusculis litteris insignivit libros non interpolatos, latinarum litterarum specie adhibita in antiquioribus, graecarum in iis, quos Thomanos appellavit, quoniam continent commentarium ab hoc ut videtur grammatico conscriptum. Minusculis litteris Mommsen notavit libros Byzantinorum magistrorum opera ac studio correctos, latinis litteris Moschopuleos, graecis Triclinianos signans.

Et prioris quidem generis hi codices collati sunt:

A	Ambrosianus A continens	Ol. I—XII.
Ȧ	Vratislaviensis A	Ol. I. II, 1—80.
B	Vaticanus B	Omnia carmina.
Ḃ	Augustanus C	Nem. Isth. I, 1—40.
B̈	Aug. E^2	Nem. frag.
Ċ	Parisinus G	Ol. Pyth. I—V, 67.
Ċ	Par. B	Pyth. frag.
D	Mediceus B	Omnia carmina.
D̲	Par. C^3	Nem. XI, 30 seq. Isthm. frag.
Ḋ	Med. A^3	Eadem (et praet. Pyth. II—V).
D̈	Vat. E^3	Eadem.
D×	Ambr. F^3	Eadem.
E	Med. E	Ol. Pyth.
F	Med. C	Ol. Pyth.
G	Gottingensis^2	Ol. II—XIV. Pyth. I—XII, 38.
H	Vat. D	Ol. Pyth.
I	Guelferbytanus^2	(Ol.) Pyth.
İ	Venetus B	Ol. Pyth.
I̤	Vrat. D	
K	Vat. G	Ol. Pyth. I—IV.
L	Vat. P	Ol. I—X.
M	Perusinus	Ol. I—XII. Pyth. I—IV.
N	Ambr. G	Olympia.
O	Leidensis C	Ol. I—XIII.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

nantur, nihil attinet singillatim enumerare: sed e Triclinianis, quoniam complures etiam Nemea et Isthmia complectuntur, et inde a Nem. IV ex magno numero veterum librorum tantum BDVXY, inde a Nem. V soli BḂD supersunt,

α′ β′ γ′ δ′ δ̣′ δ̤′ δ̲′ ε′ ζ′ η′

non sunt praetermittendi. Codex α′ (Florentinus), quamvis valde lacunosus, nam plura folia amissa, omnia Pindari carmina continet, scriptus, ut Mommseno videtur, ipsius Triclinii manu: ex hoc libro propagati non solum β′ et γ′, sed etiam δ′ (cum apographis δ̤′ et δ̲′) et δ̣′, qui Nem. et Isthm. maxima ex parte exhibent.

Ab his segregandi ε′ Ambrosianus, Nem. V. VII—XI Isthmia integra, ζ′ Estensis Nem. IV—XI item Isthmia integra, η′ Vindobonensis Nem. IV et V exhibens: Mommsen existimat ε′ et ζ′ descriptos ex α′ iam mutilato, sed postea suppletos (additis Nem. XI, 28—63. Isthm. I. II. III. IV, 1—32. VII, 27—72. VIII) et ad modum Triclinii haec additamenta correcta sive interpolata, at probabilius utrumque ex integro aliquo exemplo recensionis Tricliniana origine ducere, quamquam memorabile passim neque cum reliquis eius generis neque inter se conspirare, cf. quae supra p. 21. 22 dixi.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΚΕΛΗΤΙ.

ΩιΔΗ Α.

Strophae.

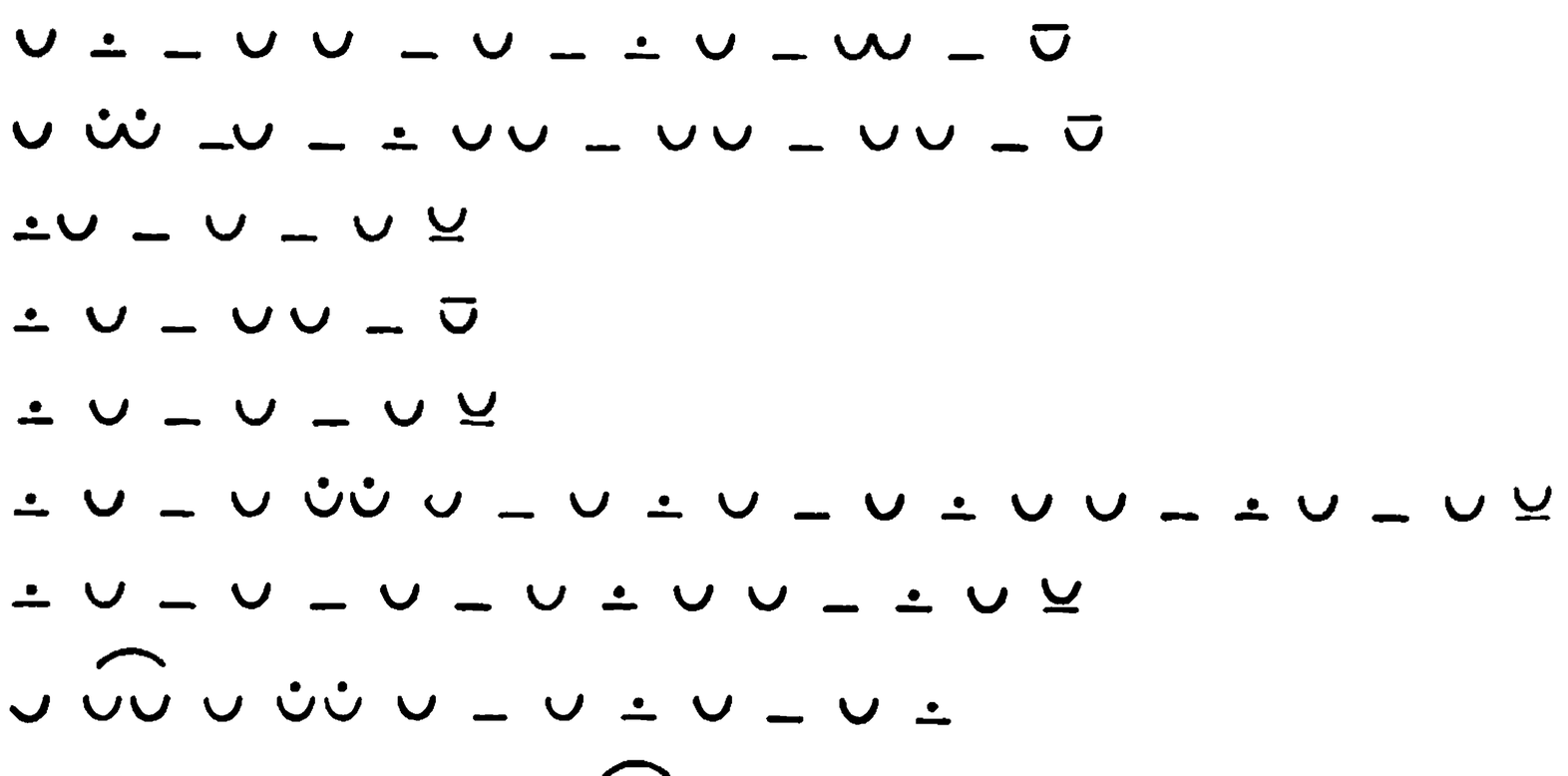

Epodi.

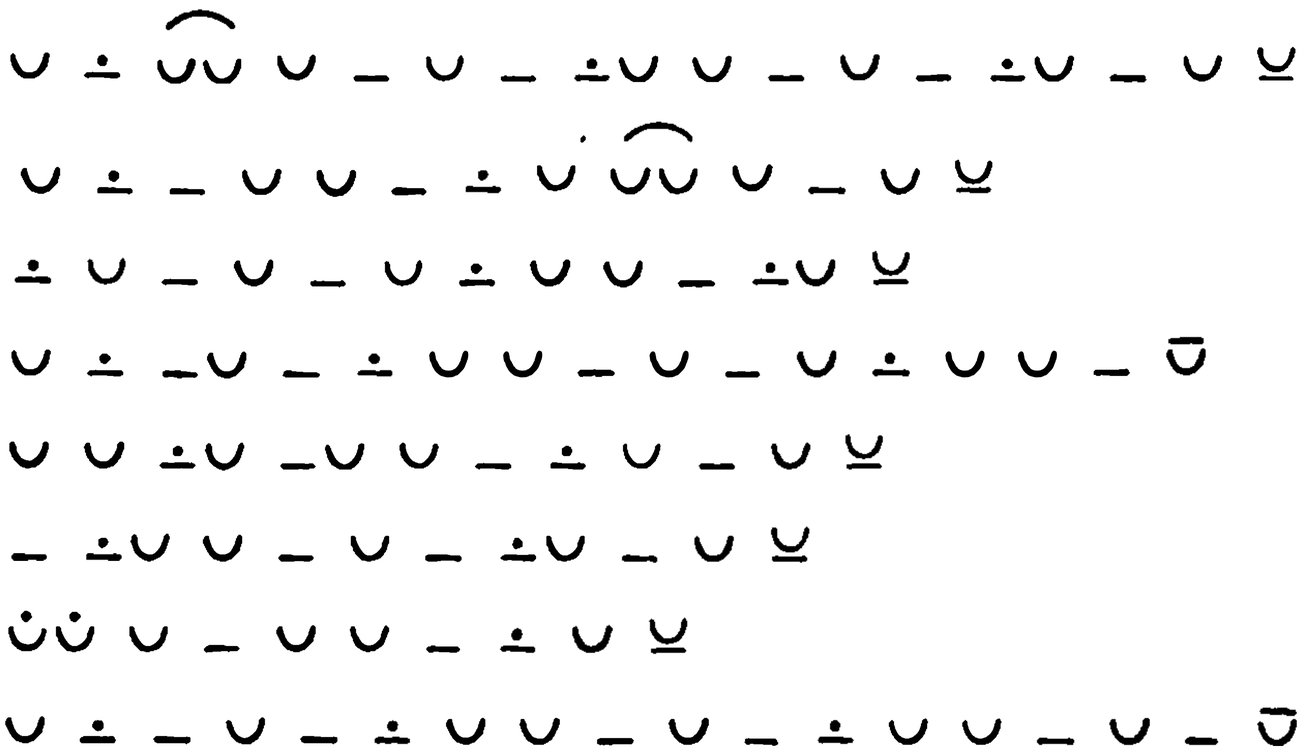

Inscr. *Ἐπίνικοι ὀλυμπιονίκαις* scripsi, *ἐπινίκιοι ὀλυμπιονίκαις* FKN, alii veteres complures brevius *ὀλυμπιονῖκαι*, recc. *Ὀλύμπια* tantum praebent. Deinde *ᾠδὴ α΄* extremo loco adieci, et ad eundem modum aliis

Στρ. α'.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·
εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν
ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
μηκέτ' ἀελίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον ἐρήμας δι'
αἰθέρος,
μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν·
ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται
σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους
μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν,

Ἀντ. α'.

θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν,
ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,

locis, vulgo numerus subiicitur titulo *ὀλυμπιονῖκαι*. — Epodi v. 6 et 7 distinxi, quemadmodum etiam Mommsenus; coniunxit Boeckhius. In numeris discribendis et notandis hic ut aliis locis passim a Boeckhio discessi, sed alia, quoniam anceps iudicium, non ausus sum novare, fortasse nimium religiosus, quemadmodum hic str. v. 7, epod. v. 3 et 7 et ad eundem modum alibi versu extremo ⏑ ∪ – tanquam novum colon separavi: sed arbitror talia rectius cum praegresso colo copulari, syncope admissa: fidem facit fragmentum nuper repertum incerti poetae, qui epinicium in Echecratem Orchomenium scripsit, vid. Fr. adesp. 85, v. 14, ubi hic versus reperitur: *Παρθενηΐας ὁπὸς εὐηράτῳ* ⏑ ∪ – ∪ – ∪∪ – (∪∪) – ∪ – h. e. hexapodia logaoedica, namque hic poeta *κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον* singulis colis utitur, neque bina cola eodem versu comprehendit. — Adiectionem et inania tempora in medio tantum, non in extremo colo notavi, ubique usus sigla Λ, παιᵃ singulis locis utrum adiectione an silentio usi sint poetae non possumus diiudicare, neque mensurae modulus ubique certus, ut iam in praefatione ed. 3 commonefeci.

V. 3. *γαρύεν*, Hartung contra librorum auctoritatem *γαρυειν*. — V. 5. *μηκέτ' ἀελίου* l. vett. praeter RΣY, *μηκέθ' ἁλίου* vulgo. — V. 6. *φαεννὸν* EMVW, alii *φαενὸν* vel ut vulgo *φαεινὸν*. — V. 10. *ἱκομένους* l. ant. fere omnes, idque unum testantur schol. vet., nisi quod nonnulli interpretes hoc nominativi loco dictum esse opinabantur, hinc *ἱκόμενοι* C et recc. pars, sed *ἱκομένοις* L (RΣ) et recc. plurimi, utraque lectio ex correctione orta; schol. rec. triplicem scripturae varietatem norunt. — V. 12. *πολυμάλῳ*, *πολυμήλῳ* *ΓΔΘΠΦZ*, quod Ahrens requirit, at Simonides in Europa *μᾶλον* dixit, Ceres Megaris dicta *μαλοφόρος*, vid. Pausan. I, 44, 3, item mensis apud Byzantios. — V. 15. *μουσικᾶς* (complures libri *μουσικῆς*) etiam Athen. I 3 B. Pindarus si *ΜΟΣΙΚΑΣ* scripsit, lectio ambigua: poterat *μουσι-*

οἷα παίζομεν φίλαν
ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεξαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα
πασσάλου
λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις
νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν,
ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο δέμας
ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν,

Ἐπ. α'.

Συρακόσιον ἱπποχάρμαν βασιλῆα· λάμπει δέ οἱ κλέος
ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ·
τοῦ μεγασθενὴς ἐράσσατο Γαιάοχος
Ποσειδᾶν, ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθώ,
ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον.
ἦ θαυματὰ πολλὰ καί πού τι καὶ βροτῶν

χᾶς adhibere, quandoquidem μοῦσα Syracusanorum fuit, vid. Cram. An. Ox. I 278. Boeoti quam formam usurpaverint, ignoramus, nam quod apud illum grammaticum legitur τὸ Βοιωτικὸν μουσάων, ad clausulam tantum spectat: quod ibidem Rheginis tribuitur μοῦσα et deinde μοισᾶν, non est μόνσα et μονσᾶν cum Ahrensio Dor. p. 106 scribendum, neque ad Argivos transferendum, sed videntur Rhegini Μωῦσα dixisse, antiquitatis ceteris tenaciores, nam descendit Musarum nomen a Lydorum voce μωῦς (Hesych. μωῦς, ἡ γῆ, Λυδοί, ubi πηγὴ scribendum) sive μῶϋ (Hes. μῶϋ· τὸ ὕδωρ.). — V. 17. θαμὰ, ambigas utrum sit θαμάκις, saepe, an ὁμοῦ, simul, tunc enim potius θάμα scribendum, vid. ad Ol. VII 12. — V. 22. Hermann interpunctionem post δεσπόταν sustulit, non recte. — V. 23. Συρακόσιον Y, ἱπποχάρμαν RZΥ, itaque recc., Συρακουσίων ἱππιοχαρμᾶν vett., utramque lectionem schol. testatur, qui ἱππο- tuetur. — V. 24. ἐν pars vett., alii omittunt, unde in aliis et recc. παρ' (etiam Tzetz. Lyc. 156) manifestum supplementum legitur, gramm. Harlei. post Hephaest. p. 330 ed. 2 ἀν'. — εὐάνορι, CX εὐάνορος, id quod in aliis supra scriptum, schol. utramque lect. agnoscunt. — ἀποινίᾳ, schol. etiam ἐποινίᾳ, quod probant Hermann et Hecker. — V. 26. ἔξελε, vett. ἐξεῖλε. — V. 28. θαυματὰ B, atque ita nonnullos legisse dicit schol., adde Eust. Il. 400, 30. Od. 1796, 2, Joh. Diac. ad Hes. Scut. 154, plerique libri θαῦμα τὰ, nonnulli θαύματα. — φάτις vett. plerique, Gramm. Harlei. 333, schol., qui addit ἔνιοι δὲ φάτιν (Mommsen corrigit φάτις) ἀντὶ τοῦ φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι, unde φρένας cum alii tum omnes interpolati. Igitur sola lectio φάτις fidem habet, quae lectio cum non iniuria displiceret veteribus criticis, φάτιν substituerunt, quod cum more suo libere interpretati essent τὰς φρένας, hoc usi sunt Byzantini, ut φρένας audacter substituerent; hoc invento rursus nixus Hartung βροτῶν φρασὶν correxit. Friederichs φάτιν probat, Mommsen φάτις, non ut vulgo nominativum singularis n., sed accusativum pluralis (φάτιας) interpretatus; at non ostendit exemplis aut grammaticornm auctoritate has formas unquam correptas esse: (nam nihil moror epigramma Parmenionis Anth. Pal. IX 113, ubi et οἱ

φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Στρ. β'.

χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέροισα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστόν
ἔμμεναι τοπολλάκις·
ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι
μάρτυρες σοφώτατοι.
ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά· μείων
γὰρ αἰτία.
υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ' αντία προτέρων φθέγξομαι,
ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον
ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,

κόρις et *τοὺς κόρις* dactyli vice fungitur, ubi Jacobs similia ex Manethone, Orac. Sibyll., Gregor. Nazianz. attulit: at neque Theocritus *ὄϊς* neque Nicander *ἔχις* cum corripiunt a lege recedunt, nam sunt nominativi singularis numeri;) itaque iam hoc nomine repudianda est illa interpretatio. Omnino autem nec Mommseni nec Friederichsii ratio, qui accusativum desiderant, ferri potest: neque enim figmenta suavia hominum famam decipiunt, sed ipsos homines vel hominum mentes. Neque tamen vitii immunis est antiqua lectio: nam quod post *φάτις* infertur *μῦθοι* plane otiosum et languidum est, sufficiebat omni ex parte *καί πού τι καὶ βροτῶν φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένα ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατᾷ*, poeta si quid voluisset addere, debebat eos, qui decipiantur, plane dicere. Hic quoque antiquae scripturae ignorantia offecit; scribendum enim: *καί πού τι καὶ βροτῶν λόγον ὕπερ τὸν ἀλαθῆ φάτις δεδαιδαλμένῳ ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μύθῳ*. h. e. saepe etiam hominum fama (sive *fabulae*) sermone speciosis mendaciis supra veritatem exornato fallit: poetas enim culpat, qui antiquam famam non ut populi ore fertur memoriae produnt, sed suopte ingenio figmentis exornant et amplificant. Librarii antiqui, cum dativum *δεδαιδαλμένῳ μύθῳ* exhibere debuissent, retinuerunt priscam scripturam, quoniam iis *φάτις* videbatur singulariter dictum esse; at est pluralis. Contractionem nominativi improbare videtur G. Curtius in Kuhnii diario I 258, at testantur veteres grammatici, velut Apoll. de pron. 380 B, schol. Il. VI 10, Gregor. Cor. 475, cf. Lobeck Path. I 262. neque recte agunt, qui exempla huius contractionis Herodoto abiudicant. Deinde autem ut solet corruptio latius serpere, ut hyperbaton removerent verba traiecerunt in hunc modum *βροτῶν φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον*. Schmidt locum in integrum facili negotio restitui posse existimat, si rescribatur *φάτι* vel *φάτισ'* vel denique *φάτισι παρ τ. ἀλ. λόγον*. — *ἀλαθῆ* Boeckh FN, ceteri *ἀληθῆ*. — V. 34. *σοφώτατοι*, Hecker *σαφέστατοι*. — V. 38. *ἐς ἔρανον* vel *εἰς ἔρανον* libri plerique, om. *ἐς* *ΤΔΘΠΞΦΥ*, hinc Triclinius deleto *τὸν* scripsit *ἐς εὐνομώτατον ἔραννον*. Hermann *ἐς εὐνομώτατον ἔρανον ἐς* vel *τὸν ἔρανον*, ego olim *τὸν εὐνομώτατον ἔρανον ἐς φίλαν τε*. Hartung *ἐπ' εὐνομώτατον ἔρανον ἐς φ*. Respicit huc Aristid. XV. T. I 372 ed. Dind. *οὕτω δ' ἦν ἐξ ἀρχῆς θεοφιλής, ὥστε λέγουσιν οἱ ποιηταὶ τοὺς θεοὺς ἅμα τοῖς ἥρωσιν ἐρανίζειν εἰς αὐτὴν ἀναμὶξ εὐωχουμένους.*

ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι

Ἀντ. β'.

δαμέντα φρένας ἱμέρῳ, χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις
ὕπατον εὐρυτίμου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τῳὔτ' ἐπὶ χρέος.
ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι φῶτες
ἄγαγον,
ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων,
ὕδατος ὅτι σε πυρὶ ξέοισαν εἰς ἀκμάν
μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
τραπέξαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Ἐπ. β'.

ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν· ἀφίσταμαι·
ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρος.
εἰ δὲ δή τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ

V. 41. *χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις* affert Schol. Il. Ξ, 351. Ceterum CDP *χρυσέαισι κἀν ἵπποις*, E. Schmid *χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις*, Hartung *χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις θ'*, mihi vero pro *μεταβᾶσαι* potius *μεταβάσαντ'* vel etiam *μεταβάσαις* videtur scribendum esse, ut poeta anacoluthia usus nominandi casum post accusativum intulerit. — V. 43. *δευτέρῳ*, Hecker *δεύτερος*. — V. 47. *κρυφᾷ* A, legebatur *κρυφᾶ*. — V. 48. σε scripsi, v. τε. cf. Aristid. I 442: *οἶσθ' ὅτι φασὶν οἱ ποιηταὶ τὸν Πέλοπα κατὰ μέλη τμηθέντα ἑψηθέντα ἐν λέβητι συντεθῆναι πάλιν ἐξ ἀρχῆς*. contra Hermann v. 49 *τάμον κάτα μέλη*. Emendationem meam recepit Hartung, frustra impugnat Friederichs. — *πυρὶ ξέοισαν*, glossae cod. Vrat. *περιζέοισαν* videntur prodere, sed *πυρὶ* tuetur lemma sch. Vrat. — *εἰς*, quod Mommsen scripsit, recepi, cf. Keil Anal. Epigr. 30, nisi forte gravius vitium delitescit. Libri vett. *ἐπ'*, RΣ et recc. *ἀμφ'* ex correctione, ac solent *ἐπὶ* et *ἀμφὶ* haud raro permutari. — V. 49. *κατὰ*, Hermann *κάτα*. — V. 50. *τ'*, Athen. XIV 641 C *δ'*, om. D. — *ἀμφὶ δεύτατα*, vel *ἀμφιδεύτατα* libri, nisi quod *ἀμφιδεύματα* V, *ἀμφὶ δεύματα* W probante Boeckhio. Athenaei codd. ABP *δευρα* i. e. *δεύτερα*, sed VL *δεύτατα*. Hartung *ἀμφὶ δαιτρὰ* scripsit. — V. 52. *ἄπορα* correctores, *ἄπορον* vett. l. et Athen. (sed ibi BP *ἄπορον α*). — V. 53. *κακαγόρος* A (CE) schol. et schol. Theocr. V 84 ex antiqua scriptura forte servatum, ut *γαρύεν* v. 3, videntur veteres grammatici tuiti esse; accentus satis ambiguitatem defendit, quamquam inde ortus error in P *ἀκέρδειαν λ. θ. κακαγορος*. reliqui libri *κακαγόρους*, *κακαγόρως*, *κακηγόρως*, *κακηγόρος*, *κακηγόρους*, *κακηγόρως*. Hóman scripsit *κακαγόροις* abusus Nem. I 24.

ἐτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἔλεν
ἄταν ὑπέροπλον, ἄν οἱ πατὴρ ὕπερ
κρέμασε καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας ἀλᾶται.

Στρ. γ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,
μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις
ἁλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε
δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
ἔθεσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπεται λελαθέμεν ἔρδων,
ἁμαρτάνει.

V. 57. ἄν Hermann, libri τὰν. Hartung maluit scribere ἄταν ὑπέροπλόν οἱ, τὰν πατὴρ, existimans ita facili negotio removeri offensionem, quam praebet proximo versu αὐτῷ post οἱ illatum, sed non cogitavit ista verborum traiectione versus numerum pessumdari. — ὕπερ κρέμασε divisim scripsi, praeeunte Mommseno, nisi quod ὑπὲρ tenuit, legebatur ὑπερκρέμασε. — καρτερὸν αὐτῷ pronomen iteratum, quamvis agnoscat schol., de vitio suspectum, sed emendatio incerta, nam neque αὔῳ satisfacit, neque ἀάτῳ vel ἄτῳ, Hecker καρτερόνωτον coniecit. — V. 58. αἰεὶ correctores, ἀεὶ vett. l. — V. 59. ἀπάλαμον corr., vett. l. ἀπάλαμνον. — V. 60. ἀθανάτων, EUΓΔΘ ἀθανάτους. — κλέψαις DE, ceteri κλέψας. — V. 64. ἔθεσαν quamvis dubitanter tenui, nam PQ ἔθεσαν αὐτόν, ΓΔΘ θέσσαν αὐτὸν, reliqui vett. θέσαν αὐτὸν, recc. pronomine αὐτὸν deleto θέσαν vel θέσσαν exhibent. Et θέσσαν quidem forma suspecta, sed ἔθεσαν quoque propter numerum incommodum; nam solutio, quamvis per se haud improbanda, abest a ceteris strophis: neque tamen placet quod ego olim et Ahrens proposuimus θῆσαν i. e. ἔθρεψαν, θῆκαν cur ab hoc loco alienum sit, manifestum. Apud Hesychium singulares formae θίημι· ποιῶ et θιῆσαι· ποιῆσαι leguntur, quae mihi Boeotis potius, quam Cretensibus vindicandae videntur, neque tamen his utar, ut Pindaro θέησαν vel θῆσαν attribuam. Neque τεῦξαν, quod fortasse aliquis coniiciat (video nunc id ipsum commendare Hómanum), aut εἷσαν, abhorret enim a sermonis consuetudine, neque κτίσσαν, quod Schneidewin commendat, probabile: Hartung οἷσιν ἀφθίτους θῆκεν, Mommsen ἄφθιτον θέν νιν satis invenuste: quod in plurimis antiquorum librorum αὐτόν repperit, manifestum est additamentum, non ut Mommsen putat interpretamentum: neque enim solent νιν vel μιν quod sexcenties legitur explicare, sed obiectum ubi deest supplent, atque glossae cod. Vrat. plane exhibent ἐποίησαν δηλονότι αὐτόν. Accusativum qui desiderat, potest facile restituere, οἷς νιν pro οἷσιν scribens. — λελαθέμεν emendavit Mommsen, i. e. λελῆθέναι, cf. Eurip. Rhes. 940 μὴ δόκει λελῆθέναι. Phrix. fr. 832 ὅστις δὲ θνητῶν οἴεται τοὐφ' ἡμέραν κακόν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λελῆθέναι. Legebatur τι λαθέμεν, sed vett. libri praeter Γ om. τι, recc. exhibent τι λασέμεν. — Inter ἔρδων et ἕρδων fluctuant libri, quemadmodum aliis locis; utrum in Pindaro sit praeferendum, difficile diiudices.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἐπ. γ'.

θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει.
θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα, τί κέ τις ἀνώνυμον
γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν,
ἁπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἄεθλος
ὑποκείσεται· τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
ὣς ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατο
ἔπεσι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεός
ἔδωκεν δίφρον τε χρύσεον πτεροῖσίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Στρ. δ'.

ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον·
τέκε τε λαγέτας ἓξ ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς,
τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ· τὸ δὲ κλέος
τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις,

cum offendat, olim conieci *ματῆρας*, non dissimile est Homericum Il. IX 394 *γυναῖκά γε μάσσεται*. — V. 82. *τί*, Greg. p. 212 *τά*, quod *τί* esse dicit et sic A probante Mommseno, BC utramque lectionem exhibent. — V. 84. *οὗτος ἄεθλος*, Triclinius *οὑτοσὶ ἄεθλός γ'*. — V. 85. *ὑποκείσεται*, Hecker *ἐπικείσεται*. — V. 86. *ἔννεπεν*, BC *ἔνεπεν*, ut possis *ἤνεπεν* revocare. — *ἐφάψατο ἔπεσι* vett. l., *ἐφάψατ' ὦν ἔπεσι* recc. Deleta igitur particula cum Mommseno hunc versum in duos discripsi. — V. 87. *δίφρον τε χρύσεον* vett. praeter CFNΥΠ, qui om. *τε*, sed recc. *δίφρον χρύσεον ἐν*· — V. 89. *τέκε τε* vel *δὲ* libri correcti, vett. cum schol. *ἃ τέκε*. Fort. *ἑλὼν δ' . . . ἔτεκε* (vel *τέκετο*), quanquam *ἕλε δὲ* tuetur sch. Eur. Andr. 107. Mommsen videtur illud ipsum *ἃ τέκε* commendare, ut Aeolensium more *ἃ* corripiatur, cuius licentiae satis incerta auctoritas: neque probabile Pindarum *ἄτεκε* pro *ἔτεκε* dixisse, littera *ᾱ* augmenti loco servata, cuius formae tenues reliquiae extant apud Hesychium, cf. Curtius Verbum I 112. In titulo CIGr. I 31 omnino legendum *Κοῖός μ' ἀπόησε Φύ(σκω)*, nam in eiusmodi titulis non solet augmentum omitti. — *λαγέτας*, Schol. Hom. Il. Θ 378 *ἔστι δὲ ἄκρατον Δώριον, ὡς τὸ λαγέτας υἱούς*, si hunc locum respexit, erravit: neque enim hic *ᾱς* corripitur. — *μεμαλότας* recc., *μεμαότας* vett. et schol. Vulgatam *μεμαλότας* revocavi, quam etiam glossae cod. Vrat. exhibent *ταῖς ἀνδρὶ προσηκούσαις, ἤγουν φροντίδα ποιουμέναις* (l. *ποιουμένους*) *τῶν ἀρετῶν· ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ οἷς ἀνδραγαθίαι ἦσαν καὶ* (del.) *φροντίδες*. cf. Epigr. in Ephem. Archaeol. 3408: *τᾶς μελέτας ἄνθημα διάκτορον ἐνθάδε κεδνοὶ θέντο παλαιστρίταν ἠΐθεοι φύλακα ἔ(ργμ)ασιν εὐτάκτοισι μεμαλότες ἄκρον ἔφηβοι καὶ φιλί(ᾳ) Χαρίτων τ' ἄμμιγ' ὁμοφροσύνᾳ*. Hartung scripsit *τεθαλότας*, quod Schneidewin dubitanter proposuit.

Πέλοπος, ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται
μάχμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν ἈΑντ. δ'.
ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλόν
ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῶν· ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
κεῖνον ἱππίῳ νόμῳ
Αἰολῇδι μολπᾷ
χρή· πέποιθα δὲ ξένον
μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε ἴδριν ἀλλὰ καὶ δύναμιν κυ-
ριώτερον
τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι μήδεται

V. 99. *αἰεὶ* CDFN, v. *ἀεὶ*. — *ἐσλόν* ABEN, v. *ἐσθλόν*. — V. 100. *βροτῶν* vett. plerique, *βροτῷ* NPQX*ΠΣΤ*, item recc. dissident. — *στεφανῶσαι*, B *στεφανῶται* manifesto errore, quamquam etiam sch. A *ται ἀντὶ τοῦ σαι*. — V. 101. *ἱππίῳ* C, ut Hermann scripsit, *ἱππείῳ* vett., *ἱππικῷ* recc. — V. 104. *ἀλλὰ καὶ* Hermann (cf. Pyth. IV 79), vett. libri *ἅμα καὶ*, correcti vel *ἄλλον ἢ* vel *ἄλλον καὶ*. Ego olim conieci *καλῶν τε μᾶλλον ἴδριν ἢ*, cf. Ol. II 93, quod recepit Hartung. Mommsen *ἄμμε καὶ* correxit, cui emendationi favet Schol. 2: *πεπίστευκα . . . μηδένα με ἔτι φίλον τῶν νῦν ἀνθρώπων ἐγκωμιάσαι τοῖς ὕμνοις ἀμφότερα ἔχοντα, καὶ ἐπιστήμονα τὰ κατὰ ψυχὴν καὶ σώματος ἰσχὺν τούτου ἀνδρειότερον.* nisi ille potius haec optavit et divinavit, quam in suo libro legit; idem videtur *τ' ἔτ' ἴδριν* legisse, sed Pindarus scripsit *τε Ϝίδριν* (ut est in titulo Boeoto C. Inscr. 1575 *Ϝιδρίαο*). Paraphrastes, qui hic quoque prorsus omnia pervertit, videtur *ἄλλον* reperisse, schol. 3 fere consentit cum schol. 2: *πεπίστευκα δὲ ὅτι οὐδένα ὕμνησα ἀμφότερα ἔχοντα, ἐμπειρίαν τε καὶ ἄλλων δύναμιν*, ubi corrigas *ἐμπ. τε καλῶν καὶ δ.* sive *ἐμπειρίαν τε καὶ καλῶν δύναμιν*, quemadmodum schol. 1 in hunc modum restituendum: *ἐμπειρίαν ἔχοντα* (vulgo *ἐμπεριέχοντα*) *καὶ δύναμιν* (v. *δύο*) *τῶν καλῶν, ὅ ἐστιν, ἀγαθὸν καὶ δυνάμενον συντελεῖν· ἑνὶ γὰρ τὸ ἕτερον ἠκολούθηκεν, ἅπερ τὰ δύο* (*τῷ Ἱέρωνι πάρεστιν*) ubi v. *οὐ τὰ δύο*. His interpretibus videtur obversatum esse quod Plato Men. 77 A ex nescio quo poeta adhibet (vid. fr. adesp. 130): *δοκεῖ τοίνυν μοι ὦ Σώκρατες ἀρετὴ εἶναι καθάπερ ὁ ποιητὴς λέγει, χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω ἀρετὴν ἐπιθυμοῦντα τῶν καλῶν δυνατὸν εἶναι πορίζεσθαι.* ut poeta Hieronem praeconio ornaverit, quo nihil maius dici aut fingi potest, quamquam Pindarus potius potentiam regis dicere videtur, cf. Pyth. II 59. Sed locus nondum persanatus, *μή τιν'* omnino displicet, refingas *εἴ' τιν'*, nam *μ' εἴ' τιν'*, quae lenior videtur medela, procul habendum. Antea conieci *πέποιθα δὲ ξένου μῆτιν κτλ.* ut *κυριώτερον* adverbii loco sit et poeta non solum Hieronem laudaverit eximie, sed etiam de se magnifice sit locutus, quemadmodum veteres interpretes ambigunt, utrum regem an ipsum poetam haec spectent. — V. 105. *δαιδαλωσέμεν*, A *δαιδαλωσάμεν*. At Parmenides quoque v. 31 *δοκιμωσέμεναι* ex mea emendatione pro *δοκιμῶσαι* dixit, adde Homericum *ἀξέμεν*. — V. 106. *τεαῖσι*, Hartung *ἑαῖσι*.

ἔχων τοῦτο κῦδος, Ἱέρων,
μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι
Ἐπ. δ'.
σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων,
παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὤν
Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει·
ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται
βασιλεῦσι. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.
εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν,
ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις
ὁμιλεῖν πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ.

V. 107. ἔχων, Hermann ἑκών, mihi Αἰὼν scribendum videtur. — κῦδος, quod Faehse coniecit, CL et praeterea nonnulli ex corr., κῆδος ceteri, atque ita leg. Schol., Boeckh κᾶδος, Goram τωὐτὸ κᾶδος, Rauchenstein κῦρος, Schmidt κέρδος. — V. 108. μὴ, EF καὶ μή. — λίποι, O λίποις. — V. 109. κεν om. CDN. Hartung locum sic refinxit νίκαν γλυκυτέραν ἔτ' ἔλπομαι . . . κλεΐξειν, ἐπικ. — V. 110. κλεΐξειν, κλειξεῖν Xb, κλεΐζειν BDMNOVXΠ. cf. Baeumlein Modi p. 352 seq. — V. 111. ὤν Μοῖσα, Hartung ὦ Μοῖσα. — V. 112. ἀλκᾷ, DL et alii libri ap. Momms. ἀλκάν, quod Hartung coniecit: ego suspicatus sum ἀλκᾶν i. e. ἀλκᾶεν legendum esse. — V. 113. ἐπ' additum a correctoribus, om. vett. l., ἐν V, atque ita legit schol. Vindob., cuius lemma est ἄλλοι δ' ἄλλοισι μεγάλοι. si quis longam syllabam non refugiat, possit scribere ἀλλ' ἄλλοισιν ἄλλοι, quemadmodum est ap. Archil. 35: Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται. Interim acquiescendum est in Byzantinorum supplemento. — V. 115. σέ τε, V σέ, schol. fort. δέ σε. — ὑψοῦ, D ὑψοῖς, fort. Pindarus ὑψοῖ scripsit. — τοσσάδε etiam schol. vett. agnoscunt, sed is qui scripsit χαίρω δὲ γράφων τοιάδε, καὶ ἔσται τοιαῦτα οἷα ἐπὶ σοῦ, videtur τοιάδε legisse, quorsum etiam spectat glossa cod. Vrat. — V. 116. πρόφαντον CFNOPQZ recc., προφαντὸν reliqui. — σοφίᾳ, Triclinius σοφίαν. — V. 117. παντᾷ Pl, vulgo παντᾶ. Trypho his adverbiis detraxit litteram mutam, contra quem disputat Apollon. de adv. p. 560, qui et analogiae ope et paradosi usus (cf. etiam p. 625) iota tuetur. Mature tamen in nonnullis dialectis plane extrita est haec littera (velut in titulis Delphicis adverbia fere carent hac littera, quae quidem etiam in dandi casu nominum saepius neglecta est), et inde ab Augusti aetate etiam in communis vitae consuetudine fere omitti solebat cum in his, tum in aliis vocibus, cf. Strabo XIV 648, Artemidor. III 34, Franz Elem. Epigr. 233. Dorienses tamen non solum antiquiore tempore firmiter tenuerunt, vid. Ahrens Dor. 269, sed etiam novissimis saeculis ceteris religiosiores in hac re fuerunt, ita in hymno in Isidem IV 13 scribitur παντᾷ, ib. I 4 ὅπᾳ, IV 1 ὁμᾷ.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩιΔΗ Β.

Strophae.

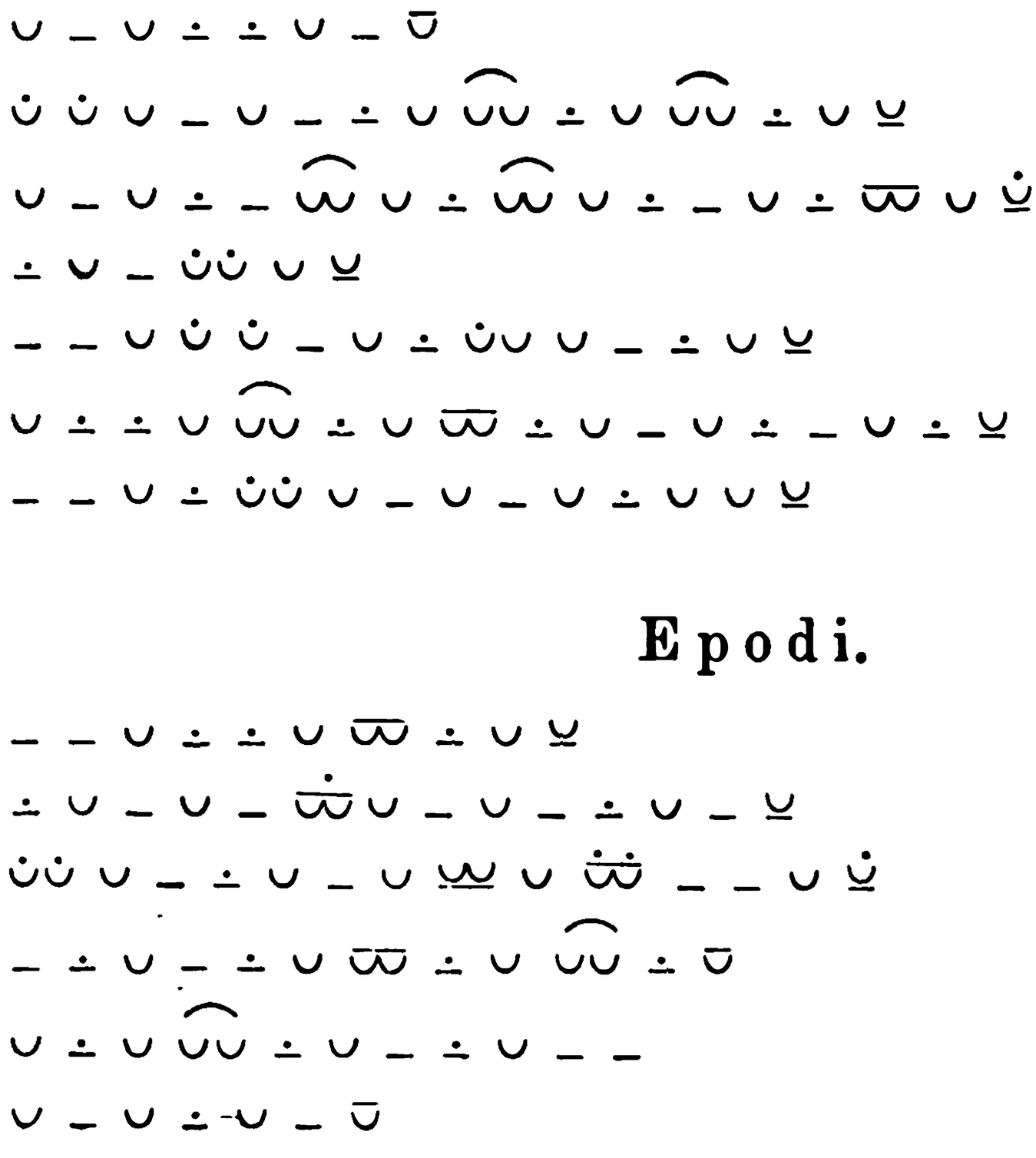

Epodi.

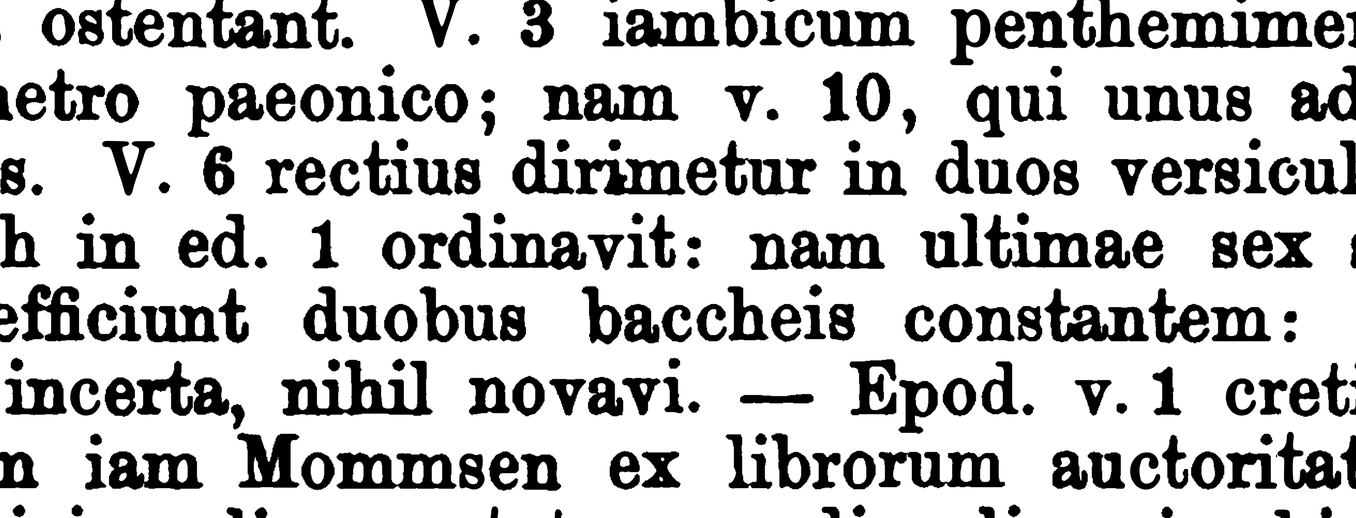

In inscriptione libri, ut videtur nihil variant.

In numeris discribendis plura novavi. Str. v. 2 trimetro paeonico praemissa est tripodia trochaica, quam speciem correcto v. 62 omnes versus ostentant. V. 3 iambicum penthemimeres consociatum est cum tetrametro paeonico; nam v. 10, qui unus adversatur, omnino corrigendus. V. 6 rectius dirimetur in duos versiculos, quemadmodum etiam Boeckh in ed. 1 ordinavit: nam ultimae sex syllabae peculiarem versum efficiunt duobus baccheis constantem: sed quoniam emendatio v. 26 incerta, nihil novavi. — Epod. v. 1 creticum trimetrum anacrusi auctum iam Mommsen ex librorum auctoritate restituit. V. 2 tribus trochaicis colis constat, secundi coli arsis ubique soluta, si v. 76 recte

Στρ. α'.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
τίνα θεόν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
ἦτοι Πίσα μὲν Διός· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλέης
ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας ἕνεκα νικαφόρου
γεγωνητέον, ὅπιν δίκαιον ξένων, ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·

Ἀντ. α'.

καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ
ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
ὀφθαλμός, αἰὼν δ' ἔφεπε μόρσιμος, ἐπ' ὄλβον τε καὶ
χάριν ἄγων
γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἕδος Ὀλύμπου νέμων
ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφεοῦ, ἰανθεὶς ἀοιδαῖς

restitui in adnotatione. V. 3 dimetrum paeonicum excipit dimeter iambicus; in prima dipodia iambica diagramma exhibet varietatem, quae v. 77 deprehenditur, sed tradita scriptura non est integra: verum etiam emendata lectio, de qua dixi in adnotatione, insignem varietatem ostentat. — Paeones vel cretici incipientes percuti existimantur, sed secundum artis praecepta duo paeonici rhythmi videntur discernendi esse, alii enim ad modum trochaici metri percutiuntur ⏑ – –, ⏑ – ⏑ –, – ⏑ ⏑ –, alii autem iambici numeri legem sequuntur – ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, – ⏑ – ⏑. Et in hoc quidem carmine poeta utroque genere usus est, paeones cum trochaeis consociati in principio, cum iambis vincti in novissima parte percutiuntur: atque vel eodem versu bina paeonum genera comprehenduntur, velut str. v. 5 ad hunc modum percutiendus erit – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – quemadmodum v. 1 iambicum colon cum trochaico copulatum.

V. 2. *θεόν*, *θεῶν* ERVW et gramm. Harl. post Heph. 331. — *τίν' ἥρωα*, AEFN1 *τίνα δ' ἥρωα*. — *τίνα δ' ἄνδρα*, plerique vett. velut CDN2O *τίν' ἄνδρα*. — V. 3. *ἦτοι*, libri *ἤτοι*, AA2O *ἦ,τοι* vel *ἤτοι*. — V. 4. *ἀκρόθινα*, CN1 *ἀκροθίνια* atque ita Zenodotus. — V. 5. *δὲ* om. AA2. — V. 6. *ὅπιν δίκαιον ξένων* Hartung et Mommsen, qui quidem antea *δικαίαν* requirebat, Hermann vel *ὅπι* (i. e. *ὅπιδι*) *δίκαιον ξένων* vel *ὅπιν δίκαιον ξένον*, libri *γεγωνητέον ὀπὶ* (*ὅπι* G1H1 et fort. B1), *δίκαιον ξένον*. Glossae adscriptae *ὀπὶ* i. e. voce fere tuentur, sed G *ὅπως καθώς* interpretatur, quasi *ὅπᾳ* scriptum fuerit; *ὀπὶ* cum metro adversetur, Kayser *γεγωνητέον ἐν ὀπὶ* coniecit, ego olim *γεγωνητέ' ἐνοπᾷ δικαιόξενον* versu in duas partes diviso, metri nullam habens rationem Hecker *ὀπὶ δίκαιον νέων*. — V. 7. *ὀρθόπολιν*, ADNO1 *ὀρθόπτολιν*. — V. 10. *ὀφθαλμός*, MSWZ1 *ὀφθαλμοί*. — *αἰὼν δ'* ACDN schol., reliqui *αἰών τ'*. — *μόρσιμος*, *ἐπ' ὄλβον* scripsi numero versus consulens praeeunte Heynio, cf. schol. *τὴν εὐδαιμονίαν ἐπιπέμπων ἐπὶ ταῖς γνησίαις αὐτῶν ἀρεταῖς*. Libri *μόρσιμος πλοῦτον*, Hermann *μόρσιμος ὁ πλοῦτον*.

εὔφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον

Ἐπ. α΄.

λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων
ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἄν
χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·
λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
(ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει
παλίγκοτον δαμασθέν,

Στρ. β΄.

ὅταν θεοῦ Μοῖρα πέμψῃ
ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἕπεται δ' ὁ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἳ μεγάλα, πένθος δ' ἐπίτνει
βαρύ
κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις, ἀποθανοῖσα βρόμῳ
κεραυνοῦ ταννέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δέ νιν Παλλὰς αἰεί,

V. 14. *κόμισον*, nonnulli *κόμισσον* vel *κόμησον*, O1Q1 *κόσμησον*. — V. 16. *οὐδ' ἄν*, A om. *ἄν*. — V. 19. *ἐσλῶν* APV et aliquot novicii libri, *ἐσθλῶν* vett. Formam *ἐσλὸς* Doriensibus vindicant, sed Gregorii Corinthii exigua vel potius nulla est auctoritas: neque Aeolensibus videtur in usu fuisse, nam ap. Sapph. 28 Aristotelis libri *ἐσθλῶν* (Steph. et Ursin. *ἐσλῶν*), 51 *ἐσθλὰ* Athen., *ἐσλὰ* edd. vett. Macrobii (codd. om.). fr. 26 ex carmine subditicio *ἐσθλᾶς* in neutram partem valet; sane apud Alc. fr. 50 *ἐσλός*, sed adtulit Pindari schol., idem tamen cod. Monac. Diog. L. I, 31 exhibet. Vulgaris forma legitur apud Ibycum fr. 19 et Simonidem fr. 5, 9 (ubi Boeckh *ἐσλόν*). Videtur igitur *ἐσλὸς* Pindaro peculiare esse, neque dubito ad Boeotorum sermonis consuetudinem referre, apud quos Θ ad sibilantis litterae similitudinem accedebat, ita ut ex *ἐσσλὸς* facile *ἐσλὸς* potuerit attenuari; quemadmodum Sappho *μάσλης* dixit pro *μάσθλης*. Hephaest. c. 1 *κατὰ πάθος* ortam esse scripturam *μάσλης* dicit, ac schol. adhibet ipsum hoc *ἐσλὸς* pro *ἐσθλός*. Bis priore syllaba correpta usurpavit Pindarus Pyth. III, 66 et Nem. IV, 95, quibus tertium exemplum addas hunc versum, quandoquidem in reliquis epodis nusquam syllaba anceps admissa est. Insolens sane correptio, sed quod Mommsen Hermanno auctore *ἐθλὸς* scribendum existimat, plane inauditum est. — V. 21. *πέμψῃ* AA, *πέμπῃ* ceteri. — V. 22. *ἀνεκὰς*, *ἀναβᾶσ'* F2OPQ1SV, *ἀναβᾶσα* N2. Schneidewin Philol. VI, 118 *ἀνακὰς* scribere mavult. — *δ' ὁ λόγος* Hartung, atque ita ut videtur schol., legebatur *δὲ λόγος*. — V. 23. *δ' ἐπίτνει* Beck (Mingarelli), libri *δὲ πιτνεῖ*, Hermann et Dissen *δ' ἔπιτνεν*, quoniam aoristus requiri videtur, sed haec quoque imperfecti est forma. — V. 25. *μὲν*, C *μ' ἄν*, lemma *κ' ἄν*. — V. 26. *νιν* CD1N, *μιν* ceteri. Videtur scribendum *φιλεῖ* | *ὅ νιν Παλλὰς αἰεὶ*, versibus aliter discriptis, vide supra. — Post hunc versum libri vett. et recc. praeter Tricliniianos addunt versiculum: *Φιλέοντι δὲ* (O *σε*) *Μοῖσαι* (AA *μοῦσαι*), quem scholiastarum vett. auctoritati obtemperans Triclinius eiecit. Schol. *ἔστι περισσὸν τὸ κῶλον ὡς πρὸς τὴν ἀντίστροφον· ὅθεν καὶ ὄβελος αὐτῷ παράκειται, πᾶσαι γάρ εἰσιν ιδ' ὁμοῦ κώλων,*

καὶ Ζεὺς πατήρ, μάλα φιλεῖ δὲ παῖς ὁ χισσοφόρος·
Ἀντ. β΄.
λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
μετὰ κόραισι Νηρῆος ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. ἦτοι βροτῶν γε κέκριται
πεῖρας οὔ τι θανάτου,
οὐδ' ἀσύχιμον ἁμέραν ὁπότε παῖδ' ἀελίου
ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν· ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
εὐθυμιᾶν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.
Ἐπ. β΄.
οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρῴϊον
τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον, θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
ἐξ οὗπερ ἔκτεινε Λᾶον μόριμος υἱός
συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθέν
παλαίφατον τέλεσσεν.
Στρ. γ΄.
ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννύς

αὕτη δὲ μόνη ιε΄ εὑρίσκεται ἔχουσα. quae ipsius Aristophanis adnotatio esse videtur, cf. infra: τοῦτο τὸ κῶλον ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης. Hinc olim existimabam locum antiquitus iam labem contraxisse; poeta scripsisse videbatur:

Ζώειν μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσαν βρόμῳ
κεραυνοῦ ταννέθειρα Σεμέλαν φάτις·
φιλέοισιν δὲ Μοῖσαι.

ut Archilochus χρυσοέθειρ dixit, etiam Pindaro licuit heterocliton ταννέθειρα dicere, cuius ignoratio corruptioni ansam poterat dare. — V. 27. πατήρ, μάλα φιλεῖ δὲ distinxi cum Ạ, vulgo πατὴρ μάλα, φιλεῖ δὲ. cf. Pyth. VI, 38. — παῖς, A πάϊς. — χισσοφόρος, Pindarus fort. χισσοφόρας scripsit. -- V. 29. Νηρῆος, Νηρέως, Νηρέος libri. — V. 30. τετάχθαι, Hecker τετύχθαι. — ἦτοι AN2OX, reliqui ἤτοι. — γε om. BX Moschop. — V. 31. πεῖρας X et novicii, πέρας vett., quod ut servaret Mommsen γε πέρας οὐ κέκριταί τι θανάτου scripsit, ubi insolens verborum collocatio, inprimis vox monosyllaba versu extremo offendit, sed fortasse poeta γε θανάτου πεῖρας οὐ τι κέκριται scripsit. Hartung οὔ τοι βροτῶν κέκριται πεῖρας οὔτι θ. Pro θανάτου M. Schmidt καμάτου legendum suasit. — V. 32. ἀελίου vett. plurimi, non ἁλίου. — V. 33. ῥοαὶ δ', AẠ ῥοαί τ'. — V. 34. μετὰ MΣ, μέτα reliqui, quos nolui sequi, cf. Nem. III, 84. — V. 35. ἅ τε, Mommsen scripsit ἃ τὸ πατρῴιον. — V. 36 τῶνδ', a pr. m. CFOQZ τόνδ'. — V. 37. ἄλλῳ χρόνῳ, A1Ạ ἄλλος χρόνος cum schol. A. — V. 38. Λᾶον Hermann, libri Λάϊον. — μόριμος G2 et novicii, μόρσιμος vett. — V. 39. συναντόμενος, plerique vett. συναντώμενος. — V. 40. τέλεσσεν BGU et pars recc., reliqui τέλεσεν, EFR τελέσας. — V. 41. Ἐριννύς, EGHVW Ἐρινύς.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν
καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν,

Ἐπ. γ΄.

ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον
ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ νιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ
λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

Στρ. δ΄.

ἴσαις δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ

emendatio quae novicio invento nititur certa; conieci ἀδοσυνᾶν πάρλυσις, ut ἀδοσύνα sit fictum ab Homerico vocabulo ἄδος, quamquam Pindarus eiusmodi formas non frequentat, praeterea in nominibus id genus aut quarta syllaba est producta aut antepaenultima (ωσύνη), cf. Lobeck Pathol. 239. Hartung scripsit παραλύει δυσφόρων πόνων· πλοῦτος κτλ. — V. 54. ὑπέχων, Bunsen Gott in d. Gesch. III, 440 ἐπέχων commendat. — ἀγροτέραν, Hecker ἀηροτέραν. Hartung interpunxit ἀγροτέραν. Ἀστὴρ κτλ. — V. 55. ἐτυμώτατον vett. libri, ἀλαθινὸν interpolati, ἐτήτυμον ed. Romana. — V. 56. νιν ACN, μιν vett. — ἔχων vett. libri, ἔχει R et interpolati (ἔχοι Z). Boeckh εἴ γε μιν ἔχων, Schneidewin ἢν δέ μιν ἔχων, Tafel et Rauchenstein εὖ δέ μιν ἔχων. Ego in ed. 2 suspicatus sum οἶ δέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον. Mommsen olim ἔχων loco verbi finiti esse putabat, Hermann apodosin deesse existimat, ut poeta anacoluthia quadam sit usus, L. Schmidt postquam priorum interpretum sententias non sine calumnia recensuit, censet apodosin haud desiderari, sed post longissimam intercapedinem verborum v. 89 orationem continuari, quod vix cuiquam probabit, quamquam etiam Oelschlaeger et Mommsen suspicantur apodosin subsequi v. 61. Nunc Mommsen hoc enuntiatum cum praegressis arcte copulans φέγγος, εἰ δέ νιν veteres interpretes sequitur, qui δὲ vel redundare vel voculae δὴ aequiparandum esse censent. Equidem interpunctione post τις addita puto impeditum hunc locum facillime illustrari: brachylogia utitur poeta, verbum enim οἶδεν, quod iterandum fuit, semel adhibuit. Hoc enim dicit: si quis alius opibus simul et virtutibus clarus futurum tempus mente tenet, hic est. Theronem enim dici, cuius laudes hic erant celebrandae, facile unusquisque audientium intelligebat. — V. 57. θανόντων, Hartung φόνων τῶν, Oelschlaeger βροτῶν τῶν. — αὐτίκ', Rauchenstein probabiliter αὖτις, quamquam quid Pindarus scripserit, certo indagari nequit, possis cum alia, tum ἄντιτ' vel ἐς τρὶς suspicari. Bunsen G. i. d. G. III, 440 αὐτίκα tuetur. — V. 58. τᾷδε, CG1OPQSU τᾶ. — V. 59. ἐχθρᾷ ... ἀνάγκᾳ plurimi libri, nisi quod fere ἐχθρᾶ ἀνάγκα ex more exhibent, sed ἐχθρὰ .. ἀνάγκα(η) A1ZG, denique ἐχθρᾶς ... ἀνάγκας(ης) novicii aliquot libri. — φράσαις B1N1, φράσας reliqui, M φράσασ'. Schol. Vat. traditam lectionem sequuntur, quam artificiose explicant, schol. Ambr. quid legerit incertum, ut Mommseno videtur, repperit τις .. λόγος vel potius Λόγος, nam dicit τὸν τῆς τιμωρίας λόγον σωματοποιεῖ. Uterque interpres Ἀνάγκαν hic δαίμονα esse arbitratur. Hartung scripsit ἐχθρὰ λόγον φράσαισ' ἀνάγκα. — V. 61. ἴσαις δὲ νύκτεσσιν· αἰεὶ

ἴσον ἐν ἁμέραις ἄλιον ἔχοντες, ἀπονέστερον
ἑσλοὶ δέκονται βίοτον, οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χερὸς ἀκμᾷ
οὐδὲ πόντιον ὕδωρ
κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίοις
θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρυν νέμονται
αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀχχέοντι πόνον.

ἴσον ἐν ἁμέραις scripsi; libri antiqui ἴσαις δὲ ν. αἰ. ἴσαις δ' ἐν ἁμ., nisi quod BUZΓΛΣΨ ἐν ante νύκτεσσιν inserunt, sed novicii ἴσον δὲ ν. αἰεὶ, ἴσα (vel ἴσον, ἶσον) δ' ἐν ἁμέραις ex manifesta correctione, quae ex schol. vett. explicatione repetita est. Equidem stigme post αἰεὶ sublata ἴσον ἐν ἁμέραις pro ἴσαις δ' ἐν ἁμ. dedi, ut et numerorum legi et sententiae institutae consulerem. Hoc enim dicit poeta: illic noctibus semper pares esse dies: est illic ver quasi perpetuum, non sicut nos in hoc terrarum orbe hiemis saevitia laborant, itaque etiam tellus sua sponte omnia fert. Dativus ἴσαις νύκτεσσιν aut suspensus est a verbis ἴσον ἄλιον, aut significat *cum noctes sint aequabiles*, quemadmodum Sophocl. Trach. 1230 dixit τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος ξυγχεῖ χάριν. h. i. *in parvis negotiis*. In ed. 3 scripsi ἴσαις θ' ἁμέραις in eandem sententiam; Mommsen ἴσαις δὲ ν. αἰεί, ἴσαις δ' ἁμ., interpretationem vett. sch. secutus, easdem dierum et noctium vicissitudines, quas in hoc terrarum orbe observamus, etiam in beatorum sedibus esse. Boeckh ἴσον δὲ ν. αἰ., ἴσον ἐν ἁμ., Hartung ἴσον δὲ ν. αἰεὶ οἷον ἐν ἁμέραις. Multa denique et nova molitur Schmidt ἴσαις δὲ ν. ἄμμι χρόνον ἐν ἁμέρᾳ θ' ἴλαον ἔχοντες. Hóman scripsit ἴσον δὲ νύκτεσσιν ἁμῶν χρόνον ἐπάμεροι. — ἄλιον, ex nullo libro ἀέλιον enotatum. — ἀπονέστερον, A addit ἄμοχθον, quod in archetypo explicandi gratia suprascriptum. — V. 63. ἑσλοί pars vett., reliqui cum recc. ἐσθλοί. — δέκονται Wüstemann, idque plane extat in A (ubi δέχονται suprascr.) atque eodem ducit P ubi m. sec. supra δέρκονται addidit δέ i. e. δέκονται. Antiqui libri δέρκονται, novicii νέμονται. Boeckh coniecit δράκονται, Geel δρέπονται, Hermann δεδόρκαντι βίον. — ἐν χερὸς ἀκμᾷ vett. l., nisi quod EFMN χειρός, et B ἀλκᾷ, sed interpolati ἀλκᾷ χερῶν om. praep. ἐν (R ἀκμᾷ χειρῶν, alius ἀρχᾷ χειρῶν), ubi ἀλκᾷ ut solet ex vett. sch. explicatione petitum. Mommsen ἔγχερος coniecit, quod idem sit, atque ἐγχειριδίον, idque existimat scholiorum auctoritate firmari (vid. Mus. Rhen. XVIII 303), ego non credo, sed teneo, quod dudum conieci ἔγχεος ἀκμᾷ. Scholiastae 1 et 2 vulgatam tuentur, sed sch. 3, qui dicit τινὲς δὲ χερὸς ἀκμᾷ τὸ ἄροτρον ἢ τὸ δόρυ, meam videtur coniecturam firmare. Quemadmodum Sophocles facem vel pilam ἔγχος appellavit, poterat etiam hic poeta vomerem dicere. Schmidt ἐν χρεὸς ἀκμᾷ i. e. χρεοῦς, qua correptione Pindarus non solet uti. Ceterum facile aliquis coniiciat χαράσσοντες, neque tamen hoc praeoptaverim. — V. 65. κεινὰν Byzantini, legebatur κενεὰν, poeta scripsit κενϝάν. Schol. Arati 110 κενεὸν περί. Madvig κείναν παρὰ δίαιταν requirit, quod foret inutile ac languidum additamentum. — παρὰ μὲν τιμίοις, Hartung παρὰ τιμαόροις. — V. 66. ἄδακρυν, A ἀδάκρυτον (nihil notavit Mommsen). — V. 67. ἀπροσόρατον, schol. variam lectionem ἀπροόρατον exhibent, praeterea lemma sch. A τοῖς δ' pro τοὶ δ', eamque scripturam agnoscunt schol. ἢ ἀνεπίδεικτον καὶ θεοῖς πόνον ἔχωσι, (ἢ) οὐδὲ ὑπὸ θεῶν δυνάμενον προοραθῆναι, ubi ἢ adieci, nam prior

Ἀντ. δ'.

ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἑστρίς
ἑκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν· ἔνθα μακάρων
νᾶσόν ὠκεανίδες
αὔραι περιπνέοισιν· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει,
ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις,

explicatio ad *ἀπροσόρατον*, altera ad *ἀπροόρατον* referenda. — V. 69. *ἔχειν*, CN *ἐχέμεν*, unde coniicias *σχέμεν*, et Hermias in Plat. Phaedr. 152 exhibet *ἑκατέρωθε ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔργων σχεθέμεν ψυχὰν ἔστειλαν κτλ.*, sed aoristus minus conveniens. — V. 70. *ἔτειλαν* Byzantini, legebatur *ἔστειλαν* (etiam Hermias), sed schol. interpretatio *ἐτελείωσαν*, *ἤνυσαν* ad *ἔτειλαν* spectat, alii vero v. 123 *ἐστάλησαν* explicant. — V. 71. *νᾶσον* veteres libri praeter G, qui *νᾶσος* (cum gl. *ἀντὶ νήσους*) exhibet atque ita Byzantini, at Pindarus correptione accusativi pl. abstinuit, vid. supra p. 30. Paraphr. v. 123 (*εἰς τόπον*) *ἣν μακάρων νῆσον ὀνομάζουσιν*, postea schol. plurali utuntur, nec mirum. Apud Photium legitur *Μακάρων νῆσος, ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν τὸ παλαιόν· οὕτως Ἀρμενίδας*, ubi alii *μ. νῆσοι* substituunt, cf. Lycoph. 1204. Herodotus III, 26, ubi Oasim describit, locum dicit Graeca lingua dici *μακάρων νῆσον*, ubi item libri variant. — V. 72. libri *περιπνέοισιν* et *περιπνέουσιν*, A *παραπνείουσιν*. — V. 74. *χέρας*, *χεῖρας* D12, *χερσί* in aliquot libris supra scriptum est interpretatio. — *στεφάνοις* XZ*ΓΣ* aliique ex corr., ceteri veteres *στεφάνους*, recentes vel hanc vel illam scripturam tuentur. *Στεφάνους* haud dubie ortum ex glossa supra addita, quemadmodum *ὅρμους* in nonnullis libris supra *ὅρμοισι* legitur. Sch. Vratisl. *στεφάνοις* agnoscit, item gl. A *ἀντιπτ(ωτικῶς) ὅρμους καὶ στεφάνους*. Sch. B quid legerit non satis liquet, proponuntur diversae explicationes: altera *ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τῇ δοτικῇ ἐχρήσατο*, consentiens cum sch. Vrat., altera *ὅρμοις οὐν λέγει τοῖς ἐνέρμασιν, οἷς τὰς χεῖρας στεφανοῦνται καὶ τὰς κεφαλάς*: hic grammaticus spreto antiptosis artificio censet extrinsecus *κεφαλὰς* asciscendum esse, eumque sequuntur schol. rec. Et prior quidem interpretatio propter inauditam structurae inversionem repudianda. Nec melior altera explicatio, non quod duriuscula reticentia (*τὰς κεφαλάς*), nam similia passim apud poetas leguntur, sed quod Graeci non sunt soliti manus circumdare sertis: propterea etiam coniecturae criticorum, velut Pauwii *κεφαλάς*, Karsteni *κροτάφους*, Hermanni *στεφάνας* sunt inutiles. *Ὅρμοι* sunt colli et pectoris, *στεφάνοι* capitis corollae, itaque aptum foret *Ὅρμοισι τῶν δ' ἔρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις*, sed correptio haec a Pindaro aliena, vid. ad Ol. I, 89. Quod si importunum *χέρας* in *σφέας* mutaveris, omnis difficultas sublata, sed videtur poeta scripsisse *Ὅρμοις ἑ τῶν χέρες ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις*. Apud Hesychium est *ἑττῶν· ἑκ τῶν*, unde geminatione neglecta *ἑ τῶν* ortum, quemadmodum est in titulo Locrico *ἑ τᾶς*, *ἑ θαλάσσας*, *ἑ λιμμένος*, quae Kirchhoff non recte oblitteravit, et similia alibi passim leguntur; neque abhorret hoc a Pindari usu, cf. *κάπετον* Ol. VIII, 38 et *ἀνεῖσθαι* a me restitutum Nem. II, 12. Librarios hoc fugit, nec magis agnoverunt aeolicos accusativos *ὅρμοις* et *στεφάνοις*, de qua

Ἐπ. δ'.

βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθυος,
ὃν πατὴρ ἔχει Γᾶς ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,
πόσις ἁπάντων Ῥέας ὕπατον ἐχοίσας παῖς θρόνον.

forma dixi pluribus infra, inde corruptela orta. — V. 75. *βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι* libri veteres, nisi quod LN *βουλαῖσιν* pro *βουλαῖς ἐν*. Byzantini partim *βουλαῖς ὀρθαῖς*, alii *βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς* correxerunt. — V. 76. 77. Locus impeditissimus, quem iam veteres critici alii aliter tentaverunt. Libri non interpolati legunt: *ὃν πατὴρ ἔχει γᾶς* (A *γῆς*, om. lemma B, N supra *γᾶς* habet *παῖς*) *ἔτοιμον* (vel *ἑτοῖμον*, PQS *ἔτοιμόν γε*) *αὐτῷ* (*αὐτῷ Σ*, utrumque B) *πάρεδρον, πόσις ὁ πάντων Ῥέας* (A *πάντων, Ῥέας*) *ὕπατον* (ZΓ *ὑπέρτατον*) *ἐχοίσας παῖς* (*παῖς* erasum in ERΔ) *θρόνον* (*θρόνος* VΔΣ), sed libri a Byzantinis correcti etiam R, ut videtur, *κρόνος* pro *γᾶς* exhibent, iidem inter *αὐτῷ* et *αὐτῷ* fluctuant, ac deinde cum Z scribunt *ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον* vocabulo *παῖς* abiecto. Aristarchus haec ad Iovem rettulit, sed quomodo locum constituerit, non satis liquet; schol. Ambros. et Vrat. *πόσις· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος πόσιος γράφει ὁ πάντων καὶ τὸν Δία ἀκούει συμπότην εἶναι τοῦ Ῥαθαμάνθυος*, ubi *πόσιος* manifestum mendum, legit Aristarchus *πόσις*, ut alii omnes, *ὁ πάντων* autem videtur ex coniectura scripsisse, cum olim *ἁπάντων* legeretur: neque vero *πόσιν* interpretatus est *συμπότην*, quamquam schol. idem in fine addit *ἔνιοι πόσιν ἤκουσαν τὸν συμπότην*, quod videtur ortum ex prava interpretatione primoris scholii, sed haud dubie vidit *πόσιν* hoc loco idem esse, quod *dominum*, itaque videtur olim additum fuisse *καὶ τὸν πόσιν δεσπότην*, quae verba nunc intercepta sunt. Iam *Γᾶς* cum illa interpretatione conciliari nequit, fortasse Aristarchus *μέγας* emendavit, itaque hoc fere modo locum constituerit *ὃν πατὴρ ἔχει μέγας ἔτοιμον αὐτῷ πάρεδρον, πόσις ὁ πάντων, Ῥέας ὕπατον ἐχοίσας παῖς θρόνον*. Didymus Pindari verba ad Saturnum revocavit; adscripsit schol. Ambr. locum ex Didymi commentario, qui sic fere corrigendus: *ὁ δὲ Δίδυμος· ἐπὶ τοῦ Κρόνου καθιστᾷ* (malim *συνίστησι Πίνδαρος τὸν λόγον*, quemadmodum Aristarchus *ἐπὶ τῆς Νεφέλης ὑφίστησι τὸν λόγον* sch. Pyth. II, 75), *τὸν Κρόνον* (*οὐκ*) *ὀνομάσας· πατὴρ πάντων ὁ Κρόνος ἕτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον, πόσις ὢν Ῥέας, παῖς δὲ τῆς ὕπατον ἐχούσης θρόνον* (cod. *χρόνον*) *τῆς γῆς· εἷς* (cod. *τῆς πίσης*) *γὰρ τῶν Τιτάνων ὁ Κρόνος* (cod. *χρόνος*), *οἱ γῆς εἰσίν υἱοί. θρόνον δὲ αὐτὴν* (cod. *αὐτοῦ*) *μέγιστον εἰληχέναι* (cod. *εἰληφέναι*), *ὡς πάντα φέρουσαν καὶ τοῦ κόσμου νομιζομένην εἶναι* (*καὶ*) *θεῶν τροφόν, ὡς καὶ ὁ ποιητής· ξείδωρον ἄρουραν*. Longe aliter haec emaculare studuit M. Schmidt Pind. Ol. Siegesges. p. CXVIII. Recte quidem Didymus Saturnum intelligendum esse vidit, qui simpliciter *pater* nuncupari poterat, cf. Plato Cratylo 404, a, sed nisi verbis violenter traiectis non potuit Pindari orationem in hanc sententiam redigere. Tertiam recensionem nescio cuius critici exhibet Schol. Vat. B: *ὃν πατὴρ ἔχει ἕτοιμον. τὸν δίχα τοῦ κληθῆναι ἐλθόντα, ὅντινα Ῥαθάμανθυν ὁ πατὴρ πάντων Κρόνος, ὁ τῆς γῆς παῖς, ὁ ἀνὴρ τῆς τὸν ὕπατον ἐχούσης θρόνον Ῥέας, ἕτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον*. Hic enim paraphrasta ut Didymus Saturnum intelligit, sed ad Rheam revocavit, quae Didymus ad terram rettulit. Byzantini paraphrasta auctore pro *γᾶς* substituunt *Κρόνος* et *παῖς* expungunt, denique metri restituendi causa *ὑπέρτατον* scripserunt. Mihi quidem scribendum videtur:

ὃν πατὴρ ἔχει (πάϊς ὁ) Γᾶς ἑτοῖμον [αὐτῷ] πάρεδρον,
πόσις ὁ πάντων Ῥέας θ' ὕπατον ἐχοίσας [παῖς] θρόνον.

Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἥτορ
λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Στρ. ε'.

ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα
βέλη
ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
φωνάεντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τὸ πὰν ἑρμηνέων

priorem versum iam olim eodem modo correxi, nam et additamentum *πάϊς ὁ* necessarium et *αὐτῷ* manifesto insiticium est. Contra Mommsen pro *Γᾶς* scripsit *χθονὸς* vel *Διὸς*, Schnitzer *θεῶν*, quod quidem ante *ἔχει* inseruit, Christ mea usus emendatione *ὃν τε Γᾶς ἔχει πάϊς ἑτ.* edidit, leniorem scilicet adhibens medelam. Disputavit de hoc loco etiam Lehrs de schol. Pind. p. 10 seq. sed frustra, nam vir doctissimus tantum scholia a Boeckhio edita novit; quae Mommsenus ex Ambrosiano codice edidit, non adhibuit. Denique Schmid haec divinavit: *ὃν πατὴρ (ἔνασσέ ποτ') ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον, πόσις ὁ Ῥείας ὅπᾳ τὸν ἔσχατον ἔχει Γᾶς θρόνον.* Kayser *ὅν γε Γᾶς ἔχει γόνον ἑτοῖμον αὐ. π.* Versu altero *Ῥέας τε* scripsi, ut Saturnus dicatur universi mundi dominus idemque Rheae coniux; Pindarus antiquitatis verborum gnarus utrumque uno verbo *πόσις* significavit. Numeros versus qui exaequare velit, poterit *ὑπέρτατον* cum Byzantinis magistris pro *ὕπατον* scribere, equidem nihil novavi: poeta, cum in reliquis epodis usus sit hoc colo ∪ – ∪ ∪ ∪ – – ∪ –, hic substituit ∪ ∪ ∪ ∪ – ⏑ ∪ – versiculi figura variata, non numero mutato. Praeter solutionis aequabilitatem neglectam in hoc versu syllaba reticetur, quae vel adiectione vel silentio supplenda est, cum in ceteris epodis *λέξις* omnia tempora aequabiliter compleat. Usi sunt hac licentia passim poetae, sed critici, quos fugit hoc artificium, talia corrigere, quam defendere maluerunt, velut apud Aeschylum in Septem v. 154 *ἑτεροφώνῳ στρατῷ* et 160 *μελόμενοι δ' ἀρήξατε* aequiperantur, ubi frustra modo prior, modo posterior versus tentatus est coniecturis: item Eurip. Iphig. Aul. 272 *Αἰνιάνων δὲ δωδεκάστολοι*, cui respondet 283 *Αἴας δ' ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος*, et fortasse ib. 248 *Βοιωτῶν δ' ὅπλισμα ποντίας*, ubi in antistropha est *ἐκ Μυκήνας δὲ τᾶς Κυκλωπίας*, nam *τῶν Βοιωτῶν* metro quidem satis convenit *οι* correpta, sed articulus haud dubie insiticius: critici hic quoque turbas dant. Atque ipse Pindarus Ol. X, 57 *ἀκρόθινα διελὼν* creticum admisit, ubi in ceteris strophis spondeus extat. Haec inaequalitas responsionis quae videtur vel maxime firmamentum ac robur addit artis praeceptis diu opertis de syllabarum defectu deque adiectione et silentio. Sane Pindarus in epiniciis hac liberiore metrorum conformatione fere abstinuit, at carminis Ol. II peculiarem esse indolem inter omnes constat; cf. quae dixi ad Ol. VI init. — V. 81. *Ἕκτορ' ἔσφαλε*, A *ἕκτορα σφάλε*.— *Τροίας*, *Τρῴας* Boeckh, vid. Eustath. Pr. 13, cf. Nem. II 14. — V. 85. *φωνάεντα* B cum ceteris non interpolatis praeter A, qui *φωνάντα* Dorico ut videtur accentu, *φωνᾶντα* Byz. corr., *φωνεῦντα* Eust. Il. 1237, 61. Prooem. 2. Cramer An. P. III 247, 27. — *τὸ πὰν* ACEV, *τοπὰν* unus e Mosch., itaque Boeckh, ceteri *τὸ πᾶν*. Oelschlaeger *ἐς δὲ μέσον* con-

χατίζει.. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· μαθόντες δὲ λάβροι
παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον

Ἀντ. ε΄.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν
ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς ἱέντες; ἐπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις
αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀληθεῖ νόῳ,
τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν γε ἑτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα μᾶλ-
λον
εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα

Ἐπ. ε΄.

Θήρωνος.. ἀλλ' αἶνον ἐπέβα κόρος
οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,

iecit. — V. 86. *φυᾷ*, *φύσει* Longin. art. rhet. ed. Spengel I, 313. — *λάβροι παγγλωσσίᾳ*, fortasse poeta scripsit *λάβρῳ παγγλωσσίᾳ*, quemadmodum vel oxytona, ut *ἱερός*, *λαμπρός*, *φανερὸς* promiscue de utroque genere adhibentur. — V. 87. *γαρύετον*, Dawesius *γαρυέμεν*, Mommsen *γαρύεται* (figura Pindarica admissa, sed schol. A *τὸ ἑνικὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ γαρύουσιν* nihil probat, nam legendum *τὸ δυικὸν*) Hartung pessime *γαρυέται*, quod nomen ipse finxit, non reputans, tunc *ἄκραντα* nullo pacto ferri posse. Librorum omnium lectionem *γαρύετον* praeter schol. tuentur Aristid. II, 35, Theophyl. Epist. VII, 12 et Greg. Cor. 218, nam Schol. Aristot. 92, B: *ἵνα δὲ μὴ τολμηρόν τις ἡγῆταί με λίαν ἄκραντα γαρυόμενον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον κατὰ Πίνδαρον* poetae verba suae orationi accommodavit. Sed haud scio an Pindarus scripserit *γαρυέτων*, imperativus acrimoniae, qua poeta in adversarios invehitur, satis conveniens. Imperativo dualis n. pers. 2 utitur Pindarus Ol. X, 5 *ἐρύκετον*, tertiae personae exempla rarissima, quamquam artigraphi non dubitant quasi pervagatas has formas discentibus tradere. Equidem unum novi exemplum ap. Hom. Il. VIII, 109 *τούτω μὲν θεράποντε κομείτων*, ita Aristarchus scripsit, fortasse ex coniectura, nam Zenodotus *κομείτην* legit, quae vulgaris videtur fuisse scriptura temere illa quidem orta ex v. 113 (ubi Aristarchus *κομεῖτον* scripsisse videtur). Improbat Aristarchi lectionem grammaticus in Epim. Cram. An. Ox. I, 398, asserens Homerum *οὐδέποτε δυικῷ προστακτικῷ τρίτου προσώπου χρήσασθαι*, ac sane Il. I 338 *τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων* potest pluralis numeri esse, cf. Od. I, 273 *θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων*, nec minus ambiguum Il. IX, 170 *κηρύκων δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων*. Alii fort. *κομεύντων* legebant: ineptit gramm. Cram. *κομείτων* ex *κομείτωσαν* decurtatum esse dictitans. — V. 91. *Ἀκράγαντι*, *Ἀκράγαντα* RWXYZΓΩ et recc. — *τανύσαις* vel *τανύσσαις* plurimi, *τανύσας* HIΓΞΠΣ, *τάνυσον* (*τάνυσσον*) N1Q2U2. Vulgo hic stigme ponitur, sed schol. *τείνας* interpretatur et cum seq. iungit, quem praeeunte Hartungo secutus sum. — V. 92. *αὐδάσομαι*, B1Ω *αὐδάσομεν*. V. 93. *γε ἑτέων* A, ut iam E. Schmid scripsit, libri *γ' ἑτέων* (C1 *τ' ἑτέων*, om. *γ'* A). Pindarus *γε Ϝετέων* scripsit. V. 94. *πραπίσιν*, A *τὲ πραπίσιν*. — V. 95. *ἐπέβα* vett. (lemma A *ἐπέβασε*), novicii *ἔβα*, Hartung *ἐλᾷ*. — V. 96. *συναντόμενος*, aliquot vett. l. ut solent *συναντώμενος*.

τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς
ἔργοις· ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
καὶ κεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν, 180
τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

V. 97. τὸ λαλαγῆσαι, τι λαλ. Pauw. τὰ λ. Beck, τε λ. Bothe. — θέλων. Boeckh ἐθέλων. — κρύφον τε θέμεν Aristarchus correxit, legebatur metro pessum dato κρύφιόν τε θέμεν, atque ita antiqui libri, sed Z1 et recc. Aristarchi emendationem exhibent. Hermann κρύφον τιθέμεν scripsit. Ceterum Herodiano κρυφὸς oxytonon est, ut συφός, vid. Arcad. 84. nisi forte ille censuit variari accentum pro significationis diversitate, ut κρύφος idem sit quod κρύψις, κρυφὸς latibulum, cf. Lentz Herod. I, 224 seq. — ἐσλῶν F in lit. et A ut visum est Mommseno (sec. Studemundum θέμεν' ἑλών.), ἐσθλῶν Z2 et ex parte novicii, sed vett. ἐσλὸν vel ἐσθλόν (ita rell. recc.). Tradita antiquitus lectio fuit ἐσλόν (ἐσθλόν) conveniens illa quidem scripturae κρύφιον, Aristarchus utrumque mendum procuravit. — καλοῖς ἔργοις G1 ut videtur et aliquot recc., reliqui omnes κακοῖς ἔργοις convenienter antiquitus propagatae scripturae κρύφιόν τε θέμεν ἐσλόν. Sed Aristarchus καλοῖς ἔργοις edidit, ut videtur, ex coniectura, bene ille quidem de hoc loco, qui gravem labem contraxit, meritus, neque vero persanavit. Nam τὸ λαλαγῆσαι θέλων omnino non est graecum: neque tamen aliud quid legebant veteres, qui pro arbitrio ut solent in locis corruptis et impeditis interpretantur: ὁ γὰρ κόρος τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀργῶν (scr. μάργων) τῶν θορυβῆσαι θελόντων ἐπέβη τῷ τοῦ Θήρωνος ἐπαίνῳ, κρύψιν θέλων θεῖναι τοῖς τῶν ἀγαθῶν ἔργοις. Mihi quidem poeta videtur scripsisse: ἀλλὰ μάργων γὰρ ἀνδρῶν τὸ λαλαγῆσαι θέλειν κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν. Nam καλοῖς ἔργοις omnino ab his segregandum et cum proximo enuntiato iungendum in hunc modum: καλοῖς ἔργοις, ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν, καὶ κεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο; i. e. καλοῖς ἔργοις ὅσα καὶ κεῖνος χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο, ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν. Poeta in extremo carmine in angustias compulsus contorta oratione utitur, quemadmodum alias ad stropham novissimam explendam verborum ambagibus uti solet. Hartung priora ita conformavit ἀλλὰ μάργων γὰρ ἀνδρῶν τὸ λαλαγῆσαι, ἐθέλειν κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις. Schmidt satis audacter ἀλλὰ μ. ὑπ' ἀ. τί μάλα πῆσαι, θέλων θέμεν κρύφιον ἐσλῶν καλῶν ἔργοις; spreta Aristarchi emendatione. — V. 98. περιπέφευγεν, A περιφεύγει. — V. 99. καὶ κεῖνος Mommsen, vett. κἀκεῖνος, recc. ἐκεῖνος, ed. Rom. κεῖνος. Et ἐκεῖνος fortasse revocandum, ut poeta ubique brevi syllaba in principio huius versus sit usus, nam ἐσλῶν v. 19 correptionem admittit, ut duo alii loci apud Pindarum arguunt.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Στρ. α'.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἀδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ
κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὔχομαι,
Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων 5
ἵππων ἄωτον. Μοῖσα δ' οὕτω πῃ παρέστα μοι νεοσίγαλον
εὑρόντι τρόπον
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

Ἀντ. α'.

ἀγλαόκωμον· ἐπεὶ χαίταισι μὲν ξειχθέντες ἔπι στέφανοι 10
πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν
Αἰνησιδάμου παιδὶ συμμῖξαι πρεπόντως, ἅ τε Πίσα με γε-
γωνεῖν· τᾶς ἄπο 15
θεόμοροι νίσονθ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί,

V. 1. *φιλοξείνοις* et *φιλοξένοις* libri vett. — *ἀδεῖν* plerique vett., *ἁδεῖν* AGXΣ. — V. 3. *ὀρθώσαις* AB, *ὀρθώσας* rell. — V. 4. *ποι* plerique l., *που* C, *τοι* DOP. — *παρέστα μοι* libri praeter D (*παρέσταί μοι*): eandem lectionem *παρέστα* schol. tuentur praeter 2, qui dicit: *οὕτω μοι ἐρχέσθω ἡ Μοῦσα*, nec tamen satis certum est, hunc aliud quid legisse, nam aut *ἔρχεται* scripsit, aut hariolatur tantum, ut commodam eliciat sententiam: nam si totius loci necessitudinem consideramus, consentaneum est, poetam Musae auxilium invocavisse, itaque ferri nequit *παρέστα*, obscuratum autem est ut videtur reconditum aliquod Musae nomen, velut *Μοῖσα Τιτωποῖ, παρίστα μοι νεοσίγαλον κτλ.* h. e. quasi dicas, Musa Aurora. Respicit poeta unam ex Musis, quas Siculus poeta Epicharmus adhibuit, vid. Tzetz. ad Hes. Op. p. 23 ed. Gaisf. *Ἐπίχαρμος δὲ ἐν τῷ τῆς Ἥβης γάμῳ . . . Νειλοῦν, Τριτώνην, Ἀσωποῦν, Ἑπταπόλην* (l. *Ἑπταπόρην*), *Ἀχελωΐδα, Τιτόπλουν, Ῥοδίαν*, ubi *Τιτωποῦν* legendum esse iam alias significavi: ut hanc potissimum eligeret Pindarus, videtur Castorum religione permotus esse. *Παρίστα* Doriensium more dixit poeta, ceterum cf. Empedocl. ap. Hippol. adv. Haeret. 254: *νῦν αὖτε παρίστασο Καλλιόπεια Ἀμφὶ θεῶν μακάρων ἀγαθὸν λόγον ἐμφαίνοντι.* Hartung scripsit *Μοῖσα δ' ἀντωπὸν παρέστα μοι*, Mommsen *μοῖσα δ' οὕτω μοι παρεστάκοι*, Schmidt varia tentavit *Μοῖσα δ' ἀλλά μοι πάρες γ' ἁρμοῖ*, vel *Μοῖσα δ' οὕτω — ποῖς γὰρ ἔπτα μοι νεοσ. εὑρ. τρόπον — Δωρίῳ κτλ.* L. Schmidt tuetur librorum scripturam et haec ad carmen Olympicum II spectare contendit, ita credit facillimo negotio omnes difficultates expediri; ego has argutias, maximeque quae p. 215 disputavit, non intelligo. — V. 7. *θεόδματον* et *θεόδμητον* libri. — V. 8. mire scholiasta bis dicit *συμβαλεῖν τῇ λύρᾳ καὶ τῷ αὐλῷ τὸν Αἰνησιδάμου παῖδα Θήρωνα*, quasi inversam structuram repperisset. — V. 9. *συμμῖξαι* Schneidewin, libri *συμμίξαι*, verum tituli *ξύμμεικτος*, *Μειξιάδης* alia exhibentes productionem testantur. — *με*, Hartung ἔ. — *γεγωνεῖν*, Sch. etiam *γεγώνειν* legi testatur, Pauw (Emperius) *γεγωνεῖ*, Christ *γέγωνεν*, sed neutra coniectura probanda, nam tunc *μοι* scribendum. — V. 10. *θεόμοροι* AMPRZΓ Tricl., *θεόμοιροι* vett. rell., *θεύμοροι* Moschop., *θεόμηροι* Sch. Il. Ξ, 410. — *νίσονθ'* plurimi vett., alii *νίσσονθ'*, Mo-

Ἐπ. α'.

ᾧ τινι, κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας
ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιερᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιάδας,
μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἀέθλων,

Στρ. β'.

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ·
πιστὰ φρονέων Διὸς αἴτει πανδόκῳ
ἄλσει σκιερόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ' ἀρετᾶν.
ἤδη γὰρ αὐτῷ, πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέντων, διχόμηνις
ὅλον χρυσάρματος ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

Ἀντ. β'.

καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἁμᾷ
θῆκε ξαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ·

schop. *νείσσοντ'*, schol. Il. *νείσονται*. — V. 12. *γλεφάρων* BEFΔ, ceteri *βλεφάρων*. — V. 13. *βάλῃ*, Tricl. *βάλοι*. — V. 14. *ἔνεικεν*, EFR (MZ) *ἔνεγκεν*, quod praetulit Mommsen. — *Ἀμφιτρυωνιάδας* XG2 recc., *Ἀμφιτρυωνίδας* vett. — V. 15. *Οὐλυμπίᾳ* recc., *Ὀλυμπίᾳ* vett. — *ἀέθλων* vett., *ἄθλων* recc. — V. 16. *πείσαις* AB, *πείσας* rell. — *λόγῳ* vett. (*Π λέγω*), *ὄγε* interpolati. Iam veteres grammatici, quos etiam recentiores partim secuti sunt, v. 15 post *ἀέθλων* stigmen ponendam censuerunt, ut v. 16 novum enuntiatum inchoetur: at nullo pacto *πείσαις* cum *αἴτει* sive *αἰτεῖ* conciliari potest, quod certe *πείθων* dici debebat. Igitur stigmen v. 16 post *λόγῳ* collocavi, ut poeta dicat: *πιστὰ γὰρ φρονέων Διὸς ἐξήτει πανδόκῳ ἄλσει*. hoc enim *αἴτει*, si integrum est, significare intelliget, qui quidem totius loci institutam sententiam accuratius examinaverit, quamquam nullum simile novi exemplum: at vicissim *ζητεῖν* in locum verbi *αἰτεῖν* seriores inprimis substituere solent. — V. 17. *αἴτει* B2CIQ2Z*ΠΣΞ*, *ἔτει* DPQ1O1U, *αἰτεῖ* AB1ENΩΩ, *αἴτει* GOVΓ. Eustath. 381, 27: *λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις καινῶς αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα, οἷον Διὸς αἴτει πανδόκῳ*. cf. 907, 63 et Gregor. Cor. 219; cum his consentit schol. Vindob. Recentiores schol. *ᾔτησε* interpretantur; veteres grammatici quid secuti sint prorsus latet, neque certa medela in promptu, nam *ἄγρει* i. e. *ἦρει* non satisfacit. Hartung *αἰτῶν* scripsit, ego aliquando conieci *Διὸς αἰϝεὶ πανδόκῳ ἄλσει* legendum esse, Koenius *Ἄλτει* (cf. Ol. XI, 45), quam coniecturam prius comprobavi: existimabam autem huius vocis interpretatione *ἄλσει* in margine adscripta deinde aliud vocabulum excidisse, velut *Διὸς Ἄλτει πανδόκῳ δοῦναι σκιερόν τε φύτευμα*. Schmidt commendat *λόγῳ πλεῖστ'· ὄφρα νέον Διὸς Ἄλτει πανδόκῳ θάλλοι σκιερὸν κτλ.* — V. 18. *σκιερόν*, CDNOPQΩΩ *σκιερόν*. — *ἀρετᾶν*, X et recc. *ἀρετᾶς*. Fort. *ἀνθρώποις τ' ἀρετᾶν στέφανον*, ut *ξυνὸν* quemadmodum *ἀμφότερον* adverbium sit. — V. 19. *αὐτῷ*, Hecker coniecit *αὐγᾷ*. — V. 21. *ἁμᾷ* Heyne, vett. *ἁμᾶ*, Moschop. *ἅμα*.

ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου
Πέλοπος.
τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὐξείαις ὑπακουέμεν
αὐγαῖς ἀελίου.
δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαιν'

Ἐπ. β'.

Ἰστρίαν νιν· ἔνθα Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ
δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυγνάμπτων
μυχῶν,
εὖτέ νιν ἀγγελίαις Εὐρυσθέος ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν
χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ', ἅν ποτε Ταϋγέτα
ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

V. 24. *ἀελίου* ACΞ, *ἁλίου* rell. — V. 25. *πορεύειν*, A *πορεύεν*. — *ὥρμαιν'* libri et schol. praeter A, qui *ὥρμα* (cum gl. *ἐκίνει*), quod Boeckh et Hartung coniecerunt, Mommsen recepit. — V. 26. *Ἰστρίαν νιν* vett., *Ἰστριανὴν* XΩ (B et G ex corr.) et novicii libri auctore scholiasta, qui dicit *τινὲς δὲ ἀναγινώσκειν Ἰστριανήν, ἵν' ᾖ τὴν Ἰστριανήν γῆν*. Scriptura inepta, nam etiamsi doricam formam revocaveris, terminatio insolens. Nec melius res cessit Aristarcho, qui haud dubie ex coniectura scripsit *ὥρμαιν'· Ἰστρία νιν ἔνθα κτλ.*, nam terra dilucide erat describenda, non Diana citra necessitatem inaudito epitheto adornanda: huc accedit, quod elisio versu extremo praesertim in clausula strophae tum demum ferenda, si oratio continuatur: vitavit hanc offensionem Hartung, qui scripsit *ἐς γαῖαν βορείαν θυμὸς ὥρμα, Ἰστρία νιν ἔνθα κτλ.* Ego *ὥρμαιν'* teneo, sed puto poetam scripsisse *ἐς γαῖαν πόρευσιν θυμὸς ὥρμαιν' Ἰστρίαν· ἶν ἔνθα Λατοῦς*. Scripsi *πόρευσιν*, nam *πορεύειν* verbi medii *πορεύεσθαι* vice adhibitum esse improbabile, linguae usu adversante, neque credibile Aeolicam formam *πορευθῆν* i. e. *πορευθῆναι* a Pindaro ascitam esse. Bosler audacter *παρελθεῖν* refinxit. Deinde *ἶν* restitui et cum proximis verbis consociavi: hoc pronomen etiam Grashoff hoc loco delitescere existimavit, sed *Ἰστρίαν ἵν· ἔνθα κτλ.* scripsit, copulans cum verbo *ὥρμαινε*. *Ἶν* in Hesiodio versu *ἶν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης* dandi est casus, vid. Apoll. de pron. 366, sed idem addit: *ἔστι καὶ ἡ ἶν ἀπὸ τῆς τεῖν παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννῃ, ἐπὶ δοτικῆς ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη*, ubi *ἐπ' αἰτιατικῆς* corrigendum esse vidit Bekker. Quemadmodum igitur Corinna et Antimachus *ἶν* accusativi loco adhibuerunt, etiam Pindaro licuit eodem modo *ἶν* usurpare. Antiquitus tradita lectio fuit opinor *Ἰστριανήν*, quod cum manifesto mendosum esset, critici scripserunt *Ἰστρίαν νιν* vel distinctione mutata *Ἴστρία νιν*. Hic quoque Alexandrini germanam scripturam *Ἰστρίαν ἶν* (etiam Apollonii codex in Hesiodi versu *ην* pro *ἶν* exhibet) non indagaverunt. Nuper Schmidt *πόρευεν θυμὸς ὁρμᾶν Ἰστρίαν νιν* legendum suasit. — V. 27. *δέξατ'*, GZ1ΣΠ *δέξετ'*. — *πολυγνάμπτων*, CR1 Tricl. *πολυγνάπτων*. — V. 28. *νιν* Mommsen, libri *μιν*. — V. 30. *Ὀρθωσίᾳ*, hiatum ut removeret Hartung *πέγραψεν* suspicatus est, ego et Ahrens *Ὀρθωσίας* coniecimus, sed dativus requiritur, qui ad verbum *ἀνατιθεῖσα* est referendus. Atque hiatus in dativo primae et secundae declinationis, ut est apud Homerum frequentissimus, ita etiam a Pindaro

Στρ. γ'.

τὰν μεθέπων ἴδε καὶ κείναν χθόνα πνοιαῖς ὄπιθεν Βορέα
ψυχροῦ· τόθι δένδρεα θάμβαινε σταθείς.
τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
ἵππων φυτεῦσαι. καὶ νὺν ἐς ταύταν ἑορτὰν ἵλαος ἀντι-
θέοισιν νίσεται
σὺν βαθυζώνου διδύμνοις παισὶ Λήδας.

Ἀντ. γ'.

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλυμπόνδ' ἰὼν θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου
διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὧν πᾳ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμε-
νίδαις
Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος εὐίππων διδόντων Τυνδαριδᾶν,
ὅτι πλείσταισι βροτῶν

non est alienus: velut Ol. VI, 82 γλώσσᾳ ἀκόνας, Nem. VI, 23 Ἀγησιμάχῳ νίέων. Isth. I, 16 Καστορείῳ ᾗ, ib. 61 Ἡροδότῳ ἔπορεν, videturque ipsa pronuntiatio mitigavisse asperitatem. — ἱεραν, ΩΩ Tricl. ἱράν. In titulis Delphicis ubique ἱαρὸς vel ἱερὸς trisyllabum, sed ἱρεῖς reperitur (n. 314 τοὶ ἱρεῖς, n. 201 τοιρεῖς), cf. ad Pyth. IV, 5. — V. 31. καὶ κείναν Boeckh, libri κἀκείναν (κᾀκείναν). — πνοιαῖς libri (pauci πνοαῖς) et Greg. Cor. 220, πνοιᾶς ed. Rom. et unus liber novicius. — V. 32. θάμβαινε quod olim conieci A, θάμαινε OP, θαύμαινε ceteri (F2 δένδρε' ἐθαύμαινε), Boeckh θαυμαίνει, Kayser θαύμανε. — V. 33. νιν libri praeter A, qui μιν. — δωδεκάγναμπτον libri, non δνωδ., quod exspectaveram. — V. 34. καὶ νὺν scripsi, libri plurimi καὶ νῦν, novicii nonnulli καί νυν. — νίσεται plerique vett., alii νίσσεται, νείσεται, νήσεται, interpolati νείσσεται. — V. 35. διδύμνοις Hermann, διδύμοισι vett. l., διδύμοις A et Triclin., διδύμμοις Moschop., cum qua scriptura licet componere Λευκίμμη ex Λευκίμνη (i. e. Λευκίμη) ortum. — V. 36. ἐπέτραπεν ΑΒΠΣ recc., ἐπέτρεπεν rell. vett. — V. 37. ῥιμφαρμάτου. Schol. Vrat. cum haec habeat: Ἀρίσταρχος παρὰ τὴν ῥῖψιν φησὶ γεγονέναι τὸ ῥιμφαρμάτου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν ταχεῖαν φοράν, Lehrs insignem scripturae varietatem ῥιψαρμάτου sibi videtur deprehendisse ac Mommseno opprobrio vertit, quod hoc adnotare neglexerit: atqui ῥιψαρμάτου διφρηλασίας plane ineptum Aristarchoque indignum commentum esse ipse Lehrs largitur. Sed vana haec de lectionis diversitate suspicio omnino abiicienda, scilicet scripsit scholiasta τὸ ῥίμφα Aristarchi de veriloquio huius voculae decretum exponens, sed librarius proclivi errore ῥιμφα(ρμάτατον) substituit; cf. Et. M. 704, 18: ῥίμφα, σημαίνει τὸ ταχέως, παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχος· ὡς παρὰ τὸ κρύπτειν κρύφα, οὕτω παρὰ τὸ ῥίπτειν ῥίφα καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ ῥίμφα. — V. 38. πᾳ vel πα novicii libri, nisi quod duo πὰρ ex manifesta interpolatione exhibent, vett. πᾷ, παῖ, πα, πη. Ego eum olim πᾶς commendavissem, postea ἐμὲ δ' ὁμφὰ θυμὸν ὀτρύνει proposui, sed restitutio incerta. Hartung ἐμὲ δ' ἔμπα, Schmidt πᾶν, quod ad κῦδος refert, perperam.

ξεινίαις αὐτοὺς ἑποίχονται τραπέξαις,

Ἐπ. γ'.

εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον,
νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται
οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν. τὸ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον
κἀσόφοις. οὐ μὴ διώξω· κεινὸς εἴην.

V. 40. *ξεινίαις* Z recc., *ξενίαις* vett. — V. 42. *αἰδοιέστατον*, ANOZ et aliquot nov. *αἰδοιέστατος*. — V. 44. *σταλᾶν* vett. plerique, *στηλᾶν* ABQXZ recc. — V. 45. *οὐ μὴ διώξω* scripsi, itaque iam Mingarelli correxit, *οὔ μιν δ.* vett. plurimi, *οὔ νιν* C1N, *οὐ μὴν* BC2 recc., *οὔ μὴν Σ*. Thiersch *οὐ μὰν*. — *κεινὸς*, D1 *κεῖνος*, U1Q *κεῖνὸς*, utramque scripturam agnoscunt schol.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι

ΑΠΗΝΗι

ΩιΔΗ Δ.

Stropha.

⏑ ⏑ ± ⏑ – ⏑ ⏓

– ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ – ⏑ – ⏒

⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏑ – ± ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒

– ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – –

5 – ± – – ± –

⏑ ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏑ –

⏑ ± ⏑ – ⏑ – ⏒

– ± ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ –

± ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –. ± ⏑ – ⏑ ⏓

10 – ± ⏑ ⏑ – ± ⏑ –

⏑ ⏑ ± ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒

Epodus.

– ± ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒

± ⏑ ⏑ – ⏑ – –

⏑ ± ⏑ – ⏑ – ⏑ –

– ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏓

5 ⏑ ± ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ – ⏑ ⏑⏑ ⏑ –

± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

– ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

⏑ ± Λ – ⏑ – ⏑ ± ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –

⏑⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

10 ⏑ ± ⏑ – ⏑ ⏓

In inscriptione *ἀπήνῃ* Boeckh ex coniectura, libris adversantibus, nam A *ἅρματι*, reliqui *ἵπποις*, praeterea addunt BDEP *νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν ὀλυμπιάδα τεθρίππῳ παιδὶ ἄκρωνος*. Consentiunt schol. et de certaminis genere et de tempore, nisi quod unus liber *οβ'* pro *πβ'*. Pindari carmen in neutram partem momentum fa-

Στρ.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε
βροντᾶς ἀκαμαντόποδος Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι
ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς ἑλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν
ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
ξείνων δ' εὖ πρασσόντων
ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν ποτὶ γλυκεῖαν ἑσλοί.
ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις
ἵππον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
Οὐλυμπιονίκαν δέκευ
Χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον,

Ἀντ.

χρονιώτατον φάος

cit; poeta curulem victoriam dicit, fortasse consulto ambiguo sermone usus. Ad eandem Olympiadem revocant carmen Ol. V eidem Psaumidi dedicatum, ut ipse poeta plane dicit in memoriam victoriae mulis partae; in quo carmine cum v. 7 triplicem victoriam equestrem significari veteres interpretes perperam existimarent, carm. IV victorem *τεθρίππῳ*, carm. V *ἀπήνῃ* et *κέλητι* (alii hoc carmen ad triplicem victoriam rettulisse videntur) celebrari contenderunt, vid. Inscr. V et Schol. Verum alios seorsim sensisse ostendit schol. Vrat. V 19, is enim quadrigarum victoriam Ol. 82, rhedae mularis Ol. 81 adscripsit, sed hanc quidem Olympiadem ratiocinatione assecutus, probabili sane, si bis Olympiae vicit Psaumis; nam potuit Pindarus c. IV mularum decus quadriennio ante partum silentio praetermittere, at si Ol. 83 Psaumis mulis vicisset (ultimus ille quidem omnium, qui hoc genere certaminis per annos 52 vicerunt, nam sch. V 6 pro *δεκαετὴς* est *δυοκαιπεντηκονταετὴς* legendum), poeta qui c. V scripsit, victoriam quadrigarum Ol. 82 reportatam haud dubie significavisset. Cum *ἀναγραφῶν* monumentis careamus, non licet disceptationem ad liquidum perducere, itaque satius duxi Boeckhio duce *ἀπήνῃ* rescribere.

In numeris discribendis passim a Boeckhio discessi: singularis enim indoles huius carminis, ut vix liceat probabiliter omnes difficultates expedire.

V. 2. *ὧραι*, Süvern *Ὧραι*. — V. 6. *ἑσλοί* et *ἐσθλοί* vett., *ἐσθλοί* recc. — V. 7. *ἀλλ' ὦ* CN Tricl., *ἀλλὰ* ceteri. — *Κρόνου*, *Κρόνιε* lemma sch. rec. — V. 8. *ἵπον*, *ἵππον* AFINV. — *ἀνεμόεσσαν* vett., *ἠνεμόεσσαν* recc. — *ὀβρίμου* et *ὀμβρίμου* libri, cf. C. W. Kayser Philol. XVIII 655. — V. 9. *Οὐλυμπιονίκαν* recc., *Ὀλυμπιονίκαν* vett. Affert gramm. Harl. post Hephaest. 331. — *δέκευ* correctio lib. noviciorum, *δέξαι* vett. — V. 10. *ἕκατι* recc., *θ' ἕκατι* vett. (Λ *γ' ἑκ.*, V*Γ δ' ἑκ.*) Scriptum olim fuit *ϝέκατι*, inde ortum *τε*, hinc schol. vett. *ὁ δὲ* TE *σύνδεσμος περιττός*. Fortasse alii ut incommodae particulae mederentur *εὐρυσθενέων τ' ἀρετᾶν* legebant, ut schol. sic sit supplendum: *τὸ δ' ἑξῆς Χαρίτων τ'* (*ἀρετᾶν τ'*) *εὐρυσθενέων· ἕκατι*. Hartung servata particula locum sic refingit *Χαρίτων θ' ἕκατι τόνδε κῶμον, χρ. φ. εὐρ. ἀρετᾶν Ψαύμιός τε νίκας ὀχέων, ὃς κτλ.* — *κῶμον*, schol. Vind. *κόμπον*. A addit *ὕμνον*. — V. 11. mihi videbatur sic emendandus: *τόνδε κῶμον. χρονιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετᾶν Ψαύμιος παρ' ἵκει ὀχέων κτλ. Ψαύμιος*, Triclin. *Ψαύμιδος*. — *ἵκει* pars libr. vett.,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι

ΑΠΗΝΗι.

ΩιΔΗ Ε.

Strophae.

± _ ± ∪ ∪ _ ± ∪ ∪ _ ∪ _ ± ∪ _
_ _ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ⏑ _ ± ∪ _ ∪ _ ⏑
∪ ∪ ± ∪ ∪ _ ∪ _ ± ∪ _ ± ∪ _ ∪ _ ⏑

Epodi.

± _ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ∪ ± ∪ _ ∪ _ ⏑
± _ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ± ∪ _ ⏓ ∪ _ ± ∪ _ ∪ ∪ ⏑

Inscriptionem Heynio praeunte Boeckh restituit, librorum auctoritate posthabita; nam plerique velut BDGMNOP alii *τῷ αὐτῷ ἀπήνῃ καὶ κέλητι* inscribunt; tres victorias enumerant (sicut schol. v. 1) AC *τῷ αὐτῷ ἀπήνῃ καὶ κέλητι κἀὶ τεθρίππῳ* vel ordine mutato *τεθρίππῳ ἀπήνῃ καὶ κέλητι ΓΔΠΣ.* — Solus F numeros carminis indicat *τῷ αὐτῷ ἀπ. κέλ. ἰθυφαλλικόν.*

De hoc carmine dilucide testatur schol.: *αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου.* Unde non recte conficiunt Didymum primum hoc carmen Pindaro vindicavisse et in ordinem recepisse: *ἐδάφια* sunt libri antiquissimi carminum Pindaricorum, quibus critici Alexandrini usi sunt in recensendis epiniciis: auxit hoc supplemento Zenodotus vel Aristophanes Pindaricorum carminum syllogen: Aristarchum hanc odam commentatum esse ex scholiis satis constat. Scholiasta Didymum antestatur, quoniam huius grammatici commentariis potissimum usus est, ut priorum magistrorum decreta quando memorat, fere ex Didymi copiis petivisse censendus sit. De carminis auctore dissentiunt nostri; abiudicavit Pindaro E. L. de Leutsch in Philologo I 116 seqq., tuitus est Hermann in Actis Soc. Lips. IX 322 seqq. Numeri huius carminis quantopere recedant a Pindari more, exposuerunt Rossbach et Westphal de arte metr. III 362 seqq. Etiam L. Schmidt de vita Pindari p. 388 seq. negat hoc carmen a Pindaro compositum esse. Mihi quoque epinicium hoc non recte ab antiquis criticis in ordinem Pindaricorum car-.

Στρ. α'.

Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκὺν
τῶν Οὐλυμπίᾳ, Ὠκεανοῦ θύγατερ, καρδίᾳ γελανεῖ
ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ Ψαύμιός τε δῶρα·

Ἀντ. α'.

ὃς τὰν σὰν πόλιν αὔξων, Καμάρινα, λαοτρόφον,
βωμοὺς ἓξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις
ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμπαμέρους ἁμίλλας

Ἐπ. α'.

ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. τὶν δὲ κῦδος ἄβρὸν
νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε καὶ τὰν
νέοικον ἕδραν.

minum receptum esse videtur. Qui Pindaro vindicant, censent prius carmen (Ol. IV) statim, postquam victoriam Psaumis consecutus erat, a Pindaro conditum esse, aliquanto post hoc alterum carmen Camarinam missum: sed hoc vel propterea valde improbabile, quoniam hoc ipso anno (Ol. 82, 1) poeta diem supremum obiit.

V. 1. *ἄωτον γλυκύν*, Hartung ut solet, *γλυκὺ* scripsit. — V. 2. *Οὐλυμπίᾳ* recc., *Ὀλυμπίᾳ* vett. — V. 3. *Ψαύμιος*, Triclin. *Ψαύμιδος*. — V. 4. *Καμάρινα* vel *Καμαρίνα* recc., *Καμαρίναν* vett. — V. 5. *ἐγέραρεν* CP recc., *ἐγέραιρεν* A, *γέραρεν* vett. rel. — V. 6. *ὑπὸ*, Kayser *ἐπὶ* requirit. — *πεμπαμέρους ἁμίλλας* scripsi, libri *πεμπταμέροις ἁμίλλαις*. Et *πεμπταμέροις* quidem manifestum mendum, melius EF1R *πενθαμέροις*, sed Q1 et duo novicii libri aeolicam formam *πεμπαμέροις* suppeditant. Verum tradita scriptura aliis praeterea difficultatibus laborat: nam dandi casus quomodo sit explicandus, obscurum. Si iunguntur haec cum verbis *ὑπὸ βουθυσίαις*, quibus sacrificia a Psaumide oblata significantur, dicendum certe fuit *ἀέθλων τε πεμπαμέρων ἁμίλλαις*, nam non ipsa tum describitur Olympiorum solemnitas, sed quae partes Psaumidis fuerint, qui tria certamina subiit, ut poeta v. 7 indicat. Neque tamen ita credo Pindarum scripsisse: nam recte quidem Psaumis dicitur, cum amplissima ageretur Olympicorum deorum solennitas, aras sacrificiis honoravisse, at quod ipse Psaumis in certamen ter descendit, non ad honores ararum, sed ipsius certaminis referendum est. Itaque iam in ed. 2 commendavi hanc emendationem *ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμπαμέρους ἁμίλλας (ἐγέραρεν) ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε.* Atque hoc etiam nunc firmiter teneo, neque dubitavi correctionem necessariam poetae verbis adhibere, in ed. 3 ratus nihil novandum; nam *πεμπαμέροις ἁμίλλαις* non esse dativos, qui videntur, sed poetam Aeolensium more etiam in accusativo *αις* et *οις* adscivisse: at nimis ambiguus foret sermo, si poeta hoc loco aeolicis clausulis usus esset: librariorum est error, qui quoniam dandi casus praecedunt et subsequuntur temere accusativos oblitteraverunt. L. Schmidt quo pacto tueri studuerit *πεμπταμέροις ἁμίλλαις*, qui volent perlustrent. Friderichs *πεμπαμέροις* probat, sed prorsus incredibilia de hoc loco disputat. Hartung denique plane depravavit poetae verba refingens *ἑορταῖς θεῶν μεγίστων ὑπὸ βουθυσίοις, ἀέθλων· ἐν πεμπταμέροις ἁμίλλαις κτλ.* — V. 8. *νικάσαις* Heyne, *νικάσας* vel *νικήσας* libri.

Στρ. β'.

ἵκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων
σταθμῶν, ὦ πολιάοχε Παλλάς, ἀείδει μὲν ἄλσος ἁγνόν
τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὤανιν, ἐγχωρίαν τε λίμναν,

Ἀντ. β'.

καὶ σεμνοὺς ὀχετούς, Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν,
κολλᾷ δὲ σταδίων θαλάμων ταχέως ὑψίγυιον ἄλσος,
ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν·

Ἐπ. β'.

αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται πρὸς
ἔργον
κινδύνῳ κεκαλυμμένον· ἠΰ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις
ἔδοξαν ἔμμεν.

Στρ. γ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ, Κρόνιόν τε ναίων λόφον
τιμῶν τ' Ἀλφεὸν εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον,
ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς,

Ἀντ. γ'.

αἰτήσων πόλιν εὐανορίαισι τάνδε κλυταῖς
δαιδάλλειν, σέ τ', Ὀλυμπιόνικε, Ποσειδανίαισιν ἵπποις

V. 9. *ἵκων* M, *ἥκων* A, *ἱκὼν* vett., *ἐλθὼν* interpolati. — *εὐηράτων*, CDN1 *εὐηλάτων*. — V. 10. *ἀείδει*, Hecker *ἀέξει*. — V. 11. *Ὤανιν* ed. Rom., vett. libri *Ὅανιν* vel *Ὅανον*, interpolati *Ὤανον* vel *Ὤαννον*. — V. 13. affert Liban. I 361. *κολλᾷ δὲ* scripsi, legebatur *τε*, eandemque emendationem postea Hartung commendavit. Hi duo versus vulgo ad Hipparin fluvium referuntur, quod nunc quoque L. Schmidt tuetur, sed pertinent, id quod iam Hermann intellexit, ad Psaumidem: qui opibus suis liberaliter adiuvit cives in condenda urbe et extruendis aedificiis; ita enim recte Hartung haec interpretatur, atque poeta iterum Psaumidis liberalitatem attigit v. 24 *ἐξαρκέων πτεάτεσσιν*, i. e. adiuvans alios suis opibus, quorum verborum vim neque veteres neque nostri interpretes assecuti sunt. In ed. 2 *ἄλσος θαλάμων* perperam de Minervae potissimum aede interpretatus sum: existimabam enim Psaumidem redemisse cum alia templa aedificanda, tum certe Athenaeum, de suis opibus largiturum, quo magnificentius opera illa exstruerentur: sed studio certaminum curulium abreptum intermisisse aliquamdiu illud opus, itaque in invidiam civium incidisse, qui iusto diutius prohiberentur quominus sacra rite perficerent — *ὑψίγυιον*, plerique vett. *ὑψίγυον*, F1M *ὑψίγειον*, sch. Ambr. *ὑψίπυργον*. — V. 14. *ἀπ'* ex corr. NPQ et recc., *ὑπ'* vett. — *τόνδε*, conieci *τῶνδε*. — V. 15. *αἰεί* M, rell. *ἀεί*. — V. 16. *κεκαλυμμένον*, Sch. Isth. III 52 *κεχαλασμένον*. — *ἠΰ δ'* Hermann, v. *εὖ δὲ*. Boeckh *εὖ δὴ ἔχ.* vel *εὖ δὲ τυχόντες*, Kayser *εὖ δὲ τυχών τις σοφὸς κ. π. ἔδοξεν ἔ.* Hartung *οἱ δὲ τυχόντες*, Oelschlaeger *εὖ δὲ παθόντες*. Ipse aliquando *εὖ δὲ λαχόντες* vel etiam *εὖ δ' ἥκοντες* conieci spondeo admisso ut v. 18. — V. 18. *ῥέοντ'* vett., NP et novicii *ῥέοντα*. — V. 21. *Ποσειδανίαισιν*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΕΠΙΝΙΚΟΙ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΑΓΗΣΙΑι ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΑΠΗΝΗι

ΩιΔΗ Ε.

Strophae.

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ ⏑
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏑
± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ ⏑ ∪ ∪ – ⏑
5 – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ⏑
∪ ± – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – ⏑

Epodi.

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ ‥ ∪ ∪ ‥ ∪ ∪ ‥ – ± ∪ ∪ ⏑
± ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ . ‥ ± ∪ – – ∴ ∪ ⏑
± ∪ – – ± ∪ – ⏑ ∴ ∪ ∪ . ∪ ∪ ∪
5 ∴ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ∴∪ ∪ ‥ ∪ ∪ ∪
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ∴ ∪ ∪ – ∪ ∪ ∪
± ∪ – ∴ ∪ – – ± ∪ ‥ – ± ∪ – ∪

In inscr. *Συρακοσίῳ* Boeckh, libri *Συρακουσίῳ*, idem addunt *υἱῷ Σωστράτου*, D praeterea *ὡς δὲ ξένιοι στυμφηλίῳ υἱῷ*, F *νικήσαντι τὴν πε΄ Ὀλυμπιάδα*.

In strophae v. 5 tetrapodia logaoedica catal. numeri perpetuitati adversatur, neque minus insolens exordium v. 6 ∪ – –. Hae difficultates removentur, si v. 5 et 6 copulaveris. Longiuscula periodus sex colis, duobus dactylicis, quattuor trochaicis constat, quemadmodum in Isthm. III, IV epodi v. 6 item sex cola (1 dact. 5 troch.) conglutinata sunt. Ita numeri, quemadmodum coeperunt, ad exitum deducuntur. Facili negotio bini versus continuantur str. 1, str. 3, str. 5, ant. 5, neque hiatus ant. 1, str. 2, ant. 3 offensioni est, sed adversari videntur ant. 2, str. 4, ant. 4:

Στρ. α'.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ,
συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον
κεῖνος ἀνήρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς;

Ἀντ. α'.

ἵστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταί
οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις
τίμιαι· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι πονηθῇ.
Ἀγησία, τὶν δ' αἶνος ἑτοῖμος, ὃν ἐν δίκᾳ
ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάρηον
φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ βρέ|φος, ὃς ἀνδρῶν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, πατ|ρὶ ἑορτὰν
τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμ|ον ἐλαυνόντεσσιν.

Sane in cod. B scriptum *βρέφος* et similiter puto olim *δρόμον*, at haec productio brevis syllabae, quae ictu percutitur, non admittitur in prima arsi coli, sed ibi locum habet, ubi caesura interveniente pausa fit; praeterea tertium exemplum *πατρὶ ἑορτὰν* plane adversatur. Videtur igitur poeta tribus his locis versus figuram variavisse syllaba brevi subducta et longa soluta, hac ipsa solutione commode significans inaequalitatem: nam ∧ ⏑ ⏑ ⏑ – – hic respondet legitimae formae ⏑ ⏓ ⏑ – –. Epodi v. 2 Hermann Epit. Doctr. Metr. p. 256 in duos dividere mavult: *εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· | Ποθέω κτλ.*

V. 1. *εὐτειχεῖ*, CZΓ et plerique recc. *εὐτυχεῖ*, M *εὐτοιχεῖ*, Hecker coniecit *εὐτοίχου*. Fortasse Pindarus *εὐθρίγκῳ* scripserat. — V. 3. *ἀρχομένου*, Lucian Hipp. c. 7 *ἀρχομένους* (sed ibi quoque *ἀρχομένου* BNa). — V. 6. *συνοικιστήρ*, Sch. *συνοικίστης*. — *Συρακοσσᾶν*, *Συρακοσᾶν* vel *Συρακουσᾶν* libri. — *φύγοι*, complures libri *φύγῃ*. — V. 7. *ἐπικύρσαις* C, reliqui *ἐπικύρσας*. — V. 8. *ἐν τούτῳ πεδίλῳ*, haud scio an *τωὐτῷ* sit scribendum. — V. 10. *παρ'*, A *ἐν*. — *ἐν*, om. libri complures. — V. 11. *πονηθῇ*, C *πονηθῇ*. — V. 12. *ἑτοῖμος* ABCN recc., vett. *ἕτοιμος*. — V. 13. *γλώσσας*, Hecker *γνώμας*. Mihi poeta scripsisse videtur *ἐν δίκᾳ ἀπὸ γλώσσας τ' Ἄδραστος*. — *Ἀμφιάρηον* vett. fere omnes et recc., *Ἀμφιάραον* ACG. — V. 14. *φαιδίμας*, *φαιδίμους* EFMNRZ.

Ἐπ. α'.

ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τε νησθέντων Ταλαϊονίδας
εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιᾶς ὀ-
— φθαλμὸν ἐμᾶς
ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ καὶ
ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ πάρεστι Συρακοσίῳ.
οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνικος ἄγαν,

V. 15. *ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τε νησθέντων* scripsi, legebatur *νεκρῶν τελεσθέντων*, quod frustra explicare conati sunt: nam *νεκροὶ τελεσθέντες* plane inaudita dictio (interpretes mortuorum corpora composita significari credunt), neque licet *πυρᾶν τελεσθέντων* consociare, nam eiusmodi soloecismus (velut *καταρτισθέντων τῶν τριηρῶν*, vid. Lobeck Phryn. 448 et Aglaoph. I 216) labentis demum graecitatis est. Aoristi verbi *νέω* i. e. *coacervare* legitima est forma, quemadmodum a *νέω* i. e. *nere* *νησθεὶς* et *νηθεὶς* descendit, quamquam aliud exemplum nullum novi: ipsum vocabulum tam rogo quam mortuorum corporibus conveniens, cf. Hom. Il. ψ, 163 *νήεον ὕλην*, *ποίησαν δὲ πυρὴν* et 169 *περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει*. Plana igitur sententia: *cum septem rogi exstructi et mortui impositi essent*, sed mendum inveteratum; nam schol., qui dicit *ἐπισωρευθέντων ἤτοι καταριθμηθέντων, ἵνα καὶ τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου οὕτως* (scr. *ὀρθῶς*) *ἔχῃ*, divinando tantum obscuritatem traditae scripturae *τελεσθέντων* studuit tollere: etenim veteres critici, si *τε νησθέντων* reperissent, non iam verba plana rettulissent ad septem duces et quaestionem hanc (*τῶν διαβεβοημένων ἐστὶ καὶ τοῦτο*) frustra solvere conati essent. Aristarchus quidem leviter rem tractavit, Pindarum asserens *καὶ ἐν τούτοις ἰδιάζειν*, contra Aristodemus sobrium iudicium ostentat, testes adhibens Hippomedontem et Harmonidem (scribendum videtur *Ἱππίας καὶ Ἁρμενίδας*). Aristodemum se uitur paraphr., sed artificiosa explanatio *ὅτε συνηθροίσθησαν οἱ (ἐπὶ) τῶν ἑπτὰ πυλῶν νεκροὶ ἐν Θήβαις καὶ ἐγένοντο ἑπτὰ πυρκαϊαί*, satis ostendit, hunc quoque vulgata scriptura usum esse. In proecdosi *νεκρῶν τ' ἐδεσθέντων* scripsi, Hartung *τελεσθεισῶν*, Bernhardy *πυρᾷ νεκρῶν τελεσθέντων*, Furtwaengler *πελασθέντων*, Rauchenstein *ἁμαθέντων*, Christ *ἑτασθέντων* coniecit, denique M. Schmidt veteres *τε λεχθέντων* legisse opinatur, unde germanam scripturam *τε φλεχθέντων* sibi videtur elicuisse. — V. 16. *Θήβαισι* CN recc., *Θήβησι* A, *Θήβαις γε* PQ, *Θήβαις* ceteri vett. — *τοιοῦτόν τι ἔπος* de vitio suspectum, poeta videtur scripsisse *τοιοῦτον Ϝέπος· ἢ ποθέω*, cf. Isthm. VI 42. — V. 17. *μάντιν τ'*, AM *μάντιν*. — V. 18. *πάρεστι* vett., *νῦν πάρστι* vel *νῦν πάρεστι* interpolati. — V. 19. *οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνικος*, libri vett. *οὔτε δύσεριν ἐὼν οὔτ' ὢν* (vel *ὤν*) *φιλόνεικος*, solus Ω formam *δύσηρις* exhibet, Moschopolus *οὐ φιλόνεικος ἐὼν οὔτ' ὢν δύσερίς τις*, contra Triclin. *οὐ δύσερίς τις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνεικος*. quo exemplo planissime intelligimus, per quos gradus interpolatio progressa sit. Restitui *φιλόνικος*, quandoquidem *νίκη* scribimus, non *νείκη*, ut passim veteres: nam a *νεῖκος* dici oportebat *φιλονεικής*, cf. Cobet Lect. Nov. 691. Obversatus est hic Pindari locus Isocrati I 31: *ὁμιλητικὸς δ' ἔσει μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος μηδὲ πρὸς πάντας φιλόνικος*, ita recte cod. Urb. pro *φιλόνεικος*, cf. quae O. Schneider ad h. l. adnotavit. De forma *δύσηρις* cf. Moeris 116: *δυσήριδος καὶ δύσηρις Ἀττικῶς, καὶ Πλάτων νόμων ϑ'* (sed IX p. 863 B et 864 A *δύσερι* et *δύσεριν* scribitur),

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ἐπ. β΄.

οὐδ' ἔλαθ' Ἄϊπιτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτοισα θεοῖο γόνον·
ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πιέσαις χόλον οὐ φατὸν ὀξείᾳ μελέτᾳ,
ᾤχετ' ἰὼν μαντευσόμενος ταύτας περ' ἀτλάτοιν πάθας.
ἃ δὲ φοινικόχροκον ζώναν καταθηκαμένα
κάλπιδά τ' ἀργυρέαν λόχμας ὕπο κυανέας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
παραὶ μητίν τ' Ἐλείθυιαν παρέστασέν τε Μοίρας·

Στρ. γ΄.

ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ἵπτ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς Ἵαμος
ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κυνιζομένα
λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
ἰῷ μελισσᾶν, καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
εἵρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι· Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἀντ. γ΄.

πατρός. πέρι θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὣς ἄρα μάντευε. τοὶ δ' οὔτ' ὢν ἀκοῦσαι
οὔτ' ἰδεῖν εἶχοντο πεμπταῖον γεγενημένον. ἀλλὰ

V. 37. *Πυθῶνάδ'* Stephanus, libri *Πυθῶναδ'*, *Πυθώναδ'*, *Πυθῶν'*. — *πιέσαις* Boeckh, *πιέσσαις* C, *πιέσας πιέσσας* ceteri. — V. 38. *περ'* ΝΞΓΣ, ceteri *πέρ'* vel *περ*. — *ἀτλάτου*, Z *ἀτλάντου*, quod ortum ex *ἀτλάτου*. — V. 40. *λόχμας ἔκο κυανέας*, vulgo *λόχμας ἐκὸ κυανέας*, A *λοχμαὶς ἐκὸ κυανέαις*. — V. 41. Apollo etiam Oi VII 32 Pindaro dicitur *ὁ Χρυσοκόμας*. Alterutrum locum respicere videtur Ion Chius ap. Athen. XIII 604. B, antea Simonidem, mox Homerum testem adhibens, *οὐδ' ὁ ποιητὴς ἔφη, λέγων Χρυσοκόμην Ἀπόλλωνα· χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα.* neque novi antiquiorem scriptorem, qui Pindari testimonio sit usus. — V. 42. *Εἰλείθυιαν παρέστασέν τε* PQ et ut videtur A, reliqui vett. *Εἰλείθυιαν παρ. τε*, nisi quod X *συμπαρέστασέν τε*, interpolati *Εἰλειθυὼ συμπαρέστασέν τε*. — V. 43. *τ'* om. AM. — *ἐρατᾶς*, quod paraphr. agnoscit, vix integrum, conieci *ἐλαφρᾶς*, idque commendat schol. *ῥᾳδίαν καὶ ἄμοχθον τὴν ὠδῖνα ἐποιήσατο*. — V. 49. *Φοίβου*, *Φοίβῳ* EF1R. — V. 50. *πατρός*, A *πατρός γε*. — *πέρι* codd. plerique, non *περί*. — V. 51. A *οὐδέποτ' ἐκλείψειν*, quod ex dittographia *ἐνλείψειν* pro *ἐκλείψειν* ortum. — V. 53. *γεγεναμένον*, Ahrens *γεγενημένον*. — *ἀλλὰ κέκρυπτο* Hermann, *ἀλλ' ἐν*

κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπειρίτῳ,
ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἄβρὸν σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαί νιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ
Ἐπ. γ'.
τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο λάβεν
καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς ἐκάλεσσε Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν,
ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν,
αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ,
νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς
πατρία ὅσσα, μετάλλασέν τέ νιν· Ὄρσο, τέκος,
δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἵμεν φάμας ὄπισθεν.
Στρ. δ'.
ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου·
ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν
ψευδέων ἄγνωστον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, πατρὶ

κέκρυπτο Boeckh, libror. vett. pars cum noviciis *ἀλλ' ἐγκέκρυπτο*, A *ἀλλ' ἐκρύπτετο*, alii *ἀλλ' ἐγκρύπτετο* (*ἐκεκρύπτετο*, *ἔκρυπτο*). — V. 54. *σχοίνῳ*, BQ2 *σχίνῳ*. — *βατίᾳ* recc., *βατείᾳ* vett. — *ἀπειρίτῳ* scripsi, quandoquidem hoc loco ubique brevis syllaba deprehenditur, libri vett. plurimi *ἀπειράντῳ*, quod fere idem significat, D2EF1OX lemma A et recc. *ἀπειράτῳ* item syllaba producta nec huic loco incommodum, sed *ἀπείρατος* correpta paenultima, quod nostri homines a Pindaro usurpatum esse arbitrantur, plane inauditum. Schmidt *ἀπηράτῳ*. — V. 55. *ξανθαῖσι καὶ*, A *ξανθαῖσί τε καὶ*, unde Mommsen *ξανθαῖς τε καὶ*. — *βεβρεγμένος*, Σ et fort. Ξ *βεβραγμένος*, ita Zenodotum scripsisse suspicatur Schneidewin usus schol. Vrat. mutilato, *παμπορφύροις ἀκτῖσιν*: *Ζηνόδοτος γράφει ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος*. sed ille fortasse scripsit *πᾶν πορφυραῖς* (*πορφυρέαις*), ut sit supplendum *ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος* (*πᾶν σῶμα ἄβρόν*). — V. 56. *νιν* ACN, reliqui *μιν*. — V. 57. *ὄνυμ'*, aliquot l. *ὄνομ'*. — V. 58. *μέσσῳ* et *μέσῳ* libri. — V. 59. *θεοδμάτας*, AN *θεοδμάτου*. — V. 60. *λαοτρόφον* vett., *λαότροφον* recc. — V. 62. *μετάλλασέν τέ νιν* (*νιν* A et alii libri in lemm. vel ex corr., vulgo *μιν*), verba manifesto corrupta, neque enim possunt significare, quod Thiersch putat, *μετῴκισεν αὐτόν*. Hermann *μεταλλάσσαντί ἵν* coniecit, Rauchenstein *μεταλλάσσαντί νιν*, Hartung *μεταλλάσσαντι· ἄνορσο* scripsit, Schmidt *μέγ' ἄμνασέν τε νιν*. Sententiae institutae conveniens *μετάνστασεν*, sed emendatio incerta. — *τέκος* lemma B, vulgo *τέκνον*. — V. 63. *χώραν* AM2U2 lemma OV recc., *χῶρον* vett. — V. 67. *ἄγνωστον*, AM *ἄγνωτον*. — V. 68. *Ἀλκαϊδᾶν*, Hermann *Ἀλκεϊδᾶν*. — *πατρὶ* Hermann, *πατρὶ Θ'* vett. (A *πατρὶ*

ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

Ἀντ. δ'.

ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν·
ὄλβος ἅμ' ἕσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετάς
ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται· τεκμαίρει
χρῆμ' ἕκαστον· μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων
τοῖς, οἷς ποτὲ πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτιστάξῃ Χάρις εὐκλέα μορφάν.
εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις, Ἀγησία, μάτρωες ἄνδρες

Ἐπ. δ'.

ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, ὃς ἀγῶνας ἔχει
μοῖράν τ' ἀέθλων,
Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾷ· κεῖνος, ὦ παῖ Σωστράτου,
σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς,

δ'), πατρός θ' recc. Videtur antiquitus πατρὶ ϝεϝορτάν (ϝεορτάν) scriptum fuisse, ex aeolica littera saepius per errorem τὲ ortum, ut Ol. IV 9. — V. 70. αὖ A et recc., αὐτῷ vett. — κέλευσεν, A κέλευσέ νιν· — V. 72. ὄλβος ἅμ' AC Moschop., ὄλβος δ' ἅμ' vett. — V. 74. μῶμος ἐξ Boeckh, μῶμος ἐκ δ' Schmid, μῶμος δ' ἐξ libri. Hartung scripsit τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον Μῶμος, ἐκ δ' ἄλλων κτλ. — V. 75. πρώτοις maior pars vett., πρῶτον ceteri cum paraphr. — δρόμον, Tricl. δρόμον γ'. — V. 76. ποτιστάξῃ scripsi, atque ita Γ2 lemma F1, ποτιστάξει CDFGP aliique vett., ποτιστάζει ABENO1RΠ recc., ut possis etiam ποτιστάζῃ scribere, cf. Paraphr. οἷς ἄν ποτε . . . χάρις ἐπιστάζει. — εὐκλέα inter et εὐκλεᾶ fluctuant libri. — μορφάν, Hecker μοῖραν. — V. 77. ὄροις, complures vett. et recc. omnes ὄροις (Γ1 ὄρος, X ὄρει librariorum sunt correctiones). Latet mendum, recepissem Heckeri inventum σφυροῖς, nisi praegresso Κυλλάνας pinguis sonus offensioni esset, itaque dubitanter βάθροις proposui. — V. 78. ἐδώρησαν AB2 recc., δώρησαν reliqui vett. (A ἐδωρήσαντο ex corr. sec. Studemundi collationem). — V. 80. τιμᾷ, A τιμάν, Eustath. Prooem. 11 sive hoc sive alio loco τιμῇ videtur legisse: Pindarus alias his Doriensium formis non utitur, nam Nem. V 5 νικῇ incertum, nisi forte critici nonnulli hic per crasin τιμᾷ et ἐκεῖνος Doriensium more coaluisse statuerunt (et reapse NXΓ 'κεῖνος exhibent), perperam illi quidem. — V. 81. εὐτυχίαν, N1O εὐτυχίαν καὶ δόξαν. — V. 82. Hic locus iam veteres interpretes valde exercuit, in scholiis plurimae proponuntur explicationes, quae non magis probabiles sunt, quam quas nostri homines commendant. Ferri nequit δόξαν ἔχω τινά, sed recte dici poterat τινὸς ἀκόνας. Libri nihil admodum variant, nisi quod NOV1 et lemma A1UV ἔχων pro ἔχω exhibent, τίν' libri tan-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαδῆσαι,
(γνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν
λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὖν· ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθός,
ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατὴρ ἀγαφθέγκτων
ἀοιδᾶν.

Ἀντ. ε'.

εἰπὸν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
(ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεξαν
ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἔορταν,
καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
πνοαὶ μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ θραύσοι χρόνος ὕλβον
ἐφέρπων.

fuisse: quae cur sint improbanda longum est dicere. — V. 86. *πίομαι*, Meineke *πίνομαι*. — V. 90. Galen. Protr. 7 *ἐκφεύγομεν* et *σῦν*. — V. 91. *κρατὴρ* vett. Apostol. V 51 a, *κρητὴρ* QUXΓ1 recc. — V. 92. *εἰπὸν* Boeckh, v. *εἶπον*. — *Συρακοσσᾶν* (*Συρακοσᾶν*) vett. plurimi, *Συρακουσᾶν* AMNOΓ recc. — V. 92—95. leguntur in laterculo Syracusis reperto (vid. T. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1846, p. 616 et Matranga in Annal. Inst. Arch. 1845 p. 235 seq. tab. M.):

Ειπον δ'ἐ μεμνασθαι Συρα˜
κουσᾶν Ιὲρων χαθαρῶ τε και Ορτυ
γιας σκάπτω δίεπων
Τ'ὰν ἄρτια μηδὸμενος φοινι
κόπέξαν αμφέπει Δάματρα
λευχὶππον τε θυγατρὸς εορτάν.

— V. 95. *ἔορτάν*, A *ἔορτάς*. — V. 96. *νιν* ACNOΣ, *μιν* rell. — V. 97. *πνοαὶ* scripsi, *λύραι* libri, nisi forte C *πολλαὶ* hic exhibet, quod Mommsen ex eo codice pro *μολπαὶ* enotavit. Emendationem firmat schol. *ἀδύλογοι δέ μιν λύραι: λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων πνοαί· ὁ δὲ λόγος· αἱ δὲ ἠδύλογοι αὐτὸν πνοαὶ τῶν ὀργάνων καὶ ᾠδαὶ γνωρίζουσιν.* ibi enim antiqua explanatio *πνοαὶ λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων* accommodata est vulgari scripturae *λύραι*, quae non egebat explicatione, eandemque lectionem *πνοαὶ* testatur paraphr. *Λύραι* adscriptum ab interprete, ut indicaret *πνοὰς* esse *φθόγγους* tam lyrae quam tibiae: memor enim erat Ol. XI 93 *ἀδυεπής τε λύρα γλυκύς τ' αὐλὸς*. Non recte hoc Scholio usus Lehrs legendum *λύραι πνοιαί τε* censuit, vocabulo necessario *μολπαὶ*, quod tuetur par., abiecto. — *γινώσκοντι* libri ut videtur omnes, non *γιγνώσκοντι*. — *θραύσοι* libri, Hermann *θραύσαι*, sed schol. vet. futurum tuetur (*θραύσοι καὶ ἀφανίσοι*), quamquam Ambr. substituit *θραύοι*, sch. rec. *μὴ κοιμίσαι, μὴ ἀφανίσαι*. extantque etiam alibi quamvis rara opt. fut. in votis concipiendis exempla, velut Soph. Oed. R. 1274. Quod Boeckh divinavit *θράσσοι* id revera nonnullos criticos h. l. legisse argumento est scholion Ambr. et Vrat. *μὴ ταράσσοι*, ut iam Schneidewin animadvertit et nuper Lehrs serus

σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῶμον 165
Ἐπ. ε΄.
οἴκοθεν οἶκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισόμενον,
ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ' 170
ἐν χειμερίᾳ
νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἄγκυραι. θεὸς
τῶνδε κείνων τε κλυτὰν αἶσαν παρέχοι φιλέων. 175
δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων
ἐκτὸς ἐόντα δίδοι, χρυσαλακάτοιο πόσις
Ἀμφιτρίτας, ἐμῶν ὕμνων δὲ δέξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

studiorum primus vidisse sibi videtur. Utra scriptura praeoptanda sit, in medio relinquo. — V. 99. *ποτινισόμενον* vett. (UZ geminata sib.), *ποτινεισσόμενον* recc. — V. 100. *εὐμήλοιο* libri, *εὐμάλοιο* Heyne. — *λείποντ'* recc., *λιπόντ'* vett. (F1 *λιπόντος*). Haec haud dubie depravata: nam Stymphalum metropolin Arcadiae dici vix est credibile, nec ferri potest *λείποντα*, quod vitium non sustulit Hartung, qui *ματέρ' εὔμηλόν τε λείποντ' Ἀρκαδίαν* scripsit. Mihi Pindarus dixisse videtur *ματρὸς εὐμάλοιό τ' αἰπέων Ἀρκαδίας* i. e. *ματρός τε εὐμ. Ἀρκαδίας αἰπέων*, particula *τὲ* tertium locum obtinente. — *πέλοντ' ἐν*, EFMRZ *πέλονται* om. *ἐν*, C *πέλονται τ' ἐν*, A *πέλονταί γ' ἐν*. — V. 101. *ἀπεσκίμφθαι*, A *ἀπεσκῆφθαι*. — V. 102. *τῶνδε κείνων* P ut Boeckh, reliqui *τῶνδ' ἐκείνων*. — *παρέχοι*, aliquot l. *παρέχει*. — V. 103. *ποντόμεδον*, in ed. 2 scripsi *ποντομέδων*, quod Boeckh quoque coniecerat. — *εὐθὺν*, plane diversam scripturam exhibet A *εὔθυννε πλόον· καμάτων δ' ἐκτὸς κτλ.* — V. 104. *δίδοι*, recc. *δίδου*. — V. 105. *ἐμῶν ὕμνων δὲ δέξ'* scripsi, legebatur *ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ'*, sed A om. *δ'*, AMNO *δέξ'*, in N adscriptum *δέξαιτ'*. Paraphrasta *ἄεξε* tuetur *καὶ τῶν ἐμῶν δὲ ὕμνων ἄνθος καὶ καρπὸν εἰς δόξαν ἔπαιρε*, uti Mommsen ex cod. correxit. — *εὐτερπὲς*, EFGRXΣ *εὐπρεπές*.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΔΙΑΓΟΡΑι ΡΟΔΙΩι

ΠΥΚΤΗι.

ΩιΔΗ Ζ.

Strophae.

– ⏑ ⏑ ± – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – – ± ⏑ ⏓
– ± ⏑ ⏓
⏑ ± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ± – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑

Epodi.

± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ ⏒
± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏒
± ⏑ ⏑ – ⏑̇ ⏑̇ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
± ⏑ – – ± ⏑ – ⏑ .
± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̇ ⏑̇ ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ± ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ ⏓
± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ – ⏑̄

Inscriptionem ut supra exhibent CEMXΓ, *υἱῷ Δαμαγήτου* addit A, plerique praeterea temporis notam adiiciunt *νικήσαντι τὴν οϑ΄ Ὀλυμπιάδα*, sed in Olympiadis numero variant: plurimi *οϑ΄*, quod etiam schol. exhibet, sed *οζ΄* DOPZ, *ξϑ΄* N1, *πη΄* F, ut plane appareat, quam incerta sit auctoritas librorum Pindaricorum in numeris propagandis.

Epodi v. 2 et 3 discripsit Boeckh in hunc modum:

± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – .
⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

ego nunc Dissenium secutus sum. Poeta v. 3 inter dipodiam et tripodiam dactylorum utramque gravium interposuit tetrapodiam dactylicam aeolicam, usus numerorum *μεταβολῇ*, quam in hoc quidem stro-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ἐπ. α'.

καὶ νὺν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας, Ἀελίοιό τε νύμφαν, Ῥόδον,
εὐθυμάχαν ὕφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφανωσάμενον
αἰνέσω πυγμᾶς ἄποινα
καὶ παρὰ Κασταλίᾳ, πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκᾳ,
Ἀσίας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας
ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

Στρ. β'.

ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,
Ἡρακλέος
εὐρυσθενεῖ γέννᾳ. τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὔχονται·
τὸ δ' Ἀμυντορίδαι

forma particulae *ᾰ̃μα*, quae etiam Graecis olim erat *σάμα*: hanc antiquam formam inprimis diu tenuisse videntur Boeoti, ita tamen ut in locum sibilantis litterae succederet *ϑ*, ut alias quoque variari solet. Hinc etiam Pindarus usus est ea forma, quam praeterea restitui Pyth. XII 25, Nem. I 22 (at Nem. I 16 recte se habet *ϑαμὰ* i. e. saepe). Nem. II 9, Isthm. II 11, semel autem Nem. VII 20 ipsum illud *σάμα* librorum auctoritate satis est firmatum. Apud Homerum nullum huius formae vestigium extat, sed usus est ea Solon IV 34, apud Theogn. v. 264 lectio nimis incerta: denique Hesychii glossa *ϑαματροχεῖ* huc pertinet, quamquam grammaticus perperam interpretatur *οὐχ ἡσυχάζει*, est enim nihil aliud quam *ἁματροχεῖ*, atque pertinere hoc aliquando existimabam ad Simonid. Amorg. 5. — *παμφώνοισί τε*, lemma A *παμφώνων τε*. — *ἐν* ACNOV2 recc., om. ceteri. — V. 13. *καὶ νὺν* scripsi, *καὶ νῦν* vett., *καί νυν* recc. libri. Voculam NYN correptam ubi temporis notionem retinet inclinatam fuisse non est verisimile, quamquam grammaticis veteribus ea sententia placuit, fortasse Tyrannione grammatico aliter sentiente, quem constat in Homericis carminibus *νὺν* et *νῦν* scripsisse: sed nescimus, quid statuerit de locis velut Il. K, 105 *ὅσα πού νυν ἐέλπεται*. — V. 14. *Ἀφροδίτας*, alii sec. Schol. *Ἀμφιτρίτας*, quo recepto *ποντίας* corrigendum esse censent: et *Ἀμφιτρίτας* sane satis commendabilis lectio, altera correctio non necessaria, sed fortasse pocta *ποντίας . . . Ἀφροδίτας* scripsit. — *Ἀελίοιό τε* schol. pariter atque libri, quamquam in interpretatione *δὲ* substituunt, quod recepit Hartung. — V. 15. *εὐθυμάχαν*, A *εὐθύμαχον*, idem *Ἀλφεῶ*. — V. 17. *πατέρα τε*, FOUX *δὲ*. — *ἀδόντα* CDKLNPZ et Tricl., *ᾄδοντα* vel *ἀδῶντα* vett. rel., *ἀδόντα* Mosch. — V. 19. *εὐρυχόρου* BGHX1 recc., *εὐρυχόροιο* PQ, *εὐρυχώρου* (*εὐρυχώροιο*) cett. vett. — V. 20. *ἐμβόλῳ* vel *ἐμβόλω* libri (*ἐμβόλων* NΔΩ). Ex schol. intelligitur fuisse qui *Ἐμβόλου* scriberent, quod nomen sit proprium promontorii, aliis placuit *εὔβολον*, vel sec. sch. Ambr. *ἔμβολον*, alii denique videntur *ἐνβόλῳ* legisse, vid. Eust. 1405, 47, male. — *Ἀργεία*, *Ἀργείων* U lemma EF. — V. 20. *τοῖσιν*, *τοί νῦν* CD1. — V. 22. *ἀγγέλλων* et *ἀγγέλων* libri. — *λόγον*, *λόγον γ'* Pauw.

ματρόθεν Ἀστυδαμείας. ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν ἀμπλακίαι
ἀναρίθμητοι κρέμανται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν, 45
Ἀντ. β'.
ὅ,τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον
σκάπτῳ θενὼν
σκληρᾶς ἐλαίας ἔκτανεν Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας
τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθείς. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ 55
παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών·
Ἐπ. β'.
τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου νωμᾶν πλόον
εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν, 60
ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νιφάδεσσι πόλιν,
ἀνίχ' Ἀφαίστου τέχναισιν 65
χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν

V. 24. *φρασὶν* pars vett. l., reliqui *φρεσὶν*. — V. 25. *ἀναρίθμητοι*, *ἀναρίθματοι* ΞΨ. — *ἀμάχανον* plurimi, *ἀμήχανον* alii. — V. 26. *νῦν ἐν καὶ* libri (A om. *καὶ*) et agnoscit hyperbaton Eustath. Prooem. 5, Hermann *ὅ,τι νῦν, εἰ κἀν*. — *φέρτατον*, A *φέρτερον*. — V. 28. *θενὼν* scripsi, praeeunte Hartungo, legebatur *θένων*: sed omnes has formas aoristi esse argumento est Rhesi v. 670: *ἆ φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς*. Praesens est *θείνω*, mendose cod. Med. Aesch. Sept. 363 *θένει*, neque Hesychii glossa *θένει· κόπτει, τύπτει* auctoritatis multum habet, neque vulgatae scripturae apud Theocr. XXII 66 *ποσσὶ θένων σκέλος* fides habenda. — V. 29. *ἔκτανεν* vel *ἔκτανε* vett. plurimi, *ἔκταν' ἐν* ACNU*ΓΨ*, recc. fluctuant. — V. 31. *παρέπλαγξαν*, *παρέπλαξαν* D*ΠΣ* recc. — V. 32. *νωμᾶν* scripsi, legebatur *ναῶν*, R *ναῶ*, N *ναοῦ*. — V. 33. *εὐθὺν ἐς* X*ΞΨ*, *εὐθὺς ἐς* quod olim probavi solus *Δ* ut videtur, *εὔθυν' ἐς* vel *εἰς*, *εὐθύν' ἐς*, *εὔθύν' ἐς*, *εὐθῦν' ἐς*, *εὐθύναις* vett. libri, *στέλλε ἐς* recc. ex manifesta correctione (schol. rec. *στέλλε ἢ στέλλου χρὴ γράφειν*). Schol. vet. cum dicit *οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθῦναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθέως*, alios *εὐθὺς* legisse indicat: lectionem *εὐθῦναι* paraphr. testatur, ac sane verbum omnino requiritur, sed non hic delitescit, verum supra, ubi *νωμᾶν* pro *ναῶν* scribens locum iam antiquitus vitiatum probabiliter in integrum restituisse mihi videor. Mommsen hic *ὄρσαι ἐς* scripsit, Schnitzer *ἔντυ' ἐς*, ut *εἶπε* redundet, Schmidt pro *εἶπε* scribendum censet *τεῖνε*. — V. 34. *χρυσέαις* vel *χρυσέαισι* vett., *χρυσαΐς* Moschop. — V. 35. *τέχναισιν* Z, reliqui *τέχναισι*. Utrum eiusmodi locis, ubi consonans subsequitur, littera N addenda an detrahenda esset, iam veteres magistri ambigebant; cf. W. C. Kayser Philol. X, 318, la Roche de cod. Veneto Homeri p. 13. — V. 36. *Ἀθαναία* recc., *Ἀθηναία* vett.

ἀνορούσαισ' ἀλάλαξεν ὑπερμάχει βοᾷ.
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Στρ. γ'.

τότε καὶ φαυσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας
μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος
παισὶν φίλοις,
ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα, καὶ σεμνὰν
θυσίαν θέμενοι
πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν κόρᾳ τ' ἐγχειβρόμῳ. ἐν δ' ἀρετὰν
ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώποισι προμαθέος αἰδώς·

Ἀντ. γ'.

ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν
ἔξω φρενῶν.
καὶ τοὶ γὰρ αἰθούσσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὔ.
τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νε-
φέλαν

V. 37. *ἀνορούσαισ'* ut videtur CDO a m. pr., reliqui *ἀνορούσασ'*. — V. 39. *φαυσίμβροτος*, pauci *φαυσίβροτος*. — V. 42. *θεᾷ* MPX et fort. Schol. *θεῷ*, unde Kayser *ὡς τᾷ θεῷ*. — *πρῶτοι*, Hecker *πρώτᾳ*. — V. 43. *ἰάναιεν*, *ἰάναι* BD2HV*Γ*. — V. 44. *προμαθέος*, corrigunt *Προμαθέος*. Scholiastae in interpretando hoc versu prorsus consentiunt cum libris, et communem sententiam agnoscunt, iidem addunt alios legisse genitivo casu *αἰδῶς* atque ita lemma A. Hartung *ἐν δ' ἀρετὰ . . . . προμαθέος αἰδῶς*. — V. 45. *τι* vel *τί* libri, nisi quod lemma A *τε*. — *ἀτέκμαρτα* Schmid, *ἀτέκμαρτον* libri omnes. — V. 46. *ὁδόν*, Triclin. *ὁδόν γ'*. Verba haud dubie vitium contraxerunt, scripsit poeta: *καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθᾶν ὁδῶν ἔξω φρένας*, longe aliter Schmidt *καὶ παρέλκει τερμάτων, ὀρθᾶν ὁδῶν ἔξω φέρον*. — V. 48. *καὶ τοὶ* libri, vulgo *καί τοι*. — *αἰθούσσας* scripsi cum EGV h. e. *αἰθοέσσας*, quemadmodum *αἰθαλοῦσσα φλόξ* est ap. Aesch. Prometh. 1028, ceteri libri *αἰθούσας*, unde Boeckh *αἰθοίσας*, at id *αἰθομένας* erat dicendum, ut iam in ed. 1 monui, ubi *αἰθαέσσας* scripsi. Homericum vocabulum *αἴθουσα* per geminum σ̄ scribendum esse praecipit Herodian. *π. μον. λ.* 12, haud dubie antiquam traditionem secutus, quae rationem habet, est enim *αἰθόεσσα*, itaque erat *αἰθοῦσσα* scribendum: secundum grammaticos est proparoxytonon, quam anomaliam possis aliquot exemplis tueri, sed fortasse grammatici, quos apparet etymon vocis fugisse, perperam praecipiunt de accentu. — V. 49. *κείνοις ὁ μὲν* Mingarelli, libri vett. et Tricl. *κείνοισι μὲν*, Mosch. *κείνοις μὲν*. Tum post *νεφέλαν* addunt vett. l. *Ζεὺς*, expunxerunt correctores Byzantini, quos nostri homines secuti sunt; sed Iovis nomen hic, ubi non simpliciter *ὕσε πολὺν χρ.* dictum, sed *ξανθὰν ἀγ. νεφ.* additum, non licuit reticere, neque Mingarellii medela quamvis lenis satis placet, itaque nescio an revocanda sit librorum lectio *κείνοισι μὲν ξ. ἀγ. νεφέλαν Ζεὺς*, inaequali responsione admissa et praeter con-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

μὴ παρφάμεν,
ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι, φαεννὸν ἐς αἰθέρα νιν
πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύταθεν δὲ λόγων κορυφαί
ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι· βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς

Ἐπ. δ΄.

νᾶσος, ἔχει τέ νιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
τέκεν
ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν παραδεξα-
μένους
παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμειρον
πρεσβύτατόν τε Ἰάλυσὸν ἔτεκεν Λίνδον τ'· ἀπάτερθε δ' ἔχον,
διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρωΐαν,
ἀστέων μοῖραν, κέκληνται δέ σφιν ἕδραι.

Στρ. ε΄.

τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
ἵσταται Τιρυνθίων ἀρχαγέτᾳ,
ὥσπερ θεῷ,
μήλων τε κνισάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. τῶν
ἄνθεσι Διαγόρας
ἐστεφανώσατο δίς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων,

iureiurando deos adigit, quemadmodum Aristarcho visum, qui proxima verba perperam interpretatur. Verba *θεῶν δ' ὅρκον μέγαν μὴ παρφάμεν* (*παρφέμεν* NO lemma A) sana sunt, *παρφάμεν* est scientem dolo malo iurare, nec debebat Schmidt *προσθέμεν* substituere; Hartung scripsit *χεῖρας ἀντεῖναι θεῶν θ' ὅρκον μέγαν, μὴ παρφάμεν ἄλλα*, quae quid sibi velint, non satis assequor, quamquam dicit *ὅρκον* a verbo *ἐκέλευσεν* suspensum esse. — V. 67. *Κρόνου*, A *Κρόνον*. — *φαεννὸν* vett. tantum non omnes, *φαενὸν* et *φανερὸν* recc., Hermann *φανὸν* requirit. — *νιν* C(N), vulgo *μιν*. — *ἑᾷ*, nonnulli *ἐᾷ*. — V. 68. *γέρας*, *μέρος* AB2C. — *ἔσσεσθαι*, fere omnes *ἔσεσθαι*. — *τελεύταθεν* B2 lemma BCE, legebatur *τελεύτασαν*. — V. 69. *πετοῖσαι*, AN1 *πεσοῖσαι*. — V. 70. *νιν* Mommsen, libri *μιν*. — V. 71. Mommsen traiecit verba *ἔνθα σοφώτατα μιχθεὶς τέκεν ἑπτὰ Ῥόδῳ ποτὲ νοήματ'*. — V. 73. *Κάμειρον*, Schneidewin praefert *Κάμιρον*. — V. 74. *πρεσβύτατον* (NX *πρεσβύτερον*), alios *πρεσβύτατος* legisse testatur schol.; Mommsen putat veteres criticos legisse *ὧν εἷς μὲν Κάμειρος· πρεσβύτατον δὲ κτλ.* Locus est satis impeditus. — *ἔτεκεν* recc., vett. *τέκεν*. — *ἔχον* A recc., B *ἔχοντα*, reliqui vett. *ἔχοντι*. — V. 75. *γαῖαν τρίχα*, A *γᾶν τριχθά* (hoc etiam N). — *πατρωΐαν* recc., *πατρῴαν* vett. — V. 79. *θεῷ*, A *θεοῖς*. — V. 80. *μήλων* libri, solus A *μάλων*. — *κνισάεσσα* plerique vett., alii *κνισσάεσσα*. — V. 81. *ἐστεφανώσατο*, NV *ἐστεφάνωτο*, G *ταυτᾶ ἐστεφάνωτο*, D2Γ *καὶ στεφάνω*. — *κλεινᾷ*, AZ *κλεινῷ*.

Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. 150

Ἀντ. ε'.

ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω νιν, τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι 155
Βοιωτίων,
Πέλλανά τ', Αἴγινα τε νικῶνθ' ἑξάκις· ἐν Μεγάροισίν τ'
οὐχ ἕτερον λιθίνα
ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ, νώτοισιν Ἀταβυρίου 160
μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,

Ἐπ. ε'.

ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν
καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων. ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδόν 165
εὐθυπορεῖ, σάφα δαεὶς ἅ,τε οἱ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ
ἀγαθῶν
ἔχρεον. μὴ κρύπτε κοινόν 170
σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάναχτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν
ἔχει
θαλίας καὶ πόλις· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσοισιν αὖραι. 175

V. 83. *νιν* ANO, legebatur *μιν*. — *τά τ'*, Ξ *τὰ δ'*. — V. 85. *Βοιωτίων* A, quod iam antea coniectura eram assecutus, *Βοιωτῶν* vett., nisi quod *Βοιωτίας* C, recc. *Βοιώτιοι*. — V. 86. *Αἴγινα* ultima producta quamvis dubitanter retinui; vett. plerique *Πέλλανά τ' Αἴγινά τε*, BEFGPR *Πελλάνᾳ τ' Αἰγίνᾳ τε*, N *Πελληναι τ' Αἴγιναί τε*, recc. *Αἴγινα Πελλάνα τε*. Boeckh, quoniam *Αἴγινα* ubique correpta ultima syllaba, *Πέλλανα* certe apud Pindarum dicitur, *Πέλλανά τ'· Αἰγίνᾳ τε* scripsit. Et dubium sane exemplum Hom. in Apoll. 31 *νῆσός τ' Αἰγίνη νανσικλειτή τ' Εὔβοια*, ubi *νῆσός τ' Αἰγίνης* omnino scribendum est. Pindarus videtur *Πέλλανά τ', Οἰνώνα τε* (vel commodius *Πέλλανά τ'· Οἰνώνα δέ*) scripsisse. Kayser *Αἰγίνᾳ τε νικᾶν ἑξάκις ἐν Μ.* — *Μεγάροισίν τ' οὐχ ἕτερον*, A *Μεγάροισι δ' οὐχ ἑτέρου*, atque ita legit schol. 1: *καὶ ἐν τοῖς Μεγάροις ἡ λιθίνη ψῆφος οὐχ ἑτέρου τινὸς οὕτως ἐγκεκολαμμένον φέρει τὸ ὄνομα ὡς τὸ τοῦ Διαγόρου*, sed sch. 2 tuetur *ἕτερον*, recte opinor: nam etiam Megaris videtur sexies vicisse: *ἑτέρου* si legas, sententia erit: lapis unius Diagorae memoriam servat sive nomen exhibet, quod non poterat poeta dicere: nam plurimorum victorum nomina in publicis monumentis inscripta. — V. 88. *τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν* iunxit Heyne et sic vett. complures, vulgo *τεθμόν, Ὀλυμπιονίκαν ἄνδρα*. — V. 92: *ἔχρεον* A, *ἔχραον* ceteri. Quod in titulo Delphico 14 ed. Foucart *χρείμενος* legitur, quamvis dispar, tamen animadversione dignum. — V. 93. *Ἐρατιδᾶν* recc. ex manifesta correctione, nam vett. *Ἐραστειδᾶν* (*Ἐραστεϊδᾶν* A, *ἐραστιδᾶν* L, *ἐρατειδᾶν* Z1Δ), ac schol. quoque vett. *Ἐραστειδᾶν* vel *Ἐραστιδῶν* agnoscunt, numeri legem non curantes. *τοι*, A *τέ*. — V. 94. *μιᾷ μοίρᾳ* AC recc., *μοίρᾳ μιᾷ* vett. reliqui. — V. 95. *ἄλλοτ'*, aliquot l. vett. *ἄλλοτε δ'* vel *ἄλλοτε τ'*. — *διαιθύσσοισιν* Boeckh, *διαιθύσσουσιν* libri (MN *διαιθήσσουσιν*).

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

ΩιΔΗ Η.

Strophae.

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ ⏑
– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒
± ∪ – ⏒ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏑
5 ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
∪ ∪ ± – ± ∪ ⏑
± ∪ – – ± ∪ ⏑

Epodi.

– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏑
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒ ± ∪ ⏑
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒
5 ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒ ± ∪ –
± ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
⏒ ± ∪ – – ± ∪ ⏑

Inscriptionem Boeckh praeeunte Heynio conformavit, nam in libris tribus simul inscribitur, quem titulum ad Didymum auctorem referendum esse testatur scholiasta; ita BEQ aliique complures *ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ καὶ τιμοσθένει παλαιστῇ νέμεα καὶ* (BE *νεμέα*, om. *καὶ*) *μελησίᾳ ἀλείπτῃ*, alii haec variis modis amplificant, velut A *ἀλ. π. καὶ τιμ. π. καὶ μελησίᾳ παγρατιαστῇ νέμεα. αἰγινήταις· νικήσασιν ὀλυμπιάδα.* item NO *ἀλ. παιδὶ π. καὶ τιμ. π. νέμεα καὶ μελ. ἀλ. παγκρατιαστῇ νέμεα αἰγ. νικήσασι* (O *νικήσαντι*) *Ὀλ.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ
θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
ἦν δ' ἐσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων
ἐξένεπε κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
ἔνθα Σώτειρα Διὸς ξενίου
πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις

Στρ. β'.

ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ,τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπῃ,
ὀρθᾷ διακρῖναι φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν,
δυσπαλές, τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις
κίονα δαιμονίαν,
ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι,

Ἀντ. β'.

Δωριεῖ λαῷ ταμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ·
τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, καλέσαντο συνεργόν
τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον

μὲν ἐν interpolati. Deinde *πρόφατον* Z1*ΠΣ* recc. plerique, *πρόφαντον* veteres. Formam *πρόφατον* iure improbant Schneidewin *προφανῆ* scribens et Kayser coniiciens *ἔπφαντον σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ*, sed mihi potius *πρόφατον* vel *πρόφαντον* antiqua adnotatio esse visa est, petita ex Ol. I, 116, cum zeugma, quod inest in *Ὀλυμπιονίκαν*, si ad Nemeaeam simul victoriam refertur, displiceret, eaque parepigraphe recepta excidit aliud germanum vocabulum, quod certa coniectura recuperare non licet, velut quod olim commendavi, *εὐφύλλῳ σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ, Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν*, magis tamen placebat *ὕμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνὶ γενέθλιος ἀμφ' ἀέθλοις· σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ*. Et *γενέθλιος* legit schol. 2, sed schol. 1 vulgatam scripturam tuetur. Ahrens Z. *γενεθλιδίῳ· σὲ μὲν Νεμέᾳ*. — V. 20. Hermann *κρατέων πάτραν δολιχήρετμον Αἴγιναν πάλᾳ*. — V. 23. *ὅ τι* hanc librorum scripturam lemma quoque et ipse schol., cum poetae verba iterat, confirmat, nec aliud quidquam legisse arguere videntur variae interpretationes, quamquam Mommsen *ὅθι* scholiastas legisse dicit. — *πολλᾷ* B et pars recc., *πολλὰ* ceteri. — *ῥέπῃ* scripsi, *ῥέπει* PM1Q1V1Z1 recc., *ῥέποι* vett., quod probat Mommsen, qui etiam *ῥέπον* commendat, at hoc scholiasta non legit, sed interpretandi gratia substituit. — V. 24. *διακρῖναι* A, *διακρινεῖ* P, *διακρίνειν* ceteri. Scholiastae quid legerint, ambiguum, fort. utrumque. — V. 26. *παντοδαποῖσιν* AZ, *παντοδαποῖς* cett., unde interpolatores ut metro subvenirent, *ὑποέστασεν* scripserunt. Paraphrastem *παντοδαποῖς ἅθ' ὑπ.* legisse non credibile, sed *ὥσπερ* explicandi causa adiecit. — V. 31. *Ποσειδᾶν*, recc. *Ποσειδῶν*. — V. 32. *τεῦξαι* vett., *τεύξειν* recc. — V. 33. *νιν*,

ὀρνυμένων πολέμων
πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

Ἐπ. β'.

γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη νέον,
πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον,
αὖθι δ' ἀτυζομένω ψυχὰς βάλον,
εἷς δ' ἀνόρουσε βοάσαις.
ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται·
ὣς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·

Στρ. γ'.

οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται
καὶ τετράτοις. ὣς ἆρα θεὸς σάφα εἴπαις
Ξάνθον ἤπειγ' ἢ καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς Ἴστρον
ἐλαύνων.
Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ
ἅρμα θοὸν τάνυεν,

A μιν. — V. 38. ἐσαλλόμενοι, Hecker ἐφαλλόμενοι, sed tum πύργῳ expectaveris. — κάπετον AF1EMVZΞΠ1 et recc. complures, κάππετον vett. reliqui, κάπτετον Tricl. Non recte Wiskemann ῥα πέτον. Hartung locum ita refinxit οἱ δύο μὲν κάπετον (*fossam*), αὐτίκ' ἀτυζομένω ψυχὰς, βάλον. — V. 39. αὖθι δ', fort. αὖθί τ'. — ἀτυζομένω, AMOΩ ἀτυζόμενοι. — ψυχὰς, interpolati πνοὰς. — βάλον, nonnulli libri βάλλον (βάλλων). Conieci λίπον, Ahrens βλάβεν, Wiskemann θάνον. — V. 40. ἀνόρουσε B et unus sch., ὄρουσε A, ἐπόρουσε O, ἐσόρουσε reliqui. — βοάσαις DQV1(G), βοάσας ceteri. — V. 41. ἀντίον, conieci ἀνταῖον paenultima correpta, Hartung ἀντίον εἰσορῶν scripsit. — V. 42. τεαῖς, Schmid τεᾶς. — V. 43. Κρονίδα, P Κρονίου. — βαρυγδούπου, A βαρυκτύπου. — V. 45. ἀλλ ἅμα πρώτοις ἄρξεται καὶ τετράτοις, coniicio ῥήξεται καὶ τερτάτοις i. e. Aeolensium more τριτάτοις, cf. ad Pyth. III, 43. Atque Ahrens similiter ἄγξεται καὶ τερτάτοις, Wiskemann πράξεται, Hartung ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἀρχέταις καὶ τέτρασίν γ'. — V. 46. ἆρα recc. aliquot libri, ceteri ἄρα. Quod exemplum Schneidewin ex Cratini Deliad. fr. 14 profert, alienum, scribendum enim ex cod. Vind.: ἦν ἄρ' ἀληθὴς Ὁ λόγος δὶς παῖς ὡς ἔσθ' ὁ γέρων. — εἴπαις C1, εἶπας G, reliqui εἴπας. — V. 47. Ξάνθον, A ξάνθον τε, DOΓΔΠΣ ξάνθον δ'. — ἤπειγ' ἢ scripsi, legebatur ἤπειγεν vel ἤπειγε. Scholiastae, qui difficultatem perspexerunt, solenni artificio utuntur, iubentes verbum quod praecessit repeti, h. e. καὶ ἤπειγεν Ἀμαζόνας κτλ. Hartung scripsit εἴπαις ξανθός, ἤπειγεν καὶ. — V. 48. ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ Schol. et libri vett. plerique, cf. Naegelsbach Exc. XVI ad Iliad. EFOΓ2Π2Θ2 recc. ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν, paraphrasta ἐπ' Ἰσθμοῦ ποντίας, ut videtur. — V. 49. τάνυεν, Boeckh invitus τανύεν, quem errorem repetunt Schneidewin et Christ.

ἀποπέμπων Αἰακόν
δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

Ἀντ. γ'.

καὶ Κορίνθου δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν.
τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ,
μὴ βαλέτω με λίθῳ τραλεῖ φθόνος·
καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς
ἐρέω ταύταν χάριν,
τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν,

V. 52. *καὶ Κορίνθου δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν* scripsi, ita enim legit paraphr. *ὁ δὲ ὀρσοτριαίνης Ποσειδῶν ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ παραθαλασσίου, ὅς ἐστι πλησίον τῆς Κορίνθου, ἠπείγετο θεάσασθαι (ἐθέλων τὴν Κόρινθον) τὴν τὰς θυσίας αὐτῷ καὶ τὴν τὰς τιμὰς ἐνδόξως τελοῦσαν.* Legitur vulgo *καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐποψόμενος δαῖτα κλυτάν*, ac probavit Mommsen meam emendationem, sed *δαιτακλυτὰν* scribere maluit, quod a *δαίτη* descendere existimat. — V. 53. *ἴσον* Z recc., *ἶσον* vett. — *ἔσσεται* pars vett. una cum interpolatis, reliqui *ἔσεται* vel *ἔσται*, N *ἔπεται*. — V. 54. *Μελησίᾳ* AB$\Delta\Xi$ Mosch., cett. *Μελησία*, Tricl. *Μειλησίᾳ*. Utrumque casum agnoscit Schol. Pro *ἀνέδραμον* Hartung *ἀνέβρεχον* scripsit, Ahrens *ἀνέδραπον*, quod ipse quoque conieci. — *ὕμνῳ*, vel *ὕμνω* plerique, *ὕμνων* A2EZ2 schol., *ὕμνον* N1O, *ὕμνους* Σ. — V. 55. *βαλέτω*, AC *βαλλέτω*. — V. 58. *μάχαν, ἐκ π.* distinxi ut *ἐκ παγκρατίου* potius a *χάρις* quam a *μάχη* suspensum sit. Dissen *μάχᾳ*, Kayser *μέτα*, Rauchenstein *ἔχειν*, Schneidewin *λαχεῖν*, Ahrens *μάλα*, Hartung scripsit *τὰν Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς ἐρέω κλυτὰν χάριν, τάν τ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μέτα ἐκ παγκρατίου*. Christ *μαχᾶν ἔκ π.*, Wiskemann *μαχᾶν, ἐκ π.* Friderichs in meam concedit sententiam, sed distinguendum censet *χάριν, τὰν δ' ἔπειτ', ἀνδρῶν μάχαν, ἐκ παγκρατίου*: at ita magis obscuratur quam illustratur poetae sententia, quam non satis assecuti sunt interpretes. Melesias invidia laborabat; videntur aemuli artis ei opprobrio dedisse, quod pueri quidem ex Melesiae disciplina profecti complures victorias reportaverint, non item viri. Hoc crimen ut dilueret poeta dicit: ego mox Nemeaeum victorem celebrabo, qui olim puer a Melesia institutus vicit pancratio, nunc eundem honorem in virorum certamine consecutus est: meditabatur igitur tunc Pindarus carmen in honorem ut puto Aeginetae alicuius, quod iam non extat inter Nemea carmina, ac fortasse propter gravissimum discrimen, in quod mox Aegina vocata est, poeta illud carmen non absolvit. Melesiam artis gymnicae magistrum Pindarus etiam Nem. IV extr. et Nem. VI extr. collaudat. *Ἀλείπτην* nominatim praedicare videtur insolens fuisse: novavit hoc Pindarus, quemadmodum etiam Menandrum Nem. V 49 laudibus ornat, fortasse tunc primum hanc sibi sumens licentiam: sed cum Nem. VI Melesiam praeconio ornavisset, poeta aliquis aemulus et hoc et alia, quae ab artis legibus recedere videbantur, invidiose perstrinxit: his opprobriis Pindarus graviter adversatur Nem. IV v. 36 et extr., quod carmen brevi post Nem. VI scriptum videtur. Postea rursus in hoc carm. Ol. VIII Melesiam laudans attigit haec opprobria, sed iam composito animo invidiam a se arcet. Neque enim dubium est, quin tribus his

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρόν
κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὃν σφι Ζεὺς γένει
ὤπασεν. ἐσλὰ δ ἐπ' ἐσλοῖς
ἔργα θέλοι δύμεν, ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.)
εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον
αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

V. 83. *ὃν σφι Ζεὺς γένει ὤπασεν* vett., interpolati *ὃν σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει*. — V. 85. *ἔργα θέλοι*, Boeckh *ἔργ' ἐθέλοι*. — *ἀπαλάλκοι*, PΣ *ἀπαλάλκει*. — V. 86. *μοίρᾳ νέμεσιν*, D *μοῖραν νεμέσιν*. — V. 87. *ἄγων*, A *ἔχων*. — V. 88. *ἀέξοι*, RVΓ et aliquot recc. *ἀέξει*.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩι ΟΠΟΥΝΤΙΩι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

ΩιΔΗ Θ.

Strophae.

– ∪ ∪ ± ∪ ∪ – ∪ ⏑
– ⏑ ± ∪ ∪ – ∪ – ± ⏑ – ∪ ∪ – ∪ – ∪ – ⏑
± ⏑ – ∪ ∪ – ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ⏑
± – – ∪ ∪ – ∪ – – ± ∪ ∪ – ⏑
± ⏑ – ∪ ∪ – ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ⏑
± ⏑ – ∪ ∪ – ∪ – – ± ∪ ∪ – ⏑
± ⏑ – ∪ ∪ – ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ⏑
± ⏑ – ∪ ∪ – ⏑
– ± ∪ ∪ – ⏑
∪ ± ∪ ∪ – ∪ – ± ∪ ⏑
– ± ∪ ∪ – ± ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ⏑

Epodi.

∪ ± ∪ – ∪ – ∪ –
∪ ∪ ± ∪ – ∪ – ∪ – ⏑
∪ ∪ ± ∪ ∪ – ⏑
± Λ – – – ∪ ∪ – ∪ – Λ – ⏑
± ∪ ∪ – – – Λ – –
– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
– ± ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – Λ – –
∪ ± ∪ – ⏑ ± ⏑ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ⏑

Inscriptioni addit F m. s. *νικήσαντι τὴν* $\overline{\pi\alpha}$ *ὀλ.* solus iustum victoriae Olympicae tempus testatus, nam schol. v. 17 mendose: *ἐνίκησε καὶ Ὀλύμπια ὡς προεῖπε καὶ Πύθια ἑβδομηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι* et deinceps *Πύθια ἐνίκησε τὴν τριακοστὴν Πυθιάδα*, sed ibi cod. Vrat. recte *λγ΄ Πυθιάδα*, qui numerus plane convenit cum $\overline{\pi\alpha}$ *Ὀλ.*, nam eadem Olympiade utrumque victoriam partam esse significat

Στρ. α'.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ, καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς,
ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἀγεμονεῦσαι
κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόστῳ σὺν ἑταίροις·
ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
ἀκρωτήριον Ἄλιδος
τοιοῖσδε βέλεσσιν,
τὸ δή ποτε Λυδὸς ἥρως Πέλοψ
ἐξάρατο κάλλιστον ἔδνον Ἱπποδαμείας·

Ἀντ. α'.

πτερόεντα δ' ἴει γλυκύν
Πυθῶνάδ' ὀϊστόν· οὗτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψεαι,
ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων
κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος αἰνήσαις ξ καὶ υἱόν,

scholiasta. Boeckh recte quidem ad Ol. 81 carmen rettulit, sed suas rationes secutus Pythiam victoriam Ol. 80, 3 adscripsit, contra Hermann $\overline{\eta}$ *ὀλυμπιάδι* pro $\overline{\gamma}$ corrigere maluit.

Strophae v. 3. 4. 5 non ex binis tripodiis constant, sed tetrapodiam excipit dipodia, itaque veteres magistri numeros discripserunt, ut B v. 3 *ὄχθ῱̄ν* satis testatur. — Item iidem str. v. 9 cum v. 10 vinxerunt, ut periodus trium esset colorum:

⏑ – ⏑⏑ – ⏑ – – – ⏑ – – – ⏑⏑ – – – ⏑ – ⏑ – ⏑⏑ – –

hinc in B v. 74 *νό῱̄ν* scriptum et v. 103 *σεσιγαμέν῱̄ν*, brevis syllaba eodem loco etiam v. 47 *λιγύν* deprehenditur, hiatus v. 93 *βοᾷ ὡραῖος*, arctissimam necessitudinem ostendit v. 65 *μορφᾷ τε καὶ | ἔργοισι*.

V. 2. *φωνᾶεν*, BMU et a pr. m. EFN *φωνᾷ ἐν*, quam lectionem etiam schol. memorat: *οἱ μὲν προσγράφουσι τῷ ᾱ τὸ ῑ καὶ ἀκούουσι φωνῇ, τὸ τῇ φώνῃ λεχθέν· οἱ δὲ ἀπόστροφον τίθενται ἐν τῷ ᾱ καὶ τὸ φωνηθὲν καὶ πολυθρύλλητον ἀκούουσιν.* Scriptura *φωνᾷ ἐν Ὀλ.* non nauci est, apostrophus *φωνᾶ' ἐν Ὀλ.* quid sibi velit, non intelligo. Neque *φωνᾶεν* commodum, puto *φωναθὲν* scribendum esse, atque id ipsum testatur paraphr.: *τὸ μὲν τοῦ Ἀρχιλόχου μέλος, οἷον τὸ Τήνελλα καλλίνικε, φωνηθὲν καὶ προλεχθὲν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ.* sed sch. 1 (p. 207 init.) *φωνᾶεν* legit, itaque sch. rec. — *κεχλαδώς*, A *κεκλαδώς*. — Schwickert Luciliburgensis, qui de hoc carmine peculiarem commentationem edidit (Diekirch 1875) exordium in hunc modum refinxit: *τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, φωνὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ, — καλλίνικος ὁ τρίπλοος — κεχλαδοῖσ(α)*. — V. 8. *τοιοῖσδε*, *ΓΔΘΠΣ τοῖσδε*. Schwickert *οἷοις τε* coniecit, unde infin. *ἐπινεῖμαι* (ita enim v. 6 refinxit), sit suspensus. — *βέλεσσιν* (*βέλεσι*, *βελέεσσι*) E2N2OPVXZ2, ceteri *μέλεσσιν*, schol. vett. utramque scripturam testantur. — V. 10. *ἐξάρατο*, *ἐξήρατο* M et Moschop. — *ἔδνον*, Schwickert *ἔδνων* desiderat. — V. 12. *ἐφάψεαι*, CPQ recc. *ἐφάψῃ*. — V. 14. *κλεινᾶς*, A *κλειτᾶς*. — *Ὀπόεντος, αἰνήσαις ξ καὶ υἱόν, ἄν* Heyne distinxit, ut *αἰνήσαις* sit participium; vulgo *Ὀπόεντος· αἰ. ξ καὶ υἱόν· ἄν. κτλ.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Στρ. β'.

ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντίον
πῶς ἄν τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν,
ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς ἤρειδε Ποσειδᾶν,
ἤρειδεν δέ νιν ἀργυρέῳ τόξῳ πελεμίζων
Φοῖβος, οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον,
βρότεα σώματ' ἐς κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυιάν
θνασκόντων; ἀπό μοι λόγον
τοῦτον, στόμα, ῥῖψον·
ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεούς
ἐχθρὰ σοφία, καὶ τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρόν

Ἀντ. β'.

μανίαισιν ὑποκρέκει.
μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
ἄστει γλωῶσσαν, ἵν' αἰολοβρόντα Διὸς αἶσα
Πύρρα Δευκαλίων τε Παρνασοῦ καταβάντε
δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον
κτισσάσθαν λίθινον γόνον·
λαοὶ δ' ὀνύμασθεν.
ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶμόν λιγύν,
αἶνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

Ἐπ. β'.

νεωτέρων. λέγοντι μάν
χθόνα μὲν καταχλύσαι μέλαιναν
ὕδατος σθένος, ἀλλά
Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωτιν ἐξαίφνας

ἀγαθοὶ δὲ φύσει καὶ σοφοὶ κτλ. — V. 29. ἐπεὶ ἀντίον πῶς ἄν, interpolati ἐπεὶ ἔναντ' ἄν πως. — V. 30. σκύταλον, Triclin. σκυτάλην. — V. 32. ἤρειδεν δέ Hermann, v. ἤρειδέν τε. — νιν Mommsen, libri μιν. — πελεμίζων cum Thierschio scripsi, legebatur πολεμίζων. — V. 34. πρὸς, ACDEFGM schol. ἐς. — V. 42. ἄστει recc., ἄστεϊ vett. — γλωῶσσαν, Hecker μοῖσαν. — V. 43. Παρνασοῦ et Παρνασσοῦ libri. — καταβάντε, AO καταβάντες. — V. 45. κτισσάσθαν Mommsen, κτισάσθαν (ἄθαν) ANOQΓΧΘΠΣ, atque ita legit schol., qui ἐποιήσαντο interpretatur, legebatur κτησάσθαν. — V. 46. λαοὶ, Schneidewin Λαοὶ. — ὀνύμασθεν Mommsen, C ὠνύμασθεν, vulgo ὀνόμασθεν. — V. 47. οἶμον vel οἴμον libri omnes; neque aliud quid videntur schol. legisse, quamvis vario modo interpretati; eleganter Gedicke οὖρον coniecit, Hecker ὕμνον praeoptat. Permire Schwickert αἶνει δὲ παλαιῶν ἓν' οἴμων. Ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων λέγοντι μὰν κτλ. — V. 52. ἀνάπωτιν vel ἀνάπωσιν recc., ἄμπωτιν vett. — ἐξαίφνας A, ἐξαίφνης ceteri.

ἄντλον ἐλεῖν. κείνων δὴ ″σαν
χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι,
ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας
κοῦροι κορᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί,

Στρ. γ'.

πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμών
θύγατρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀπόεντος ἀναρπάσαις, ἔκαλος

V. 53. *κείνων*, A *κἀκείνων*. — *δὴ ″σαν* scripsi, atque ita legit paraphrastes *ἀπ' ἐκείνων δὴ ἦσαν*, vett. libri *δ' ἔσαν*, recc. *δ' ἔσσαν*, Z lemma EF *δ' ἦσαν*. Forma *ἔσαν*, qua hic poeta uti solet, numero versus adversatur, *ἦσαν* a Pindari usu ut videtur alienum, nam Nem. IX 17, ubi libri suppeditant, de vitio suspectum, *ἔσσαν* denique, quoniam sibilantis geminatio non habet rationem, omnino non admittendum censeo: nam quae Curtius de verbo Gr. I 148 adhibuit *ἔσσομαι* et *essem* plane dissimilia sunt, illud ex *ΕΣΙΟΜΑΙ*, hoc ex ESIEM ortum. *Ἔσσαν* apud Pind. Nem. IX 17 non librorum auctoritate, sed ex Boeckhii correctione inlatum, ap. Alcaeum fr. 91 satis dubium, vide quae ibi dixi, apud Theocr. XII 15 fluctuant libri inter *ἦσαν* et *ἔσσαν*, Anthol. Pal. XIV 147 *ἔσσαν* Brunck scripsit, ubi aut *ἔπτὰ ἔσαν* ferendum aut *ἦσαν* corrigendum. — V. 54. *πρόγονοι*, comma et hic posui (ubi vulgo nulla interpunctio) et v. 56 post *αἰεί*, ubi vulgo plene interpungitur, et hoc Hermann quoque suasit. — V. 56. *κοῦροι κορᾶν καὶ φερτάτων*, ita libri veteres nisi quod *κουρᾶν* (*κουρῶν*, *κούρων*) numero versus vitiato, *καὶ* om. NO*Γ*, contra lemma A *δὲ* exhibet. Interpolati vel secundum Moschopulum *κοῦροι κόρων τε φερτάτων τε*, vel secundum Triclinium *κοῦροι κορᾶν τε φερτάτων*. Locus gravissimis difficultatibus laborat, quas expedire conatus est Bossler (Philol. XX 202 seq.). Friederichsio tamen omnia plana et expedita sunt, Hartung scripsit *πρόγονοι ἀρχᾶθεν, Ἰαπετιονίδος φύτλας· κοῦροι Ἀκύρονν τε φερτάτων Κρονιδᾶν ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί, πρὶν*. Ego in his tenebris nihil dispicio, olim haec adnotavi: *Κρονιδᾶν*, antiquus, sed manifestus error subest, quem non sustulit Hermann *Λελέγων* corrigens (quamquam probavit Schneidewin, qui praeterea *παμφερτάτων* coniecit), postea Hermann *κοῦροι κόραι τε φερτάτων Λελέγων* scripsit. Videtur nomen gentis delitescere, ad quam Epharmostus quoque stirpem referebat. Gentis ultimus auctor in matrimonium duxerat Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhae filiam (haec est *Ἰαπετιονὶς φύτλα*, errant interpretes, qui Protogeniam Opuntis filiam fingunt, cuius nomen Pindarus fortasse ipse ignoravit). Protogeniae igitur eiusque mariti posteri sive nepotes dicuntur Locris imperasse, usque dum Opuntis filia ascita alienus sanguis genti admixtus est. Iam cum *κοῦροι κούρων φερτάτων eius cui Protogenia nupsit* dicendum esset, substituit patronymicum, quod quale fuerit, vix probabiliter indagari potest. Coniiciat aliquis *Λοκριδᾶν*, quod tamen non unam ob causam displicet. Tentavi *Θρονιδᾶν*, nota est Locrorum urbs *Θρόνιον*, nec obstat quod Schol. Homer. Il. *B* 532 a nympha Thronia nomen traxisse tradidit. *Κυνιδᾶν* et ipsum aptum foret, cum Deucalion Cyni domicilium collocasse feratur, vid. Sch. Theocrit. XV 141, sed prosodia sueta adversatur. Hóman *κορᾶν καὶ φερτάτου Κρονιδᾶν* scripsit. — V. 58. *θύγατρ'* vett. (AC *θυγατέρ'*), *τὰν παῖδ'* ex interp. reliqui. — *Ὀπόεντος*, interpolati *Ὀποῦντος*. — *ἀναρπάσαις* B1, ceteri *ἀναρπάσας*,

μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν δειραῖς, καὶ ἔνεικεν
Λοκρῷ, μὴ καθέλοι νιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις
ὀρφανὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον
ἄλοχος, εὐφράνθη τε ἰδὼν ἥρως θετὸν υἱόν,
μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ νιν
ἰσώνυμον ἔμμεν,
ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ τε καί
ἔργοισι. πόλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαιτᾶν.

Ἀντ. γ'.

ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι
ἔκ τ' Ἄργεος ἔκ τε Θηβᾶν, οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
υἱὸν δ' Ἄκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον. τοῦ παῖς ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθραντος πεδίον μολὼν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
μόνος, ὅτ' ἀλκάεντας Δαναοὺς τρέψαις ἁλίαισιν
πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον·
(ἐξ οὗ Θέτιός γ' ὄζος οὐλίῳ νιν ἐν Ἄρει

AV ἁρπάσας (lemma A ἁρπάσαις). — V. 60. *νιν* C, ceteri *μιν*. — *ἐφάψαις* Heyne, libri *ἐφάψας*. — Hartungo corruptum videtur *μὴ καθέλοι*, itaque scripsit *μὴ πολίποι*, ego dubitanter conieci *μὴ καθέλοι νιν αἰῶ* (i. e. *αἰῶνα*) *πότμος ἐφάψαις ὀρφανὸν γενεᾶς*. — V. 63. *νιν* C, v. *μιν*. — V. 64. *ἰσώνυμον*, Hartung *συνώνυμον*. — V. 65. *ὑπέρφατον*, MOV *ὑπέρφαντον*, ΓΘ1Ξ *ὑπέρτατον*, A *ὑπέρφυτον*. — V. 66. *λαόν*, recc. *λεών*, ΘΩ *λαών*, Goram *λαῶν τε δίαιταν* requirit. — V. 68. *οἱ δ'*, *ἠδ'* VMΞ, *ἴδ'* recc. — *οἱ δὲ καὶ*, V2M *ἠδὲ καὶ*, nonnulli om. *δὲ*, alii *καὶ*. — V. 69. *υἱὸν*, recc. *υἷα*. — V. 72. *ἀλκάεντας* A, ceteri *ἀλκάντας*, *ἄλκαντας*, *ἀλκᾶντας*. — *τρέψαις* B1D, ceteri *τρέψας*. — V. 73. *ἔμβαλεν*, multi vett. *ἔβαλεν* (*ἔβαλε*). — V. 74. *ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι μαθεῖν*, iure Hartung in miro hoc genere dicendi offensus est, sed quod suspicatur legendum esse *ἔμβαλ', ὥς τιν' ἔμφρον' ἰδόντ' ἄν μαθεῖν*, vix cuiquam probabit. Credo Pindarum scripsisse *ὥστ' ἔμφρονα δεῖσαι μαθεῖν*: prudens enim atque cautus verebatur Patrocli impetum experiri. — V. 75. *νόον*, B *νόῶν*, Triclin. *νόον γ'*. — V. 76. *Θέτιός γ' ὄζος οὐλίῳ* scripsi, libri *Θέτιός γονος οὐλίῳ*, Bothe *Θέτιός γ' ἶνις οὐλίῳ*, Hermann olim *Θέτιός γ' οὐλίῳ γόνος*, postea *Θέτιος βλαστὸς οὐλίῳ*, Schneidewin *Θετιόγνητος οὐλίῳ*, Hartung *Θέτιός γ' υἱὸς*, Ahrens *Θέτιος γίννος*, quod a Pindaricae poesis gravitate longissime abhorret, Mingarelli *Θέτιος γοῦνος*, Mommsen *Θέτιος κοῦρος*, ego aliquando tentavi *Θετίδας γνοὺς ἐν οὐλίῳ νιν Ἄρηϊ*, nam metronymicis, quae ab Homericae poesis consuetudine abhorrent, Pindarus utitur secutus Hesiodum; formam *Θετίδης* testatur Apollon. soph. p. 163 *οὐ γὰρ Λητοίδην εἶπε τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ Θετίδην τὸν Ἀχιλλέα*. — *νιν* plerique vett., *μιν* ABCD recc.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἀντ. δ'.

τὰ δὲ Παρρασίῳ στρατῷ
θαυμαστὸς ἐὼν φάνη Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου,
καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε· σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου
τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν.
τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδακταῖς
ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
ὤρουσαν ἀρέσθαι.
ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον
οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον· ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

Ἐπ. δ'.

ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι,
μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει
μελέτα· σοφίαι μέν
αἰπειναί· τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον,
ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων,
τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν
εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶντ' ἀλκάν·
Αἰάντεόν τε δαίθ' ὅσ' Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

V. 95. τὰ δὲ, Hartung ἃ δέ. — V. 98. Πελλάνᾳ QZ, et dativum tuetur schol., ceteri libri Πελλάνα, P Πέλανα, sed Schol. Nem. X 82 Πελλάνα παρέχει pro φέρε. — αὐτῷ, B etiam αὐτοῦ. — V. 99. ἀγλαΐαισιν, ΑΓΔΙΘΠΣΞΩ ἀγλαΐαισι μέμικται, inepta interpolatio ducta ex Ol. I 90. — V. 100. πολλοὶ δὲ διδακταῖς ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος ὤρουσαν ἀρέσθαι, Hartung διδακτοῖς ἀν. ἀρετὰς κλέος τ' ὤρ. ἑλέσθαι, hic ut alias insigni Pindari urbanitate non perspecta. — V. 102. ἀρέσθαι A, quod ipse iam in ed. 2 proposui, usus Aristidis testimonio II 35, ubi αἱρεῖσθαι legitur. Libri vett. ἀνελέσθαι, recc. ἑλέσθαι. — V. 103. ἄνευ δὲ, BCDEΩ Mosch. ἄνευθε δὲ, unde Boeckh ἄνευθε θεοῦ. — σεσιγαμένον vett. (B σεσιγαμένōν) et Mosch., σεσιγαμένον γ' Tricl. — V. 106. ἄμμε, B 'ἁμέρα (sed ρα supra additum) A ἅμε vel ἅμα, E ἀμε, CDNOZ ἅμα. — V. 107. μέν, Schmid μάν. Schwickert σοφίας μὰν αἰπειναὶ scripsit, nisi operarum error subest. — V. 108. ἄεθλον, recc. ἆθλον. — V. 109. ὤρυσαι, B?MN ὤρουσαι, A ὄρουσαι. ὤρυσαι indignum Pindari venustate vocabulum, Ahrens ἄρυσαι coniecit, sed si quid video id correpta primore vocali dici solebat, vid. Et. M. 134, 12. Ego olim proposui ὤριξαι i. e. ὀάρισαι, quamvis mediae formae exemplum non novi: sed contractionem tuetur Homeri hymnus in Merc. v. 58; adde Hesych. ὠρίζει. Sed neque hoc placet, neque quod Ahrens praeterea suasit ὄρθια γάρυσαι. — θαρσέων, Mosch. θαρσῶν. — V. 110. δαιμονίᾳ vett. sch. vet. et Schol. Il. B 367, recc. δαιμονίως. — V. 111. ὁρῶντ' ἀλκάν, Hermann cum prius δεξιόγυιον ὁρῶν τ' ἀλκάν coniecisset, ut id ad seqq. referatur, postea ὁρῶντ' servavit, sed interpunct. post δεξ. deleta. — V. 112. Αἰάντεόν τε δαίθ' ὅσ' Ἰλιάδα scripsi, libri vett. αἰάντειόν τ' ἐν δαιτὶ ὀϊλιάδα,

itaque schol. vett. legunt, nisi quod *Ἰλιάδα* testificantur, sed recc. *αἰάντεόν γε δαιτὶ ὅστ' Ἰλιάδα* vel *Ὀϊλιάδα*. *Αἰάντεος* pro *Αἰάντειος* alibi non legitur, sed *Αἰάντιος*, quod lemma sch. Vrat. praebet, non magis auctoritate munitum, si a loci nomine *Αἰάντιον* discesseris. Boeckh edidit *Αἰάντεόν τ' ἐν δαίθ' ὃς Ἰλιάδα*, Hermann coni. prius *Αἰαντέων ἐν δαιτὶ Ἰλιάδα*, postea vero *Αἴαν, τεόν τε δαιτί, Ἰλιάδα, νικῶν ἐπ β.*, quae coniectura sane perquam elegans est, neque tamen satis facit; Goram *Αἰάντεόν τ' ἐλαίᾳ Ἰλιάδα νικῶν τ' ἐπιστεφανῶσαι βωμόν* metro vitiato, Hartung *Αἰάντεόν θ' ὃς δαιτὶ Οἰλιάδα* edidit. M. Schmidt multa molitus *ὁρῶν Ϝ' ἀλκὰν δἴαν τίοντ', ἐν δαιτὶ Ϝιλιάδα νικῶν ἐπεὶ στεφάνωσε βωμόν* legit, Christ scripsit *Αἰαντέω 'ν ὃς δαιτὶ Ἰλ.*, Hóman *Αἰάντεόν τ' ἐν δαίθ' ὅσ' Ἰλ.* — Fuisse apud Locros solennitatem in Aiacis honorem institutam et cum ea gymnica certamina coniuncta sane est veri simile, quamquam scholiastae fortasse ex hoc ipso loco coniectura assecuti sunt: sed recte monet Boeckh, frustra adversante Schneidewino, non esse commodum, post enumeratas Epharmosti victorias hic domesticam laudem commemorari, quam semel sit consecutus: sin plurimas domi nactus erat victorias, id plane dicendum: sed neque hoc satis conveniens, nam hic, ubi poeta paucis laudem victoris comprehendit, debebat in novissimo praesertim carmine gravissima tantum commemorare. Eo igitur nomine etiam Heynii interpretatio reprobranda, quam Boeckh alii sequuntur, victorem Olympia reducem sacra fecisse Aiaci et coronam huic heroi consecravisse. Poetam, cum virtutes et mores Epharmosti illustrare vult, non quod semel, sed quod saepissime fecit, hic significare oportebat. Itaque vitium inveteratum lenissima mutatione procuravi: poeta insignem Epharmosti liberalitatem laudat, qui solebat, cum victoriam consecutus esset, non solum sacra facere Aiaci, sed etiam solennibus his epulis adhibere cognatos ac familiares: atque cum hoc ipsum carmen tali solennitati destinatum fuerit, facile apparet, quam lepida ac festiva carminis clausula Pindarus usus sit. Possis etiam scribere *Αἰάντεον δὲ δαιτὶ Ἰλιάδα νικῶν ὅσ' ἐστεφάνωσε βωμόν*, nam *Ἰλεύς* olim Aeolica littera haud caruisse auctior forma *Ὀϊλεύς* fidem facit.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩι ΛΟΚΡΩι ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗι.

ΩιΔΗ Ι (ΙΑ).

Strophae.

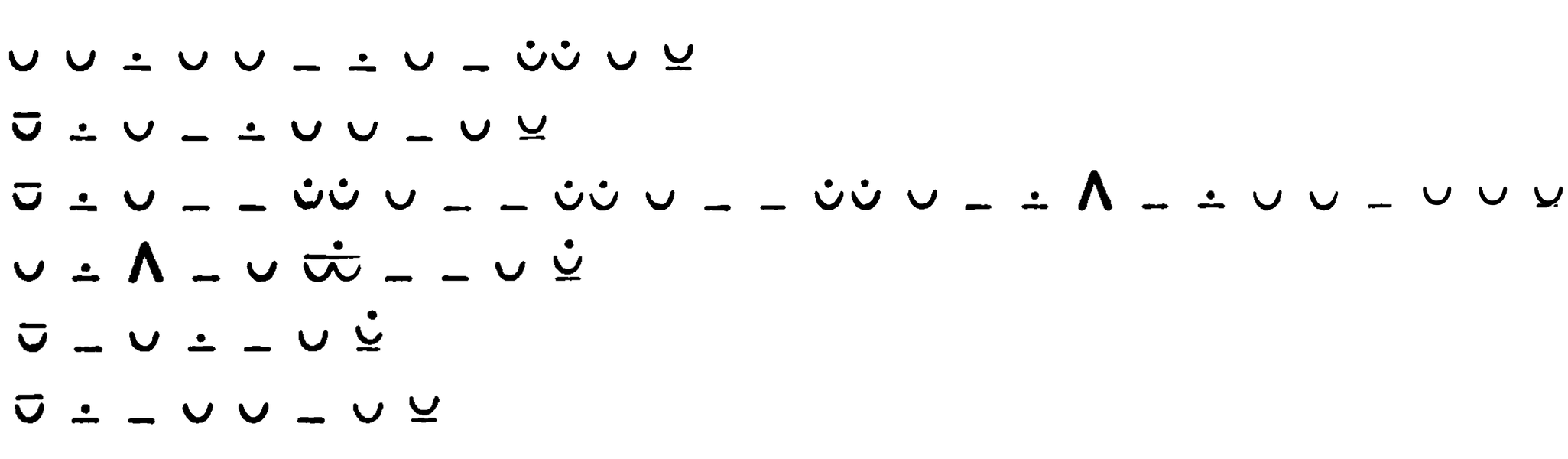

Epodi.

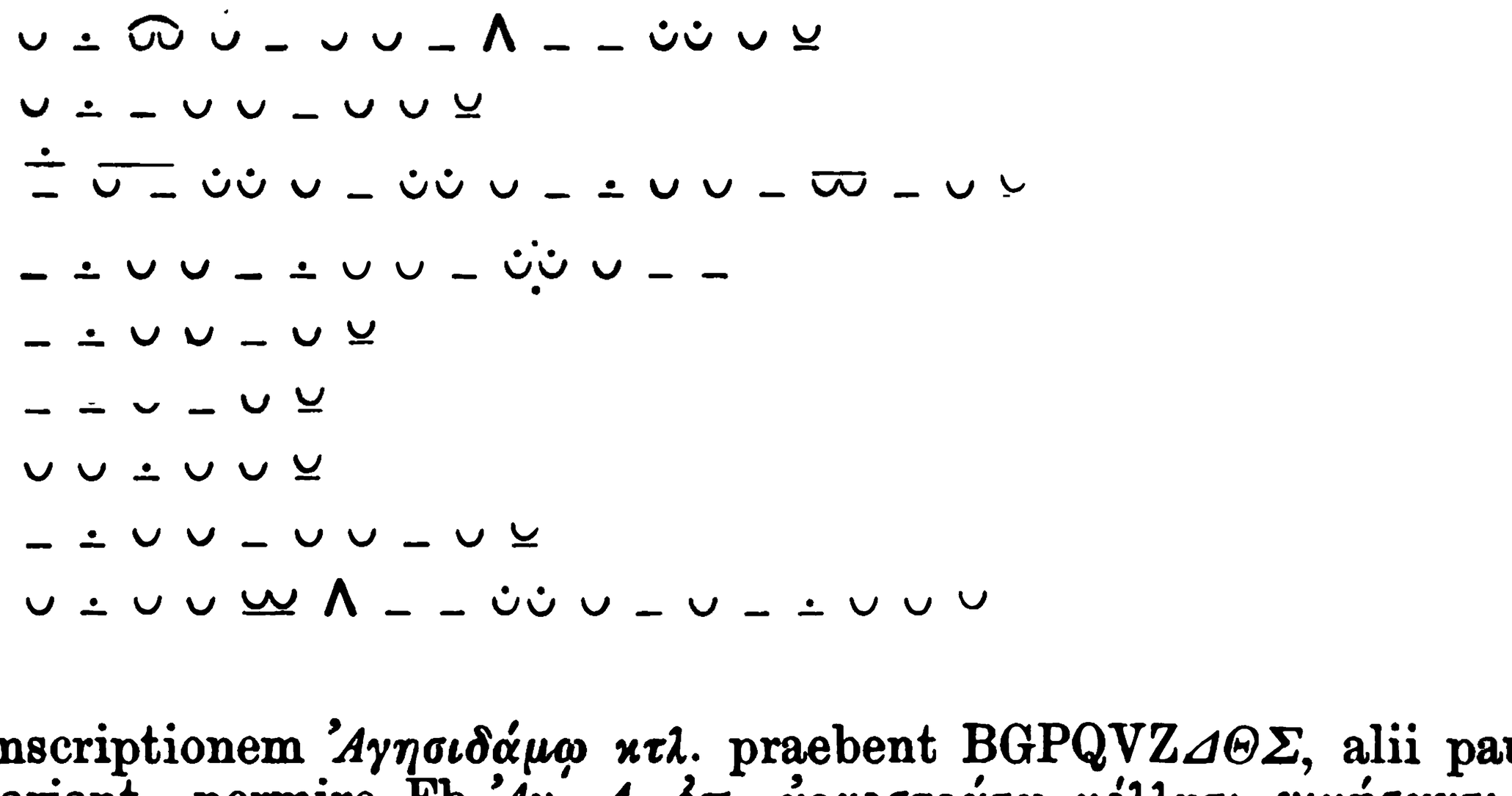

Inscriptionem *Ἀγησιδάμῳ κτλ.* praebent BGPQVZ$\Delta\Theta\Sigma$, alii paulisper variant, permire Fb *Ἀγ. Λ. ἐπ. ἀρχεστράτῳ κέλλητι νικήσαντι τὴν πβ΄ ὀλυμπιάδα*, et tempus victoriae, et certàminis genus perperam tradens.

In diagrammate versuum nonnulla novavi, maxime in epodo velut v. 1 et 9; item v. 3 paulo aliter discripsi; Boeckh hunc versum sic digessit:

Consociatus est hoc versu trimeter creticus sive paeonicus cum tetra-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ὁπᾷ κῦμα κατακλύσσει ῥέον,
ὁπᾷ τε κοινὸν λόγον
φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

Ἐπ. α΄.

νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν Ζεφυρίων,
μέλει τέ σφισι Καλλιόπα
καὶ χάλκεος Ἄρης. τράπε δὲ Κύκνεια μάχα καὶ ὑπέρβιον
Ἡρακλέα· πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
Ἴλᾳ φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος ὡς
Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτί
πελώριον ὁρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῖ σὺν παλάμᾳ.

Στρ. β΄.

ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες,
ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος.

dum Rauchenstein *γε τόκος· ἄθρει*, Kayser *τόκος· ἄθρησον*, (Wiskemann *ἀθρῶμεν*), Schneidewin *τόκος· ὁρᾶτ' ὧν νῦν κτλ.*, Kayser et Mommsen olim *γε τόκος ἀνδρῶν*, quod probant Friederichs et L. Schmidt, nunc idem Mommsen *ὀπαδέων*, quod Schol. Ambr. Vrat. adnotatione satis impedita firmari existimat. Equidem olim conieci *τόκος ἔνᾳ· τῷ νῦν ψᾶφος ἑλισσομένα* etc. ut sensus sit: quare age nunc cura ut calculus per abacum volutus aeris alieni acervum destruat. Schnitzer *τόκος ἀοιδῶν* vel *ἀέθλων*. — V. 10 et 11 *ὁπᾷ* scripsi, vulgo *ὅπα* utroque loco. — *κατακλύσσει*, *κατακλύσει* vett. et maxima pars recc. — Hartung scripsit *νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν ὅταν κῦμα κατακλύσσῃ ῥέον, ὅταν τε κτλ.* — V. 11. *κοινὸν*, Christ *κοῖον*. — V. 13. *Ἀτρέκεια πόλιν* libri plurimi, idque agnoscit schol. 4, sed sch. 1 *ἀτρέκειαν πόλις* (quod etiam aliquot libri exhibent), schol. 2 fortasse *ἀτρεκείᾳ πόλις*, quae lectiones non minus metro adversantur, quam tertia scriptura, quam sequitur schol. 3 *νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λοκρῶν*, eandem Didymus comprobavit et lemma A exhibet. Schneider doricam formam *ἀτρέχεια* restituendam censuit; Locrenses fortasse *ἀτράχεια* dixerunt, quos hoc loco Pindarus potuit sequi; cuius formae ignorantia transversos egerit vel doctos grammaticos. Mommsen *Ἀτρέκεια πόλις* probat i. e. *πόλιας*. — *Ζεφυρίων*, plerique antiqui libri *Ἐπιζεφυρίων*. — V. 14. *μέλει*, vett. plerique *μέλλει*. — V. 15. *Κύκνεια* Hermann olim (nunc *Κυκνέϊα* metro aliter discripto), vett. l. *Κυκνέα*, recc. *Κυκνεία*. — V. 16. *Ὀλυμπιάδι νικῶν*, BCOPQRΣ *Ὀλυμπία νικῶν*, A *Ὀλυμπιονικῶν*. — V. 17. *Ἴλᾳ* BDCFΠ et recc., *Ἰόλα* reliqui, schol. utrumque. — V. 20. *θήξαις* A1BC1DO1, reliqui *θήξας*. — *κε* BDN2Q2, reliqui *καὶ*. — *φύντ'* B(D)N1O1 et Schol., reliqui *φῶτ'*, unde conieci *φῶντ'*, cf. Hesych. *φῶντα· λάμποντα*. Kayser *θήξαις δὲ φυᾷ κρατερὸν π. π. ὥρμασεν κλέος*, Rauchenstein *θήξαις δὲ φυὰν ἀνόνᾳ* vel *θήξαις δέ μιν ὥτ' ἀνόνᾳ*, Hartung *θήξαι δέ κε . . . ὁρμᾶσαι*. — *ποτὶ*, A *ποτὲ*. — V. 21. *ὁρμάσαι* BCDEQ1(Ξ) et Schol., cett. vett. *ὁρμᾶσαι*, recc. *ὥρμασε*. — *παλάμᾳ* etiam Schol. agnoscit, ACO *παλάμαις*. — V. 22. *χάρμα*, Hartung *χάρμαν*. — *παῦροί τινες* ABCNO2 et recc., *τινὲς παῦροι* ceteri. — V. 23. *ἔργων*, *ἔργον* G1Ω. Quod dicit schol. *τὸ χάρμα*

ἀγῶνα δ᾽ ἐξαίρετον ἀεῖσαι θέμιτες ὦρσαν Διός, ὃν ἀρχαίῳ
σάματι παρ Πέλοπος
βωμῶν ἰσάριθμον [Ἡρακλέης] ἐκτίσσατο,
ἐπεὶ Ποσειδάνιον
πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

Ἀντ. β΄.

πέφνε δ᾽ Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον
ἀέκοντθ᾽ ἑκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
πράσσοιτο, λόχμαισι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ
κείνους Ἡρακλέης ἐφ᾽ ὁδῷ,
ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον
ἔπερσαν αὐτῷ στρατόν

τὸ ἀπὸ τῆς νίκης ἁπάντων ἑτῶν τοῦ βίου φάος εἴρηκεν, nisi librarii error subest, legit: *ἑτεῶν προπάντων*, cf. Hesych. *ἑτεά, ἀγαθά, ἀληθῆ*. — V. 24. *ἑξαίρετον*, Hermann *ἑξήριτον* coniecit, cuius interpr. sit *ἑξάριθμον*, quod vulgo v. 25 legitur, sed *ἑξήριτον* an graecum sit satis incertum. — *σάματι*, complures *σώματι*. — V. 25. *βωμῶν ἰσάριθμον [Ἡρακλέης] ἐκτίσσατο* scripsi, legebatur *βωμὸν* (*βωμῷ* BDF1G, *βωμῶν* E1) *ἑξάριθμον* (vel *ἐξάριθμον*) *Ἡρακλέης ἐκτίσσατο* (*ἐκτίσατο, ἐκτήσατο, ἐκτίσσατ᾽, ἐκτίσατ᾽*, CNO *ἐκτήσαθ᾽* vel *ἐκτίσαθ᾽ Ἡρακλέης*), unde Triclinius *βίη Ἡρακλέος ἐκτίσσατο* probante Hermanno. Unus A *βωμῶν ἑξάριθμον ἐκτίσσατο* omisso vocabulo *Ἡρακλέης*, quod explicandi gratia antiquitus fuisse supra adscriptum iam in prima editione perspexi, ubi *βωμὸν* sive *βωμῷ* parepigraphen esse ratus *πατὴρ ἑξάριθμον ἐκτίσσατο* scripsi. Scholiastae partim *βωμῷ* (vel potius *βωμῷ θ᾽*) *ἑξάριθμον ἐκτίσσατο* legebant, h. e. ad antiquum tumulum et aram Pelopis certamina sena condidit, partim *βωμῶν ἑξάριθμον*, ut est in A, h. e. certamen cum senis aris condidit; probavit hoc Mommsen, at durum et insolens genus dicendi, neque credibile Pindarum voce *ἑξάριθμον* usum esse; itaque neutra lectio ferenda. Poterat dici *βωμῶν θ᾽ ἓξ ἀριθμὸν ἐκτ.*, h. e. certamen et sex ararum seriem sive ordinem condidit, sed praestat *βωμῶν ἰσάριθμον* (*ἀγῶνα*) *ἐκτίσσατο*, h. e. Hercules sicut senas aras ita etiam totidem certaminum genera instauravit: quoniam littera *I* producitur, scriptum erat *εἰσάριθμον*, inde erroris origo repetenda. Genitivum asciscit *ἰσάριθμος*, quemadmodum *ἰσοδρόμος, ἰσόμορος*, alia, sed apud Soph. Elect. 120 scribendum *λύπης ἀντίρροπον ἄχθος*, ut omnis ambiguitas evitetur. Ceterum ipse olim in ed. 2 audacter novavi *παρ Πέλοπος σταθμῶν᾽ Ἡρακλέης ἐκτίσσατο*, ratus cum substituta esset vulgaris forma *σταθμὸν* et explicandi gratia *βωμὸν* adscriptum, inde ortum esse *βωμὸν ἑξάριθμον*. Kayser scripsit *ὃν . . . ἔθηκ᾽ ἑξάριθμον Ἡρακλέης*, Rauchenstein *τὰ πρῶθ᾽ ἑξάριθμον ἐκτίσσατο*, Hartung *ἰσχὺς Ἡρακλέος ἐκτίσσατο*. — V. 26. *Ποσειδάνιον*, recc. plerique *Ποσειδώνιον*. — V. 28. *ὡς*, A *ὥστ᾽*. — *Αὐγέαν*, nonnulli *Λὐγέα*. — V. 29. *ἀέκονθ᾽* vett., *ἄκονθ᾽* recc. — V. 30. *δοκεύσαις* AB1, v. *δοκεύσας*. — *καὶ κείνους* Boeckh, legebatur *κἀκείνους*. cf. Schol. Hom. Od. *A* 177: *ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος: ἐκ πλήρους ὁ καί· τῷ γὰρ ἐκεῖνος οὐ χρῆται* (inepte vulgo legitur *τῷ καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὐ χρῆται*) *εἰ μὴ ἀναγκασθῇ ὑπὸ τοῦ μέτρου· οὕτως Ἀρίσταρχος*. criticorum principem in Pindaro eandem normam secutum esse consentaneum.

μυχοῖς ἥμενον Ἄλιδος

Ἐπ. β'.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. καὶ μὰν ξεναπάτας
Ἐπειῶν βασιλεὺς ὄπιθεν
οὐ πολλὸν ἴδε πατρίδα πολυκτέανον ὑπὸ στερεῷ πυρί
πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας
ἴξοισαν ἑὰν πόλιν.
νεῖκος δὲ κρεσσόνων
ἀποθέσθ' ἄπορον.
καὶ κεῖνος ἀβουλίᾳ ὕστατος
ἁλώσιος ἀντάσαις θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

Στρ. γ'.

ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἕλσαις ὅλον τε στρατόν
λαίαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
υἱὸς σταθμᾶτο ξάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ
πάξαις Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν
καθαρῷ

διέκρινε, τὸ δὲ κύκλῳ πέδον
ἔθηκε δόρπου λύσιν,
τιμάσαις πόρον Ἀλφεοῦ

Ἀντ. γ'.

μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· καὶ πάγον
Κρόνου προσεφθέγξατο· πρόσθε γάρ
νώνυμνος, ἃς Οἰνόμαος ἦρχε, βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. ταύτᾳ
δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ

V. 33. *ἥμενον* vett. praeter BΩΩ qui *ἅμενον*, quemadmodum recc. Heyne *ἧμενοι*, Thiersch *ἡμένω*, quibus coniecturis adversantur scholia (praeter Thomanum, in quo *λοχήσαντες*), sed commendat emendationem v. 30, etiamsi improbaveris veterum grammaticorum interpretationem *ἐν ὁδῷ* esse idem quod *ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρᾳ* (vid. Harpocr. 139 et quae dixi Philol. XXXII 670). — V. 35. *Ἐπειῶν βασιλεὺς* A(C) NOZ et recc., *βασιλεὺς Ἐπειῶν* ceteri libri antiqui. — *ὄπιθεν* GLNP2 et recc., *ὄπισθεν* vett. — V. 36. *ἴδε* LNPQRZ recc., *εἶδε* vett. — V. 41. *καὶ κεῖνος* Boeckh, v. *κἀκεῖνος*. — *ἀβουλίᾳ* recc., *ἀβουλίαις* vett. — V. 42. *ἀντάσαις* Boeckh, *ἀντήσας* recc., *ἀντιάσας* vett. — V. 43. *ἄρ'*, A *ἄν*. — *ἕλσαις* B, *ἑάσας* A, ceteri *ἵλσας* vel *ἷλσας*. — *τε* om. CGNOQ. — V. 44. *λαίαν* Boeckh, *λαΐαν* vett., *λειΐαν* recc. Hesych. *λαιάν· ἐκκλησίαν, κτῆσιν· Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας*. Ahrens *λάαν* praeferre videtur. — V. 45. *πάξαις* BD, ceteri *πάξας*. — *Ἄλτιν* libri omnes (solus C i. marg. *Ἄλιν*), quemadmodum Leptines, Aristodemus, Dionysius emendarunt, cum *Ἄλιν* repperissent, cf. Pausan. V 10, 1. — V. 46. *πέδον ἔθηκε* recc., *δάπεδον θῆκε* vett. — V. 48. *τιμάσαις* ABC1D, ceteri *τιμάσας*, Hermann *ἀγάλλων*. — V. 51. *νώνυμνος* recc., *νώμυμος* CDFLO1PQRZ, *νώνυμον* ceteri. — *ἃς, ἧς* pars recc.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός· ἶκεν δὲ Μιδέαθεν στρατον ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλᾳ κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν·
Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμᾶς τέλος,
Τίρυνθα ναίων πόλιν·
ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

Ἀντ. δ'.

ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὠλιροθίου·
ἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν·
μᾶκος δὲ Νικεὺς ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσαις ὑπὲρ ἁπάντων,
καὶ συμμαχία θόρυβον
παραίθυξε μέγαν· ἐν δ' ἔσπερον
ἔφλεξεν εὐώπιδος
σελάνας ἐρατὸν φάος.

Ἐπ. δ'.

ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις
τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι καὶ νὺν ἐπωνυμίαν χάριν

libri στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον (X1 εὐθύπονον), Schmid εὐθύδρομον, Hermann σταδίου . . . εὐθὺν πόνον, Thiersch σταδίου . . . εὐθὺν τόνον. — V. 66. ἶκεν DF (Boeckh), ἶκε vett., ἧκεν recc. — Τεγέαν N1OZ (Boeckh), v. Τέγεαν. — V. 67. Δ. δ' ἔφερε π. τ. ACNO, δὲ φέρε rell. vett., Δ. δὲ τέλος πυγμᾶς φέρεν recc. — V. 70. Σᾶμος ὠλιροθίου Boeckh. Schol. legit σᾶμ' Ἁλιρροθίου ut esset periphrasis pro simplici Ἁλιρρόθιος, itaque Didymus legit, quamquam aliter interpretatus; sed schol. etiam aliam lectionem commemorat Σᾶμος ὁ Ἁλιρροθίου, eamque Aristodemus probavit vel coniectura assecutus est, alii denique Σῆρος Ἁλιρροθίου. Libri veteres σᾶμ' ἁλιρροθίου, A σᾶμ' ἁλιρροθίους, nonnulli σῆμ' vel σῶμ' vel σᾶμα δ', interpolati, quorum agmen Ω ducit, σᾶμος ἠείδετο. Ut mittam Hómani commentum κάμψ' Ἁλιρρώθιος, Mommsen iam abiecit coniecturam, quam olim proposuit σᾶμ' Ἁλιρροχθίου sive Ἁλιρρωθίου, interpretatus *signum Neptuni*, i. e. tridens sive heros Mantinensis. — V. 71. ἄκοντι Φράστωρ schol. ad v. 83 et libri, qui Moschopuli recensionem sequuntur, nam vett. ἄκοντι δὲ Φράστωρ, libri Tricliniani ἄκοντι Φράστωρ δ'. — V. 72. δὲ Νικεὺς A, quod Meincke coniecerat, qui praeterea δ' Ἐνιπεὺς proposuit, legebatur δ' Ἐνικεύς. Νικεὺς Argivi hominis nomen CIGr. I 1120. — κυκλώσαις ABD, reliqui κυκλώσας. — ὑπὲρ ἁπάντων, ὑπὲρ ἅπαντας interpolati. — συμμαχία, ADFZ συμμαχίᾳ, schol. utramque lectionem agnoscit. — V. 73. παραίθυξε, complures boni libri παρέθηξε. — ἐν δ', Hartung ἂν δ', non recte, neque scholiastae veteres istam coniecturam tuentur. — V. 76. ἀείδετο δὲ πᾶν, Grashoff ἄειδε δὲ τὸ πᾶν. — V. 78. καὶ νὺν scripsi, καί νυν Hermann, v. καὶ νῦν. Idem postea coni. ἀρχαῖς ἑπόμενοι δὲ προτέραις ἔτι νὺν ἐπωνυμίαν χάριν ἀλκᾶς ἀγερώχου. — ἐπωνυμίαν, coniicio εὐωνυμίαν, prima syllaba correpta, h. e. εὐώνυμον χάριν νίκας. Boni ominis causa, cum laudem victoris praedica-

νίκας ἀγερώχου, κελαδησόμεθα βροντάν
καὶ πυρπάλαμον βέλος
ὀρσικτύπου Διός,
ἐν ἅπαντι κράτει
αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα·
χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων,

Στρ. ε'.

τὰ παρ' εὐκλεΐ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν·
ἀλλ' ὥτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρί
ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ οἱ θερ-
μαίνει φιλότατι νόον·
ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
ἐπακτὸν ἀλλότριον
θνάσκοντι στυγερώτατος·

'Αντ. ε'.

καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ,
'Αγησίδαμ', εἰς 'Αΐδα σταθμόν
ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν.
τὶν δ' ἀδυεπής τε λύρα
γλυκύς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν·

turus est, orditur poeta a Iovė. Hac adiectivi forma utitur Corinna fr. 19, et adv. *εὐωνυμίως* i. e. *sinistra* legitur in titulo Delphico CIGr. I 1711. Hartung scripsit *καί νυν, ἐπωνυμίας χάριν ν. ἀγερώχου, κελ.* — V. 81. *Διός*, Tricliniani libri *Διός γ'*. — V. 84. *ἀντιάξει*, aliquot boni libri *ἀντιάζει*, unus *ἀντιάσει*. — V. 85. *φάνεν*, quod ABC aliique ex corr. exhibent, in multis vett. l. corruptum *φάναι*, *φάνα*, *φάνη*, *φάναιεν* (h. e. *φάναι*). — *εὐκλεΐ* recc., *εὐκλεεῖ* vett. — V. 86. *ὥτε* Boeckh, vulgo *ὥστε*. — V. 87. *ἵκοντι* vett. l., recc. *ἥκοντι*. — *νεότατος* ut Hermann emendavit, NO et ex corr. ACF item schol. vet., *νεότατι* ceteri. — *τὸ πάλιν* recc., *τοὔμπαλιν* (*τ' ἔμπαλιν*, *δ' ἔμπαλιν*, *ἔμπαλιν*) vett. — *δέ οἱ* Boeckh, libri *δέ τοι*, nisi quod NO *δέ τι*. — *νόον*, NFU *νέον*. — V. 88. *ἐπεὶ* ABCDEFOZ recc., *ἐπεὶ ὁ* reliqui vett. — V. 90. *θνάσκοντι*, Hermann *θανόντι*. — V. 91. *καλὰ* X recc., *καλὰ μὲν* vett. — *ἔρξαις* et *ἕρξαις* B, *ῥέξας* A, *ἔρξας* vel *ἕρξας* reliqui, nisi quod nonnulli interpolati *ἔρξαι* vel *ἕρξαι*. — V. 93. *πνεύσαις* B, v. *πνεύσας*. — *βραχὺ*, sch. A etiam *βραδύ*. — *τε* AB(C)DEFO recc., ceteri vett. om. — V. 94. *ἀναπάσσει* BC1EF1N1OX recc., *ἀναπτάσσει* (D)G2QU1, *ἀναπλάσσει* ceteri vett. Mommsen contendit duas tantum lectiones vetustas esse, *ἀναπάσσει* et *ἀναπτάσσει*, ex alterius corruptione ortum esse *ἀναπλάσσει*: at tam veteres scholiastae, quam recentiores unam tantum lectionem *ἀναπάσσει* interpretantur: neque omnino video, quid sit *ἀναπτάσσει*: conveniret huius loci sententiae, at non numero *ἀναπατάσσει*, vid. Hesych. *ἀναπατάξασθαι*, *ἀνακρούσασθαι ἆσμα*. Ceterum *ἀναπάσσει* verbum solitarium num a Pindaro profectum sit ambigi potest: conieci aliquando *ἀναθύσσει*, i. e. *ἀναιθύσσει*, vid. Hesych. *θύσσεται* et *θυσόμεναι*. Schmidt *ἄμ' ὀπάσσει* coniecit.

τρέφοντι δ' εὐρὺ κλέος
κόραι Πιερίδες Διός.

Ἐπ. ε'.

ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος σπουδᾷ, κλυτὸν ἔθνος
Λοκρῶν ἀμφέπεσον μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων· παῖδ' ἐρατὸν δ' Ἀρχε-
στράτου
αἴνησα, τὸν εἶδον κρατέοντα χερὸς ἁλικᾷ
βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον
κεῖνον κατὰ χρόνον
ἰδέᾳ τε καλόν
ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτε
ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.

V. 95. τρέφοντι vett. l. (pauci τρέφουσι) et sch. vet., vulgo ex interpolatione ἔχοντι. — V. 97. ἐγὼ δὲ, CNO ἐγώ τε. — V. 98. ἀμφέπεσον non credo a Pindaro profectum esse, sed ἀμφίεπον. Expectaverit aliquis aoristum, sed ἀμφέσπον insolentia numeri offendit, ἀμφέσεπον, quae sane antiquissima fuit forma, magis etiam insolens, quamquam Boeoti antiquitatis verborum tenaces fuerunt. Hartung scripsit ἀμφιπεσὼν . . . καταβρέχω. — μέλιτι vett. l. et ex parte recc., Triclinius μέλιτι δ'. — V. 99. παῖδ', Hermann πάϊδ' — ἐρατὸν δ' pars recc. ex Moschopuli ut videtur correctione, Dissen ἐρατόν τ', ceteri ἐρατὸν. — V. 100. αἴνησα, A αἰνήσας, EF αἰνέσας. — χερὸς libri Moschopulei, ceteri χειρὸς. — V. 102. χρόνον, libri Tricl. χρόνον γ'. — V. 104. ἅ ποτε ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον Boeckh, secutus vestigia Schmidii, qui scripsit ἅ ποτ' ἀναιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον. Hermann ἅ τε Γανυμήδει ἀναίδητον | πότμον, Mommsen Boeckhium sequitur, nisi quod μόρον quam πότμον maluit edere. Vett. l. ἅ ποτ' ἀναιδέα Γανυμήδει (A γανυμήδεϊ) θάνατον, recc. ἅ τ' et Γανυμήδει exhibent.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Στρ.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα
χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων
ὀμβρίων, παίδων νεφέλας.
εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσῃ, μελιγάρυες ὕμνοι
ὑστέρων ἀρχὰ λόγων
τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

Ἀντ.

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει·
ἐκ θεοῦ δ' ὁμῶς σοφαῖς; ἀνθεῖ τίς ἀεὶ πραπίδεσσιν; 10
ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

V. 1. *πλείστα*, AD *πλεῖστα*, nonnulli recc. *πλείστᾳ*. — V. 4. *πόνῳ*, Hermann *μόχθῳ*. — *πράσσῃ* Hartung, vulgo *πράσσοι*, unde Christ *πράσσει*, C *πράσσων*. — V. 5. *ἀρχὰ* scripsi, atque ita praeter A schol. 1 et 3 legit, vulgo *ἀρχαὶ*, et sic schol. 2. Hartung haec sic immutavit *μελίγαρυν ἐς ὕμνον, ὑστέρων ἀρχὰν λόγων, τέλλεται κτλ.* Wiskemann *τέλλετ' αἰεὶ*. — V. 7. *ἀφθόνητος* libri, *ἀφθόνατος* Heyne. — V. 8. *οὗτος* mirum in modum languet, facilius ferrem *ἀφθόνητος δ' οὗτος Ὀλυμπιονίκαις Αἶνος ἄγκειται*, sed puto poetam scripsisse *τεθμὸς ἄγκειται*, i. e. *θησαυρὸς*, vid. Anacr. fr. 59: *ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμόν*, et Babrius nov. coll. 23, 11 *τεθμὸς ἀνθρώπων*. Et fortasse hoc ipsum repperit scholiasta, qui dicit *ὕμνος ἀφθόνητός ἐστιν ἔπαινος καὶ ἀνάκειται τοῖς Ὀλυμπιονίκαις*, perperam ille quidem *θεσμὸν* interpretatus *ὕμνον*. — *ἄγκειται* schol. et recentiores, *ἔγκειται* veteres l., quod tuetur Schmidt *οὖρος* corrigens. — V. 9. *ποιμαίνειν*, Hecker *πορσαίνειν*. — V. 10. *ἐκ θεοῦ δ' ὁμῶς σοφαῖς ἀνθεῖ τίς ἀεὶ πραπίδεσσιν*; scripsi (in proecdosi *ἀεὶ σοφαῖς ἀνθεῖ τίς ὁμῶς πρ.*), legebatur *ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν*, sed *ἐσαεὶ*, quod ignorant vett. libri, additum a correctore. Ego ut hiatum ingratum removerem olim scripsi *ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ἐσαιεί*, Hartung *ἄνθησεν ὁμῶς πραπίδεσσιν*, ubi scholiasta duce recte *ὁμῶς* restituit, idque plane firmant codices NO *ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ὅμως ὤν ἴσθι νῦν* et C *ἀνθεῖ πραπίσιν*. *ὅμως ὤν ἴσθι νῦν*, sed hoc quoque grammatici alicuius supplementum, non germana lectio, ut Mommseno visum, qui quidem *ἀνθεῖ πραπίδεσσιν*. *ὁμῶς ὤν ἴσθι νῦν* scripsit, quod nullo pacto convenit, neque scholiastae interpretatione firmatur, qui *ἀεὶ* reperit, sed *ἀνὴρ* ignorat, videtur autem legisse *ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφὸς ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ὁμοίως* vel *ἀνθεῖ τις ὁμῶς πραπίδεσσιν*. Sed ne haec quidem satis apta sententia, quam recuperabimus interrogatione restituta, hoc enim poeta dicit: ne poetae quidem, in quo divinitus insita est sapientia, semper adest ingenii copia; veniam enim petit, quod nunc brevissimo carmine defungitur, mox ampliter victoris laudes celebraturus. Leutsch coniecit *ἐκ θ. δ' ἀ. σ. ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ὁμοίως*, Heimsoeth *ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφὸς λάμπει πραπίδεσσιν ὁμοίως*. — V. 12. *ἴσθι νῦν κτλ.* vix integra, nam *ἴσθι νῦν* mirum in modum languet, neque apte praegressis subiicitur; fortasse scribendum: *οἶσθα νῦν, Ἀρχεστράτου παῖ· τεᾶς δ' Ἀγησίδαμε κτλ.*

Ἐπ.

κἄμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
ἁδυμελῆ κελαδήσω,
τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
ἔνθα συγκωμάξατ'· ἐγγυάσομαι
ὔμμιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατόν
μηδ' ἀπείρατον καλῶν,
ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γάρ
ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλῴπηξ
οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος.

Schmidt haec sic conformavit: *τά κεν ἁμ. γλ. π. ἐθέλοι, ἐκ θεοῦ δ' ὅμως, σοφαῖς ἀνθεῖν πραπίδεσσιν· ἀγήρων ἴσθι νῦν κτλ.* — V. 13. *κῶμον* scripsi (idem Schmidt proposuit), in proecdosi dedi *κόμπον*, legebatur *κόσμον*, quod iam veteribus interpretibus negotia facessivit, qui *δεξάμενον* supplent. — *ἐπὶ*, A *ἀμφὶ*, quae haud insolens est permutatio, non debebat igitur hoc, quod numerum corrumpit, Mommsen probare. — V. 15. *Ἐπιζεφυρίων*, Schmidt *ἐπὶ Ζεφυρίῳ*. — V. 17. *ὔμμιν* scripsi, item de Jongh, cuius editione uti non licuit, legebatur *μή μιν*, ac fortasse scholiastae id ipsum, quod restitui, legerunt. Thiersch *μή τιν'*, Hartung *μὴ μὲν* i. e. *μὴ μὴν* scripsit. — *φυγόξενον*, ACNOΞ *φυγόξεινον*. — V. 18. *μηδ'*, codd. plerique *μή δ'*, in proecdosi *μήτ'* scripsi. V. 19. *ἀκρόσοφον δὲ* EFΔ recc. plerique, nam veteres *ἀκρόσοφόν τε*. — V. 20. *ἐμφυὲς*, *εὐφυὲς* AMU. — V. 21. *οὔτ'*, *A οὐδ'*. — *διαλλάξαιντο*, Hartung *διαλλάξαιντ' ἄν*.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩι

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩι.

ΩιΔΗ ΙΒ.

Strophae.

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ –

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ ⏑

5 ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –

± ∪ – ⏑ ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑

Epodus.

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ∪

± ∪ ● – ∪ ∪ – – ± ∪ – ∪ ± ∪ ⏑

± ∪ – – ± ● ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ –

– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – –

5 ± ∪ – ∪ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ –

±∪ – – ± ∪ – – ±∪ – ±∪ – – ±∪ – –

„Huius odae versuum descriptio ob brevitatem carminis in nonnullis dubitationem admittit, cuius causa in ipsa re sita est. Igitur non opus mihi videtur, ut de singulis dicam, excepto ultimo epodi versu. Qui quum vulgo distraheretur in binos,

± ∪ – – ±∪ – –

±∪ – ∪ ±∪ – ± ∪ – –

ob vocabuli divisionem certe unus debebat esse pentameter trochaicus acatalecticus:

±∪ – – ±∪ – – ±∪ – ∪ ±∪ – – ± ∪ – –

cuius exemplum extat nullum. Catalecticus in fine epodi positus Nem.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαί
νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι
κἀγοραὶ βουλαφόροι. αἴ γε μὲν ἀνδρῶν
πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι
κυλίνδοντ' ἐλπίδες·

Ἀντ.

σύμβολον δ' οὔ πώ τις ἐπιχθονίων
πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεόθεν·
τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.
πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς
ἀντικύρσαντες ξάλαις ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μικρῷ πεδ-
— ἄμειψαν χρόνῳ.

Ἐπ.

υἱὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεά κεν
ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησεν ποδῶν,
εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερσε πάτρας.
νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος
καὶ δὶς ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάξεις, ὁμιλέων παρ' οἰκείαις
ἀρούραις.

quod non recte Mommsen recepit. Quod veteres interpretes ambigere videntur, poeta utrum Pacem an Fortunam invocet, haud dubie breviantis error est, qui in vetere commentario poetae alicuius locum adscriptum repperit, ubi Pax Iovis Liberatoris filia dicta. — V. 4. *τε λαιψηροὶ*, *δὲ* Gramm. Harlej. post Hephaest. 330, fortasse recte. — V. 6. *τὰ δ'*, Schmid *ταὶ δ'*. — *ψεύδη* ed. Moreliana, libri *ψευδῆ*. Schol. legit *ψεύδη*, quamvis *ψευδῆ* scriptum sit. — *τάμνοισαι* veteres (praeter B) et Scholia, v. *τέμνοισαι*. — V. 9. *τετύφλωνται*, *τετύφλωται* E1F1R. — *φραδαί* AC, *φράδαι* ut vid. reliqui. — V. 12. *ἐσλὸν* vel *ἐσθλὸν* vett. exhibent. — *πήματος ἐν*, Bossler *πήματος ἔκ*. — *πεδάμειψαν*, B2 *ποτάμειψαν*, PQRZ *προσάμειψαν*. — V. 13. *ἦτοι*, plerique *ἤτοι*. — V. 14. *ἐνδομάχας*, EΠ *ἐνδομάχαις*. — *συγγόνῳ*, Σ *συγγόνων*, Hartung *συγγενεῖ*. — V. 15. *κατεφυλλορόησεν* Hermann, v. *κατεφυλλορόησε*. Olim *κατεφυλλοχόησε* conieci coll. Phrynicho Bekk. An. I 71, 11. — V. 16. *Κνωσίας*, AMNO *Κνωσσίας*. — *σ' ἄμερσε* A, ut coniecerat Jacobs, et sic videtur Sch. legisse, v. *ἄμερσε*. — V. 17. *νῦν δ' Ὀλ.*, A *νῦν δ' ἐν Ὀλ·* — V. 18. *δὶς ἐκ Πυθῶνος* vett. praeter A, qui *διὲκ Πυθῶνος* non recte probante Mommseno, recc. *ἐν Πυθῶνι*, quemadmodum etiam Gr. Harl. p. Heph. 329 (qui deinde mire *παρ' οἰκείαις τροφαῖς*). Pindarus consulto scripsit mutata structura *ἐκ Πυθῶνος*, ut dilucide binas Pythias victorias significaret.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩι

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩι ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩι.

ΩιΔΗ ΙΓ.

Strophae.

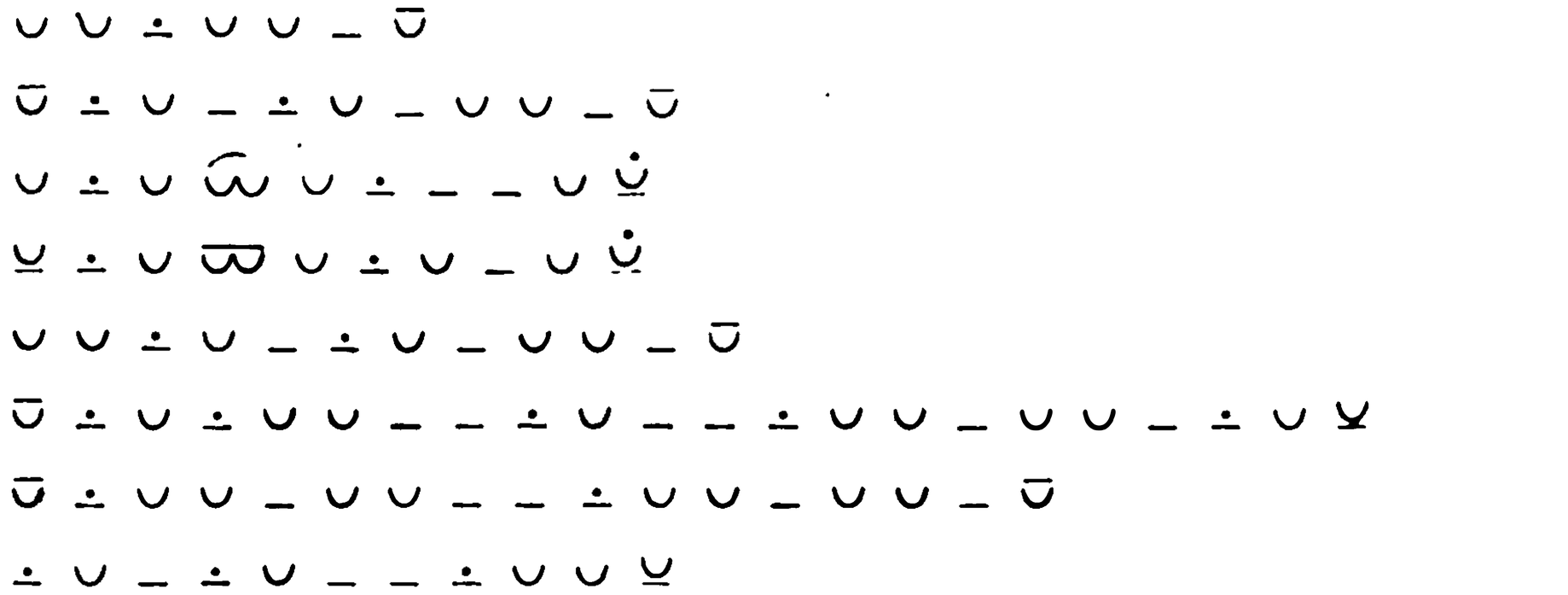

Epodi.

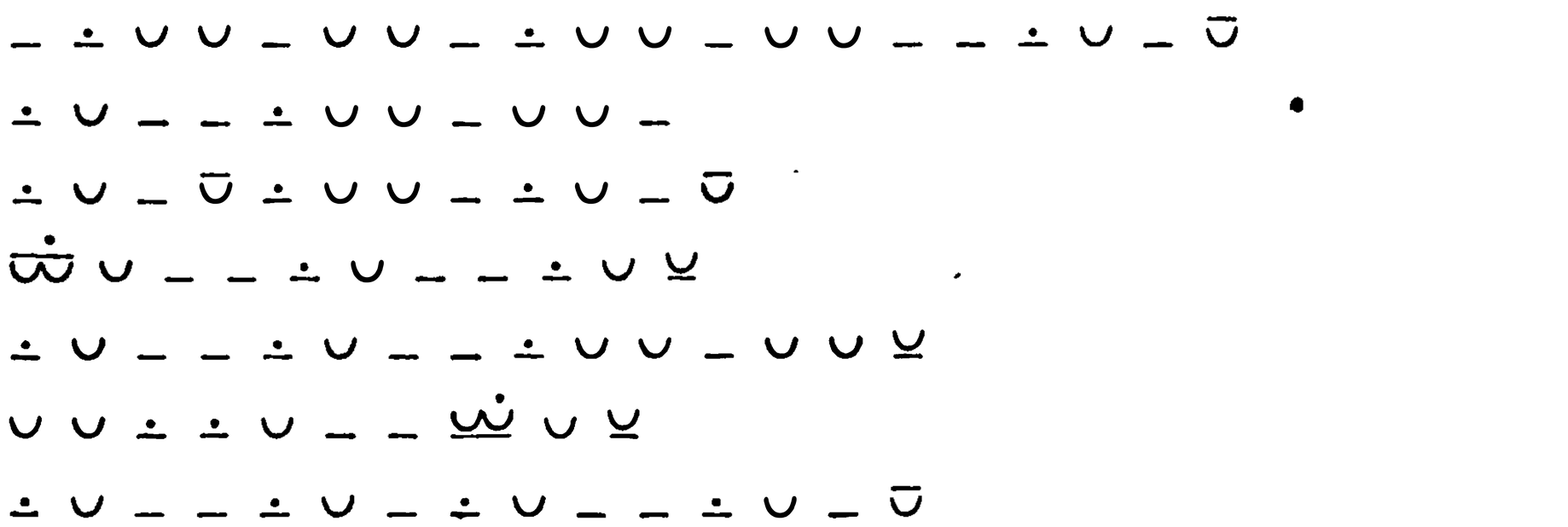

Inscriptioni, quam om. B, plerique libri addunt *νικήσαντι οϑ' Ὀλυμπιάδα.*

Strophae v. 3 et 4 pentapodiae sunt iambicae, sed primus pes dipodiae vice fungi videtur. In epodo Boeckh in priore ed. v. 5 et 6 in unum coniunxit hoc modo:

rectius in altera edit. separavit. Numeros huius carminis satis pro arbitrio Byzantini grammatici interpolaverunt, quibus interpolationibus fidem habens Hermann multa aliter constituit; praeterea ep. v. 7 in binos versiculos divisit, hoc quidem probabiliter.

Στρ. α'.

Τρισολυμπιονίκαν
ἐπαινέων οἶκον ἅμερον ἀστοῖς,
ξένοισι θὲ θεράποντα, γνώσομαι
τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου
πρόθυρον Ποτιδᾶνος, ἀγλαόκουρον·
ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασιγνήτα τε, βάθρον πολίων
ἀσφαλές,
Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου,
χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος·

Ἀντ. α'.

ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν
Ὕβριν, Κόρου ματέρα θρασύθυμον.
ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
ὔμμιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον ἀγλαΐαν
ὥπασαν
ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις,
πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

Ἐπ. α'.

Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ' εὐρόντος
ἔργον.

V. 1. *τρισολυμπιονίκαν*, B *τρὶς ὀλ.* — V. 3. *ξένοισι* EFNI et recc., *ξείνοισι* vett. — *δέ*, CNO *τε*. — V. 5. *Ποτιδᾶνος* vel *Ποτειδᾶνος* libri veteres plurimi, quam scripturam commendat Potidaeae Corinthiorum coloniae nomen, quae Atticis *Ποτείδαια* antiquitus dici solet. Contra *Ποσειδᾶνος* BC(N)OR1ΞΩ, *Ποσειδῶνος* recc. plerique. — V. 6. *ἐν τᾷ γὰρ* CD1NO1PQΞΩ et Moschop., *ἐν τᾷ δὲ γὰρ* vett. ceteri, *ἐν τᾷδε δ'* Tricl. — *κασιγνήτα*, *κασίγνηται* BD1Y et recc. — *ἀσφαλές* Schmid, libri praeter Ω *ἀσφαλής*. Deinde Schmid et Hermann verba sic traiiciunt: *Δίκα*, *πολίων ἀσφ. βάθρον*. — V. 7. *ὁμότροφος* C1N2OR1 schol., *ὁμότροπος* rell. — *Εἰράνα* CO, *εἰρήνα* vel *εἰρήνη* ceteri. In titulo Delphico n. 259 ed. Wescher et Foucart nomen mulieris constanter *Εἰράνα* scriptum. — *τάμιαι*, Mommsen *τάμι'*. — V. 9. *ἀλέξειν* C (Boeckh), *ἀλεξεῖν* ceteri. — V. 10. *θρασύθυμον* CD2HNOX*ΓΔΘΠΣΥ*, *θρασύβουλον* Da, ceteri *θρασύμυθον*. In locum *ματέρα* substituit Hartung *θυγατέρα*, eodem tendit interpunctio, quam Mommsen in compluribus libris repperit *Ὕβριν κόρου, ματέρα θρασύμυθον*, hinc Germanus interpretatur *ἐκφεύγειν τὴν ὕβριν τὴν θυγατέρα τοῦ κόρου, τὴν μητέρα τὴν θρασύμυθον*. — V. 14. *ὔμμιν*, *ὔμμῑ* BG, ceteri *ὔμμι*, *ὖμμι*, *ὖμμιν*. — *ὥπασαν*, Tricl. *ὥπασάν γ'*. — V. 15. *ὑπερελθόντων*, *ὑπερελθοῦσιν* Mosch. — *ἐν ἀέθλοις* G (lemm.) ZΞ, *ἐν ἀέθλοισι* vett., *εἰν ἀέθλοισι* recc. — V. 17. *σοφίσμαθ'· ἅπαν* recc., *σοφίσματα· πᾶν* N2PQRU, *σοφίσματα· ἅπαν* rell.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου τ' ἀελίῳ ἀμφ' ἑνί,
μηνός τέ οἱ
τωὐτοῦ κρανααῖς ἐν' Ἀθάναισι τρία ἔργα ποδαρκής
ἁμέρα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις,

Ἐπ. β'.

Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις· ἐν δ' ἀμφιάλοισι Ποτιδᾶνος τεθ-
μοῖσιν
Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀοιδαί·
ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε,
ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος· δηρίομαι πολέσιν
περὶ πλήθει καλῶν· ὡς μὰν σαφές
οὐκ ἄν εἰδείην λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Στρ. γ'.

ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ
μέτρον· νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς

V. 37. *Πυθοῖ τ'*, CNO *Πυθοῖ δ'*. — *τ' ἀελίῳ* scripsi, B *τἀλίῳ*, rell. *τ' ἀλίω*, *τ' ἀλίῳ* vel *θ' ἀλίῳ*. — V. 38. *τωὐτοῦ*, complures *ταὐτοῦ*. — *τρία*, interpolati *τρία μὲν* vel *τρία μὰν*. — V. 40. *Ἑλλώτια*, fort. rectius scribas *Ἑλλώτια* (itaque compl. libri tam vett. quam recc.) nam dea *Ἑλλωτὶς* videtur dicta, quod *ἐν λωτῷ* olim eius fuit simulacrum. — *Ποτιδᾶνος* plerique l., alii *Ποτειδᾶνος*, *Ποσειδᾶνος*, *Ποσειδῶνος* ut v. 5. — V. 41. *Πτοιοδώρῳ*, in proecdosi *Πτῳοδώρῳ* scripsi. Nomen hoc revocandum est ad Apollinis cognomen *Πτῷος*, quemadmodum etiam Boeotiae mons *Πτῷον* dictus est. In titulis Thebanis est *ΠΤΩΙΟΣ*, et solennitas Apollini dicata *ΠΤΩΙΑ*, vid. Keil Syll. Inscr. Boeot. 70, 133, 142; hinc hominum nomina *Πτῴων* et *Πτωΐς*. Igitur etiam hic *Πτῳόδωρος* exspectaveris: sed iam nihil novandum censeo: in hoc nomine videntur antiquam scribendi consuetudinem tenuisse, ita Thebanus *Πτοιόδωρος* est ap. Thucyd. IV 76, item Megarensis ap. Demosth. de cor. 295' de f. leg. 295, Philodem. de vitiis p. 19 ed. Sauppe, Plut. vit. Dion. 17, Lucian. dial. mort. 7 (saepius). Valer. Max. IV 1, 3 (ex Sauppii correctione) et Harpocr. 261. — V. 42. *Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀοιδαί*, libri *τέρψιές θ'* (*θ'* plerique vett. om., pauci *γ'* exhibent) *ἕψοντ' ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί*, nisi quod in B corr. *τερψίαι θ'*, N *τερψία θ'* et *τερψίαις* vestigia alterius lectionis comparent. Schol. praeter vulgatam scripturam etiam emendatam agnoscit: *καὶ ἥδε μὲν ἡ ἐξήγησις οὕτως, εἰ τὰ τῆς γραφῆς, ὡς ἔν τισιν, ἔχει τὸν τρόπον τοῦτον . . . εἰ δὲ ὀνόματα λαμβάνομεν τὸ Τερψίας* (*Ἐρξίας* codd. aliquot) *καὶ Ἐρίτιμος, ἔσται τῆς διανοίας, ὡς εἴπομεν.* unde locum emendavit Schmid. Praeterea Bothe *ἔσποντ'* coni. — V. 44. *πολέσιν* vel *πολέσι* libri, nisi quod DF *πολέσσι*, quod recepit Mommsen, *πολίεσσι* Hermann, fort. *πόλισιν*. — V. 45. *μὰν*, nonnulli *μὲν*. — V. 46. *οὐκ ἄν*, plerique *οὐ κἄν*. — V. 47. *ἐν* om. CN. — V. 49. *δὲ* recc., *δ'* vett. Hermann *δ' ἅτ'*, Heyne *γάρ*, Pindarus scripserat *Ϝίδιος*, quemadmodum scriptum in titulis Locrensium et in

μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ, Σίσυφον μὲν πυκνότατον παλάμαις ὡς θεόν,
καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν θεμέναν γάμον αὐτᾷ,
ναΐ σώτειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

Ἀντ. γ'.

τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ
πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν
ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τάμνειν τέλος,
τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρέος
Ἑλέναν κομίξοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
εἴργοντες· ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρόμεον Δαναοί. τοῖσι μέν
ἐξεύχετ' ἐν ἄστει Πειράνας σφετέρου πατρὸς ἀρχάν
καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον·

Ἐπ. γ'.

ὃς τᾶς ὀφιώδεος υἱόν ποτε Γοργύνος ἦ πόλλ' ἀμφὶ κρουνοῖς
Πάγασον ξεῦξαι ποθέων ἔπαθεν,
πρίν γέ οἱ χρυσάμπυκα κούρα χαλινόν
Παλλὰς ἤνεγκ', ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
ἦν ὕπαρ, φώνασε δ'· Εὔδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ;
ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,
καὶ Δαμαίῳ νιν θύων ταῦρον ἀργᾶν πατρὶ δεῖξον.

tabulis Heracleotarum. — *σταλείς*, Christ *σταθείς*. — V. 50. *μῆτιν*, *μᾶτιν* NO. — V. 51. *ἡρωΐαις* CNO recc., *ἡρώαις* cett. — V. 52. *ψεύσομ'* recc., *ψεύσομαι* vett. — *Κορίνθῳ*, NO *Κορίνθου*, hinc alii *Κορίνθω*, *οὐ σίσυφον*. — *ὡς θεὸν*, Bossler *αἰνέων* vel *ὑμνέων* coniecit, quemadmodum in F scriptum *λέγων ὡς θεόν*. — V. 53. *γάμον* vett., *τὸν γάμον* recc. — *αὐτᾷ*, *αὐτᾷ* recc. plurimi, utrumque BΠΣ. — V. 54. *προπόλοις* BC1EF1GO1 recc., *προσπόλοις* ceteri. — V. 56. *ἐδόκησαν*, *ἐδόκασαν* Cramer An. Par. I 285. — V. 57. *τάμνειν* CDNO2, *τέμνειν* rell. — V. 58. *γένει φίλῳ*, *φίλῳ γένει* PR1. — *Ἀτρέος* et *Ἀτρέως* libri vett., *Ἀτρέως* recc. — V. 59. *κομίξοντες* Hecker, *κομίζοντες* libri. — *ἀπὸ πάμπαν*, vett. plurimi *ἀποπάμπαν*. — V. 60. *τοῖσι μέν*, fort. *τοῖς ὁ μὲν*. Schmid *μὰν*. — V. 61. *ἄστεϊ* CNO recc., *ἄστει* cett. — *πατρὸς* vett. et Cram. An., *μὲν πατρὸς* recc. — V. 67. *φώνασε*, Mommsen *φώνησε*. — V. 68. *ἄγε*, *σὺ δ' ἄγε* Hermann, *ἄγε δὲ* Mommsen. — *δέκευ* CΓΔΘ, *δέχευ* (*δέχου*) rell. — V. 69. *νιν* COΓΘ1Ξ, *μιν* cett. — *ἀργᾶν* Hermann, *ἀργᾶντα* (*ἀργάντα*), quod Mommsen tuetur, vett., *ἀργὸν* recc. Eustath. Il. 1286, 3, Od. 1430, 62. et 1454, 7 ex Pindaro *ἀργᾶντες ταῦροι* affert. Pindarus *ἀργᾶν* pro *ἀργᾶντα* dixit, quemadmodum Hesiodus *ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν*, et Alcaeus, si fides

Στρ. δ'.

κυάναιγις ἐν ὄρφνᾳ
κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν
ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδί.
παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,
ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν πράγματος, ὥς τ'
ἀνὰ βωμῷ θεᾶς
κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος, ὥς τέ οἱ αὐτά
Ζηνὸς ἐγχειρεραύνου παῖς ἔπορεν

Ἀντ. δ'.

δαμασίφρονα χρυσόν.
ἐννυπνίῳ δ' ᾗ τάχιστα πιθέσθαι
κελήσατό νιν, ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
κραταίποδ' ἀναρύῃ Γαιάοχῳ,
θέμεν Ἱππίᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.
τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα
κούφαν κτίσιν.
ἦτοι καὶ ὁ καρτερὸς ὁρμαίνων ἕλε Βελλεροφόντας,
φάρμακον πραὺ τείνων ἀμφὶ γένυι,

est Choerobosco Epim. I 95 (Bekk. An. III 1183) *Αἴαν* (Fr. 48) metri necessitate coactus, ut grammaticus ille dicit: *οἱ γὰρ ποιηταὶ μέτρῳ δουλεύοντες πολλάκις διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου παραβαίνουσι τὸν κανόνα*, neque tamen linguae legibus aut consuetudine neglectis: multo maiore audacia usus Nicander *ἀργήεις κύλικες* et similia dixit, de quibus vide Meineke Exerc. in Athen. I p. 16, Lobeck. Pathol. I 5. — V. 70. *κυάναιγις* (ita B) scripsi, v. *κυαναιγίς*, sed *μελάναιγις* proparoxytonon esse docet Herodian Schol. Il. *B* 175. cf. Lobeck Prol. Pathol. 455, Paralip. 241. — V. 71. *κνώσσοντι*, Hermann *πνέοντι*. — *τόσα* DFH1 ut Schmid, *τόσσα* rell. — V. 72. *ἔπαλτ'* a verbo *πάλλειν* libri, Boeckh *ἐπᾶλτ'* a verbo *ἐφάλλεσθαι*. Sed vide Spitzneri Exc. XVI ad Hom. Il. — V. 76. *ἀπὸ κείνου* Boeckh, legebatur *ἀπ' ἐκείνου*. — *ὥς τε*, *ὅππως τε* recc., Hermann *χρηΐσιος ὥστε*. — V. 79. *δ' ᾗ* Kayser et Hecker, quod firmat E *δ' ἅ*, vett. *δαὶ* vel *δὲ*, recc. *δ' ὡς*. — *πιθέσθαι* DFUXZΠΣ et pars recc., ceteri *πείθεσθαι* vel *πίθεσθαι*. — V. 80. *νιν* CNOΓΔΘ, *μιν* rell. — V. 81. *κραταίποδ'* vett. (B *κραιταίποδ'*), *καρταίποδ'* recc. — *ἀναρύῃ* vel *ἀναρρύῃ* vett., *ἀνερύῃ* Mosch., *ἀνρύῃ* Tricl., *αὐερύῃ* ed. Rom. et schol. vulgata (sed codd. *ἀναρύῃ*). — *Γαιαόχῳ* vett., *Γεαόχῳ* recc. — V. 82. *Ἱππίᾳ ΓΔΘ* Mosch., *ἵππειᾳ* cett. — *εὐθὺς*, NOP *ἐγγύς*. — V. 83. *τελεῖ* vett., *πληροῖ δὲ* recc., *τέλλει* Hermann. — *παρὰ ἐλπίδα* recc., *τὰν παρ' ἐλπίδα* vett. Hartung scripsit *παρ' ὅρκον τοι παρά τ' ἐλπίδα*. — *κτίσιν ΓΘ2* Mosch., *κτίσιν γ'* Tricl., *κτῆσιν* vett. Bossler *κρίσιν* coniecit. — V. 84. *ἦτοι*, libri *ἤτοι*. — *ἕλε* vett., *ἔλαβε* recc., *ἕλε μὲν* Hermann. — V. 85. *τείνων*, *τεῖνον* B2. — *γένυι* Hermann et lemma B, *γένυϊ* vett., *γένυ* recc., *γένυσιν* sch.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἰσθμοῖ τά τ' ἐν Νεμέᾳ παύρῳ γ' ἔπει θήσω φανέρ'
ἀθρό', ἀλαθής τέ μοι
εἰς ὅρκος ἐπέσσεται ξξηκοντάκι δὴ ἀμφοτέρωθεν
ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἑσλοῦ.

Ἀντ. ε'.

τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν
ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι·
τά τ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
νῦν δ' ἔλπομαι μέν, ἐν θεῷ γε μάν
τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,
Διὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν. τὰ δ' ὑπ'
ὀφρύϊ Παρνασίᾳ
ἔξ· Ἄργει δ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις· ὅσα τ' Ἀρκάσι (βάσσαις)

V. 98. Pro *ἔπει θήσω* BCO1G2 exhibent *ἐπιθήσω*. — V. 99. *εἰς ὅρκος ἐπέσσεται* scripsi (*ὅρκος* hic testis est iuris iurandi), cum in proecdosi exhibuerim *ἀλαθής τ' ἐμεῦ ἓξ ὅρκος ἐπέσσεται*, legebatur *ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται*. Hartung scripsit *ἀλ. τέ μοι ἀνθόρκιος ἔσσεται*, Bossler *εὐόρκῳ*. Libri fere *ἔξορκος*, BV2 *ἐξ ὅρκος*, D1 *ἐξόρκος*. — *δὴ* Hermann et Boeckh, libri vett. *δ'*, recc. *γὰρ*. — *ἀμφοτέρωθεν*, Tricl. *ἀμφοτέρωθέν γ'*. — V. 103. *τά τ'*, *τὰ δ'* CNO et fort. sch., probante Boeckhio. — V. 104. *μέν*, NO *μάν*, om. complures vett. — *γε μὰν*, NO *γε μέν*. — V. 105. *γενέθλιος* N et recc., *ὁ γενέθλιος* vett., conieci aliquando *ὁμογνίος*. — V. 106. *Διὶ* Boeckh, libri *Διῖ*. Equidem, cum olim hic et aliis locis *Διὶ* scripsissem, nunc Boeckhium sequor. Pindarus nusquam bisyllabo *Διΐ* utitur, ingratam eiusdem litterae iota iterationem evitans, itaque verisimile poetam etiam in scribendo simplici littera defunctum esse, velut est in titulis CIGr. I 11 *τῷ Διὶ Ὀλυνπίῳ* et 16 *τοὶ Συρακόσιοι τῷ Δί*, (nam quod in novicia charta Aegyptiaca LXIII, col. I 6 ed. Par. legitur *καὶ τῷ Διὶ ἱκανῶς ἐπανήγομεν*, fortasse scribentis error est), item in compositis *Δίφιλος*, *Δισωτήρια*, *Διπόλεια*, *Δικέτας* hominis Thebani nomen ap. Polyb. XXVII 1 et 2 (h. e. *Διικέτας*, similia *Ζηνικέτης* Strabo XIV 671, *Ματρικέτας* Theophr. *π. σημ.* c. 4, *Ἰσμεινικέτας*, de quo vid. Keil Inscr. Boeot. 102, et *Ἀπολλωνικέτης* CIGr. II 3137, I 21). Contractam formam *Διὶ* Choeroboscus I 195, ubi de *ὅφι* disputat, non agnoscit ac male *Δῖ* scribit, pariterque Pindari schol. ignorant praeter recentem Pyth. VIII 99 a Mommseno editum. — *τοῦ τ'*, *τῶ τ'* (*τῶτ'*) PQRTXZG2, *τό τ'* EF. — Goram *ἐκδώσομεν πράσσειν* requirit. — *ὑπ'* quod olim ex coniectura pro *ἐπ'* restitui, testantur CNO. — *Παρνασίᾳ* et *Παρνασσίᾳ* libri. — V. 107. *ἔξ· Ἄργει δ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις* scripsi, B *ἓξ ἄρατο ἐν ἄργει δ'*, C *ἓξ, ἄργει θ'*, reliqui vett. *ἐν ἄργει δ'* (NOΘ *θ'*), interpolati *ἀμφ' Ἄργεῖ θ'* vel *ἀμφ' Ἄργει τε*. Solus C proxime ad verum accedit, cui proximus B, sed *ἄρατο* manifestum interpretis additamentum (rectius scripsisset *ἄραντο*), item *ἐν*, quod ceteri quoque tuentur. Mommsen scripsit *ἓξ ἄρατ'· ἐν Ἄργει κἀν Θήβαις*. — *ὅσα τ' Ἀρκάσι βάσσαις* scripsi, libri *ὅσα τ'* vel *ὅσσα τ' Ἀρκάσιν* (R *ἐν Ἀρκ.*) *ἀνάσσων* vel *ἀνάσων*, recc. *ἀρκάσ' ἀνάσσων*. Pro *ὅσα τ'* rectius opinor scripseris *ὅσα δ'*, nam *μαρτυρήσει* tantum Arcadicas victorias spectat, itaque post *Θήβαις* plene interpunxi. *Ἀνάσσων* nihil est nisi antiqua pare-

μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ·

Ἐπ. ε΄.

Πέλλανά τε καὶ Σικυῶν καὶ Μέγαρ᾽. Αἰακιδᾶν τ᾽ εὐερκὲς ἄλσος,
ἃ τ᾽ Ἐλευσίς, καὶ λιπαρὰ Μαραθών
ταί θ᾽ ὑπ᾽ Αἴτνας ὑψιλόφου καλλίπλουτοι
πόλιες, ἃ τ᾽ Εὔβοια. καὶ πᾶσαν κατά
Ἑλλάδ᾽ εὑρήσεις ἐρευνῶν μάσσον᾽ ἢ ὡς ἰδέμεν.
ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν·
Ζεῦ τέλει᾽, αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

pigraphe voci ἄναξ suprascripta, quae expulit germanum aliquod vocabulum; scripsi βάσσαις, nam in convalle olim Lycaea celebrari solita sunt, cf. Curtius Pelop. I 300, cum antea coniecissem πράχθη, vel Ἀρκασίδαισιν, Kayser Ἀρκάσιν ἄθλοις, Rauchenstein Ἀρκάσιν ἔργα, Hermann olim Ἀρκὰς ἀνάσσων, postea ὅσα δὲ Ἀρκάσι μάσσω, Mommsen ἄσσον, Schmidt si recte intelligo ἀνθέων, Schnitzer ἄκρων, Christ ἵστωρ, Hóman βωμὸν μαρτ. Λυκαίου Ζηνὸς ἄναξ, Hartung τά τ᾽ ἐν Ἀρκάσιν ἔργα μαρτυρήσαι Λυκαίου βωμὸς ἂν ξξ. Scholiastam non legisse ἀνάσσων manifestum est, nam dicit: καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γέγονε τοῦ στεφάνου, ὁ βωμός ἐστι μάρτυς ὁ τοῦ Λυκαίου Διὸς καὶ ἡ ἐκεῖ ἀγομένη πανήγυρις· ἐκεῖ γὰρ νικήσας ἐστέφθη. igitur ille ἄναξ ad victorem rettulit, et coronae mentionem in suis repperit libris, velut Ἀρκάσι θαλλῶν ἄναξ: neque tamen hoc probari potest, nam Lycaea non erat coronarium certamen, sed χαλκὸς erat praemii loco, vid. Nem. X 43. Denique proximo versu futurum μαρτυρήσει non satis conveniens, scribendum μαρτύρησιν vel potius μαρτυρεῖ σφιν Λυκαίου βωμὸς ἄναξ: quandoquidem debebat poeta aliquo certe loco indicare haec ad Oligaethidarum gentem universam pertinere: alioquin facile poterat aliquis de Xenophonte cogitare, in quem errorem scholiasta praeter alios incidit. — V. 109. Πέλλανά Hermann, v. Πελλάνα. — Αἰακιδᾶν, N Αἰολιδῶν. — V. 112. κατὰ recc., καθ᾽ vett. — V. 113. μάσσον᾽ E2O2Θ2 recc., μᾶσσον vett. — ἢ ὡς, Christ ἢ ὅσσ᾽. — ἰδέμεν haud dubie corruptum, Hartung ἀριθμεῖν scripsit, ego conieci τιθέμεν, ut idem sit quod ψῆφον τιθέναι, rationem subducere, Schmidt ὐδέμεν coniecit. — V. 114. ἄνα Pauw et Boeckh, cum codd. ἀλλὰ exhibeant, sed pro vocativo vocis ἄναξ habent et iungunt haec cum sequentibus, at ἄνα est exhortantis estque post ποσίν distinguendum, quemadmodum Sch. 1 et 2 et Kayser. Hartung item post ποσίν distinguit, sed ἄνα quemadmodum Boeckh interpretatur, Schneidewin ἄνα, κούφοισί μ᾽, Goram ἰδέμεν ἄλα κούφοισιν ἐκν. π., Hermann, cum olim ἀνὰ coniecisset, postea scripsit σὺ δ᾽, ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν, Ζεῦ τέλει᾽, αἰδώ τε δός κτλ. — V. 115. τέλει᾽ Boeckh, τέλειε libri vett. praeter B τέλεαι, τέλει C et recc. Mommsen scripsit τελέαν, atque ita videtur legisse sch. 2, nam interpretatur ὦ Ζεῦ, τελεστικωτάτην τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν. — αἰδῶ δίδοι Boeckh, αἰδῶ τε δίδοι vett., αἰδῶ διδούς recc.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΑΣΩΠΙΧΩι ΟΡΧΟΜΕΝΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ΩιΔΗ ΙΔ.

_ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏒ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ _ _

⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏓

⏑̣ ⏑̣ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ _

⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ _ _

5 ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ _

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑̣ ⏒

⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ _ _

⏑ ⏑ _ ⏔ _ ⏑ ⏑̣ _ ⏑ _

⏑ ⏑ ⏑ _ ⏔ _ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏒

10 _ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ Λ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏒

_ ⏔ ⏑ ⏑ _ _ ⏑ ⏑

⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ _ _

Inscriptionem Schmid ad modum reliquorum carminum conformavit, codices aut breviorem exhibent, omisso *παιδί* vel *σταδιεῖ* vel utroque vocabulo, aut pleniorem, *σταδιεῖ παιδὶ Κλεοδάμου*, quibus alii addunt *νικῶντι* (*νικήσαντι*) *τὴν ος΄* (*ΔΘ1 οξ΄*) *Ὀλυμπιάδα*. Nomen victoris *Ἀσωπίχῳ* tuentur omnes libri praeter EF *Ἀσωπίῳ*, item *Ὀρχομενίῳ*, pro quo Mommsen ex recenti libro *Ἐρχομενίῳ* scripsit, quemadmodum antea etiam *Ἀσωπίῳ* probavit: at *Ἀσωπίχος* nomen Boeotis usitatum, cf. Keil Inscr. Boeot. 209.

Numeros carminis graviter corrupti iam veteres non potuerunt satis expedire: adnotant enim huius unius carminis dispares esse strophas, vid. Schol. p. 19: *τὸ ιδ΄ γὰρ ἐναλλαγμένας ἔχει τὰς στροφάς*. addo p. 289—92. nam prior stropha est secundum istos metricos *κώλων ιη΄*, posterior *ιξ΄*. Equidem et a Boeckhii discriptione, et ab Hermanni, qui retractavit ex parte, quae prius proposuerat, compluribus locis discessi. Multa hic semper erunt incerta, velut v. 1 et 2 (Boeckh tres versiculos discripsit) nunc arbitror rectius coniungi, ut fiat periodus *τετράκωλος*, constans tribus tetrapodiis, una dipodia, quae tam arcta necessitate vinctae sunt, eas ut integro vocabulo terminari non sit necesse, itaque v. 12 antiqua lectio *κρατιστόπαιδες* poterit

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Στρ. β'.

ὦ πότνι' Ἀγλαΐα φιλησίμολπέ τ Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου

παῖδες, ἐπακοοῖτέ νυν, Θαλία τε
ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ
κοῦφα βιβῶντα· Λυδίῳ γάρ
Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
μελέταις τ' ἀείδων ἔμολον,
οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια
σεῦ ἕκατι· μελαντειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἔλθ', Ἀχοΐ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγγελίαν,
Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖσ', υἱὸν εἴπῃς, ὅτι οἱ νέαν
κόλποις παρ' εὐδόξοις Πίσας
ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι χαίταν.

V. 13. *ὦ πότνι'* Heyne, ac legitur sec. Kayserum *ὦ* in P, reliqui *πότνι'* vel *πότνια*. Schol. utrum reppererint an de suo *ὦ* adiecerint, non liquet. — *κρατίστου παῖδες* libri et paraphr., sed schol., qui scribit: *οὐχ ὅτι κρατίστους ἔχουσι παῖδας, ἀλλ' ὅτι αὐταὶ κράτισταί παῖδές εἰσι· νέαι γάρ· αἱ κράτισται τῶν παίδων τῶν θεῶν ἢ τῶν κρατίστων θεῶν*. apparet *κρατιστόπαιδες* legisse: hoc enim compositum ambiguae notionis, quemadmodum *καλλίπαις* et pulcra prole insignem et pulcram prolem significat. — V. 14. *ἐπακοοῖτέ νυν* scripsi, libri *ἐπάκοοι* (*ἐπήκοοι*) *νῦν*, ubi schol. *γίνεσθε* supplent, Hermann *ἐπάκοος γένευ*, postea *ἐπάκοοι τὸ νῦν*, Hartung *ἐπαΐοιτε νῦν*, Ahrens *ἐπακροᾶσθέ νυν*, Rauchenstein *ἀκηκόοιτέ μευ*. — *Θαλία*, BCN *Θάλεια*. — V. 15. *ἐρασίμολπε*, suspicatus sum *ἐρασίμολπον ἰδοῖσα*. — *εὐμενεῖ*, PQR aliique libri *εὐγενεῖ*. — V. 16. *Λυδίῳ γὰρ*, Hermann *Λυδίῳ δ'* vel *Λυδῷ γὰρ*, Mommsen *Λυδῷ*. — V. 17. *Ἀσώπιχον*, E *Ἀσώπιον*, vide supra. — V. 18. *μελέταις τ'* scripsi, libri *ἐν μελέταις τὲ* vel *τε* vel *τ'*, om. *τ'* lemma B(N). Boeckh et Hermann *ἔν τε μελέταις*. — *ἔμολον*, Triclinius *μόλον*. — V. 19. *Μινύεια* librorum scripturam revocavi: solus C2 *Μιννεία*, ut Boeckh edidit; sed videtur poeta Aeolicam formam praetulisse. Hartung scripsit *οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος, ὦ Μιννεία, σεῦ θ' ἕκατι*. — V. 20. *σεῦ ἕκατι*, olim *σεῖο ἕκατι* scripsi. — *μελαντειχέα* recc., *μελαντείχεα* vel *μελεντείχεα* vett., *μελανοτειχέα* Boeckh. — V. 21. *Φερσεφόνας*, nonnulli l. *Περσεφόνας*. — *ἔλθ'* NQR, *ἐλθὲ* vett., interpolati *ἴθι*, Ahrens *ἔλυθ'*, Hermann *Φερσεφόνειον ἴθ'*, Schmidt *ἔθελ' Ἀχοῖ περᾶν*. ac poetam citra necessitatem contractione usum esse non est verisimile, sed correctio incerta, nam *μόλε* vel *σύθι* hiatu admisso offendunt. — V. 22. *Κλεόδαμον*, B *Κλεοδάμῳ*, Boeckh *Κλεύδαμον*. — *νέαν*, BH2 Moschop. *νέον*. — V. 23. *κόλποις* EFNZ Mosch., *κόλποισι* rel. — *εὐδόξοις* scripsi, *εὐδόξοιο* libri, *εὐδόξου* Boeckh. — V. 24. *χαίταν*, *χαῖταν* NQ1ΓΖΓΛ1Σ. — Fortasse hoc enuntiatum terminabatur voce *Νίκα*, ut clausula orationis non sine gravitate epodum inchoaverit.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩιΔΗ Α.

Strophae.

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± Λ ⏑

± Λ – ± ∪ – – ± – ⏑

– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏓ ± ∪ – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ – ⏓

Epodi.

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏓ ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – ∪̇∪̇ ∪ ⏑

– ± ∪̇ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ –

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –

∪̇∪̇ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑

∪ ∪̇ ± ∪ ± ∪ ∪ – ∪̇∪̇ ∪ – – ± ∪ – ⏓

„Strophae versus quartus et quintus, et epodi quintus, sextus ac septimus neque hiatu neque syllaba ancipiti separantur, sed interpunctione crebra: temerarium igitur foret coniungere, qui seiuncti sunt optimi. Epodi versus ultimus dividi in duos poterat:

∪ ∪ ± – ± ∪ ∪ –

ώ ∪ – – ± ∪ – ⏓

sed analogia strophae v. 2 et longiorum versuum in fine stropharum frequentia movit ut continuarem, licet disiungendo nullum divideretur vocabulum: cuius rei causa haec, quod post choriambum legitima est incisio, ut str. 2 α′. ant. β′. str. β′. ant. γ′. str. δ′. ε′. ant. ε′.“ *Boeckh.*

In inscr. pro *Αἰτναίῳ* XẊZ *Συρακουσίῳ*, reliqui *Αἰτναίῳ ᾗ* (*Γ καὶ*)

Στρ. α'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
σύνδικον Μοισᾶν κτέανον· τᾶς ἀκούει μὲν βάσις ἀγλαΐας
ἀρχά,
πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
ἀγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.
καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις;
ἀενάου πυρός. εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠκεῖαν
πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χα-
λάξαις,

Ἀντ. α'.

ἀρχὸς οἰωνῶν, καλαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων ἁδὺ κλάϊστρον, κατέχενας· ὁ δὲ
κνώσσων
ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τραχεῖαν
ἄνευθε λιπών
ἐγχέων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε
Λατοίδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ἐπ. α'.

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεύς, ἀτύζονται βοάν
Πιερίδων ἀΐοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος,

Συρακουσίῳ, qui praeterea *Πύθια* post *ἅρματι* addunt, G *Πυθια . . . ογ*, sed XZ exhibent *Συρ. νικήσαντι τὴν κθ'ιν Πυθιά(δα) ἅρματι.*

V. 4. *ἀγησιχόρων* libri, praeter unum de Mosch. qui *ἀγησ.* — V. 6. *ἀενάου* G2IΘΛ2, *ἀεννάου* vett. — *χαλάξαις* CX2, *χαλάξας* rell. — V. 8. *γλεφάρων* et *βλεφάρων* libri. — *κλάϊστρον* Triclinius (est proparoxytonon, ut *ἀμφίβληστρον*, *ποδόψηστρον*, alia,) *κλαῖστρον μὰν* Moschop., *κλαῖστρον* vett. — *κατέχενας*, PQX Mosch. *κατέχευσας*. — V. 10. *κατασχόμενος* CMZ1, (cf. Plato Phaedr. 244, E; schol. *καταφερόμενος εἰς ὕπνον*, paraphr. *καθελκόμενος*,) reliqui libri *καταγχόμενος*. — V. 12. *κώματι* CMX2 et schol. vett., *κώμῳ* reliqui. Nescio an verba traiicienda sint *κῆλα δὲ κώματι*, nam *ἰαίνει καρδίαν* iungendum cum verbis *ἀμφί τε κτλ.* *Κῆλα* non recte Wecklein *πλῆκτρον* interpretatur, nec debebat hoc restituere Aeschylo fr. 307, ubi corr. *εἴτ' οὖν σοφιστής — μᾶλλα παραπαίων χέλυν*. — *Λατοίδα* CDG, *Λατοῖδα* rell. — *βαθυκόλπων*, paraphr. *ἰοπλοκάμων* substituit, unde coniicias *Ϝιοκόλπων* (cf. Alcaei fr. 63), sed ille sibi visus est *ἰοπλόκων* legere. — V. 13. *ἀτύζονται*, plerique vett. *ἀτύζεται*, DG *ἀτύζηται*, sed plur. tuetur praeter paraphr. Plut. Quaest. Symp. IX 14, 6, adv. Epic. 13, de superst. 5.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γάρ
καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει
λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισί νιν ἵπποις τε κλυτάν
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνυμαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλοι' ἀνάσσων Φοῖβε, Παρνασοῦ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Στρ. γ'.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. ἄνδρα
δ' ἐγὼ κεῖνον
αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσείτ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.
εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν
εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι.

Ἀντ. γ'.

ἦ κεν ἀμνάσειεν, οἵαις ἐν πολέμοιο μάχαις
τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν', ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν,

πρώτοις paraphr. — V. 34. ἀρχομένοις, CMΥΓ ἐρχομένοις. — V. 35. καὶ τελευτᾷ C1PQΓΓ Tricl., ἔν καὶ τελευτᾷ vett. rell. (V1 ἔν καὶ τελευτὰν) verborum collocatione Pindarica, sed metro adversante, nisi forte poeta hunc unum versum anacrusi auxit, κἀν τελευτᾷ Moschop., ἐοικότα δ' ἔν καὶ τελ. Hermann. — φερτέρου C1IMPΥ, φερτέρα (ρᾳ) reliqui, quod Kayser tuetur. Boeckh καὶ τελευτὰν φερτέραν, Ahrens φέρτερ' ἄν νόστου, Bossler καὶ τελευτᾶς φερτέρας νόστου τυχεῖν. — V. 37. ἔσσεσθαι X2, ἔσεσθαι rell. — στεφάνοισί νιν Heyne, στεφάνοισιν vett., νιν στεφάνοισιν Moschop., ἔν στεφάνοισί τε Tricl. — V. 38. ὀνυμαστὰν et ὀνομαστὰν libri. — V. 39. Δάλοι' C2 Tricl., Δάλοιο vett., Δάλου Mosch. — Παρνασοῦ Boeckh, Παρνασῶ vel Παρνασσῶ libri, sed dorica hac forma non utitur Pindarus, neque Παρνασῷ, quod ex IZ recepit Mommsen, conveniens. Fortasse poeta scripsit Παρνασσεῦ. — V. 40. εὔανδρον, non recte Hermann εὐάνδροῦν coniecit; est enim τιθέμεν utriusque commatis, ut apud Eurip. Phoen. 963 πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλών, κλεινάς τε Θήβας. — V. 44. χαλκοπάραον scripsi, legebatur χαλκοπάραον, ER χαλκοπάρειον. — V. 45. ῥίψαις X2, ῥίψας ceteri, Tricl. μακρὰ δ' ἐκρίψας. — ἀμεύσασθ' DGPQUZ schol., ἀμεύσεσθ' ceteri. — V. 47. ἀμνάσειεν Schmid, nisi quod $\overline{\mu}$ geminavit, libri ἄν μνάσειεν. — πολέμοιο scripsi, legebatur πολέμοισι. Ahrens mire ἐμπολέμοισι, Hecker οἵαισιν πολέμοιο μάχαις. — V. 48. εὑρίσκοντο, X2 εὑρίσκοιντο, ΓΓΘΛ Tricl. εὑρίσκοιτο.

οἷαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν τὰν Φιλοκτή-
ταο δίκαν ἐφέπων
ἐστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκᾳ μὴ φίλον
καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλκει
τειρόμενον μετανάξοντας
ἐλθεῖν

Ἐπ. γ'.

ἥρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν·
ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους Δα-
ναοῖς,
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
οὕτω δ' Ἥρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι
πίθεό μοι ποινὰν τεθριππων· χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον
νικαφορία πατέρος.

Boeckh εὕρισκεν παλάμαισι θεῶν. — παλάμαις, vett. l. παλάμαισι. — V. 51. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μὴ φίλον emendavit Rauchenstein, libri σὺν δ' ἀνάγκα (ᾳ) μιν φίλον (φίλων F2l). Hermann deleto μιν scripsit ἀναγ-καίᾳ, Mommsen σὺν δ' ἀνάγκᾳ νιν νόσου duce paraphr.: σὺν δὲ τῇ ἀνάγκῃ τῆς νόσου καί τις ὑπερήφανος ἔσανε καὶ ἐκολάκευσεν αὐτὸν τὸν Ἱέρωνα δηλονότι· βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι καὶ νοσοῦντα αὐτὸν πολλοὶ τῶν ὑπερηφάνων ἐκολάκευσαν. quae quidem explicatio prorsus cum poetae consilio pugnat. Schnitzer μὲν vel μὰν pro μιν restituto mendum sustulisse sibi videtur. Librorum scripturam defendit Heimsoeth, qui de hoc carmine peculiari libello (Bonnae 1860) commentatus est. — V. 52. μετανάξοντας scripsi, libri μεταλλάσσοντας (μεταλάσσοντας, μεταλλάσοντας); sane hoc compositum alibi quod sciam non legitur, sed est huic loco aptissimum. Ahrens coniecit μετ' ἀλύσσοντας, Boeckh μεταμείβοντας (possis etiam μεταμεύσοντας), Wakefield μετανάσσοντας, Hermann μέτα λύσοντας vel λάσοντας, Kayser μεταβάσοντας. — V. 55. μοιρίδιαν, U μοιράδιον, cf. de hac forma Soph. Oed. Col. 228, Eurip. ap. Athen. II 61, B. — V. 56. θεὸς monosyllabum corripitur, quod ut removeret Mingarelli οὕτω δ', Ἱέρων, θεὸς . . . ἔρασαι, Hermann Ἱέρωνί τις ὀρθ., ego olim πέλοι ὀρθωτὴρ θεὸς conieci, Schneidewin et Hartung θεὸς σωτήρ. Tenendum autem est in hoc vocabulo θεὸς secundam non priorem vocalem extritam esse; argumento sunt praeter Θέσφατον et Θεσπρωτοί nomina propria in titulis Boeotis et Megaricis obvia Θέξοτος, Θέδωρος, Θέτιμος, Θέμναστος, item in titulo Boeotico ap. Boeckh C. In. I 1593 Θιπροπίοντος potius quam Θιοπροπίοντος legendum est sec. apogr. ap. Keil Syll. Inscr. Boeot. 102. Similiter in titulis Laconicis (Annal. Inst. Arch. XXXIII p. 42. 42) legitur τὸν σὶν φέρων. — V. 57. προσέρποντα, Moschop. τὸν ποτιέρποντα, Tricl. τόν γε προσέρποντα. — V. 58. παρ, nonnulli παρὰ vel περί. — V. 59. πίθεο Triclin., πείθεο rell.

ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον·

Στρ. δ'.

τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὕλλιδος στάθμας Ἱέρων ἐν νόμοις ἔκτισσε· θέλοντι δὲ Παμφύλου
καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριεῖς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι
Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς.

Ἀντ. δ'.

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμέναπαρ' ὕδωρ
αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
σύν τοι τίν κεν ἁγητὴρ ἀνήρ,
υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον ἐς ἀσυχίαν.
λίσσομαι νεῦσον Κρονίων, ἄμερον
ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοίνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ, ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν
τὰν πρὸ Κύμας·

Ἐπ. δ'.

οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον,

V. 61. *κείναν*, CEFMRY *κλεινάν*. — V. 62. *ἔκτισσε· θέλοντι* V et recc., *ἔκτισε. θέλοντι* vett., nisi quod CMY *ἔκτισεν. ἐθ.* Boeckh *ἔκτισσ'· ἐθέλ.* — *Παμφύλου*, EFR *Παμφύλω*. — V. 63. Hartung scripsit *κἀλκᾶς Ἡρακλείας ἔκγονοι*. — V. 65. *Δωριεῖς* EFIP2RXΓ, ceteri vett. *Δωριῆς*, Hermann *Δωρίοις*. — V. 67. *τέλει'* vett. plerique, alii *τέλειε*, Ϙ *τελείαις*, DQ *τέλει*, atque ita scripsit Schmid. Locus vix integer, sed intempestivam adhibuit medicinam Hartung *Ζεῦ τέλει' αἰεὶ, πόροις τοίαν . . . βασιλεῦσιν, διακρίνειν κτλ.* ac sententia quoque, quam inesse putat, ab hoc loco plane aliena. Emendatio incerta, suspicatus sum pro *διακρίνειν* scribendum esse *δίδοι, κραίνειν τ' ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων*, vel *δίδοι, κραίνων*. Mommsen *αἰεὶ δὲ δὸς ταύταν* vel *δίδοι κρίνειν*, Bossler *αἰεὶ δίδοι ταύταν*. — V. 69. *ἁγητὴρ* X2, *ἀγητὴρ* CE(F)M, ceteri *ἀγιστὴρ* (*ἁγιστὴρ*). — V. 70. *υἱῷ τ'*, Bothe *υἱῷ γ'*, nec videtur schol. *τὲ* legisse. — *δᾶμον γεραίρων* C1EIϘ recc., *δᾶμόν τε γεραίρων* rell. Hartung scripsit *δᾶμόν τ' ἀγείρων*. — *ἐς* CMYϘ Schol. Tricl., *ἐφ'* Moschop., om. antiqui rell. — V. 71. *ἄμερον* cum *νεῦσον* iungit C Mosch. probante Madvigio, non recte: si quid mutandum, cum Hartungo *ἄμερος* corrigere praestat; *κατ' οἶκον ἔχειν* similiter dixit Herod. III 79, VI 39.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
μὴ παρίει καλά. νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν· ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.

Ἀντ. ε'.

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται παρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεῖαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνήρ
ἱστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῇς, ὦ φίλ', εὐτραπέλοις κέρδεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας

Ἐπ. ε'.

οἷον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει
καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.
τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα νηλέα νόον
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾷ φάτις.
οὐδέ νιν φόρμιγγες ὑπωρόφιαι κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέκονται.
τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων· εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνήρ
ὃς ἂν ἐγκύρσῃ καὶ ἕλῃ, στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

V. 85. *κρέσσων*, aliquot libri *κρείσσων* vel *κρεῖσσον*. — *οἰκτιρμοῦ* Herodian. *π. μον. λέξ.* 40 Stob. XXXVIII 22 pars vett. l. et Tricl., *οἰκτιρμῶν* ceteri. — V. 88. *ἀμφοτέροις* recc., *ἀμφοτέροισι* vett. — V. 90. *αἰεὶ* Mosch., *ἀεὶ* rell. — V. 91. *ὥσπερ* CMY Mosch., *ὥστε* rell. — V. 92. *ἱστίον ἀνεμόεν* ed. Rom., libri antiqui *ἱστ. ἀν. πετάσας* vel *πετάσαις*. correcti *ἱστίον ἀμπετάσας* eiecto *ἀνεμόεν*, contra Ahrens *ἱστίον* expulit. — *δολωθῇς*, *ΘΛ δολωθείς*. — *ὦ φίλ', εὐτραπέλοις κέρδεσσ'* scripsi, nisi cum Hermanno *ὦ φίλος*, *εὐτρ.* praeoptaveris. Libri vett. et Tricl. *ὦ φίλε κέρδεσιν εὐτραπέλοις* (nonnulli *ἐντραπέλοις*). Primus Mosch. transposuit *εὐτραπέλοις κέρδεσ'*, unde ed. Ox. *εὐτρ. κέρδεσσ'*. — *ὀπιθόμβροτον* D1G Mosch., *ὀπισόμβροτον* Tricl., *ὀπισθόμβροντον* (*ὀπιστ.*) vett. — *αὔχημα*, PQ *καύχημα*. — V. 93. *οἷον* IU recc., *οἶον* vett. — V. 94. *φθίνει*, Schmid *φθινεῖ*. — V. 95. *καυτῆρα*, PQ *καυστῆρα*. — V. 96. *παντᾷ* G, legebatur *παντᾶ*. — V. 97. *νιν* Mommsen, *μιν* libri. — V. 98. *μαλθακὰν*, CMY *μαλθακᾶν*. — *δέκονται* Boeckh, v. *δέχονται*. — V. 99. *ἀέθλων*, *ἄθλων* Moschop.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩιΔΗ Β.

Strophae.

⏑⏑ ⏑ ⏜ ⏑ – ⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏜ ⏑ ⏒

⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒

– ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏒

⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒

5 – ± ⏑ ⏜ ⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏑ ⏒

– ± ⏑ ⏜ ⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒

⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏒

– ± ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

Epodi.

⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒

⏑ ± – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒

⏑ ± – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ – ⏑ –

⏑⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ ⏒

5 ⏓ ± ⏑ – ± ⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ ⏒

⏑ ± – ⏑ ⏑ – ± ⏑ –

– ± ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒

⏑ ± – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ .. ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

„Versuum divisio certa, nisi quod ep. 3. 4 neque hiatu neque ancipiti separantur, interpunctione tamen ep. β′. δ′. et ipso numero disiunctionem suadentibus; quodque ep. 6. 7 coniungi possunt,

⋈

⏑ ± ± ⏑ ⏑ – ± ⏑ – – – ⏑ ± ⏑ ⏑ ⏒

dissuadente genere numeri inde nascente, dipodiae praesertim trochaicae thesi secunda irrationali mensuram non variante, quam in hoc genere carminis putaverim aut brevem aut ancipitem factam fuisse, si numerum continuum esse poeta voluisset.“ *Boeckh.* In versuum numeris notandis saepius a Boeckhii rationibus discessi. Quae de strophae v. 4 proposuit Mommsen, his ipse non satis confisus est.

In inscriptione libri leviora quaedam variant.

Στρ. α'.

Μεγαλοπόλιες ὦ̃ Συράκοσαι, βαθυπολέμου
τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν δαιμόνιαι
τροφοί,
ὕμμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων
μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾧ̃ κρατέων
τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις,
ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος, ἅ̃ς οὐκ ἄτερ
κείνας ἀγαναῖσιν ἐν χερσὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε πώλους.

Ἀντ. α'.

ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χερὶ διδύμᾳ
ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς αἰγλάεντα τίθησι κόσμον, ξεστὸν
ὅταν δίφρον
ἐν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευγνύῃ
σθένος ἵππιον, ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνήρ
εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύρᾳ̃ν πολλάκις
φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ χρυσοχαῖτα προφρόνως ἐφίλησ'
Ἀπόλλων,

Ἐπ. α'.

ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας· ἄγει δὲ χάρις φίλων ποι τινος
ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα·

V. 1. *Συράκοσαι* IX recc., vett. *Συράκοσσαι* vel *Συράκουσαι*, — *βαθυπολέμου*, DGI*ΔΘΛ βαθυπτολέμου*. — V. 2. *σιδαροχαρμᾶν* et *σιδηροχ.* libri. — V. 3. *ὕμμιν* recc., *ὔμμιν* vett. — V. 4. *ἐλελίχθονος* libri hic et Pyth. VI 50, sed formae insolentia offendit, quandoquidem omnia haec cómposita ab antiqua forma tertiae personae verborum descendunt, quae varias subiit vicissitudines, sed nusquam ita est attenuata, ut simplex vocalis *I* restaret. Fuit haud dubie *ἐλελείχθων*, quod ex *ΕΛΕΛΕΣΙΧΘΩΝ* ortum, quemadmodum *ταλαίφρων* ex *ταλασίφρων*, alia; item *δαΐφρων* i. e. prudens rectius *δαείφρων* (*ΔΑΕΣΙΦΡΩΝ*) scribendum. Apud Soph. Antig. 154 schol. *ἐλελίχθων* legit, sed germana scriptura est *ἐλελίζων*. — V. 7. *ἅ̃ς* Hermann, libri *τᾶς*. — V. 8. *ἀγαναῖσι*, MQ *ἐναγαναῖσιν*, quod ex interpretatione *ἐνεπιτηδείαις* suprascripta (ut in C) est repetendum. — V. 9. *χερὶ* CMVYZ recc., *χειρὶ* rell. — V. 10. *αἰγλάεντα* I, *αἰγλάντα* DG2PQ, *αἰγλᾶντα* rell. — V. 11. *ἐν θ' ἅρματα*, C1DGMV *ἔν τ' ἅρματα*. Hartung interpungit *καταζευγνύῃ, σθένος ἵππ.* — V. 13. *ἵππιον* F, vett. *ἵππειον*, Mosch. *ἵππεον*. — V. 14. *εὐαχέα*, DG1PQ1U*ΔΘΛ* Tricl. *εὐανχέα*. Schol. utrumque. Boeckh olim *εὐϝαχέα* scriptum fuisse existimat. — V. 16. *χρυσοχαῖτα*, *χρυσοχαίτα* Mosch., *χρυσοχαίτας* vett. — *ἐφίλησ'*, Mosch. *ἐφίλασ'*. V. 17. *χάρις*, EF in lemm. *χάριν*, non varietas scripturae, sed expli-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Στρ. β'.

ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
γλυκὺν ἑλῶν βίοτον, μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον, μαινο-
μέναις φρασίν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον
πολυγαθέες· ἀλλά νιν ὕβρις εἰς αὐάταν ὑπεράφανον
ὦρσεν· τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνήρ.
ἐξαίρετον ἔχε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι
φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν ἥρως ὅτι
ἐμφύλιον αἷμα πρώτιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε θνατοῖς,

Ἀντ. β'.

ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς
ὁρᾶν μέτρον.
εὐναὶ δὲ πατρότροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν
ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ'· ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο,

tiam recte explicant schol.: *ὥστε* (l. *ὡς δεῖ*) *τὸν εὐεργέτην προσηνέσιν ἀμοιβαῖς μετερχομένους ἀμείβεσθαι*, vel *ὡς προσήκει τοὺς εὐεργετήσαντας βελτίοσιν ἀμείβεσθαι καὶ μὴ τοῖς ἐναντίοις καταβλάπτειν*, vel *ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργετήσαντας ἀντευεργετεῖν*. et v. 75 *χρὴ τοὺς εὐεργέτας καλοῖς ἀμείβεσθαι*, item schol. Hom. Od. Φ 303, qui Pindari locum respicit, *βοῶντα, ὡς τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι προσῆμεν*. — V. 26. *μακρὸν*, E2R *μακρόν δ'*, Mosch. *μακρόν γ'*. — *φρασίν* et *φρεσίν* libri. — V. 27. *λάχον*, C2PQ *λάχοντο*. — V. 28. *πολυγαθέες* CD1G2VXY Mosch., *πολυγαθέος* rell., quod tuetur Schmidt corrigens *ὥρας ὅτ' ἐρ.*, *τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον, πολυγαθέος*. — *εἰς* Triclin., *ἐς* rell. praeter EFR, qui *ἐπ'*. — *αὐάταν*, libri ut videtur omnes *ἀυάταν*, quemadmodum Boeckh scripsit. — *ὑπεράφανον*, CVWXYYZ *ὑπερφίαλον*. — V. 30. *ἔχε ΠΜΥΔΘΛ*, *ἔσχε* vett. et Tricl., *ἔλε* Moschop. satis commode, sed auctoritatem desidero. — V. 31. *ὅτι* Hermann, libri vett. et Tricl. *ὅτι τ'*, Moschop. *ὅθην*. Hartung scripsit *μέγας ἥρως ὅτι τ' ἐμφ.* — V. 32, *ἐπέμιξε*, nescio an poeta *ἐπέμαξε* vel potius *ἀνέμαξε* scripserit, nam prioris verbi satis incerta est auctoritas, siquidem solus Hesychius exhibet *ἐπιμάξας, ἐπισπάσας*. — V. 33. *μεγαλοκευθέεσσιν*, Hecker *μελανοκευθέεσσιν*· — V. 34. *ἐπειρᾶτο*, Hecker *ἐπείρασε*. — *κατ' αὐτὸν* Thiersch, C1 *καθ' αὐτὸν*, reliqui *καθ' αὐτὸν* (*ἑαυτὸν*). — V. 35. *ἀθρόαν*, PQZ2 *ἀθρόως*, C2 *ἀθρόω*. Varia lectio apud schol. et G *ὀρθὴν* sive *ὀρθὰν* (quod *εὐθεῖαν* interpretatur) metro adversatur, neque *ὀρθίαν* commodum. — V. 36. *ἔβαλον· ποτὶ* (C2M *ποτὲ*) *καὶ τὸν ἵκοντ'* libri (in Pc addita gl. *ἦλθον πρὸς τὸν*), Jacobs *ποτὶ κοῖτον ἰκὼν ἐπεί*, Hermann *ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἱκόντ'· ἐπεί*, sed cum forma illa *ἰκὼν* inaudita, Boeckhio *ἱόντ'* substituendum visum est, Bothe probante Boeckhio coni. *ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἑκόντ'*, Schneidewin rursus *ἑλόντ'* substituit, A. Mommsen et Hartung *τὸν ἰδόντ'*, Bossler *παρὰ καιρὸν ἱόντ'*. Ego olim tentavi *εὐναὶ δέ, παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν, ἔβαλον ποτὶ καὶ τὸν ἄκοντ'*: *amor improbus etiam in illum torsit hastam;* postea suspicatus sum *ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἵσαντ'*.

ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄϊδρις ἀνήρ·
εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ πρέπεν οὐρανιᾷ
θυγατέρι Κρόνου· ἅντε δόλον αὐτῷ θέσαν
Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν πῆμα. τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε δεσμόν,

Ἐπ. β΄.

ἐὸν ὅλεθρον ὅγ'· ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσὼν τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν·
ἄνευ οἱ Χαρίτων τέχ' ὃν γόνον ὑπερφίαλον
μόνα καὶ μόνον οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὔτ' ἐν θεῶν νόμοις,
τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον, ὡς ὅ γ'
ἵπποισι Μαγνητίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Παλίου
ἰσφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός
θαύμαστός, ἀμφοτέροις
ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὕπερθε πατρός.

Στρ. γ΄.

θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται,
θεός, ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται
δελφῖνα, καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν,
ἑτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεών
φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.

V. 38. *οὐρανιᾶν* libri, ed. Rom. *ουρανία* (*οὐρανίᾳ*). Schol. *Οὐρανίδα* legit, sed fort. Pindarus *οὐρανιδᾶν* scripsit. — V. 39. *ἅντε* E Tricl., *τάντε* CMVXYZ Mosch., *ἄν ποτε* vel *ἄν ποτε* ceteri. — V. 41. *ἐν δ'*, DGMR *ἐν*. — *ἀνδέξατ'* Moschop., *ἀνεδέξατ'* rell. Mitscherlich *ἀνδείξατ'* coniecit, quae coniectura aliis probata non est admittenda, neque enim *ἀγγελίαν* cum scholiastis ad v. 22 seq. est referendnm, sed ad ea quae continuo subsequuntur. — V. 42. *ἄνευ οἱ*, PQS *ἄνευ δ' οἱ*, IXΧYYZ *ἄνευ δέ οἱ*. — *τέχ' ὃν* scripsi relativo postposito, ut Ol. II 23 *ἔπαθον αἵ* et *ἐνίκησαν οἵ* in carmine incerto, libri *τέκε* vel *τέκεν*, neque aliter schol. Sustuli interpunctionem post *ὑπερφίαλον* et post *μόνον*. — V. 43. *ἀνδράσι*, CMV alii *ἀνθρώποισι*. — *νόμοις*, *Λ νομοῖς*. — V. 44. *ὀνύμαξε*, CEIMRΘ *ὀνύμαζε*. — *τράφοισα*, Moschop. *τραφοῖσα*. — *ὡς* scripsi, libri et schol. *ὅς*, meam emendationem confirmavit cod. Urbinas Galeni de usu part. vol. III 170 (ubi v. 44—48 adscripti sunt), qui plane *ὡς* exhibet, ut comiter mihi indicavit Iwan Müller Erlangensis. Idem cod. Urb. v. 45 *ἐμίγνυντο παλαίου* et v. 48 *τὰ ματρὸς* praebet. — V. 49. *ἐπὶ ἐλπίδεσσι*, Hartung *ἐπ' ἐλπ.* metro corrupto. — *τέκμαρ*, CMV1 *τέκμωρ*. — V. 50. *αἰετὸν*, Mosch. *αἰητὸν*. — V. 51. *ἔκαμψε*, K et Tricl. *ἔκαμψεν*, IΔ *ἔκναψε*, CU *ἔκναμψε*. — V. 53. *κακαγοριᾶν* CW,

εἶδον γὰρ ἑκὰς ἐὼν ταπόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ
ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν
ἰπιαινύμενον· τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας
ἄριστον.

Ἀντ. γ'.

τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπαρεῖν,
πρύτανι κύριε πολλᾶν μὲν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν καὶ στρα-
τοῦ. εἰ δέ τις
ἤδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ λέγει
ἕτερόν τιν' ἀν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε· γενέσθαι ὑπέρτερον,
ἰχαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεά.
εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
κελαδέων. νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος
ἰδεινῶν πολέμων· ὅθεν φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα δόξαν
εὑρεῖν,

Ἐπ. γ'.

τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἄνδρεσσι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν
πεξομάχαισι· βουλαὶ δὲ
πρεσβύτεραι
ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος σὲ ποτὶ πάντα λόγον
ἐπαινεῖν παρέχοντι. χαῖρε· τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν
ἐμπολάν
μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται·

κακαγορίαν V, *κακηγοριᾶν* rell. — V. 54. Christ, cui videtur schol. *ἑκὰς ἐόντα πολλὰ* legisse, fallitur. — V. 55. *βαρυλόγοις* recc., *βαρυλόγοισι* vett. — V. 56. *τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον.* Boeckh stigmen post *πότμου* posuit, copulans *σοφίας ἄριστον*, quem in ed. 1 secutus sum, Pindarum *σοφίας ἄωτος* scripsisse ratus. Hartung *πότμος σοφίας ἄριστος*, M. Schmidt *σὺν τύχᾳ πρόμου σοφίας* i. e. *προηγουμένης σὺν τύχῃ τῆς σοφίας*. Locus obscurior iam veteres interpretes vexavit: alii *πλουτεῖν σοφίας* iungunt, ut *πλουτεῖν* sit *μεταφορικῶς* dictum, aliis est *τὸ δὲ ἐπιτυγχάνειν πλούτου μετὰ σοφίας, ἄριστόν ἐστιν*, atque ita Aristarchus: *εὐποτμότατός ἐστιν ὁ πλουτῶν καὶ σοφίας ἅμα τυγχάνων*, sed tunc corrigendum *σοφίας τ' ἄριστον*, i. e. *σὺν τύχᾳ πότμου καὶ σοφίας*, quemadmodum poeta alibi dixit *σὺν χαρίτων τύχᾳ*. — V. 57. *πεπαρεῖν*, *πεπορεῖν* XY Moschop. et ex corr. GVX^{2}Y^{2}, atque hoc Schol. interpretantur, sed fortasse *πεπαρεῖν* eiusdem notionis vocabulum esse crediderunt. — V. 58. *μὲν*, Mosch. *μὰν*. — V. 59. *κτεάτεσσι*, CMVWX alii cum Mosch. *κτεάνοισι*. — V. 61. *χαύνᾳ*, D ut vid. *χαῦνα*. — *κενεά* I, ut Pauw emendaverat, reliqui libri *κενεᾷ* (*ᾱ*), atque schol. *χαύνᾳ . . . κενεᾷ* videtur legisse. Mommsen *χαῦνα . . . κενεᾷ* edidit. — V. 65. *ἄνδρεσσι* Hermann, libri *ἀνδράσι*. — *πεξομάχαισι*, CMVWX alii cum Mosch. *πεξομάχοισι*. — V. 66. *σὲ ποτὶ πάντα λόγον* scripsi, libri vett. om. *σὲ*, unde Moschop. *ποτί ῥ' ἅπαντα* (*ποτί ῥα πάντα*) *λ.*, Tricl. *ποτὶ ἅπ. λ.* Schol. *σὲ* antestatur; Boeckh *ποτὶ σὲ πάντα λ.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθύ
σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἕρκος
ἅλμας.

Ἀντ. δ'.

ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
δόλιον ἀστόν· ὅμως μὰν σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν πάγχυ
διαπλέκει.
οὔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη φιλεῖν·
ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅτ' ἐχθρὸς ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύ-
σομαι,
ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.
ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει,
παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ λάβρος στρατός,

schol. et pars l. vett.), quod tuentur L. Schmidt et Triclinius. — *μάλα τοῦτο*, CMV alii inverso ordine *τοῦτο μάλα*. — *κερδαλέον*, R *κερδαλέου*. — *τελέθει*, B *τί δή οἱ*. — V. 79. *εἰνάλιον* recc., *ἐνάλιον* vett. — *ἐχοίσας*, B *ὀχοίσας*, Ahlwardt *ὀχεοίσας*. — *βαθύ* libri et schol. (qui male cum *ἕρκος* iungit), Hartung *βάθει*, fort. *βαθύν*. — V. 80. *ἕρκος*, C2MV WXẊYẎΘ2 Mosch. *ἕρκεος*. Post *ἕρκος* Bothe stigmen posuit, sed non opus, quamquam *ἀβάπτιστος ἅλμας* iungenda sunt. Hermann coniecit *εὖρος*, Hartung scripsit *φελλὸς ὥς, ὑπὸ ἕρκος ἅλμας*. Locus haud dubie corruptus: offendit *ὡς* post comparandi particulam *ἅτε* repetitum, nec minus *ἕρκος*, quod hoc quidem loco nihil aliud quam rete significare potest, denuo commemoratum, cum iam antea retium facta esset mentio, neque *ὑπὲρ ἕρκος* dici poterat, sed *ἕρκεος*, verum hoc versui refragatur: conieci *ἀὲ γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺν σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστος εἶμι φελλὸς ὣς ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας*, i. e. dum isti in maris fundo laborant, ego non mergor undis, sed suberis instar feror supra rete: *ἀὲ* huic loco convenientissimum, quamvis Pindarus alias hac forma non videatur usus esse, vide Pyth. IX 88. *εἶμι* autem scripsi, quoniam sic demum *ὑπὲρ ἕρκος* commodum est: futuri autem temporis notio ut omnino non abhorret ab huius loci sententia, ita vel maxime comparatione adhibita commendatur. Haec comprobavit M. Schmidt, nisi quod *κατὰ γάρ εἰν. πόρον ἐχ. βαθύ* requirit. — V. 81. *ἀδύνατα δ'*, DDSZ *ἀδύνατον δ'*, unde E. Schmid *ἀδύνατον* om. *δ'*. Christ dicit me *ἀδύνατον Ϝέπος* suasisse, quod nunquam proposui, quandoquidem versui adversatur. — V. 82. *μὰν*, PQU *μὲν*. — *ἄγαν* quamvis manifesto mendosum toleravi, Heyne *ἄταν* scripsit, Boeckh *ἀγὰν* (accus. subst. *ἀγὴ*), M. Schmidt *ὀργὰν*, ego olim *ἄγραν* commendavi, Hartung audacter *πάντα πάντ' αἰῶνα διαπλέκει* vel *πάντας αἰῶ πάντας*. Sed gravius latet vitium; tentavi *ποτὶ πάντ' ἀγάνωρ πάγχυ δι.* vel *ποτὶ πάντ' ἀπασκᾷ π. δ.*, quod adverbium Eustathio teste adhibuit Pindarus, atque fort. ita legit schol. *ὅμως πάντας κολακεύων ὁ δόλιος ἀνὴρ ἐπιπολὺ καλῶς διανύει τὸν βίον, πλοκήν τινα ποιῶν*, siquidem *μαλακῶς* pro *καλῶς* scripseris. Perperam autem diversae explicationes sunt conglutinatae, aliis videbatur poeta *διαπλέκειν* breviter dixisse pro *διαπλέκειν βίον* sive *ἀμέραν*, alii interpretabantnr *πλοκήν τινα ποιεῖ*. Scriptura *διάπλεκε*, quae memoratur in sch., omnino vitiosa. — V. 84. *ἑὼν*, Huschke *ἰὼν*. — V. 85. *ὁδοῖς σκολιαῖς*, fort. accusativi sunt, vide ad v. 21. — V. 86. *νόμον* et *νομὸν* libri.

χᾰ̈ταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέωντι. χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

Ἐπ. δ'.

ὡς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων, τότ' αὖθ' ἑτέροις ἔδωκεν μέγα κῦδος. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα νόον

90 ἰαίνει φθονερῶν· στάθμας δέ τινος ἑλκόμενοι
περισσᾶς ἐνέπαξαν ἕλκος ὀδυναρὸν ἐᾷ πρόσθε καρδίᾳ,
πρὶν ὅσα φροντίδι μητιῶνται τυχεῖν.
φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπαυχένιον λαβόντα ζυγόν
ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι
95 λακτισδέμεν τελέθει
ὀλισθηρὸς οἶμος· ἀδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

V. 88. *τηρέωντι*, BCE alii *τηρέοντι*. — V. 89. *ἀνέχει*, DGIU *ἀνέχῃ*. — *τοτὲ*, DXZ1 et Mosch. *ποτὲ*. — *τὰ κείνων* BC, *τἀκείνων* rell. — *τότ' αὖθ'* Tricl., *τοτέ δ' αὖθ'* vett., *ἰδ' αὖθ'* Mosch. — *νόον*, lemma B *νόσον*, Tricl. *νόον γ'*. — V. 90. *ἑλκόμενοι . . . ἐνέπαξαν*, BC1M et a pr. m. VXX *ἑλκόμενος . . . ἐνέπαξεν*. — *πρόσθε*, DMU alii *πρόσθεν*. — V. 92. *μητιῶνται* scripsi, *μητίονται* libri, *μηχανῶνται* ed. Rom., *μητίωνται* Thiersch. — V. 93. *ζυγόν*, recc. *ζυγόν γ'*. — V. 95. *λακτισδέμεν* CMVWXY Mosch., *λακτιζέμεν* ceteri. — V. 96. *οἶμος* et *οἷμος* libri. — *ἀδόντα*, EV *ἀδόντα*.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΚΕΛΗΤΙ.

ΩιΔΗ Γ.

Strophae.

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑

– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ± – ± ∪ ∪ ⏑

5 ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏒

Epodi.

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ – ⏒ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒

5 ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏒

∪ ∪ ± ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑

In inscriptione libri leviora quaedam variant, XYZ exhibent *ἱέρωνι νικήσαντι κέλητι τὴν κγ′ καὶ κξ′ πυθιάδα*, ubi pro *κγ′* corrigendum *κϛ′*, vid. Schol. Pyth. I et III., quamquam quae schol. Pyth. III de regni initiis tradit omnino perversa sunt, neque conveniunt cum iustis temporum rationibus: *καθίσταται δὲ ὁ Ἱέρων βασιλεὺς κατα τὴν ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκειμένῃ Ὀλυμπιάδι συγχρόνου οὔσης, ὥστε πάντη τε καὶ πάντως μετὰ τὴν ὕστερον Πυθιάδα, ἥτις γέγονε περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμ-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλειθυίᾳ, δαμεῖσα χρυσέοις
τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος
ἐν θαλάμῳ, δόμον εἰς Ἀΐδα κατέβα, τέχναις Ἀπόλλωνος.
χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος
γίνεται παίδων Διός. ἃ δ' ἀποφλαυρίξαισά νιν
ἀμπλακίαισι φρενῶν, ἄλλον αἴνησεν γάμον κρύβδαν πατρός,
πρόσθεν ἀκειρεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ·

Ἐπ. α'.

καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν,
οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν ὑμεναίων, ἅλικες
οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
ἑσπερίαις ὑποκουρίζεσθ' ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
ἤρατο τῶν ἀπεόντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω,
μεταμώνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

V. 9. τελέσσαι B, τελέσαι rell. — V. 10. ὕπ' Hermann, libri ὑπ'. — V. 11. Ἀρτέμιδος ἐν θαλάμῳ, δόμον εἰς Ἀΐδα κατέβα correxit Oelschlaeger verbis traiectis, libri Ἀρτέμιδος, εἰς Ἀΐδαο (Ἀΐδα recc.) δόμον ἐν θαλάμῳ κατέβα, quod iam antiquis interpretibus offensioni fuit: σημειοῦνται οἱ ὑπομνηματισάμενοι τὰ δύο κῶλα τάδε τὸ σημεῖον ⁘ παρεντιθέντες (παρατιθέντες, cf. Lehrs de schol. p. 106), ὅτι ἀσυνάρτητά εἰσι· πῶς γὰρ εἰς Ἀΐδαο δόμον εἶπε καὶ πάλιν ἐν θαλάμῳ κατέβα; καὶ ἐξηγούμενοι περιττεῦον λαμβάνουσι τὸ ἐν θαλάμῳ· ἔστι δὲ τὸ ἑξῆς οὕτως· ὑπὸ χρυσέοις τόξοις ἐν θαλάμῳ δαμεῖσα εἰς Ἀΐδαο δόμον κατέβα τέχναις Ἀπόλλωνος. Alii alia commenti sunt, neque certa loci emendatio; olim proposui verborum ordine servato ἐκ θαλάμων, quod recepit Hartung, postea εἰς Ἀΐδα μύχιον θάλαμον vel εἰς Ἀΐδαο θοὸν θάλαμον duce schol., qui dicit ἐχαριεντίσατο δὲ εἰπὼν θάλαμον τὸν Ἅιδην, cf. Antimach. fr. 53 Ἄϊδος ἐκπρολιποῦσα θοὸν δόμον. Mommsen librorum scripturam tuetur, nisi quod θαλάμῳ pro ἐν θαλάμῳ scripsit. — V. 12. γίνεται, M et Mosch. γίγνεται. — ἀποφλαυρίξαισα Schmid, libri ἀποφλαυρίξασα. — νιν CMVXZ Mosch., μιν cett. — V. 13. κρύβδαν, B κρύβᾰν, Z κρύβδα. Post πατρὸς distinguunt libri fere omnes, quos nunc secutus sum, cum antea post γάμον stigmen posuissem. — V. 14. ἀκειρεκόμᾳ BCMVWXYZ, ut Isthm. I 7 libri omnes, Mosch. πρόσθεν δ' ἀκειρ., reliqui ἀκερσεκόμᾳ. — Φοίβῳ, hic plene interpunxi, non ut vulgo fit v. 15 post καθαρόν, itaque etiam v. 16 servavi librorum lectionem οὐκ, ubi Boeckh alii οὐδ' ex Ald. ediderunt, libri et schol. de distinctione ambigunt. — V. 16. νυμφίαν I Mosch., νυμφιδίαν rell. — V. 18. παρθένοι, Mosch. παρθέννοι. — φιλέοισιν et φιλέουσιν libri. — V. 19. ὑποκουρίζεσθ', Heyne ὑπὸ κουρ. — V. 22. παπταίνει, Christ παπταίνῃ.

Στρ. β'.

ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν αὐάταν
καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλθόντος γὰρ εὐνάσθη ξένου
λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ Πυθῶνι τόσσαις
ἄϊεν ναοῦ βασιλεύς
Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ γνώμαν πιθών
πάντα ἴσαντι νόῳ· ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται, κλέπτει τέ νιν
οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

Ἀντ. β'.

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα
ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον, πέμψεν κασιγνήταν μένει
θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
ἐς Λακέρειαν, ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει παρ-
θένος· δαίμων δ' ἕτερος
ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν, καὶ γειτόνων
πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾷ δ' ἔφθαρεν· πολλὰν ὄρει πῦρ ἐξ
ἑνός

V. 24. *τοιαύταν* IM schol. (C1 *τοιαύτας*, Y *τοιαῦτα*), *τοι ταύταν* cett. — *αὐάταν*, libri fere *ἀνάταν*, Moschop. *ἀάταν* probante Heynio, *ἀπάταν* Pauw. — V. 27. *μηλοδόκῳ*, complures libri *μηδοδόκῳ*, D1 *μαδοδόκῳ*, Heyne *μαλοδόκῳ*. — *τόσσαις ἄϊεν*, CM *τόσσαις* (*τόσαις*) *ἄϊε*, reliqui fere *τόσσας ἄϊε* vel *ἄϊεν*, B *τόσσ' ἐσάϊε*. — V. 28. *κοινᾶνι*, XZ Mosch. *κοινῶνι*. — *γνώμαν πιθών* E. Schmid, *γνώμαν πεπιθὼν* BD2ḌF1G*Π* et schol., *γνώμᾳ* (α) *πεπιθὼν* rell. vett. et Moschop., *γνώμαν πιθὼν* suo periculo scripsit Triclinius. Schmidii correctio versus legi, non institutae sententiae satisfacit, nam si ita legimus *παρὰ* cum *πιθὼν* iungendum, ut sit *γνώμην παραπείσας*. Quod Boeckh scripsit *γνώμᾳ πιθὼν* omnino reiiciendum; neque quod ipse aliquando tentavi *κοινᾶνι περ' εὐθυτάτῳ γνωμᾶν πεσὼν* probabile, nam vocabulum *περιπεσὼν* non satis commodum. Locus iam antiquitus corruptus, nam veteres critici eandem, quam pars nostr. libr. praebet, scripturam *γνώμαν πεπιθὼν* secuti sunt. Non expedivit Hartung qui scripsit *εὐθυτάτῳ, γνῶ δ' αὐτόθεν πάντα ἴσαντι νόῳ*, nam neque *ἄϊεν κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ* recte dicitur, neque *κοινᾶνι π. εὐθ.* potest dissociari a verbis *πάντα ἴσ. νόῳ*, quae explicando inserviunt; vidi tamen aliquid, cum verbum *γνῶ* restituit, nam *γιγνώσκειν παρ' ἑαυτῷ* dicitur, qui videt aliquid animo vel apud se constituit: Pindarus videtur scripsisse: *Λοξίας· κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ γνῶ Ϝὰν πάθαν πάντα ἴσαντι νόῳ*. Oelschlaeger *γνώμᾳ ἰδών· πάντα δ' ἴσαντι νόῳ*. — V. 29. *δ'* om. E1FR. — *νιν* Boeckh, libri *μιν*. — V. 32. *ξεινίαν* recc., *ξενίαν* vett. — V. 35. *τρέψαις* B, *τρέψας* rell. — V. 36. *ἁμᾷ* Q, ubi *ἁμᾶι* scriptum, *ἁμᾶ* ceteri. Schol. utramque scripturam testatur. — *ἔφθαρεν*, CEḶMQR *ἔφθαρε*. — *πολλὰν* in proecdosi scripsi, quam correctionem occupavit Mommsen, libri *πολλὰν δ'*, particulam etiam schol. agnoscunt, sed redundare dicunt *περιττεύει ὁ τε* (alii libri *δέ*), unde vulgo *πολλάν τ'* legebatur. — *ὄρει* Moschop., *ἐν ὄρει*

σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.

Ἐπ. β'.

ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ
σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμεν
λάβρον Ἀφαίστου, τότ' ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι
τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι
οἰκτροτάτῳ θανάτῳ, ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
ὣς φάτο· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
ἅρπασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
καὶ ῥά νιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρῳ διδάξαι
πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Στρ. γ'.

τοὺς μὲν ὤν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων
ἑλκέων ξυνάορες, ἢ πολιῷ χαλκῷ μέλη τετρωμένοι
ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
ἢ θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας ἢ χειμῶνι, λύσαις ἄλλον
ἀλλοίων ἀχέων
ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περάπτων πάντοθεν

cett. l. — V. 40. *τότ' ἔειπεν* CMVXZ Mosch., *τότε εἶπεν* cett. — V. 41. *ἀμὸν* vel *ἀμὸν* plerique libri, EFQRZ *ἐμὸν*. — V. 43. *πρώτῳ* nostri libri ad unum omnes, atque ita legit schol. Il. *N*, 20: *ὑπερφυῶς τοσαύτην θάλασσαν καὶ ἔθνη τρισὶ βήμασι παρῆλθεν· ὑπερβαλέσθαι δὲ τοῦτο θελήσας Πίνδαρος εἰς ὑπόνοιαν ἦκε ψεύδους· βάματι δ' ἐν πρώτῳ κ. π. ἐκ ν. ἅρπασεν.* Pindari schol. tuetur lectionem *ἐν πρώτῳ* (*ὡς νῦν γέγραπται*): *ἔστι σεμνότερον καὶ πρέπον τῷ θεῷ τὸ ἅμα τῷ πρώτῳ βήματι ῥύσασθαι τὸν παῖδα, ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀντίστροφον σύμφωνον*, quoniam in ceteris epodis hac sede longa est syllaba. Idem vero schol. auctor est in nonnullis libris (*ἔν τισι*) legi *ἐν τριτάτῳ*, ut Pindarus Homeri vestigia diligenter legerit (*ἔσται παραφράζων τό· τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν*, Il. *N*, 20) eamque scripturam Aristarcho probatam esse. Sed grammaticus clarissimus non fuit adeo numeri ignarus, ut alieno loco dactylum inferret, scripsit haud dubie *ἐν τρίτῳ*, atque hoc ipsum in proecdosi praeeunte Hartungo recepi, suspicatus poetam Aeolica forma *ἐν τέρτῳ* usum esse: nunc librorum lectionem restitui: nam *ἐν τρίτῳ* fortasse ex critici alicuius emendatione profectum, qui Pindarum cum Homero conciliare voluit (cf. Schol. Il. *Ξ*, 230 *ἐπεὶ τρίτῳ βήματι ἐκεῖ ἂν εὕρητο ἡ θεὸς*). Aristarchum sequitur Aristid. or. XV, p. 372 Dind., qui huc respicit: *τρίτῳ δέ, ὡς οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, βήματι κινηθεῖσα ἡ πόλις εἰς ἓν τόδε κατέστη τὸ σχῆμα.* — V. 44. *διέφαινε*, C2DMPQ *διέφανε*. Schmid coniecit *διέχαινε*, non recte, nam *διέχασκε* potius dicendum; emendatio incerta, fort. *δίχ' ἔφαινε*, antea conieci *διεχεῖτο* coll. Anon. *περὶ τρόπων* in Spengelii Rh. Gr. III 208, 14. — V. 45. *νιν* Mommsen, libri *μιν*. — V. 48. *ξυνάονες*, B *συνᾱόνες*. — V. 50. *λύσαις* BD1GIX2, *λύσας* cett. — V. 52. *περάπτων* CEIMP1Q, ceteri *περιάπτων*. Hermann vel *γυίοις πέρι | ἅπτων τινὶ | πάντοθε* vel *γυίοις πέρι | ἅπ-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Στρ. δ'.

ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεύς
πραΰς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θαυμαστὸς πατήρ.
τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν κῶμόν τ' ἀέθλων Πυθίων αἴγλαν στεφάνοις,
τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλεν Κίρρᾳ ποτέ·
ἀστέρος οὐρανίου φαμὶ τηλαυγέστερον κείνῳ φάος
ἐξικόμαν κε βαθὺν πόντον περάσαις.

Ἀντ. δ'.

ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
Ματρί, τᾶν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται θαμά
σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἱέρων, ὀρθᾶν ἐπίστᾳ, μανθάνων οἶσθα προτέρων·
ἓν παρ' ἑσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς
ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὦν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

Ἐπ. δ'.

τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἕπεται.
λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
εἴ τιν' ἀνθρώπων, σ' ὁ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς

V. 70. *Συρακόσσαισι νέμει*, Hartung *Συρακόσσας ἔνεμεν*, item Christ *διέπει*, ego conieci *μέδει*. — V. 71. *οὐ φθονέων*, Hecker *εὐφρονέων*. — *δὲ*, DGIPQU Tricl. *τε*. — V. 73. *αἴγλαν στεφάνοις*, locus mendo laborat, Hartung *αἰγλοστεφάνων* scripsit, quod *ἀγλαοστεφάνων* dici oportebat. Ego commendaverim *Πυθίων τ' αἴγλαν στεφάνων*, nam *στεφάνους θ'*, *οὓς ἀριστεύων* (sive Aeolica forma *στεφάνοις θ'*, *οἷς*) minus placet. Schol. qui ad v. 1 scripsit *εἰς ἀμφοτέρας τὰς νίκας τὸν ἐπίνικον συντάττει, δι' ὧν ὀνομάζει στεφάνους δὲ θαλῶν καὶ κώμους ἀέθλων*, quid legerit incertum: Heyne verba *δὲ θαλῶν* delevit, fort. recte, ut nil aliud sit, quam *ἀέθλων* temere repetitum, sed potuit ille interpres etiam *τε θαλλῶν* scribere. — V. 74. *ἔλεν* vel *ἔλε* libri, Pauw *ἔλ' ἐν*. — V. 75. *κείνῳ*, solus M *τήνῳ*, pronomen hoc huic loco satis conveniens, sed a Pindari usu videtur abhorrere. — V. 76. *πόντον*, CMVWXYZ *πόρον*. — *περάσαις* ed. Rom., *περάσσαις* B, *περήσας* Tricl., *περάσᾳς* vel *περάσσας* cett. — V. 78. *μέλπονται*, CMVXZ *μέλποντι*. — V. 80. *ἐπίστᾳ* DG, *ἐπίεται* B, *ἐπίστα* cett. — V. 81. *δαίονται*, corrupte Sch. Ol. I 97 et Pyth. V 74 *δέονται*, *δέοντι*, *δέδονται*. Apud Plut. cons. ad Apoll. 11 legitur *δαίνυνται* (Dübner *δαίονται*). Mommsen *δαίοντι* praeoptat. — V. 83. *τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω* resp. Aristid. II 548. — V. 85. *τοι* om. C1EFMVXZ, Moschop. *γάρ που* scripsit. — V. 86. *σ' ὁ μέγας* scripsi, vulgo *ὁ μέγας*, nam supra *λαγέταν γὰρ τεὶ*

οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ
οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
ὄλβον ὑπέρτατον οἳ σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν;
ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Στρ. ε'.

καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις,
καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσέαις ἐν ἕδραις,
ἕδνα τε
δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἔστασαν ὀρθὰν καρ-
δίαν. ἐν δ' αὖτε χρόνῳ
τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρες ἐρήμωσαν πάθαις
εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς
πατήρ
ἦλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.

Ἀντ. ε'.

τοῦ δὲ παῖς, ὅνπερ μόνον ἀθανάτα
τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυχὰν
λιπών
ὦρσεν πυρὶ καιόμενος
ἐκ Δαναῶν γόον. εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνατῶν ἀλαθείας ὁδόν,
χρὴ πρὸς μακάρων
τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαί
ὑψιπετᾶν ἀγέμων. ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
ἢ πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἔπηται.

τύραννον non ausim Pindaro vindicare. — V. 87. ἔγεντ' DGIPQR Tricl., ἐγένετ' vett. rell., γείνετ' οὔθην pro οὐκ ἐγένετ' οὔτ' Moschop. dedit. — V. 88. μὰν recc., γε μὰν vett. — V. 98. γε Ζεὺς, D om. γε, Hermann γ' αὖ Ζεὺς. — V. 99. ἦλυθεν, CMVXZ ἦλθεν. — V. 100. ἀθανάτα, EF ἀθάνατος. — V. 101. λιπών, Hecker βαλών. — V. 102. ὦρσεν CMVXZ1 recc., ὦρσεν ἐν rell. vett. — V. 104. πνοαὶ, CMVX πνοιαί. — V. 105. ὑψιπετᾶν, BD ὑψιπετῶν. — ὄλβος Triclin., ὄλβος δ' cett. Hermann ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν | οὐκ ἔρχεται. — V. 106. ἢ πολὺς scripsi, legebatur ὃς πολὺς, quod vitiosum esse consentiunt critici, cf. Ol. XIII 63 ἦ πολλὰ, Pyth. IX 22 ἦ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον εἰράναν (nam Ol. I 28 alius est generis), item apud Homerum frequenter ἦ πολύ, ἐπεὶ ἦ πολύ, ἐπεὶ ἦ μάλα πολλά, ubi male ἐπειὴ scribi solet (recte Bekker sched. Homer. I 201 de his iudicavit), et vicissim ἦ βαιόν, quod vulgo ἠβαιὸν scribi solet. Antea scripseram ὃς πολὺς εὖ τ' ἂν vel ἠΰ τ' deleta particula ἄν, nescius idem iam Heynium

Ἐπ. ε΄.

σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
ἔσσομαι· τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασίν
δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν.
εἰ δέ μοι πότμον θεὸς ἄβρὸν ὀρέξαι, 195
ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόν' ἀνθρώπων φάτι
κήξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοί 200
ἄρμοσαν, γινώσκομεν· ἃ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
χρονία τελέθει· παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές. 205

suasisse, nisi quod is *οἷς* scripsit, Emperius *ἔρχεται σῶς*, *πολὺς* legendum edixit, Mommsen *οἷς*, *πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσῃ*, *ἕπηται*, Hartung *καὶ πολὺς εὖτ' ἄν*, M. Schmidt *οὔριος*, Dissen *πάμπολυς*, Hermann *ἄπλετος* vel *ἄσπετος* (hoc ego quoque olim et Schneidewin), Kayser *θεύμορος*, Rauchenstein *ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν οὐκ ἀσφαλὴς ἔρχεται*: sed *πολὺς* iam tuetur proverbium vetus, quod Pindaro obversatur, *τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται*. — *ἐπιβρίσαις* Boeckh, libri *ἐπιβρίσας*. — V. 108. *τὸν δ'* libri, *τὸν* recc. edd. errore. — *φρασίν*, libri *φρασί* et *φρεσί*. — V. 110. *πότμον* scripsi, idem etiam Hartung proposuit, legebatur *πλοῦτον*, at non solebat Pindarus mendicabundus potentiorum gratiam ambire: L. Schmidt p. 235. librorum scripturam tuetur. — *ὀρέξαι*, schol: videtur *ὀρέξῃ* legisse. — V. 111. *πρόσω*, X2 *πόρσω*, PUV2X1Z1 *προσώπω* (P ut videtur etiam *ὑψηλῶ*), M *πρώαν* i. e. *πατρῴαν*. — V. 112. *ἀνθρώπων φάτι κήξ ἐπέων κελαδεννῶν* scripsi, libri *ἀνθρώπων φάτις ἐξ ἐπ. κελ.*, quod frustra veteres interpretes explanare studuerunt, alii enim supplent *φάτις ἔχει*, alii *ἴσασι* addunt, aliis *φάτις* est *περιφραστικῶς* dictum pro *ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι*. Neque nostri homines hanc difficultatem scitius expediverunt. Hoc dixit poeta: heroas illos hominum fama et ex poetarum carminibus cognovimus. Cum scriptum esset *ΦΑΤΙΚΕΞ*, librarii *ΦΑΤΙCΕΞ* sibi legere visi sunt. Hecker *καὶ Λυκίων Σαρπήδον' ἀνθρωπων φάτιν* scripsit, Hartung *ἀνθρώπων φρασίν* requirit. — V. 114. *ἄρμοσαν, γινώσκομεν· ἃ δ' ἀρετὰ* E. Schmid egregie emendavit, neque aliter legunt schol. 1. 2. 3, sed libri omnes *ἄρμοσαν· γινωσκομένα δ' ἀρετά*.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Μοῖσα, Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον Πυθῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνῳ,
ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰετῶν πάρεδρος
οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἱέρεα
χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας, ἱεράν
νᾶσον ὡς ἤδη λιπὼν κτίσσειεν εὐάρματον
πόλιν ἐν ἀργινόεντι μαστῷ,

Ἀντ. α'.

καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἄγκομίσαιθ'
ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ξαμενὴς
παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλχων.
εἶπε δ' οὕτως
ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
ἀστέων ῥίζαν φυτεύσεσθαι μελησίμβροτον

admodum est ap. Alcman. 15, col. II 10 *εἴμεν* vel *ἦμεν*. Sed Nem. IX 27 est *αἰσχυνθῆμεν*, neque certa apud Pindarum dorici accentus vestigia deprehendimus, velut ubique *φύτευθεν*, *ἐτέκνωθεν*, al. scribuntur. — V. 3. *Λατοίδαισιν* E. Schmid, libri *Λατοΐδαισιν*. — *αὔξῃς*, CM *αὔξαις*. — V. 4. *αἰετῶν* libri, praeter a et Ald. *αἰητῶν*, Triclinius male *ἀετῶν Ζηνὸς* scripsit, *ὀρνίχων* Heyne. — V. 5. *τυχόντος* libri praeter a, qui *τυχόντος γ'*, quod Schmid coniecit, Mommsen *τυχήσαισ'*. — *ἱέρεα*, Q corr. Z *ἱερέα*, *ἴρεα* a, *ἱερὰ α'*. Scholiasta haec adscripsit: *ἱέρεα· μὴ ἱέρεια· καὶ τὸ ἱέρεα προπαροξυτόνως τονιστέον. ἔστι γὰρ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ι. οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικοὺς ἱερέα ἡ ἱέρεια λέγεται·* ubi scrib. *οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικοὺς ἱερεία ἡ ἱέρεια λέγεται.* haec enim dicta sunt contra atticistas, qui praecipiebant *ἱέρεια κοινῶς*, *ἱερεία Ἀττικῶς*, vid. Moeris p. 199, 15 et Bekk. An. III 1314, quod quidem praeceptum improbat Herodian. post Phrynich. 457. Et Callimachus quidem epigr. 41, 1 *ἱερέη* ultima producta usurpat; cf. Lobeck Prol. Path. 42 seq. et de forma contracta *ἱέρη* (quae extat etiam in tit. CIGr. II 3003) Meineke Del. Epigr. 144. Denique in titulis attici theatri non solum *ἱερείας* et *ἱερήας*, sed etiam *ἱερίας Ἑστίας Ῥωμαίων* et *ἱερίας Γῆς Θέμιδος* legitur. In Pindaro edidit Boeckh *ἱρέα*, et coalescunt sane vocales, sed *ἴρεα* scribere non sum ausus. — V. 7. *κτίσσειεν* et *κτίσειεν* libri. — V. 8. *ἀργινόεντι* sch. et libri praeter *α'β'* qui *ἀργήεντι*, unde Hermann *ἀργάεντι*, sed *ἀργινόεις* antepaenultimam producit, nec refragantur epicorum loci. Ab *ἀργὸς* descendit non solum *ἀργεινός* (*ἀργηνός*), sed etiam *ἀργεννὸς* et *ἀργῖνος* (*ἀργινός*?), unde promontorium, quod Thucydides VIII 34 *Ἀργῖνον* vocat, Stephano Byz. *Ἀργεννὸν* dicitur, et insulae modo *Ἀργινοῦσαι* modo *Ἀργεννοῦσαι* appellantur. — V. 9. *ἀγκομίσαιθ'*, lemma sch. etiam *ἀγκομίσαι* probante Mommseno. — V. 14. *ἁλιπλάκτου* pars codd. et unus sch., *ἁλιπλάγκτου* alii libri et sic lemma sch. et paraphr. — V. 15. *μελησίμβροτον* ad *Ἐπάφοιο κόραν* referendum, male Christ *μελησιμβρότων*.

Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

Ἐπ. α΄.

ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοάς,
ἄνια τ' ἀντ' ἐρετμῶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων
ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς
λίμνας θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ γαῖαν διδόντι
ξείνια πρῴραθεν Εὔφαμος καταβάς
δέξατ'· αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βρονταίς·

Στρ. β΄.

ἄνικ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
ναῒ κρημνάσασθαι ἐπέτοσσε, θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα δὲ πρότερον
ἄμερας ἐξ Ὠκεανοῦ φέρομεν νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμου
εἰνάλιον δόρυ, μήδεσιν ἀνσπάσσαντες ἀμοῖς.
τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
ἀνδρὸς αἰδοίου περ' ὄψιν θηκάμενος· φιλίων δ' ἐπέων
ἄρχετο, ξείνοις ἅ τ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται
δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

V. 18. *ἐρετμῶν*, PU *ἐρετμᾶν*, quod olim recepi, sed forma vocabuli non satis stabilita, cf. Hesych.: *ἐρετμαῖς· κώπαις*. — *νωμάσοισιν* et *νωμάσουσιν* libri, qui partim Σ geminant. — V. 19. *μεγαλᾶν* F et Boeckh, v. *μεγάλαν*. — V. 20. *τόν*, *τήν* B, *τὸν δὴ* M. — V. 22. *πρῴραθεν*, legebatur *πρώραθεν*. — *Εὔφαμος* B, *Εὔφημος* rell. — V. 23. *βρονταίς* scripsi, legebatur *βροντάν*. Paraphr. *αἴσιον δὲ ἐπὶ τῇ δόσει βροντήσας ἐπεκτύπησεν ὁ Ζεὺς* firmat emendationem. Participio *βροντὰς* verbi *βρόντημι* usa est Corinna fr. 35, ubi vide adn. — V. 26. *φέρομεν*, Hartung *᾽φέρομεν*, quemadmodum interpretatur paraphr. — *ἐρήμου* EF, ceteri *ἐρήμων*. Illud, quod etiam paraphr. tuetur, recepi cum Mommseno. — V. 27. *εἰνάλιον* aa΄, ceteri *ἐνάλιον*. — *ἀνσπάσσαντες* Mingarelli, libri *ἀνσπάσαντες*. — *ἀμοῖς*, CM *ὠμοῖς*, aa΄ *ἀμοῖς*. — V. 29. Legebatur *πρόσοψιν*, CM *πρόσωψιν*. Hoc vitium detersi, scribens *περ' ὄψιν θηκάμενος*, itaque legit paraphr. *ἀνδρὸς αἰδεσίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς φαιδρὰν καὶ εὐπρεπῇ ὄψιν ἑαυτῷ περιθείς*. — V. 30. *ἄρχετο* BFP schol., *ἄρχεται* cett. — *ξείνοις* B, *ξένοις* cett. — V. 31. *δεῖπν'*, D *δεῖπνον*. Videtur vocabulum ex interpretatione ortum, arsis in ceteris strophis h. l. soluta, nisi quod v. 54 et 108 in nomine proprio trochaeus admissus. Mommsen *δέπας* vel *χάριν* coniecit, mihi poeta *ξέν^ι'* scripsisse videtur, quamquam etiam *στέγος* vel *δόμον* possis supplere. — *ἐπαγγέλλοντι*, paraphr. mediam formam non repperit, sed substituit.

Ἀντ. β'.

ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ
κώλυεν μεῖναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαιάοχου παῖς ἀφθί-
του Ἐννοσίδα
ἔμμεναι· γίνωσκε δ' ἐπειγομένους· ἀν δ' εὐθὺς ἁρπάξαις
ἀρούρας
δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θοράν,
χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις δέξατο βώλακα δαιμονίαν.
πεύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ

Ἐπ. β'.

ἑσπέρας ὑγρῷ πελάγει σπομένᾱν. ἦ μάν νιν ἄτρυνον
θαμά
λυσιπόνοις θεραπόντεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο
φρένες·
καὶ νὺν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχυται Λιβύας
εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἶκοι νιν βάλε παρ
χθόνιον
Ἅιδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθών,
υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ,

V. 34. *γίνωσκε* et *γίγνωσκε* libri. — *ἀν δ'*, E *ἄν δ'*. Malim *ἄν τ(ε)*. — *ἁρπάξαις* B, v. *ἁρπάξας*. — V. 35. *προτυχόν*, *προτυχών* MX, utrumque BC, *προστυχόν* F1PR. *Προτυχόν* videtur Chaeris de coniectura restituisse, cum olim *προτυχὼν* legeretur. Schol. *Χαίρις δέ φησι δεῖν γράφειν προτυχόν*, ita G, legebatur *παρατυχόν*, quo vocabulo schol. deinceps interpretandi gratia utitur. — *ξένιον* a, legebatur *ξείνιον*. — V. 36. *οὐδ' ἀπίθησέ νιν*, Hermann *ἵν* vel *ἰν* scripsit, sed insolens forma praeter necessitatem adhibita displicet, Hartung *οἵ*, equidem malim *οὐδ' ἀπέσεισέ νιν* vel *ἀπέθυξε*, quemadmodum *θύσσειν* pro *αἰθύσσειν* dicitur, vid. ad Sapph. fr. 4, 2. Schmidt *οὐδ' ἀθέριξέ νιν*. — V. 37. *ἀντερείσαις* B, v. *ἀντερείσας*. — V. 39. *ἐναλίᾳ* libri et sch., *ἐναλίου* I. Fr. Meyer, *ἐναλίαν* Thiersch et Hermann. — *βᾶμεν* Boeckh, v. *βάμεν*, libri utrumque. — V. 40. *ἑσπέρας*, Hecker *ἐς πέρας* numero versus adversante, similiter Oelschlaeger *ἐς τέρας*. Aliter M. Schmidt, qui *ἐναλίας . . ἐς πέτρας* requirit. — *ὑγρῷ*, F *ὑγρᾶς*. — *σπομέναν*, complures libri *σπωμέναν*. — *νιν*, CMVX2 Mosch. *μιν*. — *ὤτρυνον*, BCFIVXZ *ὄτρυνον*. — *θαμά*, CMRVXZ *θαμᾶ*. — V. 41. *λυσιπόνοις*, Thiersch *λησιπόνοις*, Hecker *ῥυσιπόνοις*. Schol. Hom. Il. Ω 734 *λυσίπονοι δεσποτῶν θεράποντες* ex hoc loco attulit. — V. 42. *καὶ νὺν* scripsi, *καί νυν* Tricl., *καὶ νῦν* vett. l. et Mosch. — *ἄφθιτον*, DIR et paraphr. *ἀφθίτῳ*. — V. 43. *εὐρυχόρου*, plurimi libri *εὐρυχώρου*. — *νιν*, CMV2 *μιν*. — V. 44. *Ἅιδα* Boeckh, libri *ἀΐδα*, EF *ἄϊδα*. — V. 45. *Ποσειδάωνος* et *Ποσειδάονος* libri.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ἐπ. γ'.

δυσθρόου φωνᾶς ἀναχρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν.
ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὥτε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ,
παισὶ τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας·
τῷ μὲν Ἀπόλλων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων ἔπορεν
ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω
καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γάρ
κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Στρ. δ'.

τίς γὰρ ἀρχὴ' κδέξατο ναυτιλίας;
τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτοις.
ἦλθε δέ οἱ κρυόεν πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
παρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
τὸν μονοκρήπιδα παντῶς ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ,

V. 64. *ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν*, I interpungit *μετὰ, καὶ νῦν*, U *μετὰ καί. νῦν*. Mihi scribendum videtur *δὴν μέτα*, quemadmodum Callimachus *μετὰ δὴν*, alii *ἐπὶ δὴν* dicunt. — *ὥτε* scripsi, *ὥστε* BUX2, et schol. in explicatione agnoscit, *ὥσπερ* vel *ὡς* adhibens, om. particulam vett. reliqui, hinc Mosch. *πού γε* interpolavit. — *ἦρος ἀκμᾷ* CEFMVWXYZ Mosch., *ἦρος ἐν ἀκμᾷ* vett. rell., *φοινικανθέμου τε ἦρος ἐν ἀκμᾷ* Tricl. — V. 65. *παισὶ τούτοις*, Tricl. *παισὶ τούτου*, Hermann *τοῖο παισὶν*, Emperius *παισὶν οὕτως*, Hartung *ἔπεσσι τούτοις*. — *μέρος*, C2MPQ *μέλος*. — V. 66. *ἀμφικτιόνων* Boeckh, libri *ἀμφικτυόνων*. — V. 70. *τίς γὰρ*, I om. *γὰρ*, Tricl. *τίς μὲν*, unus liber Mosch. *τί γὰρ*. — *ἀρχη' κδέξατο* scripsi, i. e. *ἀρχὰ ἐκδέξατο*. nam crasin oblitteratam esse manifesto arguunt librorum omnium corruptelae *ἀρχὲ' δέξατο* B1, *ἀρχ' ἐδ*. ÇU, *ἄρχ' ἐδ*. plurimi veteres, *ἀρχὴ δέξατο* ex corr. BVX et Tricl., solus E et ed. Rom. *ἀρχὰ δέξατο*. Latet igitur verbum compositum, quod cum *ἀρχὰ* coaluit, ac malui *ἐκδέξατο* scribere, quemadmodum est apud Herodotum *τοὺς Σκύθας ἐξεδέξατο πόνος*, quam *ἐνδέξατο*, neque enim verisimile, cum dicendum esset *τίνος γὰρ ἕνεκα ναυτιλίαν ἐνεδέξαντο*, poetam inversione usum difficilem reddidisse intelligentiam. Crasis haud raro cum librariis tum nostris fraudi fuit, velut in titulo Locrensi *ΔΙΠΛΕΙ ΟΙ ΘΟΙΕΣΤΟ* legendum est *θωϊ᾽ἤστω* vel *θῳ᾽ἤστω* i. e. *θωϊὰ ἔστω*. Apud Aristoph. Ach. 816, ubi libri fere *Ἑρμ' ἐμπολαῖε* exhibent, secundum Scaligerum scribi solet *Ἑρμᾶ 'μπολαῖε*, at Megarensium sermo *Ἑρμη'μπολαῖε* desiderat, recte schol. *τὸ πλῆρες Ἑρμᾶ*, i. e. *Ἑρμᾶ* et *ἐμπολαῖε* significans coaluisse, non Atticum *Ἑρμῆ*. — V. 71. *δῆσεν*, schol. videtur *δῆσ' ἐν* legisse. — *ἄλοις*, DMUX1Z *ἄλλοις*. — V. 72. *ἀκάμπτοις* Hermann et sic fort. C et Ç, *ἀκνάμπτοις* vett. (I *ἀγν*.), *ἀκνάπτοις* Mosch. — V. 75. *μονοκρήπιδα* B1EUX1Z, *μονοκρηπῖδα* vel *μονοκρηπίδα* rell. De accentu vid. Herodian. Il. Ω, 315, Arcad. 196, 6. cf. Lycophr. 1310 et Anth.

εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείελον
χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ,

Ἀντ. δ'.

ξεῖνος αἴτ' ὢν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
ἵκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἔκπαγλος· ἐσθὰς δ' ἀμ-
φότερόν νιν ἔχεν,
ἃ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἁρμόξοισα θαητοῖσι γυίοις,
ἀμφὶ δὲ παρδαλέᾳ στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους·
οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ᾤχοντ' ἀγλαοί,
ἀλλ' ἄπαν νῶτον καταίθυσσον. τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν σφε-
τέρας
ἐστάθη γνώμας ἀταρμύκτοιο πειρώμενος
ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου·

Ἐπ. δ'.

τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις εἶπεν· καὶ
τόδε·
Οὔ τί που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι
πόσις
Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ
Ἰφιμεδείας παῖδας, Ὦτον καὶ σέ, τολμάεις Ἐφιάλτα ἄναξ.
καὶ μὰν Τιτυὸν βελὸς Ἀρτέμιδος θήρευσε κραιπνόν,
ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,
ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔρατai.

Plan. 127, 1. — *παντῶς*, legebatur *πάντως*. cf. Apollon. de adv. 586. — V. 77. *κλειτᾶς*, PQRUZ *κλυτᾶς*. — V. 78. *αἴτ'*, Thiersch *εἴτ'*. — *ὤν*, nonnulli l. *ὅν*. — *ἄρα* Boeckh, libri *ἄρα*. — V. 79. *ἀμφότερον*, EF *ἀμφοτέρα* ut Hecker coniecit, atque ita legit paraphr. (*ἑσθὴς διπλῆ*) non recte probante Mommseno. *Ἀμφότερον*, quod schol. tuetur, adverbii loco est, emendandus Empedoclis versus 252 *οὐλοφυεῖς μὲν πρῶτα τύποι χθονὸς ἐξανέτελλον ἀμφότερον ὕδατός τε καὶ οὔδεος αἶσαν ἔχοντες*, ubi *ἀμφοτέρων* legitur. — *νιν* Boeckh, libri *μιν*. — V. 81. *παρδαλέᾳ* GI, *παρδαλέα* rell. — V. 82. *κομᾶν* et *κόμαν* libri. — *κερθέντες*, C2 *καρθέντες*. — *ᾤχοντ'* Boeckh, libri *οἴχοντ'*. — V. 84. *ἀταρμύκτοιο* Hermann, *ἀταρβύκτοιο* lemma E, *ἀταρβήκτοιο* Schol., *ἀταρβάκτοιο* l. reliqui, nisi quod lemma F *ἀταρβήτοιο*, ed. Rom. *ἀταρβάτοιο* (utrumque Tzetz. Lyc. 175). — V. 86. *γίνωσκον*, nonnulli l. *γίγν*. — *τις*, R *καί τις*. — *εἶπεν καὶ* recc., *εἶπε καὶ* vett. Heyne *εἴπεσκεν* coniecit, quod probavit Hartung qui praeterea *εἶδος* pro *ἔμπας* scripsit. Ac sane *καὶ* hoc praesertim loco displicet, fort. leg. *ἔμπας κατεῖπέν τις*, nam *ἔμπας τις εἶπ' ἀκᾷ* propter brevem syllabam vix admittendum. — V. 89. *Ἐφιάλτα* vel *Ἐφιάλτ'* libri, sed *Ἐπιάλτα* schol. Hom. Od. XI 308 Cramer An. Par. III 472. — V. 90. *κραιπνόν*, CM *τερπνόν*. — V. 92. *τᾶν*, complures l. *τῶν*. — *ἔρατai* libri; coniunctivus verbi *ἔραμαι* recte se habet, antea Boeckhium secutus *ἐρᾶται* scripseram,

Στρ. ε'.

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι
γάρυον τοιαῦτ'· ἀνὰ δ' ἡμιόνοις ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ προτροπάδαν Πελίας
ἴκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτάναις ἀρίγνωτον πέδιλον
δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ
δεῖμα προσήνεπε· Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι
πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
ἐξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσιν
καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

Ἀντ. ε'.

τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις
ὧδ' ἀμείφθη· Φαμὶ διδασκαλίαν Χείρωνος οἴσειν. ἄντροθε γὰρ νέομαι
παρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με κοῦραι
θρέψαν ἄγναί.
εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς οὔτε ἔργον
οὔτ' ἔπος ἐκτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν

sed vide quae dixi de talibus coniunctivi formis in comment. de titulo Arcadico p. XV. Ἐρᾶται apud Sapph. fr. 13 indicativns est; ab ἐράομαι deductum sec. doricae dialecti legem ἐρῆται dicendum; epistola Lycurgi ap. Plut. Lyc. 19: ἂν πτωχοὶ μένητε καὶ μὴ μέσδων ἄτερος θατέρου ἐρᾶτε (Cobet temere ἐρᾶται scripsit) ἦμεν, nullius est auctoritatis. — V. 95. παπτάναις Boeckh, libri παπτήνας. — V. 97. προσήνεπε vett. libri praeter BZ1 qui προσένεπε, recc. προσέννεπε. Revocavi προσήνεπε, vid. Apollon. Synt. 323, 21. 326, 8. de adv. 596, 24; eandem formam restitui Pyth. IX 29 et Nem. X 79. — ξεῖν' unus rec. liber et ed. Rom., ξέν' vett. — V. 98. χαμαιγενέων, I χαμαιπετέων. — πολιᾶς, quod schol. τιμίας interpretantur, fortasse memores vocis πέλιος (πελιὸς), de cuius usu apud Molossos et Thesprotos vid. excerpta Strab. T. II. p. 73 ed. Kramer., haud dubie corruptum, sed mendum non sustulit Hartung, qui σκοτίας scripsit. — V. 99. ἐχθίστοισι, Mingarelli ἐχθίστοις σε, Hecker αἰσχίστοισι. — V. 100. καταμιάναις CMVX, καταμιάνας rell. Schol. et par. legunt καταμιάνῃς, sed de interpretatione dissentiunt. — V. 101. θαρσήσαις BX2, θαρσήσας vel θαρρήσας rell. — V. 102. ἄντροθε vel ἀντρόθε aliquot libri, ἄντροθεν vel ἀντρόθεν rell. — V. 103. Χαρικλοῦς, P Χαρικλᾶς, Mosch. Χαρικλοῖς. — κοῦραι, PQRU κόραι. — V. 104. ἐκτελέσαις BX2(G), ἐκτελέσας vel ἐκτελέσσας rell. — οὔτε recc., οὔτ' vett. Poeta quod scripsit οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος, argumento est ἔργον aeolicum Bau diutius retinuisse quam ἔπος, cf. titulum atticum (populiscitum de Chalcidensibus, ed. in Annal. Inst. Archaeol. Athen. I 184) l. 24 οὔτε τέχνῃ οὔτε μηχανῇ οὐδεμίᾳ οὐδ' ἔπει οὐδὲ ἔργῳ. — V. 105. ἐκτράπελον Heyne, libri ἐντράπελον, nisi quod M et ed. Rom. εὐτράπελον. Schol. et ἐντράπελον et ἐκτράπελον videntur repperisse.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Φὴρ δέ με θεῖος Ἰάσονα κικλήσκων προσηύδα.
ὣς φάτο· τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός·
ἐκ δ' ἄρ' αὐτῷ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφά-
ρων,
ἂν πέρι ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον
γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

Ἀντ. ε'.

καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι
ἦλυθον κείνου γε κἀτὰ κλέος· ἐγγὺς μὲν Φέρης κράναν
Ὑπερῆδα λιπών,
ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως δ' Ἄδματος ἶκεν καὶ
Μέλαμπος
εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ

V. 119. *προσηύδα*, EFU *προσηῦδα*, Schneidewin *προσαύδα*, fortasse Pindarus dorica contractione usus *προσαύδη* scripsit, ut est *ποταύδη* apud Stesichorum. — V. 120. *ἐσελθόντ'* recc., *εἰσελθόντ'* vett. — *ἔγνον* II recc., *ἔγνων* vett. (B *ἔγν . . .*). Illam formam versus lex flagitat, legiturque in tabulis Heracl. *διέγνον*, neque tamen propterea cum Ahrensio aliis etiam Pyth. IX 79 *ἔγνων* et Isthm. II 29 *ἀνέγνων* citra necessitatem ad eundem modum corrigenda, velut etiam in Homerico hymno in Cerer. 111 *οὐδ' ἔγνων* legitur, ubi Cobet *ἔγνον* corrigendum censuit analogiae speciem ut solet sectatus, eique Batavus Naber et Contos Amphissensis assensi sunt, nescio an etiam *ἐβίων* et *ἀνήλων* correcturi. Veteres quidem grammatici solum *ἔγνων* videntur agnoscere, cf. Cramer An. Ox. I 102 (ubi *τὴν γὰρ παραλήγουσαν οὐκ ἔχει τῆς μετοχῆς* scribendum, i. e. distat a participio *γνόντες*, cf. Lobeck El. Path. I 379). Neque vero *ἔγνων* ex *ἔγνωσαν* est decurtatum, ut vulgo existimant, sed quemadmodum Dorienses *τιθέντι*, *διδόντι* alia dicunt, Iones *τιθεῖσι*, *διδόασι*, ita Dorienses *ἀνέθεν* alia, Boeoti *ἀνέθιαν* (adde Arcadicum *ἀπυδόας*), Iones *ἀνέθεαν* (titulus nuper in Euboea insula repertus hanc formam exhibet *τοῖ Ἰσμηνίοι ἀνέθεαν*, v. Act. Inst. Arch. Athen. I p. 97,) quas formas neque Boeckh neque Ahrens recte expediverunt, alter Boeotos *ἀνέθιαν* pro *ἀνέθεσαν* dixisse ratus littera sibilante abiecta, alter *K* omissum esse, quod multo magis est reprobrandum; inde apud Homer. Il. IV 146 *μιάνθην* (longam vocalem metrum desiderat) quod ex *MIANΘEAN* coaluit, neque alia origo est formae *ἔγνων*, nam *ἔγνον* doricae dialecti consuetudinem sequitur. Apud Hesiod. Op. 139 libri *ἐδίδων* et *ἐδίδουν*, neque necessaria correctio *ἐδίδον*, quamquam *δίδον* est in Hymno Hom. in Cer. 327 et fort. ibidem 437 *ἐδίδ(ον)*. — V. 121. *αὐτῷ* scripsi, libri *αὐτοῦ*. — *πομφόλυξαν*, M *πομφόλυξε*. — *γλεφάρων* et *βλεφάρων* libri. — V. 122. *πέρι* Hermann, libri *περί*. Scholiasta *ἐξαίρετον* cum *γάθησεν* iungit, non recte, nam plane redundaret, quandoquidem *πέρι* praecessit. Hartung interpunxit *γλεφάρων ἂν περὶ ψυχάν, ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον γόνον κτλ.* — V. 124. *σφισιν* BX2 recc., *σφιν* vett. — V. 125. *Ὑπερῆδα* Hermann, *Ὑπερηίδα* Mosch., *Ὑπερηΐδα* vett. — V. 126. *Ἀμυθάν*, XZ Mosch. *Ἀμυθών*. — *ἶκεν* Mosch., *ἦκεν* B Tricl., *ἶκε* vel *ἶκεν* vett. — *Μέλαμπος*, F2QRU *Μελάμπους*. — V. 127. *εὐμενέοντες*, V *εὐμενέοντος*. — *ἀνεψιόν*, R *ἀνεψιοί*, quod Hartung requirebat; at *ἀνεψιόν* non cum *εὐμενέοντες*, sed cum *ἶκεν* iungendum, et si quid mutandum, malim *ἶκον* scribere.

μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
ξείνι' ἁρμόξοντα τεύχων, πᾶσαν ἐϋφροσύναν τάνυεν,
ἀθρόαις πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἐν θ' ἁμέραις
ἱερὸν εὖ ξωᾶς ἄωτον.

Ἐπ. ε'.

ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς
ἄνηρ
συγγενέσιν παρεκοινᾶθ'· οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
ὦρτο σὺν κείνοισι· καί ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον·
ἐσσύμενοι δ' εἶσω κατέσταν· τῶν δ' ἀκούσαις αὐτὸς
ὑπαντίασεν
Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά· πραΰν δ' Ἰάσων
μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων· Παῖ Ποσειδᾶνος Πε-
ραίου,

Στρ. ζ'.

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἑρπόντων
πρὸς ἔπιβδαν ὅμως·

V. 128. *δέγμενος*, nescio an rectius *δέχμενος* scribatur, i. e. *δεχόμενος*, quemadmodum *ἄρχμενος* ex *ἀρχόμενος* descendit: nam Homericum *δέγμενος* diversum, quamquam etiam de huius formae scriptura ambigunt veteres. — V. 129. *τεύχων*, CM *τεύξων*. — *πᾶσαν ἐϋφροσύναν τάνυεν* quod conieceram firmavit B *πᾶσαν εὐφρ. τάν.*, vett. l. *ἐς* (εἰς) *εὐφροσύναν*, recc. *ἐν εὐφρ.* Nisi forte poeta scripsit *ἐπ' εὐφρ.* Scholiasta *ἐξέτεινεν* interpretatur. — V. 130. *δραπὼν*, R *δρέπων*. Conieci, ne tria participia continuo se excipiant, olim scriptum fuisse *τάννεν· ἀθρόαις πέντ' ἔδραπον κτλ.*, nunc nihil muto. — *ἔνθ'*, CE FMVXZ *ἔν τ' ἀμέραις* vel *ἀμέραις*. — V. 131. *εὖ ξωᾶς* scripsi, EFUV XZ recc. *εὐξωᾶς*, reliqui vett. *εὐ ξωᾶς*. Et *εὐξωᾶς* quidem, ubi adverbium nomini adhaerescit, omnino reiiciendum, itaque commendavi *εὐξώας*, vocabulum non satis antiquum, vel *εὐσοίας*, quod iam non admittendum existimo, nam usitata notio huius vocabuli huic loco non convenit. Mommsen scripsit *ἱερὸν εὖ, ξωᾶς ἄωτον*, hoc est opinor *εὐίερον*, satis novicium vocabulum. Scripsi igitur *εὖ ξωᾶς*, nam pronomen *εὖ* non tantum *ἐν ἐγκλίσει*, sed etiam *ὀρθοτονούμενον* fuit in usu, vid. Apollon. de pron. 357. Pindarus autem, quemadmodum *σεῦ* Nem. VIII 46, ita etiam *εὖ* epicorum usum secutus admisit. — V. 132. Hermann distinxit *πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ.* — V. 133. *παρεκοινᾶθ'*, BC1VXZ1 *πᾶσι κοινᾶθ'*. — V. 134. *ἦλθον*, CMV *ἦλθε(ν)*. — *Πελία μέγαρον* vett., *Πελία μέγαρόν δ'* Mosch. — V. 135. *εἶσω* recc., *ἔσω* vett. — *τῶν δ'*, B1 om. *δ'*. — *ἀκούσαις* B, *ἀκούσας* rell. — *αὐτὸς*, paraphr. *αὐτοῖς* legit. — V. 136. *ἐρασιπλοκάμου*, B . . . *ιπλοκάμου*, C1 *ἑλασιπλοκάμου*, C *καλλιπλοκάμου*. — *γενεά*, DPQR *γέννα*. — V. 138. *Ποσειδᾶνος*, EG *Ποσιδᾶνος*, alii *Ποσειδῶνος*. — V. 140. *ἔπιβδαν* scripsi,

ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὀργὰς ὑφαίνειν λοι-
πὸν ὅλβον.
εἰδότι τοι ἐρέω· μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
καὶ θρασυμήδεϊ Σαλμωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου χρύσεου
λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλῃ
ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι.

Ἀντ. ζ'.

οὐ πρέπει νῷν χαλκοτόροις ξίφεσιν
οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι. μῆλά
τε γάρ τοι ἐγώ
καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς
ἀπούρας
ἀμετέρων τοκέων νέμεαι, πλοῦτον παιάνων·
κοὔ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν·
ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον καὶ θρόνος, ᾧ ποτε Κρη-
θεΐδας
ἐγκαθίζων ἱππόταις εὔθυνε λαοῖς δίκας.
τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

et sic ut vid. C, v. *ἐπίβδαν*, XZ ed. Rom. *ἐπίβδαν δ'*. — V. 141. *ὀργὰς*, Hecker *ὀρθὰν*. — V. 143. *θρασυμήδεϊ* recc., *θρασυμήδει* (*μηδεῖ*) vett. — V. 144. *ἄμμες* BX2 recc., *ἀμὲς* (*ἄμες*) vett. — V. 145. *λεύσσομεν* et *λεύσομεν* libri. — *ἀφίσταντ'* BI Tricl., *ἀφίσταιντ'* correxit Chaeris (vid. schol.) atque ita VXZ Mosch., *ἀμφίσταντ'* rell. vett. — *ἔχθρα*, C1M *ἐχθρά*. — *πέλῃ* Hartung atque ita, ut vid., legit schol., libri *πέλει*. Chaeris fort. *πέλοι*. — V. 146. *αἰδῶ*, P *αἰδώ*. Locus difficilis nondum expeditus; Hermann scripsit *αἰδοῖ καλύψαι*, Hecker *ὁμογόνοις· αἰδὼς χαλέψαι*, Hartung novavit *Μοῖραι δ', ἀφεστῶσαι, εἴ τις ἔχθρα πέλῃ ὁμογόνοις, αἰδῶ κάλυψαν*, L. Schmidt *Μοῖραι δ' ἀφίσταντ'· εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, αἰδὼς καλύψαι*. — V. 147. *νῶν* (*νῶν*) G1EI, *νῶιν* BCMVX, *νῶι* Z, *νῶ* vel *νὼ* cett. — *χαλκοτόροις* Mosch., *χαλκοτόροισι* vel *χαλκοτέροισι* vett. — V. 148. *μεγάλαν*, C1M *μεγάλων*. — *μῆλα*, Heyne *μᾶλα*. — V. 149. *τοὺς* CMVXZ Mosch., *οὓς* cett. — *ἀπούρας* libri (V *ἀποῦρας*), Boeckh *ἀπούραις*, quem iam non sequor. — V. 150. *νέμεαι*, C1VX1 *νέμεν*, BX2 *νύμες*. — V. 151. *πονεῖ*, Hartung *δονεῖ*. — V. 152. *ἀλλὰ καὶ*, PQR om. *καὶ*, nec legisse videtur schol. — *θρόνος*, FG1ΠUR2 Tricl. *θρόνον*. Locus non integer, Hecker *ἀλλὰ γᾶς σκᾶπτον*, M. Schmidt *ἀλλὰ κνᾷ*, equidem scribendum puto *ἀλλὰ σὲ σκάπτων μοναρχεῖν καὶ θρόνου*, sed aliquando conieci leniore medela adhibita corrigendum *ἀλλαβὼν* (*ἀναλαβὼν*) *σκᾶπτον μόναρχον καὶ θρόνον*, i. e. si reciperavero regnum paternum, nominativo participii pro accus. admisso. — *ποτε*, D *ποτ' ὁ*. — *Κρηθεΐδας* recc., *Κρηθείδας* vett. — V. 153. *ἱππόταις*, B2 *ἱππότας*. — *λαοῖς* recc., *λαοῖσι* vett. Post *δίκας* plene interpunxi. — V. 154. *τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας* verba vix integra, conieci *τὰ μὲν ἀνεὶς ξυνὰς ἀνίας λῦσον*.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευέμεν ὄμνυμι προήσειν. καρτερός
ὅρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες οἱ μὲν κρίθεν·
ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἦδη

Ἀντ. η΄.

ὦρνυεν κάρυκας ἑόντα πλόον
φαινέμεν παντᾷ. τάχα δὲ Κρονίδαο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι
ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἑλικοβλεφάρου Λήδας τε, δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
ἀνέρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς ἀοιδᾶν πατήρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.

Ἐπ. η΄.

πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον
τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἤβᾳ, τὸν δ' Ἔρυτον. ταχέως δ'
ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα ναιετάοντες ἔβαν·

ed. Rom. et fort. B *ὀτρύνει σε*. Conieci *ὄτρυν' ὅσσα* vel *ὅσσ' ὄτρυνε*. — V. 167. *ἄμμιν Π*, *ἄμμι* cett. — V. 169. *ἀτὰρ*, plurimi *αὐτάρ*. — V. 170. *ὦρνυεν* Boeckh, *ὄρνυε* R, *ὄρνυ* IPQ, *ὄρνυε(εν)* rell. — *ἑόντα*, C1M *τᾶς ἑόντα*. Quamvis ineptum *ἑόντα* agnoscit paraphr. *τὸν ὄντα καὶ δόξαντα πλοῦν*, more suo *δόξαντα* interpretandi gratia addens, neque enim *ἀδόντα* vel tale quid legit. Mihi poeta *ἔταισι* videtur scripsisse, fuitque fortasse hoc ipsum in archetypo codd. CM suprascriptum, unde corruptela *τᾶς* orta. — V. 171. *παντᾷ* GI, *πάντᾶ* B, *παντᾶ* rell. — V. 172. *Ἀλκμήνας*, BD *Ἀλκμάνας* recte, sed non addicunt libri aliis locis, nisi quod Pyth. IX 85 B *Ἀλκμᾱνᾱ*, Nem. X 11 recc. nonnulli *Ἀλκμάναν* testantur. — *θ' ἑλικοβλεφάρου* CMVXZ recc., *τ' ἑλ.* vel *τ' ἐλ.* vett. rell. — *ὑψιχαῖται*, Hecker *εὐρυχαῖται*. — V. 173. *αἰδεσθέντες ἀλκάν*, conieci *ἀ Ϝασθέντες ἀλκᾷ*, quamquam sane antiquiores poetae, si a Simonide Amorgino discesseris, non videntur hoc verbo usi esse. Hartung scripsit *Ἐννοσίδα γένος αἰδεσθέντ'*, *ἐς ἀλκὰν ἔκ τε κτλ.* Schmidt *ἀλδήσοντες ἀλκάν*, Christ *Ἐννοσίδα γενεά, βλέποντες ἀλκάν*. — V. 176. *φορμικτὰς*, CMVXZ *φορμιγκτὰς*. — V. 178. *χρυσόραπις* recc., *χρυσόρραπις* vett. — V. 179. *κεχλάδοντας* BCV, *κεχλαδόντας* EF Mosch., *κεχλαδότας* rell. — *Ἔρυτον* C, *Εὔρυτον* vett. et Mosch. — *ταχέως δ'* VX̣X̣X̣Z recc., *ταχέες δ'* reliqui, utramque lectionem testantur schol., Boeckh et Mommsen delent *δὲ*. — V. 180. *θέμεθλα* omittunt B1DGP Q1U. Numero versus ut consulatur cave *θέμεθλον* scribas, nam hoc vocabulum pluraliter tantum dici solet, apud Callim. in Dian. v. 248:

καὶ γὰρ ἑκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυνεν βασιλεὺς ἀνέμων
Ζήταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν
νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα

Στρ. θ'.

185 ναὸς Ἀργοῦς, μή τινα λειπόμενον
τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ', ἀλλ'
ἐπὶ καὶ θανάτῳ
φάρμακον κάλλιστον ἐᾶς ἀρετᾶς ἅλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.
ἐς δὲ Ἰωλκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,
λέξατο πάντας ἐπαινήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
190 μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων· ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

Ἀντ. θ'.

χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν
ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχειικέραυνον Ζῆνα,
καὶ ὠκυπόρους
195 κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ πόντου κελεύθους

περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον δωμήθη scribendum est εὐρυθέμεθλον δῶμ' ἤρθη. Aeque insolens est, quod Boeckh scripsit ἀμφὶ Π. θεμέθλοις, omnino autem cum de Boreadis sermo sit, offendimur, quod sic simpliciter ναιετάοντες dicuntur, itaque in epecdosi scripsi θέμεθλ' οἱ ναιετάοντες, sed hoc quoque pedestri magis convenit orationi, quam lyrici carminis gravitati: credo totum locum sic esse conformandum ταχέως δ' ἄγχι Παγγαίου θεμέθλων ναιετάοντες ἔβαν (καὶ γὰρ .... Βορέας) ἄνδρες πτεροῖσιν νῶτα πεφρίκοντες ἄμφω πορφυρέοις. — V. 183. πεφρίκοντας BCEVZ Mosch., πεφρικότας rell. — V. 184. παμπειθῆ BICMVXZ Mosch., παμπληθῆ rell. — ἡμιθέοισιν recc., ἡμιθέοισι vett. — πόθον, Moschop. κόθον γ' interpolavit. — ἔνδαιεν, BC1E1M VWXYZ ἔδαιεν. De producta novissima syllaba πόθ῱ν vid. ad Pyth. III 6, possumus igitur correctionibus supersedere, velut Boeckh legendum suasit πρόσδαιεν, Hermann ἓν πόθον δαίεσκεν, Emperius τόνδ' αὖεν, Hartung ἡμιθέοις πως ἔρωτ' ἔνδαιεν. — V. 186. τὰν libri, τὸν ed. Rom. — ματρὶ BV, ματέρι vel μητέρι rell. — V. 188. ἐς δὲ Ἰωλκὸν recc., ἐς δ' Ἰωλκὸν vett., E. Schmid ἐς δ' Ἰαωλκὸν, qua correctione nihil opus, vid. Nem. III 34. — κατέβα ναυτᾶν GFI, κατέβαν ναυτᾶν DE, κατέβα ναυτῶν, κατέβαν αὐτῶν cett. — ἄωτος, E ἄωτον, quod Hartung ubique poetae obtrudit. — V. 189. ἐπαινήσαις B, ἐπαινήσας rell. — V. 190. ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι, I ὀρνίχεσσι κλάροισί τε, Tricl. ὀρνίχεσσιν ἐν κλάροισι, Boeckh ὀρ. ἐν κλάροις τε vel ὀρν. κλάροισίν τε. — θεοπροπέων, plurimi θεοπρεπέων. — V. 195. ἀνέμων P(R)Q, ἀνέμους ceteri.

ἅματά τ' εὔφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον
φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.
ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔστασαν θεοῦ σάμασιν
πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

Ἐπ. θ'.

ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας·
εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος·
σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
ἦλυθον· ἔνθ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἔσσαντ' εἰναλίου τέμενος,
φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα ταύρων ὑπᾶρχεν
καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι δεσπόταν λίσσοντο ναῶν,

Στρ. ι'.

συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος αὐταῖς
ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν

V. 197. *ἀντάϋσε*, C1M *ἀντάνυσε*, scilicet in archetypo fuit *ἀντάΰσε*. — *βροντᾶς*, Z *βροντὰς*, neque tamen hic partic. *βροντᾲς* restituendum, de quo dixi supra v. 23, quamquam paraphr.: *ἐκ τῶν νεφῶν δὲ βροντήσας ὁ Ζεὺς αἴσιον σύμβολον αὐτῷ ἐδίδω τῆς ὁδοῦ*, nam subiecti omissio nimis dura. — V. 199. *ἥρωες ἔστασαν*, Tricl. pessime *οἱ ἥρωες ἔσταν*. — V. 200. *πιθόμενοι* recc., *πειθόμενοι* vett. — V. 202. *ταχειᾶν*, CMV XZ Mosch. *τραχειᾶν*. — V. 203. *Ἀξείνου*, paraphr. *Ἄξεινον*, CDF2 Mosch. *Εὐξείνου*. — V. 204. *Ποσειδάωνος*, B *Ποσειδᾶνος*. — *ἔσσαντ'* et *ἔσσαντ'* libri. — *εἰναλίου* recc., *ἐναλίου* vett. — V. 205. *φοίνισσα*, schol. *τὸ δὲ σημεῖον, ὅτι φοίνισσαν εἶπεν ἀπὸ τοῦ φοινικέου σχηματίσας*. cf. Pyth. I 24 *φοίνισσα φλόξ*, et Eurip. *φοίνισσα ἅλμη*, vid. Miller Misc. p. 302. — *ὑπᾶρχεν*, CMVX *ὑπῆρχεν*, manifestum est interpretamentum, quamvis schol. ita legant, nam hoc genus dicendi ab antiquorum poetarum usu plane abhorret, cum frequens admodum sit apud grammaticos: poeta fortasse scripsit *παρῆν σφιν*. Schol. monent ab hoc verbo etiam proximum versum suspensum esse, quamquam libri aliquot distinguunt plene post *ὑπᾶρχεν*, quasi *βωμοῖο θέναρ* ad *ἔσσαντο* referendum sit. — V. 206. *νεόκτιστον*, ed. Rom. *θεόκτιστον*. — *λίθων* Triclin., *λίθον* F2 Mosch., *λίθινον* vett. (M *λιθοῖο*). Ahlwardt traiectis vocabulis *θέναρ βωμοῦ λίθινον*, et *βωμοῦ θέναρ* ex hoc loco affert Cramer An. P. III 209, sed *βωμοῖο θέναρ* omnes libri tuentur. — V. 209. *δίδυμαι* DEFGIIUX2, *δίδυμοι* rell. — *τε*, I1 *δέ*. — *κραιπνότεραι*, I *κραιπνότερον*, D *κραιπνὸν*. — V. 211. *Φᾶσιν*, plerique *φάσιν*. — *ἔπειτεν ἦλυθον*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

χαλκέαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
τοὺς ἀγαγὼν ξεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος. ὀρθὰς δ' αὔλακας
ἐντανύσαις
ἤλασυν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον
γᾶς. ἔειπεν δ' ὧδε· Τοῦτ' ἔργον, βασιλεύς,
ὅστις ἄρχει νεός, ἐμοὶ τελέσαις ἄφθιτον στρωμνὰν
ἀγέσθω,
Στρ. ια'.
κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ.
ὣς ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κροκόεν ῥίψαις Ἰάσων εἷμα θεῷ
πίσυνος
εἴχετ' ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκου ξείνας
ἐφετμαῖς,
σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκᾳ
πνεῦν, et praeterea coni. καὶ βόας, οἳ γενύων ξανθᾶν φλόγα πνεῦν, sed fort. φλόγα est additamentum interpretis, ut scribendum sit οἳ γενύων ξανθᾶν ἄπο πνέον καιομένοιο πυρός. Neque tamen reticebo, identidem me hanc opinionem concepisse, Pindarum passim _ ∪ ∪ _ _ loco epitriti, qui dici solet, adhibuisse, responsionis inaequalitate admissa, velut hic ξαν|θᾶν γενύων πνέον, ac possis hoc modo tueri librorum scripturam v. 206 καὶ νεόκτισ|τον λίθινον βω|μοῖο θέναρ, item Pyth. III 16 οὐκ ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν|νυμφιδίαν, Ol. III 35 σὺν βαθυζώ|νου διδύμοισιν | παισὶ Λατοῦς vel -νου διδύμοις παι|δεσσι Λατοῦς. et similiter aliis locis. — V. 227. τοὺς, I τοὺς δ'. — ἐντανύσαις B, ἐντανύσας rell., Hecker ἐκτανύσας. — V. 228. ἀνὰ βωλακίας F2I1P, ἀνὰ βωλακίαις E, ἀναβωλακίας cett. (ἀναβωλακίαις F1), atque ita legit paraphrastes, adiectivum hoc ad γᾶς referens; item nostris, qui divisim scribunt, βωλακίας est adiectivum, sed ἀνὰ vel ad σχίζε, vel ad ὀρόγυιαν referunt; at utrique interpretationi obstat collocatio praepositionis, ut tunc potius ἅμα foret scribendum. Equidem credo ἀνὰ βωλακίας idem esse quod ἀνὰ βώλους sive βώλακας, quemadmodum a χάραξ descendit χαρακίας, ab ὄμφαξ ὀμφακίας, a μύρμηξ μυρμηκίας. Hartung scripsit ἤλασυν' ἀνὰ βώλακας, ἐς δ' ὀρ. — ὀρόγυιαν Hermann, plerique libri ὀργυιὰν, alii ὄργυιαν vel ὀργυίαν. — σχίζε, BVXZ σχίζεν, RU σχίζων. — V. 229. ἔειπεν recc., ἔειπε vett. — βασιλεύς stigmis additis separavi, nam verba sic sunt ordinanda: ἔειπε δ' ὧδε βασιλεύς, τοῦτ' ἔργον ὅστις κτλ., quemadmodum poeta in hoc carmine passim duriuscula verborum traiectione utitur. — V. 230. τελέσαις Beck, τελέσσαις BC MV1, τελέσας vel τελέσσας rell. — V. 231. χρυσέῳ θυσάνῳ, Hecker χρυσέοις θυσάνοις. — V. 232. αὐδάσαντος, M et fort. B2 αὐδάξαντος. — κροκόεν B, κρόκεον rell. — ῥίψαις BCMV1, ῥίψας rell. — V. 234. νιν libri omnes. — ἐόλει Boeckh, libri αἰόλλει, Pauw αἰόλει. De verbi forma exposuit Buttmann in Lexilogo, cf. etiam Mosch. II 74. — V. 234. σπασσάμενος I, σπασάμενος rell. — βοέους δήσαις ἀνάγκᾳ ἔντεσιν αὐχένας germana videtur esse scriptura, βοέους CCV, βοέοις ceteri (lemma in tribus codd. βοείοις). δήσαις Heyne, G ut solet δήσας, plerique δήσας, (B)CMVW δῆσεν, XY δῆσ'. Tum ἀνάγκαις PQRU, ἐν ἀνάγκαις E2F, ἀνάγκας reliqui, nisi quod E1XY ἐν ἀνάγκας, sed ἀνάγκᾳ nullus liber. Praepositionem ἐν tralaticio more ab interprete additam esse

ἔντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ
κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνήρ
μέτρον. ἴϋξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει
δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

Ἀντ. ιά.

πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας
ὤρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ νιν ποίας ἕρεπτον, μειλιχίοις τε λόγοις
ἀγάπαζον'. αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρόν
ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι·
ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεῖνόν γε πράξεσθαι πόνον.
κεῖτο γὰρ λόχμᾳ, δράκοντος δ' εἶχετο λαβροτατᾶν γενύων,
ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κράτει,
τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου.

Ἐπ. ιά.

μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει·
καί τινα
οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις.

apparet. Schol. *βοέοις* legit, quod substantivi vice fungi putat, ut idem sit quod *βοέοις ἱμᾶσι* vel *βοείαις*, tum ambigit utrum *ἀνάγκας ἔντεσι* sit legendum (*ἵν' ᾖ περιφραστικῶς τῇ ἀνάγκῃ*) an *ἀνάγκᾳ* (*ἵνα λέγῃ τῇ ἑαυτοῦ*). Tertiam scripturam *ἀνάγκαις* videtur paraphr. sequi *δήσας τοῖς βοείοις λώροις καὶ ταῖς τοῦ ζυγοῦ ἀνάγκαις τοὺς αὐχένας αὐτῶν ἐμβαλὼν ἤλαυνεν*. sed quoniam reliqua desunt, quomodo locum difficilem expediverit, nescimus; fortasse tam *αὐχένας* quam *κέντρον* ad *ἐμβάλλων* rettulit, male quidem, nam tauri iam erant subacti. Hartung scripsit *βοέους δήσαις ἀνάγκαις ἔντεσί τ' αὐχένας*, Mommsen *βοέοις δήσαις ἀνάγκαις*, non recte *βοέοις* cum *ἀνάγκαις* copulans. — V. 235. *ἐμβάλλων* PQU recc., *ἐμβαλὼν* vett. — V. 236. *ἐξεπόνησ'*, Hermann *ἐξεπόνασ'*. — V. 237. *ἔμπας*, Hartung *ἔνστασ*. — V. 238. *δύνασιν*, EFQ2R *δύναμιν*. — V. 239. *ἑταῖροι* recc., *ἑτᾶροι* CE, *ἕταροι* vel *ἑτάροι* rell. — V. 240. *νιν* Mommsen, libri *μιν*. — *ἕρεπτον*, Pauw *ἔριπτον*. — *μειλιχίοις*, PQ *ποικιλίοις*. — V. 242. *ἔννεπεν*, multi *ἔννεπ'*. — *νιν* libri. — V. 243. *πράξεσθαι* Hermann, *πράξασθαι* libri, Moschopulus *κεῖνον πεπράξεσθαι*. — V. 244. *λαβροτατᾶν* Hermann, libri *λαβροτάταν* et *λαβροτάτων*. Sed locus nondum in integrum restitutus, quem hunc in modum emendandum censeo: *κεῖτο γὰρ λόχμᾳ δράκων, τοῦ λείχετο λαβροτάταιν γενύοιν*, nam *κεῖτο γὰρ λόχμα· δράκοντος λείχετο λαβροτάταιν γενύοιν* minus quidem a tradita scriptura recedit, sed propter asyndeton displicet. Christ *εἴχετο λαβροτάταις γέννσιν* coniecit. — V. 245. *πεντηκόντορον* et *πεντηκόντερον* libri. — V. 246. *τέλεσαν* CMX recc., *τέλεσσαν* veteres (VXZ *ἐτέλεσαν*). Schol. *τέλεσεν* (*τῷ συνήθει σχήματι τὸ ἑνικὸν τῷ πληθυντικῷ συζεύξας*) quod recepit Mommsen, sed idem etiam illam scripturam novit.

κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις ποικιλόνωτον ὄφιν,
ὦ 'ρχεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ, τὰν Πελίαο φόνον· 445
ἔν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τ' ἐρυθρῷ
Λαμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·
ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδείξαντο κρίσιν ἐσθᾶτος ἄμφις, 450

Στρ. ιβ'.

καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς

V. 250. ὦ 'ρκεσίλα libri (FUX1 ὦ 'Αρκ.) praeter I qui omittit ὦ. — σὺν αὐτᾷ vel αὐτῇ libri, praeter CCM, qui σὺν αὐτῷ(ω) correctione critici alicuius ex scholiis petita, haec enim ibi leguntur: σὺν αὐτῇ, σὺν τῇ Μηδείᾳ θελούσῃ καὶ ἐνεργούσῃ, ὅπερ ἔνιοι μὴ νοοῦντες μεταγράφουσι σὺν αὐτῷ τῷ δέρει. Grammaticus iste, quamvis vitium procurare nesciverit, tamen intellexit, quid instituta sententia requirat: nam Pindarus quamvis capita tantum rerum summatim perstringeret, aureum certe vellus nullo pacto hic silentio praetermittere debebat, cf. inprimis supra v. 67 seqq. Equidem in editione 3 dixi videri poetam scripsisse κλέψεν τε κῶας καὶ σὺν αὐτῷ τὰν Πελίαο φόνον: cum Μήδειαν supra adscriptum esset, inde corruptelam latius serpsisse arbitratus. Nunc leniore medicina adhibita scribendum puto: κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐῶτῳ Πελίαο φόνον. Nam σὺν αὐτῷ videtur antiquitus tradita scriptura esse, quae postea parum prosperae coniecturae σὺν αὐτᾷ cessit, simulque metri gratia additum τάν, supplementum plane praeposterum: nam quae Hermann ad Viger. p. 930 attulit exempla, ut articulum defenderet, aliena sunt. Ἄωτος (olim haud dubie ἄϝωτος, unde Pindarus αὔωτος) vellus est aureum, cf. Apoll. Rh. IV 176 τόσσον ἔην πάντη χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον. Medeam autem, cum Peliae mortis auctor futura esset, φόνον Πελίαο dixit, quemadmodum Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικρὰν alia dicuntur; nam Πελίαο φόνον recto iudicio usus Chaeris scripsit divisim, atque ita BDV1, sed reliqui libri antiquam scripturam πελιαοφόνον tuentur (G πελίαοφόνον, R πελιαφόνον). quam Didymus retinuit, ambigens utrum oxytonon an paroxytonon esset. Hartung scripsit Μήδειαν, σὺν ᾇ τεῦξεν Πελίαο φόνον, M. Schmidt Μήδειαν συνάνταν (i. e. συνέντην) τῶν Πελίαο φονῶν, ubi aut φόνων aut τᾶν φονᾶν requiritur. — V. 251. πελάγεσσι, Hecker περάτεσσι. Aliquando conieci Ὠκεανοῦ πέταλα i. e. Oceani fontes (vid. fr. 327) hic memoratos fuisse, ut πετάλεσσι scribendum sit: sed inprimis male me habet vocula ἐν, quam redundare dictitant veteres interpretes: fort. scribendum ἔν τ' Ὠκεανῷ τενάγεσσι μίγεν πόντῳ τ' ἐρυθρῷ, i. e. in Oceano et in mari rubro in vada inciderunt. — V. 252. Λαμνιᾶν et Λημνιᾶν libri. — V. 253. libri nihil variant, nisi quod C2 ἀμφὶ, M ἄμφω pro ἄμφις, neque paraphrasta videtur diversa recensione usus esse. Missis prioribus periculis haec quamvis dubitanter tentavi ἔνθ' ἀνμὰν γυίων ἀέθλοις ἐπέδειξαν κρίσι τ' ἐσθᾶτος ἄμφις pro librorum lectione ἔνθα καὶ γυί. ἀέ. ἐπεδείξαντο κρίσιν. Cum scriptum esset κρίσῑ τ' (i. e. κρίσει), inde ortum κρίσιν τ', inde error serpsit latius. Hermann coniecit ἐπέδειξαν κρίσις (i. e. κρίσιας) vel ἐπεδείξαντο κρῖμ', Boeckh ἐπεδείξαντ' ἀγῶν', Kayser ἐπεδείξαντ' ἀνμάν, postea ἐπεδείξαντο Ϝῖνα, quod recepit Christ, Hartung γυίων ἀέθλους ἐπέδειξαν κρίσιν τ', Oelschlaeger ἐπέδειξαν βίαν, Bossler γυίων

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς,
εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
μόχθον ἄλλοις ἀμφέπῃ δύστανον ἐν τείχεσιν,
ἑὸν ἐρημώσαισα χῶρον.

Ἐπ. ιβ'.

ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος.
χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρῶμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.
ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις·
ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖτις ἔσσαι δυσπαλὲς δὴ γίνεται, ἐξαπίνας
εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται.
τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες.
τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὰν
ἅπασαν.

Στρ. ιγ'.

τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος
ῥῆμα πόρσυν'· ἄγγελον ἑσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν·
αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. ἐπέγνων μὲν Κυράνα
καὶ τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαιᾶν
Δαμοφίλου πραπίδων. κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,

κατὰ μ. δρ. scripsi, libri ἐξερείψαι (ἐξερίψαι) κε (καὶ V, κεν recc.). Quod olim dedi ἐξερείψῃ κεν, non admittendum, nam Pindarus nusquam εἴ κεν dixit. — αἰσχύνῃ (-νη) vett. l., αἰσχύνοι Mosch. — V. 265. περ' C2IP, ceteri περ vel περί. — αὐτᾶς libri ut videtur fere omnes, non αὐτᾶς. — V. 267. δεσποσύναισι, conieci δεσποσύνοισι ut sit substantivi loco cum ἄλλοις iungendum. — V. 268. ἀμφέπῃ Heyne, libri ἀμφέπει. — V. 269. ἐρημώσαισα B (G), ἐρημώσασα rell. — V. 271. χρὴ, M χρὴ καὶ. — χέρα recc., χεῖρα vett. — V. 272. ἀφαυροτέροις, CMVZ φαυροτέροις. — V. 273. αὖτις, CMVZ αὖθις. — ἐξαπίνας, fort. ἐξοπίσω praestat. — V. 275. τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται, Hartung scripsit τὶν δὲ τοῦδ' ἐκ θεῶν ὑφαίνονται, Christ ἔξοχ' ἄνονται. — V. 278. πόρσυν', Hartung πόρσαιν'. — τιμὰν μεγίσταν πράγματι, Cram. An. P. III 286 τιμᾶν μέγιστα πράγματα, sed schol. Il. *O* 207 (vulg.) tuetur librorum lectionem. Locus antiquitus iam corruptus; poeta scripsisse videtur: τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα, πόρσυν' ἄγγελὸν ἑσλόν· ὃ φᾶ τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. neque respexit Il. *O* 207, sed alium locum fortasse cyclici alicuius poetae, quorsum pertinet etiam proverbium μέγα τ' ἄγγελος ἐσθλός, vid. Append. Proverb. III 81. — V. 280. μέγαρον Βάττου Schmid cum recc., Βάττου μέγαρον vett. — δικαιᾶν C1ΠWXZ, alii δικαίαν, alii δικαίᾶν, nam schol. quoque ambigunt utrum δικαίαν, quod δίκην interpretantur, an δικαιᾶν legendum sit. — V. 281. Δαμοφίλου, Beck Δαμόφιλον probante Madvigio, sed

ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ,
ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὑπός,
ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

Ἀντ. ιγ'.

οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων
βραχὺ μέτρον ἔχει.
εὖ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας ὀπαδεῖ.
φαντὶ δ' ἔμμεν
τοῦτ' ἀνιαρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ
ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ
προσπαλαίει νῦν γε πατρῴας ἀπὸ γᾶς ἀπό τε κτεάνων·
λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου

Ἐπ. ιγ'.

ἱστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν νοῦσον διαντλήσαις ποτέ
οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κράνᾳ συμποσίας ἐφέπων
θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἧβαν πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς
δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἡσυχίᾳ θιγέμεν,
μήτ' ὢν τινι πῆμα πορών, ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς
ἀστῶν·
καί κε μυθήσαιθ', ὁποίαν, Ἀρκεσίλα,
εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων, πρόσφατον Θήβᾳ ξενωθείς.

hic genitivi usus (ὄντα) δικ. πραπίδων a Pindari usu recedit, multoque minus licet haec ita interpretari, ut sit magni facere propter iustitiae memorem mentem, nam hoc novicium dicendi genus. — V. 282. ἐγκύρσαις BCMVW, ἐγκύρσας rell. — V. 285. οὐκ, QRU κοὐκ, ut Mommsen suspicatur, κ ortum ex nota X, quam huic versui additam fuisse auctor est schol. — ἐρίζων, CM ἐξερίζων. — V. 287. ἔγνωκεν, PQR ἔγνω. — θεράπων δέ οἱ, olim conieceram θεράπων δέ τοι, ut sit: Damophilus fidus tibi minister est. — V. 288. γινώσκοντ', BF γιγνώσκοντ'. — V. 290. ἀπὸ γᾶς ἀπό, E ἀπὸ γᾶς ἄπο, Q ἄπο γᾶς ἄπο. — 291. ἄφθιτος, fort. poeta ἀφθίτους scripsit. — V. 293. διαντλήσαις B, ceteri διαντλήσας. — V. 294. κράνᾳ, DG κυράνᾳ. — V. 295. ἐκδόσθαι, EF ἐκδίδοσθαι, Schol. ἐκδοῦναι substituit, usitatius ἐνδοῦναι. — πολλάκις schol. cum seq. iungit. — V. 296. ἡσυχίᾳ, IQ2 ἡσυχίας, Heyne ἀσυχίᾳ. — V. 298. μυθήσαιθ', ὁποίαν CMV2XZ Mosch., μυθήσαιτο ποίαν ceteri. — Ἀρκεσίλα libri omnes praeter EF (ἀρκεσίλαε), vocativum agnoscit schol. et in IZ additum ὦ. De dativo Ἀρκεσίλᾳ iam Triclinius cogitavit, quem olim cum aliis sum secutus.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΑΡΚΕΣΙΛΑι ΚΥΡΗΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩιΔΗ Ε.

Strophae.

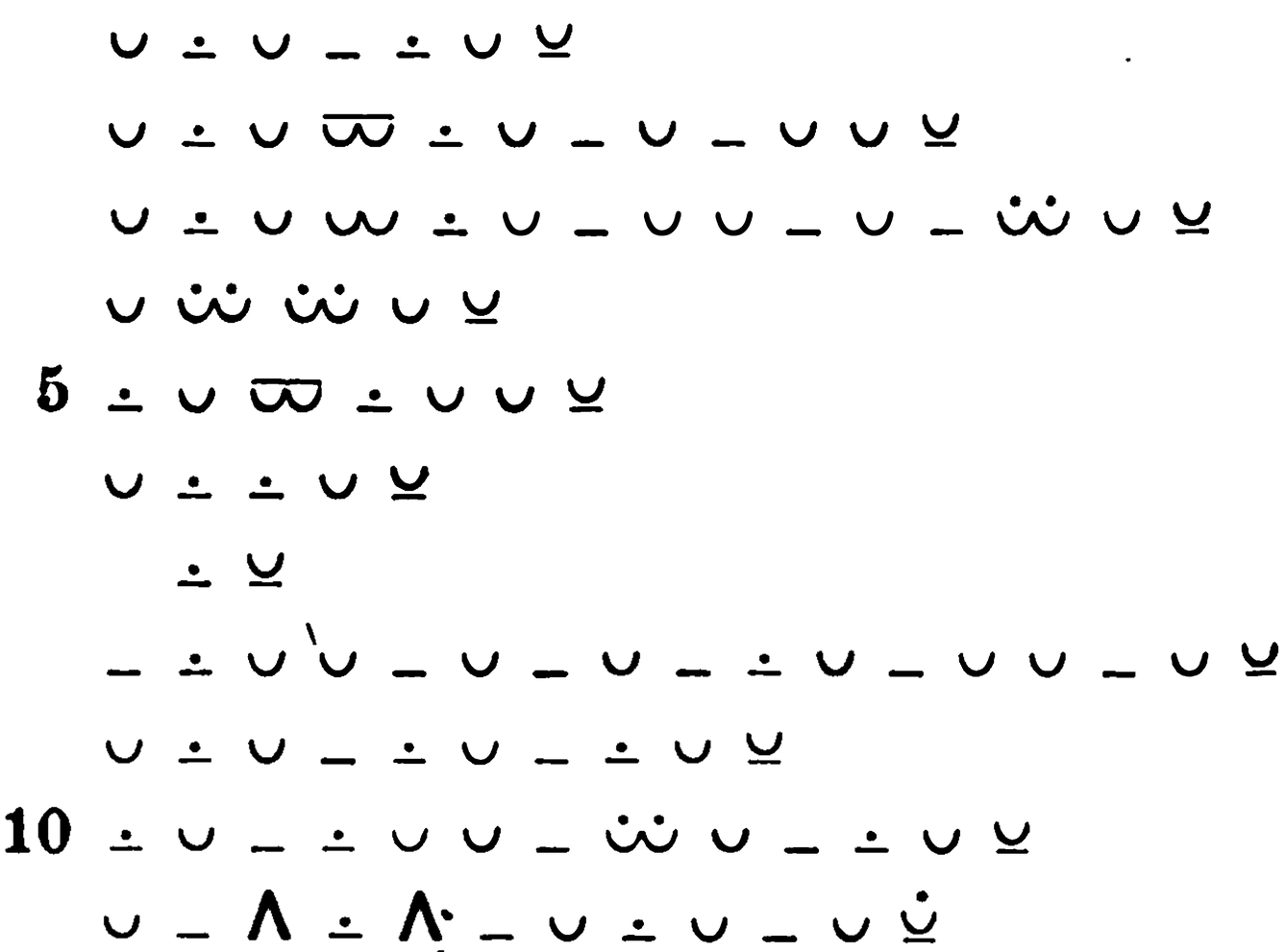

Epodi.

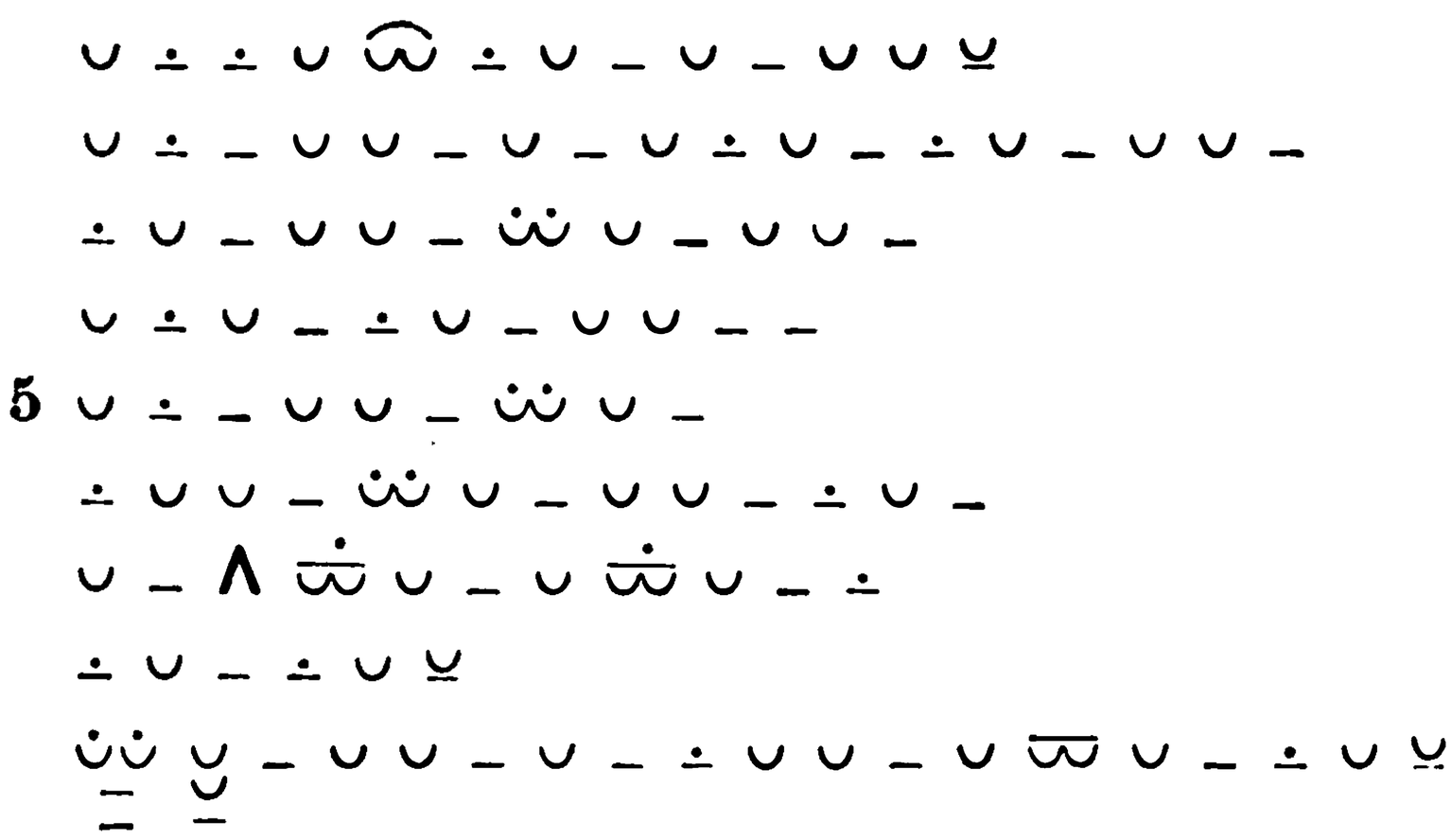

In inscriptione libri leviora quaedam variant, velut plures *τῷ αὐτῷ* pro *Ἀρκεσιλάῳ* (ita enim ut videtur libri) *Κυρηναίῳ* exhibent.

In strophae v. 7 et 8 discessi a Boeckhii diagrammate

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ὀφθαλμὸς
αἰδοιότατον γέρας, τεᾷ τοῦτο μιγνύμενον φρενί·
μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἑλών
δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων,

Ἐπ. α΄.

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω
Κυράναν γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον,
παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν·
φίλει δὲ Κάρρωτον ἔξοχ' ἑταίρων·
ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων
ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν Βαττιδᾶν
ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
ἀλλ' ἀρισθάρματον

σνγγενής. Hartung totum locum immutavit scribens ἔχων σνγγενές, ὅσσοις αἰδοιότατον, γέρας τεᾷ κτλ. — V. 18. αἰδοιότατον Schmid, αἰδοιέστατον libri et sch., Goram αἰδοῦς ἐρατόν. — V. 20. κλεεννᾶς, PQS κλενναῖς. — V. 21. ἑλὼν, XZ ἐλαύνων (h. e. interpretamentum vocis ἑλῶν). — V. 22. δέδεξαι, DD δέδεξο. — V. 23. σε μὴ Schmid, μή σε Schol. et libri vett., μή μιν Moschop. — V. 24. Κυράναν γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον, scripsi Κυράναν, vulgo ex Schmidii correctione Κυράνᾳ, libri Κυράνα et ἀειδόμενον, sed F2PR ἀειδομένη, haud dubie ex scholiasta, qui interpretatur διὸ μή σε λανθανέτω ἡ Κυρήνη ἀνυμνουμένη: is igitur aut Κυράνα . . . ἀειδομένα reperit, itaque edidit Mommsen, aut id ipsum Κυράναν legit, sed perperam intellexit. Etiam Hartung vidit accusativum restituendum esse, neque tamen Pindari sententiam assecutus est. Poeta, cum Arcesilas Pythiam victoriam adeptus esset, dicit: tuum est primum omnium deum beneficii auctorem venerari, tum vero Carrhotum aurigam, cui acceptum refers hunc honorem, diligere. Commode in mentem revocat Arcesilae vaticinium olim ut videtur Cyrenaeis editum, quo iussi erant, divinis rebus alia omnia posthabere. Proverbium dicitur in Charondae legum prooemio ap. Stob. XLIV 40: τὸ γὰρ ἄριστον, ὥσπερ ἀ παροιμία φατί, τὸν θεὸν ἦμεν (l. τιθέμεν) αἴτιον πάντων τούτων, similiterque praecipit personatus Zaleucus ib. 20: σέβεσθαι δὲ τούτους καὶ τιμᾶν ὡς αἰτίους ὄντας ἁπάντων ὑμῖν ἀγαθῶν. Fuerit sane proverbium, sed ortum est haud dubie ex oraculo, quod aut Arcesilaus II accepit (cf. Diodor. Ex. II 2 p. 81 ed. Dindorf) aut ad Demonactem Mantinensem spectat, qui Delphici oraculi iussu rem publicam Cyrenensium ordinavit. — V. 26. φίλει videtur antiqua scriptura esse, libri φιλεῖν, quemadmodum Aristarchus legit, cf. schol. ἐπὶ παντὸς τοῦ πράγματος δεῖ τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτειν καὶ ὑπερτιθέναι καὶ φιλεῖν· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ φίλει. — V. 27. Ἐπιμαθέος Heyne, libri Ἐπιμηθέος. — V. 28. ὀψινόου, ὑψινόου C1, ὀψινόον (i. e. ὀψίνοον) PQRS1, schol. utramque lectionem agnoscunt. — Βαττιδᾶν Moschop., Βαττιαδᾶν vett. l. — V. 29. ἀφίκετο, Hermann ἀφῖκται, et deinde divisim θέμις κρεόντων, Hartung θεμικρεόντων.

ὕδατι Κασταλίας ξενωθεὶς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν κόμαις,

Στρ. β'.

ἀκηράτοις ἀνίαις
ποδαρκέων δυωδεκάδρομον τέμενος.
κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,
ὁπόσα χεριαρᾶν
τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων
Κρισαῖον λόφον
ἄμειψεν,
ἐν κοιλόπεδον νάπος θεῷ· τοῦ σφ' ἔχει κυπαρίσσινον
μέλαθρον ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν,
Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγει Παρνασίῳ
καθέσσανθ' ᾧ, μονόδροπον φυτόν.

V. 31. *ὕδατι*, T. Mommsen coni. *ὑγρᾷ*, Schwenk *κράνᾳ*. — *ξενωθεὶς*, B *ξυνωθεὶς*. — *τεαῖσιν* recc., *τεαῖσι* vett. — V. 32. *ἀκηράτοις* CVXZ Mosch., *ἀκηράτοισι* rell. — *ἀνίαις* recc., *ἀνίαισι* vett. — V. 33. *ποδαρκέων* recte ut videtur schol. participium verbi esse existimat (in P glossema adscr. *τρέχων*), *ἐπαρκῶν* et *ἐπαρκέσας* interpretis est, non varia scriptura. Boeckh *ποταρκέων* coniecit. — *δυωδεκάδρομον* Z2 et fort. G1, ut edidi, V2X2Z1 *δωδεκάδρομον*, BCG2 *δυωδεκαδρόμων*, Mosch. *δωδεκαδρύμον*, reliqui divisim *δυώδεκα* vel *δώδεκα δρόμων*. Thiersch *δώδεκ' ἂν δρόμων τέμενος*, Hartung *δωδεκαδρόμων πτάμενος* vel *σύμενος*. — V. 36. *δαίδαλ'* Pauwius, libri *δαιδάλματ'*. Hermann praeterea *τεκτόνια* coniecit, ego olim *τεκτόνι' ἀγάλματ'*. — V. 37. *Κρισαῖον λόφον*, Mommsen *Κρισαίων λόφων* cum *νάπος* iungens. — V. 38. *ἄμειψεν ἐν*, Hartung praepositionem delevit, me olim praeeunte, Rittershusius pro *ἐν*, quod libri tuentur, *ἀν* coniecit. Ego post *ἄμειψεν* stigmen posui et verba *ἐν κοιλόπεδον νάπος θεῷ* ad *κρέμαται* rettuli (cf. Herod. V 77: *τὰς δὲ πέδας αὐτῶν ἀνεκρέμασαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν*), quae vulgo non recte cum prioribus iungunt: at plane dicendem fuit ubi et cui deo instrumenta curulia dedicata fuerint. — *θεῷ· τοῦ σφ' ἔχει* scripsi, *θεοῦ· τό σφ' ἔχει* libri omnes (nam *τόσ'* et *τόσσ'* vett. edd. lectiones auctoritate carent) neque aliter schol., sed *θεῷ* non *θεοῦ* poetam scripsisse arguit a me restituta verborum distinctio. *Τὸ* veteres interpretantur *διὰ τοῦτο*, *σφὲ αὐτὸ ἅρμα*, paraphrastes *ὅπερ τὸ ὄχημα ἔχει τις οἶκος* scribens, quomodo haec expediverit non satis liquet: scripsi *τοῦ*, nam Apollini etiam hoc aedificium consecratum: antea distinctione mutata scripsi *νάπος· θεοῦ τοί σφ' ἔχει*, similiter Hartung *θεοῦ τέ σφ'*, Rauchenstein *θεοῦ δέ σφ'*, qui prius coniecerat *τῷ σφ' ἔχει* servata stigme post *θεοῦ*, et similiter Kayser *καί σφ' ἔχει*. — V. 40. Hartung distinguit *ἀνδριάντι, σχεδὸν Κρῆτες*. — V. 41. *τέγει* recc., *τέγει* vett., *στέγει* F2. — *Παρνασίῳ* et *Παρνασσίῳ* libri. — V. 42. *καθέσσανθ' ᾧ* scripsi, nisi forte quis *κάθεσσαν Fῷ* praeferat, libri *καθέσσαντο* (ĆÇ *καθέσαντο*, IUR *καθέσσαν τὸ*), neque aliter schol., quod cum versus numero adversetur, homines docti certatim *κάθεσσαν* restituerunt, sed pro *TO* scripsit Mingarelli *τῷ*, Hermann *θεῷ*, Ahlwardt *τοι*, Thiersch *τὸν μονόδροπον*

Ἀντ. β'.

ἑκόντι τοίνυν πρέπει
νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.
Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἡὔκομοι φλέγοντι Χάριτες.
μακάριος, ὃς ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
λόγων φερτάτων
μναμῆον·
ἐν τεσσαράκοντα γάρ πετόντεσσιν ἀνιόχοις ὅλον
δίφρον κομίξαις ἀταρβεῖ φρενί,
ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον ἐξ ἀγλαῶν
ἀέθλων καὶ πατρωΐαν πόλιν.

Ἐπ. β'.

πόνων δ' οὔ τις ἀπύχλαρός ἐστιν οὔτ' ἔσεται·
ὁ Βάττου δ' ἔπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων,
πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον
ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
λέοντες περὶ δείματι φύγον,
γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν·
ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
θῆρας αἰνῷ φόβῳ,
ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν.

φυτόν, Boeckh *τὸν μονόδροπον, φυτόν*, Kayser *τοῦ μονοδρόπου φυτοῦ*, Mommsen *τοῦ μονόδροπον φυτόν*, denique Hartung *καθέσσαντο ξύλον μονόδρυον* vel *μονόδρυφον*. Quod scripsi *καθέσσαντ' ᾧ*, significat Cretenses statuam in suo thesauro (*τέγει Παρνασίῳ ᾧ*) Delphis dedicavisse, atque in eodem thesauro suspensa fuisse Carrhoti donaria. Quod Pausanias Cretensium thesaurum non memoravit, huic coniecturae non obstat, nam ille etiam alia silentio praetermisit, velut Spinatarum thesaurum, de quo dixit Meineke ad Athen. XIII 606 B. — V. 44. *ὑπαντιάσαι*, schol. ad v. 33 *ἀντιάσαι*. — V. 47. *πεδὰ* et *μετὰ* libri. — V. 49. *μναμῆον* aeolicam formam restitui, ut v. 68 *μαντῆον*. Libri valde fluctuant, *μναμήϊον* CVWXYZ recc., *μνημήϊον* PQRSU, *μναμήϊα* DH2, *μνημήϊα* EFH1I, G *μνημήιαον*. — V. 50. *τεσσαράκοντα*, Mosch. *τετράκοντα*. — V. 51. *κομίξαις* BC1VW, *κομίξας* rell. — V. 52. *ἦλθες*, PQRS1TU *ἦλθεν*. — *ἀγλαῶν* Moschopulus, fortasse ex scholiis amplioribus petens eximiam correctionem, quam non debebat Mommsen spernere, *ἀγαθέων* praeoptans, libri plerique *ἀγαθῶν*, VXYZ *ἀγανῶν*. — V. 53. *πατρωΐαν* Moschop., libri vett. *πατρώαν* (*πατρῶαν*). — V. 54. *ἔσεται* HI Mosch., *ἔσσεται* rell. — V. 55. *δ' ἔπεται*, Christ *δέ πρέπει*. — *ἔμπαν*, E2RVXYZ recc. *ἔμπας*. — V. 56. *ξένοισι* X recc., *ξείνοισι* vett. — V. 58. *φύγον* Mosch. et Schmid ex schol., *φεῦγον* vett. — V. 60. *ἔδωκ'*, Mosch. *δῶκεν*. — V. 61. *θῆρας αἰνῷ φόβῳ*, F2 *θηρσὶν αἰνὸν φόβον*. — V. 62. *ταμίᾳ*, PQRST *τῷ ταμίᾳ* (*τῶ ταμία*).

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

πολύθυτον ἔρανον
ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεᾷ
Καρνεῖε
σ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας τ' ἀγακτιμέναν πόλιν·
ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι· σὺν Ἑλένᾳ γὰρ μόλον,
καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

Ἐπ. γ'.

ἐν Ἄρει, τόδ' ἐλάσιππον ἔθνος· ἐνδυκέως
δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντάς σφε δωροφόροι,
τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε ναυσὶ θοαῖς

vocula ἑς, quod manifestum est additamentum, instituta sententia perperam intellecta, cuius erroris etiam scholiastae non sunt immunes. Tum pro τεᾷ SXY Mosch. τεά, Z2 τέ'., deinde Καρνεῖ' vett. l. (D2 καρνεί', T καρανεῖ'), Moschop. Καρνεῖα. Scriptura Καρνεῖ' cum sit ambigua, recentiores vel Καρνεῖε (Καρνήϊε) vel Καρνεῖα interpretantur, schol. Apollinis cognomen agnoscunt. Hermann scripsit ὅθεν πεκοινᾶμένοι . . . . . πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξαμένα Ἀπολλον τεᾷ Καρνεῖε ἐν δαιτὶ σεβιξέμεν Κυράνας ἀγ. πόλιν. Hartung ἄγεν· πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀν. Ἄπ., τεὰ Καρνεῖ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀγακτιμένα πόλις. Hecker coniecit ἀπὸ Σπαρτῶν, i. e. a Thebanis, coll. Isthm. VI 12 et deinde ἀγακλυμέναν πόλιν. Denique Schoemann Op. IV 78 τεὰ Καρνήϊ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀν' εὐκτιμέναν πόλιν, ubi novissima verba fortasse recte in integrum restituit. — V. 83. Ἀντανορίδαι, complures Ἀντηνορίδαι. — ἴδον BVXZ recc., εἶδον rell. — V. 85. ἐν Ἄρει, τόδ' ἐλάσιππον ἔθνος· ἐνδυκέως δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντάς σφε δωροφόροι scripsi, legebatur ἐν Ἄρει· τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως δ. θ. ἄ. οἰχνέοντές σφε δωροφόροι. At plane dicendum fuit, quem in locum se contulerint Antenoridae: ἐλάσιππον ἔθνος neque Antenoridae sunt, neque Graeci, qui Aristotele duce illam regionem occupaverunt, ut interpretibus visum est, sed Asbystae: cf. Herod. IV 170 τεθριππεύονται δὲ οὐκ ἥκιστα ἀλλὰ μάλιστα Λιβύων εἰσί. Antenoridarum memoriam pie colunt etiam Graeci, qui postea Aristotele duce in hanc oram delati sunt. In ed. 3 praeterea scripseram v. 87 τούς τ' Ἀριστοτέλης ἄγαγε copula τε inserta, poetam hoc dixisse ratus: Asbystae et Troianos illos benigne exceperunt et postea Graecos advenas: perperam. Hóman δωροφόροι· τοὺς δ' Ἀρ. citra necessitatem. Libri nihil variant, nisi quod δέκονται BEFV recc. ex Pindari more, δέχονται rell., et pro οἰχνέοντες PQRS ἰχνέοντες. Etiam scholiastae vitiosa distinctione decepti enuntiatum ordiuntur a verbis τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος, ac schol. 1 et 2, cum verba ἄνδρες οἰχνέοντες praetermittant, quid legerint, non liquet, sed schol. 3, qui dicit: τὸ δὲ ἱππικώτατον ἔθνος τῶν Κυρηναίων μετ' ἐπιμελείας τοὺς Ἀντήνορος παῖδας τεθνηκότας δεξιοῦνται θυσίαις, παραγίνονται δὲ μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων, quamvis in prava totius loci interpretatione consentiat cum prioribus, certe scripturam οἰχνέοντας firmat. Hoc ipso scholiasta usus Hartung, qui ἐλάσιππον ἔθνος non Cyrenaeos, ut ceteri interpretes, sed

ἁλὸς βαθείας κέλευθον ἀνοίγων.
κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν,
εὐθύτομόν τε κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις
ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
ἔμμεν ἱππόκροτον
σκυρωτὰν ὁδόν, ἔνθα πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι δίχα κεῖται
θανών.

Στρ. δ'.

μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.
ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες αἶδαν
βασιλέες ἱεροί
ἐντί, μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν
δρόσῳ μαλθακᾷ
ῥανθεισᾶν
κώμων ὑπὸ χευμάτεσσ' ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενί,
σφὸν ὄλβον υἱῷ τε κοινὰν χάριν
ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ· τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων

Antenoridas dici existimat, edidit: τὸ δ' ἑλ. ἔθνος . . . ἄνδρας οἰχνέοντάς σφι δωροφόρους, τοὺς Ἀριστοτέλης. — V. 88. βαθείας scripsi, quod firmat schol. 1: τῆς πλατείας θαλάττης τὴν ὁδὸν ἀνοίγων, legebatur βαθεῖαν. — V. 89. κτίσεν δ', κτίσεν τ' Mosch. — V. 90. εὐθύτομον, schol. εὐθύτονον, quod Schmidio placuit. — V. 91. ἀλεξιμβρότοις, Hartung pessime ἀλεξιμμόροις. — V. 93. ἔπι δίχα Schmid, libri ἐπίδιχα, schol. utramque scripturam testantur. — V. 98. μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν . . . ῥανθεισᾶν WXVỴ, μεγάλαν δ' ἀρετὰν . . . ῥανθεῖσαν U et ex corr. GIỊ cum Moschop., ceteri libri fluctuant, schol. tam genitivum quam accusativum agnoscunt. — V. 101. κώμων XỴZ Mosch., κώμων θ' ceteri, Beck ὕμνων, Oxonienses ὕμνων θ'. — ὑπὸ χευμάτεσσ' scripsi, elisione admissa, quemadmodum κέρδεσσ' legitur Pyth. I 92, ὑπὸ χεύμασιν BEPUVXỴZ, ὑποχεύμασι rell. — ποι, Hermann που. Post φρενί interpunxi, sed supra distinctionem post χεύμασιν sustuli, ut μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν genitivi ab ἀκούοντι sint suspensi, et deinde per epexegesin addatur σφὸν ὄλβον κτλ. Boeckh coni. μεγάλα δ' ἀρετὰ δρόσῳ μαλθακᾷ ῥανθεῖσα κώμων ὑπὸ χεύμασιν. Ἀκούοντί τοι χθονίᾳ φρενὶ σφὸν κτλ. Hermann olim: μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δρόσῳ μαλθακᾷ ῥανθεῖσι κώμων θ' ὑποχεύμασιν, postea μεγάλαν δ' ἀρετὰν δρ. μ. ῥανθεῖσαν κώμων θ' ὑποχεύμασιν. Hartung μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δ. μ. ῥανθὲν κώμων ὑπὸ χ. ἀκούει κλέος χθ. φρενὶ πάνολβον. — V. 102. σφὸν, I σφὶν. — V. 103. Ἀρκεσίλᾳ I2, Ἀρκεσίλαν QSZ2, Ἀρκεσίλα rell., lemma in G Ἀρκεσίλαον. Haec ipsa verba ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ nimis languent, conieci υἱῷ τε κοινὰν χάριν ἐνδέκοντ' Ἀρκεσίλᾳ, quod εἰσδέχονται potius quam ἐνδέχονται interpretor: ac possis suspicari tale quid etiam scholiastam legisse, qui dicit ἀκούοντες οὖν τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι, sed hoc incertum.

πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν,

Ἀντ. δ'.

ἔχοντα Πυθωνόθεν
τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
μέλος χαρίεν. ἄνδρα κεῖνον, ὃν αἰνέοντι συνετοί,
λεγόμενον ἐρέω.

χρέσσονα μὲν ἁλικίας
νόον φέρβεται
γλῶσσάν τε·
θάρσος δὲ τανυπτέροις ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο·
ἀγωνίαις δ', ἔρχος οἷ', ὃν σθένος·
ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας,
πέφανταί θ' ἁρματηλάτας σοφός·

Ἐπ. δ'.

ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι,
τετόλμακε. θεὸς δέ οἱ τὸ νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
καὶ τὸ λοιπὸν ὁμῶς ἕ, Κρονίδαι μάκαρες,

V. 107. *χαρίεν* et *χάριεν* libri. — *ἄνδρα κεῖνον, ὃν αἰνέοντι συνετοί, λεγόμενον ἐρέω.* scripsi addito pronomine *ὃν* et distinctione correcta, vulgo *ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί· λεγόμενον ἐρέω.* Sed *ἐπαινέοντι* Moschopuli est inventum, libri vett. *αἰνέοντι.* — V. 110. *νόον φέρβεται γλῶσσάν τε· θάρσος τε*, sic Hermann interpunxit, videturque probare sch., vulgo *νόον φέρβεται· γλῶσσάν τε θάρσος τε.* Praeterea Schneidewin *θάρσος δὲ*, quod etiam schol. firmare videtur, itaque restitui. Goram et Hartung *νόον φέρβε καὶ γλῶσσαν, θάρσος δὲ.* — V. 112. *τανυπτέροις* E. Schmid, libri *τανύπτερος.* — *ἔπλετο* XYZ recc., *ἔπλετ'* rell. — V. 113. *ἀγωνίαις* scripsi atque ita schol. Vatic., legebatur *ἀγωνίας*, quod tuetur schol. ap. Mommsen., iungens *ἀγωνίας ἔρχος.* — *ἔρχος οἷ', ὃν σθένος* scripsi, legebatur *ἔρχος οἷον* (TV2 *οἱ*) *σθ.*, neque aliter schol., qui *οἷον* admirantis esse dictitant. Critici Alexandrini hic quoque mendum antiquae scripturae religiose propagaverunt. — V. 114. *ἔν τε*, Hartung *ἐν δέ.* — *ποτανὸς* Heyne, libri *ποτηνός* (*πτηνὸς* DD$1). *Πετηνὸς* et *πετεινὸς* Atticorum, quemadmodum navis in titulis Atheniensibus *Πετήνη* dicitur. — *φίλας, πέφανταί θ'*, Hartung *φίλας πέφανται, χἁρματηλάτας.* — V. 116. *ὅσαι* recc., *ὅσσαι* vett. — V. 117. *θεὸς δέ* scripsi, libri *θεός τε*, schol. *γὰρ* substituit in interpretatione. — *νῦν τε*, Schmid *νῦν γε.* — *δύνασιν*, B *δύνασι*, X2 *δύναμιν.* — V. 118. *καὶ τὸ λοιπὸν ὅμως ἕ, Κρονίδαι μάκαρες* scripsi ut et sensa et numerum redintegrarem, libri vett. *καὶ τὸ λοιπὸν* (nonnulli *τολοιπὸν*) *ὦ* (*ὦ* DD) *Κρονίδαι μάκαρες*, Moschop. *λοιπὸν ὦ πλεῖστα Κρον. μ.*, Triclinius *λοιπὸν ὑμεῖς γε Κρον. μ.* Antea correxi *λοιπὸν ὁμῶς, μάκαρες ὦ Κρονίδαι.* Schol. *ὧν* pro *ὦ* legisse videntur: *ἐπεὶ εὐηταίως νῦν ἔχει αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν θεῶν, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον· ὦ Κρονίδαι οὖν, φησὶ, μὴ ἐάσητε* (ita B); itaque post *τὸ λοιπὸν* interpungunt sch. 1 et 2 perperam, neque apparet, quemadmodum in illis libris conformata fuerit oratio, fortasse *ὅσ' ὧν σφι.* Boeckh *λοιπὸν ὄπισθε, Κρονίδαι μάκαρες*, Hermann *λοιπὸν ἔπειτα Κρ. μ.*,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩιΔΗ ς.

Strophae.

– ⏑ ± ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ± ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑̈ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̈ ⏑ – – ⏑ ⏒
⏑ ⏑ ± ± ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
5 ± ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑̈ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑̈ ⏑ ⏒
⏑ ± ⏑ – ⏑̄
– ± ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑ – Λ ± ⏑ – ⏑ ± ⏑̄ – ⏑

Στρ. α'.

'Ακούσατ', ἢ γὰρ ἑλικώπιδος 'Αφροδίτας
ἄρουραν ἢ Χαρίτων
ἀναπολίζομεν, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου

In inscriptione libri nihil variant: non recte Ahlwardt Thrasybuli nomen substituit: nam quamvis huic potissimum carmen destinaverit poeta, tamen Xenocrates, non Thrasybulus filius victor fuit renuntiatus.

In versibus discribendis priores secutus sum: sed v. 1 et 2, ut etiam Boeckh animadvertit, rectius coniungentur, ut periodus *τρίκωλος* fiat, et ad eundem modum consociandi erunt v. 3 et 4; sane v. 30 et 39 videntur adversari, sed poeta his duobus locis vel tribrachyn loco dactyli admisit, vel productione brevis syllabae est usus *ἐναρίμβροτον* et *πατρός*.

Carmen hoc cum ex vitiato admodum archetypo propagatum sit, non licet in integrum restituere. — V. 1. *ἦ* libri vett. fere omnes et schol., *ἢ* BF recc. — V. 3. *ἀναπολίζομεν*, E. Schmid *ἀναπολήσομεν* probante Hartungo, fort. *ἀναπολίξομεν*, quamvis schol. praesens tempus tueantur.

χθονὸς ἐς λάϊνον προσοιχόμενοι·
Πυθιόνικος ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις
ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει
ἑτοῖμος ὕμνων
θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ·

Στρ. β'.

τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθών,
ἐριβρόμου νεφέλας
στρατὸς ἀμείλιχος, οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχούς
ἁλὸς ἄξοισι, παμφόρῳ χεράδι

V. 4. *ἐς λάϊνον* scripsi, libri et schol. *ἐς ναόν*, sed ambigo, utrum antiqua sit corruptela an interpretamentum supra adscriptum, nam veteres interpretes admodum vexavit carminis explanatio, velut v. 2 *Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων* nonnulli item ad Delphicum templum rettulerunt: *οἱ δὲ τὸν Πύθιον ναὸν* (*ἀκούουσιν*). In primis displicet *ἐς*, quod tum demum conveniens, ubi *παρερχόμενοι* scripseris, nam *παροιχόμενοι* ut correxit Beck lenior quidem medela, sed alio nomine reiicienda. Itaque aliquando conieci *ἐν στέμμασιν* sive *ἐν στέθμασιν* i. e. *ἐστεμμένον*. Hermann, cum olim *ἀέννaον* scripsisset, postea, ubi hanc formam vocabuli auctoritate destitutam esse intellexit, *ἐς νάϊον* commendavit plerisque probatum, si ab Hartungo discesseris, qui *ἐρί-βρομον χθονὸς ἀγνοῖο νῦν* scripsit, quod non intelligo. Alia Mommsen proposuit. — V. 7. *ἕτοῖμος* VXZ recc., *ἕτοιμος* rell. — *ὕμνων θησαυρὸς* libri, quae haud dubie germana scriptura est, quam etiam paraphr. v. 13 et schol. v. 10 agnoscit: alii videntur *ὕμνος* legisse, ut *θησαυρὸς* explicandi gratia subiunctum esset, alii neutrum, unde ad versum redintegrandum *ἵππων* additum (GH *γρ. ἵππων*), ineptum supplementum, quod paraphr. v. 4 videtur repperisse. — V. 9. *τετείχισται*, ex Et. M. 249, 50 et Zonara 466: *τεῖχος, τειχῶ, ἀφ' οὗ φησὶ Πίνδαρος τετείχηται* coniicias grammaticum id ipsum hoc loco legisse, sed *τετείχισται* legitur etiam Isthm. V 44, itaque Gaisford in Et. scripsit. — V. 10. *οὔτε* VXZ Mosch., *οὐ* vett., *οὐχὶ* Tricl. — *ἐπακτὸς*, Z *απάκτὸς*, haud dubie mendosum: neque satisfacit quod olim proposui *ἐπάκτὸς ἐλθών* vel *ἀϊκτὸς ἐλθών*. Paraphr. *ἐπελθών* substituit. — V. 12. *ἄνεμος*, EPQR et paraphr. *ἄνεμοι*, quod non debebant recentiores revocare, cum metro adversetur. — V. 13. *ἄξοισι* vett. l., *ἄξοι* Moschop., *ἄξει* Tricl. — *παμφόρῳ χεράδι* vett. nisi quod B *πολυφόρῳ* ex interpr. et R *χαράδι*, ut in tab. Heracl. scriptum, Tricl. *παμφόροις χεράσιν*. Hermann (*ἄξει*) *πολυφθόρῳ* coniecit, ego *παμφθόρῳ*. Formam *χεράδι*, quam libri exhibent, *χερμὰς* tuetur, sed grammatici veteres *χεράδει* reppererunt, vid. schol. Hom. Il. *φ* 319 *ἄλις χέραδος περιχεύας, τὸ χέραδος οὐδέτερον προπαροξυτόνως, ὡς κίναδος· καὶ Πίνδαρος δὲ τὴν δοτικὴν ἐξήνεγκε χεράδει ὡς μεγέθει.* sed Aristarchus *χεράδος παροξυτόνως* scripsit, idemque opinor in Pindaro *χεράδι* edidit. Pindaricum exemplum auctius adscripsit Et. M. 808, 32: *καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε χεράδει σποδέων* (v. *χεραδι ποδέων*), ubi Boeckh non recte *χεράδει ϛ' Πυθίων* coniecit, quod redarguit cod. Flor. Miller Misc. 309 *χεράδει εἶπεν, οἷον χεράδει ποδέων*. Videtur

κρυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ
πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
λόγοισι θνατῶν
εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Στρ. γ'.

σύ τοι σχέθων νυν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθάν
ἄγεις ἐφημοσύναν,
τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενῆ
Φιλύρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ
Πηλεΐδᾳ παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
θεῶν σέβεσθαι·
ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

Στρ. δ'.

ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατάς
νόημα τοῦτο φέρων,

χεράδει καποδέων scribendum: itaque insignem scripturae varietatem reciperavimus, nam Hermannus non est audiendus, qui grammaticos alium Pindari locum ex perdito carmine adhibuisse existimat; quos profecto huius loci immemores fuisse non est credibile, atque Eustath. 1238 ex Pythionicis affert χεράδι παμφόρῳ simulque χεράδει legi posse addit. — V. 14. κρυπτόμενον scripsi, τυπτόμενοι iidem fere libri, qui supra ἄνεμος, et sic schol. τὸ δὲ τυπτόμενοι ἀντὶ τοῦ τύπτοντες (v. τύπτονται), quam pravam interpretationem paraphr. sequitur; VWXYZ recc. τυπτόμενος, Et. M. (κα)σποδέων (vide supra), quae grammatici correctio videtur. Dawesius probante Hermanno τυπτόμενον scripsit, Leutsch τυπτομένους, Pauw θρυπτόμενον, Hecker κρυπτομένους. — V. 15. κοινάν vett. plerique, κοινᾷ VXYZ recc. — V. 18. Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ut correxi Moschop., Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς Tricl., Κρισαίαισιν ἐνὶ πτυχαῖσιν vett. — ἀπαγγελεῖ rec., ἀπαγγέλει et ἀπαγγέλλει vett. Fort. ἀπαγγελέει scribendum. — V. 19. νυν quod scripsi firmavit B νῦν exhibens (schol. τοίνυν interpretatur), ceteri νιν. — σχέθων (non ausus sum σχεθὼν novare) quod interpretes non satis recte intellexerunt, significat: *perite amigae officio functus*, cf. Hom. Il. ψ 465: οὐδ' ἐδυνάσθη εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα. — ἐπιδέξια, nonnulli ἐπὶ δέξια. — V. 21. τά ποτ' Schmid, τό ποτ' Tricl., libri τάν ποτ'. — μεγαλοσθενῆ scripsi, et sic fort. Q1, legebatur μεγαλοσθενεῖ. — V. 22. υἱὸν, Tricl. υἵ'. — V. 23. Πηλεΐδᾳ Tricl., Πηλείδᾳ libri. — μὲν, VWXYZ δέ. — V. 24. βαρυόπαν, EWXYZ βαρυοπᾶν, PQR βοώπαν. — V. 25. θεῶν, B θεόν. — V. 26. ταύτας, ita etiam paraphr., videtur αὐτᾶς scribendum, antea αὖτως proposui. — V. 27. ἀμείρειν, R ἀμοίρειν. Verbi forma solitaria, sed agnoscit Hesych. ἀμείρεσθαι et ἀμείροντες, idem vero etiam μείρεται interpretatur στέρεται, quemadmodum Aratus v. 657 μειρομένη γονάτων dixisse videtur. — V. 28. ἔγεντο Tricl., ἐγένετο libri. — V. 29. τοῦτο etiam

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἦβαν, δρέπει,
σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων·
τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς πάσαις ὃς ἱππείαν ἔσοδον,
μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.
γλυκεῖα δὲ φρήν
καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

πει scripsi, quod graeci sermonis proprietas non minus atque instituta sententia flagitat: legebatur νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων. Poteram sane acquiescere in distinctione emendata, sed nimis ambigua et obscura tunc foret oratio; poeta autem, cum dicere vellet νόῳ δὲ πλοῦτον δρέπει, ἄδικον οὔθ' ὑπ. ἦβαν ἄγων, traiectione verborum usus est, non solum numerorum legi inserviens, sed etiam quoniam quae sequuntur σοφίαν δ' κτλ. item a verbo δρέπει suspensa sunt. Libri nihil variant, nisi quod E1 πλούτῳ, D ἄγειν, item v. 48 E διέπων. — V. 48. ἦβαν libri et sch., adde sch. Aristid. III 54, ὕβριν Eustath. Prooem. 12, ἀνάταν Hermann, ἔπέταν Kayser, ὑπεράφανον ἀμὰν Mommsen, ὑπέροπλον ἀπό νιν (ὄλβον) δρέπων Rauchenstein. — V. 50. τίν τ', I τὶν δ' et sic fort. Schol: — Ἐλέλιχθον, E1 ἐλελίχθον et ex corr. ἐλελίχθον'. De hoc vocabulo dixi ad Pyth. II 4. sed hoc loco fortasse alii Ἐλάσιχθον legebant, vid. Eust. Prooem. 16. Deinde integram servavi libr. vett. scripturam ὀργαῖς (W ὀργεῖν) πάσαις ὃς (B ὅσον) ἱππείαν ἔσοδον (ἐς ὁδὸν V2, εἴσοδον QSU), solus R εἴσοδον εὗρες manifesto interpretamento addito, quemadmodum etiam schol. interpretatur ὃς (B οὓς) εὗρες ἱππείας εἰσόδους (B ἐσόδους, G ἱππείαν εἴσοδον) τουτέστιν ἱππικὰς ἁμίλλας. quo usus Moschopulus ὀργαῖς πάσαις seclusit et εὑρές θ' ὃς ἱππέαν ἔσοδον scripsit, contra Triclinius πάσαις eiecto ὀργαῖς ἐς ἱππείαν ἔσοδον. Schol. recentior a Mommseno editus ὁρμαῖς, non ὀργαῖς legit. Locus antiquitus corruptus quomodo sit restituendus incertum, sed etiamnunc credo ὀργαῖς πάσαις esse parepigraphen adscriptam ad v. 51 μάλα ἀδόντι νόῳ. Fortasse poeta scripsit τίν τ' Ἐλέλιχθον, ὅστ' οὖρος ἱππιᾶν ἐσόδων, quemadmodum Pyth. V 116 ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι legitur. Olim tentavi ὃς θῆκας ἱππίαν ἔσοδον vel τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαὶς πρὸς ἱππίαν ἔσοδον μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται, h. e. ὀργῶν πρὸς, ut Pindarus antiqua forma ὄργημι pro ὀργάω usus sit, cuius formae ignorantia corruptelae ansam dederit. Heyne eiectis πάσαις et μάλα scripsit ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴσοδον ἀδόντι νόῳ, Hermann ὀργαῖς ἐς ἱππίαν ἔσοδον (suopte ingenio ductus ad equestria studia), Boeckh ὅς θ' εὗρες ἱππίαν ἔσοδον, Rauchenstein ὁρμᾷς ὃς ἱππίαν ἐς ὁδόν, Hartung ὁρμᾷς ὃς ἱππείας ἐς ὁδόν Heimsoeth ἃς θ' εὗρες ἱππίας ἐσόδους, Mommsen ὡς (vel ἃς) εὑρές ἱππίας ἐσόδους, sed hoc poeta potius αἷς θ' εὗρες ἱππίαις ἐσόδοις dicturus erat, idque ipsum aliquando conieci. H. A. Koch τὶν δ' Ἐλέλιχθον εὗρις ἐς ἱππίας ἐσόδους, Christ ὀργᾷς ὃς ἱππειᾶν ἐσόδων. quod iam antea M. Schmidt proposuit, qui praeterea haec molitur τὶν δ' Ἑλ. ὀργαῖς, ὃς ἱππείαν ἔσοδον μάλα ἀδόντι νόῳ ποτεῖδες, προσέχεται, Hóman ὀργαῖς ὄπασσας ὅστ' ἔσοδον. — V. 51. ἀδόντι Z, ἀδόντι BV2X Mosch., ἄδοντι vel ᾄδοντι vel ἀδῶντι cett. — Ποσειδᾶν, EG Ποσιδᾶν. — προσέχεται Schmid (et sic ut vid. IWY), προσέρχεται libri neque aliter legit schol.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩι

ΤΕΘΡΙΠΠΩι.

ΩιΔΗ Ζ.

Strophae.

– – ⏑ ⏓ ⏑ ⏖ ⏑ ⏑̇⏑̇ ⏑ – ⏓
⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏒ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – –
– ⏓ ⏑ ⏑ – ⏒
⏑ ⏓ ⏑ ⏖ – ⏑ ⏑ – ⏓ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
⏑ ⏑̇⏑̇ – ⏑ ⏒
⏒ ⏑̇⏑̇ ⏑ – ⏒

Epodus.

⏓ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏓ – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑̇⏑̇ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̇⏑̇ ⏑ – ⏒
⏓ ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏓ ⏑ – – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – –

Στρ.

Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι
προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ

In inscriptione *τεθρίππῳ* B (atque ita schol.), *ἵπποις* reliqui libri, praeterea plerique addunt *Ὀλύμπια*, *Ἴσθμια*, *Πύθια*, F *νικήσαντι Ὀλύμπια Ἴσθμια* (om. *ἵπποις* et *Πύθια*).

Strophae v. 5 Boeckh in binos versiculos diremit.

V. 1. *μεγαλοπόλιες*, Boeckh olim *μεγαλοπτόλιες* et in antistr. *πολίεσσιν*. — V. 2. *προοίμιον*, Tricl. *προοίμιόν τ'*. — *εὐρυσθενεῖ*, Tricl. *ἐρισθενεῖ*.

κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
ἵπποισι βαλέσθαι.
ἐπεὶ τίνα πάτραν τίνα τ' οἶκον δίων ὀνυμάξομαι 5
ἐπιφανέστερον
Ἑλλάδι πυθέσθαι;

Ἀντ.

πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἄπολλον, οἳ τεὸν τέμενος 10
Πυθῶνι δίᾳ
θαητὸν ἔτευξαν.
ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ νῖκαι, μία δ' ἐκπρεπής

V. 4. *ἵπποισι* Tricl., *ἵπποις* vett. l. — V. 5. *τίνα τ' οἶκον* libri, unus P *τίνα δ' οἶκον*, quod antea probavi, R *τίνα κατ' οἶκον, τίν' οἶκον* DGU, *τίνα οἶκον* Boeckh. — *δίων* scripsi, hoc enim dicit poeta nullam gentem ex illustribus clariorem esse Alcmaeonidis, qui a Nestore genus deducebant: quamquam aliquando *δήων* i. e. *quaerens* conieci. Libri omnes *ναίων*, quod cum prorsus perversum sit, olim censui hoc vocabulum plane esse eiiciendum, quod cum antistropha glossemate vitiata esset, antiquo tempore male sedulus, ut numerum expleret, adiecerit, parum ille curans quid instituta sententia requireret: scripsi igitur *τίνα οἶκόν τ'* (*δ'*) *ὀνυμάξομαι*. Numeri tamen versus commendant antiquam lectionem, quam revocavi in ed. 3, nunc correxi, siquidem emendationis periculum mihi melius successit quam vel antiquis criticis vel nostris hominibus. *Ναίων* sive Apollonius sive Didymus frustra explicare conatur, *οὐκ ἐξ ἀκοῆς ἀκηκοώς, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι*, alii *ναίων* pro *ναίοντα* dictum censebant, alii hoc ipsum *ναίοντα* restituerunt. Alii rursus littera N sublata et copula traiecta, ut videtur, scripserunt *τίνα οἶκόν τ' ἀΐων* i. e. *ἀκούων* vel *αἰῶν'* h. e. *αἰῶνι*. Schol. 2 cum interpretatur *τίνα ἀκηκοέναι ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι περιφανέστερον οἶκον οἰκοῦντα εἴπω*, temere diversas lectiones composuit *ναίοντα* et *ἀΐων*, siquidem pro *ἀκηκοέναι* videtur *ἀκηκοώς* scribendum, nam *ἀΐειν* alios scripsisse veteres, non est verisimile. Haec quidem veteres, sed non meliore successu mendum tollere recentiores certatim studuerunt, velut Pauw coniecit *μαίων* i. e. *μώμενος*, Thiersch *κλείων*, Schneidewin *λαῶν* vel *θνατῶν*, Kayser *αἰνέων*, Woefflin *ὑμῶν*, omnium audacissime Hartung *φαίην ὀνομαστὸν ἄν*, Rauchenstein *ὑμνέων* vel *ἔργοις* vel *νικῶντ'*, Mommsen *αἰᾶν* i. e. *γαιάων*, M. Schmidt *ῥαίνων* vel *δαίων* i. e. *φλέγων*, quae coniecturae quantopere a tradita lectione recedant, apertum est. — *ὀνυμάξομαι* Z schol. Tricl., *ὀνυμάξω* E2F1G2 Mosch., *ὄνυμάξω* E1, *ὀνυμάξαι* vett. rell. Boeckh *ὀνυμάξεαι*, Rauchenstein *ὀνυμάξομεν*. — V. 8. *πολίεσι λόγος* recc., *πολίεσσι* vel *πολλιέεσσι λόγος* VWXYZ, ceteri vett. *πολίεσσιν ὁ λόγος*, et articulum agnoscit schol. — V. 9. *Ἄπολλον*, Mosch. *Ἀπόλλων*. — *τεὸν τέμενος* scripsi, legebatur *τεόν τε δόμον*, V(W)XYZ *τεὸν δόμον*, Mosch. *τεόν γε δόμον*. Vocabulo *τέμενος* cum interpretamentum *δόμον* additum esset, inde originem duxit tradita scriptura, cf. schol. *ἀνῳκοδόμησαν τῷ θεῷ τὸ τέμενος, ὡς Φιλόχορος ἱστορεῖ*. Itaque repudiandae coniecturae, velut Rauchensteinii *τεὸν μέγαρον* (*μέλαθρον* ipse aliquando conieci) vel Hartungi *τεὸν δόμον ἐν*, quod multo est deterius. — V. 12. *δέ με*, Kayser *τέ με*. — *νῖκαι* (EF1PQX

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

ΩιΔΗ ΙΙ.

Strophae.

ὦ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪

± ∪ – ∪ ∪ ⏜ ∪ ∪

– ± ∪ – ∪ ∪ ∪

∪ ± ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ ∪

5 ± ∪ ∪ – Λ – ⏑ ± ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪

⏑ ± ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ± ∪ – ∪ ∪

⏑ ± ∪ – ⏑ ± ∪ – ∪ ∪

Epodi.

∪ ± ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ± ∪ – ∪ ∪

⏑ ± ∪ – ∪ ∪ – ± ⏑ – ∪ ∪ – ⏑

± ⏑ – ∪ ∪ – ∪ – ± – – ∪ ∪ – ⏑

– ± ∪ ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ – ∪ –

6 ∪ ± – ∪ ∪ – ∪ – ± ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪

– ± ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ∪ – ∪ – ⏑

Στρ. α'.

Φιλόφρον Ἀσυχία, Δίκας
ὦ μεγιστόπολι θύγατερ,

In inscr. E addit *νικήσαντι Πύθια*, complures *νικήσαντι λε Πυθιάδα.*

Epodi v. 6 non admisi ancipitem syllabam in tertia sede – – ⏑ – ⏑, nam est ubique brevis, ut Er. Schmid recte animadvertit, cf. v. 20. 40. 80.

V. 1. *Ἀσυχία* Heyne, libri *ἡσυχία.*

βουλᾶν τε καὶ πολέμων
ἔχοισα κλαΐδας ὑπερτάτας
Πυθιόνικον τιμὰν Ἀριστομένει δέκευ.
τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
ἐπίστασαι καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ·

Ἀντ. α΄.

τὺ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον
καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
τραχεῖα δυσμενέων
ὑπαντιάξαισα κράτει τιθεῖς
ὕβριν ἐν ἄντλῳ. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων λάθεν
παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων. κέρδος δὲ φίλτατον,
ἑκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι.

Ἐπ. α΄.

βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ.
Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρανος οὔ νιν ἄλυξεν,
οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων· δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ
τόξοισί τ' Ἀπόλλωνος· ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρραθεν ἑστεφανωμένον
υἱὸν ποίᾳ Παρνασίδι Δωριεῖ τε κώμῳ.

Στρ. β΄.

ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκάς
ἃ δικαιόπολις ἀρεταῖς
κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
θιγοῖσα νᾶσος· τελέαν δ' ἔχει
δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς. πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀείδεται
νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς

V. 4. ἔχοισα, complures l. ἔχουσα. — κλαΐδας Schmid. cum Moschop., κληΐδας Tricl., κλαῖδας, κλαΐδας, κλᾶδας vett. — V. 6. ἔρξαι et ἕρξαι libri. — ὁμῶς, B ὅπως. — V. 11. ὑπαντιάξαισα B, ὑπαντιάξασα rell. — κράτει, unus schol. κρατί. — τιθεῖς, EF1 τιθείς, PQ1 τιθεῖσ' εἶ. — V. 12. λάθεν scripsit Matthiae Obs. misc. II 11, libri et schol. μάθεν. — V. 13. φίλτατον, Tricl. φίλτατόν γ'. — V. 14. ἐκ δόμων, G in marg. εἰς δόμον. — φέροι, V1 φέρει, Schol. fort. φέρῃ. — V. 16. ἑκατόγκρανος Er. Schmid, ἑκατογκάρηνος Mosch., πολυκάρανός τ' Tricl., ἑκατοντακάρανος vel ἑκατοντοκαρ. vett. — νιν Ahlwardt, μιν libri. — ἄλυξεν, I ἄλεξεν. — V. 20. ποίᾳ, Schmid πόᾳ versus numero prudenter consulens, neque vero necessaria scripturae immutatio. — Παρνασίδι Boeckh, libri Παρνασίᾳ. — V. 21. ἔπεσε, P in marg. οὐχὶ ἔπετε. — V. 24. θιγοῖσα scripsi, libri θίγοισα, at cf. Alcman fr. 38: ἃ μή μοι θίγῃς. — V. 26. νικαφόροις, E νικαφόρους. — θρέψαισα B, θρέψασα rell.

ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις·

Ἀντ. β΄.

τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει.
εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν
πᾶσαν μακραγορίαν
λύρᾳ τε καὶ φθέγματι μαλθακῷ,
μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον
ἵτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, νεώτατον καλῶν,
ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

Ἐπ. β΄.

παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεούς
Ὀλυμπίᾳ τε Θεόγνητον οὐ κατελέγχεις,
οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν Ἰσθμοῖ θρασύγυιον·
αὔξων δὲ πάτραν Μειδυλιδᾶν, λόγον φέρεις,
τὸν ὕνπερ ποτ' Οἰκλέος παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδών
Θήβαις υἱοὺς αἰνίξατο παρμένοντας αἰχμᾷ,

Στρ. γ΄.

ὁπότ' ἀπ' Ἄργεος ἦλυθον
δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι.
ὧδ' εἶπε μαρναμένων·
Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει
ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα. θαέομαι σαφές
δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος
νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.

V. 28. *τὰ δὲ καὶ* VWXYZ Mosch., *τὰ δὲ ἐν* Tricl., *τὰ δὲ καὶ ἐν* vett. — V. 32. *μοι*, DGI1 *μου*, schol. ut vid. utrumque. — *τράχον* (*τραχὸν*) *ἵτω* vett. plerique, *τρέχον ἵτω* RXYZ Mosch., *ἵτω τράχον* Tricl. — V. 35. *παλαισμάτεσσι*, XYZ Mosch. *παλαισμάσι(ν) τε*. — *ἰχνεύων* libri, *ἰχνέων* Schmid, *οἰχνέων* Hermann, sed correptionem dipthongi tuetur Hipponax fr. 22 A: *μακάριος ὅστις θηρεύει*, et fr. 22 B: *καίτοι γ' εὔωνον αὐτὸν εἰ θέλεις δώσω*, et Theocr. 24, 70: *μάντι Εὐηρείδα*. — V. 36. *Ὀλυμπίᾳ*, Tricl. *Οὐλυμπίᾳ*. — *Θεόγνητον*, Tricl. *Θεόγνητόν τ'*. — V. 37. *Κλειτομάχοιο*, complures libri *Κλυτομ.* — V. 38. *Μειδυλιδᾶν* scripsi, libri *Μιδυλιδᾶν*. — *φέρεις*, quod etiam schol. tuetur, iure mutes *φέρῃ* sive *φέρεαι* scribens. — V. 40. *Θήβαις υἱοὺς* E. Schmid, correpta dipthongo $\overline{υι}$, libri *υἱοὺς Θήβαις*. — *αἰνίξατο* Boeckh, libri *ἠνίξατο*. — V. 41 et 42 plerique libri cum antecedentibus iungunt, hinc v. 43 vett. *ὧδε δ' εἶπε*, sed *ὧδ' εἶπε* recte lemma G Tricl., *τῇδ' εἶπε* Mosch. — *μαρναμένων* libri plerique cum antegressis copulant, Schmid *ὧδ' εἶπε· μαρναμένων φυᾷ*. — V. 44. *ἐπιπρέπει*, DUVXZ Mosch. *ἐπιτρέπει*. — V. 45. *παισὶ* vett., *παισὶν* recc. Hermann *παῖ, σοὶ λῆμα*. *Λῆμα* utrum cum praecedentibus an cum sequentibus sit copulandum, schol. ut videtur ambigunt. — *θαέομαι* B2EVW, *θεάομαι* vett. rell., *θειάομαι* recc. — V. 47. *νωμῶντα*, Tricl. *νέμοντα*. Deinde

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ὦναξ, ἑκόντι δὴ εὔχομαι νόῳ

Ἀντ. δ'.

κατά τιν' ἁρμονίαν βλέπειν
ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέμομαι.
κώμῳ μὲν ἀδυμελεῖ
Δίκα παρέστακε· θεῶν δ' ὄπιν
ἄφθιτον αἰτέω, Ξένάρκες, ὑμετέραις τύχαις.
εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπηται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ,
πολλοῖς σοφοῖς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

Ἐπ. δ'.

βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς·
τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται· δαίμων δὲ παρίσχει,
ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑποχειρῶν.

distinxit, ut novum enuntiatum sequatur ἄναξ κτλ. — V. 67. ὦναξ, EF Tricl. et ut vid. schol. ἄναξ, probantibus Boeckhio et Mommseno. — δὴ εὔχομαι scripsi, legebatur δ' εὔχομαι, nisi quis crasin restituere malit. — V. 68. κατά τιν', Schmid κατὰ τίν', Pauw κατὰ τίν. — βλέπειν libri et schol. Conieci ῥέπειν i. e. καταῤῥέπειν τιν' ἁρμονίαν, Kayser ἕπειν, Rauchenstein πλέκειν vel βαλεῖν. — V. 69. ὅσα recc., ὅσσα vett. — νέμομαι Mingarelli, νέομαι libri et schol. — V. 72. ἄφθιτον, G in m. γρ. καὶ ἄφθονον, quod Mommsen recepit, mihi auctoritate destitutum videtur, fort. ex paraphrasi ductum, ubi ἀνεπίφθονον legitur, sed olim haud dubie ἄφθονον fuit. — Ξένάρκες, Tricl. Ξείναρκες. idem scripsit τύχαισιν· εἴ τις temere, ubi libri τύχαις· εἰ γάρ τις. — V. 73. πέπηται EQ, ceteri cum schol. πέπαται. — μὴ σὺν, Tricl. σὺν οὐ. — πόνῳ, V1WXYZ Mosch. χρόνῳ. — V. 74. σοφοῖς scripsi, quam correctionem postea firmavit R, quamquam non multum huic consensui tribuendum, libri et schol. σοφός. — πεδ' ἀφρόνων vel πεδάφρόνων libri, Hartung παραφρόνων, Mezger πέρα φρενῶν. — V. 75. κορυσσέμεν, DQR κηρυσσέμεν. — V. 76. τὰ δ' B, ceteri vett. τάδ' (τά δ'), ταῦτ' Tricl., ταῦτα δ' X. — V. 77. ἄλλοτ' recc., ἄλλοτε δ' vett., ut novi enuntiati fiat exordium ἄλλοτε δὲ . . . καταβαίνει. — ἄλλον δ' ὑποχειρῶν. Μέτρῳ καταβαίνειν· Μεγάροις δ' correxi, libri ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ (D2EG2VWXYZ Mosch. μέτρον) καταβαίνει. ἐν μεγάροις δ' (ἐν μεγάροισι δ' BEFVXZ, μεγάροις sublato ἐν recc.). Scripsi ὑποχειρῶν i. e. ὑποχείριον ποιῶν, simplici verbo χειροῦν utitur Aristophanes, compositi aliud exemplum non novi, sed vocabulum huic loco conveniens. Antea librorum scripturam ὑπὸ χειρῶν servavi, sed id dici oportebat ὑπὸ χεῖρα (βάλλων). Deinde novam orsus sum sententiam; hoc enim poeta dicit: ne nimis concupiscas in certamen descendere, multas iam partas habes victorias. Antea in eandem sententiam scripsi μέτρῳ κατάβαιν'· ἐν Μεγάροις δ'. Veteres καταβαίνει interpretantur καταβαίνειν ποιεῖ, alii ὑπὸ χειρῶν μέτρον (ita enim legendum, vulgo μέτρα) iungentes, alii μέτρῳ adverbii loco referentes ad καταβαίνει. Pravam verborum distinctionem retinent nostri, E. Schmid καταβαίνων corrigens, Hartung ὑπὸ χεῖρα, μέτρῳ καταβαίνει, Mommsen ὑποχείρων μέτρῳ καταβαίνει (i. e. ad modum oppressorum hominum), Madvig ἄλλος δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρον καταβαίνει.

μέτρῳ καταβαίνειν· Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
νικᾶς, τρὶς ἅς, ὦ 'ριστόμενες, δάμασσας ἔργῳ·

Στρ. ε'.

τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
σωμάτεσσι κακὰ φρονέων·
τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
ἐπ' ἀλπνὸς ἐν Πυθιάδι κρίθη,
οὐδὲ μολόντων παρ ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκύς
ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας χορῶν ἀπάοροι
πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαγμένοι.

'Αντ. ε'.

ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχών
ἄβρότατος ἔπι μεγάλας
ἐξ ἐλπίδος πέταται
ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων
κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν

V. 80. *νικᾶς, τρὶς ἅς, ὦ 'ριστόμενες, δάμασσας ἔργῳ* scripsi, libri *νίκαις* (ita lemma BGH et recc., *νίκαισι* vett., *νικαῖσι* U) *τρισσαῖς ὡριστόμενες* (*ἀριστόμενες* Z Mosch.) *δάμασσας* (ita G2V recc., *δάμασας* DEFIQ2RXZ, *δαμάσσαις* B, *δαμάσαις* lemma B, *δαμάσας* PQ1U, *δαμάσσας* G1, schol. utramque lectionem *δάμασσας* et *δαμάσσας* tuentur) *ἔργῳ*. Olim proposui *νικᾶς, τρισσοὺς δ' ὧρ. δ. ἔργῳ*, ut Aristomenes dicatur in singulis his certaminibus cum singulis deluctatus esse: at *ἔργῳ* tunc otiosum foret additamentum. Referenda haec sunt ad *Ἥρας ἀγῶνα ἐπιχώριον*, in quo certamine *ἔφεδρος* tres victores superavit, quemadmodum postea Delphis quattuor victores deiecit. Igitur scripsi *νικᾶς* (sive *νίκας*), *τρὶς ἅς* (i. e. *ἕως*, v. Ol. X 51) *ὧρ. δάμασσας ἔργῳ*, quod non iam languet additum, nam significat Aristomenem in eodem certamine ter superiorem fuisse. Ut numero versus consuleret Pauw *νίκαις τρίταις* scripsit, vicissim Hartung bis metri legem migravit scribens *νικᾶς, τρισσοῖς, Ἀριστόμενες, δαμάσσας ἔργοις*. — V. 84. *ἐπ' ἀλπνὸς* scripsi, legebatur *ἔπαλπνος*. — V. 85. *μολόντων παρ*, Hartung *μολόντων ἂψ*. — V. 86. *ὦρσεν*, Tricl. *βάλεν*. — *κατὰ λαύρας χορῶν ἀπάοροι* correxi librorum scripturam aperte vitiosam *κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι*. Ansam dedit mendo ut multis aliis locis addita particula *δέ*, itaque cum *ΔΕΧΟΡΩΝ* adversante versus numero legeretur, librarii *Δ ΕΧΘΡΩΝ* scripserunt, quam scripturam etiam schol. testificantur. Nihil egit Hartung *δ' ἐχθρῶς* scribens. — V. 87. *δεδαγμένοι* scripsi, quod confirmat paraphr. *δακνόμενοι* et glossa in Z *δεδηγμένοι*, libri *δεδαϊγμένοι*, Hermann *δεδαιγμένοι*. — V. 88. *νέον*, B *καὶ νέον*. — V. 89. *ἔπι* Heyne, libri vett. et Tricl. *ἐπί*, E et Mosch. *ἀπό*, quemadmodum schol. legisse non satis certum est, Hermann distinxit *ἔπι, μεγάλας ἐξ ἐλ.*, at poeta dixit *in magna felicitate*, neque videtur *ἔπι* sollicitandum, quamquam possis *ὕπο* coniicere, Mommsen *ἄπο* praeoptavit. — V. 90. *πέταται*, IR *τέταται*. — V. 92. *πλούτου μέριμναν*, Tricl. *τέρψιν πλούτοιο*, Hermann *πλούτου μέρμηραν*.

τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαί,
ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον.

Ἐπ. ε΄.

ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ 135
ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ,
λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μείλιχος αἰών.
Αἴγινα φίλα μᾶτερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ 140
πόλιν τάνδε κόμιζε Δὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε κἀγαυῷ Τελαμῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ. 145

V. 94. ἀποτρόπῳ (U παρατρόπῳ) γνώμᾳ novavit ut videtur poeta, cum vellet significare, quod vulgo dici solet γνώμῃ ἄπο τρόπου. Hartung χάμαι, ἀπότροπον γνώμας σεσεισμένον. — V. 95. τί δέ τις I, libri fere τί δὲ τίς. — σκιᾶς ὄναρ, Tricl. ὄναρ σκιᾶς. — V. 96. ἄνθρωπος Plut. de cons. 6, schol. Nem. VI 4 (ita ut videtur B, nam D ἄνθρωποι) et Eust. Il. 757, 32, legebatur neglecta numerorum lege ἄνθρωποι, ita libri omnes et schol., item sch. Soph. Ai. 125, Oed. R. 1186. — V. 97. φέγγος ἔπεστιν Heyne et sic fort. schol., nam libri ἔπεστι φέγγος. neque vero haec verborum traiectio satisfacit, nam non convenit genit. ἀνδρῶν, cuius loco ἀνδροῖς, ut in Delphicis titulis legitur, vix quisquam inferre ausit: neque verisimile ἔπεστιν esse interpretamentum, quod aliud vocabulum suo loco deiecerit, velut φῶς πέχυται κάτ' ἀνδρῶν. Mihi poeta videtur scripsisse: ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ ἀνδρί, λαμπρὸν ἔπεστι φέγγος καὶ μείλιχος αἰών, nisi forte ἄνδρας malis. Hartung φέγγος ἐπέσπεν. — καὶ μείλιχος, E1F εὐμείλιχος, librariorum supplementum. — V. 98. στόλῳ om. G1IU1. — V. 99. Δὶ Boeckh, libri Διΐ. — V. 100. Πηλεῖ τε κἀγαυῷ Τελαμῶνι scripsi, nisi κἀγλαῷ praeoptes, libri vett. καὶ ἀγαθῷ, Mosch. κἀγαθῷ, Tricl. Πηλεῖ κἀρίστῳ δὴ Τελ., Hermann Πηλεῖ τ' ἐσθλῷ καὶ σὺν Τελαμῶνι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Στρ. α'.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων
Τελεσικράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
ὄλβιον ἄνδρα, διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ
Λατοΐδας
ἅρπασ', ἔνεγκέ τε χρυσέῳ παρθένον ἀγροτέραν δίφρῳ,
τόθι νιν πολυμήλου
καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονός
ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

Ἀντ. α'.

ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων
ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ·
καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ τε γάμον δαχθέντι κούρᾳ θ' Ὑψέος
εὐρυβίᾳ·
ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τοντάκις ἦν βασιλεύς, ἐξ Ὠκεανοῦ
γένος ἥρως
δεύτερος· ὃν ποτε Πίνδου κλεεννᾶις ἐν πτυχαῖς
Ναΐς εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει Κρέοισ' ἔτικτεν,

Ἐπ. α'.

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν λευκώλενον

φαίνεται δὲ ὁ Πίνδαρος ταύτης τῆς νίκης μνημονεύων, ἴσως ὅτι προφθάσας [τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης] ἔγραψεν. nam apparet inepta esse haec additamenta, Lehrs de Pind. Schol. 142 nihil vidit.

„Strophae vs. 1 et 2 coniungi possunt, tamen numerorum consociationem non magis probabilem iudico, quam ep. vs. 1 et 2. Nec ep. vs. 4 et 5 connecto frequenti distinctione separatos.“ *Boeckh.* Idem ep. v. 7 olim in binos versiculos separaverat. Hermann str. vs. 2 et 3 coniungendos censet.

V. 2. *ἀγγέλλων*, DFQ1VXZ *ἀγγέλων*, *αἰνέων* ut vid. Tricl. — V. 6. *αρπασ'* Schmid, libri *ἅρπασεν*. — *ἔνεγκε*, VW *ἔνεικε*. — *νιν* EFG2Q2 VXZ Mosch., *νῦν* cett. — *πολυμήλου*, Ahlwardt *πολυμάλου*. — V. 8. *τρίταν*, BEFVXZ *τριτάταν*. — V. 9. *ὑπέδεκτο δ'*, Tricl. *ὑπέδεκτ' οὖν*. — V. 10. *ξεῖνον* B recc., *ξένον* rell. — *θεοδμάτων*, R *θεοδμήτων*, EF1 *θεοδώτων*, VWXYZ *θεοσδότων*. — V. 11. *χερὶ* BEFR recc., *χειρὶ* rell. — *κούφᾳ*, Z1 schol. *κοῦφα*. — V. 13. *δαχθέντι* scripsi, (in ed. 3 *κνισθέντι* vel *κνιχθέντι*), libros manifestum mendum antiquitus propagatum dedecorat *μιχθέντι* vel *μιχθέντα* (ita BEF2 et schol.). Olim conieci *ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ τε γάμον κούρᾳ τε μιχθῆν* i. e. *μιχθῆναι*. — V. 16. *Κρέοισ'*, *Κρείοισ'* recc. — V. 17. *λευκώλενον* Lehrs auctore paraphr., qui *τὴν λευκόπηχυν*, libri *εὐώλενον*, quo vocabulo Pindarus alias non utitur.

θρέψατο παῖδα Κυράναν· ἃ μὲν οὔθ' ἱστῶν παλιμβάμους
ἐφίλησεν ὁδούς,
οὔτε δείνων τέρψιας, οὔθ' ἑταρᾶν οἰκουρίαν,
ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
φασγάνῳ τε μαρναμένα κεραΐξεν ἀγρίους
θῆρας, ἦ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον
βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις, τὸν δὲ σύγκοιτον
γλυκύν

V. 18. *παλιμβάμους*, analogiae convenientius *παλιμβάμονας*, quemadmodum *ὀπισθοβάμων* dicitur. — *ἐφίλησεν*, Tricl. *ἐφίλασεν*. — V. 19. *οὔτε δείνων τέρψιας, οὔθ' ἑταρᾶν οἰκουρίαν* scripsi, libri *οὔτε δείπνων* (Fl. *δειπνῶν*, F1V1 et DGQ a m. sec. *δεῖπνον*) *οἰκουριᾶν* (*οἰκουριῶν* B et lemma FG, *οἰκουρίᾶν* PQ, *οἰκοριᾶν* Mosch.) *μεθ' ἑταιρᾶν* (*ἑτερᾶν* Z) *τέρψιας*. Quod adscriptum in GU *γράφεται καὶ δεῖπνον οἰκουριῶν*. (hoc om. U) nullius est momenti, nam has ipsas corruptelas libri nonnulli exhibent. At paraphrasta, qui scripsit *οὔτε τὰς παλιμπορεύτους ἐφίλησε τῶν ἱστῶν ὁδούς, οὔτε τῶν δείπνων τὰς τέρψεις, οὔτε τῶν ἑταιρῶν τῶν τοῦ οἴκου δεσποζουσῶν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐχ* (dele negationem) *εἵλετο τὰς τέρψεις*, hic quoque plane diversam Pindari recensionem sequitur: oratio enim trimembris est, quae in nostris libris duobus tantum incisis constat. Verum haec quoque recensio, quamvis numerorum habita sit ratio, duo manifesta menda ostentat, quae illic obviam sunt, *δείπνων* et *οἰκουριᾶν*, quod paraphr. plane ita ut schol. (*οἰκουριῶν δέ, οἰκοδεσποινῶν, οἱονεὶ τῶν ἤδη γεγαμημένων καὶ ἀρχουσῶν οἰκιῶν*) explicat, itaque supplet *εἵλετο τὰς τέρψεις*. Et haec quidem menda sustuli *δείνων* et *οἰκουρίαν* restituens: nam *δείπνων* hic ubi poeta virginum vitam describit, plane alienum. Non convivia agitantes, sed choreas ducentes puellas poeta dixit: *δεῖνος*, quod non distat a voce *δῖνος*, secundum Athen. XI 467 D et Hesych. saltationis quoddam genus fuit, sed quemadmodum *δινεῖσθαι* omnino de saltantibus dictum, ita etiam *δεῖνος* omnis *ἐγκύκλιος χορεία* dici poterat. Deinde omnino scribendum *οἰκουρίαν* pro *οἰκουριᾶν*, quod si recte se haberet (ineptam interpretationem schol. nihil moror) praegresso inciso mentionem aliarum quarundam, quarum delicias virgo spreverit, fieri oportebat. In proecdosi etiam *οἰκούρια* commendavi, h. e. *neque chorearum deliciae neque aequalium puellarum ludicra ei curae cordique erant*. *Οἰκούρια* interpretatur Hesych. *κυρίως τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια*. adde Eust. 1422, 3. Hic sunt omnino *παίγνια*. cf. Phot. p. 319, 25 *οἰκούρια, ἃ καταλείπουσιν ἢ φέρουσιν αἱ μητέρες τοῖς οἴκοις* (scr. *οἶκοι*) *τῶν παιδίων ἀπολειφθεῖσιν· ἢ παίγνια*. Iam in librorum lectione, ubi *οἰκουριᾶν* plane metro adversatur, neque enim Moschopuli inventum *οἰκοριᾶν* correpta antepaenultima admittendum, fortasse aliud quid delitescit: non incommodum foret *οὔτε δείνων οὔτ' ἀέρων μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας*. Hartung *οὔτε δεῖπνον οἰκοριᾶν τε ἑτ. τέρψ.*, M. Schmidt [*οὔτε*] *δεῖπνον οὔτ' οἰκούρι' ἀνείλεθ' ἑτ. τ.*, sed quod negationem omitti potuisse existimat fallitur, nam haec breviloquentia principio convenit, a medio sermone prorsus aliena est, velut ap. Arist. Av. 694 *γῆ δ' οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν*. Hóman *οὔτε δεῖπν' οὔτ' οἰκοριᾶν μ. ἑ. τ.* — V. 21. *μαρναμένα*, D *μαρναμέναν*, R *μαρναμένας*. — *κεραΐξεν*, EF1 Mosch. *κεραΐζειν*. — V. 22. *ἀσύχιον*, VXZ *ἡσύχιον*. — V. 23. *εἰράναν* VXZ Mosch., *εἰρήναν* vel *εἰρήνην* cett. — *παρέχοισα* Tricl., *παρέχουσα* vett.

ὕπνον ἐπὶ γλεφάροις
παῦρ' ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

Στρ. β'.

κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας
ὀβρίμῳ μούναν παλαίοισαν
ἄτερ ἐγχέων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσήνεπε φωνᾷ·
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυναικὸς καὶ
μεγάλαν δύνασιν
θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ, μόχθου καθ-
ύπερθε νεᾶνις
ἧτορ ἔχοισα· φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες.
τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

Ἀντ. β'.

ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων;
γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου.
ὁσία κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν
ἦ ῥα, καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιαδέα ποίαν;

V. 24. *ὕπνον* VWXYZ, *παῦρον* cett. — V. 25. *παῦρ'* scripsi, *παῦρον* VWXYZ, atque ita ut videtur paraphr., qui *παῦρον* cum *ῥέποντα* iungit, *ὕπνον* rell. antiqui libri, at praeterea nusquam in hoc epodi versu solutio admissa est, itaque Triclinius ineptissime *ὕπνον ἀνλίσκοισα* scripsit, M. Schmidt *ἀλδίσκοισα* (*ἀλδήσκοισα*) coniecit. — *ἀῶ*, BEF *ἀώ*. — V. 26. *λέοντι*, Tricl. *λείοντι*. — V. 27. *ὀβρίμῳ*, PQRUXY Tricl. *ὀμβρίμῳ*. — V. 28. *ἐγχέων*, paraphr. fort. *ἔγχεος*. — V. 29. *ἐκ μεγάρων*, poeta fort. *ἐκ μελάθρων* scripsit, cf. Soph. Philoct. 147. 1453. Eurip. Cycl 491. Praepositionis usum illustrat Homericum Π. Σ 210 *ἄστεος ἐκ σφετέρου* i. e. *ἔξω*, quod Zenodoto vel antiquis rhapsodis offensioni fuit, quemadmodum hic Heimsoeth *ἐμμεμαώς*, M. Schmidt *δὲ σμαραγῶν* coniecit. — *προσήνεπε* libri (V *προσήννεπε*), quod restitui, Heyne *προσέννεπε*. — V. 30. *Φιλυρίδα* ut olim scripsi, lihri praeter E et Mosch., qui *Φιλλυρίδα*. — V. 31. *οἷον*, F *ὁποῖον*, Mosch. *οἷόν περ*. — *νεῖκος*, D2F1PQR *νῖκος* (*νίκος*), hinc par. *νίκην* interpretatur, sed schol. *φιλοτιμίαν*. — *ἄγει*, R *ἄγε*. — *νεᾶνις*, (B)E *νεάνις*. Locus manifesto corruptus, sed nihil egit Schneidewin *καρδίᾳ* pro *κεφαλᾷ* commendans. Videtur legendum *οἷον ἀταρβὴς νεῖκος ἄγει, κεφαλὰν μόχθον καθύπερθε καὶ ἧτορ νεᾶνις ἔχοισα*, ubi *νεᾶνις* est disyllabum. Et *ἀταρβὴς* scholiasta quoque legit. — V. 32. *ἔχοισα*, B *ἔχουσα*. — *φρένες* libri et schol., conieci *φρένας*, ut *κεχείμανται* singularis numeri sit. — V. 33. *νιν*, DGI1OQR Tricl. *μέν*. — V. 34. *σκιοέντων*, Q1 *σκιόεντας* male. Recte schol. *συμφύτων* interpretatur, ad eundem modum alii grammatici *σύσκια*, nam quae nostri homines commenti sunt, ut *ὄρεα σκιόεντα* explicarent, nihil moror. — V. 35. *ἀπειράντου*, B2QR *ἀπειράτου*. — V. 36. *ὁσία* DFVX Mosch., *ὅσια* rell. (R *ὅσιον*). — *κλυτὰν* FVWZ Mosch., *κλειτὰν* vett. rell., *δὲ τὰν* Tricl. — V. 37. *ἦ ῥα* Z, reliqui *ἦρα*, *ἦ ῥά*, *ἢ ῥᾶ*. Perperam interpretatur gl. in F *ἔφη*. Particula priori inciso adhae-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρόφρων·
ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται,
οὔτε παγκάρπων φυτῶν νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

Ἀντ. γ'.

τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ
ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος οἴσει.
ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον θαησάμεναι βρέφος αὐγαῖς,
νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θήσονταί τε
νιν ἀθάνατον

V. 57. *ἔννομον*, Hartung *ἐννόμως*, at scholiasta neque hoc neque *συντελέειν* legit, sed his vocabulis utitur ad explanandam poetae orationem; neque Lehrs audiendus, qui ex alius sch. explicatione *ἐν τῇ νομῇ καὶ νεμήσει* colligit illum *ἐν νόμῳ* vel *ἐν νόμον* repperisse, quod quidem scholion *νομὸν* potius quam *νόμον* ostentat. — V. 59. *παῖδα*, Tricl. *κοῦρον*. — V. 60. *Γαίᾳ* recc., *γαῖα* Q, *γαί'* (*γαῖ*, *γᾶ*) BF2VZ, *γᾶ* cett. — V. 62. *θαησάμεναι βρέφος αὐγαῖς* scripsi, B *θᾱκάμεναι*, vett. l. partim *θηκάμεναι* (DVXYZ et ex corr. EFG) partim *θησάμεναι* (PQ RU et a pr. m. EFG). Ut numerum complerent Moschop. *κατθηκάμεναι*, Tricl. *ἐνθηκάμεναι* scripsit. Tum *αὐταῖς* BE(G)XZ recc., *αὐταῖς* rell. Emendationes meas *θαησάμεναι* firmat paraphr. (*ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θεῖσαι τὸν Ἀριστταῖον καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος*), *αὐγαῖς* adnotatio in GU adscripta [*ἢ*] *θησάμενοι* (*αι*) *τοῖς ὄμμασιν*, nam par. *αὐταῖς* legit. Oculos *αὐγὰς* dixit auctor hymni in Merc. 368, Rhesi tragoediae 737, Nicander Alexiph. 442. 501. — V. 63. *τέ νιν* VXZ Mosch., *γέ νιν* EF, reliqui *τέ μιν*, B2D om. *τε*. — Veteres grammatici pii magis quam doctiores velut paraphr. dicunt poetam comparandi particulam reticuisse, ut sit sententia: *reddent immortalem, quemadmodum Iovem et Apollinem;* nostri homines interpretantur: *reddent immortalem Iovem et sanctum Apollinem.* Ut largiar mythographos nostros, qui deorum origines rimantur, verum vidisse, at ista sententia non solum a Pindari pietate plane abhorret, sed etiam ab hoc loco alienissima est. Chiron enim si Apollini de futuro filio vaticinatus diceret, Horae filium tuum reddent Iovem et Apollinem, nihil magis praeposterum dici aut fingi potest. Neque multum proficiet, si quis distinctione post *ἀθάνατον* posita, *Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα* ad *καλεῖν* v. 65 rettulerit, ut Chiron dicat, fore ut homines hunc Apollinis filium Iovem et Apollinem vocent: nam et nimis impedita foret oratio, neque Pindarus alia nomina videtur novisse, quam tria Agrei, Nomii, Aristaei, quae v. 65 comprehendit, quemadmodum etiam Apollonius Rhodius et Diodorus Siculus tradunt. Servius, qui dicit ad Virg. Georg. I 14 Aristaeum ab Hesiodo Apollinem Nomium appellatum esse, haud dubie non satis diligenter interpretatur locum Hesiodi, qui videtur simpliciter *Νόμιον* appellavisse. Quod Welcker Mythol. I 489 perhibet Ciceronem memoriae prodidisse a Ceis Aristaeum nuncupari Iovem, qua auctoritate nitatur, nescio. Nihil moror mythographos et grammaticos, quos sequitur praeter alios Athenagoras c. 14 (*Κεῖοι Ἀριστταῖον τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἀπόλλωνα νομίζοντες*), qui quidem Pindari potissimum auctoritate usi vel potius abusi haec exornavisse videntur; cf. Schol. Apoll. Rh. II

Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχι-
στον ὀπάονα μήλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀριστᾶιον καλεῖν. 115
ὣς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.
Ἐπ. γ'.
ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι. κεῖνο κεῖν' ἅμαρ διαίτασεν· θα-
λάμῳ δὲ μίγεν 120
ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις. 125
καὶ νὺν ἐν Πυθῶνι νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα
υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ·

498: *παρακαλεσάμενος τοὺς ἐτησίας Ζεὺς Ἀριστᾶιος ἐκλήθη, καὶ Ἀπόλλων Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος.* Itaque etiam schol. Pindari Iovis et Apollinis nomina Aristaeo vindicat: *ἱστέον ὅτι τὸν Ἀριστᾶιον διὰ τὸ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ κυνηγεσίαν εὑρηκέναι Ἀγρέα καὶ Νόμιον, Δία καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευον.* Nonnulli fortasse *θήσονται* non a verbo *τίθεσθαι* repetebant, sed ad *θῆσθαι* referebant, si quidem alius schol. haec exhibet: *θρέψουσι δὲ αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις χαρὰν καὶ ὄφελος κτλ.* Equidem non dubito, quin locus vitium contraxerit: puto autem Pindarum non *θήσονται*, sed *θέσσονται* scripsisse: Horae non solum nectáre et ambrosia infantem nutriunt, sed etiam Iovem et Apollinem orant, ut immortalem reddant. *Θέσσονταί νιν ἀθάνατον* plane eodem modo explicandum est, quo poeta Nem. V 9 scripsit: *τάν ποτ' ἐνάνδρόν τε καὶ ναυσικλυτὰν θέσσαντο*: nisi quod hic accedit tertius accusativus *Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα*, quemadmodum Archiloch. 11: *Παλλάδ' ἐϋπλόκαμον . . . θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον.* Fateor tamen hanc duplicis structurae confusionem satis molestam esse, neque ea, quae sequuntur, commendant istam rationem: sed si praeterea scripseris *θέσσονταί τ' ἔμεν ἀθάνατον* (quamvis *ἔμεν* alias non legatur apud hunc poetam), omnia sunt expedita: hoc enim poeta dicit: *orabunt Iovem et Apollinem, ut fiat immortalis, ut sit hominibus salus, custos ovibus, Agreus et Nomius aliis, aliis vero Aristaeus vocandus.* Ceterum non ignoro apud Hesychium legi: *θήσω, ἤσω, αἰτήσω· Βοιωτοί.* et *θησόμενοι, αἰτούμενοι* (ac praeterea *θησάμενοι, αἰτησάμενοι, Κρῆτες*), quibus utor ad futuri formam stabiliendam, non abutar ad scripturam *θήσονται* defendendam: nam ambiguitatem orationis evitari par erat. Quod M. Schmidt divinavit *θήσονταί τε νιν ἀθάνατον ξυνά, καὶ ἁγνόν, Ἀπόλλων, ἀνδρ.*, ut Iove remoto invocetur ipse Apollo, vix cuiquam probabit. — V. 64. *ἄγχιστον* cum sequentibus iungunt sch. et libri complures, vulgo ad *χάρμα* refertur, unde *ἄλπνιστον* aliquando conieci, quod iam Hermann commendavit: neque vero *ἄγχιστος ὀπάων*, quem schol. *ἀκίνητον* interpretatur, satis commodum: sed *ἄσχιστος*, quod fortasse aliquis coniiciat, proprietati sermonis graeci non conveniens. — *μήλων*, Heyne *μάλων*. — V. 67. *ὠκεῖα . . πρᾶξις* BEFVXZ recc. et schol. Vat., reliqui libri *ὠκεῖαι . . πράξεις*. — V. 71. *καὶ νὺν* scripsi, *καί νυν* Tricl., *καὶ νῦν* rell. — *Καρνειάδα* Schmid, libri ut vid. omnes *Καρνιάδα*. — V. 72. *εὐθαλεῖ*, E. Schmid non recte *εὐθαλλεῖ*, nam aut *εὐθᾰλὴς* dicitur, aut *εὐθηλὴς* sive *εὐθᾱλὴς* ut hoc loco, quod *νεοθηλής, ἡμεροθηλὴς* al. satis [illegible]entur. Si opus foret mutatione, *εὐ-*

ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν, ἅ νιν εὔφρων δέξεται καλλιγύναικι πάτρᾳ
δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

Στρ. δ'.

ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι·
βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν,
ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον
οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἑπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐρυσθῆος ἐπεὶ κεφαλάν
ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ, κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν· διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
σάματι, πατροπάτωρ ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσαις ἀγυιαῖς.

Ἀντ. δ'.

τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων
ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα
διδύμων κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων ἀΐων μνᾶται, τά νιν θρέψαντο καὶ Ἰφικλέα·

ερνεῖ substituerim. — V. 73. *νικάσαις* Heyne, *νικάσας* G, reliqui *νικάσας* vel *νικήσας*. — V. 78. *σοφοῖς*, B *σοφοῖο*. — V. 79. *ἔγνων*, Ahrens *ἔγνον* requirit. — *Ἰόλαον*, Pindarus *ΓιόλαϜον* scripsit. — V. 80. *Εὐρυσθῆος* recc., vett. *Εὐρυσθέος* (ἑως.) — V. 81. *ἔπραθε*, Mosch. *ἔπραθεν ἐν*. — V. 82. *σαματι, πατροπάτωρ*, Hartung *σάματι πάρ, προπάτωρ*: sane schol. ad v. 139 *παρὰ τῷ τάφῳ* dicit, et v. 137 *ὅπου ὁ προπάτωρ*, sed idem, cum *ἐν τῷ σήματι* dicit, dativum tuetur, et schol. ad v. 145 *πατροπάτωρ* testatur. Fuit autem commune Amphitruonis et Iolai sepulcrum, vid. Ol. IX ibique Schol. et Nem. IV 20, ubi argutantur grammatici. — V. 83. *μετοικήσαις* B, *μετοικήσας* rell. Pindarus fort. *πεδοικήσαις* scripsit, siquidem Eustathius *πέδοικος* huic poetae tribuit. — V. 84. *τέκε οἱ* Boeckh, libri *τέκε οἱ* vel *τέκέ οἱ*. — V. 85. *Ἀλκμήνα*, B *Ἀλκμάνᾱ*. — V. 87. *παραβάλλει* DXZ Mosch., *περιβάλλει* reliqui et sch. Videtur *ποτιβάλλει* vel potius *ποτιβάλλῃ* (R *παραβάλλοι*) scribendum esse. — V. 88. *ἀΐων μνᾶται* scripsi, libri *αἰεὶ* vel *ἀεὶ μέμναται*, Tricl. *ἐπιμέμναται*, Pauw *ἀναμέμναται*, Hermann *ἀὲ μ.* scripsit, Schmid *ἀΐ*, at grammatici testimonium, cuius auctoritate haec forma Pindaro vindicata est (vid. ad Gregor. Cor. 346) satis dubium est, siquidem Cram. An. Par. III 321, 28: *ἔστι δὲ καὶ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ Καμιρεῖ* exhibet. Quod restitui *ἀΐων μνᾶται*, paraphr. videtur repperisse: *καὶ ὅστις μηδὲ τῶν τῆς Δίρκης ὑδάτων αἰσθάνεται καὶ ἔχει μνήμην· ἀπὸ κοινοῦ τὸ κωφός ἐστιν· ὁ γὰρ μὴ ἀκούσας οὐδὲ εἰπεῖν δύναται.* solent enim grammatici *ἀΐειν* interpretari *αἰσθάνεσθαι*. Olim *λιάει μνᾶσθαι* suspicatus sum restituendum esse, nam et *λίω* et *λιῶ* in usu fuit (Herod. II 463 ed. L.), unde Epicharmus *καὶ τῷ γα μὴ λιῶντι*,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

δίψαν ἀκειόμενον πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι
καὶ τεῶν δόξαν παλαιῶν προγόνων· οἷοι Λιβύσσας ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν
Ἴρασα, πρὸς πόλιν Ἀνταίου, μετὰ καλλίκομον μναστῆρες ἀγακλέα κούραν·
τὰν μάλα πολλοὶ ἀριστῆες ἀνδρῶν αἴτεον
σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος
Ἀντ. ε΄.
ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ οἱ Ἥβας
καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι
ἔθελον. πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων
κλεινότερον γάμον, ἄκουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει
οἷον εὑρεῖν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι, πρὶν μέσον ἆμαρ, ἕλεῖν,
ὠκύτατον γάμον· ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευσεν διακρῖναι ποδῶν,

V. 104. *αὖτις*, VWXYZ Mosch. *αὖθις*. — V. 105. *καὶ τεῶν δόξαν παλαιῶν προγόνων* scripsi, verbis traiectis, ubi *καὶ* iam convenientissimum est, paenultima vocis *παλαιῶν* correpta. Libri *καὶ παλαιῶν* (VW XYZ Mosch. *παλαιὰν*) *δόξαν τεῶν προγόνων*, quod vitiosum esse metrum arguit, ipsa autem verba etiam schol. (*καὶ συμπεριλαβεῖν τὴν τῶν προγόνων ὑμῶν δόξαν*) testificatur. Schmid et Boeckh corrigunt *καὶ παλαιὰ δόξα τεῶν προγόνων*, Hermann *ἀοιδὰν διψάδ' ἀκειόμενον . . . καὶ παλαιὰν δόξαν ἑῶν προγόνων*, Mommsen scripsit *οὔ τις ἀοιδᾶν δ. ἀκ. . . . καὶ παλαιὰν δόξαν ἑῶν προγόνων*; i. e. me vero nonne quis postulat; at id potius *τίς οὐκ* enuntiandum fuit. Scholiorum nullus hic est usus, adeo confusa sunt, neque expedivit Lehrs *πράσσει τις καὶ ἀναγκάζει* (*χρεία*) *ἔτι τοῦτο ὑπομεῖναι* interpolando, nam cum ipse ignoraret, quid sit *πράσσει χρέος*, eundem errorem veteri interpreti tribuit. — V. 106. *Ἴρασα πρὸς* Heyne, libri *ἴρασσαν* vel *ἴρασσαν πρός*, Tricl. *Ἴρασαν ἐς*. Ceterum Schol. recte *Ἀνταίου* cum *πρὸς πόλιν* iungit, itaque ad hunc modum distinxi. — *κούραν*, EF *κοῦραν*, ac legitur vocativus *κοῦρα* apud Theocr. 27, 55, sed Ol. XIII 65 extat nom. *κούρα*. — V. 108. *σύγγονοι*, Hartung *συγγενεῖς*. — V. 109. *χρυσοστεφάνου δέ οἱ*, om. *οἱ* VWXYZ, hinc Moschop. *χρυσοστεφάνοιο δέ*. — V. 112. *ποτ'*, VXZ *τ'*, hinc Mosch. *τε*. — V. 113. *εὑρεῖν* scripsi, *εὕρῃ* B, *εὕρεν* V recc., *εὗρε* vett. — *οἷον* non ad *γάμον* referendum, sed neutrum est, id quod correcta deinceps distinctione planum fit. Schol. quid legerint non satis liquet, nam vel editiones dissident, sec. Boeckh legitur *ἤκουσε γὰρ τὸν Δαναόν ποτε ἐν Ἄργει ὁποῖον . . . γάμον εὗρε*, sed ed. Rom. *τοιοῦτον . . . γάμον εὑρέσθαι*. — *πρὶν μέσον ἆμαρ, ἕλειν ὠκύτατον γάμον* distinxi, vulgo *πρὶν μέσον ἆμαρ ἕλειν, ὠκ. γ.* Pariter Homerus Od. *O* 394 *πρὶν ὥρη* dixit, sed Pindarus Pyth. IV 43 *πρὶν ὥρας*. Ceterum *ἕλειν* GIP1QRU Tricl., ascripta gl. *λαβεῖν* in GZ, ceteri *ἐλθεῖν*, Oelschlaeger *ἰδεῖν* coniecit. — V. 115. *ἀέθλοις* E recc., *ἀέθλοισιν* vett.

ἄντινα σχήσοι τις ἡρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον· 205
Ἐπ. ε΄.
οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἁρμόζων κόρᾳ
νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμήσαις,
τέλος ἔμμεν ἄκρον. 210
εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορών
ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις.
ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον, 215
παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλών
ἄγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον. πολλὰ μὲν κείνῳ
δίκον
φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο Νίκας. 220

V. 116. *σχήσοι* BPRQU Tricl., *σχήσει* GIVXZ Mosch. — V. 117. *οὕτω δ' ἐδίδου* B, sed videtur *οὕτως ἐδίδου* scribendum, ut P (R), plerique *οὕτως δὲ δίδου* vel *οὕτως δίδου*. — V. 118. *κοσμήσαις* B (G), *κοσμήσας* cett. — V. 123. *μὲν* Boeckh et fort. R, qui solus v. 124 *ἐπί οἱ καὶ* exhibet, *μιν* cett. libri (gl. in Z *αὐτόν*). — *κείνῳ* scripsi, libri *κεῖνοι*, E2 *κείνην*, F2 *κείνη*. cf. Stesichor. 27: *πολλὰ μὲν Κυδώνια μᾶλα ποτερρίπτουν ποτὶ δίφρον ἄναντι*. — V. 125. *δέξατο*, Z *δέξετο*. — *Νίκας* scripsi, vulgo *νίκας*, VYZ Mosch. *νικᾶν*.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΙΠΠΟΚΛΕΙ ΘΕΣΣΑΛΩι.

ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩι.

ΩιΔΗ Ι.

Strophae.

± ⏑ ¯ ⏑ ⏑ ¯ ⏑

⏑ ± ⏑ ¯ ⏑ ⏑ ¯ ⏑ ‒ ± ⏑ ⏑ ¯ ± ⏑ ⏑

⏑ ± ⏑ ⏑ ¯ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ± ⏑ ⏑ ¯ ⏑

⏑ ± ¯ ⏑ ⏑ ¯ ⏑ ± ⏑ ⏑ ¯ ± ⏑ ¯ ⏑ ⏑ ¯ ± ⏑ ¯ ⏑ ⏑

5 ⏑ ± ¯ ⏑ ¯ ⏑ ± ⏑ ⏑ ¯ ⏑ ¯ ⏑

⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ ¯ ⏑ ¯ ⏑ ± ⏑ ¯ ⏑ ⏑

Epodi.

⏑ ± ⏑ ⏑ ¯ ± ⏑ ¯ ⏑ ⏑ ¯ ⏑ ⏑

± ⏑ ⏑ ¯ ⏑

⏑ ± ⏑ ¯ ⏑ ⏑ ¯ ± ⏑ ⏑ ¯ ± ⏑ ⏑

¯ ± ⏑ ¯ ⏑ ⏑ ¯ ± ⏑ ⏑

5 ⏑ ± ⏑ ¯ ⏑ ⏑ ¯ ⏑ ¯ ⏑

⏑ ± ⏑ ¯ ⏑ ¯ ⏑ ⏑ ¯ ⏑ ¯ ± ⏑ ⏑

Στρ. α΄.

Ὄλβία Λακεδαίμων,
μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνός

In inscriptione *Ἱπποκλεῖ* libri, quod revocavi, vulgo legitur sec. ed. Rom. *Ἱπποκλέᾳ*. Schol. haec adnotavit: *δοκεῖ δὲ ἡ ᾠδὴ μὴ ὑγιῶς ἐπιγεγράφθαι Ἱπποκλεῖ, δέον* [*γὰρ*] *Ἱπποκλέᾳ· τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἱπποκλέας, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ.* Verum grammatici, qui indices praemiserunt, utuntur vulgari nominis forma, quae erat in victorum indicibus tradita. — In proecdosi strophae v. 6 aliter conformare conatus sum, qui de interpolatione mihi suspectus videbatur, quoniam existimabam v. 60 librorum scripturam integram esse servandam, sed hic ipse versus labem contraxit, ceteri vitii prorsus sunt immunes.

V. 1. *Λακεδαίμων* B1V2 Mosch., *Λακεδαῖμον* ceteri et sch.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.
ἔποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
ἐν ἁμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν·

Στρ. β'.

τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
ἀπήμων κέαρ. εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος ἀνὴρ γίνεται
σοφοῖς,
ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσαις
τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλῃ τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

Ἀντ. β'.

καὶ ζώων ἔτι νεαρόν
κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόντα στεφάνων Πυθίων.
ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ ποτάμβατος αὐτῷ·
ὅσαις δὲ βροτὸν ἔθνος ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα, περαίνει πρὸς
ἔσχατον·
πλόον γανσὶ δ' οὔτε πεξὸς ἰὼν τάχ' εὕροις

V. 16. *πέτραν*, conieci *πέζαν*. — *κρατησίποδα*, E *κρατασίποδα*. — *Φρικίαν*, E *Φρυκίαν*, RQU *Φροικίαν*. Eustathius, qui Prooem. 6 *ἵππον κρατησίποδα* ex Pindaro affert, aut alium respexit locum aut perversa interpretatione deceptus est: nam equo hic nullus est locus, Phriciam Hippocleae patrem fuisse tradunt schol., legiturque hoc nomen, si recte memini, etiam in titulis Delphicis, quemadmodum *Φρικίδας* ibi n. 161 et 166 extat. — V. 17. *ἔποιτο* vett. l., *ἕσποιτο* recc. — V. 19. *δ'* om. WXZ Mosch. — V. 21. *εἴη*, Hermann *οἷος*, Hartung *ἐστὶν*, Schneidewin *αἰεί*, quod ipse quoque conieci. Sed dicere videtur: *Si quis aerumna prorsus fuerit liber, diis sit aequiparandus*, quam interpretationem postea etiam Friederichs commendavit. M. Schmidt in hunc modum novavit *λαχών τις . . . ἐπικύρσαι· πένθεος εἴη ἀπήμων κέαρ*. — V. 22. *εὐδαίμων*, M. Schmidt *εὐαίων* correpta media syllaba, quod plane insolens. — V. 23. *ὃς ἂν χερσὶν*, *Π* om. *ἂν*, Tricl. *ὃς χείρεσσιν*. — *κρατήσαις* B1, *κρατήσας* cett. — V. 24. *ἕλῃ*, PQR *λάβῃ*, manifestum interpretamentum, nihilominus Kayser commendavit. — V. 26. *ἴδῃ* ed. Rom. et paraphr., *ἴδοι* libri. — V. 27. *οὐ ποτάμβατος* scripsi, libri *οὔ ποτ' ἄμβατός*. Schmid *οὔπω*, Hermann *οὔπως*. — *αὐτῷ* PQRZ Tricl. et ut videtur schol., *αὐτοῖς* ceteri libri et paraphr. Neutrum placet, neque *αὖτως* commodum, fort. poeta *αὐτῶ* ad modum Doriensium pro *αὐτόθεν* scripsit. Hartung *αὐτός*. — V. 28. *βροτὸν* E. Schmid, libri *βρότεον*. — *ἁπτομεσθα* (BI) Tricl., libri *ἁπτόμεθα*. — *περαίνει*, *περαίνοι* Z Tricl., *περαίνειν* (?) Moschop. Distinxi *περαίνει*. *πλόον γανσὶ δ'*, legebatur *περαίνει πλόον· γανσὶ δ'*, item hypostigmen posui post *ἀγῶνα*. — V. 29. *ἰὼν τάχ' εὕροις* quamvis dubitanter scripsi, certe schol. videtur tale quid legisse, qui *εὐμαρῶς εὕροις* interpretatur et deinde dicit *εὐκ ἔστιν εὐμαρές*. Libri antiqui *ἰὼν εὕροις* (DG *εὕρῃς*, om. *ἐς*), Mosch. *ἰὼν ἂν εὕροις*, Tricl. *ἰὼν εὕροις ἄν*. Eustath. prooem. 12 *ἐὼν εὕροις*. Hermann *ἰών τις εὕροι* vel *ἰών κεν εὕροις*, possis *ἰὼν περ* vel *ἰὼν σύ γ' εὕροις* (ita etiam M. Schmidt) coniicere.

ἐτ Ὑπερβορέων ἀγῶνα, θαυματὰν ὁδόν.

Ἐπ. β'.

παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας,
δώματ' ἐσελθών,
κλειτὰς ὅνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ
ῥέξοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον
εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων.

Στρ. γ'.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παντᾷ δὲ χοροὶ παρθένων
λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες εἰλαπινάζοισιν εὐ-
φρόνως.
νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται
ἱερᾷ γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

Ἀντ. γ'.

οἰκέοισι φυγόντες
ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασείᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ
μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἄγειτο δ' Ἀθάνα,
{ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅμιλον· ἔπεφνέν τε Γοργόνα, καὶ ποι-
κίλον κάρα

V. 30. *θαυματὰν* E. Schmid, libri *θαυμαστὰν*. — V. 31. Simmias Rhodius in Apolline ap. Tzetz. Chil. VII 694 imitatur hunc locum *Τηλυγέτων δ' ἀφνειὸν Ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον, τοῖς δὴ καί ποτ' ἄναξ ἥρως παρεδαίσατο Περσεύς*. — V. 32. *ἐσελθών*, DGXZ *ἐλθών*, hinc Mosch. *δώματα ἐλθών*. — V. 33. *ἐπιτόσσαις* BF(G)V1W lemma E, ceteri *ἐπιτόσσας* vel *ἐπιτόσας*. — V. 34. *ἔμπεδον*, R *ἔμπεδος*, fort. alii *ἐμπέδως* legebant. — V. 36. *γελᾷ*, D *γαλᾶ*, E1 *γ' ἐλᾶ*, lemma *τ' ἐλᾶ*, F1 *τελᾶ*. Fort. scribendum *γανᾷ*, cuius interpretamentum *γελᾷ*, schol. *ἥδεται*, quemadmodum Hesych. *γάνυται* interpretatur *γελᾷ*, *ἥδεται*. — *ὀρθίαν* IPQUZ, *ὀρθιᾶν* rell. (G *ὀρθίᾶν*). — V. 38. *τρόποις* quamvis librorum ac scholiorum auctoritate munitum plane alienum vocabulum: scripsit poeta *δρόποις ἐπὶ σφετέροισι* i. e. *δόρποις*, estque haec primigenia vocabuli forma, quod a *δρέπειν* descendit, unde per methatesin factum *δόρπον*: insolentia formae veteres librarios et interpretes fefellit. — *παντᾷ* GZ, rell. *παντᾶ* (Tricl. *πάντα*). Hartung *σφετέροις· ἅπαντᾶ*. — *δὲ χοροὶ*, E *δὲ χοροὶ τὲ*, itaque *τε* fuit scripturae varietas. — V. 39. *λυρᾶν*, paraphr. *λύρας*. — *αὐλῶν*, Q *αὐλᾶς*. — *δονέονται*, R *δοκεῖται*. — V. 40. *τε*, paraphr. *δέ*. — *εἰλαπινάζοισιν* et *εἰλαπινάζουσιν* libri. — *εὐφρόνως*, paraphr. *σωφρόνως* legit, nam more suo *σωφρόνως καὶ συνετῶς* dicit, ego aliquando *εὐφρόνας* conieci. — V. 41. *νόσοι*, Mosch. *νοῦσοι*. — V. 45. *ἄγειτο*, EFVX1 *ἀγείτο*, D *ἄγειτο*, atque nescio an *ἄγητο* (*ἄγητο*) sit scribendum, quamquam *ἄγειτο* nunc Nem. V 25 legitur. — V. 46. *ἔπεφνέν τε*, DG1PQRU *πέφνέ τε*.

δρακόντων φόβαισιν ἦλυθε νασιώταις.
λίθινον θάνατων φέρων, ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι.

Ἐπ. γ'.

θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται
ἔμμεν ἄπιστον.
κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονί
πρῴραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὥτε μέλισσα θύνει λόγον.

Στρ. δ'.

ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων
ὅπ' ἀμφὶ Πηνειὸν γλυκεῖαν προχεόντων ἐμάν
τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς
ἕκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἅλιξι θησέμεν ἐν καὶ παλαι-
τέροις,
νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γάρ
ἑτέροις ἑτερωνίων ἔκνιξ' ἔρως φρένας·

V. 48. *λίθινον θάνατον φέρων, ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι. θεῶν κτλ.* distinxi, vulgo *φέρων· ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι θεῶν*, qnae cum frustra expedire interpretes studuissent, coniecturis inutilibus tentaverunt, velut Hermann *θαυματά*, Rauchenstein *θαυματόν*, Hartung *θαυμάτων*, quibus nullum subsidium suppeditant schol., qui et ipsi perversa distinctione decepti sunt: schol. 1 *ἐμοὶ δέ, ὥστε θαυμάσαι, οὐδὲν εἶναι ἄπιστον φαίνεται θεῶν καταπραξάντων* librorum lectionem planissime testatur, schol. 2 *οὔτε θαυμάσιον οὔτε ἄπιστον οὐδὲν ἐμοὶ φαίνεται τῶν ὑπὸ θεῶν γενομένων* liberius eandem scripturam interpretatur. Sed quemadmodum saepe particula δὲ alieno loco se insinuavit, ita hic intercidisse videtur: si poeta scripsit *θεῶν τελεσάντων δ' οὐδέν ποτε*, omnis ambiguitas evanescit. — V. 51. *κώπαν σχάσον*, Schol. Arist. Nub. 107 *κώπαν ἤδη μοι σχάσαις* et rursus 740 *κώπην σχάσας*, fortasse alii legebant *κώπαν σχάσαις ταχὺ δὴ ἄγκυραν*. — *ἔρεισον*, PQ1 Mosch. *ἔρυσον*. — V. 52. *πρῴραθε* scripsi, v. *πρώραθε*. — *χοιράδος*, PQRUVX Mosch. *χειράδος*. — *ἄλκαρ* BE1F1UXZ Mosch., *ἀλκὰν* cett. — V. 53. *ἄωτος*, Hartung *ἄωτον*. — V. 54. *ὥτε* Boeckh, *ὥτε* GI, *ὥστε* cett. — *μέλισσα θύνει*, UZ Tricl. *μέλισσ' ἰθύνει*. — V. 56. *Πηνειὸν* I Mosch., *Πηνειὸν* rell. — *προχεόντων*, Z Tricl. *ἐκπροχεόντων*. — V. 57. *Ἱπποκλέαν* Schmid atque ita praeter I schol., *Ἱπποκλέα* libri, Ahrens *Ἱπποκλεᾶ*, Hermann *Ἱπποκλέα σ' ἔτι*, Kayser *Ἱπποκλέα ποτε*, Rauchenstein *πόθ' Ἱπποκλέαν ἔτι*. — V. 58. *ἐν ἅλιξι*, fort. *ὁμάλιξι*, neque tamen paraphrastae auctoritate utor, namque is solet simplicibus vocabulis composita substituere. — *ἐν καὶ* iam ante Hermannum Triclinius, B *ἔν τε καὶ* (sed *καὶ* expunctum), reliqui libri *ἔν τε*. Heyne *ἔντ' αὖ*, Kayser *ἔμμεν*. — V. 60. *ἑτέροις ἑτερωνίων* scripsi, libri *ἑτέροισιν* (*ἑτέροις* lemma V et recc.) *ἑτέρων* (*ἑτέρου* PQR). Adiectivum *ἑτερώνιος* Hesychius testatur, omissa quidem interpretatione, quae fuit *ἕτερον*. Aeolensibus has formas peculiares fuisse docent Schol. Hom. Il. 20, 404, gramm. Cramer. An. Ox. IV 329, Eustath. 1214, 27, ubi inter alia exempla etiam *ἑτερώνιος* afferunt. — *ἔκνιξ' ἔρως φρένας* scripsi, libri vett. *ἔρως ἔκνιξε* (B *ἔκνιζε*, F fort.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩι ΘΗΒΑΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ΩιΔΗ ΙΑ.

Strophae.

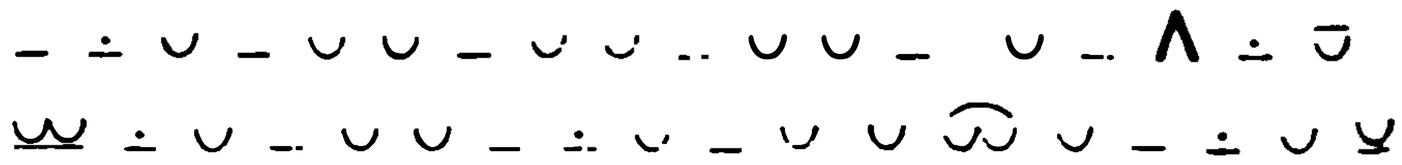

Epodi.

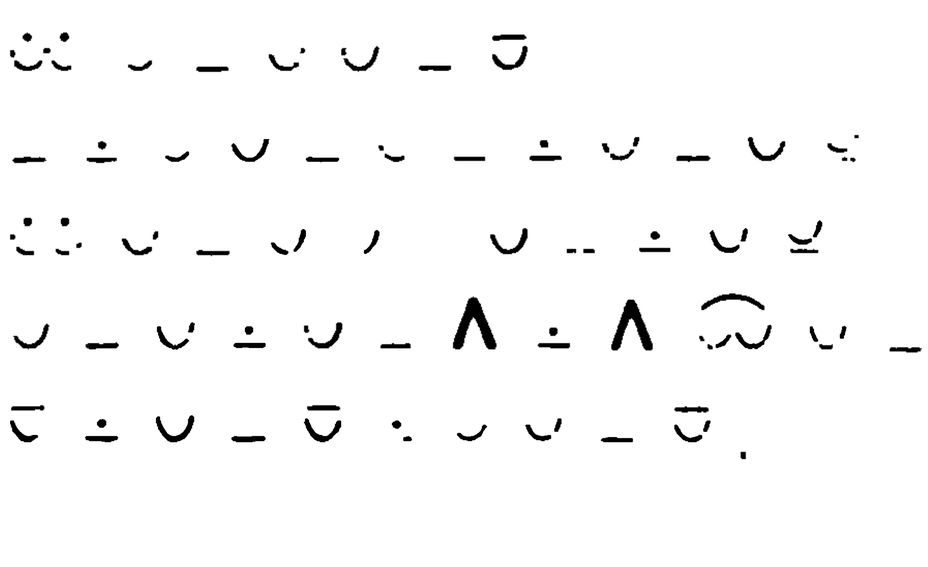

In inscriptione G *σταδιοδρόμῳ*, cett. *σταδιεῖ*. Unus e Moschopuleis (f) om. *παιδὶ*.

De tempore scholiasta haec tradit: *γέγραπται ἡ ᾠδὴ Θρασυδαίῳ παιδὶ Θηβαίῳ σταδιεῖ, νικήσαντι κὴ Πυθιάδα, καὶ λγ´ δίαυλον ἢ στάδιον ἄνδρας*. Atque pueri victoriam testificatur carminis inscriptio. Igitur Thrasydaeus vicit Pyth. XXVIII, ad quam victoriam Pindari carmen referunt, et viginti annis post denuo Pyth. XXXIII. Sed ibi offendunt verba *δίαυλον ἢ στάδιον*, nam si binis certaminibus victor renuntiatus, dicendum *δίαυλον καὶ στάδιον*, sin grammaticus priorem victoriam Pyth. XXVIII simul significare voluit, ambigua usus est oratione, et quoniam *σταδιεῖ* praecessit, inutile foret additamentum *ἢ στάδιον*. Sed alii interpretes carmen ad alteram victoriam rettulerunt: *ἄλλως· γέγραπται ἡ ᾠδὴ τῷ προκειμένῳ νικήσαντι τὴν λγ´ Πυθιάδα διαύλῳ· οὐκ εἰς τὴν τοῦ διαύλου δὲ νίκην γράφει, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ*

σταδίον. sed haec novissima apparet interpretis alius esse, qui priorem victoriam Pindari praeconio ornatam esse statuit. Dissentiunt igitur veteres interpretes: velut ad v. 21, ubi tres victorias poeta memorat, sch. 1 dicit *αὐτὸς γὰρ ἅπαξ ἀναγράφεται Πύθια νικήσας*, reliquas victorias patris aut maiorum alicuius esse, itaque ad puerum carmen revocat, indiligenter opinor *ἅπαξ* vicisse Thrasydaeum asserens, h. e. antequam encomium hoc compositum. Sed sch. 2 cum scribit *οὐχ ὅτι αὐτὸς ὁ νικηφόρος τρεῖς ἔσχε νίκας, ἀλλ' ὅτι ἀναγέγραπται ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ὀλυμπιονίκης γεγονὼς καὶ αὐτὸς εὐτυχήσας, τας πάσας τρεῖς ὑπέδειξεν αὐτῷ γεγονέναι καὶ τῷ πατρί*, post alteram victoriam carmen conditum censet, ac *δὶς εὐτυχήσας* videtur scripsisse.

Patris nomen reticent scholiastae, quod poeta dicit v. 43 *ἢ πατρὶ Πυθονίκῳ τό γε νὺν ἢ Θρασυδαίῳ* ambiguum. Schol. v. 58 proprium nomen esse censet *ἢ περὶ τοῦ Θρασυδαίου ἢ περὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Πυθιονίκου*, sed paraphr. v. 63 *ἢ αὐτῷ τῷ πατρὶ τοῦ Πυθιονίκου* manifesto *Πυθονίκου* pro *Πυθονίκῳ* legit, id quod duo libri exhibent, sed haec lectio reiicienda, nam tam otioso additamento poetam usum esse non credibile. Equidem *Πυθόνικον* proprium nomen esse arbitror, *Πυθόνικος* vel *Πουθόνικος* Tanagraeus est in titulo Boeotio CIGr. I 1571 A 23 seq.; nam poeta si patrem quoque aliquando Pythia vicisse dicere voluisset, haud dubie *Πυθονίκᾳ* scripsisset, ut ambiguitatem evitaret, omninoque hic poeta A vocalem maxime sonoram ubi licet praeoptat. Thrasydaei pater si Olympia vicit, nomen eius in indicibus victorum scriptum fuit, sed puto scholiastam v. 21, quamvis *ἀναγέγραπται* dicat, id coniectura tantum assecutum esse: sed v. 46 seq. ubi poeta priores victorias generis recenset, nequaquam dilucide eam victoriam testatur, nam generis omnino decora enumerantur, quod animadvertit schol. v. 70 *οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἔσχον Ὀλυμπιακὰς νίκας, αὐτὸς δὲ ὁ Θρασυδαῖος ἐν τῇ Πυθοῖ στάδιον ἐνίκησεν· τὸ δὲ τῷ Θρασυδαίῳ πεπραγμένον συλληπτικῶς ἐπὶ πάντων τέταχεν.* nimis liberaliter ille quidem plures Olympieas victorias fuisse sumit, neque recte hoc loco ipsius Thrasydaei victoriam commemoratam esse statuit. Apparet autem hunc quoque interpretem encomium revocasse ad puerorum certamen, neque novisse patris Pythiam coronam: neque sch. v. 21 qui *ὡς ἢ πατρὸς ἢ προγόνου τινὸς αὐτοῦ νενικηκότος* scripsit, Pythiorum ludorum indices adhibuit, sed coniecturam capit.

Apparet igitur, quantum difficultatis habeat haec quaestio, ingenueque fateor me his nodis expediendis imparem esse. Unum hoc addo, quod Thrasydaeus v. 13 dicitur tertiam coronam paterno foco imposuisse, veteres interpretes duas priores coronas maiorum virtute partas opinantur, non recte illi quidem; nam etiamsi concesseris v. 40 unam Olympicam, item unam Pythicam victoriam memoratam esse, tamen ibi aliae complures domesticis ut par est certaminibus reportatae indicantur: omnino autem hoc loco non maiorum, sed ipsius Thrasydaei virtus illustratur. Itaque in proecdosi dixi adolescentulum videri iam antea bis in domesticis certaminibus vicisse: sed si recte hunc locum redintegravi, tres coronae Delphis partae sunt, siquidem propter hanc decorum frequentiam componitur cum Oreste, qui mercatu Pythico sive in omnibus sive in compluribus ludis victor renuntiatus sit. Pindarus igitur utramque Thrasydaei victoriam respexit, et cum iterum Delphos profectus et stadio et diaulo vicisse videatur (vide supra), iure Pindarus dixit *τρίτον στέφανον*, neque enim moror argutos, qui tunc *δεύτερον καὶ τρίτον* dicendum fuisse obiiciant. Haec si recte disputata, Pindari carmen fuerit Ol. LXXXI 3 scriptum, siquidem numerus mendi est immunis. Poeta filium familias praeconio suo ornare videtur, sed si post priorem victoriam viginti anni praeterlapsi, Thrasydaeus tunc fere triginta quinque annos natus fuerit;

Στρ. α'.

Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγνιᾶτις,
Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων,
ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
ματρὶ παρ Μελίαν χρυσέων ἐς ἄδυτον τριπόδων
θησαυρόν, ὃν περίαλλ' ἐτίμασε Λοξίας,

igitur melius Pythias tricesima convenire videtur, atque si λ' pro λγ' rescripseris, certe possis assequi, quorsum spectet extrema carminis pars inde a v. 50: nam eo ipso tempore Ol. LXXVIII 3 Thrasybulus Hieronis frater et regni heres in exilium pulsus et Syracusis populare imperium restitutum est. Has res in Sicilia gestas non leviter tetigisse Pindari animum consentaneum est; sed quominus ad hunc modum Pythiadis numerum corrigamus prohibet schol. Pyth. IX, qui Pyth. XXX Telesicratem stadio vicisse testatur, v. sch. 2, nam in schol. 1 numerus ex correctione inlatus. Itaque cum satius sit coniecturis abstinere, numerum quemadmodum traditus est, tueor. Parecbasin de Oreste praetermitto, neque enim fas est omnia scire, quamquam apparet hanc ipsam quaestionem cum illa arcta necessitate esse coniunctam, velut Perthes, qui nuper de hoc carmine scripsit (in commentatione peculiari Treptow 1871, et rursus in Jahnii Annal. 1872 p. 226 seq.), ut ea, quae Bulle in iisdem Annal. 1871 contra se disputaverat, refelleret, suspicatur Thrasydaeum dominationis cupidum clandestina consilia cum Spartanis agitavisse et virginem Lacaenam regia stirpe oriundam uxorem ducere voluisse, eo fere tempore, quo apud Tanagram pugna commissa; ideoque carmen ad Pyth. 33 sive Ol. LXXX 3 refert. At secundum meas rationes Pythias 33 celebrata est Ol. LXXXI 3, itaque vel hoc nomine reicienda Perthesii quamvis arguta coniectura, nisi quis corrigere velit λβ' pro λγ', id quod iam Rauchenstein olim proposuit.

„Strophae descriptio certa: ex epodis v. 1 et 2 et coniungi et disiungi queunt. Praeterea earundem v. 5 et 6 consociare possis in hunc modum:

⏑ ± ⏑ ± ⏑ – – ⏑̇ ⏑ – ⏑̄ ± ⏑ – ⏑̄ ± ⏑ ⏑ – ⏑̄

quod metrum est elegantissimum. At ubi disiunctos hos versus patiere, prioris numerum statues aut hunc:

⏑ ± ⏑ – ⏑ – ± ⏑ ⏑̈ – aut: ⏑ ± ⏑ ± ⏑ – – ⏑̇ ⏑ –

quorum hic etiam numerosior videtur. Cf. de metr. Pind. lib. III cap. XXI sub fin.“ *Boeckh.* In ed. 2 aliter constitueram strophae v. 4, quoniam putabam tantum v. 41 (et v. 20 et 36) germanam huius versus formam servatam esse, quae in ceteris strophis ab interpolatore brevi syllaba aucta sit: nunc hanc suspicionem abieci.

V. 1. *ἀγνιᾶτις* etiam sch. testatur: *τὸ δὲ ἀγνιᾶτις ἀντὶ τοῦ ᾗ ἀγνιᾶτι*; ita enim pro *ᾧ ἀγνιᾶτις* scribendum. — V. 2. *δὲ* libri et schol., *τε* unus ex recc. l. — *ποντιᾶν*, U *ποτνιᾶν*. — *Νηρηΐδων* XZ recc., *Νηρεΐδων* vett. — V. 3. *ἀριστογόνῳ*, paraphr. *ἀριστογόνου*, quod probavit Monmsen, at matris nomen nudum magis offensioni est, quam Herculis. — V. 4. *ματρὶ παρ*, M. Schmidt *ματρὶ ἵκταρ Μελίαν χρυσέων τ' ἐς*, atque ita credit schol. legisse. — *ἐς* Tricl., *εἰς* cett. In ed. 2 *ἐς* delevi et praeterea *χρυσέων τ' ἄδ.* proposui, quemadmodum par. videtur legisse.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Στρ. β'.

τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
χειρῶν ὕπο κρατερᾶν κήκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος,
ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
ψυχᾷ πόρευσ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον

Ἀντ. β'.

νηλὴς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐρίπῳ
σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας ἔκνισεν βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
ἢ ἑτέρῳ λέχεϊ δαμαξομέναν
ἔννυχοι πάραγον κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις
ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον

Ἐπ. β'.

ἀλλοτρίαισι γλώσσαις·
κακολόγοι δὲ πολῖται.
ἴσχει τε γὰρ ὅλβος οὐ μείονα φθόνον·
ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.
θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας
ἵκων χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Στρ. γ'.

μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων

V. 18. *χειρῶν* Schmid, libri *χερῶν*. — *ὕπο* DGI Tricl., *ὑπὸ* rell. — *κρατερᾶν* DGIV recc., *καρτερᾶν*, *καρτερῶν*, *κρατερῶν* rell. — *κήκ* sive *κἀκ* malis scripsi, libri *ἐκ*, Hartung *καὶ* atque ita videtur par. legisse. — V. 20. *Κασσάνδραν*, nonnulli *Κασάνδραν*. Hermanno est glossema, itaque *οἰκτρότατα* coniecit. — *σὺν*, VXZ om. quemadmodum ipse in ed. 2. — V. 21. *πόρευσ'*, E2FVXZ Moseh. *πόρευ'*, atque ita ut vid. par. — V. 23. *ἔκνισεν* recc., *ἔκνισε* vett. — *χόλον*, VXYZ Mosch. *λόχον*. — V. 24. *λέχεϊ* Tricl., *λέχει* rell. — *δαμαξομέναν* BEF Tricl., *δαμαλιξομέναν* rell., hinc Schmid *τινὶ* (pro *λέχει*) *δαμαλ.*, M. Schmidt *θαμιξομέναν*, quod ipse aliquando divinavi. Ego quod olim *δακναξομέναν* conieci, ratus poetam dicere, Clytaemnestram, quoniam Agamemnonis pellicem oderit, hoc facinus commisisse, iam retracto: nam quamvis mulierem et pellicis odium et simul Aegisthi clandestina consuetudo instigaverit, duplicis causae mentio ab hoc loco aliena. — V. 25. *ἔννυχοι*, B *ἐννύχιοι*, W *ἔννυχον*. Hermann *ἐννύχια πάραγον κοιμήμαθ'*, *ὃ δὲ*. — *τὸ δὲ* I2I(WY), *τόδε* Tricl., *τὸ δὴ* cett., quod revocavit Mommsen, ego in ed. 2 *τὸ* deleta part. *δή*. — V. 26. *ἔχθιστον*, Hecker *αἴσχιστον*, quemadmodum schol. G interpretari magis quam legisse videtur. — *ἀμπλάκιον*, BE1F1 *ἀμβλάκιον*, Hecker *ἀμπλακιῶν* (debebat *ἀμπλακιᾶν*), Hartung *ἔχθιστον*, *ἀμπλακίαν* *κτλ.* — V. 28. *δὲ*, D *τὲ*. — V. 29. *ἴσχει τε γὰρ*, Hartung *κἴσχει μέγας* et deinde v. 30 *βρύει* pro *βρέμει* scripsit. — V. 30. *ἄφαντον*, D *ἄφαντος*. — V. 31. *θάνεν* Pauw, *θάνε* libri. — *Ἀτρεΐδας* recc., *Ἀτρείδας* vett. — V. 32. *ἵκων* GI, *ἥκων* U Tricl., *ἰκὼν* cett. — *κλυταῖς*, BDEGI *κλειταῖς*. — V. 33. *μάντιν τ'*, Hartung *μάντιν δ'*. — *πυρωθέντων* et

Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότατος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον
Στρόφιον ἐξίκετο, νέα κεφαλά,
Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλλὰ χρονίῳ σὺν Ἄρει
πέφνεν τε ματέρα θῆκέ τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς.

Ἀντ. γ'.

ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδινάθην,
ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τοπρίν· ἦ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν;
Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθοῖσα συνέθευ παρέχειν
φωνὰν ὑπάρυρον, ἄλλοτ' ἀλλᾷ ταρασσέμεν

Ἐπ. γ'.

ἢ πατρὶ Πυθονίκῳ

ambiguum et dictionis audacia offendit, malim *πυρωθέντας*, nam clausulae vocabulorum inprimis corruptelis obnoxiae. — V. 34. *γέροντα ξένον* recc., *ξένον γέροντα* vett. — V. 35. *νέα κεφαλά* Heyne et sic sch., ut vid., libri *νέᾳ* (*νέα*) *κεφαλᾷ* (*ᾶ*). — V. 36. *Παρνασσοῦ* et *Παρνασσοῦ* libri, Hermann *Δελφὸν ὑπό*. — *ἀλλὰ χρονίῳ* Z2 Tricl., B *ἀλλὰ χρόνι*$^{\omega}$, ceteri vett. *ἀλλὰ χρόνῳ*, Mosch. *ἀλλά γε χρόνῳ*. — V. 37. *πέφνεν τε* Mosch., *ἔπεφνέ τε* VWXYZ, *ἔπεφνεν* vett. rell., *ἔκπεφνε* Tricl. — V. 38. *ἦ ῥ'* plerique l., alii *ἤ ῥ'* vel *ἄρ'*. — *ἀμευσίπορον τρίοδον* libri paraphr. et Eust. prooem. 10, Boeckh *ἀμευσιπόρων τριόδων*, Hermann *ἀμευσιπόρους τριόδους*, ego *ἀμευσίπορον τριόδων*, sed nihil mutandum, vid. ad Pyth. III 6. — *ἐδινάθην*, B *ἐδινήθην*. — V. 39. *τοπρίν* et *τὸ πρὶν* libri. — *ἤ*, IQ *ἦ*. — V. 40. *εἰναλίαν* recc., *ἐναλίαν* vett. — V. 41. *τὸ δὲ τεόν* P et Mosch., qui fortasse ex scholiorum libro auctiore hanc emendationem petiit, nam libri *τὸ δ' ἑτεόν*, itaque legit paraphr. — *μισθοῖσα* scripsi, libri *μισθῷ*, at graece aut *ἐπὶ μισθῷ* aut *μισθοῦ* dici oportebat, et hoc videtur par. legisse: iam cum nec *μισθῷ ̓πι* nec *μισθοῖο* aptum sit, *μισθοῖσα* correxi, ut simul versus numerum redintegrarem. Tricl. *συνέθευ εὖ παρέχειν*, Schmid et Mingarelli *μισθοῦ γε συνέθευ*, quos olim secutus sum, Boeckh *συνετίθευ*, Hermann *παρεχέμεν συνέθευ*. — V. 42. *φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἀλλᾷ ταρασσέμεν*, libri *ἄλλοτ' ἄλλα χρὴ ταρασσέμεν*. sed recte Schmid abiecit illud *χρὴ*, quod additamentum ab iis profectum, qui *τὸ δ' ἑτεὸν* legebant: neque novit schol. Vat. suppletus ex cod. G *ἀντὶ τοῦ τάρασσε καὶ μετάφερε· λείπει τὸ ὀφείλεις*, sed paraphr. hoc ipsum *ὀφείλεις* in suo libro repperit aut explicandi causa addidit. *Ἄλλοτ' ἄλλᾳ* recte unus G, nisi quod *ἀλλᾷ* scripsi vid. Apollon. de adv. 586. Triclinius *ἄλλα γε χρή*, om. *ἄλλοτ'*, Bothe *ἄλλοτ' ἄλλῳ*, Hartung *ἄλλοτ' ἄλλαν*. Schol. *ἄλλᾳ* (*ἄλλῃ*) legit, par. *ἄλλα*. Sed locus nondum persanatus, nam *ὑπάργυρος*, quod veteres hoc loco *ἔμμισθον* interpretantur, plane otiosum, neque illam explicationem cum sermonis usu convenire intelliges, quem etiam *ὑπόχαλκος* et *ὑπόξυλος* testificantur. Porro *ταράσσειν* vocabulum ab arte musica prorsus alienum, aptius foret *ἀράσσειν*, sed neque hoc neque illud apte cum voc. *φωνὰν* consociatur. Itaque suspicor scribendum esse *φωνάν*, *ὑπ' ἄργυρον ἄλλοτ' ἀλλᾷ χαρασσέμεν*, translatione a nummis feriendis ducta, et *ὑπ' ἄργυρον* PU, quamquam non multum huic scripturae tribuendum. — V. 43. *Πυθονίκῳ* Tricl., *Πυθιονίκῳ*

τό γε νὺν ἢ Θρασυδαίῳ,
τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπίᾳ τ' ἀγώνων πολυφάτων
ἔσχον θοαῖς ἀκτῖνα σὺν ἵπποις,

Στρ. δ'.

Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων τὰ μέσα μακροτέρῳ
ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶσαν τυραννίδων·

Ἀντ. δ'.

ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύνονται

vett. (plerique *νίκω*), *Πυθιονίκου* Q2R. cf. supra p. 235. — V. 44. *τό γε νὺν* scripsi, libri *τό γε νῦν*, Schmid *τό γέ νυν*. — V. 46. *τὰ μὲν ἐν* Z2 Tricl., R *τὰ μὲν γὰρ* (Schol.), *τὰ μὲν* rell. Kayser coniecit *θαμάκις*, Hóman *τὰ μὲν ὑφ'*. — V. 47. *Ὀλυμπίᾳ* (*ία*) *τ'* libri, Schmid *Ὀλυμπίας*, Boeckh *Ὀλυμπίαν*, Pauw *Ὀλυμπίᾳ*, ac schol. quoque Olympicas tantum et Pythicas victorias videntur agnoscere, at vel otiosa verborum copia *ἐν ἅρμασι* et *σὺν ἵπποις*, quibus curules victoriae designantur, offendit, et schol. verba *ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ νικήσαντες ἀκτῖνα ἔσχον* dilucide trimembrem orationem testatur: qui haec scripsit *Ὀλυμπίᾳ τε* legit et significat primo inciso *ἐν ἅρμασι καλλ. πάλαι* repetendum esse *ἔσχον ἀκτῖνα*. Primo loco haud dubie domesticae victoriae commemoratae fuerunt, sed *ἅρμασι* de vitio suspectum, conieci *ἅμμασι*, vel si hoc videbitur obscurius *τὰ μὲν ἐν ἅμμασι καλλίνικοι πάλας*, quamquam *πάλαι* satis est conveniens; aliis fortasse placebit *ἐν ἔργμασι*, cf. fr. 38. — *πολυφάτων*, B1E2F1R1 *πολύφατον*. — V. 48. *θοαῖς* Hartung, *θοὰν* libri et schol. — V. 49. *τε*, Pauw *δέ*, et sic fort. schol. legit. — *γυμνὸν*, PQR *γυμνοί*, sed schol. alterum tuetur. — *ἤλεγξαν*, Tricl. *ἤλεγξάν γ'*. — V. 50. *ἐραίμαν*, Mosch. *ἀραίμαν*. — V. 52. *ἀνὰ*, Mosch. *ἂν*, Hermann *ἄμ*. — *τὰ* olim delevi. — *μακροτέρῳ* E. Schmid, deleta praepositione *σὺν*, quam iam Tricl. expunxit, qui *μακροτάτῳ* exhibet, *μακροτέρῳ σὺν* BVXZ Mosch., *μακροτάτῳ σὺν* cett. et schol. Ego olim *μάσσονι σὺν* scripsi, sed praepositio novissimo versus loco incommoda. Fort. *μακροτέρως* legendum. — V. 54. *ξυναῖσι δ'*, RVWXZ Mosch. om. *δ'*. — *ἀμύνονται ἄγα, εἴ τις* scripsi, libri *ἀμύνοντ'* (QR *ἀμύνονται*, P *ἀμύνοντα*) *ἄτα* (lemma B ut vid. *ἄτᾳ*) *εἴ τις*. Neque aliter schol. legerunt, quamvis diversim interpretati. Non possunt *ἄτα* et *εἰ* interpunctione diremta coalescere, neque probabilis correctio *ἄτα, τίς*, deleta vocula *εἰ*, quamquam *τίς* passim pro *ὅστις* vel *εἴ τις* etiam aqud antiquos deprehenditur, quod novicii sermonis consuetudo frequentat, cf. Meineke Del. Epigr. p. 94. Accedit, quod ipsum vocabulum *ἄτα* huic loco non satis commodum; quid sententia instituta requirat, intellexit schol. *τῇ αὐτῶν ἄτῃ καὶ βασκανίᾳ ἀμύνονται καὶ βλάπτονται, βασκαίνοντες εἴ τις κτλ.* itaque correxi *ἄγα*, bisyllaba anacrusi admissa, ut Nem. VI 42 *βοτάνα*, et Isthm. VIII 52 *Ἐλέναν*, interpunctionen in primo versus pede deprehendimus etiam Pyth. VIII 8. Boeckh *ἀμύνονται· ἀλλ' εἴ τις*, Her-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἐπ. δ'.

ἅ τε τὸν Ἰφικλείδαν
διαφέρει Ἰόλαον
ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
τὸ μὲν παρ' ἅμαρ ἕδραισι Θεράπνας,
τὸ δ' οἰκέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

τάτᾳ γενεᾷ εὐώνυμον, κτεάνων κρατίσταν, χάριν πορών. In ed. 2 ita conformavi:

μέλανος ἀν' ἑσχατιὰν
καλλύων ἀΐδα πότμον γλυκύν, ἅ γενεᾷ
εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πόρεν.

Kayser *μόρον ὃδ' ἀν' ἑσχατιὰν καλλίονα βιοτᾶς ἔσχεν*, Christ *καλλιπὼν θανάτου φάμαν . . . πόρεν*, M. Schmidt totum locum ita refinxit: *ἀμύνονται· τᾶν δ' εἴ τις . . . μέλανος ἀν' ἑσχατιὰν εὐώνυμος Ἀΐδα* (vel potius *εὔνυμνος θανάτου*) *πάντων γλυκυτάτᾳ γενεᾷ καλλίονα κτ. κρατίσταν χ. πορών*, quae emendatio ipsi certissima omnium videtur. Denique Wiskemann, diligenter de poetae verbis deque scholiis commentatus, *εἰ δ' ὧν τις ἄκρον . . . ἀπέφυγεν, μέλανος ἀν' ἑσχατιὰν καλλίονα θάνατον σχήσει, γλ. γ. εὐφαμίαν, κτεάνων κρατίσταν χάριν, πορών*. sed fallitur poetae tribuens *εὐφαμίαν*, quo vocabulo identidem utuntur schol., nam ista significatio aliena ab antiquorum usu: poterat poeta *εὐδοξία* dicere, et hoc ipso vocabulo utitur interpres v. 91 *ἥτις ἡ εὐδοξία τὸν Ἰόλαον πανταχοῦ διάγει*, tum rursus *ἀπὸ κοινοῦ διάγει ἡ εὐφημία*, at id ipsum significat *εὐώνυμος χάρις*, quod nullo modo sollicitandum, cf. Ol. X 78 *εὐωνυμία χάρις νίκας*, ut correxi. — V. 60. *διαφέρει Ἰόλαον*, Pindarus scripserat *Fιόλαον* vel *Fιόλαϝον*, quemadmodum in vasculo Aeginetico (Mon. Inst. Arch. III, tab. 46) *FIOΛAϝOM* legitur. — V. 64. *ἔνδον*, EF *ἕδος*, Hecker *ἐντός*, fort. *ἐνδός*, quae forma Doriensibus fuit usitata, sed reperitur etiam in titulo Ceo, vid. Mus. Rhen. XV 470.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΜΙΔΑι ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΥΛΗΤΗι.

ΩιΔΗ ΙΒ.

Strophae.

. – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
  ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –
  – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑
  ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
5 – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑
  – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑
  ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒ ± ∪ ⏑
  ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – ⏒

Στρ. α'.

Αἰτέω σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἅτ' ὄχθαις ἔπι μηλοβότου
ναίεις Ἀκράγαντος ἐΰδματον κολώναν, ὦ ἄνα,
ἵλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ,
αὐτόν τέ νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνᾳ, τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε θρασειᾶν Γοργόνων
οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ' Ἀθάνα·

In inscriptione libri inverso ordine *αὐλ. Ἀκραγ.*

V. 2. *ἔπι* Schmid, libri *ἐπί*. — V. 3. *ἐΰδματον* Schmid, libri *εὐδματον*, Tricl. *ἐς εὔδματον*. — *ἄνα*, PQR *ἄναξ*. — V. 4. *ἵλαος*, Tricl. *θ' ἵλαος*. — *εὐμενίᾳ* GIVXZ recc., *εὐμενείᾳ* rell. — V. 5. *εὐδόξῳ Μίδᾳ*, EFR schol. *εὐδόξου Μίδα*. — V. 6. *νικάσαντα* et *νικήσαντα* libri. — V. 7. *Γοργόνων* PQR Tricl. et schol., omittunt ceteri. — V. 8. *διαπλέξαισ'* BV, *διαπλέξασ'* (*ασα*) rell. — *Ἀθάνα* om. DPQRU, in X et Z1 nihil nisi *δια* legitur.

Στρ. β'.

τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
ἄϊε λειβόμενον δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ,
Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσσεν κασιγνητᾶν μέρος,
εἰναλίᾳ Σερίφῳ λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων.
ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος,
λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
εὐπαρᾴου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας

Στρ. γ'.

υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου
ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
ἐρρύσατο, παρθένος αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
ὄφρα τὸν Εὐρυάλας ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων
χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
εὗρεν θεός· ἀλλά νιν εὐροῖσ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον,

V. 10. *δυσπενθέϊ* recc., *δυσπενθεῖ* vett. — V. 11. *ἄννσσεν* Boeckh, *ἄννσεν* Pauw, auctore schol., qui praeterea scripturam *ἄϋσε* vel *ἄϋσεν* memorat, quam veteres praebent libri et Tricl., *αὐσεν* Mosch. M. Schmidt *ἐΰνασεν* vel *ἄμπαυσεν*. — V. 12. *εἰναλίᾳ* Mosch., libri *ἐναλίᾳ*. *Σερίφῳ* metro adversatur, itaque olim, cum crederem ex glossemate ortum, conieci *εἰναλίᾳ τ' ἐρίπνᾳ*, Hermann *εἰναλίᾳ τε πέτρᾳ*, cum ante *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ τοῖσί τε μοῖραν ἄγων* coniecisset, Boeckh *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λαοῖσί τε*, ut *λαοῖσι* coalescat, Rauchenstein *εἰν. τε νομᾷ*, Hartung *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λάϊνον ἄγε μόρον*, quod prorsus adversatur institutae sententiae, nam sunt haec referenda ad illud tempus, quo *θρῆνον Ἀθάνα ἄϊε*. Ahrens *εἰν. τε Σερ. λᾶος ἰ μοῖραν ἄγων ἦτοι τότε*, Mommsen *εἰναλίᾳ Fὲ Σερίφῳ λαοῖσί τε*, M. Schmidt *εἰναλίαισι Σερίφου πλαξί Fε μοῖραν ἄγων*. Insulae nomen necessario fuit addendum, itaque vitium inest in verbis *λαοῖσί τε*, igitur scribendum puto *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λάσατο μοῖραν ἄγων*. cf. Hesych. *λαΐσασθαι· κτήσασθαι*. Quemadmodum Attici in hoc verbo contractione usi sunt, ita idem licuit Pindaro. — V. 13. *τό τε*, Hartung *τότε*, et v. 14 *λυγρὸν δ'* pro *λυγρόν τ'*. — *Φόρκοι' ἀμαύρωσεν*, Hermann et Boeckh *Φόρκοιο μαύρωσεν*. — V. 14. Locus haud dubie vitium contraxit: inepta interpretatio paraphr. *καὶ τὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ δουλείαν ἀσφαλῆ καὶ ἐλευθέραν καὶ τὴν μετ' ἀνάγκης κοίτην, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔθηκεν*, neque melius successit nostris. In vocabulo *ἔμπεδον* verbum delitescat necesse est, velut *ἀσχαλῶν*, sed a vestigiis litterarum hoc, quod exempli gratia ieci, nimis recedit. Bossler *ἐμπέδα*, quod *impedivit* interpretatur, at imperfectum ab hoc loco alienum. — V. 16. *συλάσαις* Heyne, *συλήσαις* B(G), *συλήσας* rell. — V. 17. *φαμέν*, Hecker *φατίς*. — *αὐτορύτου* EFV1 recc., *αὐτορρύτου* rell. — V. 20. *ἐκ καρπαλιμᾶν*, Hecker *ἐξ ἁρπαλεᾶν* vel *ἐκ πυρπαλαμᾶν*. — V. 22. *νιν*, B *μιν*. — *εὑροῖσ'*, Hartung *ἐνδοῖσ'*. — *ἔχειν*, Mosch. *ἔχε κὠνόμασεν*. — V. 23. *ὠνόμασεν* recc., *ὠνόμασε* B, *ὠνόμασε* rell., Mommsen *ὠνύμασεν*. Mihi

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ.

ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι

ΙΠΠΟΙΣ.

ΩιΔΗ Α.

Strophae.

– ± ∪ – ∪̄ ± ∪ ⏑̲

– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑̲

± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑̲

– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑̲

5 ± ∪ – ± – ∪ ⏑̲

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑̲

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑̲

Epodi.

ὦ ∪ – – ± ∪ – –

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑̲

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪̄

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑̲

– ± ∪ – ± ∪ ∪ – ± ∪ – – ± ∪ ⏑̲

Στρ. α'.

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος Ὀρτυγία,

„Epodorum versus primus ab Hermanno ita describitur, ut dimeter trochaicus a subsequenti separetur numero, subsequens autem numerus non penthemimeris dactylica sit cum cretico, sed hephthemimeris,

ὦ ∪ – – ± ∪ – –

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑̲.

Nos de causa certissima coniunximus et pro hephthemimeri dactylica metrum posuimus hoc:

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ ⏑̲.“ *Boeckh.*

δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα, σέθεν ἀδυεπής
ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν·
ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ' ἕργμασιν νικαφόροις
ἐγκώμιον ξεῦξαι μέλος.

Ἀντ. α'.

ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ, κατένευσέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
στεύοισαν εὐκάρπου χθονός

Ἐπ. α'.

Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνειαῖς·
ὤπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
χρυσέοις
μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλών·

Στρ. β'.

ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
ἔνθα μοι ἁρμόδιον
δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν
οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

De carm. Nem. I—III cf. Leutsch additamenta ad Disseni ed. Spec. I et II Gott. 1865. — V. 7. *ἕργμασιν*, B *ἕρμασι*. — V. 8. *θεῶν*, Dawesius *θεῷ*, Mingarelli *βέβληντ' ἐκ θεῶν* probante Hartungo, et paraphr. *ἐκ θεῶν* substituit. — V. 11. *μεγάλων* BU Tricl., *μεγίστων* rell., quod ex paraphrasi ortum. — V. 13. *σπεῖρέ νυν* Beck et Hermann auctore paraphr., *ἔγειρε νῦν* vett. Mosch., *νῦν ἔγειρ'* Tricl. — V. 14. *Φερσεφόνᾳ*, *Περσεφόνᾳ* X1. — *χαίταις*, VXY Mosch. *χαίτας*. — V. 16. *χαλκεντέος*, XYZ Mosch. *χαλκέντεον*, sed *πόλεμον χαλκεντέα* ex hoc loco Eust. pr. 6. — V. 17. *θαμὰ*, D1Z Tricl. *θ' ἅμα*, utramque scripturam schol. testatur, Hartung coniecit *ἵππαιχμόν θ' ἅμα καὶ θάμ' Ὀλυμπιάδων*. — *χρυσέοις* Tricl., *χρυσέοισι* libri. — V. 18. *βαλών*, pars recc. *λαβών*. — V. 19. *αὐλείαις*, lemma B *αὐλείοις*. — V. 20. *καλὰ*, conieci *κλέα*. — V. 22. *θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν* de vitio suspectum, conieci *θάμα δ' ἐχθοδοπῶν*. Hartung *κεκόσμηταί θ' ἅμα δ'* probante Rauchensteinio. — V. 23. *δόμοι*, XZ1 *δή μοι*, lemma

ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
ἀντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι· χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

Ἀντ. β'.

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσσόμενον προϊδεῖν
συγγενὲς οἷς ἕπεται.
Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν,
ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι φίλοις ἐξαρκέων.
κοιναὶ γὰρ ἔρχονθ' ἐλπίδες

Ἐπ. β'.

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι φρονῶς
ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,
ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
παῖς Διός
ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Στρ. γ'.

ὡς οὐ λαθὼν χρυσόθρονον

B ξένων, i. e. interpretamentum ἀλλοδαπῶν v. 22. — V. 24. ἐντί in primore versu positum ut Pyth. V 92, neque opus coniectura, quam olim proposui, δόμοι· ἀντιλέλογχε δέ. — μεμφομένοις, schol. 2 fortasse μεμφόμενοι, nisi forte Aristarchi explicationem sequitur, cui λέλογχε impersonale verbum visum est. Ahrens μεμφομένοι' vel μεμφομένῳ. — ἐσλοὺς ὕδωρ κτλ., interpretatio huius loci valde vexavit veteres magistros, recentiorum Matthiae rectius quam Hermann poetae verba explanavit. — ἐσλοὺς Z2 Tricl., vett. l. et Mosch. ἐσλός, idque Aristarchus in antiquis libris repperit vereque animadvertit, veteris scripturae esse vestigium sive ut alius sch. dicit Doricae dialecti: τὸ ἐσλὸς (ed. Rom. male ἐσλοὺς) ἀντὶ τοῦ ἐσλοὺς εἴρηται Δωρικῶς, metro autem ἐσλοὺς convenire; itaque hoc omnino restituendum, neque cum Pauwio et Rauchensteinio ἐσλός γ' corrigendum. — καπνῷ, XYZ Mosch. καπνὸν. — V. 27. φρὴν, ἐσσόμενον προϊδεῖν συγγενὲς distinxit Stephanus, φρὴν ἐσσόμενον προϊδεῖν, συγγενὲς alii. — V. 31. κατακρύψαις tres Tricliniani, legebatur κατακρύψας. — V. 35. ὡς, ἐπεὶ libri, quod non est tentandum, potius v. 37 ὣς τ' οὐ tollendum ineptum additamentum τ'. Beck λόγον τόνδ', ὅπως, unde Mommsen λόγον τοῦδ', ὁπᾷ, Hermann ὡς ἄρα vel v. 37 οὗτοι, Boeckh olim ὣς τ' ἄρα vel ὥς τέ περ, Kayser ὥσπερ ἐκ, deceptus vitiosa schol. scriptura ὥσπερ pro ὅπως, Rauchenstein ὣς ποτε. — θαητὰν, D Tricl. θηητὰν. — ἐς recc., εἰς vett. — V. 37. ὡς οὐ Boeckh, libri et sch. ὣς τ' οὐ. Ahrens ὠπ' οὐ λαθὼν χρυσοθρόνοι' Ἥρας.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἐπ. γ'.

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκέοις ἔδραμον σὺν ὅπλοις ἀθρόοι,
ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον ἵκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὁμῶς·
εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Στρ. δ'.

ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμά τε καὶ δύναμιν υἱοῦ· παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
γείτονα δὴ κάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξοχον, ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ οἱ φράξε καὶ παντὶ στρατῷ, ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

Ἀντ. δ'.

ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανών,

cett. — ὅμως Stephanus, libri et par. ὁμῶς. — V. 51. ἔδραμον σὺν ὅπλοις ἄθροοι scripsi, σὺν ὅπλοις ἔδραμον ἄθροοι libri vett. et Mosch., quod fortasse aliquis defendat admissa productione ἔδραμῶν, vide infra v. 69, Triclin. σὺν ὅπλοις ἄθροοι ἔδραμον perperam, Hermann ἄθροοι σὺν ὅπλοις ἔδραμον verbo haud incommode in novissimum locum reiecto, sed ἄθροος alias apud Pindarum producta prima syllaba usurpatur. — V. 52. χερὶ, VXZ χερσὶ. — δ' Ἀμφιτρύων libri, sed malim ἐν χερί τ' Ἀμφ., nam verba subiuncta τὸ γὰρ οἰκεῖον κτλ. ad primarium enuntiatum ταχὺ δὲ Καδμείων κτλ. referenda. — γυμνὸν, XYZ1 γυμνοῦ. — φάσγανον solus Moschopulus, haud dubie scholiorum veterum ope, quae nunc desunt, addidit, nam in libris vett. est omissum, Tricl. ξίφος ἐκτινάσσων interpolavit. — V. 53. πάνθ' libri et schol., πᾶν Pachymeres decl. XI p. 224 ed. Boissonade, atque ita legunt Gregor. Nazianz. Epist. 194 et Orat. 3, item Gregor. presb. in vita Nazianzeni p. 2, quos locos adscripsit Boiss., sed schol. ad Gregor. Naz. Or. p. 61: ἐν τῇ μιᾷ τοίνυν τῶν νικῶν (scr. ἐν τῇ α' τῶν Νεμεονικῶν) ἐκεῖνό φησιν, ὅτι τὸ οἰκεῖον ἕκαστον πιέζει κακόν, ὅ ἐστι πάντα ἄνθρωπον τὸ ἴδιον ἀνιᾷ κακόν, testatur πάντα, adhibito Pindaricorum carminum exemplo. Adde Pausan. X 22, 9 Πίνδαρος . . πάντα τινὰ ὑπὸ κακῶν οἰκείων ἔφη πιέζεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀλλοτρίοις πήδεσιν ἀπήμαντον εἶναι. — V. 54. κραδία Schmid, libri καρδία. Schol. Eurip. Med. 1196 om. et deinde exhibet ἐπ' pro ἀμφ'. — V. 58. παλίγγλωσσον, nonnulli παλίγλωσσον. — δέ οἱ, TU δ' οἱ. — V. 60. γείτονα δὴ κάλεσεν scripsi, cf. Theocr. XXIV 64, libri vett. plerique γείτονα δ' ἐκάλεσαν, B2DV Mosch. δ' ἐκκάλεσαν, Tricl. δ' ἐκκάλεσεν, schol. ed. Rom. ἐκάλεσεν legit, sed schol. BTU sec. Momms. ἐκάλεσαν. — V. 61. δὲ οἱ VZ, ut Boeckh scripsit, δέ οἱ cett.

ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας,
κεἴ τινα σὺν πλαγίῳ
ἀνδρῶν κυροῖ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
φᾶσέ νιν δώσειν μόρον.
καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχαν
ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου φαιδίμαν γαίᾳ σφε
φύρσεσθαι κόμαν

Ἐπ. δ'.

ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν
σχερῷ

V. 63. δὲ πόντῳ E. Schmid, libri δ' ἐν πόντῳ. — V. 64. κεἴ τινα σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κυροῖ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον . . μόρον scripsi, libri καί τινα σὺν πλ. ἀ., κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον . . μόρον, neque aliter schol. qui ut structuram impeditam expediret haec commentus est: πρὸς τὸ ὀρθὸν τοῦ λόγου ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν ἀκουστέον, ἵν' ᾖ· καί τινι ἀδίκῳ ἀνδρὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἔφασκε δώσειν μόρον. Paraphrasta paucis summam comprehendit. Ego κεἴ τινα . . . κυροῖ pro καί τινα . . . κόρῳ corrigens planam feci orationem: nam quod poeta orsus ὅσσους . . . κτανὼν legitima sermonis continuatione omissa (exspectaveris ἀνδράσιν ὑβριστᾶις δώσει μόρον) liberius conformavit orationem, non abhorret a Pindari consuetudine. Σὺν πλαγίῳ adverbii vice fungitur, quemadmodum σὺν δικαίῳ alia dici solent. Nolo repetere quae ipse olim tentavi. Boeckh satis habuit μόρῳ scribere; nec tamen haec emendatio satisfacit, nam τὸν ἐχθρότατον vel propter articulum additum vix ferendum, sed quod Dissen coniecit ποτ' ἐχθρ. non aptum huic loco, neque licet τὸν ἐχθρότατον et μόρον divellere; itaque scripsit Kayser παν ε χθ ρ ο τά τῳ φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ, Hartung καί τινα σ. πλ. ἀνδρῶν νόῳ στείχονθ' ὁδὸν ἐχθροτάταν φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ, Mezger καὶ τίνα σ. πλ. ἀ. κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρ., Ahrens πώσειν (i. e. παύσειν) μόρον, Mommsen γεύσειν μόρον. — V. 67. Γιγάντεσσιν recc., Γιγάντεσσι vett. μάχαν schol. interpretatur εἰς μάχην, nec tamen probabile quod fortasse aliquis coniiciat Γίγαντές τ' ἐν (sive ἐς) μάχαν, neque μαχᾶν scribendum, ut inde sit dativus suspensus. — V. 68. ἀντιάζωσιν, malim ἀ ν τ ι ά ξ ω σ ι ν. — γαίᾳ, plerique γαία, D γαῖαν. — σφε φύρσεσθαι scripsi, sive σφι malis, nam utrumque aptum, legebatur πεφύρσεσθαι (UVX πεφυρήσεσθαι, lemma T πεφυρήσασθαι). Schol. haec perperam ad deos rettulit τὴν κόμην αὐτῶν τὴν φαιδίμην συμφυρήσεσθαι τῇ γῇ συμβήσεται διὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς πρὸς τοὺς Γίγαντας, atque verba βέλεων . . . κείνου cum prioribus iunxit, neque tamen illum latuit, devictos potius pulvere crines collinere. Equidem pronomen σφε (σφι) restitui, quod quamvis ambiguum sit, tamen quorsum spectet, facile apparet. — V. 69. ἔνεπεν Moschop., ἔννεπεν cett. — μὰν BD Tricl., μὲν rell. — εἰράνᾳ Heyne, libri εἰρήνᾳ. — ἐν σχερῷ Hermann, σχερώ vel σχερῶ (D σχέρω, B om.) vett. l. praeter XZ, qui σχεῖν, unde Moschop. σχεῖν ἀεὶ interpolavit, Hartung σχησέμεν, Goram ξεινίαν scripsit. — Numeri gratia verba traiecit Boeckh ἐν εἰράνᾳ καμάτων μεγάλων ἐν σχερῷ ἀσυχίαν τὸν ἅπαντα χρόνον, item Mommsen verborum ordinem tuitus κἀν σχερῷ scripsit, at reprehensionis immune est χρόνῡν ἐν σχερῷ, vide ad Pyth. III 6.

70 *ἀσυχίαν καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον*
ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν καὶ
γάμον 110
δαίσαντα, παρ Δὶ Κρονίδᾳ σεμνὸν αἰνήσειν σταθμόν.

V. 70. *ἀσυχίαν* Heyne, *ἡσυχίαν* libri. — V. 72. *Δὶ* Boeckh, legebatur *Διΐ*. Schol. verba *παρ Δὶ Κρονίδᾳ* cum praegressis iungit, quem in ed. 3 secutus sum. — *αἰνησειν*, BB *αἰνήσει*. — *σταθμόν* scripsi, *δόμον* B1BDTUZ2 Tricl., *γάμον* B2VXYZ Mosch., neutra scriptura admittenda; in archetypo fuit vocabulum omissum vel oblitteratum (. . *MON*), unde alii aliter redintegraverunt, nam tertiam lectionem *νόμον* vel *νομόν* ostentat schol. a Mommseno editum: *τὸ δὲ σεμνὸν αἰνήσειν ἀντὶ τοῦ εὐαρεστήσειν τῷ παρὰ θεοῖς νόμῳ· ἢ οὕτω· τὴν διανέμεσιν τὴν παρὰ θεοῖς ἐπαινέσειν.* atque fortasse ita legit etiam sch. ed. Rom.: *οὗ τινος Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον, εἷς δὲ* [*ἐκ*] *τῶν θεῶν γενόμενος σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς.* ubi diversae explicationes conglutinatae sunt; nam prior videtur aliam lectionem, velut *στρατὸν*, spectare. Mommsen *νόμον* edidit, quod iam Pauw divinavit, ego in ed. 3 *τεθμόν*, i. e. *nuptialia iura*, sed de connubio Herculis iam satis dictum, quo nomine praestat *ἕδος*, quod Heyne coniecit, vel *θρόνον* sive *βίον*, quae olim ipse commendaveram. Nunc *σταθμὸν* praeoptavi, in quo vocabulo requietis inest notio, cf. Isthm. VII 45 *δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν Ζηνός.* et Ol. X 92 *εἰς Ἀΐδα σταθμόν.* Kayser *πότμον* praeoptat.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' ἐοικός

Στρ γ'.

ὀρειᾶν γε Πελειάδων
μὴ τηλόθεν 'Ωαρίων' ἀνεῖσθαι.
καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι φῶτα μαχατάν
δυνατός. ἐν Τρωΐᾳ μὲν Ἕκτωρ Αἴαντος ἐπάϊσ'· ὦ Τιμό-
δημε, σὲ δ' ἀλκά

V. 10. *Τιμονόου παῖδ'* · stigmen addunt Z recc., om. vett. Hartung *παῖς* scripsit. — *ἔστι δ'*, TUXZ Mosch. *ἔτι δ'*. — V. 11. *ὀρειᾶν* epimeneton valde exercuit veteres interpretes, *ἔνιοι δὲ διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι κατὰ ὕφεσιν τοῦ ῡ* (hanc interpretationem sequitur Athen. XI 490 F), sed recte schol. monet id *οὐραιᾶν* dicendum fuisse, Crates ex coniectura scripsit *θρειᾶν*. — *γε*, Schol. Nem. I 3 *τε*, utrumque Athenaei libri, ac *τε* videtur schol. legisse, siquidem dicit *λείπει γὰρ τὸ Νικᾶν αὐτὸν ἀεί*. Videtur olim scriptum fuisse *ὀρειᾶν ϝε Πελειάδων* h. e. eum ut Orionem a Pleiadibus non procul remotum esse. — V. 12. *'Ωαρίων' ἀνεῖσθαι* BBD schol. B Nem. I 3, *'Ωαρίωνα* (vel *'Ωρίωνα*) *νεῖσθαι* rell. et schol., qui *πορεύεσθαι* interpretatur; ap. Athen. AC *ὠαρίωνα νεῖσθαι*, B *ὁ ἀρίων ἀνεῖσθαι*, P *ὁ ὠρίων ἀνεῖσθαι*, qui Athenaei libri per errorem veram scripturam exhibent, est enim *ἀνεῖσθαι* nihil aliud quam *ἀνανεῖσθαι* sive *ἀννεῖσθαι* i. e. *oriri*. Eustath. Od. 1535, 50 Athenaeo usus *νεῖσθαι ἢ κεῖσθαι* non in libro aliquo *κεῖσθαι* repperit, sed ipse emendationis fecit periculum. — V. 14. *Τρωΐᾳ* Boeckh, *Τροΐᾳ* E. Schmid, *Τροίᾳ* libri. Aristarchus apud Homerum Il. *Α* 129 *πόλιν Τροίην εὐτείχεον* et Od. *Λ* 510 *ἀμφὶ πόλιν Τροίην* tribus syllabis Troiae nomen pronuntiandum esse edixit, non temere ille quidem, quando duobus his locis *Τροίη* adiectivi vim retinet; verum futile schol. Il. commentum, non Ilium, sed aliud agri Troiani oppidum intelligendum esse, non decet Aristarcho vindicare, quamvis probaverit Cobet (Mnemos. 1873 p. 52 et 56), qui his locis *Τρῳὴ* scribendum esse pro imperio praecepit. Trisyllabum *ἐς Τροΐαν* legitur in scoliis 17, 2 et 18, 2 (prius scolion nonnulli videntur ad Pindarum rettulisse). Pindarus in Nemeis et Isthmiis carminibus saepius metri gratia divisim extulit, et ipse quidem *TPOIA* scripsit, sed Alexandrini critici in archetypis *TPΩIA* reppererunt, eamque scripturam fere tuentur nostri libri et testatur Eustath. Il. 65, 22 et Prooem. 21. Hanc antiquitus traditam scripturam nolui deserere, itaque ubi trisyllabum est nomen nunc ubique *Τρωΐα* scripsi secutus Boeckhium (de crisi Pindari p. 313. 14), sed quod idem etiam *Τρῴα* scribendum praecipit, de ea re ambigo: Ol. II 81 libri omnes *Τροίας*, Isthm. IV 36 *Τρῴανδε*, sed videntur librarii, cum superioribus locis *TPΩIA* repperissent, eam formam suo periculo etiam hic intulisse, quemadmodum in contrariam partem desciverunt a tradita scriptura Nem. II 14, ubi *TPOIAI* scripserunt vulgari more, quoniam hoc loco trisyllabum nomen primum iis obviam fuit. Apud tragicos passim *Τροΐα* legitur, semel *Τρωΐα* producta prima syllaba apud Aesch. Choeph. 348, quod prorsus singulare, itaque Hermann *Τρωΐοις* scripsit; nam in Euripidis Electra 438 *Τροΐας* numero satisfacit, neque *Τρωΐας* corrigendum. — *μὲν* TU Tricl., *μὰν* cett. — *ἐπάϊσ'* · scripsi, nisi malis *ἐπάϊ'*, sed aoristum tuetur Hesychius *ἐπαΐσαι, αἴσθεσθαι, ἐπακοῦσαι, πεισθῆναι* et *ἀΐσαντες· αἰσθόμενοι*. Correxi librorum scripturam *ἄκουσεν*, ineptum interpretamentum: emendationem firmat schol. *ἤσθετο τῇ πείρᾳ, ὅτι ἡ Σαλαμὶς φέρει ἄνδρας ἀγαθούς· ὡς καὶ Ὅμηρος·*

παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

Στρ. δ'.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον
εὐάνορες· ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται.
παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασῷ τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκας ἐκόμιξαν.

ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

Στρ. ε'.

ἐν ἑσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς
ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ.
Διὸς ἀγῶνι τόδ', ὦ πολῖται, κωμάξατε Τιμοδήμῳ σὺν εὐκλεΐ νόστῳ·

ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

τοὶ δὲ πληγῆς αἰτοντες ἀντὶ τοῦ αἰσθόμενοι. nam verbum ἐπαΐειν vel ἀΐειν solent veteres magistri ita interpretari, vid. Hesych. Elisio inciso extremo etiam alias admissa, velut Pyth. I 62. Nem. V 2. Hecker ἐγεύσατ' coniecit. l— ὦ Τιμόδημε, Tricl. om. ὦ. — σὲ δ', TUVXZ Mosch. σᾶ δ'. — V. 15. παγκρατίου, XZ Mosch. παγκράτιον. — τλάθυμος, D θυμὸς. — V. 16. παλαίφατον libri praeter unum novicium, qui παλαίφατοι. — V. 19. παρὰ μὲν Tricl., πὰρ μὲν vett., τὰ μὲν XYZ Mosch., τὰ μὲν ἐν Pauw. — Παρνασῷ lemma B et Mosch., Παρνασσῷ rell. — V. 21. πτυχαῖς, fort. πύλαις, Hecker ἐν ἅλσους Πέλοπος μυχοῖς coniecit, postea item πύλαις proposuit. — V. 23. μάσσον', T1UVXZ Mosch. μᾶσσον. — ἀριθμοῦ, DT1 et ex corr. BBU ἀριθμῷ (ῶ). Post ἀριθμοῦ posui stigmen τελείαν et v. 24 scripsi Διὸς ἀγῶνι τόδ', ὦ πολῖται, legebatur τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ Διὸς ἀγῶνι· τόν, ὦ πολῖται, at mirum est Timodemidas, si innumerabiles victorias domesticas reportaverant, Iovis tantum Olympii in certamine, non item Panathenaeis aliisque ludis vicisse: nec minus offendit τὸν, quod schol. ad Iovem referunt vel ad ἀγῶνα (probante L. Schmidt), sed unus schol., qui dicit σὺν τῇ ἀπονοστήσει ἀπὸ τῆς Νεμέας κωμάσατε· ἀπὸ τοῦ νώμου τὸ ἐγκώμιον νοητέον, haud dubie τόδ' legit, quod reposui. Iubentur populares in ipsa Iovis solemnitate Timodemum Nemea redeuntem hoc carmine salutare. Acharnis hos ludos in Iovis honorem institutos celebratos esse verisimillimum, quamquam de Iove Acharnis culto nihil memoriae proditum: neque enim Olympiea Athenis celebrata intelligi possunt, quandoquidem verno tempore agebantur, Nemea autem utraque aestate, vide supra p. 17. hoc autem certamen, quod poeta memorat, Nemeadem continuo excepisse apparet. In ed. 3 proposui Διὸς ἀγῶνί τοι, ὦ π., simul suspicatus hic delitescere epiphonema aliquod, quale est τήνελλα, ut scribendum sit: Διὸς ἀγῶνι, τόνω πολῖται. cf. Hesych. τόνῳ, λίαν, τέρατι, ubi corrigebam τερέτισμά τι. Nam τόνῳ (h. e. *propere*, *celeri cursu*), quod adverbii loco est, quodque praeter Hesychium etiam Apoll. de adv. 576 agnoscit, minus dignitati lyrici carminis videbatur convenire. Rauchenstein Διὸς ἀγῶνά νυν, ὦ πολ. scripsit. — Τιμοδήμῳ (ω) libri, Τιμοδήμου in libro Tricl. supra scriptum. — εὐκλεΐ ed. Rom., libri εὐκλεεῖ.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗι.

ΩιΔΗ Γ.

Strophae.

– ± ∪ ∪ – ∪ – ∪ ± ∪ ∪ – ± ∪ ⏑

± ∪ – ∪ – ∪ ◌̣◌̣ ∪ – ∪ – ◌̣◌̣ ∪ ⏑

◌̣◌̣ ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ± ∪ ⏜ ∪ ⏑

∪ ± ∪ – ± ∪ – ∪ ∪ ± ∪ – – ∪ ⏑

5 – ± ∪ – ∪ – ∪ ◌̣◌̣ ∪ – ∪ ∪ ⏑

– ± ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ ⏦ ⏑

± ∪ – ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ± ∪ ⏑

∪ ∪ ± ∪ ∪ – ∪ – ∪ ± ∪ – ∪ – ⏑

Epodi.

± ∪ ∪ – ∪ ± ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ – –

∪ ◌̣◌̣ ∪ – ∪ – ∪ ◌̣◌̣ ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ± ∪ ⏑

± ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ – ∪ ∪ – ⏑

± ∪ ∪ – ∪ – ∪ ± ∪ ∪ – ± ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ ⏦ ∪ ⏑

5 ∪ ∪ ± ∪ ∪ – ∪ – ∪ ∪ ± ∪ ∪ – ∪ – ± ∪ ⏑

Στρ. α΄.

Ὦ πότνια Μοῖσα, μᾶτερ ἁμετέρα, λίσσομαι,
τὰν πολυξέναν ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν· ὕδατι γάρ
μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες
κώμων νεανίαι, σέθεν ὄπα μαιόμενοι.
διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου,
ἀεθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοιδὰν φιλεῖ,

V. 1. ὦ om. BBV. — V. 2. *πολυξέναν* Mosch., *πολυξείναν* cett. — V. 7. *ἀεθλονικία*, XZ Mosch. *ἀθλον.*, praeterea VXZ2 *ἀθλονεικία*, Z1 Mosch. *ἀθλονικεία*, Tricl. *ἀεθλονικίας*.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας ξέάν
ἐμίανε κατ' αἶσαν ἐν περισθενεῖ μαλαχθείς
παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγᾶν
ἄκος ὑγιηρὸν ἔν γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ τὸ καλλίνικον
φέρειν
εἰ δ' ἐὼν καλὸς ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα παῖς Ἀριστοφάνευς, οὐκέτι
πρόσω
ἀβάταν ἅλα κιόνων ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρές,
ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκε ναυτιλίας ἐσχάτας
μάρτυρας κλυτάς· δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγει
ὑπερόχους, ἰδίᾳ τ' ἐρεύνασε τεναγέων

Ἐπ. α'.

Στρ. β'.

V. 15. *ἐλεγχέεσσιν* recc., *ἐλεγχέεσιν*, *ἐλέγχεσσιν*, *ἐλέγχεσιν* vett. — *ξέάν* Pauw, *τεάν* vett. l. Mosch., *τάν* Tricl. interpolavit. Schol. 1 *τεὰν* (*διὰ τὸ σὸν φησὶ μέρος ὦ Μοῦσα ἢ Αἴγινα, ὅ ἐστι τοῦ ὕμνου τυχών*) sed 2 *ξάν* (*κατὰ τὴν ἑαυτοῦ μερίδα καὶ σπουδήν, ὅσον γε ἀνῆκεν αὐτῷ*), neque aliter legit paraphr. (*γυμνασθεὶς ἱκανῶς*). Lectio *τεάν* orta ex antiqua scriptura *ϝεάν*, nam principalis forma *ΣFΕΟΣ* sive *σφεός*, unde *FΕΟΣ* et *ἑός* descendit. Boissonade *νέαν*, Hartung totum locum ita deformavit *ὧν παλαιὸν ἀγῶν' οὐκ εἰς ἔλεγχον χειρὸς Ἀρ. ἰὼν ἐμίανε, κατ' αἶσαν ἐν κτλ.* — V. 18. *ἔν γε βαθυπέδῳ* (Y) Moschop., *ἐν βαθυπέδω* XZ1, *ἐν βαθυπεδίῳ* (ω) ceteri, at composita a *πέδον*, non a *πεδίον* finguntur, *εὐπέδιος* apud Quint. Smyrn. XI 125 auctoritate destitutum. Possis *ἐν βαθεῖ πέδῳ Νεμέας* vel *ἀν βαθὺ πεδίον Νεμέας* coniicere, sed neutrum probabile; fort. poeta scripsit *ἐν βαθυπετάλῳ Νεμέᾳ* i. e. *βαθυφύλλῳ*, cf. Isth. VI 61 *ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας*. In praesentia retinui Moschopuli supplementum haud ineptum, siquidem *φέρειν* correxi, libri omnes *φέρει*, sed infinitivum testificatur paraphr. *τῶν δὲ ἐπιπόνων πληγῶν καὶ τῶν ἐκ τοῦ παγκρατίου τραυμάτων τῶν κατὰ τὴν μεγάλην Νεμέαν βοήθημα καὶ ἴαμα ὑγιεινὸν φέρειν* (non recte Boeckh *φέρει* scripsit) *τὴν νίκην*. hoc enim dicit poeta: laborum solatium est Nemeae parta victoria, *τό γε φέρειν* (i. e. *φέρεσθαι*) *τὴν νίκην ἐν Νεμέᾳ τῶν πληγῶν ἄκος*. — V. 19. *εἰ δ' ἐὼν* Heyne, *εἰ δὲ ὢν* recc., *εἰ δ' ὢν* vett. — Post *μορφᾷ* olim distinxit Mommsen, ut haec sit protasis, *ἐπέβα παῖς* apodosis. — V. 20. *Ἀριστοφάνευς* VXZ recc., *Ἀριστοφάνους* BḂD, *Ἀριστοφάνεος* Mommsen. — *οὐκέτι πρόσω*, Schol. Nem. IX 109 *οὐκέτι πόρσω*. E. Schmid *οὔ οἱ ἔτι πρόσω*, Hermann *οὐκέτι προτέρω*. — V. 22. *ἃς ἔθηκε*, lemma D *ἐπέθηκε*. — V. 23. *κλυτάς* DVX Mosch., *κλυτᾶς* BḂVZ2 Tricl. *κλυτὰς* paraphr. et schol., qui addit *ἔστι δὲ καὶ περισπάσαι τὸ ΚΛΥΤΑΣ, ἵν' ᾖ· τῆς κλυτᾶς ναυτιλίας ἐσχάτας μάρτυρας τὰς στήλας ἔθηκεν*. — *πελάγει* unus rec. liber, *πελάγει* ceteri, *πελάγεσι* Ḃ. In ed. 2 conieci *τενάγεσιν* et vicissim v. 24 *πελαγέων ῥοάς*, quae recepit Hartung. — V. 24. *ὑπερόχους* Mosch., *ὑπερόχος* antiquae scripturae monumentum veteres critici hoc loco tuiti sunt, hinc schol. *Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους*, vett. l. *ὑπέροχος*, lemma B et Tricl. *ὑπερόχως*. — *ἰδίᾳ(α) τ' ἐρεύνασε* libri, quod schol. frustra explicare student, sed memorant etiam diversam scripturam *διά τ'* (D *δία τ'*) *ἐρεύνασε*, unde

ῥοάς, ὁπᾷ πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος,
καὶ γᾶν φράδασσε. θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπάν
ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβεαι;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν φέρειν.
ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος, ἔθνος αἰνεῖν·

Ἀντ. β'.

οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.
οἴκοθεν μάτευε. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαχες,
γλυκύ τι γαρυέμεν. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς
γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ, ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών·
ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς,
καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυσθενὴς
Τελαμὼν Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν ἔπερσεν·

Ἐπ. β'.

καί ποτε χαλκόστοξον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκάν
ἔπετό οἱ, οὐδέ νίν ποτε φόβος ἀνδροδάμαις ἔπαυσεν ἀκμὰν
φρενῶν.

Boeckh διά τ' ἐξερεύνασε, Hermann διά τ' αὖτ' ἐρ., Mezger ἐν πελάγεϊ, ὑπερόχων τε λίαν περ| εὔνασε τε. ῥοάς, M. Schmidt σπιδίας τ' ἐρ. Fortasse scribendum ἀϊδνάς τ' ἐρεύνασε τεναγέων ῥοάς i. e. caliginosa fluenta; nam crassus aer praeter vada praecipuum navigantibus impedimentum illic esse perhibebatur. Cf. Hesych. Πηλὸς, ἀϊδνός· περὶ τὴν Λιβύην ἐστὶ τόπος· καὶ τὸν ὁρίζοντα Ὠκεανόν. et supra: Ἀϊδνόν· μέλαν ἢ ἀφανιστικόν· λέγουσι δὲ καὶ τὸν Ὠκεανὸν πηλὸν ἀϊδνόν. — V. 25. ὁπᾷ scripsi, v. ὅπα, Mommsen ὅπᾳ. Offendunt orationis membra disiecta, nam hoc enuntiatum ὁπᾷ . . . φράδασσε spectat columnas ab Hercule positas, sed quae antecedunt res in itinere gestas illustrant; fortasse scribendum δάμασ' ὅτε vel ἐδάμασε θῆρας εὖτε πελάγει. — V. 26. φράδασσε Moschop., φράδασε vett. l. Tutius visum geminare sibilantem, nam verbi species utrum φραδέω an φραδάω (φραδάζω) fuerit, ignoramus. — V. 27. παραμείβεαι Boeckh, παραμείβῃ libri. — V. 29. ἔθνος scripsi, libri ἐσλὸς praeter BBV2 ἐσλὸν haud dubie ex correctione, atque ἐσλὸς agnoscit schol., τὸ ἐσλὸς ἀντὶ τοῦ ἐσλούς, sed alienum ab hoc loco; nam etiam Herculem qui laudat virum generosum decorat, praeterea Pindarus videtur correptionem hanc nusquam admisisse. Respicit poeta legem artis suae, quae genus victoris laudibus efferre praecipiebat, itaque correctio ἔθνος tam necessaria quam facilis. Hartung ἄωθ' ὃς ἐσλὸς αἰνῇ scripsit. — V. 31. κόσμον, aliquando conieci κόμπον. — ἔλαχες ex schol. 1 restitui, libri et schol. 2 ἔλαβες. — V. 32. παλαιαῖσι δ', fort. deleta particula παλαιαῖσιν. — V. 34. καὶ Ἰωλκὸν, Ahrens κἀϝωλκὸν, Pindarus Ϝιωλκὸν scripsit. — εἷλε, B Tricl. εἷλεν. — μόνος recc., μοῦνος vett. — V. 36. ἐγκονητί, nescio an ἐγκονιτὶ praestet. — V. 37. Ἰόλᾳ Z Tricl., Ἰόλα cett. — V. 38. χαλκόστοξον VXZ1 Mosch., χαλκοτόξων rell. — V. 39. νιν Mommsen, v. μιν. — ἀκμὰν VXZ1 Mosch., ἀλκὰν rell.

συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει·
ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφεινὸς ἀνὴρ ἄλλοτ' ἄλλα πνέων οὔ ποτ' ἀτρεκέϊ
κατέβα ποδί, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Στρ. γ'.

ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μέναν Φιλύρας ἐν δόμοις,
παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα· χερσὶ θαμινά
βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων ἴσον ἀνέμοις,
μάχᾳ λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν φόνον,

V. 41. *ψεφεινὸς* scripsi, libri *ψεφηνὸς*: at cum a *ψέφος* vel *ψέφας* descendat, similitudo aliorum adiectivorum velut *ὀρεινός*, *φαεινός*, *σκοτεινός*, *ἀλγεινός* al. hanc scripturam vitiosam esse evincit, atque iam Porson *ψεφεννὸς* vel *ψεφεινὸς* requirebat usus Et. M. 818, 33 *ψεφενὸς καὶ ψεφηνὸς ἀνήρ, σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ.* qui ex hoc ipso loco adiectivum, non nomen *ψέφος* (de quo vid. infra Fr.) affert. Ambigo autem utrum in Et. M. *ψεφεννὸς καὶ ψεφεινὸς* an *ψεφεινὸς καὶ ψεφηνὸς* sit scribendum, nam potuit ille grammaticus nostrorum librorum scripturam sequi, quam etiam Zonar. 1870 tuetur. — *ἀτρεκέϊ* Schmid, libri *ἀτρεκεῖ*, D *ἀτρεμεῖ*. — V. 45. *ἴσον ἀνέμοις, μάχᾳ λεόντεσσι* E. Schmid, nisi quod *ἀνέμοις· μάχᾳ λεόντεσσι δ'* scripsit, libri vett. *ἰσόν τ' ἀνέμοισιν ἐν μάχᾳ(ᾱ) λεόντεσσιν*, Mosch. *ἴσα τ' ἀνέμοισιν ἐν μάχᾳ λέουσιν*, Tricl. *ἴσον τ' ἀνέμοις μάχᾳ λεόντεσσι.* Schol. ad v. 88 videtur *ἴσος ἀνέμοις* legisse, quod epitheton Achilli quidem bene convenit, sed in hoc pugnae genere epicae magis quam lyricae poesi accommodatum: atque Achillis pedum pernicitas infra v. 52 commemoratur. — V. 46. *ἔπρασσεν* recc., *ἔπρασσε* vett. Antea totum locum ita refinxi *παῖς ἐὼν ἄθυρε, μεγάλα δ' ἔργα, χερσὶ . . . . ἴσον ἀνέμοις, μάχα λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν φονῶν*, ut *μεγάλα ἔργα* non ab *ἄθυρε*, sed ab *ἔπρασσε* essent suspensa, et verbo *φονῶν* caedis cupiditas significaretur, qua Achilles in pugna cum feris leonibus magna facinora patraverit: secutus eram scholiorum auctoritatem, quae ignorant *φόνον* et *μεγάλα δ' ἔργα* videbantur testari. Sed quod dicit paraphrasta: *ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τὰ μὲν παῖς ὢν ἄθυρεν ἐν τοῖς οἴκοις τῆς Φιλύρας, καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα καὶ συνεχῶς κατειργάζετο ὀξείαις βολαῖσι* (fort. *βολαῖς ἀκοντίου*) *μάχας, τῶν γενναιοτέρων ζώων, λεόντων τε καὶ συῶν ἀγρίων πλῆθος ἀναιρῶν*, potuit ille *καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα* etiam scribere, ut *ἄθυρε μεγάλα ἔργα* explanaret; reliqua satis pro arbitrio ac negligenter interpretatus est, illud certum eum *ἴσος ἀνέμοις*, non *ἴσον ἀν.* et *μάχας ἔπρασσεν* non *ἐν μάχᾳ ἔπ.* legisse, neque reperisse in suo exemplo *φόνον* (fortasse legit *φθάνων*), nisi forte scriptum fuit *ἀγροτέροισιν ἐπράσσετο*, quod ipse in ed. 2 commendavi. Atque *μάχας* iterum testatur paraphrasta, qui haec addit suae interpretationi: *ἀκαταλλήλως δὲ ἐξενήνοχεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν λεόντων ἀγροτέρων μάχας ἐνήργει, ἢ* (adde *σὺν*) *λεόντεσσιν ἀγροτέροισιν.* Hartung scripsit *ἴσα τ' ἀνέμων ῥιπαῖς λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν μάχας*, Rauchenstein *ἴσος ἀνέμοις, μάχας λεόντεσσί τ' ἀγροτέροις ἔπρασσεν πικράς*, M. Schmidt duplicem proposuit correctionem *ἄθυρε μεγάλα Ϝέργα . . . ἴσα θέμενος μάχᾳ, λεόντεσσι δ' ἀγρ. ἔπ. φ.* vel *ἴσ' ἀνομένοις μάχᾳ*. Non recte Wiskemann arbitratur paraphr. *χερσί τε θαμὰ* et *ἀγροτέροις κατεργάζετο* legisse, hoc enim vocabulum grammatici, non poetae esse manifestum (cf. v. 106 *διὰ τῶν χειρῶν κατεργάσασθαι*).

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ἐπ. γ'.

ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθείς
ὑπὸ Τρωΐαν δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν
Δαρδάνων τε, καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πάξαι θάπος, σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω
πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Στρ. δ'.

τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτοθεν·
Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα, σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν
ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων.
βοὰ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει,
ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλεΐ προσέθηκε λόγῳ
καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. ἐν δὲ πείρᾳ τέλος
διαφαίνεται, ᾧν τις ἐξοχώτερος γένηται.

Ἀντ. δ'.

ἐν παισὶ νέοισι παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνήρ, τρίτον
ἐν παλαιτέροισι, μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν
βρότεον ἔθνος· ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετάς
ὁ θνατὸς αἰών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον· τῶν οὐκ ἄπεσσι.

V. 59. θαλασσίαις, Mosch. θαλασσίων. — V. 60. Τρωΐαν XZ, Τρῴϊαν V, Τροΐαν Mosch., Τροίαν cett. — V 61. ἐγχεσφόροις, BḂ ἐγχεσιφόροις. — ἐπιμίξαις lemma BDV Tricl., ἐπιμίξας rell. — V. 62. χεῖρας, M. Schmidt κῆρας legendum censet. — ἐν φρασὶ πάξαι θάπος, σφίσι μὴ correxi pravam librorum scripturam πάξαιθ', ὅπως σφίσι μή, quam quibus artificiis veteres explanare studuerint, scholia testantur. Θάπος Pindarus dixit, Homerus et Ibycus τάφος, quod ἔκπληξιν sive καταπλῆξιν interpretantur, hic timorem notat, cf. Hesych. θάπαν, φόβον et τεθηπώς Hom. Il. XXI 64. — μὴ, Z μοι sed expunctum, om. Tricl. — ὀπίσω D Mosch., ὀπίσσω rell. — V. 65. ὕμνος, D ὕμνον. — V, 67. βοὰ, B1V1 βοᾷ, utramque scripturam novit schol. — V. 68. εὐκλεΐ Mosch., εὐκλεεῖ rell. — V. 71. post γένηται plene distinxit E. Schmid, atque ita DVZ. — V. 72. ἐν ἀνδράσιν Hermann, libri ἐν δ' ἀνδρ. — τρίτον libri novicii, BḂ τρίτατος, rell. τρίτατον — V. 73. μέρος alii libri cum prioribus, alii cum proximis iungunt: schol. stigmen ante μέρος ponit. Locus iam antiquitus corruptus, nec valuerunt veteres critici emendare, quamvis Aristarchus sententiam loci recte explanaverit. Mihi scribendum videtur ἐν παισὶ νέοις σὺ παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνήρ, τρίτος ἐν παλαιτέροισι, μέρος ἕκαστος οἷον ἔχομεν βρότεον ἔθνος· ἐλᾷ δὲ κἀς τέσσαρας ἀρετάς (vel δὲ καὶ τετράδ' ἐς ἀρετᾶς) ὁ θνατὸς αἰών, φρονεῖν δ' (vel τ') ἐνέπει τὸ παρκείμενον· τῶν οὐκ ἄπεσσι. κἀς scripsi, quamvis fortasse aliquis κής requirat: praepositio autem necessaria, quamvis Homerus ἄδην ἐλάσαι dicere solitus sit. Hartung μέρος· ἕκαστον οἷον ἔχομεν βρότεον ἔθνος, ἁμᾷ δρέπει, τέσσαρας ἀρετάς· μακρὸς γὰρ αἰὼν φρονεῖν ἐνέπει τὸ παρκείμενον.

ὁ θνατὸς αἰών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε, φίλος· ἐγὼ τόδε τοι
πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
σὺν γάλακτι, κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει, 135
πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῇσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

Ἐπ. δ'.

ὀψέ περ. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, 140
ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφοινὸν ἄγραν
ποσίν·
κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
τίν γε μέν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας, ἀεθλοφόρου λή-
ματος ἕνεκεν 145
Νεμέας Ἐπιδαυρόθεν τ' ἀπὸ καὶ Μεγάρων δέδορκεν φάος.

V. 75. ὁ θνατὸς αἰών E. Schmid primus restituit auctore Aristarcho (vid. sch.), BB θνατὸς ἐών, DVXZ μακρὸς αἰών, Mosch. μακρός τοι αἰών, Tricl. ὁ μακρὸς αἰών. — V. 75. ἐνέπει, VXZ ἐννέπει. — V. 77. μέλι om. XZ1. — V. 78. κιρναμένα, fort. κιρναμένων. — V. 79. πόμ', in ed. 2 conieci στόμ' ἀμφέπει, quod Cobet Lect. Nov. 455 comprobavit, ego dudum retractavi, cum intellexissem non ad Attici sermonis leges haec examinanda esse, sed apud Moschum III 79 etiam nunc πόμα depravatum esse censeo, neque tamen πῶμ' ἔχε scribendum est, quod Gaisfordo placuit, sed ὁ δ' ἔχε στόμα τᾶς Ἀρεθοίσας. cf. Schol. Veron. ad Virg. Aen. III 696. — Αἰολῇσιν Boeckh, αἰολῖσιν V Mosch., αἰολίσιν rell. Hecker coniecit ἐν πνοαῖσι Λυδίαισιν αὐλῶν. — πνοαῖσιν, BBD πνοαῖς. — V. 80. ποτανοῖς, DZ2 Tricl. πετανοῖς. — V. 81. τηλόθε Mosch., τηλόθεν rell. — δαφοινὸν, XZ Mosch. δαφοινὰν. — V. 82. πραγέται, BBDZ πράγεται. Secundum Herodianum π. μον. λεξ. 23 πράζω producta vocali ᾱ enuntiandum, at πραγός alia corripiuntur, itaque nescio an πραυγέται sit corrigendum, quemadmodum πραυγή dicitur. — V. 83. Κλεοῦς Mosch. et fort. D, Κλεὸς V2 lemma X, Κλέος XZ Tricl., Κλειοῦς BB. Antiquae scripturae vestigium Κλεὸς etiam Fr. 309 Κλεὸς ἕκατι comparet, quod ab hoc exemplo diversum esse existimo. — V. 84. ἀπὸ Mommsen, legebatur ἄπο. — δέδορκεν recc., δέδορκε vett.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

ΩιΔΗ Δ.

Strophae.

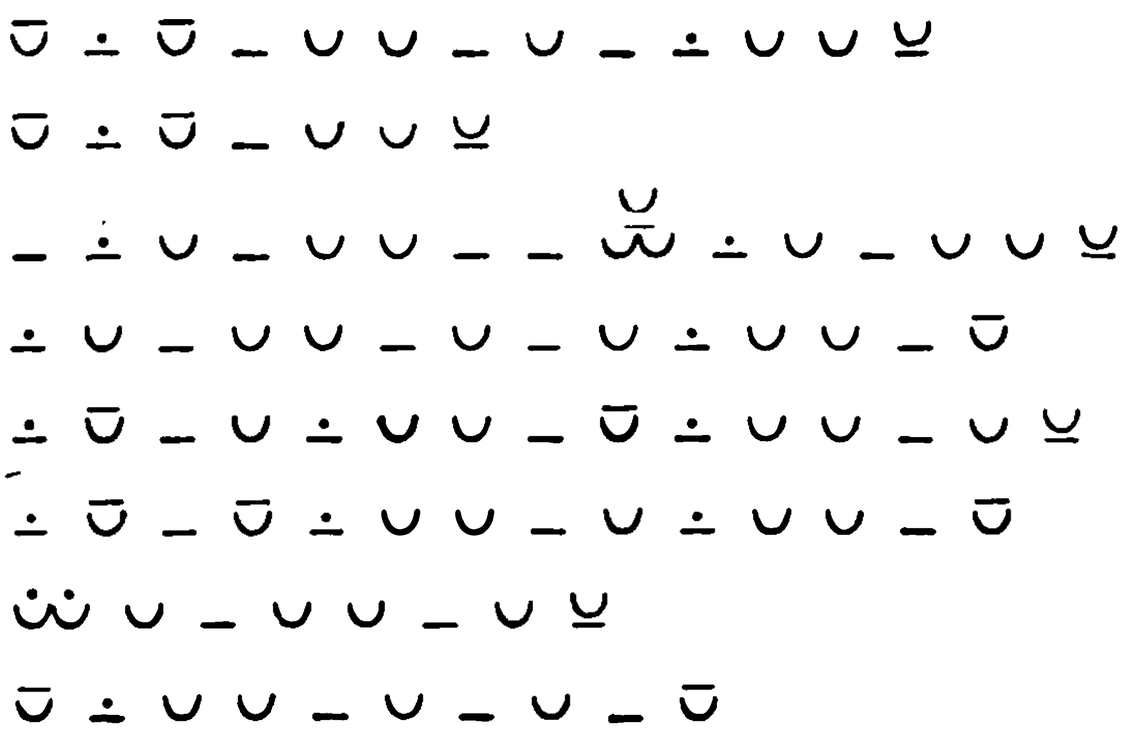

Στρ. α΄.

Ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων
ἰατρός· αἱ δὲ σοφαί
Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι. 5

In inscriptione *παιδὶ* add. Boeckh.
Versum 3 rectius fortasse in binos dirimas:

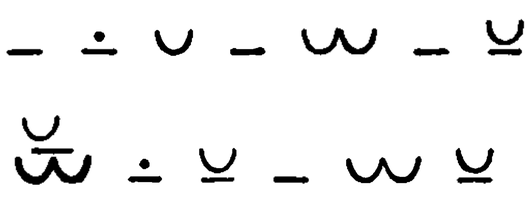

nec obstat v. 51 *Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δὲ | ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ*, si *δια* in unam syllabam coalescere statuis; alter versus bisyllabam anacrusin ostentat v. 75 et si fides traditae scripturae v. 35. Sed v. 7 et 8 separandi, non in unum sunt coniungendi, ut olim suspicatus sum.

V. 3. *θύγατρες* Schmid, v. *θυγατέρες*. — *νιν ἁπτόμεναι*, conieci *συναντόμεναι*, quod etiam Leutsch proposuit, Rauchenstein *συναπτόμεναι*.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Στρ. δ'.

ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν κραταιὸς Τελαμών
πόρθησε καὶ Μέροπας
καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
οὐ τετραορίας γε πρὶν δυώδεκα πέτρῳ
ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας ἱπποδάμους ἕλεν
δὶς τόσους. ἀπειρομάχας ἐών νε φανείη
λόγον ὁ μὴ ξυνιείς· ἐπεί
ῥέξοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Στρ. ε'.

τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός
ὥραί τ' ἐπειγόμεναι·
ἵϋγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ νεομηνίᾳ θιγέμεν.
ἔμπα, κεἴπερ ἔχει βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα
μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ· σφόδρα δόξομεν
δαΐων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·
φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων
γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

destituta. Paraphr. videtur *ἄστυ κάτ' ἔδρακεν* repperisse, *καὶ τὸ εὔξενον ἄστυ καταλαβὼν τὰς Θήβας, ἡδυνήθη κατ' εὐχὴν θεάσασθαι τὴν τοῦ Ἡρακλέους αὐλήν*, idem fort. *ὄλβιος* legit. Neque vero vitii immune *κατέδρακεν*, nam certaminis, quo victor renuntiatus fuit Timasarchus, mentionem desideramus: suspicor poetam scripsisse: *φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθὼν ξένιον ἄστυ, κατέδρασεν Ἡρακλέος ὄλβίαν παρ' αὐλαν. Κατέδρασεν* (sive *καθήδρασεν* malis, apud Hesych. est *ἔδρασεν* et *ἥδρασα*, apud Homerum est *ἑδριόωντο*) idem significaverit quod *κατέβαλεν*, i. e. deiecit adversarium, aptum luctatori vocabulum. Variae luctantium artes et insidiae, quorsum etiam *ἕδραν στρέφειν* pertinet; Theophr. char. 27: *καὶ παλαίων δ' ἐν τῷ βαλανείῳ πυκνὰ τὴν ἕδραν στρέφειν*, hinc Theocr. XXIV 109 *ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλάλους σφάλλοντι παλαίσμασιν*. Manifesto mendo liberandus versus Aristoph. Ran. 957 *νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν*, qui interpretes et criticos male habuit, corrigas *στρέφειν ἕδραν*. — V. 24. *πρὸς*, Kayser *παρ'*, recte opinor, vid. supra v. 23. — V. 25. *ξὺν* libri, Boeckh *σὺν*. — *Τρωΐαν* libri, solus B1 *Τροίαν*, Schmid *Τροΐαν*. — *κραταιὸς* E. Schmid, libri *καρτερὸς*. — V. 27. *πολεμιστὰν* et *πολεμιστὴν* libri. — V. 30. *τόσους* recc., *τόσσους* vett. — *ἐών νε*, recc. *ἐάν νε*, quod mendum ortum ex interpretamento *ἄν* per errorem supra *ἐών* scripto. — V. 31. *ξυνιεὶς* libri, *συνιεὶς* Boeckh. — *ἐπεὶ ῥέξοντα*, Schol. Soph. El. 1026. Stob. 46 12 *ἐπηρεάζοντα* vel *ἐπεὶ ῥεάζοντα*. — V. 35. *νεομηνίᾳ* vett., *νουμηνίᾳ* Tricl., Hartung *νέᾳ μνείᾳ*, ergo *νεοχμίᾳ* coniicio, cf. Hesych.: *νεοχμίη· κίνησις πρόσφατος*. — V. 36. *κεἴπερ* scripsi (idque etiam Donaldson coniecit), Ahrens *καὶ περέχει*, libri *καί περ ἔχει*. — V. 37. *ἐπιβουλίᾳ*, VXXXY *ἐπιβουλίαις*.

Στρ. ς'.

χαμαὶ πετοΐσαν. ἐμοὶ δ' ὁποίαν ἀρετάν
ἔδωκε Πότμος ἄναξ,
εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἕρπων πεπρωμέναν τελέσει.
ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει
ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτάρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

Στρ. ζ'.

ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαεννὰν Ἀχιλεύς
νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ,
βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ παρ ποδὶ λατρείαν Ἰαωλκόν
πολεμίᾳ χερὶ προτραπών
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν,

Στρ. η'.

δάμαρτος Ἱππολύτας Ἀκάστου δολίαις
τέχναις χαρασσάμενος.

V. 41. *χαμαὶ πετοΐσαν* D Tricl., quod revocandum (in ceteris libris scriptum *ὑφ' ἓν χαμαιπετοΐσαν*) ut recte observavit Peter de dialecto Pindari p. 61 (Hal. 1866). — V. 47. *ἀπάρχει* scripsi i. e. *ἀπήρχει*, *secessit*, nam plusquamperfectum convenientius videtur, quam *ἀπῆρχεν*, cf. Hesych. *ἀπῆρχεν*, *ἀπεδήμηκεν*. Libri *ἀπάρχει*, neque alio videtur paraphrasis *ἡγεμονεύει* ducere: *ὑπάρχει* lemma BD non est nauci. Pauwius *ἐπάρχει* coniecit, Rauchenstein *ἀποικεῖ*. — *ἀτὰρ*, Tricl. *αὐτᾰ́ρ*, Ahrens *ἀτὰρ δὴ*, ego in ed. 2 *ὁ Τελαμωνιάδας δ' ἄτερθ'* conieci. — V. 49. *ἐν δ' εὐξείνῳ*, Tricl. *ἐν εὐξένῳ*. — *Ἀχιλεύς* BB Tricl., D et rell. *Ἀχιλλεύς*. — V. 51. *ἀπείρῳ*, vulgo *Ἀπείρῳ*. — V. 53. *Δωδώναθεν ἀρχόμενοι*, Tricl. *Δωδόναθεν ἐρχόμενοι*. — V. 54. *λατρείαν*, Schmid *λατρίαν*. — V. 55. *χερὶ* Tricl., *χειρὶ* vett. — *προτραπὼν* scripsi quod iam Heyne suasit, libri *προστραπὼν*, Hartung *παρτραπὼν*, Rauchenstein *πολεμίαν χέρα προστραπὼν*, Ahrens *περτραπὼν*, idem tamen etiam *προτραπὼν* proposuit. — V. 58. *τέχναις χαρασσάμενος* emendavi librorum omnium lectionem *τέχναισι χρησάμενος*, quam etiam schol. agnoscit, quamque frustra tuentur interpretes exempla plane aliena componentes: nam *τύχῃ* vel *δυστυχίᾳ χρῆσθαι* alia id genus patientis sunt, at *τέχνῃ* sive *δόλῳ χρ.* agentis; itaque *Ἱππολύτας τέχναισι χρησαμένας* non adversatur sermonis consuetudini, sed abhorret ab huius loci instituto. Neque latuit prorsus, quam importunum sit *Πηλεὺς Ἱππολύτας τέχναις χρησάμενος*, nam Triclinius coniecturam magistri Byzantini, ut videtur, *χωσάμενος* memorat neque improbat (*τινὲς δὲ διορθοῦνται οὐκ ἀπιθάνως*); idem postea Mingarelli et Matthiae pro-

τᾷ Δαιδάλου δὲ μαχαίρᾳ φύτευέ οἱ θάνατον 95
ἐκ λόχου Πελίαο παῖς· ἄλαλκε δὲ Χείρων,
καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν· 100

posuerunt. Propius ab antiqua corruptela abest, quod poetae restitui *τέχναις χαρασσάμενος*, i. e. *χαραχθείς*, nam medii et passivi verbi cum arctissima sit necessitudo, non solum aoristi complurium verborum promiscue usurpantur, velut *ἠγάσθην* et *ἠγασάμην*, *ἐστρατεύθην* et *ἐστρατευσάμην*, alia, sed passim etiam aoristus medii vice passivi fungitur, velut Pindarus Pyth. I 10 *κατασχόμενος* dixit, at Platonem in Cratylo 395, D non *ἀνετράπετο*, sed *ἀνετέτραπτο* scripsisse credo. — V. 59. *Δαιδάλου* libri omnes; ensis cur Daedaleus diceretur, cum non perspicerent veteres interpretes, incredibilia commenti sunt, Acastum, qui Peleo insidias struxerit cum Daedalo componi, qui subdole Minoi interitum machinatus sit: secutus est has ineptias paraphr., sprevit Didymus, qui scripsit *δαιδάλῳ μαχαίρᾳ* (*γράφειν δεῖ διὰ τοῦ ω μεγάλου*) probante Boeckhio. Sed non opus coniecturis. Daedalus est Vulcanus, ut est in pictura vasculi ap. Millin Gall. Myth. XIII 48; item Eurip. Herc. 469 de Hercule: *εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον Ξύλον καθίει, Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν.* coll. Diod. Sic. IV 14; in quo Euripidis versu distinguendum *εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον ξύλον καθίει Δαιδάλου, ψευδῆ δόσιν*, tragicus clavam, quam fabricatus erat Vulcanus, *Δαιδάλου ξύλον* appellat plane ut Pindarus Pelei ensem *Δαιδάλου μάχαιραν* nuncupat. Ut Herculis clavam Vulcani opus fuisse auctor est Diodorus, ita hunc ensem non solum Schol. Aristoph. Nub. 1064, Photius 429, 5, Append. Prov. IV 57 *ἡφαιστότευκτον* nuncupant (quibus adde Zenobium V 20, qui hunc ipsum Pindari locum respicit: *μέμνηται ταύτης* [i. e. *μαχαίρας*, non *παροιμίας*] *Ἀνακρέων καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονίκαις· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ θεῶν δοθῆναι*); sed quod longe est gravissimum, Hesiodus testificatur in versibus, quos Pindari scholiasta adhibuit, *κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν, καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περίκλυτος Ἀμφιγυήεις*: nam qui Pindari poesin non primoribus attigerunt labris, sciunt, quam diligenter ille Hesiodi vestigia legere solitus sit. Neque tamen trium testimoniorum consensus satis fecit Hauptio, qui in prooemio lect. Berol. 1864 et Pindaro et Euripidi Daedali nomen abrogat; vasculi picti fidem sollicitare non ausus, satis habuit temeritate mea improbata, qui adhibuerim picturae illius titulum ad librorum Euripidis et Pindari fidem muniendam, O. Iahnii prudens iudicium collaudare (Archaeol. Aufs. p. 129); itaque facile aliquis existimet Iahnium nova interpretatione vel aliqua machina importunum illud Daedali i. e. Vulcani nomen etiam ex vasculo removisse: quare ne quis falsa spe decipiatur, adscribo Iahnii verba: „Wenn auf einem oft bekannt gemachten Vasenbilde Hephaestos unter dem Namen *Δαίδαλος* erscheint, so ist dieser freilich als Bezeichnung des Gottes sonst nicht nachgewiesen, übrigens leicht verständlich.“ tum infra haec adnotavit: „Wenigstens sind die angeführten Stellen angefochten. Visconti führt Pindar Nem. IV 95 an, indem er ein vom Hephaestos verfertigtes Schwert annimmt. Dort haben Boeckh, Hermann und Dissen *δαιδάλῳ* emendirt. Bergk führt zur Rechtfertigung der Lesart *Δαιδάλου* Eurip. Herc. f. 471 an, mit Beziehung darauf, dass nach Diod. S. IV 14 Hephaestos dem Hercules die Keule verlieh; Hermann emendirte auch dort *δαίδαλος*.“ Haec Hauptius aut non legisse aut nihil dixisse censendus est. Ceterum contra Hauptium Unger (Sinis p. 147 seq.) docte et copiose, ut solet, disputavit, sed quod in Euripide

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Γαδείρων τὸ πρὸς ξόφον οὐ περατόν· ἀπότρεπε
αὖτις εὐρωπὰν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός·
ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Στρ. ι'.

Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγυίων ἀέθλων
κάρυξ ἑτοῖμος ἔβαν
Οὐλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ Νεμέᾳ τε συνθέμενος,
ἔνθα πεῖραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάρπων
οὐ νέονθ' ἄνευ στεφάνων· πάτραν νυν ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς
πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
μάτρῳ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Στρ. ια'.

στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν·
ὁ χρυσὸς ἑψόμενος
αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἐμάν
γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆτιν, Ὀρσοτριαίνα
ἕνεκ' ἀγῶνι βαρυκτύπου
θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Στρ. ιβ'—

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ
ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ.

ἐγγενὲς testantur, sed ambigunt, utrum ad Pelea an ad deos sit referendum. Librorum lectio orta est ex interpretamento ἐς γενεὰς i. e. *posteris Pelei* vel ἐκ γενεᾶς i. e. *a principio ei destinatum.* — Hic desinunt libri VXXXXY, itaque ex libris non interpolatis restant BB cum apographis (ex parte), quibus accedunt Tricliniani. — V. 7 εὐρωπὰν, vulgo Εὐρώπαν, atque ita Schol., Kayser εὔπορον, Ahrei Εὕρον ἄν. — V. 74. ἑτοῖμος Boeckh, libri ἕτοιμος. — V. 75. Οὐλυμπ Schmid, libri Ὀλυμπίᾳ. — V. 77. οὐ νέοντ' BBD2 et Schol., οὐ νέ γ' vel οὔ, νέον γ' Tricl. — πάτραν νυν scripsi, cf. Paraphr. τουγαροῦ ἀκούομεν, libri πάτραν νιν, Hermann ἴν' correxit. — V. 80. μάτρ Heyne, v. μάτρωϊ. — V. 82. ὁ χρυσὸς, Boeckh ὁ χρυσὸς δ' coni., Rau chenstein χρυσὸς μὲν ἑψόμενος. — V. 86. Ὀρσοτριαίνα Ceporinus, libr Ὀρσοτρίαινα. — V. 87. ἕνεκ' scripsi, atque nunc video idem commendavisse Mommsenum, libri ἵν' ἐν. Antea conieci ὃς, quod etiam Rauchenstein proposuit, vel δίς. — V. 88. Κορινθίοις Tricl., Κορινθίοισι vett. — V. 90. ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ libri et Sch., Hermann ὁ σὸς ἄεισέν ποτε παῖ, quod recepit Boeckh deleto articulo, Kayser ὁμῶς ἀείσετ'. ἐπεὶ ἄλλοισιν ἄλικες ἄλλοι, Hartung ἄεισέ σοί ποτε,

ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι· τὰ δ' αὐτὸς ἄντα τύχῃ,
ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι.
οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι,
ῥήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκειν,
μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

παῖ, Rauchenstein σὸς ἄεισεν τότε, παῖ, Ahrens τῶν . . . ὁ σὸς . . ἀσείτ' ἀΐων h. e. ἤσεται, Mommsen ἀείσεται, παῖ, ὁ σὸς, Wiskemann ὁ σὸς θαήσατο, παῖ. Ego teneo, quod iam olim proposui τῶν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ ὁ σός γ' ἐπάϊε vel ἐπάϊσε, παῖ, *quam victoriam* (*quas victorias*) *lubenter Euphanes animadvertit.* Callicles, avunculus Timasarchi, filius fuit Euphanis, quem carmina fecisse satis incertum, fortasse filium exercuerat gymnicis laboribus. — V. 91. ἄντα τύχῃ scripsi, atque ita Mingarelli, qui praeterea ἄν τετύχῃ vel ἀντιτύχῃ proposuit, libri ἄν τις τύχῃ, et τύχῃ satis tuentur scholiastae, qui θεασάμενος vel λέγων supplent. Hermann τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ, Mommsen αὐτὸς τὰ δ' ἄν τις ἴδῃ. — V. 93. οἷον D, οἶον Tricl., ὀΐον BB, scilicet Aristarchus scripsit οἶον, quem sequitur par., Didymus οἷον. Ahrens οἴων desiderat. — ἔριδα libri et par., ἔριδας schol. — στρέφοι, conieci στρέφοιν i. e. στρέφοιμι, quod probat Ahrens. — V. 94. ἕλκειν schol. et libri praeter B2, qui ἕλκει, unde Hermann coniecit ὂν λόγῳ ἕλκει. Locus perobscurus. — V. 95. μαλακὰ Schmid, libri μαλθακά.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ.

ΠΥΘΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΙ.

ΩΙΔΗ Ε.

Strophae.

– ± ∪ – ∪ ± ∪ – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ± ∪ – ⏒

± ∪ –˙– ± ∪ – – ± ∪ ⏑

– ± ∪ – – ± ∪ ⏔ – ± ∪ ∪

5 – ± ∪ – ⏒ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑

– ± ∪ ⏔ – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – ⏒

Epodi.

⏒ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒ ± ∪ – – ± ∪ – ⏒

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏒ ± ∪ – – ± ∪ ⏑

– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏒ ± ∪ –

– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒ ± ∪ –

5 – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏑

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏒

Στρ. α΄.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὥστ' ἐλινύσοντα ἐργάξεσθαι
ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος

Inscriptionem conformavit Boeckh. Ḅ *πυθέα παιδὶ αἰγινήτῃ, ᾠδὴ ε΄.* D et Tricl. *πυθέᾳ λάμπωνος υἱῷ παγκρατιαστῇ.*

„Epodi v. 3. 4. 5 hiatu et syllaba ancipite tali, quae certum finem versus demonstret, inter se distincti non sunt.“ *Boeckh.*

V. 1. *ἐλινύσοντα* auctore Mommseno restitui, neque enim hiatus offensioni poterit esse, siquidem Pindarus *Ϝεργάζεσθαι* scripsit; cf. *ἐπιεργαζόμενον* in titulo Delphico CIGr. I 1688. Libri *ἐλίννσοντ'* (ita

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν. στάσομαι· οὔ τοι ἅπασα
κερδίων
φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής·
καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ νοῆσαι.

Στρ. β'.

εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι πόλεμον
δεδόκηται, μακρά μοι
αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὸν
ὁρμάν·
καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί.
πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἄειδ' ἐν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός, ἐν δὲ μέσαις
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων

Ἀντ. β'.

ἄγειτο παντοίων νόμων· αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν
Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν
Πηλέα θ', ὡς τέ νιν ἁβρὰ Κρηθεῖς Ἱππολύτα δόλῳ πε-
δᾶσαι·
ἤθελε ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπόν
πείσαισ' Ἄκαστον ποικίλοις βουλεύμασιν,

V. 16. *ἀπ' Οἰνώνας* libri et Sch., *ἀποινώσας* ed. Ald. et Rom. — V. 17. *ἀτρεκής*, malim *ἀτρεκές*, et sic fort. paraphr. — V. 18. *ἀνθρώπῳ* libri, *ἀνδρὶ* Stob. App. 77, *ἀνθρώπων* ed. Rom., Hartung *ἐν καιρῷ*. — V. 19. *χειρῶν* BḂD, *χερῶν* Tricl. — *σιδαρίταν* Heyne, v. *σιδηρ.* — *μακρά μοι αὐτόθεν* BḂD, *δ' αὐτόθεν* Tricl., unde Boeckh *δὴ αὐτόθεν*. — V. 20. *ἔχω γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν*, BḂD *ἔξω γοννάτων*, Tricl. *ἔχω γονάτων*, deinde omnes *ἐλαφρὰν ὁρμάν* (*ε' ζ' ὁρμαί*). *Ἐλαφρὸν* pro *ἐλαφρὰν* restituit Schmid; Triclinius emendationem *ἔχω γονάτων* non suopte ingenio fecit, sed repperit in scholio vetusto, quod nunc interiit: paraphrasta, qui interpretatur *ὥστε κούφως διὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τὸ ἐξώτερον φέρεσθαι*, legit *ἔξω γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμᾶν*, atque infin. *ὁρμᾶν* videtur etiam sch. 2 repperisse, sed sch. 1 *δύναμαι πόρρω ἅλλεσθαι* videtur *ἔχω . . ὁρμάν* legisse: in nostris libris veteribus ut alibi saepe utraque lectio temere confusa *ἔξω . . ὁρμάν*. — V. 22. *καὶ κείνοις* Boeckh, libri *κἀκείνοις*. — *ἄειδ' ἐν* Pauwius, *ἄειδεν* Schmid, libri *ἀείδει*. — V. 23. *μέσαις* Schmid, *μέσαις* BḂ *μοίσσαις* D, *μοίσαις* Tricl. — V. 25. *νόμων*, Tricl. *νομῶν*. — V. 26. *Κρηθεῖς* Heyne, libri *Κρηθηΐς*, et sic Sch., qui deinde *Ἱππολύτου* videtur legisse. — V. 27. *ἤθελε*, Tricl. *ἤθελεν*. — *ξυνᾶνα*, BḂ *ξυνεῦνα*, *ἑξ' ξυνῶνα*. Sed *ξυνᾶνα* etiam Eust. pr. 21 agnoscit: *Ἄκαστον γοῦν τὸν βασιλέα Μαγνήτων βίον ξυνᾶνα λέγει τῇ αὐτοῦ γυναικί*, ubi *βίον* interpretis, non poetae est. — V. 28. *πείσαισ'*, D2 *πείσασ'*. — *Ἄκαστον* scripsi, legebatur *ἀκοίταν*, plane otiosum additamentum, quandoquidem *ξυνᾶνα* praecessit.

ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου
εὐνᾶς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γάρ νιν παντὶ θυμῷ
παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δ' ὑπ' ὀργὰν κνίζον αἰπεινοὶ
λόγοι·
εὐθὺς δ' ἀπανάψατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς χόλον
δείσαις· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ ὀρσινεφὴς ἐξ οὐ-
ρανοῦ
Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥστ' ἐν τάχει
ποντιᾶν χρυσαλακάτων τινὰ Νηρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,

Ἐπ. β'.

Στρ. γ'.

γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις, ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν.
ἔνθα μάλ' εὔφρονες ἵλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέ-
κονται,
καὶ σθένει γυίων ἐρίζοντι θρασεῖ.
πότμος δὲ κρίνει συγγενὴς ἔργων περί
πάντων. τὺ δ' Αἰγίνᾳ θεοῦ, Εὐθύμενες,

V. 29. *συνέπαξε* BḂ, *συνέπλεξε* D Tricl., schol. fort. *συνέπλασσε* legit, ac *συνέπαξε* non satis placet, nescio an poeta *συνέπλαξε* scripserit, mulierem mendacia fingentem cum texente componens, quae spatha textrinum coire cogit, id quod *σπάθῃ κρούειν* dici solet, cf. Blümner Technologie p. 137, sed Aeschylus quoque Choeph. 222 *σπάθης πληγὰς* dixit; in Homeri Iresiona v. 9 *αὐτὴ δ' ἱστὸν ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα* corrigendum *ἐπὶ πλήκτρῳ μεμαυῖα*, sed *πλῆκτρον* ibi *κερκὶς* sive pecten dici videtur. — V. 30. *ἄρα* Boeckh, libri *ἄρα*. — *Ἀκάστου* BḂ, *Ἀκάστα* rell. — V. 31. *ἔσκεν* Tricl., *ἔσκε* rell. — *νιν* Mommsen, v. *μιν*. — *θυμῷ*, Kayser *μύθῳ*, quandoquidem proximo versu *τοῦ δὲ θυμὸν* scripsit, postea multo deterius *τοῦ δὲ κάρζαν*, et ad eundem modum M. Schmidt *κόρζαν κνίζον ἄλπνιστοι λόγοι*. — V. 32. *τοῦ δ' ὑπ'* dubitanter scripsi, *τοῦ δ' ἄρ'* Rauchenstein, Hermann *τοῖο δ'*, Boeckh *τοῦ μὲν*, libri *τοῦ δὲ*. Quamvis *ὀργὰν* olim littera *Ϝ* non caruisse argumento sit *ἀόργητος* et *ἀοργησία*, non tamen verisimile est, elisionem hic a Pindaro neglectam esse. — *αἰπεινοὶ*, Hecker *ἀλγεινοὶ*. — V. 34. *δείσαις*, Tricl. *δείσας*. — *ἐφράσθη* Schol., *εὖ φράσθη* libri. — V. 36. *ποντιᾶν* Heyne, *ποντίαν* libri. — V. 38. *μάλ'* scripsi, libri *μιν*, Mommsen *νιν*, Mingarelli *μέν*. Emendationem firmat par. *ὅπου δὴ μάλιστα αἱ συνεταὶ τῶν Κορινθίων τάξεις*, qui non *ἔμφρονες* legisse, sed *εὔφρονες* perperam interpretatus esse videtur. Schol. *μιν* legit, *ὅπου αὐτῶν* (scr. *αὐτὸν*) *αἱ ἵλαι τῶν κωμαζόντων ἐκδέχονται*, sed pro *θεὸν* videtur *νέων* repperisse, siquidem dicit *ἵλαι αἱ τάξεις καὶ αἱ συστροφαὶ τῶν νέων*. Hermann *μίν . . . θεὸν* defendit exemplis Homericis. — V. 40. *συγγενὴς* BḂ, *συγγενὲς* D Tricl. — V. 41. *θεοῦ* Schmid, libri *θεᾶς*, atque ita par.,

Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πίτνων ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.
Ἀντ. γ'.
ἦτοι μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνου ὁμό-
σπορον ἔθνος Πυθέας. 80

emendatio incerta, Mingarelli *Αἰγίναθεν ὦ Εὐθ.*, ego aliquando *Αἰγίνας θάλος*. — V. 42. *ἀγκώνεσσι.* apud par., ubi est: *σὺ δέ, ὦ Εὐθυμενες, ἐν τῇ Αἰγίνῃ προσερχόμενος, ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς Νίκης ἡδυνήθης πολλῶν ὕμνων τυχεῖν*, non est *ἐν τοῖς ἀγκῶσι* scribendum, sed *προσερχόμενος ἂν τοῖς ἀγῶσι*, videtur igitur *Νίκας ἂν ἐν ἀγώνεσσι* legisse. — *πίτνων* quod commendaveram BB, *πιτνῶν* D et tres Tricl., *πιτνὼν* rell. — V. 43. *ἦτοι* Heyne, libri *ἤτοι*. — *μεταΐξαντα* BḂD et pars Tricl., *μεταΐξας δ' δ'*, *μεταΐξας γε ε' ξ'*. Quid legerint vetĕres interpretes, non liquet, Schnitzer opinatur *ἦτοι μετάϊξέν τε καὶ . . . Πυθέας* repperisse, Mezger *Ἰσθμόν τ' ἐπάϊξας, τὰ καὶ νῦν κτλ.* coniecit. Paraphr. interpretatur *μετὰ τὰ προειρημένα ὑπὸ σοῦ* (Boeckh *περὶ σοῦ*). — *κείνου* libri, quid veteres legerint, non liquet: schol. dicit *ἀγάλλει σου τὸ ὁμόσπορον ἔθνος τὸ τῶν Αἰγινητῶν*, par. *ἀγάλλει τε καὶ σεμνύνει τὸ ὁμόσπορον ἔθνος καὶ συγγενὲς ὑμῶν τὸ τῶν Αἰακιδῶν τὸ ὂν ἐν τῇ Αἰγίνῃ.* — *Πυθέας* libri: correctionem esse testatur schol. *καταλληλότερον δὲ ἔνιοι γράφουσι Πυθέας, ἵν' ᾖ μήτρως Πυθέας.* quod sequitur par. *ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ σὸς μήτρως, ὦ Εὐθύμενες, ὁ Πυθέας ἀγάλλει κτλ.* Sed recte vidit Mingarelli olim *Πυθέα* casu vocandi scriptum fuisse: *μάτρως* enim non fuit Pytheas aliquis maior natu, quem scholiastae fingunt, sed Euthymenes, ut ipse poeta Isthm. VI 62 testatur, itaque hic Pytheam puerum victorem Pindarus alloquitur, quemadmodum supra v. 41 Euthymenem avunculum. In loco hoc obscurissimo multo est facilius criticorum errores confutare, quam quid poeta scripserit indagare. Kayser *ἦτοι μεταΐξας, τὰ καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλων κείνου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέα.* et deinde v. 45 *ἐκράτεις* coniecit. T. Mommsen de Pindaro p. 48 *ἦτοι μετάϊξέν τε καὶ νῦν . . ἀγάλλει κείνου* (i. e. Pelei) *ὁμ. ἔ.* (i. e. Aeginetas) *Πυθέας*, vel *ἦτοι μετάϊξεν, τὸ καὶ νῦν τ. μ. ἀγάλλει, κείνου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέα* (ut sit genitivus). Hartung hic quoque multa molitus scripsit *ποικίλων ἔψευσας ὕμνων τόν τοι μεταΐξαντα, καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κοινὸν ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας.* quibus refutatis Rauchenstein (Philol. XIII 261) proposuit *ἔψαυσας ὕμνων οἶκοι· μεταΐξας δὲ καὶ νῦν τεὸς μ. ἀγ. κεῖθι ὁμ. ἔθνος Πυθέας· τῷ Νεμέα κτλ.*; postea (Mus. Helvet. III 243 seq.) *ὕμνων· ἦτοι μεταΐξαις σε καὶ . . . κείνου . . . Πυθέας.* At nullo modo ferri potest nominativus *Πυθέας*, tunc enim etiam v. 48 seq. ad Euthymenem pertinerent: ipse potius victor Pytheas hic aperte fuit compellandus. Neque vero victoriae quae deinceps recensentur cum Rauchensteinio aliis ad Pytheam referendae sunt, sed ad Euthymenem: Pytheas tunc praeter hanc Nemeaeam nullam videtur victoriam rettulisse: at Euthymenes Nemeae vicerat, cf. Isthm. VI 61. L. Schmid (de vita Pind. 120 seq.) putat haec facillime in integrum restitui posse, si scribatur: *ἦτοι μεταΐξαντα . . . . ἔθνος. Πυθέᾳ ἁ Νεμέα κτλ.*, ceterum prorsus incredibilia sunt, quae de explicando hoc loco in medium profert. Mommseno postea Ursinianum *μετ' ἀΐξαντα . . . Πυθέας* placuit. Friederichs, cui corruptissima quaeque integerrima videntur, hic quoque nihil omnino novandum censet, is igitur verba hunc in modum ordinat *Πυθέας ἀγάλλει ἔθνος μεταΐξαντα* h. e. *μεταΐξαν*. Christ *ἀγάλλει καί σου ὁμ. ἔθνος, Πυθέα*. Kayser denique priorem correctio-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ.

ΑΛΚΙΜΙΔΗι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

ΩιΔΗ ϛ.

Strophae.

∪ ± Λ – ± ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ⏑⏑ ∪ ⏓

± ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ± ⏑ – ∪ – ∪ ∪ ⏓

⏑⏑ ∪ – ∪ ∪ – ⏑⏑ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ –

∪ ∪ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑⏑ ∪ – ⏑

5 ± ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ⏑⏑ ∪ – ⏑

± ∪ ⏑⏑ ⏓ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ∪ ⏓

Epodi.

± ∪ ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑⏑ ∪ –

± ∪ ∪ ⏜ ∪ – ∪ –

– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ ∪ –

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ⏓.

5 – ± ∪ ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –

⏑⏑ ± ∪ – ∪ ± ∪ – –

± – – ∪ ∪ – ∪ ⏓

– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓

In constituendo hoc difficillimo carmine saepius et a Boeckhio et ab Hermanno, qui peculiarem scripsit de hoc carmine commentationem (Lips. 1844) discessi, maxime str. v. 7 et epod. v. 4, de quibus dictum in adnotatione. Etenim v. 36, qui omnium videbatur integerrimus esse, a quo conamina criticorum ad reliquos versus strophae novissimos profecta sunt, graviter interpolatus est: hoc igitur versu emendato ceteri facile in integrum poterant restitui. In Epodo v. 6 Hermannum secutus binos ordines uno versu comprehendi.

Στρ. α'.

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφότεροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδέν, ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰὲν
ἕδος
μένει οὐρανός. ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν
ἢ μέγαν νόον ἤτοι φύσιν ἀθανάτοις,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας
ἄμμε πότμος ἅντιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ἀντ. α.

τεκμαίρει καὶ νὺν Ἀλκιμίδα τὸ συγγενές, ἰδεῖν
ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν, αἴτ' ἀμειβόμεναι
τόκα μὲν ὦν βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν,
τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν.
ἦλθέ τοι Νεμέας ἔξ ἐρατῶν ἀέθλων
παῖς ἐναγώνιος, ὃς ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαν
νῦν πέφαντ' οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλᾳ, κυναγέτας

V. 2. *ματρὸς*, Stob. Ecl. Phys. II 6. 7 *γαστρὸς* ex librariorum errore. Clem. Al. Str. V 708 et Euseb. Praep. Ev. XIII 13 *ματρὸς ἄμφω*. — V. 3. *αἰὲν* Hermann, v. *αἰεί*. — V. 4. ap. sch. Eurip. Med. 1224 *ἔμπαν φυὰν ἢ μέγαν νόον θνατοῖς* legitur. — *ἔμπαν*, Tricl. *ἔμπας*. — V. 5. *μέγαν* schol. non respiciunt. — V. 6. *μετὰ νύκτας*, Pauwius *κατὰ ν.* — V. 7. *ἄμμε* libri et schol., *ἄμμι* Schmid, ac dativo utitur par. oratione liberius conformata. — *ἅντιν'* Tricl., *ἄντιν'* BḂD. Sane in reliquis strophis syllaba praegressa producta est, sed in prima stropha correptio minus offendit, solet enim poeta deinceps severiore lege uti: neque *τάν τιν'* i. e. *ἂν ἕκαστον* ausim scribere. Antea correxeram *τίς τίν'* usus scholiastae explicatione non satis accurata: *καίπερ μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν μήτε τὰ διὰ τῆς νυκτὸς ἐσόμενα, μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόρος κατανέκρικεν εἰς σκοπόν τινα καὶ στάθμην δραμεῖν*. In ed. 2 scripseram *πρὸς ἅντιν' ἐγ. δρ. ποτε στάθμαν*. Maiora molitur Hartung *οὐδὲ νυχίαν τίς ἄμμι πότμος ἅντιν' ἐνέγραψε κτλ.*, quem sequitur Rauchenstein *οὐδὲ μεσονύκτιον τίς ἄμμι πότμος τίν' ἔγραψε κτλ.* Hermann, cum olim nihil nisi *οἵαν τιν'* commendavisset probante Boeckhio, postea coni. *ἂν σύμφυτον ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στ.*, Ahrens *αἶσαν τίν' ἔγρ. δ. π. στ.* — V. 8. *καὶ νὺν* scripsi, *καί νυν* Schmid, *δὲ καὶ νῦν* BḂD, *δέ νυν* (*νῦν*) Tricl. — *Ἀλκιμίδα τὸ συγγενές, ἰδεῖν* Hartung, libri et schol. *Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν*. — V. 10. *ἀνδράσιν* Hermann, *ἄνδρεσσιν* libri. — *ἐκ πεδίων* BḂD, *πεδίων* Tricl. — V. 14. *νῦν πέφαντ'* Tricl., *νῦν τε πέφαντ'* BḂD, unde in ed. 2 *νῦν γε* scripsi. — *ἄμμορος* BḂ, *ἄμοιρος* D Tricl. — Post *πάλᾳ*, non post *κυναγέτας* auctore Ceporino interpunxi, hoc enim poeta dicit *ὥσπερ κυναγέτας ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος κτλ.* atque ita interpretatur paraphr. — Hermann, cum olim probante Boeckhio scripsisset *νῦν πέφανται οὐκ ἄμμορος*, postea coni. *νῦν ὅτε πέφαντ' οὐκ ἄμορος*, Hartung *νῦν ἐφάνη Οὐκ ἄμορος*, similiter Hóman.

Ἐπ. α΄.

ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἑὸν πόδα νέμων
πατροπάτορος ὁμαιμίου.
κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνικος ἐὼν Αἰακίδαις
ἔρνεα πρῶτος (ἔνεικεν) ἀπ' Ἀλφεοῦ,
καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ στεφανωσάμενος,
Νεμέᾳ δὲ τρεῖς, ἔπαυσε λάθαν
Σωκλείδᾳ, ὃς ὑπέρτατος
Ἀγησιμάχῳ υἱέων γένετο.

Στρ. β΄.

ἐπεί οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
ἦλθον, οἵτε πόνων ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ
ἕτερον οὔ τινα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων

V. 16. *ὁμαιμίου*, Hecker *ὁμαίμονος*, Hermann *ὁμαιχμίου*, quod ferri nequit, Rauchenstein *ὁμαισίου*. Librorum scripturam defendit Friederichs, sed ut solet, nullo successu. Alcimidas, cuius pater fortasse Soclidas vel Socles fuit (cf. quae Didymus v. 30 de variato maioris Soclidae nomine dicit), in Cressam aliquam gentem videtur receptus fuisse, hinc in Nemeonicarum catalogo *Ἀλκιμίδας Θέωνος Κρής* (vid. Asclepiades ad v. 1.) dictus est: erat igitur Alcimidae praeter germanum avum paternum Praxidamantem etiam alter *θέσει* avus, Theonis pater: Cressae gentis, quae ignobilis fuisse videtur, nullam omnino rationem habuit Pindarus, sed ut germanum avum ab altero secerneret, singulari hac appellatione usus est. — V. 17. *Ὀλυμπιόνικος*, ed. Rom. *Ὀλυμπιονίκης*. — V. 18. *ἔνεικεν* adieci, quod et sententiae et numero versus convenit, Boeckh addidit *ἐλαίᾳς*, Kayser *ἐνεγκὼν*, Hermann *ἐϋρρόου*, Hartung *ἐδρέψατ'*, Bossler *κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνικος ἔλαὼν Αἰακίδαις ἔρνεα πρῶτος (ἐλαίας) κτλ.*, Mommsen post varia tentamina denique acquievit in supplemento *ἔπεὶ δράπεν*. — V. 19. *πεντάκις*, Hartung *πέντε μὲν*. — *Ἰσθμοῖ* Tricl., *Ἰσθμῷ* BB, utrumque D. — V. 20. *τρεῖς* i. e. *νίκας* Hermann, libri *τρίς*. — V. 21. *Σωκλείδᾳ* dativum, quem duo Tricliniani exhibent, metrum requirit, nam *Σωκλείδα'* (*αο*) nemo ausit Pindaro vindicare. Ceteri libri *Σωκλείδα* consentiente, ut videtur, scholiasta. Nomina, quorum primordium est *ΣΩ*, in titulis passim *ΣΟΙ* vel *ΣΩΙ* scribi solent, velut *Σῳναύτης*, *Σῳγένης*' cf. Keil Anal. Epigr. p. 112 seq., quae paradosis rationem habet: nam haec nomina non ab adiectivo *σῶος* (*σῶς*) descendunt (*σῷος*, quamvis nonnunquam in libris scriptum extet et Didymus perversa usus ratione commendaverit, parum habet auctoritatis, cf. Et. M. 742, 42), sed a verbo *σαῶ*, igitur *Σῳναύτης*, *Σῳγένης* cum ex *Σωσιναύτης*, *Σωσιγένης* orta sint, extrita sibilante retinent vocalem I: quare antea suspicatus sum etiam in Pindaro *Σῳκλείδας* scribendum, siquidem *Σωσικλείδης* in titulis Aegineticis comparet, et *Σῳκλῆς* ut videtur in Tegeatica inscriptione legitur. Verum plerumque syllaba *ΣΙ* eliditur, itaque nihil novandum. Laconica autem *Σοιξιτέλης*, *Σοιξιάδας*, *Σοίξιππος* ad verbum *σοΐξειν* (*σῴξειν*) referenda. — V. 22. *Ἀγησιμάχῳ*, B *Ἀγησιμάχω*. — *υἱέων γένετο* Tricl., *υἱῶν ἐγένετο* BBD. — V. 23. *ἐπεί οἱ* (i. e. *αὐτῷ*) *τρεῖς* B duo Tricl. Schol., *ἐπεὶ οἱ τρεῖς* rell. — V. 25. *πλεόνων*, quod libri omittunt, Schmid ex schol. restituit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

αἵματος χρυσαλακάτου ποτὲ Καλλίας ἀδών

Ἐπ. β'.

ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλίᾳ τε Χαρίτων
ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·
πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτιόνων
ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν
τίμασε Ποσειδάνιον ἀν τέμενος·
βοτάνα τέ νίν ποθ' ἁ λέοντος
νικῶντ' ἤρεφε δασκίοις
Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοι' ὄρεσιν.

que etiam difficilius haec possis cum ceteris strophis conciliare. Scri-
πάτρας
ptum fuit olim *ἀπὸ τωὐτοῦ αἵματος* interpretatione iam antiquitus adiecta, hinc orta tam scholiorum scriptura *ἀπὸ τωὐτοῦ αἵματος (καὶ) πάτρας* quam nostrorum librorum lectio *ἀπὸ ταύτας αἷμα πάτρας*, interpolatione liberius grassante. — V. 36. *χρυσαλακάτου* vett. libri (schol.), *χρυσαλακάτα* Tricl., *χρυσαλακάτας* Schmid, *χρυσοπλοκάμου* nulla idonea ratione Hermann, *χρυσεοκόμαις* audacter novavit Hartung. — V. 38. *φλέγεν*, *φλέγειν* DiV, *φλέγε* BḂ. — V. 39. *ἀμφικτιόνων* et *ἀμφικτυόνων* libri. — V. 40. *Κρεοντίδαν* (quod *Κρενντίδαν* est pronuntiandum vel *Κροντίδαν*, cf. Hesych. *Κροντίδαι, μάντεων γένος*) BḂBDVẊ et Schol., omis. Triclin. temere. Non recte Rauchenstein *Κρεοντιδᾶν* i. e. *Corinthiorum* coniecit, sed nec scholiastae videtur fides habenda, qui ad v. 59 et 69 Calliam Creontis filium fuisse dicit, sed potius Creontidas nomen proprium hominis ex Bassidarum gente; cf. titulum scarabaei Aeginae reperti (Bulletino 1840 p. 140) *Κρεοντίδα ἐμί*. — V. 42. *ποθ' ἁ*, VẊ lemma D *πόθ' ἁ*, lemma B *ποθ' ἃ*. Schol. apium *βοτάναν λέοντος* dici existimant, nisi quod unus eam interpretationem improbat: *ἀλόγως· φέρεται γὰρ ἐπ' Ἀρχεμόρῳ ὅ τε ἀγὼν τεθεὶς καὶ τὸ σέλινον τοῖς νικῶσι δεδόμενον*. alius denique Nemeam ipsam *βοτάναν λέοντος* appellari censet, quod sequitur paraphr., i. e. *pratum leonis*, quemadmodum *ποία* (*πόα*) passim idem est quod *λειμών*, atque possis componere Theocritea exempla, velut XI 13 *χλωρᾶς ἐκ βοτάνας* et XXVIII 12 *ἐν βοτάνᾳ*, sed nescio an Pindarus scripserit *βοτάνᾳ δέ νιν πόα λέοντος* i. e. *apio pratum leonis eum coronavit*, quemadmodum poeta alibi Nemeam *χόρτους λέοντος* vel *νάπαν λέοντος* dicit. Mendum haud dubie alte repetendum: in antiquissimis libris erat *ΠΟϜΑ*, quod visum est *ΠΟΤ'Α* esse. — V. 43. *νικῶντ' ἤρεφε δασκίοις* Hermanni emendationem recepi, libri vett. *νικάσαντ' ἔρεψε δασκίοις*, unde Tricl. *ἔρεψ' ἀσκίοις*. Paraphr. interpretatur *νικήσαντα ἔστεψεν*, idem *δασκίοις* agnoscit. Mommsen scripsit *νικάσαντ' ἔχε δασκίοις*. — V. 44. *Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοι' ὄρεσιν* scripsi, libri *ὠγυγίοις*, sed nullus unquam Graecorum poetarum montes dixit *antiquos*: nam Aesch. Eum. 966 *γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισι* priscum Furiarum domicilium est: recte vero ager Phliasiorum, in quo multa erant prisci temporis monumenta multaeque fabulae ab ultima antiquitate repetitae ferebantur, dicitur *ὠγύγιος*. *Ὁ Φλιοῦς* est ager Phliasiorum, vid. Thuc. V 58, Xenoph. Hell. VII 2, 10, urbs dicitur *ἡ Φλιοῦς*, cf. Steph. Byz. *Ἀραιθυρέα*. itaque *ὠγυγίας* scribere nolui. Antea suspicatus sum legendum esse *νικάσαντ' ἔρεφεν κάρα*

Στρ. γ'.

πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι
νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
ἔπορον ἔξοχον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας,
πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσας
τηλόθεν κλέος αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
Μέμνονος οὐκ ἀπονοστάσαντος ἐπᾶλτο· βαρὺ δέ σφιν
νεῖκος Ἀχιλεὺς (δεῖξε), χαμαὶ καταβὰς ἀφ' ἁρμάτων

Ἀντ. γ'.

φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν Ἀόος ἀκμᾷ
ἔγχεος ξακότοιο. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι

Φλιοῦντος ὑπ' ὠλυγίοις ὄρεσιν, cui versui adscripta interpretatio δασκίοις effecerit, ut locus grave vitium contraheret. cf. Hesych. ὠλυγίων, σκοτεινῶν, κακῶν, μακρῶν, ὀξέων, μεγάλων. Schnitzer νίκαντ' ἤρεφε δασκίοις. — V. 46. σφιν Tricl., σφισιν BBD. — V. 49. τηλόθεν κλέος scripsi, τηλόθεν ὄνομ' BBD, τηλόθεν γ' ὄνομ' Tricl. Quod restitui κλέος, confirmat schol. ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν ἐς Αἰθίοπας ipsa poetae verba repetens. Interpretamentum esse ὄνομα vel vulgaris forma arguit, nam poetae consentudini convenit ὄνυμα. — V. 50. οὐκ ἀπονοστάσαντος Tricl., οὐκ ἂν ἄπον. BBD, fuit ἀν(ελθόντος) interpretandi gratia adscriptum, aut varia scriptura ἀνανοστάσαντος, quamquam hoc compositum invisitatum. — ἐπᾶλτο, de hac syncope aoristi II verbi ἐφάλλεσθαι cf. Cram. An. Ox. III 397. Sch. legit etiam ἔπαλτο a verbo πάλλεσθαι (τουτέστιν ἐπάλθη, ἐβλήθη) probantibus Schneidewino et Leutschio; fort. legendum ἔπλατο h. e. ἔπλητο. — σφιν, D1 σφι. — V. 51. νεῖκος Ἀχιλεὺς (δεῖξε), χαμαὶ καταβὰς scripsi, libri νεῖκος ἔμπεσ' (D1 ἔντεσ') Ἀχιλλεύς (BB Ἀχιλεύς)· χαμαὶ καββάς (BB καμβάς). Sed ἔμπεσ' ab interpolatore additum esse arguit schol.: βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῆ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν (l. ἀπέδειξεν) ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς Αἰθίοψι, unde Pindaro δεῖξε restituendum esse iam Dissen perspexit. Ceterum variis coniecturis tentaverunt hunc locum; Boeckh scripsit βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπαξ' Ἀχιλεὺς χαμάδις καταβὰς ἀφ' ἁ., Dissen βαρὺ δέ σφι δεῖξε νεῖκος χαμαὶ καταβὰς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁ., Kayser βαρὺ δ' ἔμπεσέ σφι νεῖκος, Rauchenstein βαρὺ δέ σφι θῆκε νεῖκος (vel β. δέ σφι νεῖκος ἔμπας) καββαὶς χαμάδις ῥ' Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁ., ubi ἔμπας etiam Hermann olim coniecerat, T. Mommsen, qui χαμαὶ adpunxit, βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπας καββὰς Ἀχιλεὺς ἐπέδειξ' ἀφ' ἁ., Ahrens βαρὺ δέ σφιν ἕλκος Ἀχιλεὺς ἔμπαισε (ἔμπαισ' etiam Boissonade) χαμαὶ καταβὰς (Schneidewin χαμᾶξε καβὰς) ἀφ' ἁ., Hermann βαρὺ δέ σφιν ἕλκος Ἀχιλεὺς ἔμπεσε, χαμᾶξε καβαὶς ἀφ' ἁρμάτων φαεννᾶς κτλ., Hartung βαρὺ δέ σφι δεῖξε χαμαὶ νεῖκος Ἀχιλεύς, καταβὰς κτλ., ego in epecdosi scripsi βαρὺ δέ σφιν ἕλκος Ἀχιλλεὺς (εὖτε) χαμαὶ καταβὰς ἀφ' ἁρ. φ. υἱὸν ἐξενάριξε, Rauchenstein βαρὺ δέ σφιν ἔμπεσ' ἕλκος (vel παῖσεν ἕλκος) χαμαὶ καταβὰς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁρμ., denique Hóman βαρὺ δέ σφιν ἔμπεσ' ἄχος νεῖκός τ' Ἀχιλεὺς καταβὰς κτλ. — V. 52. ἐνάριξεν, B ἐνάριζεν. — Ἀόος ἀκμᾷ Schmid, libri ἀοῦς αἰχμᾷ, sed par. legit ἀκμᾷ. Praeterea suspicor scribendum esse vel ἀκμαῖς vel ἐνάριξαν ... ἀκμαί: sane paraphrastes sequitur vulgatam scripturam, sed quae schol. ex antiquis commentariis adscripsit, meam emendationem commendant. — V. 53. ταύταν, Schmid τάνδε, Pauwius ταῦτα,

ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὖρον· ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν·
τὸ δὲ παρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ
κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν
θυμόν. ἑκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος
ἄγγελος ἔβαν, πέμπτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

Ἐπ. γ'.

εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς,
Ἀλκιμίδα τό γ' ἐπάρκεσεν
κλειτᾷ γενεᾷ· δύο μὲν Κρονίου παρ τεμένει,
παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν
κλᾶρος προπετης ἄνθε' Ὀλυμπιάδος.
δελφῖνί κεν τάχος δι' ἅλμας
εἰκάζοιμι Μελησίαν
χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον.

Christ ζακότοιο· ταύταν μὲν οἱ παλ. — V. 58. ἔβαν, in ed. 2 ἐσβᾶν scripsi. — πέμπτον ἐπ' Tricl., BBD πέμπτον ἐπί. Hermann olim ἄγγελος βᾶν πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι, post ἄγγελος ἔβαν πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι, Hartung μεθέπω δίδυμον ἄχθος ἀγγελίας, πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι. — V. 59. ἱερούς, conieci ἱερῶς, i. e. quos solenni ritu indicant, cf. Hesych. ἱρῶς, θεοπρεπῶς. — V. 60. Ἀλκιμίδα scripsi, ut sit nominativi forma aeolica, quae si cui displicet, poterit is Ἀλκιμίδα, τό γ' (vel ὅ τ') ἐπάρκεσας scribere, codd. Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε (Tricl. ἐπάρκεσεν) κλειτᾷ (ᾶ) γενεᾷ (ᾶ), atque ita legit paraphr. · Schmid Ἀλκιμίδα, ὅ γ' ἐπ. κλειτὰ γενεά, et similiter Hermann Ἀλκιμίδα ὅ τ' ἐπ. κλειτὰ γενεά. Hartung prorsus aliter haec conformavit τοὺς ἀέθλοισιν ἱεροῖς Ἀλκιμίδας ἐπάρκεσεν κλειτᾷ γενεᾷ scribens. — V. 62. παῖ σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν BB, παῖς ἔτ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδα D, sed Tricl. παῖ· σέ τ' ἐνόσφισε τιμίδαν (gl. τὸν υἱὸν τῶν τιμίων), Boeckh καὶ Πουλυτιμίδαν, Hermann ἠδὲ Πολυτιμίδαν, postea παῖ, σ' ὅ τ' ἐνόσφισε καὶ σέ, Πολυτιμίδα, T. Mommsen παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ σέ, Πολυτιμίδα, cum antea, quoniam v. 18 nihil deesse putavit, v. 40 Κρεοντίδαν eiecit, coniecisset ῥαῖσέ σε καὶ Πολυτιμίδαν. — V. 63. ἄνθε', Hecker ἔρνε', Hartung ἦβας προπετὴς κλᾶρος Ὀλυμπιάδας, Schnitzer ἄνθεος προπετὴς κλᾶρος Ὀλυμπιάδας. Et scholiasta sane aliud quid videtur legisse, sed quae ad explicandum hunc locum affert, commenticia sunt omnino: paraphr. vulgatam scripturam tuetur. — V. 64. δελφῖνί κεν Tricl., δελφίνι κε BBD. Scholiastam καὶ legisse non satis tuto coniicias. — V. 65. εἰκάζοιμι dubitanter scripsi, ἴσον εἴποιμι BD, ἴσον εἴποιμι Tricl., εἴποιμι om. ἴσον B, sed anapaestus vice spondei non ferendus; librariorum interpretamentum esse arguit scholiastae explanatatio: ἀντὶ τοῦ ἴσον ἂν εἴποιμι καὶ τὸν Μελησίαν τῷ ταχεῖ δελφῖνι. sed εἰκάζοιμί vocabulum vulgare non indigebat interpretatione, oblitteratum est reconditum aliquod vocabulum, fortasse ἐξίσκοιμι vel ἀντίσκοιμι, quemadmodum ἐξισάζειν, ἀντισάζειν, ἐξισοῦν, ἀντισοῦν, ἐξομοιοῦν dicuntur. T. Mommsen olim coni. δελφῖνι δὲ . . . ἴσσον φαμὶ Μελησίαν. — V. 66. χειρῶν BB, χερῶν D Tricl.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Στρ. α'.

Ἐλείθυια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, Ἥρας, γενέτειρα τέκνων·
ἄνευ σέθεν
οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν.
ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
εἴργει δὲ πότμῳ ξυγένθ' ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τίν
καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθείς
εὔδοξος ἀείδεται Σωγένης μετὰ πενταέθλοις.

Ἀντ. α'.

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δοριχτύπων
Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν
ἀμφέπειν.
εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλε· ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαί
σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι·
ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ,
εἰ Μναμοσύνας ἔκατι λιπαράμπυκος
εὕρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

V. 1. *Ἐλείθυια* Tricl., vett. l. *Εἰλείθυια*. — *πάρεδρε* BḂ paraphr., *πάρεδρος* reliqui. — V. 3. *εὐφρόναν*, D *εὐφροσύναν*. Sententia plane praepostera, nam non tam *ἄνευ σέθεν*, quam *σέο Ϝέκατι* poetam dicturum esse exspectaveris. Ego conieci *οὐδὲ νυέφας μελαινᾶν δρακέντες εὐφροναᾶν*, Hartung scripsit *οὐ φαος ἐκ μελαίνας δρακέντες εὐφρόνας*. Librorum lectionem ita tantum licet tueri, si iungas *οὐ φάος, οὐ τεὰν ἀδ. ἐλάχομεν . . ., μέλαιναν δρακ. εὐφρ.*, quod durissimum. — V. 4. *τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν* D, *τεὰν ἐλάχομεν ἀδ.* BḂ, *τεὰν ἀδ. λάχομεν* Tricl., Schmid *ἀδελφὰν* scripsit. — V. 5. *ἐπὶ ἴσα* Tricl., *ἐπ' ἴσα* BD, *ἐπὶ ἴσοις* Bothe, fortasse *ἐπὶ ἴσας* scribendum. — V. 6. *πότμῳ* vel *πότμω* libri, solus D *πότμος*. — *ξυγένθ'* Schmid, libri *ξυγόν θ'* (*ε' ξυγῶνθ'*). Wieseler *ξυγοῦνθ'*, ego antea *ξυγοῖ θ'* scripsi, cf. Schol.: *διακωλύει γὰρ ἕτερον ἕτερα καὶ διαζεύγνυσιν* (fort. errore praepositio *διὰ* repetita est) *ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων ἢ ἀπ' ἄλλων πραγμάτων τὰ συγκεκληρωμένα ἡμῖν πράγματα*. — V. 8. *εὔδοξος* BḂ, rell. et sch. *ἔνδοξος*. — *πενταέθλοις, πεντάθλοις* BḂD. — V. 9. *δοριχτύπων*, B1Ḃ1 *δορίκτυπον*, D *δορύκτυπον*. — V. 10. *ἀγωνίᾳ*, Hartung *ἀγωνίας*. — V. 11. *τύχῃ*, T. Mommsen coni. *τύχᾳ*, ut participium *ἔρδων* sit loco verbi finiti positum. — V. 12. *ῥοαῖσι*, sch. *πνοαῖσι*, sed par. consentit cum libris. — *ἐνέβαλε* Schmid scholiasta auctore restituit, libri *ἔβαλε* (Tricl. *ἔβαλεν*), Mommsen *ἐβάλετο* praeoptat, Boeckh *ἐνέβαλεν· αἱ* scripsit. — V. 13. *δεόμεναι*, D *δέομαι*. — V. 14. *ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ*, Hartung *ἴσ' ἅτε δέμας ἐμπρέπειν*, Rauchenstein *ἐνί γ' ἐν τρόπῳ*, Wiskemann *ὀπιθόμβροτον*. — V. 15. *Μναμοσύνας* Boeckh, v. *Μνημ.* — V. 16. *εὕρηται* Hermann, v. *εὕρηταί τις*, Schmid *εὕρῃ τις*.

Ἐπ. α΄.

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον
ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν·)
ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου πόρον
σάμα νέονται. ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλπομαι
λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθ' ὧν, διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ'
Ὅμηρον·

Στρ. β΄.

ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ τε μαχανᾷ
σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις·
τυφλὸν δ' ἔχει
ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν
ἐτὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν, οὔ κεν ὅπλων χολωθείς

V. 18. *βλάβεν* BB Sch., *λάβεν* D, *βάλον* Tricl. Donaldson coni. *ἀπὸ κέρδει βάλῃ*. — V. 19. *ἀφνεὸς* Tricl., *ἀφνεός τε* vett. — *θανάτου πόρον σάμα* scripsi, (ac *θανάτου πόρον* etiam Kayser), libri *θανάτου πάρα σᾶμα* (*ε΄ζ΄ σῆμα*). Hoc uno loco antiquissima forma *σάμα* servata est, cuius loco Pindarus alibi *θάμα* dicere solet: eadem varietas etiam alias deprehenditur, cf. Hesych.: *Σαμινά, θαμινά, συνεχῶς· Λάκωνες*. Wieseler *θανάτου πέρας ἅμα* scripsit, Hermann *θάνατον πάρα θαμά*, Hartung *θανάτου πέλας ἅμα*, Rauchenstein *θανάτου τέλος*. — V. 20. *πλέον'* Schmid, *πλέον* libri et Schol. — V. 21. *πάθ' ὧν* scripsi i. e. *ὧν ἔπαθεν*, relativo ut solet Pindarus postposito, BBD *πάθᾱν*, Tricl. *πάθεν*, in utraque lectione structurae duritia offendit; numerus sing. *πάθαν* non aptus, dicendum *πάθας*, et quod fortasse aliquis praeoptet *παθᾶν* nimis ambiguum; alterum planum addita particula *ἢ ὡς πάθεν*, sed Tricliniano hoc invento non decet uti ad coniecturam *ἢ πάθ' ὡς* faciendam. — V. 22. *ψεύδεσί οἱ* D, *ψεύδεσσί οἱ* BB, *ψευδέσσιν οἱ* Tricl. — *ποτανᾷ τε μαχανᾷ*, libri om. *τε*, quod adiecit Hermann, Schmid *γε*, Boeckh *ποτανοῖσι μαχανᾷ* coniecit. Mihi scribendum videtur *ποτανᾷ τι μαχανᾶ σεμνὸν ἔπεστ' ἔτι*. atque ita fort. legit schol. *τοῖς γὰρ περὶ Ὀδυσσέως κεκηρυγμένοις σεμνότης τις ἐπήνθει* scribens, non *ἐπανθεῖ*. — V. 25. *ἐτὰν ἀλάθειαν* scripsi, BD *ἐὰν* varietatem scripturae geminato spiritu testantes, *ἐὰν* B et Tricl., *ἐὰν ε΄ζ΄*. Adde schol. *ἔνιοι μὲν ἀνέγνωσαν ἐὰν δασέως, ἀντὶ τοῦ (τὴν) ἑαυτοῦ· βέλτιον δὲ ψιλῶς, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαρμίδου*. *ἐὰν*, quod interpretatur gl. Tricl. *τὴν ἀγαθὴν καὶ οὖσαν καὶ μὴ τὴν ἐκ πιθανότητος δοκοῦσαν ἀγαθήν*, plane inauditum, quamvis *ἐάων* dicatur; sed *ἐὰν* nihilo melius, neque quod Boeckh scripsit *ἓ τὰν* aut Mommsen *ἓ τῶν* satisfacit. Prope ad verum accessit Hartung *ἐτεὰν* coniiciens. De vocabulo *ἐτὸς* cf. Schol. Hom. Il. *A* 133: *ἔστιν ἐτός, καὶ σημαίνει τὸν ἀληθῆ, ἐξ οὗ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐτεός· τοῦτο παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω, ἐμί· ἐξ αὐτοῦ ἐτὸς ὁ ἀληθής*. Adverbium *ἐτὰ* adscripsit Ioh. Alex. de acc. p. 29 *ὡς ἐτὰ Τημενιδῶν χρύσεον γένος*, ubi *Τημενιδῶν* pro *Τημενίδος* scripsi; versus fortasse ex Euripidis cognomine fabula petitus. (non recte de hoc loco Schneider Callim. II 759, in alio exemplo ib. legendum *ἀλλ' ἐτεὸν μὲν ἀδηκότες*, denique manifestum librarii additamentum *καλλιγραφεῖς καὶ παχύτατα διαλέγῃ* expungendum.) Adde atticum epigramma CIGr. I 569 *σαφῶς ἐτά τ' εἰσάκουε καὶ λόγοις πεῖραν μαθὼν κτλ*. Huc etiam re-

ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
λευρὸν ξίφος· ὃν κράτιστον Ἀχιλέος ἄτερ μάχᾳ
ξανθῷ Μενέλᾳ δάμαρτα κομίσαι θοαῖς
ἀν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαί

Ἀντ. β΄.

πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
κῦμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα· τιμὰ δὲ
γίνεται,
ὧν θεὸς ἅβρὸν αὔξῃ λόγον· τεθνακότων

ferendum nomen Ἑταιφίλα, quod legitur in titulo Lesbio Ephem. Epigr. II, p. 4, n. 7: ἱερέα(ν) τᾶν θεᾶν Ἑτ(α)ιφίλας καὶ ΚΑΡΙCCΑΝ καὶ ἐργ(ι)οφόρον τῶν ἁγιωτάτων μυσταρίων, quae Kaibel nescivit expedire; in lapide ΕΤΙΦΙΛΑΝ Cyriacus Anconitanus legit: opem fert Hesychiana glossa: Ἑται . . φίλη· ἡ Περσεφόνη, quae valde criticos exercuit, quamque adeo proscripsit M. Schmidt; corrigas Ἑταιφίλη· ἡ Περσεφόνη· i. e. *vera amica*, nomen ex adverbio ἑτᾷ, quocum componas Democritium ἑτεῇ, et φίλη conglutinatum; sed alterum nomen sive deae sive dearum quod fuerit nescio, neque enim lubet hariolari; ἐργιοφόρον autem i. e. ὀργιοφόρον recte mihi restituisse videor. Pindarus autem hoc vocabulo etiam alias usus est, sed librarii ubique oblitteraverunt: velut Isthm. II 10 redintegro ad eundem modum ῥῆμ' ἀληθείας (ἑτᾶς) ἄγχιστα βαῖνον, quemadmodum nos dicimus die reine Wahrheit. item Nem. X 11 scribendum Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν ἑτὸν κατέφανε λόγον, ubi omnes libri τὸν exhibent. — ἰδέμεν Schmid, libri εἰδέμεν. — V. 26. ἔπαξε, D ἔσταξε. — V. 27. Ἀχιλέος Tricl., Ἀχιλλέως vett. l. — V. 28. ξανθῷ Μενελᾷ, D ξανθῶ Μενέλα, et Μενέλα etiam BB. — V. 29. ἀν BBD, ἐν Tricl. — εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαί, BB εὐθυπνόου Ζ. πνοαὶ (in B adscriptum πομπαί), et πνοαὶ agnoscit par. — V. 31. Ἀΐδα ed. Oxoniensis, Ἀΐδαο libri. — πέσε δ' BBD, πέσ' Tricl., fort. πέσε τ', Wiskemann πίε δ' ἀδόκητον corrigit. — ἐν καὶ δοκέοντα, Hartung ἓν καὶ δοκέοντι, Rauchenstein ἀδόκητ' ἴσα καὶ δοκέοντα, quod metro adversatur. — γίνεται libri, non γίγνεται. — V. 32. αὔξῃ Schol. et paraphr., libri αὔξει. Post λόγον distinxi, quemadmodum Aristarcho et Didymo placuit: paraphrastes λόγον τεθνακότων· βοαθ. κτλ., sed idem etiam illam distinctionem agnoscit. Rauchenstein, qui de hoc carmine commentatus est in Philol. XIII 421 seq. et in Mus. Helvet. VI 65 seq. Boeckhio praeeunte post τεθνακότων βοαθόων ponit stigmen, haec verba ad τιμὰ γίνεται referens. — τεθνακότων βοαθόων γὰρ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου μόνος χθονὸς ἐν Πυθίοισί τε δαπέδοις scripsi, libri τεθνακότων βοαθόων· τοὶ γὰρ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου ἔμολε χθονός, ἐν Πυθίοισι (Tricl. Πυθίοις) δὲ δαπέδοις. Didymus et iam antea Aristarchus hanc verborum comprehensionem a vocabulo τεθνακ. inchoari et usque ad πράθεν continuari viderunt: ac Didymus legit τεθνακότων βοαθόων παρὰ μ. ὁ εὐρ. ἔμολε (sive potius μόλε) χθονὸς κτλ., ubi ἔμολε haud dubie ex coniectura scripsit, cum legeretur, ut schol. testatur, ἔμολον (sive potius μόλον), quod videtur Aristarchus tuitus esse. (Schol. εἰ δὲ γράφεται ἔμολον, τῷ πληθυντικῷ ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ χρᾶται, quae ex Didymi commentario petita videntur.) Τοὶ sive τοι neuter in archetypis reperit, hoc enim si legissent neque τεθνακότων βοαθόων ad Troiae excidium rettulissent, quod plane praeposterum est, alter de Hectoris caede, alter

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τοῦτό οἱ γέρας. ᾤχετο δὲ πρὸς θεόν,
κτέαν' ἄγων Τρωΐαθεν ἀκροθινίων·
ἵνα χρεῶν νιν ὕπερ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ.

Στρ. γ'.

βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.
ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τολοιπὸν ἔμμεναι
θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον, ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
θεμισκόπου οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις
εὐώνυμον ἐς δίκαν τρία ἔπεα διαρκέσει·
οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπισταθεῖ·
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκγόνων θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν

Ἀντ. γ'.

φαενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων
οἴκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ·
κόρον δ' ἔχει
καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες,
ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἓν' ἀδύνατον
εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
ὤρεξε. Θεαρίων, τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου

Ἐπ. γ'.

δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ

V. 41. *κτέαν' ἄγων* BḂ, *κτέατ' ἀνάγων* D Tricl., scilicet scriptum *αν'*
fuit *κτέατ' ἄγων*: eadem scripturae diversitas Pyth. II 59, ubi libri *κτεάτεσσι* et *κτεάνοισι*, et Ol. V 24 *κτεάτεσσι*, sed A *κτεάνεσσι* (scr. *κτεάνοισι*). Apud Aesch. Ag. 341 libri quidem omnes *κτεάτειρα*, sed Theognostus 99 videtur ex illo ipso loco *κτεάνειρα* petiisse. Sed *κτέατα* non magis videtur in usu fuisse, quam *κτεάτοις*, unde Herodianus per metaplasmum *κτεάτεσσι* ortum esse censet. — *Τρωΐαθεν* libri, cf. Eustath. pr. 21, Schmid *Τροΐαθεν*. — *ἀκροθινίων*, Tricl. *ἀκροθινίων τ'* vel *θ'*. — V. 42. *ὕπερ* Rauchenstein, vulgo *ὑπέρ*. — V. 43. *βάρυνθεν δὲ περισσὰ* Schmid, libri *βάρυνθεν* (D *βάρυνθε*) *περισσὰ δὲ*, nisi quod *ε' ζ'* om. *δὲ*. — V. 47. *θεμισκόπον* Lobeck, v. *θεμίσκοπον*. — *πολυθύτοις. εὐώνυμον ἐς δίκαν τρία κτλ.* Aristarchus, vulgo distinguebatur *πολυθύτοις εὐώνυμον· ἐς δίκαν τρία*, Hermann *πολυθύτοις εὐώνυμον ἐς δίκαν· τρία*. — V. 49. *μάρτυς*, B2Ḃ1 *μάντις*. — V. 51. *λόγων*, Heimsoeth coni. *λέγων*, et cum prioribus iungit. — V. 53. corruptus legitur ap. schol. Il. *N* 636. — V. 57. *Μοῖρα* Tricl., *μοίρα* BḂD. — V. 58. *καιρὸν*, Christ *κλᾶρον*. — V. 59. *ἀρομένῳ* Hermann, vulgo *ἀραμένῳ*.

σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.
(ξεῖνός εἰμι· σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον,
ὕδατος ὥτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω· ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς
οὗτος.

Στρ. δ'.

ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνήρ
Ἰονίας ὑπὲρ ἅλὸς οἰκέων· προξενίᾳ πέποιθ'· ἔν τε δαμόταις
ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλών,
βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
ποτὶ χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἄν ἐρεῖ,
εἰ παρ μέλος ἔρχομαι ψάγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, ὑπομνύω
μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι

Ἀντ. δ'.

θοὰν γλῶσσαν, ὅ σ' ἐξέπεμψεν παλαισμάτων

V. 60. *σύνεσιν* Hermann, vulgo *σύνεσις*. — *ἀποβλάπτει*, ed. Rom. *ἀποβλέπει*. Kayser cum Schmidio *ἀρόμενον σύνεσις οὐκ ἀποβλάπτει φρ*. Coniëci *τόλμα τε καλῶν ἑραμένῳ σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν*. — V. 61. *σκοτεινὸν* haud dubie vitiosum, Boeckh *κοτεινὸν*, ego *κελαινὸν*, postea *ἐρεβεννὸν* conieci, cf. Hesych. *ἐρεβεννή· σκοτεινή*, itaque Pindarum scripsisse credo, nam hoc carmen passim interpretamentis vitiatum est; poeta si *κελαινὸν* adhibuisset, foret hoc integrum servatum, aut *μέλανα*, non *σκοτεινὸν* adscriptum. Hartung pro imperio novavit *εἰμ'· ἀπέχων σκοτεϊνὸν ψόγον*. — V. 62. *ὥτε* D, *ᾧ τε* BB. — *ἐς*, D *ὡς*. — V. 64. *μέμψεται*, male ed. Rom. *ψεύσεται*, qua scriptura abusus Heyne *ψέξεται*. — V. 65. *προξενίᾳ* Hermann, libri *καὶ προξενίᾳ(α)*, Mommsen *καὶ ξενίᾳ*. — *πέποιθ' ἔν τε*, D *πέποιθέ τε*. — V. 66. *ὄμματι*, Tricl. *ὄμμασι*. — *ὑπερβαλὼν* Schmid, libri *ὑπερβάλλων*. Mommsen *ὑπερβλέπων* scripsit, id ipsum scholiastas legisse ratus, mihi secus videtur. — V. 68. *ἐρεῖ*, Tricl. *ἐροῖ* (*ἔροι*). Boeckh coni. *μαθὼν δέ τις ἐρέει*. Schol. adnotavit *ἄν* traiectum et cum *μαθὼν* potius quam cum *ἐρεῖ* iungendum esse. — V. 69. *ψάγιον* BB, *ψέγιον* D ut vid. et Tricl. Schneider *ψόγιον*, Ahrens *ψελλὸν*, sed cf. Hesych. *ψάγιον· πλάγιον, λοξόν, ἐπικεκλιμένον*. — V. 70. scholiasta cum dicit *ὦ Σώγενες, ὑπομνύω* (D *ἀπομν.*) *τῇ Εὐξενίδα πάτρᾳ*, et paraphr. *ὄμνυμι τῇ φατρίᾳ τῶν Εὐξενιδῶν*, fortasse aliud quid legerunt, inde Hartung *Εὐξεινίδι Σωγένους πάτρᾳ ἀπομνύω*, Rauchenstein *τὶν δ' Εὐξενιδᾶν πάτρᾳ τε τόδ' ἀπομνύω*. Difficile universum hunc locum, in quo illustrando plurimum operae ab hominibus doctis collocatum est, expedire, sed *ὑπομνύω* omnino restituendum fuit pro librorum lectione *ἀπομνύω*, quam si quis tueri velit, confugiendum ad structurae inversionem *μὴ τέρμα προβῆναι θοὰν γλῶσσαν ὄρσαις*, quae inversio quam molesta et ambigua hoc praesertim loco sit quilibet videt: neque enim credibile poetam praeter necessitatem obscuritatem sermonis captasse, ut audientes laqueis irretiret. — V. 71. *ὥτε* Boeckh, *ὡς εἴτε* (*ὥσειτε*) BBD, *ὥστε* Tricl. Fuit *ὥτε* scriptum. — *χαλκοπάραον* schol., v. *χαλκοπάραον*. — V. 72. *ὅ σ' ἐξέπεμψεν* scripsi, *ὃς ἐξέπεμψε* D Tricl., *ὃς ἐξέπεμψας* BB.

αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἀελίῳ γυῖον
ἐμπεσεῖν.
εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθείς
ἀνέκραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.
εἶρειν στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλεο· Μοῖσά τοι
κολλᾷ χρυσὸν ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾷ
καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

Ἐπ. δ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ
πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει
ἀσυχᾷ. βασιλῆα δὲ θεῶν πρέπει
δάπεδον ἀν τόδε γαρυέμεν ἀμέρᾳ
ὀπί· λέγοντι γὰρ Αἰακόν νιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυ-
τεῦσαι,

Στρ. ε'.

ἐμᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,

Schol. adnotans ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν λόγου εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ μεσέστη· ὅστις ὁ Σωγένης τῶν τοῦ πεντάθλου ἀγωνισμάτων ἐξέπεμψεν tertiam personam testatur; quae subita mutatio cum iure displiceret, grammaticus aliquis ἐξέπεμψας correxit; sed potius ὅ σ' ἐξέπεμψεν (*id quod te discedere fecit*) legendum, idque referendum ad τέρμα προβὰς (προβῆναι), quod quid esset, latuit veteres interpretes: τέρμα non est scopus, sed linea (γραμμὴ), qua arcentur iaculum missuri ne propius ad scopum accedant atque mala fraude usi victoriae praemia aemulis praeripiant. In Nemeaeo certamine quinquertii, cui interfuit Sogenes, videtur unus vel alter iaculantium egressus esse lineam, qui cum propter hanc fraudem abigerentur a certamine, luctae certamen, quod subsequebatur iaculationem, aemulorum numero imminuto iam et facilius multo et celerius confectum est. — V. 73. ἀδίαντον, Hecker ἀμίαντον. — πρὶν BḂD schol., πρὸς Tricl. — ἀελίῳ Mommsen, ἀλίῳ lemma D, ἀλίῳ cett. — V. 75. ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴτι πέραν ἀερθεὶς ἀνέκραγον, οὐ τρ. εἰ κ. Hermann, qui πέραν scripsit et distinctionem emendavit, cum legeretur ἔα με, νικῶντί γε χάριν εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς ἀνέκραγον· οὐ (schol. et lemma BD οὐ γὰρ) τρ. εἰ. κ. Hartung ἔα με νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεὶς ἀνέκραγον (οὐ τραχύς εἰμι), καταθέμεν· — V. 77. ἀναβάλεο Schmid atque ita iam Triclinius, distinctione correcta, nam BḂD ἀναβάλλεο, quod quemadmodum schol. cum prioribus iungunt. Hartung εἶρειν στεφάνους, ἐλαφρὸν ἀναβάλεο, Μοῖσα, καὶ κολλᾶν, quod probat Rauchenstein, nisi quod κόλλα commendat. — V. 78. λευκὸν, ed. Rom. χαλκὸν. — ἁμᾷ, legebatur ἀμᾶ. — V. 81. πολύφατον, Tricl. πολυφάτων. — θρόον ὕμνων Schmid, legebatur ὕμνων (D ὕμνον) θρόον. — V. 82. ἀσυχᾷ scripsi, ἀσυχᾶ Hermann, libri ἡσυχῇ. — V. 83. δάπεδον, male Schneidewin et Ahrens ex Hermanni coniectura, quae iusto metro adversatur, γάπεδον. — ἀμέρᾳ Hermann (Benedictus ἡμέρᾳ), legebatur θευμερᾷ, D θεμερᾷ, utrumque metro adversatur. Aliis fort. placuerit θεμερὰ γαρυέμεν δάπεδον ἀν τόδε. — V. 84. νιν Boeckh, v. μιν. — ματροδόκοις Tricl., vett. ματροδόκοισι (σῑ). — V. 85. ἐμᾷ, Hermann ἑᾷ,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἦβᾳ λιπαρῷ τε γήραϊ διαπλέκειν
εἰ δαίμον' ἐόντα, παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεί

Ἐπ. ε΄.

γέρας τό περ νῦν καὶ ἄρειον ὄπιθεν.
τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ
ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι
ἔπεσι· ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν
ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς Κό-
ρινθος.

V. 99. *γήραϊ* Schmid, libri *γήρᾳ* (*γήρα*). — *διαπλέκειν* scripsi, libri *διαπλέκοις*, atque ita schol., *ἁρμόσαις* non est participium, ut visum paraphrastae, sed optativus, atque ita etiam scholiasta, qui quidem *διαπλέκοις* male apodosis loco esse arbitratur. Hartung scripsit *διαπλέκοι* — V. 101. *ὄπιθεν* Schmid, libri *ὄπισθεν* (D *ὄπισθε*). — V. 103. *ἑλκύσαι*, Hartung mire *ἑλκῶσαι*. — V. 104. *ἔπεσι* D, *ἔπεσσιν* BB, *ἔπεσσι* Tricl. — *ταὐτὰ* Schmid ex schol., libri *ταῦτα*. — *τετράκι* Schmid, libri *τετράκις*. — V. 105. *τελέθει*, Hartung *τελέθοι*. — *μαψυλάκας* libri, malim cum Schneidero *τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκαις Διὸς Κόρινθος*.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ
ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ.
ΔΕΙΝΙΑι ΑΙΓΙΝΗΤΗι
ΣΤΑΔΙΕΙ.
ΩιΔΗ Η.

Strophae.

± ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ ⏒
± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – – ± ⏑ – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
5 ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – ⏑

Epodi.

– ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑
± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑ ± ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏒
– ± ⏑ – – ± ⏑ – ⏑ ⏒
5 ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏒
± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏒

In Inscriptione *Δεινίᾳ* libri Tricliniani, qui soli indicem exhibent, Schmid *Δείνιδι* correxit, quemadmodum victor Pindaro v. 16 dicitur; equidem librorum scripturam retinui, siquidem etiam schol. Arg. *ἔνιοί φασιν σταδιεῖς αὐτόν τε τὸν Δεινίαν καὶ τὸν πατέρα*. Quamquam victoris nomen non fuit indicum monumentis traditum, ut Didymus testatur (*μηδέτερον αὐτῶν ἐν τοῖς Νεμεονίκαις ἀναγεγράφθαι*), tamen hic quoque vulgarem formam videntur substituisse: variantur enim *Δεινίας* et *Δεῖνις*, quemadmodum *Ἀμφίας* et *Ἄμφις*, *Τελλίας* et *Τέλλις*, *Φιντίας* et *Φίντις*, alia plurima, cf. Keil Spec. Onomat. p. 79 seq. — *Αἰγινήτῃ* addidit Schmid; cum Boeckhio delevi *υἱῷ Μέγα*, quod addunt libri.

„Versuum fines certi, nisi quod str. v. 4 numerum finivi absente licet hiatu, maxime ob interpunctionem str. *β'*. *γ'*. ant. *β'*., ubi tamen, ut suo loco dixi, scrupulum iniecit apostrophus. Similiter ep. v. 6 interpunctio ep. *α'*. *β'*. dux fuit divisionis; hiatus non reperitur.“ *Boeckh.*

Στρ. α'.

Ὥρα πότνια, χάρυξ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
ἅτε παρθενηΐοις παίδων τ' ἐφίζοισα γλεφάροις,
τὸν μὲν ἀμέροις ἀνάγκαις χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις.
ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον
τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Ἀντ. α'.

οἷοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλαστεν δ' υἱὸς Οἰνώνας βασιλεύς
χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος. πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν·
ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι περιναιεταόντων
ἤθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίαις ἐκόντες,

Ἐπ. α'.

οἵ τε κραναᾶς ἐν Ἀθάναισιν ἅρμοξον στρατόν,
οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἅπτομαι φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχαδὰ πεποικιλμέναν,
Δείνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος·

Στρ. β'.

ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ.

V. 1. *ἀμβροσιᾶν* BḂ, *ἀμβροσιῶν* D, *ἀμβροσίων* Tricl. — V. 2. *παρθενηΐοις* Hermann, B *παρθενηΐοισι*, D Tricl. *παρθενίοισι*, denique Ḃ *παρθενήϊ παρθενηΐσι*, qua scriptura usus olim proposui delendum esse ἅτε et scribendum: *παρθένων παρηίσιν παίδων τ' ἐφίζοισα γλεφάροις*. — *γλεφάροις* Boeckh, vulgo *βλεφάροις*. — V. 3. *ἀμέροις ἀνάγκαις χερσὶ βαστάζεις*. Hermanni emendationem etiam nunc tueor, neque offendit geminatus dandi casus, quamquam libri et par. *ἀνάγκας χερσὶ* exhibent. Quod si *ἀνάγκας* retinendum, malim *ἀμέρας ἀνάγκας*. Schmid *ἀν' ἀγκὰς* scripsit. Pro *ἀμέροις* D *ἀμάρας*, Ḃ1 *ἀμέρας*, Hecker *ἀμέραις* requirit. — V. 7. *ἔβλαστεν* Stephanus, libri *ἔβλαστε*. — V. 9. *ἀβοατὶ* Tricl., *κἀβοατὶ* BḂD, fortasse ex paraphrasi, ubi est *καὶ γάρ*. Hartung ut solet interpolavit *ἄωτ' ἐκ περιν*. scribens. — V. 10. *ἀναξίαις* Alberti, atque ita legit Schol.: *ἀναξίαις, τουτέστι ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ*, par. neglexit. vulgo *ἂν ἀξίαις*. — V. 12. *Πελοπηϊάδαι* Schmid, libri *Πελοπηΐδαι*. — V. 13. *γονάτων* Ḃ D, v. *γοννάτων*. — V. 14. *φέρων*, D *φίλων*. — V. 15. *καναχαδὰ*, legebatur *καναχηδὰ*. — V. 16. *Δείνιος* BḂD, Tricl. *Δείνιδος*. — V. 17. *τοι* om. lemma Sch., qui fort. *ἐμφυτευθεὶς* legit. — V. 18. *ὅσπερ* BḂ, reliqui *ὥσπερ*. — *ποντίᾳ*, *ποντίῳ* D.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
ἄλλων τε μόχθων ἐν πολυφθόροις
ἁμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι,
αἱμύλων μύθων ὁμόφοιτος, δολοφραδής, κακοποιὸν ὄνειδος
ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται, τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει
σαθρόν.

Στρ. γ'.

εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελευ-
θοις
ἁπλόαις ξωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς παισὶ κλέος
μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω. χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ
ἕτεροι
ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἀδὼν καγ χθονὶ γυῖα καλύ-
ψαιμ',

Ἀντ. γ'.

αἰνέων αἰνητά, μομφὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.
αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον, (αἴνῳ)

legit, ut docet eius paraphrasis ὑπ' ἀλεξιμβρότου λόγχης κινούμενοι. — V. 30. ἀλεξιμβρότῳ, D ἀλεξιβρότῳ. — V. 31. ἐν πολυφθόροις Boeckh, libri πολυφθόροισιν ἐν, non debebam παμφθόροισιν ἐν scribere, praepositione male locata. — V. 33. αἱμύλων (αἰμύλων) Tricl., αἱμυλίων vett. — ὁμόφοιτος, BḂ ὁμόφυτος. Christ δοχμόφοιτος divinavit. — V. 36. κλέος, Tricl. κλέα. — V. 37. χρυσὸν εὔχονται, BḂ χρυσὸν δ' εὐχ. — V. 38. ἀδὼν Boeckh, libri ἀδῶν, ἄδῶν, ἀδών. — καγ χθονὶ scripsi, libri καὶ χθονὶ. — καλύψαιμ', conieci καλύψαιν, quod recepit Mommsen. — V. 40. αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον, (αἴνῳ ἐν) σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα. ita enim scribenda sunt, quae in libris interpolata leguntur ὡς ὅτε δένδρεον (ε'ζ' δένδρον) ἀΐσσει σοφοῖς, unde Boeckh, ut versus numero satisfieret, δένδρεον ἄσσει ἐν σοφοῖς, Hecker δένδρε' ἀνάσσει ἐν σ. scripserunt. At comparatio manifesto vitio laborat: nam quod utrique commune est, praeter necessitatem bis dicitur, sufficiebat αὔξεται, quod additur ἀΐσσει non solum otiosum, sed etiam incommodum est, siquidem ἐέρσαις et ἀΐσσει non satis apte conciliantur. Quod alterutri peculiare est, cum plane eloqui deceret, arborem quidem rore ali dixit, sed virtus unde augmentum capiat, reticuit. Critici alicuius additamentum est ἀΐσσει, qui id agebat, ut numerum versus redintegraret: neque schol. 1 repperit, qui verba sic ordinanda esse dicit: τὸ δὲ ἑξῆς· αὔξεται δὲ ἀρετὰ ἐν σοφοῖς τε καὶ δικαίοις τῶν ἀνδρῶν ἀρθεῖσα, ὡς ὅτε δένδρον χλωραῖς ἐέρσαις πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα, neque paraphr. αὔξεται δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνδρῶν ὑψωθεῖσα τοῖς σοφοῖς καὶ δικαίοις λόγοις τῶν ποιητῶν, ὥσπερ καὶ φυτὸν ἐπαίρεται πρὸς αἰθέρα καὶ αὔξεται τοῖς χλωροποιοῖς δρόσοις. Neuter ἀΐσσει agnoscit; schol. 1 utrum ἐν legerit an interpretandi gratia adiecerit, incertum, par. nudum dativum repperit, idem, ut solet liberius conformare poetae orationem, λόγοις τῶν ποιητῶν largitur de suo. Sed schol. 2 scribens: τὸ δὲ ἑξῆς· ὡς δένδρον ἀΐσσει πρὸς αἰθέρα ὑγραῖς ἐέρσαις, οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ σοφοῖς ἀνδράσι καὶ δι-

(ἐν) σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρόν
αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ
πόνοις
ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
πιστόν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖτις τεὰν ψυχὰν κομίξαι
Ἐπ. γ'.
οὔ μοι δυνατόν· κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος·
σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον
ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων
δὶς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πρόσφορον
ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἰείς, ἐπαοιδαῖς δ' ἀνήρ
νώδυνον καί τις κάματον θῆκεν· ἦν γε μὰν ἐπικώμιος
ὕμνος
δὴ πάλαι καὶ πρὶν γενέσθαι τὰν Ἀδράστου τάν τε Καδ-
μείων ἔριν.

καίοις αὔξεται ἀερθεῖσα testatur additamentum ἀΐσσει, neque vero praep. ἐν agnoscit. Iam inutili additamento expuncto tam numeri quam sententiae hiatum procuravi verba necessaria αἴνῳ ἐν inserendo: id quod confirmat Clem. Paedag. I 154: ἀρεταὶ γὰρ ἐπαινεομένα δένδρον ὡς ἀέξεται, sive alius poetae simili dicto usus, sive Pindarici loci sententiam paucis comprehendens. Adde Nem. XI 17 ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσί νιν αἰνεῖσθαι χρεὼν κτλ. Wiskemann δένδρον ἐν ἄλσει coniecit. — V. 44. πιστόν Mommsen restituit ex scholio: ἐπιζητεῖ δὲ καὶ ἡ τῶν ὀμμάτων τέρψις τὸ πιστόν, ὥστε θέσθαι ἐν ὀμμάσι. BB πιστά· ὦ Μέγα, sed πίσταν ὦ Μέγα D, πίστιν, ὦ Μέγα Triclinius, usus scholii verbis ἐμοὶ δὲ ἀδύνατον, ὦ Μέγα, τεθνηκότος σου τὴν ψυχὴν ὑπὸ ὄψιν καὶ πίστιν ἀγαγεῖν. Poetarum officia describuntur, ac nescio an Pindarus scripserit, μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι πιστὰ νῷ. Μέγα, τὸ δ', κτλ. sive νόῳ malis, quod etiam Isth. V 68 videtur monosyllabon esse. Quae verba secus atque scholiasta interpretor (τὰ) ἐν ὄμμασι πιστὰ νόῳ θέσθαι, i. e. cupiunt victores poetarum praeconia etiam coram iis, qui laetum suorum laborum eventum non usurpaverunt oculis, fidem et auctoritatem habere. Quae sequuntur Hartung sic immutavit ὦ Μέγα, τεὰν αὖτε μὲν ψυχὰν κομίξαι. — V. 46. λάβρον, BB λαῦρον. Conieci olim τ' ἐλαφρὸν, postea βάθρον, ac praeterea possis v. 47 ὑπερείσαιν suspicari, ubi Hermann ὑπερείσω commendavit. — V. 47. ποδῶν nobis subfrigidum videtur, et ego quoque δρόμων conieci, quod Rauchenstein proposuit, sed non audeo talia mutare. — V. 48. δὶς δὴ δυοῖν, Hartung δισσοδρόμων. — χαίρω δὲ πρόσφορον ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἰείς. Quid schol. legerit scribens χαίρω ὅταν ᾖ τὰ πεπραγμένα πρόσφορα τῷ λόγῳ, non liquet. Suspectum ἐν μὲν, fortasse ὔμμιν legendum, antea μισθὸν conieci. Wiskemann προσφόρῳ ἐν μὲν ἔργῳ proposuit, Hartung εἵνεκ' ἔργων. — V. 49. ἐπαοιδαῖς libri omnes, non ἐπ' ἀοιδαῖς.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ.

(ΩιΔΑΙ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΑΙ)

ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

ΩιΔΗ Θ.

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
± ∪ – ⏑ ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏑
± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑
5 – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – ∪

Στρ. α'.

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυώνοθε, Μοῖσαι,
τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν, ἔνθ' ἀναπεπταμέναι ξείνων
νενίκανται θύραι, 5
ὄλβιον ἐς Χρομίου δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε.

Inscriptionem soli Tricliniani exhibent. Addidi *ᾠδαὶ κεχωρισμέναι*, vid. Schol.: *Ὁ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἱέρωνος καταστασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἴτνης ἐπίτροπος· ὅθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη. αὗται δὲ αἱ ᾠδαὶ οὐκέτι Νεμεονίκαις εἰσὶ γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται.* Itaque Boeckh hoc carmen sicut X et XI cancellis sepsit. Poterat hoc carmen haud incommode collocari post Nem. I, quemadmodum Pyth. II est insertum, sed videtur hunc locum obtinere, quoniam ab Alexandrinis demum criticis huic libro adscriptum est, cum antea sive Scoliis sive Encomiis esset insertum, quemadmodum etiam carm. X et XI ex aliis libris editionis principis in hanc appendicem ultimi libri Epiniciorum ab Alexandrinis translata sunt. — De plurimis locis difficilioribus horum trium carminum prudenter disputavit Mommsen (Parerga Pindarica. Francof. 1877).

V. 1. *Σικυωνόθε*, BB *Σικυωνόθεν*. — V. 2. *ἐς* Schmid, libri ut vid. omnes *εἰς*. — V. 3. *πράσσετε*, D *πράσσεται*.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

πατρῴων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος· ἀρχοὶ δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Τα-
λαοῦ παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

Στρ. δ'.

ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, ὅρκιον ὡς ὅτε πιστόν,
δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα, ξανθοκομᾶν Δαναῶν (τὰ πρῶτ'
ἔγεντ' Ἀδραστίδαι).
καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν
αἰσιᾶν
οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις
οἴκοθεν μαργουμένους
στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.

Στρ. ε'.

φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέσθαι
χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππείοις τε σὺν ἔντεσιν· Ἰσμηνοῦ δ'
ἐπ' ὄχθαισι γλυκύν
νόστον ἐρεισάμενοι λευκανθέα σώμασι πίαναν καπνόν·

D cum suis ᾱ. Denique Isthm. VII 33 libri Ἀμφιάραον (Ἀμφίαρον) sed ibi herois nomen omnino tollendum. — V. 14. πατρῴων, Tricl. πατέρων, par. videtur πατρῴων τ' legisse. — δίκαν libri et schol. 1, fallitur Hartung paraphrastem μάχαν legisse ratus, quod interpretis est. — V. 16. ἀνδροδάμαντ' B, ἀνδροδάμαν τ' Ḅ, ἀνδρομάδαν τ' D, ἀνδρομέδαν τ' Tricl. Si quid mutandum, malim ἀνδροδάμαν Ἐριφύλαν, quam ἀνδροδάμαν δ' Ἐρ. quod olim proposui quodque etiam Schneidewino placuit. — V. 17. Οἰκλείδᾳ Benedictus, BḂ Ἰοκλείδα, D Tricl. Ὀϊκλείδα. — τὰ πρῶτ' ἔγεντ' Ἀδραστίδαι scripsi paraphrasis vestigia legens (καὶ οὕτω τῶν ξανθοκόμων Ἑλλήνων ἐγένοντο περιφανέστεροι οἱ περὶ Ἄδραστον, ubi περιφανέστατοι scribendum), remoto manifesto interpretamento, quod libri exhibent ἦσαν μέγιστοι numero versus imperfecto: sed neque ἦσαν, neque ἔσσαν, quod Boeckh intulit, Pindaricae consuetudinis, sed ἔσαν. item μέγιστοι pedestri sermoni convenientius, itaque utrumque vocabulum expunxi, missis supplementis, velut ipse antea μέγιστοι λαγέται scripsi, Hermann addidit τῶν τότε, Boeckhio placuit μέγιστοι· δὴ τόθεν καί ποτ', Rauchensteinio τούτανι καί ποτ', denique Kayser tentavit μέγιστοι καί ποτ' ἐς | ἑπταπύλους (ἔθελον) Θήβας ἀγαγεῖν perperam. — V. 18. αἰσιᾶν, BḂ αἰσιῶν, omisit D, ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν αἰσιᾶν Triclinius auctore schol. (οὐκ αἰσίοις οἰωνοῖς χρησάμενοι) supplens. — V. 19. ὀρνίχων, D ὀρνιχῶν. — V. 23. ἐρεισάμενοι BḂ, ἐρυσάμενοι D Tricl. Par., qui scripsit καὶ τὴν οἴκοι ἀνακομιδὴν ἀπέθεντο quid legerit, non liquet. Hermann ἐρυσσάμενοι scripsit, Pauwius ἐρυξάμενοι, Benedictus ὀλεσσάμενοι, Ahrens ἐρησάμενοι, Hartung ἀπουράμενοι, Rauchenstein ἀπωσάμενοι vel ἀνανάμενοι, Kayser ἀννυσσάμενοι, M. Schmidt ἐρευξάμενοι. Ego nequeo expedire. — λευκανθέα, ε'ζ' λευκοθέαν, λευκὸν θέαν Tricl. ex corr. — σώμασι πίαναν Hermann, σώμασιν ἐπίαναν BḂ, σωμασι ἐπίαναν D, σώμασ' ἐπίαναν Tricl. Schol. λευκανθέα ad σώματα refert, itaque λευκανθέα σώματα πίαναν καπνόν legit, non improbantibus

ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους φᾶτας· ὁ δ' Ἀμφιάρῃ
σχίσσαις κεραυνῷ παμβίᾳ
Ζεὺς γᾶν βαθύστερνον, χθονὶ κρύψεν θάμ' ἵπποις,

Στρ. ε'.

δουρὶ Περικλυμένου πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατάν
θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι
καὶ παῖδες θεῶν.
εἰ δυνατόν, Κρονίων, πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ξωᾶς ἀναβάλλομαι ὡς
πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὀπάξειν,

Στρ. ϛ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι
λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί τ' αὐτόθι καὶ πτεάνων ψυχὰς ἔχον-
τες κρέσσονας
ἄνδρες. ἄπιστον ἔειπ'· αἰδὼς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέ-
πτεται,
ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων παρὰ πεξοβόαις
ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις
ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας ἀϋτᾶς,

Στρ. ζ'.

οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνυαλίου. παῦροι δὲ
βουλεῦσαι φόνου
παρποδίου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν
στίχας

Hermanno et Boeckhio. — V. 24. *Ἀμφιάρῃ* Heyne, libri *Ἀμφιάρηϊ*, dativum, quem tuetur etiam schol., retinui, cum antea *Ἀμφιάρην* correxissem. — *σχίσσαις* scripsi, *σχίσαις* B1B, *σχίσε* B2 et lemma B, *σχίσεν* rell., schol. et par. *διέσχισεν* interpretantur. — *παμβία*, D *ε'ζ' ταμβία*. — V. 25. *γᾶν βαθύστερνον, χθονὶ* Rauchenstein, libri *τὰν βαθύστερνον χθόνα*, Hecker *γᾶς β. χθόνα*. — *κρύψεν θάμ' ἵπποις* emendavi, libri *κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις*. — V. 28. *πεῖραν*, D *πεῖροις*, idem *φοινικοστόλον*. — V. 29. *ταύταν*, Christ *ταύτᾳ*. — V. 30. *παισὶν* Tricl., *παισὶ* vett. — V. 31. *Ζεῦ*, D *ὦ Ζεῦ*. — *ἀγλαϊαῖσιν* Tricl., *ἀγλαϊαῖσι* vett. — *ἐπιμῖξαι*, libri *ἐπιμίξαι*. — V. 32. *ἐντί τοι*, ut trochaeus evitetur, Boeckh *εἰσίν τοι*, Hermann El. Doctr. Metr. 254 *ἔν τοι τίν κεν* (?) coniecit. — *ἔχοντες*, conieci *ἔχοντι*. — V. 33. *ὑπὸ κρύφα* Boeckh ex Schol., v. *ὑπόκρυφα*. — V. 34. *ἃ*, Tricl. *ὃ*. — V. 35. *ἀν*, libri *ἄν*, fort. *ἀγ* scribendum, quamquam Isthm. V [21] est *ἀν καθαράν*. Schol. non praepositionem *ἀνά*, sed voculam *ἄν* agnoscit. — V. 38. *ποτὶ* BBD Schol., *ποδὶ* Tricl.

χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοί· λέγεται μὰν Ἕκτορι μὲν κλέος
ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
ἀγχοῦ, βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου,

Στρ. θ'.

ἔνθα Ῥέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι, δέδορκεν
παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου φέγγος ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ· τὰ δ'
ἄλλαις ἁμέραις
πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ φάσομαι.
ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται σύν τε δίκᾳ, τελέ-
θει πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα.
ἵστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον,

Στρ. ι'.

εἴ τις ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
κῦδος· (ὡς) οὐκ ἔστι πόρσω θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφά-
ψασθαι ποδοῖν.
ἀσυχία δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον· νεοθαλὴς δ' αὔξεται

V. 41. *ἔνθα Ῥέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι* scripsi; Ionium dicit mare, quod alluit littus Siciliae insulae versus orientem solem: cf. Aesch. Prom. 862 *ᾔξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας . . . χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός, σαφῶς ἐπίστασο, Ἰόνιος κεκλήσεται*: neque improbavit Boeckh. Libri *ἔνθ' Ἀρείας πόρον*, unde Bothe *Ἀρέας* refinxit. Ambigunt veteres; vid. schol. *ὁ δὲ τῆς Ἀρείας πόρος ἀνεξήγητός ἐστι· διὸ καὶ ἄδηλον, εἴτε Ἀρείας εἴτε Ῥείας λεπτέον* (imo *γραπτέον*) *εἴτε ὑφ' ἓν Ἀρειάσπορον*. Sed antiquitus tradita scriptura fuit *Ἀρείας*, hinc schol. hariolatur varia: quod dicit *καλεῖσθαι μέχρι τοῦ νῦν Ἀρείας πόρον διὰ τὸ πλῆθος τῶν φυομένων* videtur *τῶν φυομένων* (*παρὰ τὸν ποριθμὸν δένδρων*) scripsisse, ut dictus sit *ἀρίας πόρος* a frutice, cuius magna copia fuerit in vicino littore. — V. 42. *τοῦτ'*, Leutsch *τωὖτ'* coniecit. — *Ἀγησιδάμου*, D *Ἀγησιδάμῳ*. — *ἁμέραις* Tricl., *ἡμέραις* vett. — V. 43. *ἐν κονίᾳ* (α) *χέρσῳ* (ω) libri, schol. *χέρσω*, patrium casum interpretatus (*τῆς ἠπείρου*), Mommsen *ἐγκονίᾳ χέρσῳ* scripsit. — V. 44. *δ'*, *οἳ* Tricl., *δὲ οἳ* (*δέ οἱ, δὲ οἷ, δέοι*) vett. — V. 45. *ἵστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον, εἴ τις ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται κῦδος· ὡς οὐκ ἔστι πόρσω κτλ.* confidenter scripsi, conformans orationem quemadmodum decuit. Legebatur *ὄλβον. Εἰ γὰρ ἅμα . . . ἄρηται κῦδος, οὐκ ἔστι κτλ.* atque eadem omnia testantur scholia. Post *ὄλβον* plene distinguunt (praeter BBD), deinde omnes novum enuntiatum inchoant *εἰ γὰρ . . . κῦδος*, cuius apodosis sit *οὐκ ἔστι πρόσω* D, *οὐκ ἔτι πόρσω* BB, unde Triclinius, ut syllabam quae desideratur restitueret, *οὐκ ἔτ' ἐστὶ πρόσω* (ed. Rom. *πόρσω*) scripsit, male repetita vocula *ἔτι*. Mendi ratione non perspecta hoc loco alii alia supplent, Boeckh *οὐκ ἔστιν τι πόρσω*, Hermann *οὐκ ἔστιν τὸ πόρσω*, itaque olim edidi, Hartung *οὐκ ἄνδρ' ἔστι π.*, Rauchenstein *ἄνδρ' οὐκ ἔστι π.*, Mommsen *οὐκ ἔστιν πρόσω τὸν θνατὸν* vel *οὐκ ἔστιν πέραν τοῦ θνατὸν κτλ.*, utrumque a Pindari elegantia alienum. — V. 48. *ἀσυχία* Sch. Nem. V 10, *ἡσυχία* BBD et Schol. ad h. l., *ἡσυχίαν* Tricl.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ.

(ΩΙΔΑΙ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΑΙ.)

ΘΕΙΑΙΩΙ ΑΡΓΕΙΩΙ

ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ.

ΩΙΔΗ Ι.

Strophae.

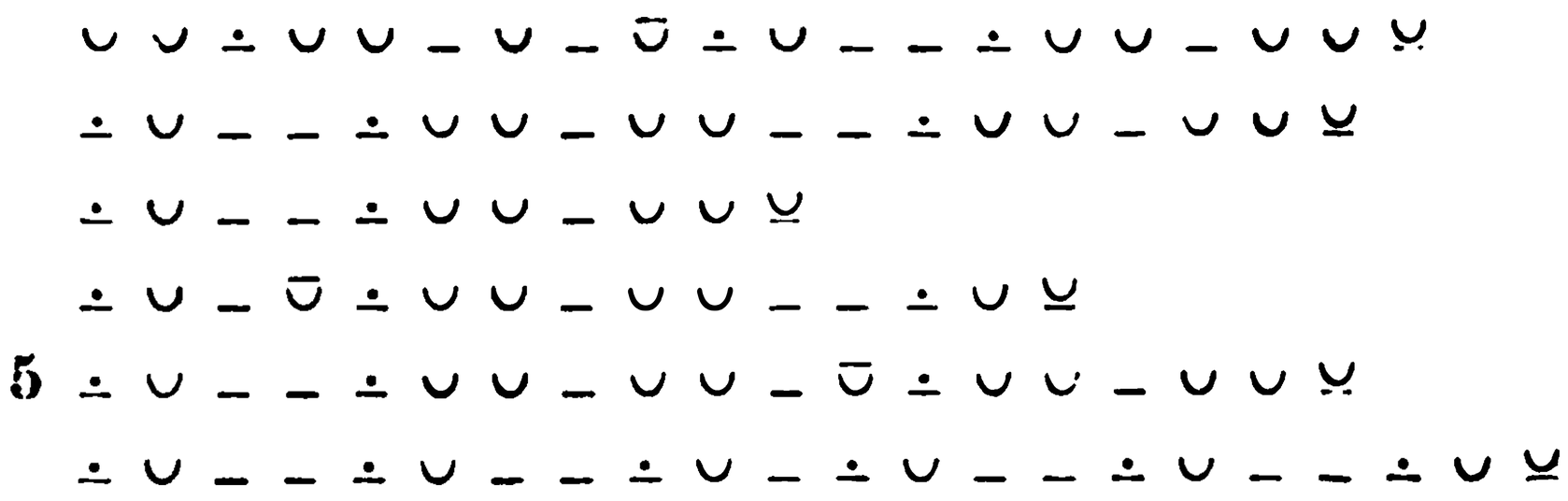

Epodi.

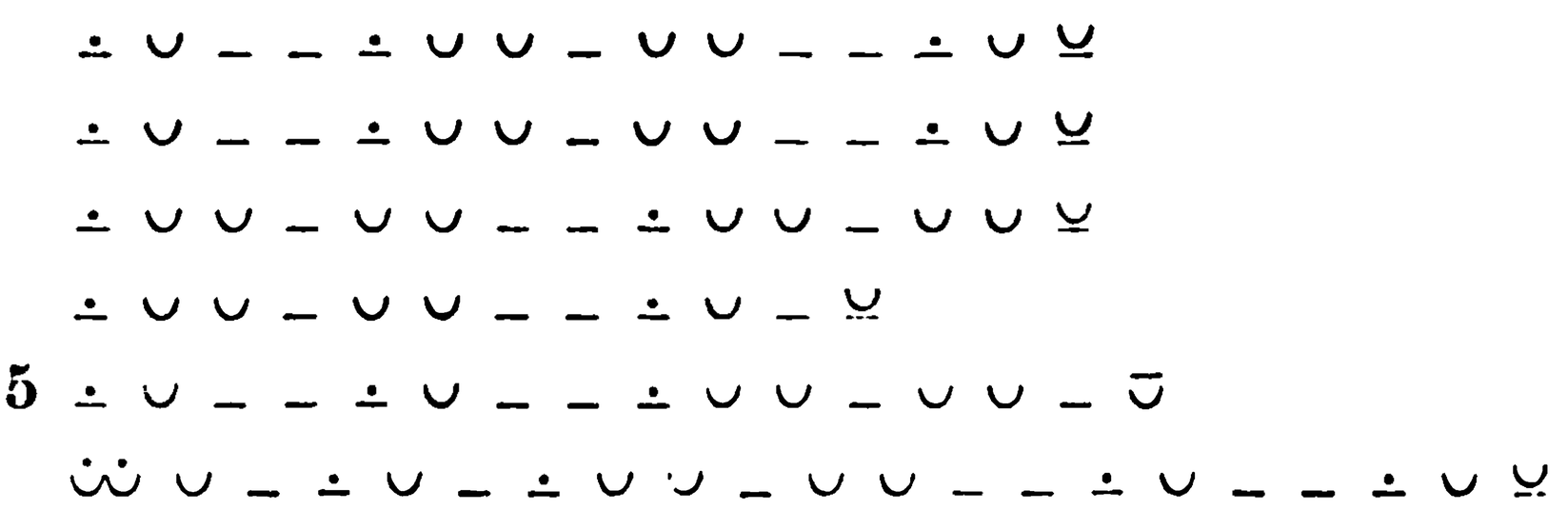

Inscriptionem conformavit Boeckh, libri Tricliniani *Θειαίῳ παιδὶ ἡλίου παλαιστῇ*, sed cum Mommseno *Θειαίῳ* quamvis dubitanter tenui, Boeckh et hic et infra in carmine v. 24 et 37 *Θεαῖος* scripsit. In titulis et *Θεαῖος* et *Θειαῖος* extat, sed non est verisimile, si *Θεαῖος* scriptum fuit, praeter necessitatem librarios *Θειαῖος* intulisse. Neque vero correptio diphthongi, quam Mommsen admissam esse censet, probabilis: equidem credo Pindarum *Θιαῖος* scripsisse, quemadmodum Argivi pro *Θεαῖος* dixisse videntur; iam cum in indice carminis *Θειαῖος* usitata forma compareret, ea a librariis etiam in Pindari versibus est recepta. — Victoria Hecatombaeis Argivorum parta, itaque carmen a Nemeis alienum, cf. ad Nem. IX.

„Epodi v. 4. 5. 6 hiatu non distincti sunt, sed syllabae ancipiti,

Στρ. α'.

Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
Ἄργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ὑμνεῖτε· φλέγεται δ' ἀρεταῖς μυρίαις ἔργων θρασέων ἕνεκεν.
μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίσας Γοργόνος·
πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ παλάμαις κατένασθεν ἄστεα ταῖς Ἐπάφου·
οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονόψαφος ἐν κουλεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

Ἀντ. α'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν· γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσιν μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος·
καὶ γυναιξὶ καλλικόμοισιν ἀριστεύει πάλαι·
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν ἐτὸν κατέφανε λόγον·

incerto finis indicio, succurrit interpunctio, versu quarto ep. δ'. ε', versu quinto ep. γ'. δ'. ε'. *Boeckh.*

V. 1. *ἀγλαοθρόνων* BḂD, *ἀγλαοθώκων* Tricl.; olim conieci *ἀγλαοθράνων*, ut v. 73 *βίαν* in locum alius vocis irrepserit. — V. 2. *ὑμνεῖτε* B Tricl. (schol.), *ὑμνῆτε* Ḃ, *ὑμνεῖται* D. — V. 4. *Περσέος* Tricl., *Περσέως* ḂD, *Περσέ..* B. — V. 5. *παλάμαις κατένασθεν ἄστεα ταῖς Ἐπάφου* scripsi, libri *κατώκισθεν, ἄστη, ταῖς Ἐπάφου παλάμαις*, nisi quod interpunctio variatur et Ḃ *κατῴκισθὲν*. Scholiastae interpretatio *πολλὰ δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατωκίσθησαν πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν*, nihil subsidii praebet. *Κατῴκισθεν* (*ησαν*) manifestum est glossema germani vocabuli *κατένασθεν*, cf. Schol. Soph. Ai. 594 *ναίεις· κατῳκισμένη ὑπάρχεις*. Schol. Apoll. Rhod. I 1356 *νάσσατο ἀντὶ τοῦ κατῴκισεν*, Hesychius *ἐνάσσατο· ᾠκίσατο. ἐνάσθη· ᾠκίσθη. Κατένασσε· κατῴκισεν*. Reliqua deinde facili negotio expedivi. Antea tentavi *τὰ κατῴκισεν ἄστη Ϝαῖς Ἔπαφος παλάμαις*. M. Schmidt *πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ πτολίεθρα κατοικισθέντ' Ἐπάφου παλάμαις*, Boeckh scripsit *τὰ κατῴκισεν* vel *ὅπᾳ ᾤκισεν*, Hermann *πολλὰ δ'*, *Αἰγύπτῳ ὅπᾳ ἔκτισεν* vel *Αἴγυπτον κάτα ᾤκισεν*, Rauchenstein *Αἴγυπτον κάτα ναίεται* (vel *ναιόμεν'*) *ἄστη*, Hartung *τὰ κατακτίμεν' ἀμφ' ἄστη παλάμαις Ἐπάφου*, Mommsen *τὰ κατέκτισεν*. — V. 6. *Ὑπερμνήστρα* D Tricl., *Ὑπερμήστρα* BḂ, schol. fluctuant. — *μονόψαφος* Hecker scripsit, atque ita scholiasta legit, vulgo *μονόψαφον*. — *κουλεῷ* Hermann, libri *κολεῷ*, etiam schol. metr. — V. 8. *βέλεσιν* Tricl., *βέλεσι* BḂ, *βέλεϊ* D. — V. 9. *Οἰκλείδαν* Schmid, libri *Οἰκλείδαν*. — *πολέμοιο νέφος* libri et schol., conieci *π. φάος*, Rauchenstein *γέρας*. — V. 10. *γυναιξί* libri, Schmid *γυναιξίν*. — *πάλαι* Ceporinus cum sequentibus iunxit. — V. 11. *Ἀλκμήναν, ε'ζ' Ἀλκμάναν*. — *ἐτὸν* scripsi i. e. *ἀληθῆ*, vid. ad Nem. VII 25, libri *τὸν*,

πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὐθείᾳ
συνάρμοξεν δίκᾳ·

Ἐπ. α'.

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος· ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρεν· τῷ δ' ὄψιν ἐειδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλέος· οὗ κατ' Ὄλυμπον
ἄλοχος Ἥβα τελείᾳ παρὰ ματέρι βαίνοισ' ἔστι, καλλίστα
θεῶν.

Στρ. β'.

βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀναγήσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει
τέμενος
μοῖραν ἐσλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων, βαρὺς ἀν-
τιάσαι·
ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ'· ἀγών τοι χάλκεος
δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε χρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσαις δὶς ἔσχεν Θειαῖος εὐφόρως
λάθαν πόνων.

Schmid τοῦτον, quod est apud schol. sive ex correctione sive ex interpretatione, Boeckh τὸν μέν, ego antea πιστόν. — V. 12. πατρὶ δ' lemma D, quod Heyne commendavit, libri πατρί τ'. — V. 13. ὄλβῳ, Kayser coni. ὄλβος. — V. 14. ἐς κείνου, BB ἐς ἐκείνου. — ἐπεὶ ἐν BBD, ἐπεὶ καὶ ἐν Tricl. — V. 15. ἔναρεν· τῷ δ' Hermanni emendationem etiamnunc sequor, ἔναρε· τί οἱ BB, ἔναρε. τί οἱ D, ἔναρεν. τί οἱ Tricl. Alii aliter loco laboranti subvenire studuerunt, Schmid ἐναρόντι scripsit, Ceporinus ἔναρέν, οἱ, Boeckh ἔναρεν· καὶ οἱ (Thiersch ἴν τ' ὄψιν), Rauchenstein ἐναρόντι οἱ ὄψιν vel ἐναρίζοντι ὄψιν, Goram ἔναρ' ἐν τ' ὄψιν οἱ, Mommsen ἐναρόντος ὄψιν ἑ. atque ita schol. legisse putat, cuius adnotationem in Parergis restituit. Ego in ed. 2 scripsi ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος· ἵκετ' . . . Τηλεβόας ἐναρόντ' ὄψιν οἱ ἐειδόμενος κτλ. ut hoc dixerit poeta: *Ille beatissimus fuit: venit enim in eius genus Herculis semen ferens Iuppiter, postquam aheneis armis indutus, adsimulans Teleboarum victoris speciem, domum intravit.* — V. 18. ἔστι Schmid, libri ἐστί. — V. 22. χάλκεος, B χάλκεος^{ν}. — V. 23. βουθυσίαν, Tricl. θυσίαν. — V. 24. Οὐλία BB Schol., ἀλία^{ου} D, unde Tricl. ἀλία^{ου} et ἀλίου. — νικάσαις, BB νικήσαις. — Θειαῖος libri et Schol., Θεαῖος Hermann et Boeckh. — εὐφόρως scripsi nisi quis εὐφρόνως praeoptet, libri εὐφόρων, schol. et hoc et εὐφρόνων reperit, quod etiam B ex corr. exhibet. Schmid δυσφόρων coniecit, ego antea δυσφρόνων coll. Ol. II 52, Schneidewin εὔφρον' ὤν. Fortasse aliquis existimet leniorem etiam medicinam adhibendam esse, et scribendum εὐφορῶν vel εὐφρονῶν (cf. Hesych. εὐφορῶν· καλῶς φέρων

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Στρ. γ'.

ἕπεται δέ. Θειαῖε. ματρώων πεδ' εὔγνωτον γένος ὑμετέ-
ρων
εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τινδαρίδαις θαμάκις.
ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄργει μὴ κρύπτειν φάος
ὑμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτοιό τ' ἀν' ἱπποτρόφον
ἄστυ θάλησαν. Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς, καὶ Κλεωναίων
πρὸς ἀνδρῶν τετράκις·

Ἀντ. γ'.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἀπέ-
βαν,
ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις·
ἀλλὰ χαλκοῦν μυρίον οὐ δυνατόν
ἐξελέγχειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
ὅντε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιᾶν ὑψίβατοι πόλιες

παμποικίλοις male Hartung παγχαλκέοις fidem habens ineptiis novicii scholiastae qui fide indignus. — V. 37. Θειαῖε libri, Boeckh Θεαῖε. — πεδ' εὔγνωτον γένος scripsi, libri πολύγνωτον (D το) γένος, atque ita scholiastae, qui ut structurae insolentiam expedirent, κατὰ πολ. γένος interpretantur. Schmid πολυγνώτῳ γένει coniecit, contra Rauchenstein δέκεται pro ἕπεται legendum edixit. Ἕπεται πεδὰ γένος hoc loco idem est quod μεθέπεται γένος, nam alius generis Nem. III 38 χαλκότοξον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν ἕπετό οἱ. Antea τιμᾶν pro τιμὰ scripsi, ut hoc dixerit poeta: *superest, ut maternum Theaei genus laudibus ornem, quod saepe Gratiis et Tyndari filiis adiuvantibus victoriam ex certaminibus reportavit;* quamquam haud ignarus εὐάγων γένος tam solitarium esse, quam quod dispari modo dicere ausus est Euripides σκάφος ὁλκάς: cf. Lobeck Paralipom. 204. — V. 38. σὺν Schmid ex scholiis ad v. 91 addidit, om. libri. — Τυνδαρίδαις, Tricl. Τυνδαρίδαισι. — θαμάκις, Hartung θάμ'· ἐγὼ δ' ἀξ. — V. 40. ξύγγονος Schmid, libri σύγγονος. — V. 41. νικαφορίαις Tricl., νικαφορίαισι vett. — V. 41. Προίτοιό τ' ἀν' ἱπποτρόφον ἄστυ θάλησαν scripsi, libri ἱπποτρόφον ἄστυ τὸ Προίτοιο θάλησε (Tricl. θάλησεν); antea Προίτου τόδ' ἀν' ἱπ. scripseram, unde Rauchenstein, cui τόδε offensioni fuit, maluit Προίτοιο καθ' ἱππ. corrigere. Hermann ἱπποτρόφον ἄστυ τὸ σόν, Προῖτε, θάλησεν, Boeckh Προίτοιο τόδ' ἱπποτρόφον ἄστυ θάλησεν, quibus coniecturis non tollitur vitium, nam non Argos, sed victoriae, quas maiores Theaei, Thrasyclus et Antias Argis pariter atque in Isthmo et Nemeae rettulerunt, praedicandae. Cum τ' ἀν' casu excidisset, θάλησαν necessario in θάλησεν corruptum, et deinde grammatici metrum traiectione restituere conati sunt. Ceterum alias locum sic refinxi ἱπποτρόφον ἀν Προῖτου ἄστυ θάλησαν, ut diaeresis in nomine Proeti (vid. Herodian π. μ. λ. 21 et in Cram. An. Ox. IV 416) ignorata corruptionis initium fuerit. — V. 43. Σικυωνόθε Schmid, Σικυωνόθεν libri. — ἀπέβαν libri, ἐπέβαν ed. Rom. et Ald.

καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκε δρόμῳ, σὺν ποδῶν χειρῶν τ' ἐνίκασαν σθένει.

Ἐπ. γ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν παρ Παμφάη καὶ κασιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα σφίσιν ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεί εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων μοῖραν Ἑρμᾷ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν, μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι. καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος.

Στρ. δ'.

μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ

V. 48. *θῆκε* Stephanus, *θῆκεν* Tricl., *ἔθηκε* vett. — *ποδῶν χειρῶν τε* Schmid, BḂ ut vid. *ποδῶν τε χειρῶν τε*, D Tricl. *ποδῶν τε χειρῶν*, Christ *θῆκεν ποδῶν τε δρόμῳ* deleta vocula *σὺν* legit. Deinde *τ' ἐνίκασαν* scripsi et post *δρόμῳ* stigmen posui, libri *νικᾶσαι*, at plane dicendum haec praemia proposita magna ex parte cessisse Theaei maioribus: *σὺν* non cum *σθένει* iungendum, quemadmodum *σὺν βίᾳ* dicitur, sed adhaerescit verbo: in omnibus his ludis victores renuntiati sunt: itaque facile caremus Rauchensteinii invento, qui *δρόμοισιν* pro *δρόμῳ σὺν* coniecit. Antea *τ' ἔνεικαν ϝῶν σθένει* vel *τ' ἐνήησαν σθένει* legendum suspicatus sum. Kayser *νεικέσσαι*, contra Mommsen *θῆκεν δαεῖσιν ποδῶν κτλ.* (M. Schmidt ad eundem modum *θέλουσιν*), quo invento non satisfit institutae sententiae: credit autem id ipsum legisse scholiastam (paraphr.), qui scripsit *τὸ Λύκαιον χαλκὸν ἔθηκε παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ τοῖς δυναμένοις νικῆσαι σὺν ποδῶν δρόμῳ καὶ χειρῶν σθένει, πάλῃ καὶ παγκρατίῳ καὶ πυγμῇ.* at iste *τοῖς δυναμένοις* de suo adiecit, ut infinitivum explanaret, ac perperam copulavit *δρόμῳ σὺν ποδῶν*, cum Pindarus *παρ Διὸς δρόμῳ* i. e. *ἐν Διὸς δρόμῳ*, ut *παρὰ τυραννίδι* dixerit. Quodsi in cod. Med. auctius legitur *σὺν ποδῶν σθένει καὶ δρόμῳ* atque ita par. scripsit, non tamen *δρόμῳ* interpretamenti loco est habendum, sed iste censendus est verba ita ordinavisse *σὺν ποδῶν σθένει* (quod more suo *ἀπὸ κοινοῦ* repetiit) *δρόμῳ*, ut hoc explicandi gratia a poeta sit adiectum. — V. 49. *ξενίαν* BḂD, *ξεινίαν* Tricl. — *παρ* Schmid, libri *παρὰ*. — *Παμφάη* BḂDε'ζ', *Παμφάῃ* rell. Nescio an *ἐπὶ ξένια πρὸς Παμφάη* scribendum sit, nam recentiores sane *ξενίαν* frequentant, quemadmodum Apoll. Dysc. Synt. I 43 ter scripsit *ἀνθρώπῳ ὡμίλησα, ᾧ παρέσχον ξενίαν* i. e. *hospitium*, veteres *τὰ ξένια* dicunt, velut in titulis promiscue legitur *καλεῖν ἐπὶ ξένια* et *καλεῖν ἐπεὶ δεῖπνον*, et quemadmodum *ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν* dici solet, ad eundem modum *ἐλθεῖν ἐπὶ ξένια*. — V. 51. *ἔμμεν*, D *ἔμεν*. — V. 53. *θάλειαν*, Ceporinus *θαλειᾶν*, ac fortasse ita paraphr. *τὴν τῶν ἀγώνων μοῖραν τῆς εὐωχίας διέπουσι*. sed Pindarum *θάλεια* pro *θαλία* dixisse non est verisimile, cf. quae in Anth. Lyr. Prolegom. adnotavi ad Alexandr. Aetol. I v. 15. — V. 55. *τὰν μὲν παρὰ πατρὶ*, Tricliniani vel *παρὰ* vel *μὲν παρὰ* om.

Δὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας ἐν γυάλοις Θε-
ράπνας, 105
πότμου ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεί
τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
εἵλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης Κάστορος ἐν πο-
λέμῳ. 110
60 *τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίν πως χολωθεὶς ἔτρωσεν χαλκέας*
λόγχας ἀκμᾷ.

Ἀντ. δ'.

ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυγάξων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στε-
λέχει 115
ἥμενον. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὀξύτατον

V. 56. *Δὶ* Boeckh, libri *Διΐ*. — *τὰν δ'*, D Tricl. *τάν θ'*. — *γυάλοις*, Tricl. *γυάλοισι*. — V. 58. *οὐρανῷ*, Hecker *οὐρανὸν*. — V. 60. *βουσίν* Tricl., *βουσί* vett. — *ἔτρωσεν* Mingarelli, *ἔτρωσε* libri. — *ἀκμᾷ* Pauwius, libri *αἰχμᾷ*. — V. 61. *πεδαυγάξων* Tricl., *πόδ' αὐγάζων* B(B)D. Kayser coniecit *ἀπὸ Ταϋγέτου δέ Ϝ' αὐγάξων*. — *ἴδεν* B, *ἴδε* rell. — V. 62. *ἥμενον* Aristarchi emendationem recepi, BḂD *ἥμενος*, Tricl. *ἡμένως*, Didymus *ἡμένος* i. e. *ἡμένους*, quod probavit Boeckh et ipse antea secutus sum, denique Thiersch *ἡμένω* coniecit. Antiquitus traditam scripturam *ἥμενος*, quam nostri quoque libri non interpolati tuentur, iure improbavit Aristarchus, nam non Lynceus quercu tectus fuit, sed adversarii, qui Apharetidis insidias struebant. Aristarchus Cyclicorum auctoritate usus erat, *ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένῃ ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυΐ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος κατηκολούθησε* (in libris *περὶ θεῶν* opinor, quamquam etiam alter Apollodorus scriptor Bibl. III 11, 2 cum Pindari narratione, quemadmodum Aristarchus refinxit, conspirat). Adversus Aristarchum et Apollodorum disputavit Didymus: *κῶς* (adieci, in libris deest) *ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυΐ λοχώντων τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε*; nimirum in Cypriis carminibus uterque in cava quercu delituerunt, *τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης Κάστορά θ' ἱπποδάμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδευκέα· Νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στὰς μεγάλην δρῦν* (ita Mommsen, qui e cod. Medic. enotavit haec *νῦξε δ' ἄρ' ἄγχιστα μεγάλαν δρῦν καὶ τὰ ἑξῆς*. videtur igitur secundum epicum poetam Lyncens, non Idas, ut est apud Pindarum, vulneravisse: Tzetzes eosdem versus aliunde descripsit, nam hoc Pindari carmen, ut ipse fatetur, non erat in reliquiis Pindari, quas usurpavit). Didymus igitur, ut Pindarum plane conciliaret cum cyclico poeta, mutato tantum accentu *ἡμένος* i. e. *ἡμένους* scripsit, falsus ille quidem: nam Aristarchus recte animadverterat, Pindarum famam ab epicis poetis traditam immutavisse, siquidem Castore occiso Pollucem adventare fecit (vid. v. 66). — De Didymi scriptura schol. sec. Boeckhium *μήποτε οὖν δεῖ, φησίν, ἀναγινώσκειν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν ὀξυτόνως ἡμένος ἢ διὰ τοῦ ως ἡμένως*. ubi *ους ἡμένους* correxeram, sed Mommsen in Parergis p. 31 docuit haec auctoritate destituta esse, nam et Vatic. B et Medic. D exhibent *ὀξυτόνως τοῦ ἡμένος ὡς ἠρμένος* (ed. Rom. *ἡμέ-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἅμα δὲ καίοντ' ἐρῆμοι. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν
κρεσσόνων.

Στρ. ε'.

ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
καί νιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα [πνοὰς]
ἔκιχεν.

θερμὰ τέγγων δάκρυ' ὑπὸ στοναχαῖς
ὄρθιον φώνασε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις
ἔσσεται πενθέων; καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷδ' ἐπίτειλον,
ἄναξ.

οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῳ
πιστοὶ βροτῶν

Ἀντ. ε'.

καμάτου μεταλαμβάνειν. ὣς ἤνεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἦλυθέ οἱ,
καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· Ἐσσί μοι υἱός· τόνδε δ' ἔπειτα
πόσις
σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾷ πελάσαις

V. 72. ἅμα δὲ καίοντ' Schmid, atque ita Schol., Boeckh ἅμα δ' ἐκ., libri ἁμᾶ δὲ (δε) κέοντ'. — ἐρῆμοι Ahrens, v. ἔρημοι. — V. 73. χώρησεν, BḂ ἐχώρησεν. — V. 74. νιν Mommsen, v. μιν. — τεθναότ', D τεθνεῶτ'. — φρίσσοντα [πνοὰς] ἔκιχεν Schmidium secutus scripsi, sed πνοὰς cancellis saepsi, φρίσσοντ' ἀμπνοὰς ἔκιχε BḂ, φρίσσοντ' ἀναπνοὰς ἔκιχε D, nec discrepat Tricl., nisi quod κίχεν exhibet. Pauwius φράσσοντα πνοὰς ἔκιχεν, Oxonienses φρίσσοντ' ἀναπνοᾶς κίχεν. Locus nondum persanatus, nam insolens φρίσσειν πνοάς, siquidem φρίσσειν de membris vel partibus corporis dici solet, ac πνοαὶ praegresso ἄσθματι redundat, ut recte vidit Mommsen, qui φρίσσοντα γένυς coniecit, ἀναπνοὰς tanquam interpretamentum adpungens. Paraphr. πνευστιῶντα δὲ κατέλαβεν, Schol. τὰς δὲ πνοὰς ἀποψυχρούμενον ἀπὸ τῆς φρίκης, sed D τὰς δὲ γονὰς (vel γοὰς) ὑποψυχρουμένας ὑπὸ τῆς φρίκης. ubi scribendum puto τὰς δὲ πνοὰς ὑποψυχρούμενον ὑπὸ τῆς φρίκης, nam schol. videtur versum imperfectum repperisse ἄσθματι δὲ φρίσσοντ' ἔκιχεν, postea demum ἀναπνοαῖς, quod supra ἄσθματι fuit adscriptum (cf. Hesych. ἄσθμα, ἀναπνοὴ βιαία) se insinuavit. Mommsenum autem verum vidisse arbitror, nisi quod γένει' inserere malim. — V. 75. θερμὰ τέγγων δάκρυ' ὑπὸ στοναχαῖς scripsi, libri θερμὰ δὲ τέγγων (D τέγων, Tricl. τέγκων) δάκρυα στοναχαῖς. Proscripsi δὲ, quod saepe in Pindari carminibus interpretandi gratia adiectum, et ὑπὸ inserui, cum prius ἀνὰ στοναχαῖς edidissem, ἀνὰ ad φώνασε referens. Vulgo legitur ex Schmidii coniectura θερμὰ δὴ τέγγων, contra Hermann στέγων, Schneidewin στάζων uterque δὲ servantes scripserunt. — V. 77. ἐπίτειλον, ἐπίτελλον BḂ, quo non utar, ut ἐπίτελλε proponam. — V. 78. ἐν πόνῳ, D ἐν πόντῳ, lemma ἂν πόνῳ. — V. 79. ἤνεπε libri praeter D, qui ἔνεπε, vulgo ἔννεπε ex Heynii correctione. — ἀντίος, BḂ ἀντία. — ἦλυθέ οἱ, BḂε' ἤλυθέν οἱ. Hermann ἤλυθεν ἀντία οἱ. — V. 81. θνατὸν, D2 θνατῶν.

στάξεν ἥρως. ἄλλ' ἄγε τῶνδέ τοι ἔμπαν αἴρεσιν
παρδίδωμ'· εἰ μὲν θάνατόν τε φυγὼν καὶ γῆρας ἀπεχθό-
μενον
αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις (ναίειν ἐμοὶ) σύν τ' Ἀθαναίᾳ κε-
λαινεγχεῖ τ' Ἄρει,
Ἐπ. ε'.
ἔστι σοὶ τούτων λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσασθαι ἴσον,
ἥμισυ μέν κε πνέοις γαίας ὑπένερθεν ἐών,
ἥμισυ δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.
ὡς ἄρ' αὐδάσαντος οὐ γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν,
ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν χαλκομί-
τρα Κάστορος.

V. 82. *στάξεν* Pauwius, *ἔσταξεν* BḂD, *ἔσταξ'* Tricl. — *ἔμπαν*, dubito an producere liceat ultimam syllabam: est enim aeolica ratione ex *ἐν* (i. e. *ἐς*) et *πάν* compositum, cum *ἔμπας* sit *ἐν πᾶσι*, itaque fort. *ἔμπας* scribendum, quo alias fere in carminibus generis encomiologici utitur Pindarus. — V. 84. *Οὔλυμπον θέλεις* Tricl., *Ὄλυμπον ἐθέλεις* BḂD. — *ναίειν ἐμοί*, quae in libris desunt, addidit Boeckh (qui quidem *ἐθέλεις* servavit, cuius loco *νοεῖς* Kayser proposuit), similiter Benedictus *οἰκεῖν ἐμοί*, auctore schol. *αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾷ καὶ Ἄρει*, quem non curans Schmid *Οὔλυμπον κατοικῆσαι θέλεις* minus recte. Hartung *συνοικεῖν μοι ἐθέλεις*, Mommsen *Οὔλυμπον νέμειν μέλλεις ἐμοί*. — V. 85. *τούτων* libri et Paraphr., ed. Rom. *μὲν τούτων*, unde Hermann *τῶν μέν*. — V. 86. *πάντων δὲ*, par. videtur *πάντων τε* legisse satis commode. — *ἀποδάσσασθαι* Schmid, libri *ἀποδάσασθαι*. — *ἴσον*, BḂ *ἶσον*. — V. 90. *ἔλυσεν* B, *ἔλυσε* rell. — *χαλκομίτρα* Paraphr. et nonnulli Tricl., *χαλκεομίτρα* rell.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ.

(ΩιΔΑΙ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΑΙ.)

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑι ΤΕΝΕΔΙΩι

ΠΡΤΤΑΝΕΙ.

ΩιΔΗ ΙΑ.

Strophae.

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ ⏒
± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏒
± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏒
± ∪ ∪ – ± ∪ – ± ∪ – – ± ∪ ∪ ⏒

Epodi.

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –
± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏒ ± ∪ ⏒
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ± ∪ –
± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏒
± ∪ – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏒

Inscriptionem soli Tricl. exhibent ad hunc modum *Ἀριστα-γόρᾳ πρυτάνει Τενεδίῳ υἱῷ Ἀκεσίλα*, Boeckh *υἱῷ Ἀκ.* proscripsit. — Ex Didymi commentario haec decerpsit schol.: *οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνενῶσθαι* (BD *συνεῶσθαι*, quod male mutavit Callierges)· *οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀριστα-γόρας, ἀλλὰ περιχώρους. γεγράφθαι δέ* (om. BD) *φησι τὴν ᾠδὴν εἰς πρυτανεύοντα καὶ τῆς πόλεως προεστῶτα τὸν Ἀριστα-γόραν . . . συντακτέον οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, εἰς τὰ Παροίνια, καθὰ καὶ τοῖς περὶ τὸν Φασηλίτην ἀρέσκει.* Putant *Παροίνια* a Didymo eadem dici carmina, quae ab aliis *Σκολιὰ* dicta sunt: sed Scoliorum liber peculiaris non fuit in Alexandrinorum grammaticorum editionibus: vid. quae dixi in Prolegomenis ad fragmenta Pindari; igitur suspicor *Παρθενεῖα* scribendum esse, ut Didymus ad tertium librum Partheniorum, qui carmina miscella complectebatur, rettulerit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων μορφᾷ προαμεύσεται ἄλλων,
ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν,
θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Στρ. β'.

ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσί νιν αἰνεῖσθαι χρεών,
καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιξέμεν ἀοιδαῖς.
ἐκ δὲ περικτιόνων ἓξ καὶ δέκ' Ἀρισταγόραν
ἄγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
ἐστεφάνωσαν πάλᾳ καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

Ἀντ. β'.

ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων.
ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Κασταλίᾳ
καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου
κάλλιον ἄν δηριώντων ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

apographum, atque Ἀρτεμίαν cum Kaysero scripsit Hartung. — συγγονον libri, ξύγγονον Schmid. — V. 13. μορφᾷ προαμεύσεται ἄλλων scripsi, libri μορφᾷ(α) παραμεύσεται (BḂ παραμέ ψεται) ἄλλων, structura verborum laborante: nam aut μορφὰν dicendum, quod Boeckh restituendum censuit, aut ἄλλους, ut Schol. interpretatur et Hartung scripsit: sed neutra correctio satis verisimilis, potius verbum compositum παραμεύσεται mendosum: quod revocavi προαμεύσεται tuetur Hesych. προαμείψασθαι· προαλλάξασθαι, παρελθεῖν. Προαμεῦσαι. ὁμοίως, ubi προαμεύσ(ασθ)αι scribendum. Libri BḂ tralaticium interpretamentum παραμε(ί)ψεται exhibent. Apollon. Rh. II 1030 non τοὺς παρανισσομένοι καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν νήσου Ἀρητιάδος τέμνον πλόον scripsit, sed παραμενσάμενοι, idque ipsum delitescit in scriptura m. sec. cod. Laur. παραμισόμενοι, supra additum. μειβο. h. e. παραμειβόμενοι, quod cod. Guelf. exhibet. Adiectivum ἀμεύσιμον, quo idem poeta utitur IV 297, in libris pariter oblitteratum; ἐπαμεύσιμα ἔργα vindicavi hymno Homer. in Merc. 516, ubi ἐπαμοίβια legitur, quod prorsus a consuetudine et ratione abhorret: item Ἰμεύσιμος Icarii filius, quem Apollod. Bibl. III 10, 5 recenset, Ἀμεύσιμος videtur vocitatus esse. — V. 14. ἐπέδειξεν Tricl., ἐπέδειξε vett. — V. 17. ἀγαθοῖσί νιν Mommsen, (ἀγαθοῖσί μιν Mingarelli), BḂD ἀγαθοῖς μὲν, Tricl. ἀγαθοῖσι μὲν. Schol. μὲν, non μιν (νιν) legit, nam generatim haec dicta esse arbitratur, et ἀγαθοῖς disiungit a λόγοις, ut ἀστῶν ἀγαθοῖς sit *a bonis civibus*. Quod qui negitat Mommsen, ipse has coniecturas in medium attulit ἀγαθοῖσι τὸν vel ἀγαθοῖς ἓ μὲν vel denique ἀγαθῶν ἓ μέν. — V. 18. μελιγδούποισι, BḂ μελισδούποισι. — μελιξέμεν ἀοιδαῖς libri, μελίζεν ἀοιδαῖς Pauwius, μέλειν ἐν ἀοιδαῖς Hermann, μεμίχθ' ἐν ἀ. Mommsen, quod nunc ipse improbat, Christ μέλεσσι κλέεσθαι, Hecker ἀγανοῖς requirit. — V. 19. περικτιόνων, D περικτυόνων. — ἓκκαίδεκ', D ἐκκαίδεκ', ἓξ καὶ δέκ' Ḃ. — V. 21. μεγαυχεῖ Schmid, libri μεγαλαυχεῖ, Mommsen μεγαυχῇ. — Hic desinunt Tricliniani libri praeter ε' et ζ'. — V. 22 et 27 in solis BḂ extant, om. cett. — V. 23. ἀέθλων, Boeckh ἄθλων. — V. 26. κάλλιον, ε'ζ' καλλίον'. — δηριώντων Dε'ζ', δηρίων τῶν cett.

Επ. β'.

πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον
κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν
ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
χειρὸς ἔλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Στρ. γ'.

συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας, — Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ,
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέα δεῦρ' ἀνάγων, —
καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοᾶν κεκραμένον
ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος· ἀρχαῖαι δ' ἀρεταί

Ἀντ. γ'.

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος·
ἐν σχερῷ δ' οὔτ' ὢν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι,
δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἑτέων περόδοις
ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλουτῴσιον,
ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει

Ἐπ. γ'.

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται
τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,
ἔργα γε πολλὰ μενοινῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ

— *ἐνόστησ'*, D *ἐνοστήσαντ'*. — V. 27. *Ἡρακλέος τέθμιον*, fortasse verba traiicienda *τέθμιον Ἡρακλέος*. — V. 28. *ἀνδησάμενος* Ceporinus, libri *ἀναδησ.* — V. 30. *ἔβαλον*, BḂ *ἔλαβον*. — V. 31. *παρέσφαλεν* Bε′ζ′, *παρέσφαλε* rell. — V. 33. *μὰν* Pauwius, *λίαν* libri, quo mendo iam schol. 2 deceptus est, nec debebat Mommsen de breviore forma *λὴν* (v. Hesych.) cogitare. — V. 35. *χαλκεντέα* Schmid, libri *χαλκεντέων* (B *χαλκέ τε*, B *χαλκέων τε*.) cf. Nem.I 16. — *ἀνάγων* BḂ, *ἀνάτων* D, *ἀνάγον ε′ζ′*. — V. 36. *ῥοᾶν* scripsi, libri *ῥοὰν*. — V. 38. *ἀμφέροντ'*, paraphrasta *ἀποφέρονται* substituit, unde olim dixi videri *ἀπφέροντ'* legisse, quod merito improbat Mommsen. — V. 39. *ἐν σχερῷ* Schmid, libri *ἐν σχερῶ* (*ε′ζ′ ἐν σχερώ*). — V. 40. *πάσαις*, B *πάσ'*. — *περόδοις* Schmid, quod firmat Eust. Pr. 12 et Cramer An. Ox. IV 309, 20, libri *περιόδοις*. — V. 41. *πλουτώσιον* scripsi, libri *πλούτῳ(ω) ἴσον*, sed BḂ *πλούτῳ* omittunt et *ἶσον* scribunt. Ne quis *πλουτήσιον* requirat, comparo, quod Ibycus dixit *χαριτώσιος*, non *χαριτήσιος*. Mommsen *πλούτῳ τ' ἴσον*. — V. 42. *ἐν ἀμείβοντι* Ḃ, *ἐναμείβοντι* BD, *ἀναμείβοντι ε′ζ′*. — *οὕτως ἔθνος* Heyne duce schol. (*τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος*), libri *οὕτω σθένος*. — V. 44. *ἔμπαν, ε′ζ′ ἔμπας*. — *μεγαλανορίαις* BḂ, *μεγαλονορίαις* D, *μεγαλανορίην ε′ζ′*, paraphr., qui substituit *μεγαληγορεῦμεν*, fortasse *μεγαλαγορίαις* legit, quamvis Mommseno secus visum sit. — *ἐμβαίνομεν*, Christ *ἐν βαίνομεν*. — V. 45. *ἔργα γε* scripsi, libri *ἔργα τὲ* (Ḃ *ἔργα τε*), Hartung

ἐλπίδι γνῖα· προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί. 60
κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν·
ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

ἔργα τὰ πολλὰ, Mommsen *ἔργ' ἅτε πολλὰ*, quod ipse quoque aliquando conieci, sed errat, quod ita etiam paraphrastam legisse censet, *ἅτε* corrigens pro *τε* vel *τὲ* quod BD exhibent, *ἀλλὰ μεγαληγορομεν μεγάλα τε μενοινῶντες καὶ φροντίζοντες ὑπὲρ ἑαυτούς*, at nullo pacto *μεγαληγορομεν μεγάλα, ἅτε μεν.* ferri potest, dicendum erat *ἅτε μεγάλα μεν.* Itaque tenendum est, etiam istum in suo exemplo *τὲ* repperisse, aut illic quoque *γε* legendum. — V. 46. *γνῖα*, Hartung *λῆμα*. — *ῥοαί*, olim *ῥοπαί* conieci, schol. substituit *ὁδοί*, nec tamen inde conficias: hunc *πόροι* legisse, nam verborum insolentiam solent fere liberius transferre. Pertinent autem extrema verba schol. v. 59 ad principium *ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπίς· ἄποθεν δ' ἡμῶν κεῖνται τῆς προγνώσεως αἱ ὁδοὶ κτλ.* Eadem alter schol. paucis comprehendit: *τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπώκησεν* (scr. *ἀπώκισται*). — V. 47. *θηρευέμεν*, D *θηρευέ μὲν*. Nescio an *κερδέων δ' ἢ χρὴ μέτρον θηρευέμεν* sit legendum pro *δὲ*, nam displicet eadem vocula ter tribus continuis versibus repetita, praestat autem hic *δ' ἢ* scribere, quam v. 48 *δὲ* delere. — V. 48. Hartung scripsit *ἀπροσίκτων δ' ἔρωτες ὀξύτεροι μανίαι*, ut singularem audaciam sermonis Pindarici adulteraret: nam poeta dicere volebat *οἵτινες ἀπροσίκτων ἐρῶσιν, τούτων ὀξ. μ.*, qui cur *ἀπροσίκτων δ' ἐρώντων* scribere noluerit, planum est.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Δᾶλος, ἐν ᾧ κέχυμαι.
ἦ τί φίλτερον κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς· ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων σὺν θεοῖς
ξεύξω τέλος,

'Αντ. α'.

καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
ἐν Κέῳ ἀμφιρύτᾳ σὺν ποντίοις
ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα 'Ισθμοῦ
δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους
ἔξ ὤπασεν Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾧ καὶ τὸν ἀδείμαντον 'Αλκμήνα τέκεν

'Επ. α'.

παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γηρυόνα φρίξαν κύνες.
ἀλλ' ἐγὼ 'Ηροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας,
ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω
ἢ Καστορείῳ ἢ 'Ιολάοι' ἐναρμόξαι νιν ὕμνῳ.
κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ Θήβαις
ἐτέκνωθεν κράτιστοι·

V. 4. ἐν BBD, om. rell., ἐφ' Rauchenstein, quod paraphrasis commendat. — κέχυμαι, Hartung coniecit τέταμαι, quod ego quoque suspicatus sum collato Pyth. XI 54 ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι, quod schol. ἔγκειμαι interpretatur, quo eodem verbo hic utitur paraphrastes. At vide Lycophronidem 2: ἐπεί μοι νόος ἄλλᾳ κέχυται ἐπὶ τὰν Χάρισι φίλαν παῖδα καὶ καλάν. — V. 5. ἀγαθοῖς, D et apogr. ἀγαθοῖο. — V. 6. ἀμφοτερᾶν Boeckh, B ut vid. ἀμφοτέραν, Schol. patrium casum agnoscit, D et ap. ἀμφοτέροις. — τοι, τῶν DD×ε'ζ'. — V. 8. Κέῳ, Κείῳ D et ap., Κέῳ ε'ζ'. — ἀμφιρύτᾳ Boeckh, ἀμφιρύτα D, ἀμφιρρύτα BB, ἀμφιρύτῳ rell. et schol. — V. 9. ἀνδράσιν ε'ζ', ἀνδράσι rell. — ἁλιερκέα, Hermann ἁλιερκέος. — 'Ισθμοῦ, Christ Ϝισθμοῦ. — V. 11. ἔξ ὤπασεν libri nisi quod ὤπασε (corr. Hermann, lemma D ὤπασαν) probante Aristodemo, nam Aristarchus ἐξώπασεν scripsit, praepositionem redundare ratus, perperam. Hesychii glossa ἐξώπαζεν, ἐξέπεμπεν spectat plane diversum vocabulum, quod in Cyprio titulo indagavi. — V. 12. τέκεν Boeckh, legebatur τέκε. — V. 14. τὸ μὲν libri omnes et schol., quod tuetur Wiskemann, qui deinde νωμάσαντι θέλω corrigit. Locus haud dubie depravatus, qui hunc in modum videtur emendandus esse: 'Αλλ' ἐγὼ 'Ηροδότῳ τεύχων τεθμὸν (antea proposui θ' ὁμὸν) ἅρματι τεθρίππῳ γέρας, 'Ανί' ἅτ' ἀλλοτρίαις κτλ., ubi ἅτε *utpote* significat, quamvis alias apud Pindarum comparantis sit. Hartung τεύχων μέλος, ἅρ. τ. γέρας, 'Ανί' ἐν ἀλλοτρίαις, M. Schmidt τορὸν . . . γέρας, ἀνί' ἐν ἀλλ., Christ τεύχειν scripsit. — V. 16. Καστορείῳ, Hartung Καστορείῳ γ'. — 'Ιολάοι' Mommsen, libri 'Ιολάου, idem deinde νιν, libri μιν. — ἐναρμόξαι, Schol. fort. ἐφαρμόξαι, Hartung νιν ἁρμόζειν ἐν ὕμνῳ, poterat lenius συναρμόξαι νιν. — V. 17 seqq. Locus vitium contraxit, nam non de victoriis omnino, sed de *curulibus* dicendum erat, reliqua

Στρ. β'.

(ἔν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων,
καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
γευόμενοι στεφάνων
νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετά
ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἔν τ' ἀσπιδοδούποισιν
ὁπλίταις δρόμοις·

Ἀντ. β'.

οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
καὶ λιθίνοις ὁπότ' ἐκ δίσκοις ἵεν.
οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ
ἔργματι κεῖτο τέλος.

genera deinceps singulatim percensentur, nec ipsum genus dicendi v. 18 offensione caret, ut scholiasta quoque animadvertit. Fortasse scribendum *εὖ τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων* i. e. *prospĕro eventu labores plurimorum certaminum subierunt*, quemadmodum Soph. Trach. 506 *πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον* (fort. *ἐξῆνον*) *ἄεθλ' ἀγώνων* dixit. Wiskemann *μίγεν* pro *θίγον* scripsit. Cum scholiasta Isth. IV 18 *ὡς καὶ στεφάνοισι θίγον ἀντὶ τῶν στεφάνων* ex hoc nt videtur loco afferat, olim tentavi: *καὶ στεφάνοις θίγον ἱππείων ἀγώνων . . . γενόμενοι ἀέθλων νικαφόρων*. Sed nimia haec audacia, itaque in ed. 2 conieci: *κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ Θήβαις τεκνωθέντες κράτιστοι, εὖτ' ἀέθλοισι θίγον, πλείστων ἀγώνων καὶ τριπόδεσσι κτλ. Illi cum essent optimi aurigae, ubi certamina inierunt, ex plurimis praemia detulerunt, quibus domum ornaverunt.* — V. 21. *γενόμενοι* BḂ et schol., *σενόμενοι* rell. — V. 23. *ἀσπιδοδούποισιν* B2Ḃ, *ἀσπιδόσιν πασιν* (*πασὶν* vel *πεισιν*) D et ap., *ἀσπίδεσι πᾶσιν ε'ζ'*. Latet fortasse diversa scriptura *ἀσπισιδούποισι*, quemadmodum est Fr. 17 *ἁρμασίδουποι*. — *ὁπλίταις*, *ὁπλίτας* D et ap. — V. 24. *οἷά τε* BḂ schol., *οἷς τε* D et ap., *ἧσι ε'ζ'*. — Schol. *αἰχμὰς* legisse ex paraphrasi non satis tuto colligas, hoc ipsum *αἰχμὰς* edidit Hartung, sed Pindarus haud dubie Aeolensium more *αἰχμαὶς* scripsit, quemadmodum etiam v. 25 *λιθίνοις δίσκοις* accusandi casu dictum est, cf. ad Pyth. II 21. — V. 25. *ὁπότ' ἐκ δίσκοις ἵεν* scripsi, i. e. *ἐκ χερῶν ἵεν*., legebatur *ὁπότε* (*ε'ζ' ὅτε*) *δίσκοις* (*δίσκοισιν* D et ap. *ε'ζ'*). Nam retracto iam, quod in ed. 3 dixi, videri Pindarum *ὁπόταν* scripsisse vel potius *ὅποταν* Aeolensium more leni spiritu et retracto accentu, ne confundatur cum vulgari *ὁπότ' ἄν*, quamquam firmare videntur meam suspicionem grammatici, qui hoc Pindari versu utuntur; Ammonius enim exhibet p. 41 *ποτ' ἀνὰ δίσκοισι*, Eustath. Od. 1591, 30 *λιθίνοις ὁπόταν δίσκουσι*. Boeckh *ὁπότ' ἐν*, Kayser *λιθίνους ὁπότ' αὖ* (Hartung *εὖ*) *δίσκους*. — V. 26. *οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον* Boeckh, B *ἡ ε̄ πένταθλον*, D *ἧς π.*, apogr. *ἧς π.*, *ε'ζ' ἧς πω πένταθλον*, ed. Rom. *ἦν π.* Igitur fuit *ἦεν* (B), quae forma a Pindari usu aliena, scriptum ad versum redintegrandum a librario, qui perperam *πένταθλον* dactyli vice fungi existimavit; ex *ἦε* ortum *ἧς* vel *ἧς* (D). Quae schol. addunt *πω* vel *τότε*, interpretis sunt, quibus non licet uti ad poetae orationem redintegrandam. M. Schmidt *οὐ γὰρ ἦν πένταθλον, ἓὸν δ' ἐφ' ἑκάστῳ* divinavit. — V. 27. *ἔργματι* BḂ, *ἕρματι* rell.

τῶν ἀθρόοις ἀνδησάμενοι θαμάκις
ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν καὶ παρ' Εὐ-
ρώτᾳ πέλας,

Ἐπ. β'.

Ἰφικλέος μὲν παῖς ὁμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει,
Ὑνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος.
χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνί τ' Ἰσθμῷ τε ξαθέᾳ
Ὀγχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν περιστέλλων ἀοιδάν
γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν Ἀσω-
ποδώρου πατρὸς αἶσαν

Στρ. γ'.

Ὀρχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν,
ἃ νιν ἐρειδόμενον ναναγίοις
ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
δέξατο συντυχίᾳ·
νῦν δ' αὖτις ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος
συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ νόῳ καὶ προμάθειαν
φέρει.

Ἀντ. γ'.

εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται πᾶσαν ὀργάν,

V. 28. *ἀθρόοις*, *ἀθρόους* D et ap. ε'ζ'. — *ἀνδησάμενοι*, ε'ζ' *ἀνδη-σαμένους*. — *θαμάκις*, Hartung scholiastas *στεφάνων* legisse contendit. — V. 29. libri *ἔρνεσι* et *ἔρνεσι*. — *ἔφανεν* Schmid, libri *ἔφανε*. — *Εὐρώτᾳ* Mingarelli, libri *Εὐρώτα* (*εὐρώπα*). — V. 32. *Ποσειδάωνί τ* praeeunte Mingarellio scripsi, vulgo *τ'* deest hiatu parum grato, legitque ita ut videtur Schol.: *ἐγὼ δὲ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἰσθμῷ καὶ τῷ Ὀγχήστῳ*. — V. 33. *Ὀγχηστίαισιν* ε'ζ', *-σι* rell. — V. 36. *ἐρειδόμενον*, Hartung *ἐρειπόμενον*. — *ναναγίοις* Schmidii emendationem recepi, libri *ναναγίαις*, quam scripturam etiam schol. v. 1 tuetur, sed fortasse ille singularem repperit numerum, siquidem dicit *ναναγίαν γὰρ εἶπε τὴν ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὸν Ὀρχομενὸν φυγὴν* et h. l. *βαρυνόμενον ἐπὶ τῆς ναναγίας ἐδέξατο*. — V. 37. *κρυοέσσᾳ*, D et ap. *κρυόεσσα*. — V. 40. *πονήσαις*, Ahrens *πονάσαις*. — V. 41. *ἀρετᾷ* (ᾰ) D et ap., B *ἀρεταῖ* et *ἀρεταὶ*, ε'ζ' *ἀρετά*. Easdem lectiones scholiastae testantur, antiqua scriptura videtur *ἀρετὰ* fuisse, siquidem schol. dicit *Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ῑ γράφει καὶ περισπᾷ*, legit igitur *ἀρετᾷ*, alii denique *ἀρεταί* schemate Pindarico admisso: *ἔνιοι δέ πληθυντικῶς ἀναγινώσκουσιν . . . κατὰ τὴν Πινδάρου συνήθειαν*. additumque fuit ad hunc poetae usum notandum *σημεῖον*, hinc schol. v. 58 *ὅτι ἀρεταὶ κατάκειται ἐπιζεύξας εἴρηκεν πληθυντικῷ ἑνικὸν ῥῆμα τὸ κατάκειται, καὶ ὅτι ὀργὰν τὸ ἦθος λέγει*. ac praefert hanc scripturam ceteris, qui scripsit schol. v. 60, i. e. qui priorum interpretum commentarios in breviarium redegit et digessit. Ac recto quidem casui nullus hic locus, sed Aristarchi quoque lectio repudianda, nam *κατακεῖσθαι* omnino alienum, cuius loco *ἐγκεῖσθαι* dici debebat: cf. paraphrasin fortasse ipsius Aristarchi *εἰ οὖν ἐν ἀρετῇ κεῖται*. Equidem scribendum censeo *εἰ δ' ἀρεταῖς ἀνά-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ἀντ. δ'.

Πρῳτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν
ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
ὕμνος. ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω
φέρει.

Ἐπ. δ'.

εἴη νιν εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερθέντ' ἀγλααῖς
Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα τιμὰν ἑπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,
ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ φράζεται δόξας ἄνευθεν.

V. 59. *Φυλάκᾳ*, DḌ *Φυλακᾶ*. — V. 61. *ἔπορεν*, B *ἔμπορεν*, *ε' ζ' πόρεν*. Mommsen *Ἡροδότοιο πόρεν ἵπποις*, qua correctione facile caremus. — V. 63. *σεσωπαμένον*, D et ap. *σεσωπάμενον*. Hermann *σεσιγαμένον*, quod Hartung et Mommsen probant, sed vid. ad Ol. XIII 91. — V. 64. *νιν* Mommsen, libri *μιν*. — *ἀγλααῖς ε' ζ'*, *ἀγλααῖσι* D et ap., *ἀγλαΐαισι* B. — V. 65. *Πυθῶθεν* Pauwius, v. *Πυθόθεν*. — V. 66. *ἔρνεσι* et *ξρνεσι* libri. — V. 67. *ἔνδον*, *ἐνδὸν* DḌD, ut coniicias *ἐνδὸς* scriptum fuisse (cf. ad Pyth. XI 64), sed cum D videatur *ἔνδον* tueri, apographorum nulla est auctoritas. — V. 68. *ἄλλοισι*, Chrysippus *ἀλαοῖσι*. Verba vitii haud immunia videntur, sed quod Hartung scripsit *ἄλλοισι δ' ἐν πόνοις* vix cuiquam probabit. Equidem *ἄλλοις δ' ἐνιλλώπτων* conieci, Rauchensteinio *ἐμπαίζων* placuit.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

(ΑΡΜΑΤΙ.)

ΩιΔΗ Β.

Strophae.

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ – – ± ∪ ⏓
± ∪ – – ± ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑
± ∪ – – ± ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ – ⏑
5 ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – ⏑

Epodi.

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ ⏓
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏑
± ∪ – – ± ∪ – ⏑
± ∪ – ⏑ ± ∪ – – ± ∪ ∪ ⏓
5 ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –
± ∪ ⏜ – ± ∪ – ⏑

„Hiatus quidem strophae versum tertium a quarto non dirimit, sed succurrit interpunctio str. α′. ant. α′. ant. β′. γ′ cum ancipiti, ut dubitari de fine non possit. Versus secundus autem neque ancipiti neque hiatu terminatur, et infrequens ipsa interpunctio str. α′. γ′. Parum tamen verisimilis videtur coniunctio cum sequenti, quod pulchrius sonant disiuncti. Postremo quartum cum quinto eo concatenaverim aegrius, quo usitatior in fine strophae trimeter trochaicus acatalectus disiunctus est. Non premam ancipitem, neque interpunctionem ant. γ′ exiguam. Epodi versus omnes hiatu finiuntur, excepto quinto, qui neque ancipiti neque interpunctione exili ep. β′ satis a sexto seiungitur, sed tutius duxi dirimere, ubi poteram, quam continuare. Hoc si feceris, duplici ratione demetiri modulos numerorum poteris, aut

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ ⏜ – ± ∪ – ⏑

aut

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏜́ ∪ – ± ∪ – ⏑

Στρ. α'.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οἳ χρυσαμπύκων
ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι,
ῥίμφα παιδείους ἐτύξενον μελιγάρυας ὕμνους,
ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν.

Ἀντ. α'.

ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις·
οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι μελιφόθγγου ποτὶ Τερψιχόρας
ἰργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
νῦν δ' ἐφίητι τὸ τωργείου φυλάξαι
ῥῆμ' ἀλαθείας ἐτᾶς ἄγχιστα βαῖνον,

Ἐπ. α'.

χρήματα χρήματ' ἀνήρ, ὃς φᾶ κτεάνων θάμα λειφθεὶς
καὶ φίλων.
ἐσσὶ γὰρ ὢν σοφός, οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω

Sed in posteriori paeon quartus trochaicae dipodiae praemissus in hoc quidem metro atque hac versus sede displicet nescio quomodo. Priorem aliis solutae arseos secundae in dipodia trochaica exemplis defendas saepius allatis." *Boeckh.*

Inscriptionem om. BD. Ἄρματι addidit Heyne. Solus D Θρασυβούλῳ Θηβαίῳ.

V. 1. φῶτες, ed. Rom. φύντες. — οἳ Schol. Arist. Pac. 696 (ubi χρυσάμπυκες ἐς δίφρον μοι συνανέβαινον), v. ὅσοι. — V. 3. affert Plut. de Pyth. or. c. 23, ubi παιδίοις. — V. 6. Schol. Ar. ἁ μοῦσα γὰρ φιλοκερδὴς οὔ ποτ' ἦν, atque etiam Pindari libri praeter ε'ζ' Μοῦσα, praeterea B πῶ ποτ' ἦν. — V. 7. ἐπέρναντο, ἐπέρνατο BD. — μελιφθόγγου Heyne et Boeckh, libri μελίφθογγοι, om. schol. Aristoph. Olim conieci μελιφθόγγῳ τότε Τερψιχόρᾳ ἀργυρωθείσᾳ πρόσωπα. Hartung scripsit μελιφθόγγου ποτὲ Τερψιχόρας ἀργυρωθείσας πρόσωπα, et ἀργυρωθείσας iam Gurlitt proposuit; M. Schmidt πρόσω πα (*peregre aliquo*) divinavit, Rauchensteinio non recte comprobante. — V. 9. τὸ add. Heyne, codd. om. Ego in ed. 2 conieci: ἐφίητί με τὠλκαίου φυλάξαι id est τὸ Ἀλκαίου ῥῆμα. — V. 10. ἀλαθείας ἐτᾶς scripsi, cf. ad Nem. VII 25, cum antea σκοποῦ (vid. Nem. IX 55) addidissem, libri non interpolati ἀληθείας, ut versus redintegretur, ε'ζ' ἀληθείας καλῶς, ed. Rom. multo deterius ῥῆμα τῆς ἀληθείας. In scholiis nihil est subsidii, Hermann inseruit ὁδῶν, Mommsen λέγειν, Schnitzer στάθμας, ipse olim tentavi: ῥῆμ' ἀλαθείας ἀνὴρ ἄγχιστα βαῖνον, i. e. nunc Argivi hominis dictum observare me iubet *Alcaeus, Pecunia vir*, qui dixit ab amicis et re desertus, ut Pindarus ipsum Alcaei carmen respexerit. — V. 11. ὃς φᾶ, haud dubie ὃ φᾶ scribendum, admissa syllaba ancipiti. — θάμα scripsi (i. e. ἅμα), Boeckh θαμά, libri θ' ἅμα, quod defendit Hartung, fortasse recte. M. Schmidt κτεάνων θαμὰ καὶ σφαλεὶς φίλων desiderat. — V. 12. ἀγνῶτ' BD, ἄγνωτ' DDDε'ζ', pariter fluctuant veteres interpretes, alii οὐκ ἀγνῶτ(ι), alii οὐκ ἄγνωτ(α) ἀείδω, Ἰσθμίαν κτλ. legebant: hanc explicationem sequitur etiam paraphr., qui videtur οὐδ'

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

χρυσέας ἐν γούνασιν πίτνοντα Νίκας

Ἐπ. β'.

γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διός
ἄλσος· ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Στρ. γ.

οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἁ κέλευθος γίνεται,
εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.
μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὀργᾷ
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν· ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

Ἀντ. γ'.

ἱπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν
οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·
ἀλλ' ἑπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάν.

Ἐπ. γ'.

μή νυν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλ-
πίδες,

V. 26. *χρυσέας* BD, *χρυσέοις* apographa cod. D, *χρυσέοις τ' ε'ζ'*. — *πίτνοντα* B, ut olim edidi, *πίτνοντο* D et ap., *πιτνῶντο ε'ζ'*, *πιτνῶντα* Ceporinus, quem reliqui secuti sunt; cf. Schol. Il. *Π* 827. — V. 28. *ἄλσος*, Villoison *Ἄλτιν* coniecit. — V. 29. *ἔμιχθεν* Bε'ζ', *ἔμιχθε* D et ap. V. 30. *ὑμῖν*, Schol. *ὑμῶν*. — V. 32. Hermann *οὐ μελιφθόγγων*. — V. 34. *ἄγοι*, B fort. *ἄγει*. Hartung coniecit *εἴ τιν' εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι* vel *ἄγοις*. Nescio an distinctione mutata loco subveniendum sit: *εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι· τιμὰς* (sive *τιμὰς δ'*) *Ἑλικωνιάδων μακρὰ δισκήσαις κτλ.* — V. 35. *ἀκοντίσσαιμι*, *ἀκοντίσαιμι* B. — V. 36. *Ξεινοκράτης* Dε'ζ', *Ξενοκράτης* rell. — V. 38. *νομίζων*, E. Schmid *κομίζων*. — V. 39. *δαῖτας* sch., libri *διαίτας*. — *ξενίαν* BD Sch., *ξενίοις* rell. — V. 40. *οὖρος ἐμπνεύσαις*, Hermann *οὖριος πνεύσαις*. — *ὑπέστειλ' ε'ζ'*, *ὑπέστειλεν* rell. — V. 41. *θερείαις*, Hecker *θερείας*. — V. 42. *πλέων*, B *πλέον*, Hartung *πλέεν*. — *ἀκτάν* libri, *ἀκτάς* ed. Rom. ex schol. Vatic. ubi *Νείλου πρὸς αὐγὰς* et supra ab eadem manu *ἀκτὰς* scriptum, sed schol. D *αὐγὰς* tuetur, unde Schneidewin *ἀγὰς* coniecit; at scholiastam, qui *Νείλου ῥύσεις* interpretatur, aliud quid legisse manifestum. Ego antea *Νείλου πρὸς αὖ γᾶν* conieci, Rauchenstein *πρὸς ὄχθας*. Nihil subsidii praebet Aelian. V. H. IV 17 de Pythagora *ἡ δὲ Ἶρις ἔφασκεν, ὡς ἡ γῆ τοῦ Νείλου ἐστί*, ubi Gesner *αὐγὴ τοῦ ἡλίου* emendavit. — V. 43. *μή νυν ε'ζ'*, *μὴ νῦν* rell. — *ἀμφικρέμανται* Bε'ζ', *-μονται* rell.

μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν, 65
μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεί τοι
οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν.
ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

V. 44. *σιγάτω*, fortasse scribendum *σιγάντω* (cf. Ahrens D. Dor. II 296) sive *σιγάντων*, Hartung *σιγάσω*. — V. 45. *μηδὲ*, Hartung *μήτε*, qua de re anceps est iudicium, cf. titulum Atticum (plebiscitum de Chalcidensibus factum Pericle rem publicam administrante) CIAtt. I 184, l. 24: *οὔτε τέχνῃ οὔτε μηχανῇ οὐδεμίᾳ οὐδ' ἔπει οὐδὲ ἔργῳ*. adde Hartung de partic. Gr. I 194. — V. 46. *εἰργασάμαν* Boeckh, v. *εἰργασάμην*. — V. 47. Hermann *ἀπόνειμον ἐμὸν Ξεῖνον εὖτ' ἠθαῖον ἔλθῃς*.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΜΕΛΙΣΣΩι ΘΗΒΑΙΩι

ΙΠΠΟΙΣ.

ΩιΔΗ Γ.

Strophae.

± ∪ – ⏑ ± ∪ – ⏑ ± ∪ – – ± ∪ – ⏑

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ ⏓

± ∪ ∪ ⏑⏑ ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ – ⏑

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏑

5 ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ – ⏑

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – ⏑

Epodi.

– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ ⏓

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑

± ∪ – ⏑ ± ∪ ⏓

– ± ∪ – ⏑ ± ∪ –

5 – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – ⏑ ± ∪ ⏓

– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∴ ∪ – ⏑ ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ⏑⏑ – ± ∪ ⏓

Inscriptionem soli ε′ζ′ exhibent *Μελ. Θηβ.*, ed. Rom. addit *ἵπποις* secundum scholiastam, qui haec adnotavit: *πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ Ἵπποις διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίππῳ· μόνον δὲ ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι.* In libris promiscue scribi solet *ἅρματι*, *τεθρίππῳ*, *ἵπποις*, veteres grammaticos *ἵπποις* tum demum adscripsisse apparet, ubi neque ipse poeta neque indices victorum (his in Olympiis et Pythiis usi sunt, in ceteris hoc subsidio fere destituti) certaminis genus testabantur: apparet igitur Nem. I in libris non recte *ἵπποις* inscribi.

„In huius carminis (III. IV.) divisione nihil quidquam incertum videtur. Primus quidem strophae versus hiatu non terminatur, nec syllaba anceps et interpunctio ant. α′. str. β′ satis certum praebent finis indicium; sed cum sequenti coniungi non potest, quia dipodias trochaicas quinas acatalecticas nusquam poeta consociavit. Inter-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Στρ.

Εἰ τις ἐνθρῶν ἐντυχήσας ἢ σὺν ἐνδίξοις ἀέθλοις
ἢ σθένει κλυτὸν κετέγει φρεσὶν εὐεπῆ κάρον.
ἔξοις ἐπιμανίας ὀστῶν μεμίχθαι.
Ζεὺς μεγάλοις ὁ ῥέτει φίτροις ἔπονται
ὃ ἐκ σέθεν ἔμολε δὲ μόσσαν ὄλβος ὀπιζόμενον. κλεεννὰς δὲ φρασὶν
οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θαλίαν ὁμιλεῖ.

Ἀντ.

εὐκλέαν δ' ἐφέπων ἕκαστα χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν.
χρὴ δὲ καμάτοις ἀγαναῖς χαρίτεσσιν βαστάσαι.
ἔστι δὲ καὶ θνατὸν ἀέθλων Μελίσσῳ
μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέπει γλυκείαν
ἱππ. ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ στεφάνους. τὰ δὲ καινὰ λέοντος
ἐν βαθυστέρνῳ νάπᾳ κάρυξε Θήβαν

Ἐπ.

ἱππόδρομία κρατέων· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
ἔστι μὰν Κλεωνύμου
δύξαν παλαιὰν ἅρμασιν·
καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλοίτου διέστειχον
αἰῶν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

V. 1. *ἐντυχήσας* libri omnes et sch. — V. 3. *μεμῖχθαι*, legebatur *μεμίχθαι*. — V. 7. post *ἄποινα* distinguit B. secus rell. — *ὑμνῆσαι* Heyne, *ὑμνᾶσαι* libri. — V. 8. *χαρίτεσσιν* Schmid, libri *χαρίτεσσι* vel *χαριτεσι*. V. 9. *ἀέθλων*. Boeckh *ἄθλων*. — V. 11. B *βάσαισι*. — *δεξαμένῳ*, apogr. cod. D *δεξαμένος* vel *δεξάμενος*. — V. 12. *βαθυστέρνῳ* scripsi, et sic schol., vulgo *βαθυστέρνον*. Deinde B et sch. distinguunt *νάπᾳ· κάρυξε* κτλ. — V. 15. *Κλεωνύμου*, ε'ξ' *Κλειωνύμου*. — V. 16. *ἅρμασιν* Hermann, v. *ἅρμασι*. — V. 17. *ματρόθε* Schmid, *ματρόθεν* libri. — *Λαβδακίδαισιν* Boeckh, v. *Λαβδακίδαισι*. — *διέστειχον* Hermann, v. *διέστιχον*. Hartung haec sic conformavit *σύννομοι, πλούτῳ διέσχον καὶ τετραορίᾶν πόνοις*. — V. 18. *κυλινδομέναις*, sch. fort. *κυλινδόμενος*, sed *κυλινδομέναις* testatur sch. ad IV 8. — *ἄλλ' ἄλλοτ'*, B *ἄλλ' ἄλλοι τ'*. — *ἄτρωτοί γε μὰν*, Hartung *ἄτρωτοι γὰρ οὐ*.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

(ΜΕΛΙΣΣΩι ΘΗΒΑΙΩι)

(ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.)

ΩιΔΗ Δ (Γ).

Στρ. α'.

Ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾷ κέλευθος·
(20) *ὦ Μέλισσ' εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις*
ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν·
αἶσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεί
σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται βιότου τέλος. ἄλλοτε δ' ἀλ-
λοῖος οὖρος
πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

Ἀντ. α'.

(25) *τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται*
πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαδεννᾶς τ' ὀρφανοί
ὕβριος· ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται
μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
ἁπλέτου δόξας, ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαις δ'
ἐσχάταισιν

Inscriptionem carminis supplevi, ed. Rom. *τῷ αὐτῷ Μελίσσῳ εἶδος δ'*, quae Callierges addidit: B non exhibet, vacuo tamen spatio relicto.

V. 1. *ἔστι μοι*, ε'ζ' *ἔστι δή μοι*. — *παντᾷ*, legebatur *παντᾶ* (B *πάντᾱ*). Totum versum aliter conformavit Hermann *ἔστι τοί μοι μυρία παντᾶ κέλευθος θεῶν ἕκατι*. — V. 2. *εὐμαχανίαν*, non tantum paraphr., sed etiam schol. videtur *εὐμαχανίας* legisse. — *ἔφανας* ε' ex corr., ceteri *ἔφανες*. — *Ἰσθμίοις ὑμετέρας* solus B (agnoscit paraphr.), om. D cum apographis, hinc ε'ζ' ut hiantem orationem redintegrarent temere post *ἀρετὰς* addunt *εὐφροσύναισι κλυταῖς*. — V. 5. *θνατὸν*, apogr. cod. D *θάνατον*. — *βιότου* Donaldson et Schneidewin, libri non interp. *βίου*, ε'ζ' *τὸ βίου*. — V. 7. *ὦν*, D cum ap. *ὠ*. — V. 8. *πρόξενοι τ'*, Mommsen *καὶ ξένοι τ'* requirit. — V. 11. *ἀνορέαις* BD$\underline{\text{D}}$, *ἀνορέας*

οἴκοθεν στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις·

Ἐπ. α'.

καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν.
ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
χαλκέῳ τ' Ἄρει ἅδον.
ἀλλ' ἁμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν
μάκαιραν ἑστίαν·
νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλᾳ μηνῶν ξόφον χθὼν
ὥτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις

Στρ. β'.

δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινητὴρ δὲ γᾶς Ὀγχηστὸν οἰκέων
καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων,
τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον
ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιάν
εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγειρομένα
χρῶτα λάμπει,
Ἀωσφόρος θαητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

cett. Nescio an hic quoque vocula δὲ ab aliena manu addita et distinguendum sit ἐπέψαυσαν· κατὰ πᾶν τέλος ἀνορέαις ἐσχάταισιν κτλ., ac fortasse schol. v. 18 ita legit: ταῖς δ' ἀρεταῖς αὐτῶν ἀπὸ τῶν Θηβῶν μέχρις Ἡρακλείων στηλῶν τὸ τέλος (scr. τὸ τέλος) διῖκται· οἷον ἄχρι περάτων κατὰ πάντα τρόπον κεκήρυκται αὐτῶν ἡ ἀνδρεία. sed schol. v. 15 tuetur traditam scripturam. — ἐσχάταισιν, DḌ ἐσχατοῖσιν. — V. 13. καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν, malim τῷ μηκέτι, et fortasse praeterea μακροτέρω scribendum, quamquam haec adverbii forma non satis testata. Jacobs μαίνῃ δ' ἔτι μ. σπεύδων ἀρ., Hartung scripsit ὧν μ. μακρότερ' ἦν σπ. ἀρετάν, atque ἄν etiam Rauchenstein requirit, Wiskemann ἀμάχανον ἀκροτέραν σπ. ἀρ., Christ τᾶν οὐκ ἔνι μακρ. — V. 15. χαλκέῳ ε'ζ', χαλκείῳ rell. — τ' B (Schol.), om. rell. — ἅδον, libri ἄδον, ᾄδον, ἄδων, praeter ε'ζ', qui ξαδον. Boeckhium secutus spiritum asperum servavi, poeta ϝάδον scripserat. — V. 18. χειμέριον, Hartung χειμερίων. — ποικίλα Hartung, et schol. quoque, quamvis ποικίλων reppererit, ad terram referendum esse epitheton vidit, libri ποικίλων, Hermann ποικίλον, Rauchenstein ποικίλως, Kayser φοινίων. — ὥτε D cum ap. et ε'ζ', ἅτε B, secundum vett. gramm. praeceptum ὥτε scribendum. — φοινικέοισιν, ε'ζ' φοινικείοισιν. — ἄνθησεν quod Pauwius emendavit, B (ἄνθησε), ἄνθος ceteri libri, Ceporinus ἄνθησαν, quemadmodum Chrysippus in paraphrasi scripsit. — V. 19. ab hoc versu libri Tricliniani α' β' γ' δ', qui Nem. XI 21 deficiunt, rursus incipiunt. — V. 21. πορὼν BD alii πορῶν, atque ita ap. Aeschyl. Prom. 108 Mediceus liber, quemadmodum Pindari libri fere μολῶν exhibent. — V. 24. ἀωσφόρος B Tricl., ἑωσφόρος D c. ap. (Schol.). Neutra forma credo Pindarum usum esse:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφὰν ἔχ' ἐν παίδεσσιν
Ἑλλάνων, ὅσοι Τροίανδ' ἔβαν.

Στρ. γ'.

(55) ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν
θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.
τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει,
εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ
πόντον βέβακεν
(60) ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

Ἀντ. γ'.

προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κεῖνον ἅψαι πυρσὸν ὕμνων
καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον,
ἔρνει Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκώς

obiter inspexit exemplum. Documento est hic locus, eum qui scholia digessit parum sollerter prava pariter atque recta descripsisse, nisi forte ipse haec et alia id genus adiecit. — *μὰν*, D c. ap. *καί*. — *ἀλκὰν*, *ἀλκὴν* D c. ap. et Tricl. Madvig interpungit *ἀλκάν*, *φοίνιον τὰν κτλ.* — V. 36. *μομφὰν ἔχ' ἐν παίδεσσιν Ἑλλάνων* scripsi, in libris est *ἔχει π.* Fugit interpretes *μέμψιν ἔχειν* ambiguum esse, plerumque sane est agentis, itaque Chrysippo auctore explicant: *invidiam facit Graecis* (*ὄνειδος τοῖς Ἕλλησι περιεποίησε*), at verissime paraphrasta, quem hoc loco perito Pindari interprete usum esse apparet, *οὐκ ὀλίγην μέμψιν ἔχει ἐν τοῖς Ἑλλήνων παισὶ τοῖς ἐν Τροίᾳ διαβεβηκόσιν.* Hoc enim dicit poeta: Aiacem, quem Graeci sub Troiae moenibus, quoniam ipse sibi vim attulit, graviter reprehenderunt, Homerus eximiis laudibus ornavit: recte enim idem paraphrasta Homeri praeconium ad Aiacem, non ad Ulixem, quemadmodum Chrysippo visum est, revocat. Prava ista interpretatio inde orta, quod non viderunt Pindarum Homeri nomine Aethiopidis auctorem appellare, itaque Odysseam hic notari existimarunt. Est igitur *μομφὰν ἔχει patientis*, quemadmodum *αἶνον ἔχειν* dici solet; ita Eurip. Heraclid. 974: *πολλὴν ἄρ' ἔξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τάδε*, ubi Nauck perperam *ὑφέξεις* edidit: adde Isaeum or. XI 39: *εἰκότως μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι μέμψιν, εἰ μὴ τἀμαυτοῦ προστίθημι τούτοις, σώζων δὲ τὰ τουτων καὶ πλείω ποιῶν, δικαίως ἂν ἐπαινοίμην.* Sed Pindari verba non sunt vitii immunia, nam neque praesens *ἔχει* convenit, et dativus *παίδεσσιν* nimia ambiguitate laborat, itaque *ἔχ' ἐν* scripsi, nisi forte praestat *τὰν ὀψίᾳ ἐν νυκτὶ τάμεν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφὰν ἔχειν ἐν παισὶν Ἑλλάνων.* Audacter novavit M. Schmidt *ἀλκάν, τίν' ἄψεα ἐν ν ... ἔχεν.* — *Τροίανδ'* scripsi, *Τρώανδ'* D Tricl., *Τρώωνδ'* apogr. D, *Τρῴανδ'* Boeckh. — V. 40. *ἕρπει*, DD *ἕρποι*. Post hoc verbum plene interpungebatur, rectius schol. — V. 44. Schol. videtur legisse *καὶ Μελίσσου παγκρατίῳ*, alii *Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνων ἐπαξίῳ*. Alii vero *ἔρνει· Τελεσιάδα τολμᾷ γὰρ εἰκὼς κτλ.* distinxerunt (et sic paraphrastes), qui fortasse tunc priora ita conformabant *καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον ἔρνει*, i. e. hymnum, qui est *στεφάνωμα ἐπάξιον τῷ ἔρνει* (*στεφάνῳ*) *παγκρατίου*. — V. 45. *Τελεσιάδα*, Tricliniani *β' δ' Τελεσιάδᾳ*.

θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
ἐν πόνῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ, αἰετοῦ ἅτ' ἀναπιτναμένα
ῥόμβον ἴσχει.
χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

Ἐπ. γ'.

οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν·
ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,
συμπεσεῖν δ' ἀκμᾷ βαρύς.
καίτοι πότ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἄπο Καδμειᾶν μορφὰν βραχύς, ψυχὰν δ' ἄκαμπτος,
προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνήρ

— εἰκώς libri omnes, sola ed. Rom. εἰκών. — V. 46. θηρῶν, libri θηρᾶν (sed glossa Tricl. θηρῶν). Hic qqoque, ut alibi, in nostris libris diversarum recensionum lectiones temere coaluerunt; nam infinitivus θηρᾶν tum demum aptus, ubi τολμᾷ verbum in locum nominis τόλμα substitueris: neque vero qui ita scripsit videtur θυμῷ explicandi gratia supplevisse, i. e. εἰκὼς θυμὸν (θυμῷ) ἐρ. λεόντων θηρᾷν ἐν πόνοις, sed distinxisse Τελεσιάδᾳ τολμᾷ γὰρ εἰκὼς κτλ., huc refero schol. 3 ἄλλως· οἰκεῖος ὢν τόλμῃ τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾷ. ubi scribendum puto: (Τελεσιάδου γὰρ) οἰκεῖος ὢν τολμᾷ τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾶν. is igitur interpres fere ut Dissen (*animum frementium leonum consequi*) verba explanavit, perperam; nam θηρᾶν ὄλβον, τἀμήχανα alia dicitur, non item θυμόν. Paraphrasta, qui eandem distinctionem secutus est, quid legerit, incertum, nisi quod θηρῶν repperit, quod satis inepte οἷον οἱ λέοντες ἐν θηρσὶν interpretatur. Qui τόλμᾳ legebant, θηρῶν scripsere, quod scholiastae 4 (καὶ τῇ μὲν τόλμῃ φησὶν αὐτὸν λέοντι θηρεύοντι ἐοικέναι) participium verbi est. Equidem etiamnunc tueor lectionem θηρῶν, quod nomen iungendum est cum v. λεόντων, ut est ap. Eurip. Herc. F. 463 στολήν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σῷ κάρᾳ λέοντος. Epimenides ap. Aelian. Hist. An. XII 7 θῆρα λέοντα. Sane θηρῶν si abesset, nemo desideraret: verbum videtur convenientius esse, sed θηρᾶν omnino alienum. Homines docti alii aliter refinxerunt hunc locum, Meineke εἴκων pro εἰκὼς (εἰκών) suasit, Rauchenstein τόλμᾳ (vel τόλμαν) γὰρ οἷος θυμὸς, M. Schmidt τόλμαν γὰρ εἰκὼς θυμῷ κτλ., sed magis ipsi placet θῦνεν corrigere pro θυμόν, Wiskemann (ἐ)τόλμα γάρ, εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμέτᾳ ἐν θήρᾳ λέοντι, ἐν πόνῳ perperam, Thiersch τολμᾷ γὰρ εἰδὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θήρᾳ λεόντων vel τολμᾶν γὰρ εἰδὼς . . . θηρᾷ coniecit, et θηρᾷ etiam Hermann, Boeckh, Dissen alii probaverunt, item Perthes, sed is praeterea τολμᾷ scripsit, Melissum simul cum Aiace componi ratus, quippe qui audaciam Aiacis, leonum ferociam aemuletur. Kayser τόλμαν ὁμοῖος θυμῷ ἐριβ. θηρῶν ἱμάντος ἐν πόνῳ coll. Nem. VI 36, idem coniecit τόλμαν γὰρ εἰκὼς θυμῷ ἐριβρεμετᾶν θηρῶν πέφανται vel εἰδὼς θηρᾶν. Hartung τολμὰν γὰρ εἰκὼς θυμῷ ἐρ. θήρας λεόντων, Goram τολμᾷ γὰρ ἔργοις. — V. 48. ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι etiam Plut. de poet. aud. c. 4, ἔρδοντα μαυρῶσαι Boeckh. — V. 51. ἀκμᾷ Pauwius, v. αἰχμᾷ. — V. 52. πότ' Tricl., ποτ' rell., siquidem est ποτέ, non ποτί. — V. 53. Καδμειϊᾶν Schmid, Καδμειᾶν BDḊ, Καδμειϊᾶν Tricl. — μορφὰν, μορφῆς apogr. D. Hermann scripsit Θηβᾶν ἄπο μάκεϊ μορφᾶς | μὲν βραχὺς κτλ. — ἄκαμπτος, B

τὰν πυροφόρον Λιβύαν, κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν Ποσει-
δάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

Στρ. δ'.

υἱὸς Ἀλκμήνας· ὃς Οὐλυμπόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ,
ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἀμερώσαις.
νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
ἀμφέπων ναίει, τετίματαί τε πρὸς ἀθανάτων φίλος,
Ἥβαν τ' ὀπυίει,
χρυσέων οἴκων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

Ἀντ. δ'.

(τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν δαῖτα πορσύνοντες ἀστοί
καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν αὔξομεν)
ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
τοὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρεοντὶς υἱούς·
τοῖσιν ἐν δυθμαῖσιν αὐγᾶν φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς
πανύχιζει,
αἰθέρα κνισάεντι λακτίζοισα καπνῷ,

Ἐπ. δ'.

καὶ δεύτερον ἆμαρ ἑτείων τέρμ' ἀέθλων
γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
ἔνθα λευκωθεὶς κάρα
μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ διπλόαν
νίκαν ἀνεφάνατο παίδων τε τρίταν πρόσθεν, κυβερνα-
τῆρος οἰακοστρόφου

ἄκομπος. — V. 54. *ξένων* Tricl., *ξείνων* rell. Deinde Hermann coniecit *ναὸν Ποσειδᾶνός σφ' ἐρέπτοντα σχέθοι*. — V. 56. *βαθυκρήμνου*, Heyne *βαθύκρημνον*. — *θέναρ*, DḌ *θέναι*. — V. 57. *πορθμὸν*, Schmid *πορθμοὺς*, Hecker *πόντον*. — V. 58. *Αἰγιόχῳ* Tricl., *Αἰγιόχῳ διΐ* BDḌḌ. — V. 59. *ὀπυίει* Ceporinus, libri *ὀπύει* vel *ὀπήει*. — V. 62. *νεόδματα*, Mommsen *νεόδμητα*. — V. 64. *Μεγάρα*, B1 *Μέγαρα*, D *Μέγαρά*. — *τέκε οἱ* Mingarelli, libri *οἱ τέκε*. — *Κρεοντὶς*, Schmid *Κρειοντὶς* — *υἱούς, υἱῆς* DḌ. — V. 65. *δυθμαῖσιν* BD, *δυσμαῖσιν* rell. — *φλὸξ ἀνατελλομένα*, Tricl. *φλόξ τις ἀντελ.* — V. 66. *αἰθέρα*, Plut. de primo frig. 10 *ἀέρα*. schol. utroque utitur vocabulo. — *κνισάεντι* Mommsen, libri *κνισάντι*, Ceporinus *κνισᾶντι*, Hermann *κνισσᾶντι*. — *λακτίζοισα*, Hecker *πλακτίζοισα*. — V. 67. *ἑτείων τέρμ' ἀέθλων* Schmid, libri *ἑτείων ἀέθλων τέρμα*. — V. 68. *γίνεται* libri, non *γίγνεται*. — V. 69. *λευκωθεὶς*, Hecker *λευκανθὴς*. — V. 71. *παίδων τε τρίταν* Hermann olim correxit, libri non interpolati *παίδων τρίταν*, Tricl. *παίδων τὴν τρίταν*. Schnitzer *δὲ τρίταν* praeoptat, Mommsen *καὶ παίδων τρίταν* scripsit, postea Hermann *νίκαν ἀν. παίδων καὶ τρίταν* non recte; nam ex tribus victoriis unam Melissus puer reportavit: ita non solum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΦΥΛΑΚΙΔΑι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.

ΩιΔΗ Ε. [Δ.]

Strophae.

± ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪

⏑̈ ∪ – ⏑ ± ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ ⏓

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑

± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –

⏑̈ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ± ∪ – – ± ∪ – ∪

Epodi.

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ –

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓

± ∪ – ± ∪ ∪ ⏓

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ –

⏑̈ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –

± ∪ – ∪ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ –

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏑

Inscriptionem libri novicii exhibent. Antiquitus carmen Phylacidae et Pytheae inscriptum fuit, sed Pytheae nomen Callistratus Aristophanius recte sustulit, vid. schol.: *Καλλίστρατος Φυλακίδᾳ μόνῳ γεγράφθαι φησίν, συμπεριειλῆφθαι δὲ ἔξωθεν τὴν τοῦ Πυθέου νίκην, καθάπερ καὶ ἐν τῇ μετὰ ταύτην τὴν Εὐθυμένους ὄντος αὐτῶν συγγενοῦς.* ubi Pytheae victoria Nemeaea intelligenda est, vid. v. 17. Rursus Hephaestio tuitus est utrumque nomen: *καὶ αὐτὴν* (καὶ adde) *Πυθέᾳ γεγράφθαι.* Ex iis, quae Hephaestio adversus Callistratum disputavit, excerpta sunt haec: *προκατασκευάζοντες ἔνιοι, ὅτι Φυλακίδᾳ μόνῳ γεγράφθαι* (scr. *γέγραπται*). *φασὶ, τὸν Πυθέαν μὴ νενικηκέναι Ἴσθμια, ὥστε Ἰσθμιακὴν οὖσαν τὴν ᾠδὴν μὴ ἀναγεγράφθαι κἀκείνῳ· Νέμεα γὰρ κἀκεῖνος ἐνίκησεν, ὥσπερ ὁ Φυλακίδας· λανθάνει δὲ αὐτοὺς . . ὅτι καὶ ὁ Πυθέας Ἴσθμια ἐνίκησε.* id quod Pindarum testari asserit in alio carmine Isthmio opinor, quod periit, fuitque, si recte conieci, Proteae scriptum (vid. fr. 4). At non fugit hoc Callistratum, sed censuit ille istam Isthmiam victoriam Pytheae, quoniam in hoc carmine non sit commemorata, postmodo esse partam. — Iure autem suo Hephaestio censuit carmen V post c. VI fuisse collocandum, quandoquidem c. VI prius sit scriptum: *ταύτην τὴν ᾠδὴν Ἡφαιστίων μετὰ τὴν ἑξῆς φησὶ γεγράφθαι τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν . . .*

Στρ. α'.

Μᾶτερ Ἀελίου πολυώνυμε Θεία,
σέο ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν
χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·
καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
νᾶες ἐν πόντῳ καὶ ὑφ' ἅρμασιν ἵπποι
διὰ τεάν, ὦ 'νασσα, τιμὰν ὠκυδινάτοις ἐν ἁμίλλαισι θαυ-
μασταὶ πέλονται·

Ἀντ. α'.

ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινόν
κλέος ἔπραξεν, ὅντιν' ἀθρόοι στέφανοι
χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον
εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ·

ἐχρῆν οὖν καὶ προτετάχθαι. id quod etiam grammaticus, qui scholia Vaticana digessit, largitur: τὸ μὲν οὖν πρώτου τετάχθαι (scr. προτετάχθαι) τῆς Μᾶτερ Ἀελίου τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν ὑγιές. οὐκ αἰτιατέον δὲ τοὺς διατάξαντας τὸν Πίνδαρον· οὐ γὰρ κατὰ χρόνον συνέταττον αὐτόν, ἀλλὰ κατὰ τὰ εἴδη. i. e. secundum *genera certaminum* carmina disposuerunt. Sane, poterant vero certe in hac parte temporis rationem habere, ut Hephaestio flagitavit, sed hoc neglexerunt.

Tempus, cui haec oda adscribenda, etiam schol. v. 60 indicavit: καὶ νῦν ἐν Ἄρει] ἤτοι τῷ Περσικῷ πολέμῳ· ἤκμαζε γὰρ κατὰ τὴν τούτων νίκην. ἢ ὅτι μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν προσφάτως γεγενημένην ἐγράφη οὗτος ὁ ἐπίνικος. quae Boeckh non recte interpretatur, ἤκμαζε ad πόλεμον, νίκην ad Phylacidae et Pytheae coronas referens. Scholiasta Pindari aetatem notavit, de qua Diodor. XI 26 τῶν δὲ μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους i. e. Ol. 75, 1; item adsentiunt vitae scriptores ἤκμαζε κατὰ τὰ Περσικὰ (quamquam librarii miris modis turbant). Victoriam autem (κατὰ τὴν τούτων νίκην) dicit de Persis reportatam, usu dicendi singulari, sed aliunde testato.

„Strophae v. 3 hiatu non terminatur, sed ancipiti et interpunctione str. α'. γ'. ant. γ'. At v. 5—7 neque hiatu neque ancipiti utuntur, et consociari facile possunt, suadente adeo apostropho str. β' 6 et rara admodum interpunctione. V. 5 interpunctione finitur ep. α'. β' et v. 6 eadem ep. α'. β', coniungi tamen tum inter se tum cum sequenti possunt." *Boeckh.* Idem postea str. v. 6 et 7 recte in unum iunxit, et fortasse etiam v. 3 et 4 melius copulantur.

V. 1. Ἀελίου libri, Boeckh Ἁλίου. — V. 2. σέο scripsi, libri σέο γ'; schol. non agnoscunt γέ. Pindarus σέο Ϝέκατι scripserat. — V. 5. ὑφ' ἅρμασιν restitui ex sch., vulgo ἐν ἅρμασιν, D om. ἐν. — V. 8. ἔπραξεν, schol. ad v. 2 cum ἐσχήκασιν interpretatur, videtur ἔπραξαν legisse, fort. recte, quamquam sch. v. 9 ἔπραξεν tuctur male ille quidem haec interpretatus. — V. 11. δαίμονας, ed. R δαίμονα, Heyne δαίμονος. — V. 12. ἄλπνιστον, BD ἀνέλπιστον, itaque

Ἐπ. α'.

εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούσῃ.
μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν,
Πυθέᾳ τε παγκρατίου. τὸ δ' ἐμόν
οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γεύεται·
σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς

Στρ. β'.

τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
θεοδότων ἔργων κέλευθον ἀν καθαράν,
μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ
χιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταί
λόγον ἐκέρδαναν, κλέονται δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

Ἀντ. β'.

μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς
Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι.
ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαεννᾶις
Οἰνεΐδαι κρατεροί,

legit et paraphr. et schol., sed idem germanam scripturam servavit: *γράφουσι δὲ ἔνιοι τὸν ἄλπνιστον, τουτέστι τὸν ἥδιστον καὶ προσηνέστατον· ταύτῃ δὲ τῇ γραφῇ καὶ τὰ τῆς ἀντιστρόφου συνάδει.* idque Tricl. restituit; paradosis tuebatur *ἀνέλπιστον*. Pravam hanc lectionem prave interpretatur Gramm. Bekk. An. I 597, 15 (Apost. II 91. Arsen. 56): *ἀνέλπιστον βίον τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόηνται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθά. οὕτω Πίνδαρος.* Totum locum sic conformavit Hartung *δύο δέ τοι ζ. ἄωτα μοῦνα ποιμαίνει βίον ἄλγιστον, εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ εἴ τις κτλ.* — V. 13. *πάσχων*, schol. ad v. 18 haec in artum coegit *εἴ τις εὖ πάσχοι.* — *λόγον ἐσλὸν*, Hecker *λόγῳ ἐσλὸς* coni. — *ἀκούσῃ*, *ἀκούῃ* B. — V. 16. *θνατοῖσι*, Hermann, ut epitriti restituantur, *θνατοῖσιν.* — V. 18. Hartung edidit *κεῖται Νεμέᾳ τε καὶ ἀμφοῖν, Πυθέᾳ δὲ παγκρατίου.* — V. 21. *Χάρισιν* Boeckh, legebatur *χάρισιν.* — *ἔμολον*, paraphr. ita interpretatur, quasi legerit *ἔμολον καί* numero pessumdato. — *υἱοῖς*, Hartung putat schol. legisse *υἱῷ*, Kayser *οἴκῳ.* — V. 23. Hermann transponenda censet *θεοδότων κέλευθον ἔργων.* — V. 24. *ἀοιδᾷ*, fort. *ἀοιδᾶς* vel *ἀοιδᾶν.* — V. 25. *χιρνάμεν*, BD *χιρνάμεναι.* — V. 27. *ἐκέρδαναν* BD schol., *ἐκέρδανον* rell. — *φορμίγγεσσιν* Tricl., BD *φορμίγγεσιν.* — V. 29. post *σεβιζόμενοι* distinxi plene, cum vulgo nulla sit stigme. — V. 30. *ἐν μὲν*, D *τὸν μέν.* — V. 31. *Οἰνεΐδαι* Schmid, *Οἰνεῖδαι* BD, *Οἰνιεῖδαι* Tricl. — *κρατεροί* Tricl., *καρτεροί* BD.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἀντ. γ'.

ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμὶς Διὸς ὄμβρῳ
ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ·
Ζεὺς τά τε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
μέλιτι καὶ τοιᾷδε τιμᾷ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι. μαρ-
νάσθω τις ἔρδων

Ἐπ. γ'.

ἀμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου
ἐκμαθών· οὗτοι τετύφλωται μακρός
μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι
ἐλπίδων, ἔκνισ' ὄπιν.
αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι,
χερσὶ δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον.
λάμβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν,
καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον.

virtute Aeginetarum, quemadmodum paraphr. *τῇ τῶν Αἰγινητῶν ἀρετῇ* exhibet. — V. 50. *ἀναρίθμων*, Hermann olim *συναρίθμων*, postea *ἰσάριθμ' ἀνέρων*, et *ἰσαρίθμων* videtur paraphrastes legisse, iungens *ἐν πολυφθόρῳ φόνῳ ἀνδρῶν ἰσαρίθμων χαλ. Διὸς ὄμβρῳ*. Hartung totum locum sic immutavit *καὶ νῦν ἀρείοις . . . ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμίς, Διὸς ὄμβρῳ ἰσαρίθμων ἀνδρῶν, χαλαζάεντι φόνῳ*. — *φόνῳ*, nescio an poeta *δνόφῳ* scripserit, cf. Isthm. VII 27. — V. 51. *κατάβρεχε*, Aldina *κατέβραχε*, unde Schneidewin *κατάβραχε*. — V. 52. *τά τε καὶ τὰ* Boeckh, libri *τάδε (τὰδε) καὶ τά, ε'ζ' τάδε καὶ τάδε*. — V. 54. *τοιᾷδε τιμᾷ* scripsi, quemadmodum legit paraphrastes et unus scholiasta, ceteri *τοιαίδε τιμαί*, ut libri. Postea Hartung eandem quam ego commendavit lectionem. — V. 58. *ἔκνισ' ὄπιν* Ceporinus, *ἔκνιξ' ὄπιν* B, *ἔκνιζ' ὄπιν* D Tricl., et *ἔκνιξ'* Hermann probavit. Permire Aristarchus legit *ἔκνισ' ὀπὶ*, quod interpretatur *ἔκνισα τῇ φωνῇ οὐδὲ ἐλυπήθην (ἐλύπησα?), ἀλλὰ τοὐναντίον ὕμνησα αὐτούς*. Scholiasta praefert, quod alii legebant (*ἔνιοι*) *ἐλπίδων ἔκνιξ' ὄπιν* (ita enim iungunt verba) schemate Pindarico pro *ἔκνιξαν*. Tentari possunt plura. Hartung scripsit *οὐδ', ὁπόσαι δαπάναι, ἐλπίδων ἐκτὸς ὅπις*, M. Schmidt *οὐδ' ἔπεσον δαπάναι, ἐλπίδων τέκν', εἰσόπιν*, Rauchenstein *ἐλπίδων ἐξέπεσον*. — V. 59. *ἐν γυιοδάμαις*, coniicio *ἐν* (sive *ἐς*) *γυιοδαμᾶν Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι*, quod corrupit Christ *τοῦ γυιοδαμᾶν* scribens, Hartung *ἐν γυιοδάμαις . . . πλαγαῖς* edidit, L. Schmidt iungit *ἐν γυιοδάμαις χερσί*. — V. 60. *Φυλακίδᾳ*, *Φιλακίδαν* D. — *εὐθυπορῆσαι*, ed. R *εὐθυπονῆσαι*. — V. 61. *χερσὶ δεξιὸν νόῳ* (D *νόων*) *ἀντ.*, vulgo interpungunt *χερσὶ δεξιόν, νόῳ ἀντ.*, Boeckh et Hermann *χερσί, δεξιὸν νόῳ ἀντ.* Fortasse: *χερσὶ δεξιόν τε νόῳ ἀντίπαλον*. — V. 63. *νέον* B, *νόον* D, *νόῳ* Tricl.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΦΥΛΑΚΙΔΑι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

(ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.)

Strophae.

– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –

± ∪ – ⏑ ± ∪ – – ± ∪ ∪ ⏓

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – –

± ∪ ⏑ ∪ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓

5 – ± ∪ – – ± ∪ ⏓

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ ⏓

⏑̇ ∪ – ⏑ ± ∪ – – ⏑̇ ∪ –

– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏓

– ± ∪ – – ± ∪ – ⏑

Epodi.

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ – –

5 ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –

– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏓

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ – ± ∪ – – ± ∪ ⏓

Inscriptionem om. BD (in D hoc carmen cum praegresso coaluit), *Φυλακίδᾳ, Πυθέᾳ, Εὐθυμένει μάτρωϊ* recc. (nonnulli praeterea *Ἴσθμια* addunt). Correxit Boeckh, *παγκρατίῳ* addens, recte, vid. v. 60: nam quod et quae praecedunt et quae subsequuntur carmina pancratiastis scripta sunt, non satis firmum argumentum est, siquidem etiam alibi et in Olympiis et in Nemeaeis promiscue varia certaminum genera comprehenduntur, quod utrum de industria factum sit, an librariorum socordia, ambigo.

„In inscriptione delevi verba *Πυθέᾳ, Εὐθυμένει μάτρωϊ* cum

Στρ. α'.

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου
δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων
κίρναμεν Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νεμέᾳ μὲν
πρῶτον, ὦ Ζεῦ,
τίν γ' ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
νῦν αὖ τίν, Ἰσθμοῦ δέσποτα,
Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κάτα
σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

Ἀντ. α'.

εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρείς
καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς,

Heynio: nam Phylacidas celebratur de industria, Pytheae et Euthymenis ut cognatorum tantum mentio fit honorifica. De meo autem addidi παγκρατίῳ, quo Phylacidas vicerat. Heynius inscripsit ἐν παισί, quippe quod carmen hoc ante praecedens esse editum necesse sit: nam Isthm. V una tantum memoratur Isthmiaca victoria; itaque Isthm. IV debebat altera esse, ubi v. 19 duae appellantur. Cf. Schol. ad IV ed. nostr. Iam vero Isthm. IV extr. Pytheas Phylacidae frater natu maior huius magister dici videtur; itaque utramque victoriam puerum Phylacidam nactum esse putes. Sed hoc tamen incertum. Multis enim ante annis a fratre natu maiori edoctus artem esse poterat, neque usquam puer Phylacidas vicisse dicitur. Itaque neque Isthm. IV neque Isthm. V addidi ἐν παισίν." *Boeckh.* In priore ed. idem coniunxit str. v. 3 et 4 in unum, epod. v. 4 in binos divisit.

V. 2. κρατῆρα libri et schol. etiam ad Isth. V 1, Hermann κρητῆρα. — Μοισαίων Heyne, libri Μοισέων, idem etiam Μοισαῖον coniecit, sed illud tuetur sch. — V. 3. κίρναμεν libri (schol.), Heyne κιρνάμεν, et κιρνάμεναι sch. Isthm. V 1. — εὐάθλου, Mommsen εὐαέθλου. — V. 4. τίν γ' Pauwius, vulgo τίν, quod Ahrens defendit, Schmid τεΐν. — V. 5. νῦν αὖ τίν, Ἰσθμοῦ δέσποτα, Νηρ. scripsi, libri νῦν αὖτ' (αὖ τ', δ' αὖτις) ἐν Ἰσθμοῦ δεσπότᾳ (B δεσπότᾱ, δ' ε' ζ' δεσπότα, sed D δέσποτα) atque ita sch. Isth. V, sed par. h. l. ἐν Ἰσθμῷ, quemadmodum Ceporinus correxit, Boeckh νῦν αὖτις Ἰσθμοῦ δεσπότα (Hermann αὖτε Ἰσθ., Hartung αὖτε δ' Ἰσθ., Schnitzer αὖτι). — V. 6. Νηρεΐδεσσι Tricl., Νηρηΐδ. B. — V. 8. πορσαίνοντας BD, προσαίνοντας Tricl., Hartung πορσύνοντας. — κάτα σπένδειν Boeckh, libri κατα | σπένδειν (D σπεύδειν, ε' ζ' σπένδοιεν), vulgo κατασπένδειν. Schol. ambigit utrum sit κατὰ τὴν Αἰγίνην σπένδειν an κατασπένδειν τ. Αἰγ. Est autem κάτα cum verbo σπένδειν iungendum, sed versus clausula diremtum, ut Ol. I 57. Anastrophen praepositionis quae versu extremo est veterum grammaticorum praecepta suadent, vid. Schol. II. E 283, Joh. Alex. 27, 20. Nisi forte Pindarus scripsit Αἰγίνας κάτα σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαίς accusativis aeolicis usus, cf. infra v. 12 et 17 et ad Pyth. II 21. — V. 11. θεοδμάτους, Mommsen θεοδμήτους.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρει ἴσον
Φλέγραισιν εὑρὼν Ἀλκυονῆ σφετέρας οὐ φείσατο
χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

Ἀντ. β΄.

Ἡρακλέης. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων
ἐς πλόον * * κύρησεν δαινυμένων.
τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταρέαις
σπονδαῖσιν ἄρξαι
καρτεραίχμαν Ἀμφιτρυωνιάδαν,
ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών,
ὁ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· Εἴ ποτ' ἐμᾶν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
θυμῷ θέλων ἀρᾶν ἄκουσας,

Ἐπ. β΄.

νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις

V. 32. *τὸν* om. D. — *ἴσον*, BD *ἶσον*. — V. 33. *Ἀλκυονῆ σφετέρας οὐ* scripsi, praeeunte Heynio et sic paraphr. legit, v. *Ἀλκυονῆ, σφετέρας δ' οὐ*. Possis tamen librorum scripturam tueri loco simillimo Nem. IV 25, ubi item Telamoni primae, Herculi secundae partes tribuuntur. — V. 36. *ἐς πλόον * * κύρησεν δαινυμένων*, B *ἐς πλόον, κήρυσσε δαινυμένων*, D *ἐς πλόον κύρησε δανυμένων*, Tricl. *ἐς πλόον κύρησε πάντων δαινυμένων*: apparet *πάντων* a Triclinio ad versum redintegrandum insertum esse, ego lacunam ante *κύρησε(ν)* notavi, nisi forte *κύρησε* interpretamentum est alius vocabuli, velut *τόσσε* (*ἔτοσσε*). Sub dio epulatos esse indicio est aquila visa Telamoni, itaque suspicor aut loci alicuius aut solemnitatis mentionem factam esse: nomen hoc delitescit in corruptela *ΑΝΕΤΡΕΙΝ*, quam in paraphrasi deprehendimus: *καὶ τὸν Αἰακοῦ παῖδα τὸν Τελαμῶνα εἰς τοῦτον τὸν πλοῦν καὶ ταύτην τὴν συμμαχίαν* (*καλῶν*) *ἔτυχεν ἀνευρεῖν εὐωχούμενον τὸν Τελαμῶνα*. Paraphrastam *δαινύμενον* pro *δαινυμένων* legisse manifestum, neque vero haec scriptura librorum lectioni praeferenda videtur. Tricliniano supplemento fidem habentes Heyne *κάρυξε*, Hermann *κάρυσσε* scripserunt, contra Pauwius *κήρυξεν* (*ἀστῶν*) *δαινυμένων*, Mommsen *ἐς πλόον* (*τοῦτον*) *κύρησεν δαιν.*, Wiskemann *κύρησεν ἀντῶν δαινυμένου*, Christ *ἐς πλόον ξυνὸν κύρ. δαινύμενον*. — V. 37. *σπονδαῖσιν*, D *σπουδαῖσιν*. — V. 38. *καρτεραίχμαν*, D *κρατερ.* — *Ἀμφιτρυωνιάδαν*, B *Ἀμφιτρυωνίδαν*. — V. 39. *ἄνδωκε δ'*, malim *ἄνδωκέ τ'*. — V. 41. *ἀνατείναις* Boeckh, *ἀντείνας* libri (*β΄ε΄ζ΄ ἀντιτείνας*). — V. 42. *τοιοῦτον ἔπος* Heyne, itaque paraphr. legit, BD *τοιοῦτόν τι ἔπος*, Triclin. *τοιοῦτόν τ' ἔπος*, Pauw *τοιοῦτόν γ' ἔπος*. Pindarus scripsit *τοιοῦτον Ϝέπος*, estque de vitio suspectus similis locus Ol. VI 16 *εἶπεν . . τοιοῦτόν τι ἔπος*. Frustra Kayser *τοιοῦτον λόγον* vel *τοιὸν τοι ἔπος*, Hartung *τοιοῦτον ἐξανύσας ἔπος*, Rauchenstein *αὔδασέ που τοιόνδ' ἔπος*. — *ἐμᾶν . . . ἀρᾶν ἄκουσας* scripsi, quam emendationem occupavit Mommsen, libri *ἐμὰν . . . ἀρὰν ἀκ.*, sed paraphr. *εἴποτε τῶν ἐμῶν εὐχῶν . . κατήκουσας*. — V. 43. *θυμῷ*, D *θυμὸν*. — *θέλων*, Boeckh *ἐθέλων*. — V. 44. *θεσπεσίαις* Ceporinus, atque ita legit par.,

λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι·
τὸν μὲν ἄρρηκτον φυάν, ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περι-
πλανᾶται
θηρός, ὃν πάμπρωτου ἀέθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ·
θυμὸς δ' ἐπέσθω. ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεός
ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἀδεῖα δ' ἔνδον νιν ἔκνιξεν
χάρις,

Στρ. γ'.

εἶπέν τε φωνήσαις ἅτε μάντις ἀνήρ·
Ἔσσεταί τοι παῖς, ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
καί νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν Αἴαντα,
λαῶν
ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνυαλίου.
ὣς ἆρα εἰπὼν αὐτίκα
ἔζετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ' ἀρετάς
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει τε· τὸν Ἀργείων τρόπον

libri θεσπεσίαν. — V. 46. ἀνδρὶ τῷδε ξεῖνον ἀμὸν Tricl., sed B ἀνδρὶ τοῖδε ξεῖνον ἀμὸν, D ἀνδρὶ τόνδε κεῖνον ἀμόν. Scholiastam ἀνδρὶ τῷ καὶ ξεῖνον ἀ. μ. τ. legisse censet Mommsen, sed ille, cum scripsit: τὸ τελέσαι κατὰ κοινοῦ· τελέσαι τῷ (Boeckh τῷδε) παῖδα, καὶ λίσσομαί σε τὸν ἐμον φίλον Τελαμῶνα εὐτυχῆ τελέσαι, hariolatur. Scribendum puto: λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας ἄνδρα τόνδε ξεῖνον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι. ut τελέσαι idem sit, quod vulgo ἐκποιεῖσθαι vel παιδοποιεῖν dici solet, μοιρίδιον adverbiascit i.e. κατὰ μοῖραν. Antea tentavi: λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας ἀνδρὶ τῷδε ξυνόδαμον μοιρίδιον τελέσαι, ut ξυνόδαμος fere idem sit, quod ξυνὸν γόνον, ut Ol. IX 46 ὁμόδαμον κτισσάσθαν λίθινον γόνον. Hartung ἀνδρὶ τῷδ', ὃν ξεῖνον ἴκον scripsit, Rauchenstein ξεινοτίμῳ, Heyne ἀνδρὶ τῷδε ξείνῳ ἀμῷ perperam, Wiskemann parum prospero successu λίσσομαι παῖδα θρασύν, ἐξ Ἐριβοίας ἀνδρὶ τῷδε, ξείνῳ ἀμῷ, μοιρίδιον, τελέσαι τὴν (τὰν) μὲν κτλ. Schnitzer ξείνιόν μου vel ξένιον ἀμόν, prius etiam Metzger commendavit. — V. 47. τὸν μὲν, Hartung τὼς μὲν, Rauchenstein τὸν θές, Metzger τὰν μὲν. — τόδε δέρμα, ε'ζ' τὸ δέρμα, Pauw τόδε δέρμ', ὅ. — με νῦν Stephanus, libri μίμνοι (ε'ζ' μίμνον, δ' μένει). — V. 48. ἀέθλων libri, Boeckh ἄθλων. — V. 50. νιν Boeckh, libri μιν. — V. 51. φωνήσαις libri, Heyne φωνάσαις. — V. 53. κέκλεν Philippus Melanchthon, nisi κέκλε' malis (cf. Hesych. κέκλεο· κάλεσον et κέκλον· κάλεσον), libri κέκλετ', quod scholiasta auctore interpretantur κέκλετο, quod non ferendum. Prava hac interpretatione usus Hartung locum interpolavit κέκλετ' ἐπώνυμον .... Ἐνυαλίου, θεός· ὣς ἄρ' εἰπὼν κτλ. Sed fort. Pindarus activa forma usus κέκλετε *vocate* dixit. — V. 55. ἆρα Boeckh, libri ἄρα. — V. 56. ἀναγήσασθ' Mingarelli, ἀγήσασθ' libri. — ἀρετάς ed. Rom., libri ἀρετᾶς. — V. 57. γὰρ, Schmid γάρ τ'. — ὦ BD Schol., om. Tricl.

εἰρήσεται παῦρ' ἐν βραχίστοις.

Ἀντ. γ'.

ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
τρεῖς, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,
ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μάτρως. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἵαν
μοῖραν ὕμνων.

V. 59. παῦρ' ἐν βραχίστοις scripsi, D πα κ' εν βρ. et sic vel πᾴ κ' Tricl., που κέν B. Aptius παῦρα, ut poeta dicat se ex larga laudum materia pauca paucis comprehendere velle, quam quod olim suasi πᾶν vel πάντ', in quod etiam Schneidewin se incidisse narrat: neque τᾰ́κρα vel πυκνά́, quae fortasse aliquis ex librorum lectione eruat, admittenda. Heyne, ut importunam particulam κε removeret, που κᾰ́ν (i. e. καὶ ἐν) scripsit, Dissen πως, Wiskemann δ' ὤν, Mommsen corrigit πᾴ δ', auctore scholiasta post τὸν Ἀργείων τρόπον interpungens, ut novum enuntiatum εἰρήσεταί πᾴ δ' ἐν βραχίστοις subiungatur: at male dirimuntur, quae arcta necessitate vincta sunt, neque omnino aptum κώμων ταμίας τὸν Ἀργείων τρόπον. Sed mihi quoque verborum distinctio laborare visa est; conieci, Pindarum una verborum comprehensione usum scripsisse: Φυλακίδᾳ δ' ἦλθον γάρ, ὦ Μοῖσα, ταμίας Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει τε, τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεται παῦρ' ἐν βραχίστοις, h. e. ἀλλὰ (κώμων ταμίας γὰρ ἦλθον) εἰρήσεται παῦρ' ἐν βραχίστοις. Atque ita etiam correpta praeter solitum syllaba v. 57 evanescit. Hartung versus numero corrupto scripsit Φυλ. γὰρ ἦλθον ὡς Μοισᾶν ταμίας .... Εὐθυμένει τε, τὸν Ἀ. τρόπον εἰρήσεται ἔπεσιν βρ. — V. 61. τρεῖς, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας, sic distinxi, cum vulgo τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ iungant. Tres omnino victorias rettulerunt, unam Isthmian, quae haec ipsa Phylacidae est, duas Nemeaeas, quarum altera Euthymenis, altera Pytheae est, et ad hanc tertiam pertinet carmen Nem. V. Scholiastae adnotatio procul habenda: συλληπτικῶς εἶπε τὸ χωρὶς ἑκατέρῳ συμβεβηκός· ὁ μὲν γὰρ Φυλακίδας Ἴσθμια δὶς νικᾷ καὶ Νέμεα ἅπαξ, ὁ δὲ Πυθέας Νέμεα· ὃν δὴ μήτρωα καλεῖ τούτου. ubi apparet *Euthymenis* nomen oblitteratum esse: atque huius quoque victoriarum ratio erat habenda, cf. Schol. Isthm. V (IV) argum. extr. Videtur igitur scribendum ὁ δὲ Πυθέας Νέμεα (καὶ Ἴσθμια, καὶ Εὐθυμένης ὁμοίως Νέμεα), ὃν δὴ μήτρωα καλεῖ τούτων. Recenset igitur schol. tres Isthmias, totidemque Nemeaeas victorias, poteratque Pytheae Isthmiam victoriam adscribere, vid. Schol. Isthm. V (IV) arg., sed graviter errat, quod etiam coronas posthac partas, velut alteram Phylacidae Isthmiam victoriam, enumerat, quas poeta in hoc quidem carmine non potuit respicere. Quod si quis in Pindaro traditam verborum distinctionem tueri velit, ut poeta non tres, sed plures victorias commemoraverit, mendo laborat τὰς δ', et aut τὰν δ' aut τὰ δ' (τὼ δ' fortasse aliquis malit) scribendum; nam numerus plane erat notandus. Tunc igitur Euthymenes in Isthmo bis vicisse censendus, nam Pytheae Isthmia corona posthac parta. — V. 62. μάτρως· ἀνὰ δ' E. Schmid, libri μάτρωες· ἀν δ'. neque aliter paraphr., ineptiens, cum pluralem pro singulari μάτρως dictum esse censet, neque numeri legem curans. Respicit huc Aristophanes ap. Miller Misc. 431 Πίνδαρος δὲ τοὺς γονέας τῆς μητρὸς μήτρωας ἔφη, Στησίχορος δὲ τοὺς τοῦ πατρὸς πάτρωας. neque tamen inde colligendum, hunc quoque manifesto librorum mendo deceptum esse, quandoquidem etiam in Stesichori versu (fr. 17) singularis πάτρως extat. — οἵαν, Hartung ὅσσων. Ego aliquando conieci ἑκ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗι ΘΗΒΑΙΩι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.

ΩιΔΗ Ζ [5].

Strophae.

˘ ˘ ± ˘ ˘ – ˘ – ˘ – ˘̄

˘̄ ± ˘ ˘ – ˘ – ˘ ± ˘ – Λ ± ˘ ˘̲

– ± ˘ – ˘̄ ± ˘ ˘ – ˘ – –

– ± ˘ ˘ – ˘ – ˘ – ˘̄

5 ± – – ˘ ˘ – ˘ – – ± ˘ ˘ – ˘ – ˘̄ ± ˘ – ˘ ˘ – – ± ˘ – ˘ ˘̲

Epodi.

± ˘ – ˘ ˘ – ˘ – ˘ – ˘ ˘̲

– ± ˘ ˘ – ˘ – ± ˘ ˘ – ˘

– ± ˘ ˘ – ˘ –

˘ ˘ ± ˘ ˘ – ˘ – ˘ – ˘̄

5 ± ˘̄ – ˘ ˘ – ˘ – ˘̄ ± ˘ ˘ – ˘ ˘̲

˘̄ ± ˘ ˘ – ˘̲

– ± ˘ ˘ – ± ˘ – ˘ ˘ ˘̲

Inscriptionem tantum Tricliniani libri exhibent, om. BD$\delta'\delta'$, in D et δ' carmen hoc cum praecedente coniunctum. — *Στρεψιάδη* et alia id genus non sunt addubitanda, in titulis enim carminum vulgares fere formae adhibentur.

„Strophae v. 3 cum tantum interpunctione terminetur ant. α'. β'. γ' coniungi cum seq. potest:

– ± ˘ – ˘̲ ± ˘ ˘ – ˘ – ± – ± ˘ ˘ – ˘ – ˘ – ˘̄

Similiter epodi v. 3 et 4 consociare queas hunc in modum:

– ± ˘ ˘ – ˘ ± ˘ ˘ – ˘ ˘ – ˘ – ˘ – ˘̄

aut:

– ± ˘ ˘ – ˘ ± ˘ ˘ – ˘ ˘ – ˘ – ˘ – ˘̄

sed respuere analogia carminis videtur. Itaque dividere volui, licet una tantum nixus interpunctione ep. β'.“ *Boeckh.* Epodi versum 6, qui vulgo hunc numerum ± ˘ ˘ – ± ˘ prae se ferebat, correxi facili omnibus locis adhibita medela.

Στρ. α'.

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεόν
εὔφρανας; ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
ἄντειλας Διόνυσον, ἢ χρυσῷ μεσονύκτιον νίφοντα δεξαμένα τὸν φέρτατον θεῶν,

Ἀντ. α'.

ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
(σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;
ἤτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;
ἤτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἄδραστον ἐξ
ἁλαλᾶς ἀμπέμψας ὀρφανόν

Ἐπ. α'.

μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;
ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν οὔνεκεν ὀρθῷ
ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων, ἕλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι, μαντεύμασι Πυθίοις;
ἀλλ' ἃ παλαιὰ γάρ
εὖδει χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

Στρ. β'.

ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον

V. 3. ἦ ῥα Ceporinus, libri ἦρα vel ἦ ῥὰ. — V. 7. Ἡρακλείοις, paraphr. ταῖς θείοις γοναῖς. — V. 8. ἤτ i. e. ἤτοι scripsi et similiter v. 9, libri ἢ ὅτ' utroque loco, Hartung ἢ ῥ' scripsit, Mommsen ἢ' deleto ὅτ', et similiter v. 10 ἢ' ὅτε, quod omnino improbandum. — πυκναῖς Τειρεσίαο Heyne, libri Τειρεσίαο (ed. Rom. Τειρεσία) πυκιναῖς. Dativus quamvis per se commodus sit, nec variata displiceat structura, tamen possis suspicari hic quoque Aeolicos accusativos πυκναὶς βουλαὶς delitescere. — V. 10. καρτερᾶς B, κρατερᾶς D Tricl. — ἄμπεμψας D, ἄνπεμψας B Tricl., paraphr. ut videtur ἄππεμψας. — V. 11. ἑτάρων ἐς Schmid, libri ἑταίρων εἰς. — V. 12. οὔνεκεν cum Thierschio scripsi, Mommsen οὔνεκεν, BD οὔνεκ', Tricl. οὔνεκα ὀρθῷ, ἀνίκ' ἄρ' Heyne, ἀνίκ' ἀν' Hartung, ac paraphr. quoque, qui ἢ ὅτε interpretatur, ἀνίκα legisse videtur. — V. 15. Αἰγεῖδαι B, αἰδεῖσθαι D Tricl. Praeter Αἰγεῖδαι schol. etiam aliam scripturam testatur ἔνιοι δὲ Ἀργεῖδαι γράφουσι διὰ τὸ Ἀργείαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, τοῦ ἀπογόνου τῶν Ἡρακλειδῶν, quod futile est commentum. — Πυθίοις Tricl., Πυθίοισι BD. — V. 16. ἀλλ' ἃ παλαιὰ γὰρ scripsi paenultima vocis παλαιὰ correpta, legebatur ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ, schol. Hom. Il. Ξ 276 ex Pindaro affert παλαιὰ μὲν εὖδει χάρις. De numero huius versus vide ad v. 33 et 50.

κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ξυγέν.
κώμαζ' ἔπειτεν ἁδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
καὶ Στερψιάδᾳ· φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
νίκαν παγκρατίου· σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορφάεις
ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἰσχίων
φυᾶς.

Ἀντ. β'.

φλέγεται δὲ ἰοπλόκοισι Μοίσαις,
μάτρωΐ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξεν,
τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
ἴστω γὰρ σαφές, ὅστις ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλαζαν αἵματος
πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται,

Ἐπ. β'.

λοιγὸν ἀντιφέρων ἐναντίῳ στρατῷ,

V. 19. *ξυγέν*, B *ξενγέν*. — V. 20. *ἔπειτεν* Pauwius, *ἔπειτ' ἐν* BD cum apogr., *ἔπειτ' ἄρ' ε'ζ'*. Etiam schol. prava scriptura deceptus dicit aut *ἐν* aut *σὺν* redundare; quod idem schol. interpretatur *κώμαζε καὶ σὺ κλέαρχε*, scribendum est *καὶ συγχόρευε*. — V. 22. *μορφάεις* Ceporinus, B *μορφάεσσ'*, D *μορφάεσ'*, apogr. D *μορφάεσσ'*, *ε'ζ' μορφόεσσ'*. Corruptelae ansam dedit *μορφάες* ex antiqua scriptura residuum (cf. Cramer An. Ox. II 174: *Δωριεῖς ἄνευ τοῦ ι προφέρουσιν αὐτά, οἷον ἀστερόες, αἱματόες*, quibus addit Choerob. 132 *χαρίες* et *τιμῆες*, apud Epicharmum scribitur *τηνεῖ δὲ χαρίεις τ' εἰμὶ καὶ ποιῶ πολὺν γέλωτα*, sed fortasse *χαρίης* legendum, quam formam testatur Apoll. de adv. 573: in Et. Gud. non solum *χαρίης* Doridis esse dicitur, sed etiam *ἀστερόης* et *αἱματόης* adhibentur), sed mirum accidit, hoc criticos propagavisse vocali littera subsequente: nam *ἄγει τ' ἀρετὰν* (*ε'ζ' ἀρετά*) libri, itaque schol., qui *φέρει* interpretatur: at parum aptum hoc vocabulum, suspicor poetam scripsisse *λιλεῖ τ' ἀρετᾶν*, cf. Hesych. *λιλεῖ· φθονεῖ* (Hecker *ποθεῖ* corrigit), *ἐπιθυμεῖ*, quod Hecker non recte voluit Philodemo Anth. Pal. V 120 reddere. Diversam verbi speciem *λιλάω* testatur Schol. Hom. Il. *O* 317. — *αἰσχίων* scripsi, *αἴσχιον* B, *αἴσχθιον* D c. ap., *αἰσχίω ε'ζ'*, quod Thiersch coniecit, Bothe *αἰσχίονα*. — V. 23. *δὲ ἰοπλόκοισι* scripsi, libri *δ' ἰοπλοκάμοισι*, unde vulgo ex Schmidii coni. *δ' ἰοβοστρύχοισι*. — V. 24. *μάτρωΐ ε'ζ'*, *μάτρῳ* BD c. ap. — V. 25. *Ἄρης* B et schol., *ἄρ'* D c. ap., *ἄρ ε'ζ'*. — V. 26. *τιμὰ*, schol. legit etiam *τιμᾷ*. Fortasse alii *τιμαὶ* legebant schemate Pindarico usi. — V. 27. *ὅστις* Bε'ζ', *ὅτις* rell. — *ἐν ταύτᾳ* libri, *ἐνταῦθα* Steph. Schol. in hunc modum supplendum et corrigendum: *ἐν τῇ τοῦ πολέμου νεφέλῃ* (*χάλαζαν αἵματος*), *φησὶ δὲ τὴν βλαβερὰν τῆς μάχης φθοράν* (vulgo dativi leguntur). — *πρὸ* Schmid, libri *πρὸς*. — V. 28. *λοιγὸν ἀντιφέρων* dubitanter scripsi, similiter Thiersch *ἄντα φέρων*, libri *λοιγὸν ἀμύνων*. Cf. Damageti epigr. Anth. VII 438 *λυγρὸν ἐπ' Αἰτωλοῖς ἀντιφέρων πόλεμον*, ac scholiasta *ἐναντίον φέρων ὄλεθρον* interpretatur. Hermann *ἀντιτίνων*, Woelfflin *ἀντιπνέων*, ego olim *ἀντανύων*, Kayser *λοιγὸν αἰπὺν ἐν. στ. φέρων*, Mommsen *ἀμπεπαλὼν* vel *αὖτε φέρων*, Hartung totum locum ita conformavit *ὅστις ἐν τ. ν. χα-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
δαίμων δ' ἄϊσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν· ὅ
τοι πτερόεις ἔρριψε Πάγασος
Ἐπ. γ'.
δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμούς
ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός. τὸ δὲ παρ δίκαν
γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
ἄμμι δ', ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ θάλλων, πόρε, Λοξία,
τεαῖσιν ἁμίλλαις
εὐανθέα καὶ Πυθόϊ στέφανον.

V. 41. ἔπειμι B et schol., ἐπεί μιν D c. ap., ἔπεισι ε'ζ'. — V. 42. ὁμῶς Bε'ζ' Schol., ὅμως rell. — V. 43. ἄϊσος Benedictus, et sic unus sch. legit, alter et libri ἄϊστος. — V. 44. ὅ τοι B (schol.), ut Schneidewin coniecit, ὅ τι rell., ὅ τε ed. Rom. — V. 45. ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ, D c. ap. ἐθέλοντες οὐρανούς. — V. 50. τεαῖσιν, Heyne σαῖσιν, Mingarelli σαῖς ἐν. — ἁμίλλαις scripsi, libri ἁμίλλαισιν. — V. 51. εὐανθέα, D c. ap. ἐνανθέα. — Πυθόϊ Schmid, cf. Gramm. in Bekk An. III 1202, vulgo Πυθοῖ, Hermann Πύθιον.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ.

ΚΛΕΑΝΔΡΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

(ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι).

ΩιΔΗ Η [Ζ].

Strophae.

ʊ ± ⏑ ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏑ ʊ ± ʊ ⏒ ± ʊ ⏑ ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏓

± ʊ ⏑ ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏑ ± ʊ ⏑ ʊ ◌̆◌̆ ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏑ ʊ ⏓

± ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏑ ʊ ⏑ ± ʊ ⏑ ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏓

ʊ ± ⏑ ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏑ ± ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏑ ± ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏑

5 ± ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏑ ± ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏑

± ⏒ ⏑ ʊ ʊ ⏑ ʊ ⏒ ± ʊ ⏑ ⏒

± ⏒ ⏑ ʊ ʊ ⏑ ʊ ⏑ ± Λ ◠ ⏓

± ʊ ⏑ ʊ ◌̆◌̆ ʊ ⏑ ʊ ± ʊ ʊ ⏑ ʊ ⏑ ± ʊ ⏓

◌̆◌̆ ʊ ⏑ ⏑ ◌̆◌̆ ʊ ⏑ ◌̆◌̆ ʊ ⏓

10 ʊ ± ⏑ ʊ ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏓

⏒ ± ʊ ⏑ ʊ ⏑ ◌̆◌̆ ʊ ⏑ ± ʊ ⏑ ʊ ʊ ⏓

Inscriptioni, quam om. BD, *παγκρατίῳ* adiecit Heyne.

V. 1 et 2 quemadmodum iam olim in ed. 1, coniunxi in unum, corrigens str. 3 et 5, quae solae huic discriptioni adversantur; Boeckh binos versiculos discripsit, quem secutus sum in ed. 2 et 3, cuius obsequii me dudum poenituit. Versus, quemadmodum exhibeo simillimus est Alcaico, quo Lesbius poeta in Dichostasiasticis Fr. 15 et alibi usus est:

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χάλκῳ· παῖσα δ' Ἄρῃ κεκόσμηται στέγα.

nisi quod Pindarus iambicum colon non clausulae vicem subiunxit, sed logaeoedicis colis interseruit; nec dispar v. 2 huius strophae, nisi quod trochaicum colon medium obtinet locum. Semel v. 56 iambici coli arsis soluta est in nomine proprio *Ἑλέναν*, quod non magis offensioni est, quam logaoedici coli arsis novissima ter soluta v. str. 3. 4. 5, quibus locis, ne quis erret, non trisemos arsis ⏑‿ soluta est, id quod artis legi adversatur, sed disemos adiecto inani tempore ad numerum redintegrandum. — Item loco periodi amplioris v. 4. 5. 6, quam Boeckh in hoc carmine segregandam censuit, tres versus singulares discripsi, quemadmodum in ed. 1, ita ut strophae undenis, non denis versibus

Στρ. α'.

Κλεάνδρῳ τις ἁλικίᾳ τι λύτρον εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων
πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου παρὰ πρόθυρον ἰὼν ἀνεγειρέτω
κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα καὶ Νεμέᾳ, 5
ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε, τῷ καὶ ἐγώ, καίπερ ἀχνύμενος

constent. — V. 7 silentii notam Λ adieci, ita hiatus str. 6 *ἀοιδαὶ ἔλιπον* satis habet excusationis, ac fortasse etiam str. 5 librorum lectio *συναλέγειν* servari poterit. Subiecta est colo logaoedico catalecto dipodia trochaica, quemadmodum v. 6, altera quidem arsi soluta. Atque hiatus insolentiam *ἀοιδαὶ ἔλιπον* v. 62 credo etiam veteres grammaticos animadvertisse, huc enim refero adnotationem scholiastae, quae huic versui adscripta fuit, sed alieno loco inserta et vitiata (ediderunt haec supplementa scholiorum T. Mommsen Zeitschr. f. Alterth. 1848 n. 17 et Iul. Resler Vratislaviae): *ταῦτα δὲ ἐπὶ τὴν ἐξῆς νενικηκυῖαν ἀναμπέμπει*, ubi corrigendum *ἐπὶ τὴν ἔξω νενευκυῖαν*, de cuius notae usu in Lyricorum libris haec habet Hephaest. p. 134: *καὶ ἡ μὲν διπλῆ ἡ ἔξω βλέπουσα παρὰ μὲν τοῖς Κωμικοῖς καὶ τοῖς Τραγικοῖς ἔστι πολλή· παρὰ δὲ τοῖς Λυρικοῖς σπανία· παρὰ Ἀλκμᾶνι γοῦν εὑρίσκεται· γράψας γάρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ἆσμα, τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἑπτάστροφον, τὸ δὲ ἥμισυ ἑτέρου. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἑπτὰ στροφαῖς ταῖς ἑτέραις τίθεται. Ἡ δὲ διπλῆ σημαίνει τὸ μεταβολικῶς τὸ ἆσμα γεγράφθαι.* unde in ed. 2 suspicatus sum, grammaticos existimasse, hoc Pindari carmen ex inaequalibus strophis compositum esse.[1]) Verum notarum usus admodum varius: nescimus, quo pacto grammatici in Pindaro his usi sint; numeri autem huius carminis quamvis habeant peculiaria quaedam, non tamen tam incerti, ut potuerint veteres critici stropharum aequalitatem praetervidere. Ita singularem usum *τῆς ἔσω νενευκυίας* deprehendo apud Rufinum de metr. Terent. 378: „Varro de lingua latina ad Marcellum sic: quare in huiuscemodi locis poni oportet notam intra versam inter syllabas, frequentius ad extremum versum senarium et similes, si pro longa brevem habebunt extremam, ut in hoc: *amicus summus meus et popularis Geta.*“ scripsi *notam intra versam*, in libris est *notam I transversam* vel *intransversam*.

V. 1. *τις* B, *τὶς* D, *τίς* rell. — *ἁλικίᾳ τι λύτρον* scripsi, *ἁλικίᾳ* est *in tempore*, cf. *ἐν ἁλικίᾳ* Pyth. XI 51, *σὺν ἁλικίᾳ* Fr. Scol. 123, 1. Libri *ἁλικίᾳ τε λύτρον*, quod etiam Schol. testatur, paraphr. fort. tantum *ἁλικίᾳ* legit. Hartung *ἁλικία τι* coniecit, ego olim suasi legendum *ἁλικιῶτα*, ut poeta Aeolensium more breviore hac forma pro *ἁλικιώτας* sit usus, Wiskemann *ἅλικι ὥτε λύτρον* scripsit, plura molitur M. Schmidt *Κλεάνδρῳ Ϝισάλικι δηὔτε λύτρον . . . ἰὼν τις ἐγειρέτω*, Rauchenstein *ἅλικες, αὔτε λύτρον*. — V. 2. *πρόθυρον* D2ε'ζ' Schol., *πρόθυμον* rell. — *ἀνεγειρέτω* Hermann, firmante paraphraste, qui *ἐγειρέτω* dicit (alter schol. *καταγέτω* interpretatur), vulgo *ἀγειρέτω*. — V. 3. *κῶμον*, B *κώμων*. — V. 4 seq. haec sic puto refingenda esse *Ἰσθμιάδος τε νίκας*

---

[1]) Notandum in ed. Romana strophas huius carminis *διαιρέσεις* dici, cum in monostropho carmine Pyth. VI strophica (et antistrophica) appellentur; sed etiam Nem. IX legimus *μονοστροφική ἐστι κατὰ δυωδεκάδας διῃρημένη* et singulae strophae *δυωδεκάδες* inscribuntur. Similiter Isthm. VIII *μονοστροφικόν ἐστι καὶ διαιρεῖται κατὰ κῶλα εἰκοσιδύο* (alias *ἐστὶ κώλων* dici solet). Adde Nem. II.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

χρῆμα· πανδόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
ἑλίσσων βίου πόρον· ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς σύν γ' ἐλευ-
θερίᾳ
καὶ τά. χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν·
χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θήβαις τραφέντα
Αἰγίνᾳ Χαρίτων ἄωτον προνέμειν,
πατρὸς οὕνεκα δίδυμαι γένοντο θύγατρες Ἀσωπίδων
ὁπλότατται, Ζηνί τε ἄδον βασιλέϊ.
ὃ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ᾤκισσεν ἀγεμόνα·

Στρ. γ'.

σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν φέρων ἐκοιμᾶτο, δῖον ἔνθα
τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πατρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὃ καί
δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι
ἀρίστευον υἱέες υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι παῖδες ἀνορέᾳ
χάλκεον στονόεντ' ἀμφέπειν ὅμαδον·
σώφρονές τ' ἐγένοντο πινυτοί τε θυμόν.
ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναντ' ἀγοραί,
Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλαός τ' ἔρισαν Ποσειδᾶν γάμῳ,
ἄλοχον εὐειδέα θέλων ἑκάτερος

elisione ut par erat, sed aphaeresi usus, arbitratus ita se numero versus consulere. Scripsi *πανδόλιος*, quod alias quidem non legitur, sed Pindarus alia quoque huius generis adiectiva peculiaria habet. Atque *πανδόλιος* etiam L. Schmidt coniecit. Wiskemann *τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἀεί γε φρονεῖν πρέπει χρῆμα*, Christ *πᾶν χρέος* requirit. — V. 15. *βίου* Schmid atque ita ε'ζ' et fort. schol., *βιότου* vulgo. — *πόρον*, Hartung *ῥόον*, schol. *ὅρον* manifesto errore. — V. 16. *καὶ τά* B, *καὶ ταόν* rell. — V. 17. *τραφέντα*, D alii *τραφέντ'* — V. 18. *προνέμειν*, sch. *προσνέμειν*. — V. 19. *θύγατρες* ε'ζ', *θυγατέρες* rell. — *Ἀσωπίδων* Heyne, libri *Ἀσωπίδων θ'*, copulae nullus hic locus, sed latet fortasse principalis forma vocis *ὁπλότατος*, cuius origo obscura; si fuit olim *Σοπλότατος*, poterat Pindarus Boeotorum more *Θοπλότατος* scribere. — V. 20. *ὁπλότατται* ε'ζ', *ὁπλότατα* rell. — *τε ἄδον βασιλέϊ* Schmid, vulgo *θ' ἄδον* (ε'ζ' *θ' ἔαδον*) *βασιλῆϊ*. Hartung mavult *τ' ἔαδον*, at Pindarus scripsit *τε Ϝάδον*. — V. 22. *ᾤκισσεν* ε'ζ', *ᾤκισεν* (*ᾤκισεν*) rell. — V. 23. *φέρων ἐκοιμᾶτο* scripsi, libri *ἐνεγκὼν κοιμᾶτο*, ubi *ἐνεγκὼν* interpretis est, poeta *φέρων* similiter adhibuit Pyth. III 95 *καί ῥά νιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρῳ διδάξαι*. Antea *ἄγων ἐκοιμᾶτο* vel *ἔνειχ' ἑκοίμα τε* conieci, Hermann *ἔνεγκε κοιμᾷ τε*, Kayser *ἐνεγκὼν κοίμασε*. — V. 25. *ἐπείραινε* ε'ζ', *ἐπέραινε* (*ἐπέρανε*) cett. — V. 26. *στονόεντ'* ε'ζ', *στονόεντα τ'* cett. — V. 30. *ἔρισαν* Heyne atque ita schol., *ἔρισας* libri, quod tuetur Mommsen, ut *Ποσειδᾶν* vocandi sit casus. — V. 31. *εὐειδέα θέλων*, Boeckh *εὐειδέ' ἐθέλων*.

ἐὰν ἔμμεν· ἔρως γὰρ ἔχεν.
ἀλλ' οὔ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐνὰν θεῶν πραπίδες,
Στρ. δ'.
ἐπεὶ θεσφάτων ἐσυνῆκαν· εἶπε δ' εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,
εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρτερόν κε γόνον ἄναχτα πατρὸς τεκεῖν
ποντίαν θεόν, ὃς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος
διώξει χερὶ τριόδοντός τ' ἀμαιμακέτου, Διὶ δαμαζομέναν
ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μέν
παύσατε· βροτέων δὲ λεχέων τυχοῖσα
υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν πολέμῳ,
χεῖρας Ἄρεϊ τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.
τὸ μὲν ἐμόν, Πηλέϊ γάμου θεόμορον
ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδᾳ,
ὄντ' εὐσεβέστατον φρασὶν Ἰωλκοῦ τράφεν πεδίον·

V. 32. *ἔμμεν ε'ζ*, *ἔμμεναι* cett. — *ἔχεν* Schmid, *ἔλεν ε'ζ'*, *ἔσχεν* cett. — V. 33. *ἀλλ' οὔ σφιν* Dε'ζ', *ἀλλ' ἄσφι* (*αἴ' σφι*) cett. — V. 34. *ἐσυνῆκαν* scripsi, qua forma Alcaeus et Anacreon usi sunt, legebatur *ἤκουσαν*, *ε'ζ' ἐπάκουσαν*, Hermann *ὅπ' ἄκουσαν*, Boeckh *σινίεν*, *ἔειπεν*, Kayser *θέσφατ' ἄϊον· ἔννεπεν γὰρ* vel *ἤνεπεν δέ*, Rauchenstein *θέσφατον πρόφερεν παλαιὸν εὔβ.* — *εἶπε δ'*, Boeckh *δ'* expunxit. — *εὔβουλος*, *εὔμαλος* DD. — V. 35. *εἵνεκεν*, Donaldson *οὕνεκεν*. — *φέρτερόν κε γόνον* scripsi, ut non minus sententiae, quam numero subvenirem; poteram etiam *φέρτερον γόνον ἄν ἄνακτα*, sed minus placet, legebatur *φέρτερον γόνον*. Boeckh *γόνον οἱ*, at neglectum esse digamma in hac vocula haud verisimile; omnia movit Hartung *ποντίαν φέρτερον ἄνακτα πατρὸς θεόν οἱ τεκεῖν γόνον*, Kayser *γόνον ἔτ' ἄνακτα* vel *ἑ ἄνακτα* perperam, Mommsen *φέρτερον τεκέμεν ἄνακτα πατρὸς γόνον*. — V. 37. *χερὶ ε'ζ'*, ut Schmid correxit, *χειρὶ* cett. — *Διὶ δαμαζομέναν* scripsi, libri non interpolati *διΐ μισγομέναν*, *ε'ζ' Ζηνὶ μισγ.*, ut Schmid scripsit, Hermann *Δί τε μισγ.*, at *μισγομέναν* interpretamentum manifestum est, quemadmodum supra v. 23 *ἐνεγκών*, v. 34 *ἤκουσαν*, neque meam emendationem addubitaverit, qui Pyth. XI 24 *ἢ ἑτέρῳ λέχεϊ δαμαζομέναν* inspexerit paraphrasin scholiorum *ἢ ἑτέρῳ αὐτὴν ἀνδρὶ μισγομένην*, atque nunc demum planum est *παρὰ* recte se habere proximo versu *ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσι* (ubi Mingarelli *περ*, ego *σὺν*, Hartung *ἢ δίοισιν ἀδ.* coni.), compares Hom. Il. *P* 421 *εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι πάντας ὁμῶς*. — V. 38. *ἀδελφεοῖσιν*, sola ed. Rom. *ἀδελφοῖσιν*. — V. 39. *τυχοῖσα* Heyne, libri *τυχοῦσα*, nisi forte *λαχοῖσα* scribendum, quod cesserit interpretamento. — V. 41. *χεῖρας Ἄρεϊ τ' ἐναλίγκιον* Boeckh, libri *Ἄρεϊ χεῖρας* (*χέρας ε'ζ'*) *ἐναλ.*, Hermann *χεῖρας Ἄρεϊ ἐναλ.* Neque vero haec satisfaciunt, conieci *ἅς Ἄρει χέρας*. — V. 42. *Πηλέϊ γάμου θεόμορον ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδᾳ* Hermann, qui praeterea *γέρας θεόμορον ὀπάσσαι γάμου Αἰακίδᾳ* suasit, libri *Πηλεῖ θεάμοιρον* (*ε'ζ' θεόμοιρον*) *ὀπάσαι γάμου Αἰακίδᾳ γέρας*, unde Boeckh *θεόμορον ὀπάσαι | γάμου Αἰακίδᾳ τὸ γέρας* — V. 44. *ὄντ' εὐσεβέστατον φρασὶν Ἰωλκοῦ τράφεν πεδίον* scripsi, libri *φασὶν* (*ε'ζ' φάσ'*) *ἰαωλκοῦ τραφεῖν*, atque eandem scripturam tuetur schol., quae cum versus legi adversetur,

Στρ. ε'.

ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺ Χείρωνος αὐτίχ' ἀγγελίαι·
μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιξέτω
ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ ἑσπέραις ἐρατόν
λύοι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥρωϊ παρθενίας. ὣς φάτο Κρονίδαις
ἐννέποισα θεά· τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
νεῦσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπός
οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν
καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτας· αἰϊνέαν τ' ἔδειξαν σοφῶν

Bothe *φάτις* correxit, *Ἰωλκοῦ* Pauwius refinxit: at neque *φάτις* neque *φασὶν* deae vaticinanti convenit. Cum pro *φρασὶν* proclivi errore antiquitus *φασὶν* irrepsisset, corrector *τράφειν* pro *τράφεν* scripsit. — V. 45. *ἄφθιτον*, conieci *ἀφθίτου*. — *εὐθὺ* scripsi, quod etiam Hermann proposuit, libri *εὐθὺς*. — V. 46. *Νηρέος* Boeckh, libri *Νηρέως*. — V. 47. *διχομηνίδεσσιν* Boeckh, libri *-δεσσι* (*δεσι*). — *δὲ ἑσπέραις ε'ζ', δ' ἑσπέραις* cett. — V. 49. *ἐννέποισα ε'ζ', ἐνέποισα* rell. — V. 51. *ξύν' ἀλέγειν* Hermann, libri *συναλέγειν*, quod quo pacto possis tueri, significavi supra p. 360. Ego olim conieci *φαντὶ δ' εὐνὰν ἀλέγειν*. — V. 52. *γάμον*, *γάμου ε'ζ'*. — *ἄνακτας* scripsi, legebatur *ἄνακτα*, cui in B adscriptum *τὸν Δία*, *ε'ζ' ἄνακτε* ex manifesta coniectura, quam etiam proposuerunt Rauchenstein et Schneidewin, *ἄνακτε* Iovem et Neptunum intelligentes, Kayser *ἄνακτι* i. e. Peleo, M. Schmidt *φαντὶ γὰρ κῦμ' ἀλέγειν καὶ γάμον Θέτιος ἄκασκα*. Defendunt librorum lectionem miro inter dispares consensu Hartung et Friederichs, quamquam diverso modo interpretati; ego teneo, quod iam olim proposui, *ἄνακτας*, h. e. dicunt ipsos deos Thetidis nuptias carminibus celebravisse; nam in hac re cardo totius loci versatur, Achillem praeter ceteros carminum honore dignatum esse. De diis Pelei et Thetidis connubium nuptiali carmine dignantibus vid. Pyth. III 88, Nem. V 22, Apollodori Bibl. III 13, 15, et inprimis imaginem in eximio artis antiquae monumento, quod Clytias pictor fecit (Gerhard Diar. Archaeol. 1850 N. 23). — *αἰϊνέαν τ' ἔδειξαν* scripsi, sive *δ' ἔδειξαν* malis, *καὶ νέ' ἀνέδειξαν* BDḊḊḎ, *καὶ νέαν ἔδειξαν* lemma DḎ*ε'ζ'*, schol. utramque scripturam testatur. E. Schmid *καὶ νεαρὰν ἔδειξαν* scripsit, ut syllabam, quae desideratur, reciperaret: sed gravius latet ulcus. Mea emendatione et numero versus omni ex parte consulitur (nam *ἄνακτας· καὶ νεαράν* offendit longa syllaba extrema prioris coli, quae ubique brevis est) et sententiae; ac tale quid sive legit sive divinavit schol. scribens: *ἀεὶ δὲ βάλλειν* (*θάλλειν*) *καὶ νεωτέραν εἶναι τοῖς ἀπείροις τὴν Ἀχιλλέως ἀρετὴν τὰ τῶν σοφῶν στόματα πεποίηκεν*. Malui *αἰϊνέαν* scribere *ὑφ' ἕν*, quam divisim *αἰϊ νέαν*, quemadmodum etiam Latini eiusmodi compositis quamvis raro usi sunt, velut *sempervivum*, et apud Horat. Carm. III 29, 7 *semperudum Tibur* scribendum, ne legentes fallantur. Forma *αἴϊ* Aeolensibus fuit usitata, unde descendit *ἠΐκανος· ὁ ἀλεκτρυών* (v. Hesych.), haud dubie Boeotorum vocabulum, i. e. *gallus semper cantans*, quemadmodum Boeoti etiam alia vocabula Italis frequentata, apud Graecos oblivione obruta, usurpaverunt, velut *κριδδέμεν* i. e. ridere.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι. γεραίρετέ νιν, ὃς Ἴσθμιον ἀν νάπος
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων· ἐπεὶ περικτίονας
ἐνίκασε δή ποτε καὶ κεῖνος ἄνδρας ἀφύκτῳ χερὶ κλονέων.
τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτοῦ γενεά
πατραδελφεοῦ· ἁλίκων τῷ τις ἁβρόν
ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ πλεκέτω
μυρσίνας στέφανον. ἐπεί νιν Ἀλκαθόου τ' ἀγὼν σὺν τύχᾳ
ἐν Ἐπιδαύρῳ τε πρὶν ἔδεκτο νεότας·
τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει·
ἦβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασεν.

V. 68. *γεραίρετέ νιν* Bothe emendavit, nisi quod *μιν* tenuit, libri non interp. *γεραίρεταί μιν*, ε′ζ′ *γερᾶραί τέ μιν*, quae correctio ducta est ex paraphrasi. Hermann *γέραιρέ τέ μιν*. — *ἀν νάπος* Hermann, ε′ξ *ἄν πέδον*, rell. *ἀνάπο*, *ἀναπι*, *ἄναπ*. — V. 69. *ἔλαχεν* ζ′, *ἔλαχε* rell. — V. 70. *καὶ κεῖνος* Boeckh, libri *κἀκεῖνος*. — *ἀφύκτῳ χερὶ* ε′ζ′, *ἀφύκτε χειρὶ* (*χειρεῖ* vel *χεῖν εἶς*) rell. — V. 71. *τὸν μὲν* ε′ζ′, *τὸ μὲν* rell. — *γενεά* ε′ζ′, ut Ceporinus correxit, *γενεάν* rell. — V. 73. *ἀμφὶ παγκρατίου*, malim *ἀμφὶ παγκρατίῳ*, et si quem geminus dandi casus offendit, poterit *ἀμφὶ παγκρατίῳ Κλεάνδρου* scribere. — V. 74. *Ἀλκαθόου* ε′ζ′, *αλκάθου* (*ἀλκάτου*) rell. — V. 75. *ἐν* ε′ζ′, *εἰ* rell. — *πρίν ἔδεκτο νεότας* scripsi, libri *νεότας πρὶν ἔδεκτο*, Hermann *νεότας δέκετο πρὶν*. — V. 76. *παρέχει* ε′ζ′, *παρέχειν* rell. — V. 77. *ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασεν* ε′ζ′, id quod correctores non suopte ingenio indagavisse, sed ex scholio, quod intercidit, petiisse videntur, D *ὑπὸ χία* (vel *χόα*) *πω καλῶν δάμασεν*, et apographa *ὑπὸ χῖα πω καλῶν*, *ὑποχια πω κλῶν*, *ὑπόχια πω καλῶν*, quid *πω* sibi velit, nescio, neque ista correctio placet, fortasse scribendum *ὑπὸ χρεία καλῶν δάμασεν*.

PINDARI
CARMINUM PERDITORUM
FRAGMENTA.

Pindari carmina ab aliis aliter digesta sunt:[1]) fuerunt libri septendecim, sed librorum et tituli et ordo variant. Secundum Suidam Pindarus *ἔγραψε ἐν βιβλίοις ιξ' Δωρίδι διαλέκτῳ ταῦτα· Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, [Νεμεονίκας, Ἰσθμιονίκας*[2])*]*, *προσόδια, παρθένια, ἐνθρονισμούς, Βακχικά, δαφνηφορικά, παιᾶνας, ὑπορχήματα, ὕμνους, διθυράμβους, σκολιά, ἐγκώμια, θρηνούς, δράματα τραγικὰ ιξ',*[3]) *ἐπιγράμματα ἐπικὰ*[4]) *καὶ καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι καὶ ἄλλα πλεῖστα.* At longe aliter vitae auctor in cod. Vratisl.: *Γέγραφε δὲ βιβλία ἑπταικαίδεκα· ὕμνους, παιᾶνας,*

---

1) Exposuit de hac re Boeckh in prooemio, quod fragmentis a se collectis praemisit, Boeckhium secuti sunt Dissen, Schneidewin, alii. Nuper Leutsch in Philologo XI p. 17 seq. haec attigit, neque vero iustam rei rationem perspexit.

2) Haec in libris Suidae omissa supplevit Kuster.

3) Librum hunc decimum septimum septendecim carmina complexum esse, non est verisimile; videtur numerus temere ex prioribus repetitus esse.

4) *Ἐπικὰ* manifesto corruptum: haud dubie numerus versuum fuit additus, non epigrammatum (nam haec pauca admodum fuisse consentaneum est), sed omnium Pindaricorum carminum: scriptum fuisse videtur *ἕπη ,κ ,δ* h. e. viginti quattuor milia versuum (Suidas enim hac nota poterat uti, quamquam infrequens est, vid. Hultsch Metrol. script. I 173, nam librarii fere *β̈,δ* scribere solent, antiqui *M/Δ* vel *MM/Δ*, cf. Franz Elem. Epigr. 353); numerus certe satis commodus: tum enim singuli libri fere MCCCC versuum fuerunt. Atque haud scio an huc etiam sit referendum, quod Eustathius vita Pind. 34, ubi carmina nominatim recenset, dicit: *θρῆνοι καὶ ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὡσεὶ τετρακισχίλιοι, οὓς καὶ ἐπινίκους τετρασυλλάβως φασίν.* Eustathium sane apparet Epiniciorum numeros indicare voluisse, sed numerus non congruit, nam debebat potius *ἑξακισχίλιοι* scribi: abutitur enim Schneidewin hoc numero, qui dicit eo firmari versuum discriptionem a Boeckhio restitutam: at veteres grammatici fere cola, non versus aut periodos curabant. Neque tamen puto *ἑξακισχίλιοι* restituendum esse, sed Eustathius cum in fine indicis versuum numerum reperisset hunc *,κ,δ*, eumque non ut par erat, ad universa carmina, sed ad epi-

διθυράμβων β′ [1]), *προσοδίων β′*, *φέρεται δὲ καὶ παρθενίων β′ καὶ γ′*, *ὃ ἐπιγράφει κεχωρισμένων παρθενίων* [2]), *ὑπορχημάτων β′*, *ἐγκώμια*, *θρήνους*, *ἐπινίκων δ′*. Cum hac vita plane consentit Eustath. 34, qui eosdem carminum titulos eodem ordine recenset, nisi quod librorum numeros praetermisit, et haud dubie librarii negligentia vox *ὕμνοι*, quae primum locum debebat obtinere, intercidit. Thomas Magister tantum dicit carminum libros esse XVII, sed nominatim sola epinicia recenset.[3])

Habemus igitur duas plane diversas editiones carminum Pindaricorum: et Boeckh quidem existimat eum ordinem, quem Suidas exhibet, recentiorem esse, fortasse ab Aristarcho institutum, alterum ordinem ad Aristophanem grammaticum refert, quem putat primum Pindari carmina disposuisse. Haec nostri homines secuti sunt, nisi quod Schneidewin suspicatur in Aristarchi locum potius Callimachum esse substituendum, sed uter ordo a Callimacho profectus sit, in medio relinquens. Ego vero secus sentio: etenim eo ordine, quem Pindari biographi exhibent, quem ego quoque ad Aristophanem referendum esse censeo, veteres grammatici ad unum omnes utuntur: inde factum est, ut tituli, qui alterius ordinis peculiares sunt, nusquam in grammaticorum scriptis compareant: igitur consentaneum est alterum ordinem, quem recentiorem existimat Boeckh, non esse ab Aristarcho institutum, sed eundem in usu fuisse, antequam Aristophanes novum in modum digesserit carmina Pindarica: neque tamen ad Callimachum auctorem est referendus, verum is cum ita digesta repperisset poetae carmina, etiam rettulit in suas tabu-

---

nicia referret, atque iam nimis amplum esse putaret, ex coniectura *τετρακισχίλιοι* scripsit, quemadmodum etiam alias corrupta pro viribus corrigere studet.

1) Cod. *καίθυράμβων*, quod emendavit Boeckh; abusus hac scriptura Schneider coniecit *παιᾶνας κ′*, *διθυράμβων β′*. Deinde codex *προσωδίας*.

2) Probabiliter Boeckh scripsit: *παρθενίων β′*, *φέρεται δὲ καὶ γ′*, *ὃ ἐπιγράφεται κεχωρισμένων παρθενίων*. Carmina, quae vulgo *παρθένια* dicuntur, rectius *παρθενεῖα* (non *παρθένεια*, nam antiquior forma *παρθενήϊα*) scripseris, cf. Schol. Arist. Av. 919. *Παρθένιον* vocabulum est *ὑποκοριστικόν*.

3) In codice Vindobonensi, quem Mommsen contulit, eadem vita, quae Thomae nomen prae se fert, legitur, ibi autem addita sunt haec: *ἀπὸ δὲ τῶν ιξ′ βιβλίων εἰσὶ καὶ τὰ λεγόμενα προσόδια*, *καὶ παρθένια*, *πᾶνα* (*παιᾶνες*), *ὕμνον* (*ὕμνοι*), *διθυραμβικά* (*διθύραμβοι*), *σκολιά*, *καὶ ἄλλα*. Qui haec adiecit, haud dubie Suida usus est; ordo carminum plane consentit, sed omissa sunt potissimum minus trita carminum nomina.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
τῶν πισύρων, μακάρων παιήονας, ἐν δὲ θρονισμούς,
καὶ μέλος ὀρχηθμοῖσι, θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους,
ἠδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.

Poetam versus legi astrictum singula carmina solemni ordine percensuisse non est credibile: sed quod epinicia primo loco ponit, quem in antiqua editione obtinebant, vix poetae arbitrio tribuendum: gravius est, quod *ἐνθρονισμοί* enumerantur, qui in altera editione hoc titulo omnino privati erant.[1]) Reliqua carmina utrum praetermiserit poeta difficultate deterritus, an librarii negligentia aliquot versus interciderint, ambigi potest.

In hac priore editione, quae haud dubie Atticorum hominum studiis confecta est, cum Pindarica carmina iam vulgo vilescerent, id quod Eupolis conqueritur, primum locum obtinent epinicia: haec enim carmina, cum gymnicae artis studium laetissime floreret, inprimis adolescentibus cara et accepta fuerunt: sequuntur carmina in deorum honorem composita: his subiuncta reliqua, quae hominibus dedicata: novissimo loco ponuntur *δράματα τραγικά*, fortasse quod haec poemata aliquanto post editioni addita sunt.

Aristophanes autem, cum ad artis criticae leges Pindari carmina examinaret, etiam novo modo disposuit: librorum numerum neque auxit neque minuit, quoniam XVII voluminibus commode XXIV milia versuum comprehendi poterant: sed carmina ad pauciora genera revocavit: sic autem digessit, ut primus locus daretur carminibus, quae diis erant dedicata, ultimo loco ponerentur, quae hominum laudes continerent: medium sibi vindicant poemata, quae utrique generi sunt confinia.[2]) Epinicia autem,

---

1) Scripsi *ἐν δὲ θρονισμούς*, in libris est *ἐνδε . . . . .*, *ἐνδεδεγμένους* sive *ἀναδεδεγμένους*. Antea *ἔν τε θρονισμούς* correxi, sed rara hoc genus tmesis, velut *διὰ δ' ἄνδιχα*, *διὰ δ' ἀμπερές*, *ἐνγετανθί*, alia apud comicos. Poterat autem commode hic poeta carmina, quae *ἐνθρονισμοὶ* inscribuntur, simplici vocabulo designare. Schneidewin *ἐν δέ τε θρήνους*, Tafel *ἐν δ' ἐλεγείους* scribens barbarismis non ferendis inquinant poetae orationem, altera coniectura etiam rerum veritati adversatur.

2) Proclus in chrestomathia *ὑπορχήματα* inter carmina refert, quae solis diis erant dedicata; recte ille quidem et antiquiorum poetarum, qui hoc carminum genus inchoaverunt, instituto convenienter videtur hyporchematis consilium descripsisse: sed qui post secuti sunt poetae, velut Pindarus, etiam hominum praeconia inseruerunt his carminibus ad eundem modum, quo Alcman olim in Partheniis usus erat. Sed singulorum carminum duplex semper fuit argumentum, nam etiam

quamvis maxime remota a principe loco, etiam postea non minore gratia fruebantur: mos a maioribus traditus vel maxime commendabat, ut potissimum in scholis adolescentium studiis tererentur.[1]) Itaque in hac editione iam non comparent *ἐνθρονισμοί*, *Βακχικά*, *δαφνηφορικά*, *σκολιά*, *τραγικὰ δράματα*. Haec quomodo novae recensioni inseruerit Aristophanes ignoramus: nisi quod *Δαφνηφορικά* Partheniorum libro secundo videtur complexus esse. *Τραγικὰ δράματα* Boeckh ad Hyporchematum lib. II, *Βακχικά* ad Dithyramborum lib. II refert; sed mihi verisimilius videtur, tragoedias a dithyramborum societate non disiunctas esse, *Βακχικά*[2]) autem fortasse Prosodiorum libro II inserta sunt, quem librum *Ἐνθρονισμοῖς* vindicat Boeckh; at haec poemata disparia admodum fuisse videntur, poterat Aristophanes partim Partheniis, alia aliis libris, velut *ὑπορχημάτων* libro secundo inserere. Eadem ratio videtur etiam Scoliorum fuisse, quae ad Encomia revocat Boeckh: at non est verisimile ex duobus integris libris unum volumen nimis illud quidem amplum confectum esse: haud dubie tunc encomia in Aristophanea recensione duobus libris fuissent comprehensa. Videtur igitur scolia partim cum encomiis coniunxisse, quoniam inter haec carmina arcta necessitudo intercessit, alia autem aliis libris addidisse, potissimum libro III Partheniorum, qui liber carmina miscella continebat.

Iam cum his, quae de antiquiore editione et Aristophanea recensione exposui, videtur pugnare, quod passim Scolia a grammaticis commemorantur, cum Enthronismorum et reliquorum carminum, quorum tituli priori editioni peculiares sunt, nulla fiat mentio. Sed hanc quaestionem solvam. Athenaeus identidem Pindari scolia adhibet, at singulos locos ubi examinaveris, apparet id ibi factum esse, ubi ex antiquioribus auctoribus Pindari versus repetiit, velut fr. 126 ex Aristoxeno descripsit, fr. 128 ex Theophrasto ut videtur, fr. 123 ex Chamaeleontis libro *περὶ Πινδάρου*, ex quo libro etiam propagavit fr. 122, quod quidem non aperte ex Scoliorum libro affert, sed quoniam poeta ipse Pindari hyporchema in Hieronem haud dubie dei alicuius laudes continebat. Suo igitur iure Aristophanes Pindari hyporchemata post Parthenia collocavit.

1) Eustathius, fortasse Plutarchum secutus, aliter sentit: *ἐπινίκιοι . . . οἳ καὶ περιάγονται* (scr. *περιᾴδονται*, antea correxi *πράττονται*) *μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικώτεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμυθοι καὶ μηδὲ πάνυ ἔχειν ἀσαφῶς κατά γε τὰ ἄλλα.*

2) Fortasse revera *Ἰοβακχικά* vocabantur haec poemata.

suum carmen *σκόλιον* appellat, haud dubie olim huic libro fuit insertum.[1])

Iam quod Didymus in scholiis ad Nem. XI 1 videtur *Παροίνια* dicere, quae antea dicta sunt *Σκόλια*, iam olim ad eum locum monui *Παρθενεῖα* esse corrigendum. Neque magis huc pertinet testimonium schol. Aristoph. Lysistr. 1237: *ὅταν γάρ τις ᾄσῃ ἀπὸ τῶν σκολιῶν Πινδάρου, λέγομεν ὅτι δεῖ μᾶλλον ᾄδειν ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας.* neque enim hic grammaticus librum illum peculiarem, qui olim scolia carmina comprehendebat, intelligit, sed Atticum illud scolium:

παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά, λέγουσί σε
ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα,

videtur ad Pindarum referre, sive coniectura sive vetere aliqua memoria usus, vide quae ad Scolion 17 adnotavi.

Unus superest Suidae locus v. *Ἀθηναίας*, ubi legitur *καὶ Πίνδαρος ἐν σχολῇ*, ita enim ipse grammaticus videtur scripsisse, corruptela deceptus, debebat autem *ἐν σκολίοις* scribere: probabiliter enim haec referunt ad fr. 123 v. 3 *κυλίκεσσεν Ἀθαναίαισι κέντρον.* Haec Suidas neque ex Phrynicho neque ex Pausaniae Aeliive Dionysii lexicis repetiit, sed ex Antiatticista, qui ut Atticistarum notissimum illud praeceptum, mulierem *Ἀττικήν* sive *ἀστήν*, non *Ἀθηναίαν* esse dicendam, redargueret, adhibuit hunc Pindari versum, satis ille quidem importune scriptoris non Attici testimonio usus, quod etiam suapte natura non satis conveniens est: sed eandem argumentandi rationem etiam deprehendimus in epitome Antiatticistae, quae nunc extat, qua magis integra videtur Suidas usus esse. Antiatticista autem videtur hoc exemplum ex Aristophane grammatico descripsisse: Atticistae enim sequuntur auctoritatem Megaclidis peripatetici,[2]) qui in libro *περὶ Ὁμήρου* primus hoc adnotavit. Aristophanes autem grammaticus (cui postea Didymus assensus est, vid. Steph. Byz. p. 34), cum videret hoc non satis congruere cum veterum scriptorum usu, Megaclidi adversatus est, ut videtur in libro *Ἀττικῶν λέξεων*, vid. fragm. Paris. ap. Boissonadium ad Herodiani Epimer. p. 283: *ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους τοῦ περὶ λέξεων διαλαβόντος· ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία γυνή, ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖος.* Aristophanes potuit Pindari

---

1) Quod Chamaeleon ibidem carmen Olympicum XIII *ἐγκώμιον* dicit, antiquo more illud vocabulum adhibuit: nam iam tunc in editionibus epinicia ab encomiis discreta fuerunt.

2) De Megaclide, qui Chamaeleontis fere aequalis videtur fuisse, vide Sengebusch Diss. Homer. I 88.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοί
Μοισᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων.

2.

ΚΑΣΜΥΛΩι ΡΟΔΙΩι
ΠΥΚΤΗι.

ὠ ∪ – ∪ ± ∪ ∪ ∪ ∪ ± ∪ – –
± ∪ ∪ – – ± ∪ – ∪ ± ∪ ∪ – ∪ ± ∪ – – ± ∪ –

Ὁ δ' ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος ἁβρὰ πάσχειν
τὰν Ἀγαμήδει τε Τροφωνίῳ θ' Ἑκαταβόλου λαβὼν συμ-
βουλίαν.

3. [26.]

Plut. Consol. ad Apoll. c. 14: *Καὶ περὶ Ἀγαμήδους τε καὶ Τροφωνίου φησὶ Πίνδαρος, τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντα αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθόν, τὸν δ' αὐτοῖς ἐπαγγείλασθαι εἰς ἑβδόμην ἡμέραν ἀποδώσειν, ἐν τοσούτῳ δ' εὐωχεῖσθαι παρακελεύσασθαι, τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προσταχθὲν τῇ ἑβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτῆσαι. Λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πινδάρῳ ἐπισκήψαντι τοῖς παρὰ τῶν Βοιωτῶν πεμφθεῖσιν εἰς θεοῦ ἐκτήσατο.* — *τῶν μὲν* Hermann, libri *τὰ μὲν*, Hartung *τοὶ μὲν*. — Ad hoc carmen fortasse referendum fr. 190, quod Clitomachi in honorem scriptum esse coniecit Boeckh.

Fr. 2. Schol. Luciani Dial. Mort. III ex cod. Vat. (Pal. 73) edidit E. Rhode Philol. XXXV 199 seq.: *τοῦτον γὰρ τὸν Τροφώνιον καὶ τὸν ἄλλον μέμνηται Πίνδαρος ἐν τῇ ᾠδῇ τῶν Ἰσθμιονικῶν* (cod. ICOMIONIK) *τῇ* (cod. *τὴν*) *εἰς Κασμύλον* (cod. *Κάσμηλον*) *Ῥόδιον πύκτην· ἱστορεῖ δὲ οὕτως* (c. *οὗτος*)· *ὁ δὲ θέλων τὲ κτλ. ὁ δὲ τὴν περὶ ταῦτα φράσιν συνταξας λέγει οὕτως.* hic desinit scholion: novissima verba ad paraphrasin referenda puto, scr. *τὴν περὶ ταῦτα μετάφρασιν*. — V. 1. *ἐθέλων* Rhode, cod. *θέλων*. — V. 2. *Ἀγαμήδει τε* scripsi, cod. *Ἀγαμηδεϊ*, quod aegre crediderim Pindarum admisisse, quamvis numeri in duobus his versibus brevium syllabarum et solutionum frequentia sint insignes. — *λαβὼν συμβουλίαν* scripsi, cod. *συμβουλίαν λαβὼν*. Verum gravius etiam vitium credo delitescere; Pindarus videtur scripsisse: *Σὺ δ' ἐθέλων* .... *λάβον συμβουλίαν*. Imperativi formam *λάβον* Syracusanis vindicat Theodosius Bekk. An. III 1028: *ἐκρατήθη Συρακουσίων ἔθος. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ εἰς ε̄ προστακτικὰ εἰς ο̄ν μεταποιοῦσι, τὸ λάβε λάβον λέγοντες, καὶ τὸ ἄνελε ἄνελον.* adde Joh. Characem Et. M. 302, 32. Doriensibus tribuit Greg. Corinthius. Poeta ipsum victorem Casmylum Rhodium pugilem, qui etiam Pythia vicit (quo spectat Simonidis epigr. 154), alloquitur atque viam munit ad parecbasin de Agamede et Trophonio, admonens oportere homines in secundis rebus vel maxime mortis instantis esse memores, atque ita more suo praesentem laetitiam severitate prudenter temperat.

πυθέσθαι, τί ἄριστόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἀποκρίνεσθαι τὴν πρόμαντιν, ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ, εἴγε τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἐκείνου ἐστίν· εἰ δὲ καὶ πειραθῆναι βούλεται, μετ' οὐ πολὺ ἔσεσθαι αὐτῷ πρόδηλον. καὶ οὕτω πυθόμενον τὸν Πίνδαρον συλλογίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν θάνατον, διελθόντος δ' ὀλίγου χρόνου τελευτῆσαι. Rhode recte ad hoc carmen rettulit, quae Paeanibus adscripsit Boeckh, threnis Wyttenbach, cui olim assensus sum.

(ΠΡΩΤΕΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ.)

4. [199.]

_ ± ∪ _ ∪ ± ∪ _ _

Κεἴ μοι τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων.

---

5. [1.]

_

± ∪ ∪ _ ∪ _ ∪ ± ∪ _ ∪

∪ ± ∪ _ ∪ _ ∪ _ ± ∪ _

∪ ± ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ _

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας
ἀποφθιμένῳ Μελικέρτᾳ.

Fr. 4. Schol. Pind. Isthm. IV inscr. erroris arguens interpretes, qui negabant Pytheam Isthmiacam victoriam nactum esse: *λανθάνει δὲ αὐτούς· ἐν γὰρ τῇ γεγραμμένῃ πρώτῃ ᾠδῇ ὡς οἰκείῳ αὐτῷ ἱστορεῖ, ὅτι καὶ ὁ Πυθέας Ἴσθμια ἐνίκησε· λέγει δὲ ἤδη τετελευτηκότα τὸν Πυθέαν· Κεἴ μοι τιν' ἄ. τ. θανόντων καὶ τὰ ἑξῆς.* Verba *ἐν τῇ γεγρ. πρώτῃ ᾠδῇ* Boeckh refert ad Isthm. IV (V) 15, fragmentum, quod subsequitur ex Threnis vel ex epinicio aliquo sumptum esse putat. At neque oda Isthm. IV (V) *γεγραμμένη πρώτη* dici poterat, nam est scripta post Isthm. V (VI), neque IV (V) 18 Isthmiam Pytheae victoriam testatur: ex V (VI) 61 licuit talem facere coniecturam, atque schol. ad illum locum videtur ita quamvis perperam interpretatus esse: *ὁ μὲν γὰρ Φυλακίδας Ἴσθμια δὶς νικᾷ, καὶ Νέμεα ἅπαξ, ὁ δὲ Πυθέας Νέμεα (καὶ Ἴσθμια, καὶ Εὐθυμένης ὁμοίως Νέμεα)*, ita enim hic locus supplendus. Qua propter omnia ad perditum aliquod carmen referenda sunt; corrigo *Πρωτέᾳ* pro *πρώτῃ*. Proteas Aegineta cognatus Pytheae videtur Isthmia vicisse, quam victoriam cum Pindarus carmine celebraret, etiam Pytheae iam mortui victoriam Isthmiam commemoravit, quae parta fuit paulo ante obitum, itaque huius laudis non potuit poeta facere mentionem in carminibus quae supersunt.

Fr. 5. Apollon. Dysc. de Synt. II 21 p. 156: *Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους· Αἰολ.* Refert enim nonnullos ὠ̓ i. e. ὡς, alios *οἵ* legisse; iidem versus leguntur de Pron. p. 321 A. — V. 1. *κέλοντο* de Pron., *κέκλοντο* v. Synt., sed A *κέλοντο*, et deinde Apoll. dilucide *κέλοντο*. — V. 2. *ὄρσαι*, Synt. *ὦρσαι*. — V. 3. *ἀποφθιμένῳ* Bekker, Ap. Synt. *φθιμένῳ*, Pron. *ἐπιφθιμένῳ*, sed *ἐπὶ φθιμένῳ* quod proposui, non est probabile. — Cete-

6.

In eodem carmine Melicertem *Ἀθαμαντιάδαν* Pindarus dixit, vid. Apollon. Dysc. de synt. II 21 p. 156, ubi adscripsit fr. 5: *ἀποροῦσι, πῶς ὂν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σισύφου παρίστησιν.* et deinde *τί γὰρ τὸ ἐμποδὼν τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν μεταλαμβάνεσθαί τε εἰς τὸ αὐτῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπε.*

7. [2.]

⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν.

8. [3.]

Eustath. Od. *μ'* 1715, 63: *ὅτι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον κατὰ γένος εἰρῆσθαι οὐδέτερον, ὡς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν τρία κρᾶτα ἤτοι κράατα.*

9.

Serv. Virg. Georg. I 31: „Generum vero pro marito positum multi accipiunt, . . . nam et Pindarus *ἐν τοῖς Ἰσθμίοις γαμβρὸς ἀντὶ τοῦ νυμφίου* dixit.“ Quae non possunt referri ad Isthmia III 78 vel V 25.

His continuo subiungo omnia fragmenta, quae Eustathius in prologo *Πινδαρικῶν παρεκβολῶν* servavit; nam grammaticus, cuius commentarium Thessalonicensis in suuum usum convertit, omnia exempla, quibus Pindari dicendi genus illustrat, ex epiniciis solis petivit, neque alia praeter haec carmina videtur usurpavisse, sed his quattuor libris usus est etiam tunc integris: sunt igitur haec fragmenta ad Isthmias, fortasse nonnulla ad Nemeaeas odas revocanda. Unum aliunde petitum videtur, *ἑλικοβλέφαρος Ἀφροδίτη* (Eusth. 16), nam legitur hoc Scol. Fr. 123, 5, rum aliquando suspicatus sum poetam in hoc epinicio fabulam de Glauco attigisse Anthedonio (vid. fr. inc. 274), nam fuerunt, qui Melicertae postea Glauci nomen inditum esse proderent, vid. Athen. VII 296 D: *Νικάνωρ δ' ὁ Κυρηναῖος ἐν Μετονομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι.*

Fr. 7. Apollon. Dysc. de Pron. p. 368 A: *ἔτι καὶ ἡ νιν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· ὅστις κτλ. Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις.* — *ἐξεκύλισε* Bekker, cod. *ἐξεκυλίσθη.* sed videtur potius legendum *ἐξεκύλισε τρίς νιν* Poeta de luctatore vel pancratiasta, qui adversarios deiecit, verba facere videtur, quemadmodum schol. Isthm. IV 81 Melissum *κυλιστικὸν* vocat.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*19. 20.

Eust. Pr. 16: *Ἀγῶνα δὲ μνησιστέφανον, ὃν καὶ ἑτέρως κατὰ λόγον δριμύτατον μνηστῆρα στεφάνων εἶπεν.* Schneidewin *μνασιστέφανον* et *μναστῆρα.*

*21.

Eust. Pr. 26: *Λιτὴν δέ Ἠὼ τὴν εὐκταίαν καὶ ὡς ἄν τις Ὁμηρικῶς εἴποι πολύλλιστον, εἴτε καθ' ἕτερόν τινα τρίλιστον.*

*22.

Eust. Pr. 21: *καὶ τόσσαι καλῶν ἤγουν ἐπιτυχεῖν.*

*23.

Eust. Pr. 21: *καὶ τὸ ἀμεῦσαι ὅ ἐστι παρελθεῖν καὶ νικῆσαι, οἷον· ἀμεύσεσθαι Νάξιον Τίσανδρον.* scr. *ἀμεύσασθαι*, cf. Hesych. *ἀμεύσασθαι· διελθεῖν* (scr. *παρελθεῖν*), *περαιώσασθαι.* Apud Hesychium continuo sequitur glossa *ἀμευσιεπής*, quemadmodum apud Eust.

*24.

Eust. Pr. 21: *ὅθεν καὶ ἀμευσιεπῆ φροντίδα φησὶ τὴν ταχέως εὑρετικὴν διάνοιαν.* Hesychius: *ἀμευσιεπής· διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις.* Eadem Et. M. 82, 16.

*25. 26. 27.

Eust. Pr. 21: *καὶ τὸ πέδοικος ὅ ἐστι μέτοικος, καὶ τὸ πέδα στόμα φλέγει ἀντὶ τοῦ μετὰ στόμα, καὶ τὸ πεδασχεῖν ἤτοι μεταασχεῖν.*

*28.

Eust. Pr. 21: *καὶ τὸ ἀκασκᾶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἡσύχως, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ παρ' Ὁμήρῳ ἀκάκητα.* quod adverbium olim volui reddere Pyth. IV 156. Quod paulo post scribit Eust. *οὕτω δὲ καὶ τὸ πρὰν δωρικὸν ἀποροῖτο ἄν, διὰ τί μὴ περιήγαγε τὸ πρὶν εἰς τὴν διὰ τοῦ η γραφήν*, obscuritate laborat subestque haud dubie error.

II.

ΥΜΝΟΙ.

ΥΜΝΟΣ Α ΘΗΒΑΙΟΙΣ 29—35.

29. 30. [5. 6.]

– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –
– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
5 ∪ ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑
± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,

Fr. 29. Lucian. Demosth. Encom. c. 19: *ὥσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπὶ πολλὰ τῷ νῷ τρακόμενος οὕτω πως ἠπόρηκεν, Ἰσμηνὸν . . . ὑμνήσομεν*, ubi Sch. *ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων.* Partem adfert Plut. de glor. Athen. c. 14: *ἡ δὲ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὄντα . . . σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος· Ἰσμηνὸν . . . Ἡρακλέους ἢ τάν* (V. 1—6). *δειξαμένου δὲ τῇ Κορίννῃ γελάσασα ἐκείνη τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ· τῷ γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ μέλος ἐξέχεεν.* Respicit hoc carmen etiam Lucian. Icaromen c. 27: *ἐν δὲ τῷ δείπνῳ ὅ τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν Ὕμνων τῶν Πινδάρου*, quod schol. male ad Ol. I refert. Thebanis scriptum fuisse carmen arguit Schol. Pind. Nem. X 1: *ὁ δὲ Πίνδαρος, ὅτε βούλοιτο ἐπαινεῖν τὰς πατρίδας τῶν νενικηκότων ἀθροίζειν εἴωθε τὰ πεπραγμένα ταῖς πόλεσι περιφανῆ, καθὼς ἐν τῇ ᾠδῇ, ἧς ἡ ἀρχή· Ἰσ. ἢ χρ. Μελίαν.* Est igitur haec primi hymni prima stropha. — V. 1. *χρυσαλάκατον* Plut. Sch. Pind., *χρυσηλάκατον* Luc. et Dio Chrys. Or. XXXIII T. II 457 (ubi v. 1 et *ἢ Κάδμον* affert). — V. 2. *ἱερὸν*, ap. Luc. A *ἱρὼν*. — *ἀνδρῶν* om. Luc. — V. 3. om. Plut. Respicit huc sch. Pyth. II inscr. *τὰς δὲ Θήβας . . . κυανάμπυκας* (*Πίνδαρος προσαγορεύει*). — V. 4. *πάντολμον* Luc. (A *πτολμον*), *πάνυ* Plut. — *Ἡρακλέος* ap. Luc. B et reliqui praeter AFGa, qui *Ἡρακλέους* ut Plut. — Ceterum de primo hoc hymno disputavit Leutsch in Philol. XI 175 seqq.

ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας ὑμνήσομεν .....;

* * *

Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνάν
ἆγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν
σωτῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
ἃ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλαθέας Ὥρας.

*31. [7.]

Aristid. II 142: *Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτούς φησιν ἐρομένου τοῦ Διός, εἴ του δέοιντο, αἰτῆσαι ποιήσασθαί τινας αὑτῷ θεούς, οἵτινες τὰ μεγάλα ταῦτ' ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ.* Probabiliter huc rettulit Boeckh. Cf. Choric. Gaz. p. 305 ed. Boisson.: *ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεοὺς ὀκνοῦντας ὑμνῆσαι τὰς τοῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας.*

32. [8.]

. . . . . ± ∪ –
– ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –
. . . . . *Τοῦ θεοῦ*
ἄκουσε Κάδμος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου.

Fr. 30. Clem. Al. Str. VI 731: *Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα, σωτῆρα δίκαιον ἑρμηνεύων ὧδέ πως: Πρῶτον κτλ.* Eiusdem hymni stropham esse vidit Boeckhius. — V. 1. Hephaestio affert p. 91 sine auct. n. — *πρῶτον*, ap. Cl. vulgo *πρῶτα*. — V. 2. *ἵπποις* Hermann, v. *ἵπποισιν*. — ib. *παρὰ παγᾶν* Boeckh, v. *παρὰ πάγον*. — V. 4. *ἆγον Οὐλύμπου* Hermann, v. *ἄγον Ὀλύμπου*. — *καθ' ὁδόν*, v. *κάθοδον*. — V. 5. *ἔμμεν* Heyne, vulgo *ἔμμεναι*. — V. 6. *ἀλαθέας Ὥρας* Boeckh, coll. Hesychio: *ἀλαθέας ὥρας· λέγει γὰρ ὅτι κυκλισμῷ (φανερᾷ) πάντα ποιοῦσιν.* et idem: *ἀληθεῖς· οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὡς Πίνδαρος.* Apud Clem. *ἀγαθὰ σωτῆρας*, unde Stephanus *ἀγαθὰς Ὥρας*.

Fr. 32. Aristid. II 383: *ἀλλ' ὅτι κἀν τοῖς Ὕμνοις διεξιὼν περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῆς μεταβολῆς τὸν Κάδμον φησὶν (Πίνδαρος) ἀκοῦσαι τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου.* Plut. de Pyth. orac. c. 6: *ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκοῦσαί φησι τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον [οὐ] μουσικὰν ὀρθάν, οὐχ ἡδεῖαν, οὐδὲ τρυφεράν, οὐδ' ἐπικεκλασμένην τοῖς μέλεσιν.* et iterum corrupte de animae procr. c. 33: *ὥς που καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος τοῦ θεοῦ φησιν ἐπακούοντος οὐκ ανορέαν ἐπιδεικνύμενος τὸν Κάδμον.* Numerum restituit Boeckh; videtur fragm. ex epodo huius hymni petitum.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ΕΙΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΝ.

37. [12.]

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ . . . . .

Πότνια θεσμοφόρε χρυσάνιον . . . . .

ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ 38—41.

*38. [16.]

∪ ± ⏑̈ ∪ – ± ∪ –

± ∪ ⏑̄ . . . . .

Ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
οὐ σθένος.

39. 40. 41. [14. 15. 13.]

Pausan. IV 30, 6: *Ἵησε δὲ καὶ ὕστερον Πίνδαρος ἄλλα τε ἐς τὴν Τύχην, καὶ δὴ καὶ φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν.* Plut. de fort. Rom. c. 10: *τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνον ἐθαύμασαν βασιλεῖς ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν καὶ φερέπολιν τῆς Ῥώμης ἀληθῶς κατὰ Πίνδαρον.* — Plut. ibid. c. 4: *Οὐ μὲν γὰρ ἀπευθὴς (Τύχη) κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον*, ubi Reiske coniecit *ἀπειθής*. Dubium, num etiam *δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον* ad Pindarum sit referendum: certe Fortuna in recentioris demum artis monumentis gubernacula gestat: est tamen deae convenientissimum insigne, nec mirum si poetae antiquiores artificibus hoc suppeditaverunt. — Pausan. VII 26, 8: *ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τι ἰσχύειν.* Hic quidem locus praecipue fidem facit, Pindarum peculiari carmine ad hunc hymnum pertinet insigne fragmentum, quod probabili ratione Pindaro tribuitur, Fr. Adesp. 83.

Fr. 37. Vit. Pind. cod. Vrat. T. II p. 9 ed. Boeckh (p. 97 Westerm.): *ἀλλὰ καὶ ἡ Δημήτηρ ὄναρ ἐπιστᾶσα αὐτῷ ἐμέμψατο, ὅτι μόνην τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν, ὁ δὲ εἰς αὐτὴν ἐποίησε ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή· Π. θε. χρυσάννιον.* Boeckh *χρυσανίου* coni., scil. *δάμαρ Ἄιδου*. Similia Eustath. Prooem. 27 (ubi tantum *Πότνια θεσμ.*). Cf. Paus. IX 23, 2 qui eadem accuratius refert, tum addit: *Πίνδαρος . . . ὕμνον ᾖσεν ἐς Περσεφόνην, . . . ἐν τούτῳ τῷ ἄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἅιδην εἰσὶν ἐπικλήσεις, καὶ ὁ χρυσήνιος, δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἁρπαγῇ.*

Fr. 38. Aristid. II 334: *ἀλλὰ κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνυ γὰρ μετ' ἀληθείας τοῦτ' ἐκεῖνος ὕμνησεν· ἐν ἔργμασι κτλ.* — *ἔργμασι N* in marg., *ἕργμασι ΘL* (in marg.) et Phot. Bibl. 248 p. 435A, 29, vulgo *ἅρμασι*, *LN ἅρμασι*, Opor. *ἄσμασι*. Sine poetae nomine rursus Aristid. II p. 36 ubi vulgo *ἅρμασι*, sed *L ξρμασι*, *Θ ξρμάσι*, *N* Opor. *ἔργμασι*. Potest haec sententia etiam ex alio quodam carmine petita esse, nam quod Arist. dicit *ὕμνησεν*, ambiguum est.

mine Fortunam celebravisse, nam reliqua ita sunt comparata, ut etiam in aliis carminibus commode potuerint dici.

---

42. [171.]

. . . – ∪ ∪ – – ≐ ∪ – – ≐ ∪ ∪ –
≐ ∪ – – ≐ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
⏑ ≐ ∪ – – ≐ ∪ – – ≐ ∪ – – ≐ ∪ – –
≐ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ≐ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
≐ ∪ – – ≐ ∪ – – ≐ ∪ – ⏑

. . . *Ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται*
μόχθος ἄμμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω.
καλῶν μὲν ὤν μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ
δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄτα
προστύχῃ, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

*43. [173.]

. . . . . ≐ ∪ –
≐ ∪ – – ≐ ∪ – – ≐ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
≐ ∪ – – ≐ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ≐ ∪ ⏑
≐ ∪ – – ≐ ∪ ⏑

Ὦ τέκνον,
ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον

Fr. 42. Stob. Flor. CIX 1: *Πινδάρου Ὕμνων* (hoc add. Vind.) *Ἀλλοτρίοισι μὴ κτλ.* Hartung cur haec Hymnis abiudicaverit et scoliis inseruerit, nescio: idem initium sic constituit: *μηδ' | ἀλλοτρίοισι προφαίνειν | εἰ φέρηται κτλ.* — V. 1. *ἀλλοτρίοισιν* Boeckh. — *προφαίνειν*, B *προφέρειν*. — V. 2. *ἄμμιν* Boeckh, v. *ἅμιν*. — V. 3. *καλῶν* B, *καλὸν* Vind., *κακῶν* v. — *ὤν* Grotius, v. *ὢν*. — V. 4. *ἀνθρώποισι* Hermann, v. *ἀνθρώποις*. — *θεόσδοτος* Stephanus et Grotius, v. *ἀθεόσδοτος* (etiam Vind.). — *ἄτα* scripsi, B *ἄτη*, Vind. *ἀτληκηκότας*, Trinc. *ἀτλητηκότα*, v. *ἀθληκηκότα*. Boeckh coni. *ἀτλάτα κακότας*. — V. 5. *προστύχῃ* Vind., *προστύχοι* B, *πρὸς τύχῃ* vulgo. — *σκότει* Grotius, v. *σκόπει*, Schneidewin *σκότῳ*. — Videtur hoc fragm. ad praecepta pertinere, quae Amphiaraus discedens Amphilocho filio impertivit, itaque non dubitavi ad Hymnos etiam fr. 43 referre; fortasse autem utrumque fragmentum iungendum, ut *ὦ τέκνον* clausula fuerit epodi, tum integra stropha haec: *Ποντίου θηρὸς πετραίου χ. μ. ν. π. π. π. ὁμίλει· τ. π. δ' ἐπ. ἑκὼν Ἄλλοτ' ἀλλοῖα φρόνει. ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν κτλ.* neque offensioni est in eiusmodi praeceptis, quod liberius sunt consociata.

Fr. 43. Athen. XII 513 C: *τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδὶ (Ἀμφιάραος)· ὦ τέκνον κτλ.* Plut. Quaest. Nat. c. 19 et de solert. anim. c. 27 affert: *ποντίου θ.* (omisso *πετραίου*) . . . *ὁμιλεῖ* (non *ὁμίλει*). Lucian de saltat. c. 67: *καλὴ γὰρ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη τό· ὦ παῖ, ποντίου θ. πετραίου νόον ἴσχων* (*AE ἔχων*) *πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.*

προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει· τῷ παρεόντι δ' ἐπαι-
νήσαις ἐχών
ἄλλοτ' ἀλλοῖα φρόνει.

44. [23.]

Lactant. ad Stat. Theb. II 85: „*Ogygii* Thebani ab Ogyge rege aut amne. *Ogygiis* ait (Theb. I 173) *aspera rebus fata tulere vicem.* Sic Pindarus in *Somniis* (Cod. Gud. Frising. Cassell. *Somnis*, hinc Boeckh *Hymnis*): *Opite TωCDeeyPeNoπoNNHTHC TANeCCIπy.*“ cod. Gud. opite *IωCΔEEyPαNωNNHTHEΦα. NECCIΠI*, Mon. opire *IωCDeeypenoronnHτHeΦâHe· CCINHy*, Frising. opite. *ιωCEeyPE NONONNH THFΦα· NeCCyNy*, Cassell. opite *IωCαEETPENyNNNtHΦαNECCIΠI.* Boeckh coniecit

Ὠγυγίους δ' εὗρεν, ὅπου πόλιν αἵτεε τάνδ' ἐς αἰπύ.

Unger Theb. Parad. 263 praeterea *Pronastarum* et *Messapiorum* nomina latere putat. Fort. Ὠγυγίους δ' εὗρεν θεοδμάτοις στεφάναισιν ὕπο, olim conieci: Ὠγυγίους δ' εὗρ' Ἀόνων Νηΐσταις στεφάναις ὕπο. Weber: *in Scoliis:* Ὠγυγίους δ' εὗρεν, ὅπου νάσθησαν ἐς αἰπύ, Hartung Ὠγυγίων δ' εὐάνορα πόλιν κτίσσειαν ἐς αἰπύ, Kiehl Ὠγυγίους δ' εὗρεν ἐν ὠμηστaῖς σφαγαῖσιν.

45. 46. [20. 21.]

Antiattic. in Bekk. An. I 80, 8: Ἀρχαιέστερον. Πίνδαρος Ὕμνοις. — Gramm. ibid. 339 Ἄγριος ἔλαιος, ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν, ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις.

47. [18.]

Et. M. 821, 59 et Gud. 578, 42: Πίνδαρος δὲ ἐν Ὕμνοις ἑρίφων μεθομήρεον, οἷον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον. ubi V ex corr. μεθωμήρεον. Scribendum μεθομήρεα.

48. [17.]

Aristid. II 168: Οὐκοῦν πρίν τινα τῶν ἀντιπάλων ἕλεῖν, ἕνα τῶν φίλων θηρεύσας ἄγεις, καὶ πέπονθας ταὐτὸν τῷ Πινδάρου Πηλεῖ, ὃς τῆς τε θήρας διήμαρτε καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλτατον ὄντα ἑαυτῷ προσδιέφθειρεν. ubi Schol. III 463: ἐν Ὕμνοις μέμνηται Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα, τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεύς.

V. 3. πολίεσσιν ap. Athen. AC, πολέεσσι PVL. — τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσαις. C τὸ παρεὸν δ' ἐπαινήσας.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

III.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ 52—56.

52. [24.]

. . . – ∪ ∪ – ∪ ± ∪ ∪ –
± ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ –
. . . Ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον
μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι.

53. [25.]

± ∪ – ± ∪ – ± ∪ –
± Λ – ± Λ – ± ∪ ∪ . . . . .
Χρύσεαι δ' ἐξύπερθ' αἰετοῦ
ἄειδον Κηληδόνες.

Fr. 52. Schol. Pind. Nem. VII 94: *Καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας· ἐκεῖνοι γὰρ ᾐτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη· Ἀμφιπ. κτλ.* Respicit huc Schol. Nem. VII 150. — V. 2. *μοιριᾶν περὶ τιμᾶν* Boeckh, v. *μυρίαν περὶ τίμαν*. Ad celebrem hunc paeanem fortasse referendum *apophthegma*, quod in cod. Vrat. apud Boeckh. T. II 10 inter dicta Pindari refertur: *Παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς καὶ ἐρωτώμενος, τί πάρεστι θύσων τῷ Ἀπόλλωνι, εἶπε Παιᾶνα.* Similiter Eust. Prooem. 31 addens: *μονονοὺχὶ λέγων ἐκ τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν θυσίαν εἶναι λόγους τῷ κρείττονι, πρὸς ὃ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὡς ἄκαπνα θύουσιν ἀοιδοί.* Adde Philodem. de Musica in Vol. Hercul. I c. XXI *κα(ὶ) τὸν Π(ί)νδαρον οὕτω νομ(ί)ζειν, ὅτ' ἔφη θύσων ποι(ήσε)σθαι διθύραμβον*, ubi Schneidewin *ποιήσασθαι*, sed potius *θυσίαν* legendum. Fortasse ipse poeta tale quid in exordio carminis professus erat, quemadmodum etiam alii loci ex carminibus inter apophthegmata sunt relati.

Fr. 53. Pausan. X 5, 12: *τὰ μέντοι ἄλλα με οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος, ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι, ἢ τὰ ἐς τὰς ᾠδοὺς τὰς χρυσᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ᾖσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ· χρύσειαι* (X *χρύσεια*, Vb *χρύσιαι*) *δ' ἐξ ὑπερῴου* (Pc *ὑπαρέτου*, PdLbMP *ὑπερέτου*, Ag *ὑπηρέτου*) *ἄειδον* (codd. plerique *ἃ* vel *ἃς εἶδον*) *Κηλήμονες. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἐς μίμησιν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Κηλήμονες* quomodo corrigendum sit, docet Athen. VII 290 E: *τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαναίνεσθαι.* Adde Eust. Od. 1689, 30 et 1709, 56 et Opusc. p. 89 ed. Tafel. Praeterea scripsi *χρύσεαι δ' ἐξύπερθ' αἰετοῦ*, vide quae scripsi in Mus. Rhen. VIII 154 (Cobet *ὑπὲρ αἰετοῦ*, Schneidewin

54. [27.]

Pausan. X 16, 2: *τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ τῆς πάσης αὐτοὶ λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ ἐν ᾠδῇ τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντά σφισιν ἐποίησεν.* Cf. Strabo IX 419: *καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλόν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὃν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς.*

*55. [28.]

Schol. Aeschyl. Eum. 3: *Πίνδαρός φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα, διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐξήτει αὐτὸν ἡ Γῆ.*

56.

Himer. III 1: *Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιόον προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσάσομαι, ἡδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποίησιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖος Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος.* Coniicias *Simonidis* carmen in Bacchum, *Pindari* in Apollinem respici, cf. ib. XIII 7: *τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ τῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφὼ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾠδῇ κόμῃ τε χρυσῇ καὶ λύραις κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσι, Μούσαις Χάρισί τε ὁμοῦ συγχορεύσοντα.* Quae deinceps de Baccho sequuntur, iam ad illud Simonidis carmen referenda fuerint, quamquam idem XVI 7 etiam Simonidis carmen in Apollinem commemorat, ut fortasse aliquis coniiciat pariter etiam de Pindarico carmine in Bacchum esse cogitandum: sed omnino inepto huic rhetori non multum tribuendum. — Huc fortasse etiam referendum, quod dicit Menander Rhett. Gr. IX 320: *προὔλαβε δὲ καὶ Πίνδαρος ὕμνους γράφων εἰς τὸν θεὸν (Ἀπόλλωνα) ἀξίους τῆς ἐκείνου λύρας.*

ἓξ ὑπὲρ αἰετοῦ), nam *αἰετοῦ* legendum esse docet Galen. T. XVIII A p. 519: *οὕτω γὰρ ἐοίκασιν εἰκάζοντες οἱ παλαιοὶ καλέσαι τοῦτο τῆς οἰκίας τὸ μέρος· ἀετὸν δὲ καὶ οἵδε, καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρός φησιν ἐν ταῖς Πλειάσι (τοῖς Παιᾶσι)· χρύσεα δ' ὀξύπτερα αἰετοῦ ἄειδον Κληδόνες.* ita ed. Kühniana. Non debebat Stark in Philol. XIV 698. 699 falsa, quae est apud Pausaniam, lectione *ὑπερῴου* uti.

ΕΙΣ ΔΙΑ ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ 57—60.

*57. [29.]

⏑ – – ∪ ∪ – ⏑ ⏑ ∪ – ∪ – ∪ ∪ ∪

Δωδωναῖε μεγάσθενες, ἀριστότεχνα πάτερ.

58. [30.]

Schol. Soph. Trach. 175: *Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτὰς* (sacerdotes Dodonacas)· *οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὲν εἰς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον, τὴν* (δὲ εἰς τὸ) *περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν.*

*59. 60. [31. 32.]

Strabo VII 328: *Πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἕλλούς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλούς, ὡς ὑπονοοῦσιν παρ' Ὁμήρῳ κεῖσθαι, ἡ γραφὴ ἀμφίβολος οὖσα οὐκ ἐᾷ διϊσχυρίζεσθαι.* Cf. Et. M. 709. 38. Schol. Il. π 234: *Πίνδαρος Ἕλλοὶ χωρὶς τοῦ σ̄ ἀπὸ Ἕλλοῦ τοῦ δρυτόμου, ᾧ φασι τὴν περιστερὰν πρώτην καταδεῖξαι τὸ μαντεῖον.* Eust. Il. 1057, 57. — Strabo VII 328: *Καὶ οἱ τραγικοί τε καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην.*

61. [33.]

⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏒

⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Τί δ' ἔλπεαι σοφίαν ἔμμεν, ᾇ τ' ὀλίγον τοι

Fr. 57. Dio Chrys. Or. XII T. I 251 Emper. *ὃν πάνυ καλῶς ποιητὴς προσεῖπεν ἕτερος· Δωδ. μ. ἀρ. π. οὗτος γὰρ δὴ πρῶτος καὶ τελειότατος δημιουργὸς χορηγὸν λαβὼν τῆς αὑτοῦ τέχνης κτλ.* Pindari esse docet Plut. praec. reip. ger. c. 13: *ὁ δὲ πολιτικὸς ἀριστοτέχνας τις ὢν κατὰ Πίνδαρον καὶ δημιουργὸς εὐνομίας καὶ δίκης*, et de sera Num. vind. c. 4: *καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀριστοτέχναν ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον ἁπάντων θεόν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν.* et de fac. in orbe lun. c. 13: *ἢ τίνος γέγονε ποιητὴς καὶ πατὴρ δημιουργὸς ὁ Ζεὺς ὁ ἀριστοτέχνας.* Respicit praeterea adv. Stoic. c. 14, Symp. Quaest. I 2, 5 et Clem. Alex. Str. V 710, Euseb. praep. Ev. XIII 675 B; adde Methodium ap. Epiphan. adv. Haeret. LXIV, 26 *ὁ θεὸς ἀριστοτέχνας, ὃς πάντα δύναται καὶ ἐξ οὐκ ὄντων ποιεῖν.* Ex his locis coniicias versum hunc addendum esse:

Δίκας δαμιοεργὲ καὶ εὐνομίας.

Fr. 61. Stob. Ecl. Phys. II 1, 8: *Πινδάρου Παιάνων· Τί* (V ἔτι) *δ' ἔλπεαι . . . φρενί* (sic VAE, v. *φρονεῖ*). Clemens Al. Strom. V 726 atque Euseb. Praep. Ev. XIII 688 eadem sed memoriter ut vide-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

est, itaque huc pertinet I. Ammon. 70: *Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φησίν, καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμήνιον ἱερόν* (ita em. Koenius, v. *Ἰσμηνὸν πρῶτον*, M. Schmidt *Ἰσμηνίου ἡρῷον* mavult) *κτλ.* — II. Schol. Pind. Ol. I 26: *Περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν, ὅτι Δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστιν.* — III. Idem ad Ol. II 70: *ἐν δὲ τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐκπεσόντος Λαΐῳ, καθὰ καὶ Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει· Λάϊε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων.* — IV. Idem ad Pyth. VI 4: *ἐν τῇ πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπῃ, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται* et infra: *ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται.* — V. Idem ad Pyth. XII 45: *ἐν γὰρ τῷ Κηφισσῷ οἱ αὐλητικοὶ κάλαμοι φύονται. εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς.*

IV.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

71. [43.]

Schol. Pind. Ol. XIII 25: *Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν Κορίνθῳ.* cf. etiam Procl. ap. Phot. Bibl. 239.

72. [44k]

. . ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
⏑ ∪ – . . . . . .
. . *Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρίᾳ*
Ὠαρίων.

73. [52.]

Strabo IX 404: *Καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος· ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται καὶ ἡ τοῦ*

Fr. 72. Et. M. 460, 35: *Θώραξ . . . ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐμπίμπλασθαι οἴνου θωράσασθαι λέγεται . . . καὶ Πίνδαρος Διθυράμβων πρώτῳ· Ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς ἐπ' ἀλλοτρίᾳ* (Sorb. *ἀλόγω ποτε θεωραχθεὶς κτλ.*). Auctius Cram. An. Par. IV 194, 7: *Ὠρίων, ἐπεὶ καὶ Ὠαρίων ἐν συστολῇ καὶ Πίνδαρος . . . Ἀλλ' οὐχ ὅποτε θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλότριαϊ ωαρίων.* Adde Meletium ap. Cram. An. Ox. III 89, 29: *Πίνδαρος διθυ-*

Ὡρίωνος γένεσις, ἣν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις (cf. Eust. 264, 44). Hygin. Poet. Astron. II 34: „Aristomachus autem dicit quendam Hyriea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Hunc autem cum Iovem et Mercurium hospitio recepisset, petisse ab his, ut sibi aliquid liberorum nasceretur: itaque, quo facilius petitum impetraret, bovem immolasse et his pro epulis apposuisse: quod cum fecisset, poposcisse Iovem et Mercurium quod corium de bove fuisset detractum, et quod fecerant urinae in corium infudisse, et id sub terra poni iussisse: ex quo postea natum puerum, quem Hyrieus e facto Uriona nomine appellaret: sed vetustate et consuetudine factum est, ut Orion vocaretur. Hic dicitur Thebis Chium venisse, et Oenopionis filiam Meropen per vinum cupiditate incensus compressisse etc.“

74. [53.]

. . . ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
⏓ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ∪ – ∪ ⏑ ∪ ∪ –
. . . . . *Τρεχέτω δὲ μέτα*
Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων (*λεοντοδάμας*).

ρράμβῳ· ἀλόγχω ποτὲ θοριχθεὶς ἐπεῖχεν ἀλλότρια (cod. Mon. *ἔπεχε* latina versio *ἀλόχω ποτὲ θωραχθεὶς ἐπέχεε ἀλλότρια*). — V. 2. *Ὡαρίων* tribus syllabis proferendum, nisi *Ὀαρίων* praestat.

Fr. 74. Schol. Pind. Nem. II 16 ex Aristarcho: *ἐν τούτοις μὲν ταῖς Πλειάσι φησὶ τὸν Ὡρίωνα ἐπέχειν, ἐν ἄλλοις δὲ τὴν Πλειάδα φησὶν αὐτὸν διώκειν, ὑποτιθέμενος τὸ σύστημα τῶν Πλειάδων ἓν ζῴδιον.* et: *καὶ ὁτὲ μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὁτὲ δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν· τρεχέτω δὲ μετὰ Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων. δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὡρίων, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις. ὑπομνήματα δὲ τούτων Ζεὺς κατηστέρισε, παρὸ δή φησιν· ὁ Ὡρίων ἐπιὼν ταῖς Πλειάσι.* His ultimis explicationem illius versus contineri animadvertit Boeckh, itaque *τρέχων* coniecit, sed potius hic *ἑπίτω* legendum: Iovis enim sunt verba. *Μέτα* scripsi apud Pindarum, legebatur *μετά*. — *Λεοντοδάμας* Boeckh probabiliter adiecit ex Luciano pro imag. c. 18: *ὁ τὸν Ὡρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν.* Huc pertinet Et. M. 675, 36: *λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτι τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατρῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν συναντῆσαι αὐτῇ Ὡρίωνα· εἶτα ἐρασθεὶς ὥρμησε πρὸς τὸ ἁρπάσαι, τὴν δὲ φεύγουσαν μετὰ τῶν θυγατρῶν Ὡρίων ἐδίωκε, γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἱονεὶ μνήματα καταστερίσαι τὰς Πλειάδας φευγούσας τὸν Ὡρίωνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός.* cf. Eust. Od. 1712, 49, Eudoc. 339.

75. [54.]

⏑ ⏑ ± ⏑ ⏔ ± ⏑ –
⏑ ⏑ ± ⏑ – ± ⏑ ⏔ ± ⏑ –
⏑ ⏑̈ ⏑ – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏒
– ± ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– ± ⏑ – ± ⏑ – – ⏑̈ ⏑ –
⏑̈ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ± – ⏑ ⏑ – ⏑̈ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑̈ ⏑ – ± ⏑ ⏑ – – ± ⏑ ⏒
⏑̈ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
± ⏑ ⏔ ⏑̈ ⏑ – ± ⏑ – ⏑̈ ⏑ –
⏑̈ ⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏑ – ± ⏑ –
⏑ ± – ⏑ – – ± ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ± ⏑ ⏑̈ ± Λ ± ⏑ – ± ⏑ –
– ± ⏑ – ± ⏑ ⏑ – ± ⏑ – ± ⏑ ⏑ –
– ± ⏑ ⏔ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏑ – ⏑ ±
⏑ ⏑ – ⏑ ± Λ ⏔ ⏑ ±
⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏔ ⏑ ± ⏑ – ⏑ ±
– ± Λ – ± ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– ± ⏑ ⏔ ± ⏑ ⏑ – ⏑̈ ⏑ –
Ἴδετ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοί,

Fr. 75. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 22: *ποιητῶν μὲν οὖν Πίνδαρος ἀρκέσει παρακληθείς, συγγραφέων δὲ Θουκυδίδης· κράτιστοι γὰρ οὗτοι ποιητῶν τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας· ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος καὶ τούτου διθύραμβός τις, οὗ ἐστιν ἀρχή· Ἴδετ' ἐν χορὸν κτλ.* et deinde, postquam totum locum adscripsit, v. 1—8. singulatim examinans repetit. Etiam epitome libelli Dionysiani, quam edidit Hanow (Lips. 1868), integrum Pindari locum exhibet et deinde v. 2 iterat. Scripturas codicum tam Dionysiani libelli quam breviarii comiter mecum communicavit Usener, ut iam certius de tradita lectione iudicium facere licuerit. Codices collati sunt Laurentianus LIX 15 saec. XII (F), Marcianus 508 s. XV (M), Parisinus 1741 s. XI (P); epitome (E) examinata quattuor exemplis adhibitis, Darmstadino (d), Monacensi (m), Rhedigerano (r), Vaticano Urbinate 47 (v). cf. de his libris Useneri commentationem Bonnae 1878. — V. 1. *ἴδετ'* P, *δεῦτ'* EF, *ἴδετ'* et supra *δεῦτ'* ab eadem manu M. — *ἐν χορὸν* EF, *ἐς χορὸν* M (ς corr.), ς *ἐν σχορὸν* (*οχορὸν*) P, in archetypo fuit *ἐν χορὸν*. Hinc *ἐν χορὸν* affert Greg. Cor. 355. — *Ἴδετε* germanum esse ostendit ipse Dionysius, cum dicit: *τὸ πρῶτον αὐτῷ κῶλον ἓκ τεσσάρων σύγκειται λέξεως μορίων, ῥήματος καὶ συνδέσμου καὶ δυοῖν προσηγορικῶν· τὸ μὲν οὖν ῥῆμα καὶ ὁ σύνδεσμος συναλοιφῇ κερασθέντα οὐκ ἀηδῆ πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν.* Adde Cram. An. Ox. I 169, 19: *ἡ ἐν . . . κατὰ δὲ Βοιωτοὺς καὶ αἰτιατικῇ (συντάσσεται)· οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ· ἴδετε δ' ἐν χ. Ὀλ·* et 176, 5: *Βοιωτοὶ γὰρ τὴν ἐν πρόθεσιν συντάσσουσιν αἰτιατικῇ· ἴδετ' ἐν χ. Ὀλ· Πίνδαρος.* Contra Gramm. in Mus. Phil. Cantabr. IV 112 mendosa scriptura deceptus: *ὡς παρὰ*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἐπί τε κισσοκόμαν θεόν.
τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τέ βροτοὶ καλέομεν,
γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μέλπεμεν
γυναικῶν τε Κᾱδμεῑᾶν ἔμολον.
ἐναργέ' ἀνέμων μαντήϊ' οὐ λανθάνει,

ἐν ἀοιδαῖς scripsit, Boeckh *σὺν ἀγλαᾷ ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾷ*, permire Goram *πορευθέντες ἀοιδαῖς· δεῦτε βοᾷ*. Quod addidit Pindarus *δεύτερον*, videtur significare iterum Athenis se dithyrambum docere; quod si nobilissimum carmen in Athenarum laudem (vid. Fr. 76) antea fuit doctum, hoc quidem carmen post Ol. 76, 2 compositum. — V. 9. *ἐπί τε* scripsi, libri ut videtur omnes *ἐπὶ τὸν*, vulgo *ἐπί*. — *κισσοκόμαν* scripsi, P *κισσοδότην* sed a pr. m. *κισσοδόμ* sec. Schneidewinum, EM *κισσοδαῆ*, F *κισσοδαη*, vulgo *κισσοδέταν*. Antea *κισσοχαίταν* conieci, quo epitheto Pratinas et Cratinus utuntur. Versu extremo *στιγμὴν τελείαν* posui, quae vulgo v. 10 post *καλέομεν* additur. — V. 10. *τὸν Βρόμιον* scripsi, P *τὸν βρόμιον τὸν*, EFM *ὃν βρόμιον ὅν*, sed malim *Βρόμιον ὅντ'*. — *τε* om. EF. Non recte Boeckh *τε βροτοὶ* expunxit. — V. 11 affert schol. Isthm. VII 76 *πληθυντικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀδελφῷ τῷ Ποσειδῶνι· σύνηθες δὲ τὸ σχῆμα Πινδάρῳ· ὑπάτων μέν τε πατέρων γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἀντὶ τοῦ Διὸς καὶ Σεμέλης.* — *μὲν* P, *τε* E, *μὲν τε* FM schol. Pind., *νίν τε* coniecit Usener. — *μελπέμεν* Boeckh, *μέλπε* P, *μέλπομεν* ceteri, quod tuetur Usener, *ἔμολον* expungens. Hermann scripsit *καλέομεν, ὑπάτων μὲν πατέρων γόνον μελπόμενοι, γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν*, non recte; neque enim *Καδμείαν Σεμέλαν* poetam scripsisse arguit schol. Pind. locus, quem modo adhibui, qui pluralem numerum testatur, quo admisso Semelae nomini non est locus. — V. 12. *τε* om. FEv. — *Καδμειᾶν*, ut Boeckh restituit, schol. Pind., *καδμείαν* (*καδμίαν*) libri. — *ἔμολον* vulgo et Guelf., *εμολον* P, *σεμέλην* FMEm, *σεμέλαν* Erv, *μέλαν* Ed. Apparet *Semelae* nomen explicandi gratia adscriptum esse: hoc interpretamentum de loco deiecit germanum vocabulum *ἔμολον*, plane conveniens Pindari consuetudini, qui ad eundem modum Ol. XIV 18 *ἀείδων ἔμολον* et Isthm. V 23 *σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον* carminis sui consilium expromit. Semelae nomen ita demum possis tueri, si olim scriptum fuisse *μελπέμεν γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον Σεμέλαν τε* suspiceris, h. e. cantabimus Bacchum Iovis supremi et matris Thebanae genus simul cum Semela: at manifestum est, quam incommoda et molesta iterata matris sit mentio, praesertim cum poeta infra v. 20 huic officio satisfecerit. Usener *μέλπομεν* servans *γυναικῶν τε Καδμειΐᾶν ἄγαλμα* coniecit. — V. 13. *ἐναργέ' ἀνέμων μαντήϊ' οὐ λανθάνει* correxi, legebatur *ἐν ἀργεανεμέω μάντιν οὐ λανθάνει*, E *ἐναργέα νεμέω* (Ev *νεμέα*), MP *ἐν ἀργέα νεμέα* (P utrum *νεμέα* an *νεμέω* habeat, non liquet), F *ἐν ἀλγεα τεμεωι τε*, deinde *μάντιν* libri omnes. *Ἀνέμων μαντήϊα* nunc demum assecutus sum, antea *ἐναργέα μὲν σάματα* commendaveram, quod et a librorum lectione nimis recedit nec satis dilucidum est; nam plane dici decebat, venti, qui veris est praenuntius, flamen percipi, ac *μαντήϊα* lectius vocabulum, quemadmodum Iris dicitur *ὐετόμαντις*. Usener (vid. Mus. Rhen. XXIII 149) scripsit *ἐναργέα τελέων σάματα*, Bacchica opinor sacra hic *τέλη* dicta esse ratus, Christ *ἐναργέα τέλεα μάντιν*, Hóman *ἐναργέα μελέων μάντιν*. Heyne scripsit *ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν*, qua correctione loci difficultates non expediuntur, sed augescunt, quamquam ista lectione abusi sunt homines docti, ut Nemeadas verno tempore celebratas esse docerent (cf. C.

φοινικοεάνῶν ὁπότ' οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπάγωσιν ἔαρ· φυτὰ νέκτάρεὰ
τότε βάλλεται,
τότ' ἐπ' ἀμβρότάν χθόν' ἐρατάί
ἴωύ φόβαί ῥόδα τε κόμαίσι μίγνυταί,
ἀχεῖ τ' ὀμφαὶ μελέώύ σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖ τε Σεμέλάύ ἑλικάμπυκα χοροί.

Fr. Hermann Ant. sacr. § 49, 18), perperam illi quidem, vide supra p. 14 seq. — V.14. *φοινικοεάνων* H. A. Koch correxit, nisi quod *φοινικοεανῶν* scripsit, vulgo *φοίνικος ἔρνος*, sed F *φοινικοσάων*, EPM *φοίνικος ἑανῶν*, unde iam olim *ἑανᾶν* legendum proposui. Librorum scriptura non utar ut *φοινικοεσάνων* commendem, quamvis Pindarus antiqùitatis verborum sit tenax; nam *φοινικοέανος*, cum idem significet quod *φοινικοείμων* (*φοινικόπεπλος*), a nomine *ἑανός* descendit, cuius paenultima cum corripi soleat, poeta videtur synizesi vocalium usus esse, quemadmodum *πολυκτέανον* adhibuit Ol. XI 37; nisi forte *ᾱ* produxit,qquemadmodum etiam adiectivi *ἑανὸς* prosodia incerta est: et Alcman quidem 16, III 1, si recte versum redintegravi, *ἑανοφόρων* produxit, cum Antimacheum *ἑανηφόρος* sit correptum. — *ὁποτ' οἰχθέντος*, F *ὁπότε οἰχθόντες*. — *Ὡρᾶν*, F *ὥραν*, EM *ὧραν*. — *θαλάμου*, F *θάλαμοι*. — Composuit Usener Aristidis locum T. I p. 39, ubi rhetor Corinthiorum urbem nuncupat *θάλαμον Ὡρῶν, ᾧ πάντα τὸν χρόνον ἐγκάθηνται, καὶ ὅθεν προέρχονται ἀνοιγνῦσαι τὰς πύλας εἴτε Διὸς σύ γε βούλει καλεῖν εἴτε Ποσειδῶνος*. — V. 15. *εὔοδμον ἐπάγωσιν ἔαρ· φυτὰ νεκτάρεα τότε βάλλεται* scripsi, legebatur *εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα· τότε βάλλεται κτλ.*, et *ἐπαΐωσιν* EPM exhibent, F *εὐόαμον επάγοισιν*, sed indicativus non convenit huic loco, itaque *ἐπάγωσι* dedi et distinctionem correxi; nam venti, non flores, adducunt vernum tempus, ac manifestum est *φυτὰ νεκτάρεα* cum proximo inciso arcta necessitate esse vinctum. Ita emendatio supra proposita *ἀνέμων μαντήϊα* planissime firmatur: hoc igitur nomine improbanda Useneri coniectura *εὔοδμον ἐπάγῃσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα*, quam secutus est Christ, nam ver non adducit flores, sed educit. — V. 16. *τότε* om. F. — *βάλλεται*, E *βάλλετε*, Hermann *θάλπεται*. — V. 17. *ἀμβρότᾱν* PM, *ἄμβροτον* EF. — *χθόν'* PM, *χέρσον* EF, at neque vocabulum illud conveniens, neque solet Pindarus in hac sede dactylum loco iambi asciscere. — *ἐρατὰ ἴων φόβαι ῥόδα τε* E (nisi quod v *φοριαι*, d om. *ἐρατάι*), *ἐρατέων φοβερό δατε* F, *ἐρατὰν· ἴον φοβερά τε* PM. — V. 18. *κόμαισι*, F *κόμισι*. — *μίγνυται* PM, *μίγνυνται* EF. — V. 19. *ἀχεῖ τ' ὀμφαὶ*, ut in ed. 2 correxi (item Hermann, vid. Schneidewin praef. ed. min.) stabilivit F *ἀχεῖ τε ὀμφᾶι*, PM *οἰχνεῖτ' ὀμφαῖς*, E *οἰχνεῖτ'* vel *οἰχνεῖ τ' ὀμφὰ* (*ἀμφᾶ* v), vulgo *ὑμνεῖτε ὀμφᾷ*. Adde Apollon. Dysc. de synt. 223: *ὡς Βοιώτιόν ἐστιν ἔθος, ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ· ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς*, unde Ruhnkenius *ἀχείτω*, Hermann olim *ἀχεῖταί τ' ὀμφαὶ* scripsit; at grammaticus, qui hic schema Boeotium agnoscit, ipsum hoc *ἀχεῖ τε* in Pindaricis libris repperit: nihilo minus sprevit Apollonii auctoritatem Christ *ἀχεῖτ' ὀμφᾷ* et v. 20 *ἀχεῖτε Σεμέλαν* corrigens, quem non debebat Hóman sequi. — V. 20. *ἀχεῖ τε* scripsi cum Hermanno, qui olim *ἀχεῖται* correxerat. Libri *οἰχνεῖτε* (etiam F *οἰχνεῖτέ σε μέλαν ἑλικαμπύκα*), vulgo *ὑμνεῖτε*. Quamquam poeta supra v. 11 professus erat se Bacchi numen laudibus extollere velle, tamen offensioni est, hic in vernae solennitatis laetitia descri-

76. [46.]

_ ± ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ∪ ≚
_ ∪̆∪̆ ∪ _ ∪ ± ∪ ∪ _ _ ± ∪ ∪ _ ∪ ∪ ≚

Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι, δαιμόνιον πτολίεθρον.

benda solam Semelam memorari, itaque suspicatus sum scribendum esse *ἀχεῖ θ' υἱὸν Σεμέλαν θ' ἑλ.* sed nihil novandum; nam videtur poeta continuo Bacchi laudes subiunxisse.

Fr. 76. Schol. Arist. Acharn. 673: *παρὰ τὰ ἑν τῶν Πινδάρου Διθυράμβων· Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι.* Suid. v. *ἰοστέφανοι* eadem omisso carm. titulo, et Zonar. 1114: *Πίνδαρος, ἰοστέφανοι Ἀθῆναι.* Auctius Schol. Arist. Nub. 299: *Πίνδαρος· Λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι*, ita Bekker, sed Dübner nescio qua auctoritate *ὦ ταὶ λιπαρ.* nihil monens, nisi *Ἀθῆναι* in V et Ald. legi. Denique plane redintegrat Aristidis Schol.: Aristides enim I 319: *ἀκούων τὸ τῆς σοφίας πρυτανεῖον καὶ τὴν τῆς Ἑλλάδος ἑστίαν καὶ τὸ ἔρεισμα.* ubi Schol. III 341: *τὸ δὲ ἔρεισμα πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι καὶ Πίνδαρος δέ φησιν· ἔρεισμ' Ἀθήνας δαιμόνιον πτολίεθρον*, D *Ἀθηναίων* (ap. Frommel 115 M *Ἀθηνᾶ εὐδαιμ.*, b *Ἀθάνας δαιμ.*). Cf. Aeschin. Epist. IV 474 Bekk.: *καὶ εἰ μηδενὸς ἔτι τῶν παρὰ Μαντίᾳ μνημονεύεις, ἐν γοῦν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανώπου ἑκάστοτε ἀκούεις λέγοντος· Αἵ τε λιπ. καὶ ἀοιδ. Ἑλλ. ἔρεισμ' Ἀθᾶναι. Καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θηβαίου ἔπος τοῦτό ἐστι λέγοντος, καὶ ὅτι ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδοσαν, μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνι χαλκῇ τιμῆσαι.* Inde Boeckh recepit *αἵ τε*, at cod. a *ὦ τε*, itaque iam dudum correxi *ὦ ταί*, coll. Arist. Eqq. 1329: *Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι*, ubi Schol. *ἀπὸ Πινδάρου παρῴδηται.* firmatque Eustath. prooem. 28: *ἐχθρὰ δέ φασι φρονούντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραψέ που· Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι* (conglutinavit cum initio Pyth. VII)· *κατὰ δέ τινας, ἐπεὶ ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθήνας, ἐζημίωσαν αὐτὸν οἱ Θηβαῖοι χιλίαις δραχμαῖς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι ὡς φιλαττικοῦ.* Celebrem locum praeterea respiciunt Isoc. de antid. 166: *Πίνδαρον μὲν τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἑνὸς μόνον ῥήματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ μυρίας αὐτῷ δοῦναι δραχμάς.* Plut. vit. Thes. c. 1, de glor. Athen. c. 7, Apophth. Lac. div. c. 6, Lucian. Demosth. Enc. c. 10, Philostr. Imag. II 12, Pausan. I 8, 4, Athen. V 187 D, Iulian. Or. I 8 C, Damascius ap. Suid. v. *Σουπηριανός*, Liban. T. III 27 et rursus III 407 ed. Reiske, Schol. Hesiod. Op. 412, Schol. Aristid. III 600, Cram. An. Ox. IV 157, Arsen. 421, Eust. Il. 284, 5, Schol. Pind. Pyth. II inscr. Vit. Pind. cod. Vrat. T. II 9 ed. Boeckh, Thomas M. vit. Pind. ib. 4. Fuit autem initium dithyrambi, et his ipsis verbis summa laudum videtur comprehensa fuisse, siquidem Libanius loco priore dicit *μισθὸς τοῦτό γε τῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπαίνων βραχέων δή τινων ὄντων.* Boeckh autem coniecit plura ex hoc carmine petiisse Himerium Or. XVI 2 de Constantinopoli: *Καί μοι δοκεῖ* (Boeckh *δοκῶ*) *καὶ τῆς Πινδάρου λύρας λαβὼν μέλος ἐκεῖθεν εἰς αὐτὴν ἀναφθέγξασθαι, εἰ καὶ τῆς Ἑλλάδος μὲν εἰπεῖν ἔρεισμα μικρόν, ὅπερ εἰς τὰς Ἀθήνας ᾖσται Πινδάρῳ, πάσης δὲ τῆς ὑφ' ἥλιον ἥδιστον ἄγαλμα. σὲ μὲν καὶ Ποσειδῶν ὁ βασιλεὺς ὁ θαλάσσιος γλαυκοῖς περιβάλλει τοῖς κύμασιν οἷά τινα νύμφην Ναΐδα, καὶ πανταχόθεν περι-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἐγχέων προοίμιον, ᾇ θύεται
ἄνδρες (ὑπὲρ πόλιος) τὸν ἱρόθυτον θάνατον.

79. A. B. [47. 48.]

⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – –
⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ διθυράμβων
καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων.

. . . . – ⏑ – –
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –
⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ – –
. . . . . *Σοὶ μὲν κατάρχειν,*

ἐγχέων (sic L, *εὐχέων* V) *προοίμιον*, eademque Eust. Il. 994, 59. — *ᾇ θύεται* correxit Haupt ex schol. Aesch. *ἀιθύεται*. Pro Plutarcheo *ἀμφύετε* Reiske *ἀμφιέννυτε*, ego *ἀμφίεσθ'* vel *ὀμφύνετ'*, Schneidewin *ἄνα, δῦτ', ἄνδρες* coniecit. — V. 3. Haupt probabiliter redintegravit ex Herodiano *π. σχημάτων* 60, 13: *Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἑνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπιφοράν, οἷον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως* (sic A, vulgo *ὑπὲρ πόλεων*) *καὶ ἰαχεῖ βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων.* unde *ὑπὲρ πόλιος* scripsi, Haupt *ὑπὲρ πολίων*. — *ἱρόθυτον* Haupt, *ἱερόθυτον* Plut. Sunt autem hi versus ad idem ut videtur carmen referendi, unde fr. 76 et fr. 77 petita.

Fr. 79 A et B ex uno eodemque carmine petita esse docet Strabo X 469: *Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιούτων ὑπονοιῶν· ὅ τε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτονίας* (*σχοῖνος τονίας* K, *σχοινογονίας* hi) *τ' ἀοιδὰ* (BKlnox *ἀοιδαὶ*) *διθυράμβῳ* (x *διθυράμβων*). *μνησθεὶς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον, μεταβὰς ἀπὸ τούτων φησί· Σοὶ μὲν . . . πεύκαις. τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδειχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις.* Fr. prius auctius affert Athen. XI 467 B: *καὶ Πίνδαρος δέ φησι· Πρὶν μὲν ἦρπε σχοινοτενείατα οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων.* adde X 455 C: *Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδὴν . . . ἐποίησε· Πρὶν μὲν εἶρπε* (PVL *εἶρπε*) *σχοινοτενία τὰ οἶδα καὶ τὸ σάν τι βόηλον* (ita AB, nisi quod B *σᾶν*, P *σαντιβόηλον*, VL *τὸ σὰν κίβδηλον*) *ἀνθρώποις* (V *ἀνθρώποι*, L Bas. *ἄνθρωποι*). Respiciunt Athen. X 488 D, Eust. Il. 1335, 52 et Dionys. de comp. verb. c. 14: *εἰσὶ δὲ οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν, δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος ἐν οἷς φησι· Πρὶν μὲν ἤριπε* (l *ηρπε*, epit. *ἤριπε*) *σχοινοτενῆ φωνήεντα* (ita etiam epit., sed l i. e. cod. Par. *σχοινοτενεῖ ατα οἶδα*) *διθ. καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἄνθρωποι* (MG *ἀνθρώποις*). Recte Boeckh *σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ* correxit.

Fr. 79, B. V. 1. *κατάρχειν* Hermann, *κατάρχει* ap. Strab.; verum offendit insolens apud antiquos scriptores usus formae activae; non tamen *καταχεῖν* scribendum, quemadmodum iam Reiske *καταχεῖ* coniecit, aut *κατᾴδειν*, sed tollitur illa difficultas, ubi scripseris:

σοὶ μὲν κατάρχειν μέλος.

nam *σοὶ μέλος κατάρχειν* propius quidem abest, sed numerum alienum ostentat. Olim suspicatus sum *κοιαρχεῖν* vel *κοαρχεῖν* legendum

μᾶτερ μεγάλα, πάρα ῥόμβοι κυμβάλων·
ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλ', αἰθομένα δὲ δᾷς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

80.

⏑ ⏑ ± – ± ⏑ –
Κυβέλα μᾶτερ θεῶν.

81. [49.]

. . . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ –
– ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – – ± ⏑ – –
– ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ± ⏑ – –
5 ± ⏑ ⏑ – ⏓
. . . . . *Σὲ δ' ἐγὼ παρά νιν*
αἰνέω μέν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Δὶ φίλτερον
σιγῷμι πάμπαν· οὐ γὰρ εἰκὸς τῶν ἐόντων

esse; *κώταρχος* sive *κωτάρχης* dicebatur Cabirorum sacerdos (v. Keil Spec. Onomat. 108), *κοιακτήρ* sive *κοακτήρ* Taenariorum sacerdos (vide titulos Laconicos in Annal. Inst. Arch. XXXIII). — V. 2. *μᾶτερ μεγάλα, πάρα* Boeckh, vulgo *μᾶτερ, πάρα μεγάλαι*, et sic B (ex corr.) CEhis, *μᾶτερ, πάρα μεγάλοι* reliqui. — *ῥόμβοι*, codd. *ῥοίμβοι*, fort. *ῥύμβοι*, quod postea etiam Meineke commendavit. — V. 3. *κεχλάδειν* Hermann, codd. *καχλάδων*, cf. Hesych. *κεχληδέναι, ψοφεῖν*. — *κρόταλ'* scripsi, vulgo *κρόταλα*. — *δᾷς* Boeckh, v. *δαΐς*, Bk *δαῖς*, Chlox *δᾷς*, D *δὰς*. — *ξανθαῖσι*, Bkl *ξανθῇσι*.

Fr. 80. Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 29 ed. Gomperz: *οἱ δὲ* (*Δία καὶ*) *Ἥραν πατέ*(*ρα καὶ*) *μητέρα θε*(*ῶν νο*)*μίζουσιν, Πίν*(*δαρος*) *δ'* (*ἐν*) *Κυβέ*(*λης μ*)*ητρὸς ἐν τῷ . . OIN . . ΚΥΒΕ . . ΜΑΤ . . . ΦΕΡΕ . . . CΚΔΟ . . . ΡΙΟΣ*, ubi legendum videtur *Πίνδαρος δ' ἐν Κυβέλης μητρὸς ἐν τῷ προοιμίῳ· Κυβέλα μᾶτερ θεῶν· Φερεκύδης δ' ὁ Σύριος*. Philodemus *prooemium* dicere videtur illud ipsum carmen, quod Strabo *dithyrambum* vocat, vid. Fr. 79, A et B. Philodemus saepius Pherecydis logographi auctoritate utitur, sed hic haud dubie theologum adhibuit.

Fr. 81. Aristid. II 70: *Δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, εἴ τι δεῖ περὶ τοῦ ᾄσματος εἰπεῖν, οὐκ εἰσηγούμενος οὐδὲ συμβουλεύων σπουδῇ ταῦτα λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ὡσπερεὶ σχετλιάζων. τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος αὐτοῖς τούτοις, ὅτι καὶ ἑτέρωθι μεμνημένος περὶ αὐτῶν ἐν διθυράμβῳ τινί· σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἁμίν, φησίν, αἰ. μ. Γηρυόνη, τὸ δὲ μὴ Διΐ φιλ. σιγῶμι πάμπαν· οὐ γὰρ εἰκός, φησίν, ἁρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ καὶ κακὸν εἶναι.* — V. 1. *παρά νιν* scripsi, secutus Hermanni emendationem *παρά μιν*, vulgo *παρ' ἁμίν*, LN *παράμιν*, ac schol. III 409: *σὲ δέ, ὦ Γηρυόνη, ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα· ὁ μὲν γὰρ τὰ οὐκ ὄντα ἀφείλετο ἐν βιαίᾳ χειρί, σὺ δὲ ὡς ἀδικούμενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἦρας καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἀποδεκτός*. — V. 2. *Γηρυόνα* Boeckh, vulgo *Γηρυόνη*, L *γηρύονι*, N *γηρυόνι*. — *Δί* Hermann, vulgo *Διΐ*. — V. 3. *σιγῷμι* Boeckh, et sic lemma schol., vulgo *σιγῶμι*, N *σιγῶ μὲ*, M *σιγῶμι μή*. Fort. *σίγαμι*. — *οὐ γὰρ . . . ἔμμεν*. ita refinxi poetae orationem, *ἐόντων, παρά θ' ἑστίᾳ* (pro *παρ' ἑστίᾳ*) et *ἔμμεν* scribens. Boeckh *οὐ γὰρ ἐοικὸς | ἁρπ. τῶν ἐόντων καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ | καὶ κ. ἔμμεναι*. Sed

ἁρπαζομένων παρά θ' ἑστίᾳ καθῆσθαι
καὶ κακὸν ἔμμεν.

82. [50.]

± ∪ ∪ – ∪ – ± ∪ – ∪ – ∪

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκρημνον.

83. [51.]

± ∪ ⏑ ± ∪ – ± ∪ ⏑ ⏑ ∪ ∪

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον.

84. [54.]

Harpocrat. 142: *παλιναίρετος . . . ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος Διθυράμβοις.* Eadem Phot. 373, 11.

*85. [55.]

Et. M. 274, 50: *Διθύραμβος . . . Πίνδαρος δὲ φησὶ λυθίραμβον· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα Λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, ἵν' ᾖ λυθίραμμος, καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν. Ἡρωδιανὸς δὲ φησὶ τὰ προστακτικὰ μὴ συντίθεσθαι.* Similia cod. Sorb. ap. Gaisf., Et. Gud. 147, 47, Etym. Angelican. a Ritschelio editum; denique Cyrillus (cod. Vindob. n. 319): *Ὁ Πίνδαρος λυθίραμμόν φησι αὐτόν· καὶ γὰρ ὁ Ζεὺς τικτόμενος αὐτοῦ ἔκραζεν· λῦθι λῦθι ῥάμμα.* cf. etiam Proclus ap. Phot. Bibl. 239: *ὁ δὲ Διθύραμβος γράφεται μὲν εἰς Διόνυσον, προσαγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ ἤτοι διὰ τὸ κατὰ τὴν Νύσσαν ἐπ' ἄντρῳ τραφῆναι τὸν Διόνυσον ἢ διὰ τὸ λυθέντων τῶν ῥαμμάτων τοῦ Διὸς εὑρεθῆναι αὐτόν, ἢ διότι δὶς δοκεῖ γενέσθαι, ἅπαξ μὲν ἐκ τῆς Σεμέλης, δεύτερον δὲ ἐκ τοῦ μηροῦ· εὑρεθῆναι δὲ τὸν διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει,* quod pertinet ad Ol. XIII 18.

*86. [56.]

Choeroboscus I 279: *εἶτα αὕτη ἡ αἰτιατικὴ φημὶ δὲ ἡ ἵκτινον κατὰ μεταπλασμὸν γέγονεν ἵκτινα, ὥσπερ . . . διθύραμβον διθύραμβα παρὰ Πινδάρῳ.*

---

fortasse Aristides tria novissima verba de suo adiecit, ut scribendum sit *ἁρπαζομένων (αὖτως) παρ' ἑστίᾳ καθῆσθαι.* Hermanno omnia inde ab *οὐ γὰρ εἰκὸς* ab Aristide profecta videntur.

Fr. 82. Schol. Pind. Pyth. II Inscr.: *καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Διθυράμβοις· τὰν κτλ.* — *ἀγχίκρημνον* cod. Gott., vulgo *ἄγει κνήμων.*

Fr. 83. Schol. Pind. Ol. VI 152: *ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ ἀναγωγίαν τοπαλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὗες ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις· Ἦν ὅτε σ. τὸ Β. ἔθνος ἔλεγον.* Strabo VII 321: *ἦν ὅτι σύας* (sic E, *σοιας* ABC, *ὗας* Ino et vulgo) *Βοι. ἔ. ἔνεπον* (E *ἔννεπον*) articulo omisso, qui etiam deest ap. Galen. Protrept. c. I.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἀντ.

ἦν γὰρ τοπάροιθε φορητὰ κυμάτεσσιν παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἃ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδίνεσσι θύοισ' ἀγχι-
τόκοις ἐπέβα νιν,
δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαί
πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων
ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι
κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

ΑΙΓΙΝΗΤΑΙΣ ΕΙΣ ΑΦΑΙΑΝ.

89. [59.]

⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπανομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι;

hanc et antistropham continuo se excepisse, nisi quod strophae finis, antistrophae initium interiit. — V. 1. *πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι* Schol. Hom. Od. *κ'* 3. (Cram. An. Par. III 464, 7. Eust. 1644, 54): *οἷον δή τι καὶ περὶ τὴν Δῆλον ἱστορεῖ Πίνδαρος λέγων οὕτως· ἦν γ. τ. πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι Δῆλος* (*Δᾶλος* An. Eust.) *παντ. ἀν. ῥιπαῖς.* ubi *Δῆλος* ex interpretatione additum. Strabo *πάροιθεν οὐ φορητὰ νύμασί τε*, sed *κυμάτεσσι* D a pr. m. (a sec. *κυμάτεσι* ut Cl) — *τ' ἀνέμων* Tzschucke, ap. Strab. et schol. copula deest. — V. 2. *ἀλλ' ἃ Κοιογενὴς* correxit Porson, *ἀλλὰ Κοίου γένος* Schneider, vulgo *ἀλλὰ καὶ ὁ γένος*, D *ἀλλὰ καιογενὴς*, Cs *ἀλλὰ καὶ ὁ γένης*, Bk *ἀλλ' ἀκαιογένης*, hi *ἀλλὰ καινογενής*. — *ὠδίνεσσι* Boeckh, *ὠδίνεσι* BDhios, *ὠδίναισι* k, *ὀδύναισι* vulgo. — *θύοισ'* scripsi, *θύοις* CDhl, *θείαις* Bkinos, *θοαῖς* Boeckh. — *ἐπέβα νιν* Porson, *ἐπέβαινεν* Schneider, vulgo *ἐπιβαίνειν*. — V. 4. *πρέμνων* Hermann, *πρεμνῶν* Bk, *πρυμνῶν* CDhilos. — V. 5. *δ' ἐπικράνοις* Porson, *δ' ἐπὶ κρανοῖς* Bls, *δ' ἐκράνοις* h, *δὲ κράνοις* i, *δ' ἐπὶ κραναῇ* kno. — *σχέθον, σχεδὸν* Bk. — *πέτραν, πέτρᾳ* Bklno. — V. 6. *τεκοῖσ', τέκοις* Cl, *τόκοις* h, *τέκειν* no. — *ἐπόψατο* om. no. — *ἀδαμαντοπέδιλοι* respicit Plutarch. de fac. in orbe lunae c. 6: *τὴν δὲ γῆν κατὰ Πίνδαρον ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες περιέχουσιν.* Cf. praeterea Seneca Qu. Nat. VI 26: „hanc (Delum) philosophi quoque credula natio dixerunt non moveri auctore Pindaro.“

Fr. 89. Schol. Aristoph. Eqq. 1263: *τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτω· Τί κάλλιον κτλ.* Suid. s. v. *προσόδια· ὕμνοι· Ἀρχὴ προσοδίου· τί κάλλιον ἀρ. ἢ κ. ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν*, quod per errorem ductum ex Aristophanis versu, quem dixi. — V. 1. fortasse praestat *ἀρχομένοις* pro *ἀρχομένοισιν* scribere, atque Θ et hoc et *καταπανομένοις* exhibet: tunc Aristophanius versus ad eundem modum corrigendus (et in antist.: *ἐννυχίαις* pro *ἐννυχίαισι*). Hartung cur divisim *κατὰ πανομένοισι* scripserit, ignoro. — V. 2. Ven. *ἐλάτηραν*. — Recte autem Boeckh huc respexisse censuit Pausaniam II 30, 3: *Ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἰοῦσίν ἐστιν Ἀφαίας ἱερόν, ἐς ἣν καὶ Πίνδαρος ᾄσμα Αἰγινήταις ἐποίησεν.* Ac fortasse etiam apud Herodotum III 59 *ἐς τὸ ἱρὸν τῆς Ἀφαίης ἐν Αἰγίνῃ* scribendum, ut H. Kurz suasit, in libris est *Ἀθηναίης*.

(ΕΙΣ ΔΕΛΦΟΥΣ.)

* 90. [60.]

. . . ∪ ∪ – ∪ – ∪ – ∪
± ∪ – ∪ ∪ – ∪ – –
± ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ – ∪ – ∪
± ∪ ∪ – ∪ – ± ∪ –
± ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ – –

. . . *Πρὸς Ὀλυμπίου Διός σε,*
χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ,
λίσσομαι Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ
ἐν ξαθέῳ με δέξαι χορῷ
ἀοίδιμον Πιερίδων προφάταν.

---

91. [61.]

Porphyr. de Abst. III 16: *Πίνδαρος δὲ ἐν προσῳδίοις* (προσοδίοις) *πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὁπότε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο, οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις* (Wesseling et Unger emendaverunt *τοῖς ἀλόγοις*) *ξῴοις.* Quae deinceps leguntur *ἐρασθέντα δὲ Πασιφάης Δία γενέσθαι μὲν ταῦρον, νῦν δὲ ἀετὸν καὶ κύκνον*, nihil ad Pindarum: corrigas *ἐρασθέντα δέ φασι Δία*, cum scriptum esset *πᾶσι*, librarius ut vitium tolleret, supra *φασὶ* vel *φησὶ* addidit, inde importunum illud *Πασιφάης* ortum. — Ad hoc prosodium haud dubie versus, qui subsequuntur, referendi sunt, fuit autem ut videtur *εἰς Δία Λἰτναῖον* conditum.

* 92. 93. [93.]

– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
± ∪ – – . . . . .

* * *

– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ⏑ ∪ –
– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ⏑
ω̆ ∪ – ∪ . . . . .

Fr. 90. Aristid. II 510: *ἑτέρωθι δὲ ἔτι λαμπρότερον* (*Πίνδαρός φησι*)· *Πρὸς Ὀλ. κτλ. ὁρᾷς, ὡς εὐχόμενος μεταξὺ οὐ κατέσχεν ἑαυτόν, ἀλλὰ κἀνταῦθα ἐσεμνολογήσατο.* — V. 3. *λίσσομαι* Stephanus, *Γ ᾄσομαι, Θ ἄσομαι.* — *Χαρίτεσσι* Hermann, vulgo *Χάριτες.* — V. 4. *χορῷ* scripsi, *ΓΘ χρόνῳ*, vulgo *χώρῳ*, Kayser et Schneidewin coni. *θρόνῳ* coll. Pausan. X 24, 4. — V. 5. *Πιερίδων* Canter, vulgo *Πιερίων*. Ad prosodium Delphicum probabiliter rettulit Boeckh, adversante Hartungo, qui hos versus ex Paeane aliquo petitos esse censet.

Fr. 92. 93. Strabo XIII 626: *Πίνδαρος δὲ συνοικειοῖ τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ τὰ ἐν Πιθηκούσσαις, ἅπερ ἐστὶ πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν*

Κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
ἀμφίκειται.

* * *
*

ἀλλ' οἷος ἄπλατον κεράϊξες θεῶν
Τυφῶν' ἑκατονταχάρανον ἀνάγκᾳ, Ζεῦ πάτερ,
ἐν Ἀρίμοις ποτέ.

94.

Μεμναίατ' ἀοιδᾶς.

Σικελίᾳ, καὶ γὰρ τῇ Αἴτνῃ φησὶν ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα, τόν ποτε Κιλίκιον κτλ. (Pyth. I 16) *... καὶ πάλιν· κείνῳ κτλ. καὶ πάλιν· ἀλλ' οἷος κτλ.* Ex eodem carmine utrumque fr. petitum, nam sic demum id quod Strabo vult probant. Respicere videtur huc Iulian. Epist. XXIV 395: *καὶ μὴν καὶ Πίνδαρος ὁ Θηβαῖος τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Τυφωέος ἐν ἐπινικίοις κηρύττων καὶ τοῦ μεγίστου τούτου γίγαντος κράτος τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν θεῶν περιτιθείς, οὐχ ἑτέρωθεν αὐτῷ τῆς εὐφημίας κρατύνει τὴν ὑπερβολήν, ἢ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατονταπέφαλον ἑνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσεν. ὡς οὐδέ τινος ἄλλου εἰς χείρας τοῦ Διὸς ἐλθεῖν ἀντιμάχου γίγαντος νομισθέντος, ἢ ὃν ἂν ἡ μήτηρ μόνον τῶν ἄλλων ἑκατὸν κεφαλαῖς ὥπλισεν, οὐδὲ ἑτέρου τινὸς θεῶν ἢ μόνου Διὸς ἀξιονικοτέρου πρὸς ταύτην τοσούτου γίγαντος καθαίρεσιν ὄντος.* — Fr. 93. V. 1. *ἀλλ' οἷος*, Dh *ἀλλοῖος*. — *κεράϊζες* et v. 3 *Ζεῦ πάτερ* Tzschucke, legebatur *κεραϊζε . . . Ζεὺς πατήρ*, sed rw Ζεῦ, Frw *πάτερ*, quae compellatio convenit inprimis carmini, quod in Iovis honorem conditum fuit. — V. 2. Strabonis libri *Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον*, hinc in ed. 2 *πεντηκοντακέφαλλον* scripsi, vid. Phot. 188, 11: *κυνοκέφαλον· ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν, οὕτως Ἀριστοφάνης* (Eqq. 417); cf. etiam Hesiod. Theog. 287 et ap. Strab. I 43: *Ἡμίκυνες καὶ Πυγμαῖοι καὶ Μακροκέφαλλοι.* Nunc secutus sum Hermannum, qui emendavit *Τυφῶν' ἑκατονταχάρανον*, quod commendat Iuliani ille locus et Pyth. I 16, adde Schol. Hes. Theog. 311: *ὁ μὲν Πίνδαρος ἑκατονταπέφαλόν φησιν εἶναι τὸν Τυφωέα, οὗτος δὲ πεντηκοντακέφαλον.* — V. 3. resp. Schol. Lycophr. 825. — *ἐν*, Boeckh *εἰν*. Idem rettulit haec ad *scolium* in Hieronem, ego propter fr. 91 huc revocavi.

Fr. 94. Cram. An. Par. III 292, 26: *Πίνδαρος δὲ δωρικώτερον διὰ τῆς αι διφθόγγου ἐν Προσῳδίοις· μεμναίατ' ἀοιδῆς.* scr. *ἀοιδᾶς*. Respicit Et. M. 579, 3.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

97. [64.]

Τὸ σὰυτῷ μέλος γλάξεις.

*98. [65.]

Schol. Theocr. V 14: *τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον· ἔστι Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ, ὥς φησι Φιλοστέφανος· τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνά φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον, φησὶ δὲ καὶ* (om. cod. Ambr.) *Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν.* ubi Dübner coni. *τινὲς δὲ τὸν Πᾶνα ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνά φασιν ἐπὶ κτέ.*, Ahrens *τινὲς δὲ τὸν ὑπὸ ἁλιέων φασὶν ἐπὶ κτλ.*, potius *τὸν Ἀπόλλωνα* expungendum.

*99. [67.]

Aristid. I 49: *Διδόασι δ' αὐτῷ καὶ τὸν Πᾶνα χορευτὴν τελεώτατον θεῶν ὄντα, ὡς Πίνδαρός τε ὑμνεῖ καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς κατέμαθον.*

*100. [68.]

Serv. Virg. Georg. I 16: „Pindarus Pana ex Penelope filium dicit.“ Sed auctius G: „Pana Pindarus ex Apolline et Penelopa in Lyco (Lycaeo) monte editum scribit, qui a Lycaone rege Arcadiae locus (Lycaeus) mons dictus est: alii ex Mercurio et Penelope natum, comitem feras solitum e cubilibus excitare, et ideo capripedem figuratum esse etc.“ Schol. Bernens. ad Virg. G. I, 17 ed. Hagen: „Pana Pindarus ex Apolline et Penelopa in Lycaeo monte editum scribit, alii ex Aethere et Oenone.“ ubi *Oenoe* corrigendum. Schol. Lucani III 402: „Pindarus et ca(e)teri dicunt Apollinis et Penelopae filium, alii Mercurii et eiusdem.“ Longe aliud tradit Schol. in Theocriti Syringem: *τὸν δὲ Πᾶνα ἔνιοι γηγενῆ ἱστοροῦσιν, ἔνιοι δὲ Αἰθέρος καὶ νύμφης Οἰνόης, ὡς καὶ Πίνδαρος, ἔνιοι δὲ Ὀδυσσέως* (plane ita cod. Vat. n. 915). Secundum Pausan. VIII 30, 3 *Οἰνόη* nympha Panis fuit nutrix, eandem VIII 47, 3 Iovis nutricibus adnumerat. Cum Theocriti interprete consentit Schol. Eurip. Rhesi 36: *Ἀρίαιθος δὲ ὁ Τεγεάτης Αἰθέρος αὐτὸν καὶ νύμφης Οἰνόης γενεαλογεῖ·* sed Schol. Theocr. I 3 (cf. ib. v. 123): *Ἀρίστιππος δ' ἐν τῷ α' Ἀρκαδικῶν Διὸς καὶ Νύμφης Οἰνηΐδος*, ubi cf. Ahrensii Add. II p. 461.

Fr. 97. Schol. Theocr. I 2: *μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον, ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων· τὸ σαυτοῦ* (ita etiam Ambr., *τοσαύτα* Bar. 5, *τὰς αὐτοῦ* Gen. b.) *μέλος* (*μέλους* Gen. b.) *γλάξεις, τουτέστιν ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.* Scripsi *σαυτῷ*, ac *τὸ*, quod Ahrens scholiastae esse putat, est ὃ, nisi malis *τὺ* corrigere.

ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

*101. 102. [70.]

. . . . . ∪ ∪ – – ± ∪ – –
– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – –
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ . .

. . . . . *Περιδιναθεὶς ἐπήει*
γᾶν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἕστα,
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων,
καί ποτε τὸν τρικαράνου Πτωΐου κευθμῶνα κατέσχεθε . .
. . . – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
. . . *ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.*

Fr. 101 et 102. Strabo IX 412: *οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα κἂν ᾖ ψιλά· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ Ἀπόλλωνος λεγόμενον· κινηθεὶς ἐπ. . . . ἄλσεων.* Resp. Eust. Il. 270, 23. Eximie autem vidit Boeckh huc pertinere, quae ap. Strab. 413 leguntur, ubi geographus cum *Alcaeum* commemorasset, pergit: *τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίον ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· μυθεύεται δ' Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, προφήτης τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῷον ὄρος, ὅ φησιν εἶναι τρικόρυφον ὁ αὐτὸς ποιητής* (quae antea de Alcaeo dicta sunt, aut ipse Strabo postea aut alius quis in margine adiecit: certe Alcaei non sunt hi qui subiiciuntur versus): *καί ποτε . . . κατέσχε. καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ· ναοπόλον μ. δ. ὁμ.* Ad *Parthenia* haec probabiliter rettulit Boeckh.

Fr. 101. V. 1. *περιδιναθεὶς* scripsi, vulgo *κινηθείς*, A . . *νηθεὶς*, sed in m. *περικιηθεὶς*, c *περικινηθεὶς*. cf. Hesych. *περιδινεῖσθαι· περικινεῖσθαι, περιπορεύεσθαι, περιστρέφεσθαι, περιέρχεσθαι*, et similiter *περιδινηθήτην, περιδινήσεως, περιδινηταί* interpretatur. — V. 2. *γᾶν* Boeckh, codd. *γᾶν τε*. Fort. *γᾶν τε καὶ θάλασσαν* (*ἁμαιμακέταν*). — *σκοπιαῖσιν* Boeckh, codd. *σκοπιαῖσι*. — *μεγάλαις*, *A . . . . . ς*, sed in m. suppletum. — V. 3. *δινάσσατο* haud dubie corruptum, Acghi *δεινάσατο*, Hermann *ἐδύσατο*, Schneider *τινάξατο*, Emperius *δ' ἐνάσσατο*, Schneidewin *διφάσατο*, Dindorf *δίνασ' ἄπο*, Ahrens contra *κἄμ μυχοὺς δινάσατο*. Fortasse scribendum *ἰνάσατο* i. e. purgavit, mediam formam testatur Hesychius *ἰνάσατο, κατέχεεν, ἐκάθαρεν*. Vocabulo hoc et iis, quae inde descendunt, utuntur medici scriptores, sed *ἐξινωμένη* i. e. *ἐκνενευρισμένη* dixit Lycophro 841. — *βαλλόμενος*, A *βαλλό . . . . .* et similiter cghi. — V. 4. *τρικαράνου* scripsi, vulgo *τρικάρανον*. — *Πτωΐου* scripsi (cf. Keil Syll. Inscr. Boeot. p. 70, Philemon Gr. p. 38), quod postea etiam Meineke proposuit, vulgo *Πτώου*. — *κατέσχεθε* libri, vulgo *κατέσχε*. Videntur non multa intercidisse, fort. poeta scripsit: *κατέσχεθε, καὶ τὸν Τήνερον Θήκατο ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα*. Meineke haec sic constituit . . . *Δινηθεὶς ἐπήει | γᾶν τε καὶ (πᾶσαν) θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν (ἄκραις Πτῴων) ὀρέων ὕπερ ἕστα | καὶ μυχοὺς διζήσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων*.

103. [62.]

Schol. Arist. Acharn. 720: *Ἀγοράζειν ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παρρησίᾳ ἐστίν, Ἀττικῶς· ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει.* ubi Pierson coni. *ἔτι δὲ Πίνδαρος ἀττικίζει*, rectius Geel (vid. Schneidewin Proleg. LXXXI) *ὅθεν καὶ ἡ Κόρινα ἐπιτιμᾷ Πινδάρῳ ἀττικίζοντι.* Attici enim frequentant *ἀγοράζειν*, sed quod veteres magistri tradunt hoc verbum paenultima producta esse *ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν*, correpta *ὠνεῖσθαι* (Moeris p. 64 ed. Pierson et Herodian. *π. μον. λ.* 23. ibique Lehrs), futile est commentum. Boeotis vocabulum illud inusitatum, quandoquidem non *ἀγοράν*, sed *ἀγῶνα* dicebant, vid. Schol. Il. *ω* 1. Eust. Il. 1335, 58; *ἀγορεύειν* tamen Boeotis proprium esse dicitur, vid. Bekk. An. III 1095 not., Iriarte p. 146. cf. etiam Leutsch Philol. XI 181.

104. [69.]

Schol. Theocr. II 10: *Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων* (ita Ambros. 5 Gen. b, *παρθένων* ceteri), *ὅτι* (*ἤτοι* Gen. b5^{2}, *τοι* 5^{1}) *τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται παρεῖναι* (ita scripsi, *εἶναι* Ambr., *εἶναι καὶ* 5 Gen. b, *τὸν* vulgo) *Ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες Σελήνην.* — Ad tertium hunc librum Partheniorum fortasse veteres critici rettulerunt *προοίμιον εἰς Σακάδαν*, vid. fr. inc. 269.

VII.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι 105. 106.

105. [71. 72.]

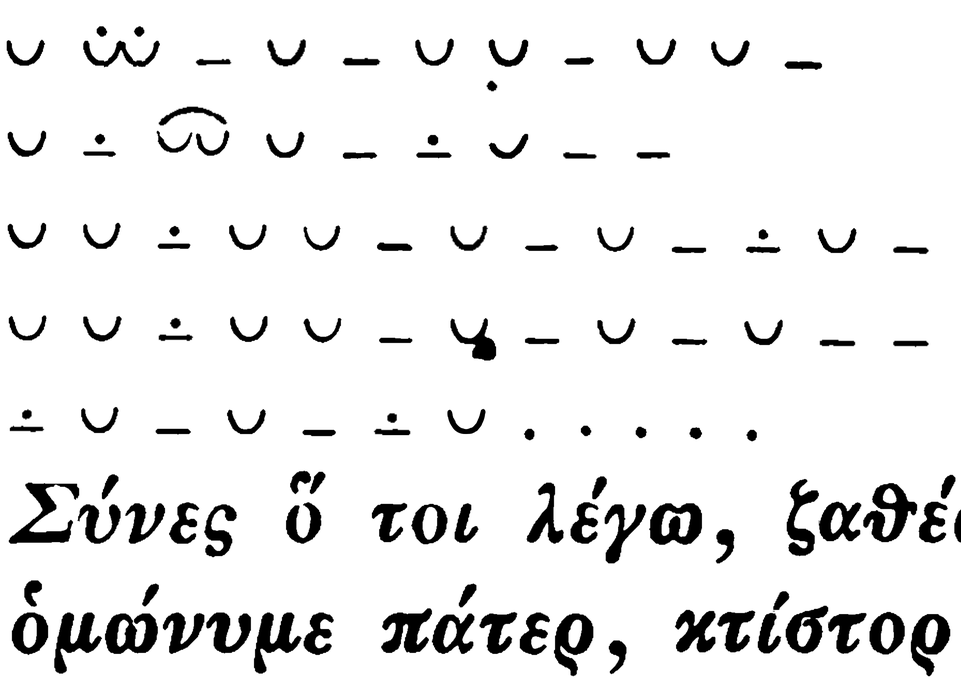

Σύνες ὅ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν
ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας·

Fr. 105. V. 1. 2 affert Schol. Pind. Nem. VII 1: *τότε γὰρ καταφέρεται εἰς τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία, οἷον . . . καὶ Σύνες ὅτι λ. . . . Αἴτνας.* et Pyth. II 127: *τὸν ἐπίνικον ἐπὶ μισθῷ*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

106. [73.]

⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒
⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
± ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ –
± ⏑ – ⏑ – ⏑ –
5 ⏑̈ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑̈ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἀπὸ Ταϋγέτοιο μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἕρπετον·
Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γλάγους
αἶγες ἐξοχώταται·
5 *ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἅρμα Θηβαῖον· ἀλλ' ἀπὸ τᾶς ἀγλαο-*
κάρπου
Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

Fr. 106. Athen. I 38 A: *Πίνδαρος δ' ἐν τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῇ ᾠδῇ· Ἀπὸ Ταϋγ. κτλ.* Recte ad idem hoc hyporchema rettulit Boeckh cum propter argumenti, tum propter metri similitudinem, videntur autem hi versus ex epodo petiti esse. — V. 1. *Ταϋγέτοιο* C, *ταυγέτου* ὁ B, *Ταϋγέτου* VL. — V. 2. *τρέφειν* Eustath. Od. p. 1822, 5, qui verba *Λάκαιναν . . . ἕρπετον* attulit, Athen. *τρέχειν*. — *πυκινώτατον ἕρπετον*, in ed. 2 *ἕρπετον πυκινώτατον* scripsi, fortasse recte. Hartung *ἕρπετον πυκνώτατον*. — V. 3. *Σκύριαι* L, *Σκύριας* v. Hinc *αἶγες Σκύριαι* paroemiogr. Milleri Misc. 359. — *γλάγους* (Athen. *γάλακτος*) restitui ex Eustath. ad Od. 1569, 44: *οὕτω δὲ καὶ Σκύριαι ἐς ἄμελξιν γλάγους αἶγες ἐξοχώταται λέγεται εἶναι, ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος, ἅρμα Θηβαῖον.* Forma tamen insolens, poeta aut *γλάγευς* aut *γλάγεος* scripsit, quamquam etiam conieci *γλαγὸς* a recto casu *γλάξ*, quo nomine planta appellatur, sed a principio haud dubie *lac* significabatur. — V. 4. *ἐξοχώταται* BC Eustath., vulgo *ἐξοχώτατοι*, quod tuetur Nauck Philol. IX 176. — V. 5. *Θηβαῖον* C Eusth., *Θηβαίων* vulgo, *Θηβᾶν* olim conieci, Hartung *ἅρμα δὲ Θηβᾶν*. Deinde ap. Athen. vulgo *Θηβαίων ἀπὸ γᾶς* (sed BCD *τῆς*) *ἀγλαοκάρπου* (C *ἀγλαοκάρπους*). *Σικελίας δ'* (sed δ' om. BCD), quae quo modo emendanda sint ostendit Schol. Aristoph. Pac. v. 73: *ἢ ὅτι οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διαβόητοι καὶ τὸν δρόμον ἀξιόλογοι καὶ τὰ ξεύγη ἐπαινετοί· καὶ Πίνδαρός φησιν· ἀλλ' ἀπὸ τῆς (τᾶς) ἀγλ. Σικελίας ὄχημα.* — V. 6. *δαιδάλεον*, Hermann coni. *δαίδαλον*, Hartung *δαιδάλοεν* (*όεν*) fort. casu. — Denique huc referendus Scholiasta Aristid. III 217: *Βακχυλίδης γὰρ καὶ Πίνδαρος Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα, τοὺς Σικελίας ἄρχοντας, ὑμνήσαντες καὶ πλεῖστα θαυμάσαντες ἐν ἱππηλασίᾳ, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον, ὡς Σικελιῶται πρῶτοι ἅρμα ἐξεῦρον.*

ΘΗΒΑΙΟΙΣ ΗΛΙΟΥ ΕΚΛΕΙΠΟΝΤΟΣ.

*107. [74.]

± ‒ ‒ ∪ ∪ ‒ ∪ ∪ ‒ ∪ ∪ ‒ ⏑̈ ∪ ‒ ± ∪ ‒ ∪ ‒
± ∪ ∪ ‒ ⏑̈ ∪ ‒ ∪ ‒ ± ∪ ∪ ⏓
∪ ± ∪ ∪ ‒ ∪ ∪ ‒ ± ∪ ‒ ⏓
± ∪ ∪ ‒ ∪ ∪ ‒ ± ∪ ‒ ∪ ⏓
± ∪ ∪ ‒ ∪ ∪ ‒
∪ ± ‒ ∪ ∪ ‒ ∪ ∪ ‒ ∪ ⏓
÷ ∪ ∪ ‒ ∪ ∪ ‒ ± ∪ ∪ ‒ ∪ ∪ ‒ ‒
∪ ± ∪ ‒ ‒ ± ∪ ‒ ∪ ± ∪ ‒ ‒
‒ ⏑̈ ∪ ‒ ‒ ± ∪ ‒

∪ ∪ ± ‒ ‒ ∪ ∪ ± ∪ ∪ ‒ ∪̣ ∪ ‒ ∪ ∪ ‒
± ∪ ∪ ‒ ‒ ± ∪ ∪ ‒ ∪ ∪ ‒ ⏑̈ ∪ ‒ ∪ ⏓
± Λ ‒ ± ∪ ‒ ∪ ⏑̈ ∪ ⏓
∪ ∪ ± ∪ ∪ ‒ ∪ ⏓
∪ ∪ ± ∪ ∪ ‒ ∪ ⏓
± Λ ‒ ± ∪ ‒ ∪ ± ∪ ‒ ‒
‒ ± ∪ ∪ ‒ ‒ ‒ ∪ ⏓
∪ ∪ ± ∪ ∪ ‒ ∪ ⏜ ‒ ± ∪ ∪ ‒ ∪ ‒

Fr. 107. Dionys. Hal. de adm. vi dic. Demosth. c. 7: *Ταυτα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ πολλά ἐστιν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμοὺς ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιήμασιν ἐοικέναι δόξειεν ἂν τοῖς εἰς τὸν Ἥλιον εἰρημένοις, ὡς γέ μοι φαίνεται· Ἀπτὶς Ἀελίου κτλ.*, hinc inter Hyporchemata rettulit Boeckh. Respicit Plinius Hist. Nat. II 12, 54: „Misera hominum mente . . . in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est solis deliquio.“ Respexit haec etiam Plutarchus de facie in orbe lunae c. 19: *Εἰ δὲ μὴ Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον, ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσῳ ἄματι νύκτα γινομένην, καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν . . φάσκοντας.* ubi ultima tantum ex Pindaro, cetera ex aliis poetis petita sunt. — Initium (v. 1—9) exhibet Philo de provid. II p. 96 ex Armena lingua conversus ab Auchero: „Vide quam bene expergefaciat abhorrentem a philosophia lyricorum poetarum optimus Pindarus, eclipsin intuitus lucis Solis, dicit enim: *Radium Solis, tyro, multum intueri, ne nimis concedas tuis oculis corporeis. Sidus superexcellens diem vocatum, quod regem constituisti, virtutem eius, quo et sapientiae viae evanescunt tenebrae, regere iuveniliter, quam anterius. Verum te in curru Iovis eque Deus* (*aut:* in Iovis equo Deus) *rogo, indemnes ad temperantiam sint commutationes. Quam cantabo o gloriosa modesta aequissima* (*vel* communissima) *ars.*“ Neumann (Berliner Jahrb. f. wiss. Kr. 1829 II 811) sic ex Armeniorum sermone transtulit: „*Dass du Strahl der Sonne, Jüngling allleuchtender* (*allwissender*), *dich nicht hingebest der Ermüdung deiner körperlichen Augen, Stern hier oben, über den Tag ersehnter, den da setzte der König der*

Ἀκτὶς Ἀελίου, τί πολύσκοπ' ἐμήσαο, θοῶν μᾶτερ ὀμμάτων;
ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον,

Macht, dessen Weisheitsweg Finsterniss nicht kennt, o sei noch jugendlicher denn zuvor! Aber dich Göttergespann des Zeus flehe ich an, du berührt durchaus nicht von den Wandelungen der Veränderlichkeit, dich besinge ich o herrliche, keusche, allgemeine Wundererscheinung.“ Disputavit etiam de hoc loco G. Boetticher (Annal. Antiq. 1853 p. 184), qui Aucheri versioni fidem abrogat et quae ipse ex Armeno exemplo sibi eruisse visus est, indicat. Ceterum vix ullus usus est illius loci apud Philonem: nam Armenus interpres, cum graeca verba parum intelligeret, et partim iam depravata reperiret, fere id quod divinavit expressit. — Eodem respicit Philo p. 110, sed Graeca quoque extant ap. Euseb. Praep. Ev. VIII 395 C: *θείαις γὰρ φύσεσιν Ἡλίου καὶ Σελήνης ἑπακολουθοῦσιν ἐκλείψεις, αἱ δὲ μηνύματά εἰσιν ἢ βασιλέων τελευτῆς ἢ πόλεων φθορᾶς· ὃ καὶ Πίνδαρος ᾐνίξατο γενομένης ἐκλείψεως διὰ τῶν πρόσθεν εἰρημένων.* — Peculiarem commendationem de hoc carm. scripsit G. Hermann Lips. 1845. Collati sunt duo cod. Dionysii Parisini, n. 1742 (P1) et 1745 (P2) apud Schneidewinum. — In numeris huius carminis constituendis saepius et a Boeckhio et ab Hermanno discessi, passim Hartungum secutus. Frustra Blass in Iahnii Annal. 1869 p. 387 seqq. carmen in antistrophicam formam redigere conatus est, stropham constare v. 1—9, antistropham v. 10—16, epodi initium v. 17 ratus; in exordio antistrophae complura intercepta esse perperam statuit, alia interpolavit, ut numerorum aequabilitatem revocaret.

V. 1. *ἐμήσαο, θοῶν μᾶτερ ὀμμάτων*; scripsi, quemadmodum in ed. 2, nam in ed. 3 *ἐμήσω ἐμῶν μᾶτερ ὀμμάτων* praeoptavi. Atque *ἐμήσω* etiam Bamberger et Emperius suaserunt, *μᾶτερ* Boissonade legendum esse vidit: apud Dionys. est *ἐμῆς θεῶ μ' ἄτερ ὀμμάτων*, unde Schneider *τί πολύσκοπον ἐρημώσαισα μέτρον ὀμμάτων*, Boeckh *ἐμαῖς θέαις μέτρ' ὀμμάτων*, Dissen *ἐμοὶ θέας μέτρ' ὄμμασιν.* Hermann olim *ἐμοὶ θοῶν μέτρον ὀμμάτων*, ut hoc arctissime cohaereat cum seqq., postea *τί πολ. ἐμῶν μᾶτερ ὀμμάτων*, denique *τί, πολύσκοπε, μηδόμενα πότ' ὦ δμάτειρ' ὀμμάτων*, Schneidewin *μηδομένα, μᾶτερ ὀμμάτων*, Blass *μήσεαι, ὦ μᾶτερ ὀμμάτων.* Respicit enim huc Philostr. Epist. 53: *καὶ τὸ κάλλος ἡδονὴν ὥσπερ ἐκ κατόπτρου ἐμφαίνει τὰ τῆς περὶ τῷ προσώπῳ γαλήνης, ἣν εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ βλεπόμενον δόξεις· εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα, κἀκεῖνό που κατὰ Πίνδαρον τὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν ἀπὸ σοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μέτρα.* ita vulgo, unde homines docti *μέτρα* Pindaro vindicarunt, quocum compares Eurip. Suppl. 650: *ἀκτὶς ἡλίου κανὼν σαφής*, sed Philostrati codd. ut videtur, omnes *μητέρα*, idque in Dionysii lectione delitescit; ac Philostrati loco usus Boissonade *ἐμῶν θεὰ μᾶτερ ὀμμάτων* coniecit, Boetticher Armenum interpretem *Ἀκτὶς ἀελίου παῖ πολύσκοπε μὴ . . . σωματικῶν ὀμμάτων* legisse censet, unde Hartung *ἀκτίς, ἀελίοιο παῖ, πολυσκόπων μάκιστα μέτρ' ὀμμάτων, ἄστρον ὑπ. ἐν ἀμ. τί κλεπτόμενον ἔθηκας ἀμ. κτλ.* Post *ὀμμάτων* interrogandi signum posui, nam *ἄστρον . . . κλεπτόμενον* non continent appositionem ad *ἀκτὶς ἀελίου*, sed sunt nominativi absoluti, qui arcte cohaerent cum seqq. — V. 2. resp. Schol. Arati Phaen. 11: *λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως, παρὰ δὲ Πινδάρῳ ἄστρον ὑπέρτατον.* — *κλεπτόμενον*, Philonis interpretem *λεγόμενον* vel *καλούμενον* legisse censet Boetticher, ap. Philostr. est *βλεπόμενον*, sed probabiliter Hermann ibi coniecit: *ἢν εἴ μοι θολώσεις . . . κλεπτόμενον δόξεις*, ap. Pind. idem coni. *κλεπτόμενον λιποῖσ'*.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ἢ παγετὸν καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον,
ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον
χθονός, ἢ νότιον θέρος,
ὕδατι ζακότῳ ξεράν
εἰ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις
ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος,
ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι πάντων μέτα πείσομαι.

---

108. [75.]

⏑ ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ – –
⏑ ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ – ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏓ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχάν
ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν,
τελευταί τε καλλίονες.

cum nivis vi erat consocianda: denique χθονός ineptum additamentum παγετοῦ: nunc ubi in suum locum restitui, recte παγετὸς dicitur καρποῦ φθίσις, atque omnia satis commode illustrantur. Librarius verba στάσιν οὐλομέναν ἢ παγετὸν omissa in margine adscripserat, eaque deinde alius diversis et alienis locis inseruit. Hermann verba ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον ἢ στάσιν οὐλομέναν tacitus, sed opinor invitus omisit. — V. 12. ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον χθονός, ἢ νότιον θέρος, ὕδατι ζακότῳ ξερὰν εἰ γαῖαν κατακλύσαισα scripsi, legebatur ἢ πόντου κενέωσιν (P1 κεῶσιν) ἀνὰ (ita Scaliger, libri ἀλλὰ, Hermann ἀμ) πέδον, ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ ἱερόν (Scaliger διερόν), ἢ γαῖαν κατακλύσασα. Verbis ἢ παγετὸν remotis iam recte πέδον χθονὸς copulantur: sed praeterea offensioni est, quod diluvies bis v. 12 et v. 15 memorari videtur: hoc vitium lenissima medela procuravi εἰ γαῖαν scribens pro ἢ γαῖαν: poeta priora comprehendens dicit, si inundans terras sive mari superfuso sive imbribus aestivis hominum genus vis reparare. Pro ἱερὸν (Scaliger διερὸν speciose magis quam vere) ξερὰν correxi, nam terrae epitheton requiritur. — V. 15. κατακλυσαισα Boeckh, v. κατακλύσασα. — θήσεις Barnes, v. θήσει. — V. 16. νέον, P1 νέων. — ἀρχᾶς Boeckh, v. ἀρχῆς. — V. 17. ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι (vel ὅπερ) πάντων μέτα πείσομαι Hermann, cum ante ὀλοφυρομένων πάντων μέτα πείσομαι scripsisset, vulgo ὀλοφυ . . . . πάντων μεταπείσομαι, quasi haec duo verba ad Dionysii orationem pertinerent, sed P2 ὀλοφ. . . . . δεν ὅτι πάντων μεταπείσομαι· κἀνταῦθα (hoc etiam P1) οὐ . . ληγορία ὡς παρὰ Πλάτωνι.

Fr. 108. Epist. Socr. 1: ἀπειθεῖν δὲ αὐτῷ ὀκνῶ καὶ τὸν Πινδάρειον ἡγούμενος εἰς τοῦτο εἶναι σοφόν, ὅς φησιν· Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν κτλ. σχεδὸν γὰρ οὕτω που αὐτῷ ἔχει τὸ Ὑπόρχημα. Aristid. II 571: Θεοῦ δή φησι Πίνδαρος δείξαντος ἀρχὴν εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἑλεῖν (sic ΓΔΘL, vulgo εὑρεῖν) τὸ προκείμενον. Cf. ib. I 382. — V. 2. ἐν, Allatius ἕν, Zeller ἐς non recte.

109. [228.]

⏑ ± – ⏑ – ± ⏑ – ⏑ – ⏑ –
–
⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ ⏒
⏑ ⏑̇ – ⏑ ⏜ ⏑ ⏑̇ ⏜ ⏑ –
⏑ ⏑ ± ⏑ – ⏑ – – ± ⏑ ⏑ ⏒

Τὸ χοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθείς
ἐρενυασάτω
μεγαλάνορος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδος ἐπίκοτον ἀνελών,
πενίας δότειραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον.

110. [76.]

⏑̇ ⏑ – – ⏑̇ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ – ⏑ –
– ± ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ – ⏑ – –

Γλυκὺ δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

111. [77.]

⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ± ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– ± ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ± ⏑ [⏑ –] ⏑ ⏑ – ± ⏑ – ⏑ – –
– ± ⏑ ⏑ – ⏑ – ± – – . . .

Ἐνέπισε κεκραμέν' ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἔμβαλ' ἕλκεα
νωμῶν

Fr. 109. Stob. Flor. LVIII 9: *Πινδάρου Ὑπορχημάτων* (hoc solus A addit) *τὸ κοινὸν κτλ.* V. 1 et 2 Polyb. IV 31: *οὐδὲ γὰρ Θηβαίους ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικά, διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν εἵλοντο διὰ τὸν φόβον, οὐδὲ Πίνδαρον τὸν συναποφηνάμενον αὐτοῖς ἄγειν τὴν ησυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων· τὸ κοινὸν . . . φάος.* Est haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 110 petitum. — V. 1. *τιθείς*, Stob. *καταθείς*. — V. 2. Ap. Stob. *ἐρεννησάτω* omnes et deinde v. 3 *μεγάλ' ἂν ὄρος* A Vind. — V. 3. *Ἀσυχίας* Boeckh, v. *ἡσυχίας*. — *τὸ φαιδρὸν*, Stob. *ἱερόν*. — V. 4. *πραπίδος*, B *πραπίδων*. — *ἐπίκοτον* Grotius, *ἐπικότον* A, *ἐπὶ κότον* B, *ἐπικότον* vulgo. — *ἀνελών*, ante Grotium *ἀνέμων*.

Fr. 110. Stob. Flor. L 3. *Πίνδαρος Ὑπορχημάτων· Γλυκὺ δὲ πόλεμος ἀπείροισιν· ἐμπείρων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.* Schol. Il. λ 227: *ὡς καὶ Πίνδαρος· Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος, ἐμπείρων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα μιν.* ubi L *νιν*, V *νιν περισσῶς*. Eustath. p. 841, 32: *γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος, πεπειραμένων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα.* Constituit Boeckh. Hinc proverbium ap. Galen. VIII 763 ed. Kühn., Diogenian. III 94 (ubi vid. interpr.), Arsen. 164, Sch. Thucyd. I 80. II 8 *γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος*.

Fr. 111. Erotian. p. 49 ed. Klein: *Αἰών, ὁ νωτιαῖος μυελός . . . καὶ Πίνδαρος ἐν ὑπορχήματι* (B *ὑπορχήμασι*, om. C) *λέγει* (AB *λέγων*)· *Ἐνέπισε κτλ.* — V. 1. *ἐνέπισε*, vett. edd. *ἐν ἐνέπισε*, Heringa *ἐξέπτυσε κεκραμέν' αἵματι*. — *κεκραμέν'*, *κεκραμένα* C, *καὶ κράμμενα* AB. Vitium

τραχὺ ῥόπαλον, τέλος δ' ἀείραις πρὸς (ἄκραν) στιβαρὰς
ἐσπάραξε πλευράς,
αἰὼν δὲ δι' ὑστέων ἐρραίσθη.

112. [78.]

⏑ ± ⏑ – ± ⏑ – ⏑ ⏑ –

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

113. [79.]

Schol. Theocr. VII 103: Ὁμόλη δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολωίων, καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ὑπορχήμασιν.

114. [80.]

Schol. Pind. Isth. I 21: Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέους ἡνίοχος, ἀλλ' εὑρήματα Πινδάρου ἐν Ὑπορχήμασιν, ὡς καὶ εὕρημα Καστόρος, ὡς αὐτὸς λέγει. ubi Boeckh: ἅρματα δὲ αὐτοῦ εὕρημα κατὰ τὰ Πινδάρου κτλ.

115. [81.]

Schol. Pind. Ol. XIII 25: Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον.

*116. 117. [82.]

⏑ ± – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ὁ Μοισαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.

* *
*

Ἄγοις ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

manifestum procurare difficile, fort. scribendum ἐνέπισε νεκροῦ μέλε' αἵματι, licuit enim poetae semianimum appellare νεκρόν. — ἔμβαλ' ἕλκεα νωμῶν scripsi, nisi ἔμβαλεν ἑλ. ν. malis, libri ἕλκεα πλευρὰς ἔμβαλλεν ὠμον, Heringa πλευρὰς expunxit, Vulcanius ἔμβαλε νωμῶν emendavit, sed ἕλκε' ἔμβαλε propter exilem sonum litterae E iteratae displicet, itaque verba traieci. — V. 2. τραχὺ ῥόπαλον, AB τραχυρώπαλον, C τραχυράπαλον. — ἀείραις Boeckh, legebatur ἀείρας. — πρὸς ἄκραν scripsi, libri πρός, antea πρὸς οὔδει supplevi, cum olim πρὸς delevissem, quod secutus est Hartung, Christ ἀνδρὸς scripsit. — ἐσπάραξε vulgo et sic ut vid. DF, ἀπάραξε ABC, σπάραξε Boeckh. — V. 3. ἐρραίσθη, Christ ἐραίσθη. — De Hercule poetam verba facere manifestum est.

Fr. 112. Athen. XIV 631 C: ἡ δ' ὑπορχηματική ἐστιν, ἐν ᾗ ἅδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται· — καὶ Πίνδαρος δέ φησι· Λάκ. κτλ. ὀρχοῦνται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνες. Hecker coni. παρθενιῶν, quod debebat παρθενιᾶν dici.

Fr. 116 et 117. Hephaest. p. 78: ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς τὸ καλούμενον Πινδαρικὸν ἑνδεκασύλλαβον, οἷον· Ὁ Μουσ. μ. κ. χορ. Ἄγοις κτλ. Fr. 116 etiam Cram. An. Par. I 123, 19.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩι ΑΜΥΝΤΑ 120. 121.

120. [85.]

± ∪ – ∪ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα.

* 121. [86.]

. . . . ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ –
± ∪ – – ± ∪ – –
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ –
– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – –
. . . . *Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι (καλά*
ἔργα) καλλίσταις ἀοιδαῖς·
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψαύει· μόνον [ῥηθέν]·
θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον.

Fr. 120. Schol. Pind. Nem. VII 1: *Τότε γὰρ καταφέρεται ὁ Πίνδαρος εἰς τοῦτο, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία, οἷον· Ὀλβίων κτλ.* — V. 1. etiam Dio Chrysost. Or. II T. I 28 ed. Emper. *τοῦ δὲ Πινδάρου διά τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως, καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ καὶ ὁμώνυμον ἐπῄνεσεν Ἀλέξανδρον, τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα, ποιήσας εἰς αὐτόν· Ὀλβίων ἐπώνυμε Δαρδανιδᾶν* (M *ἐπώνυμα Δαρδανιδῶν*). cf. Tzetz. Chil. VII 413 — V. 2. *παῖ*, Boeckh coni. *ὦ παῖ*, ut unus sit versus. Recte ad Encomia rettulit hoc carmen Boeckh, estque ipsum initium servatum.

Fr. 121. Dion. Halic. de vi dic. Demosth. c. 26: *Πρέπει δ' . . . ἔργον: Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ῥυθμοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἐσπουδακώς.* — V. 1. *ἐσλοῖσιν* Sylburg, v. *ὅλοισιν*. — (*καλὰ ἔργα*) *καλλίσταις ἀοιδαῖς* supplevi, quod supplementum et res ipsa et Demosthenis locus, quem comparavit Dionysius, commendat: neque offensioni est repetitum *καλὸν ἔργον* v. 4, cum rhetor poetam numeris magis quam elocutioni operam dedisse dicat. Hartung *ὑμνεῖσθαί γε*, Schneidewin *πολὺ καλλίσταις*, Christ *θαμὰ καλλ.* coniecit. — V. 3. *τιμαῖς* Boeckh, vulgo *τιμαῖσι*. — *ποτιψαύει*, cod. Paris. *ψαύει*. — *ῥηθέν* delendum esse viderunt Bothe et Boeckh. — V. 4. *δὲ σιγαθέν* Barnes, *δ' ἐπιλασθὲν* Sylburg. vulgo *δ' ἐπιταθέν*.

IX.

ΣΚΟΛΙΑ.*

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩι.

122. [87.]

⏑ ± ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
– ± ∪ ⏓ – ± ∪ – –
± ∪ – – ± ∪ ∪ – ± ∪ – –
± ∪ – ⏑ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –
∪ ± ∪ – – ± ∪ – –

Στρ. α'.

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι
Πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ,
αἵτε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρη
θυμιᾶτε, πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι

Fr. 122. Athen. XIII 573 E: *Ὑπάρχοντος οὖν τοῦ τοιούτου νομίμου περὶ τὴν θεὸν Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξιὼν εἰς Ὄλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτὸς ἀπάξειν ἑταίρας ηὔξατο τῇ θεῷ νικήσας· Πίνδαρός τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον* (Ol. XIII) *. . . ὕστερον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ᾀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποίηται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἳ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν· διόπερ ἔφη· Ὦ Κύπρου . . . ἰανθείς.* (v. 14—16) *Ἤρξατο δὲ οὕτως τοῦ μέλους· Πολύξεναι . . . καλόν* (v. 1—9). *Ἀρξάμενός θ' οὕτως ἐξῆς φησιν· Ἀλλὰ . . . γυναιξίν* (v. 10—12). *Δῆλον γὰρ ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἡγωνία ποιόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα· πιστεύων δέ, ὡς ἔοικεν, αὐτὸς ἑαυτῷ πεποίηκεν εὐθέως· Διδάξ. . . . βασάνῳ* (v. 13). Disserui de hoc scolio in Actis Soc. Graecae I 189 seq. (a. 1836), discessi autem in carmine constituendo a Boeckhio, qui strophis atque epodis constare censuit, at potius minutae strophae eaedem semper iterantur: supersunt autem quattuor stropharum reliquiae. — V. 1. *Πολύξεναι* Boeckh, v. *πολύξειναι*. — V. 2. *Πειθοῦς* Schneider, *πείθουσ'* PVL. — *ἀφνειῷ* recte codd., Hermann et Boeckh *ἀφνειᾷ*. — V. 3. *αἵ τε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶτε* Tittmann correxit, vulgo *διά τε τὰς χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε ἡμῖν*, at Zonaras 1307: *Πίνδαρος· αἵτε τὰν χλωρὰν λίβανον ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶται* (cf. etiam Phot. 222, 21). Ego praeterea *δάκρη* restitui probante Schneidewino, vulgo *δάκρυα*, vid. Cram. An. Ox. I 121, 1: *Τοῦ δάκρυ ἡ γενικὴ δάκρεος, δάκρεϊ, τὸ πληθυντικὸν δάκρεα, τοῦτο κατὰ συναλοιφὴν γέγονε δάκρη, Ξανθὰ δάκρη* (quod ibid. legitur *ἐν ἠρινοῖς πέταλσι*, tragici potius quam lyrici videtur). — V. 4. *πολλάκι ματέρ' ἐρώτων* Boeckh, vulgo *πολλάκις ματέρας ἐρώτων*. — *πτάμεναι* Hermann, *ἱπτάμεναι* PVL, conieci *οὐράνι' ἀμπτάμεναι*.

---

*) De Pindari Scoliis vide quae supra p. 371 seq. disputavimus.

νόημα ποττὰν Ἀφροδίταν,

Στρ. β'.

ὑμῖν ἄνευθ' ἐπαγορίας ἔπορεν,
ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς
μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι.
σὺν δ' ἀνάγκᾳ πᾶν καλόν .....

. . . . . .

Στρ. γ'.

. . . . . .

. . . . . .

ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λεξοῦντι Ἰσθμοῦ
δεσπόται τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου
ξυνάορον ξυναῖς γυναιξίν.

Στρ. δ'.

διδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ.

. . . . . .

ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ' ἐς ἅλσος
φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν τελέαις
ἐπάγαγ' εὐχωλαῖς ἰανθείς.

V. 5. *νόημα* Hermann, v. *νοήματι*. — *ποττὰν*, B *ποτὶ τὰν*. — V. 6. *ὑμῖν* codd., Boeckh *ὔμμιν*. — *ἄνευθ' ἀπαγορίας* i. e. *sine reprehensione* scripsi, v. *ἄνωθεν ἀπαγορίας*, cf. Hesych. *ἐπαγορίαν ἔχει, ἐπίμωμός ἐστιν*: eandem emendationem Meineke proposuit. Antea scripseram *ἄνευθ' ἀπαγορίας* i. e. *sine intermissione*, Boeckh *ἆτ' ἄνωθεν ἀπαγορίας*. — V. 7. *ἐν εὐναῖς* Boeckh, vulgo *εὐναῖς*. — V. 8. *μαλθακᾶς ὥρας* Boeckh, *μαλθακὸν ὥρας* Schneider, *μαλθακώρας* libri. — V. 9. *ἀνάγκᾳ* Casaubonus, *ἀνάγκαι* PVL. — *πᾶν καλόν* Boeckh, v. *πάγκαλον*. — V. 10. *λεξοῦντι* A, *λέξαντι* PVL, Casaub. *λέξοντι*, quod recepit Boeckh. — *Ἰσθμοῦ* Casaubonus, vulgo *ὁμοῦ*. — V. 11. *τοιάνδε* Schweighaeuser, v. *τοιόνδε*. — *εὑρόμενον*, Schweighaeuser *εὑράμενον*. — *σκολίου* Boeckh, v. *σκολιοῦ*. — V. 13. *διδάξαμεν* Hermann, vulgo *ἐδιδάξαμεν*, Hecker *ἐδείξαμεν*. — *καθαρᾷ* Casaubonus, *κιθάρῃ* B, *κιθάρα* PVL, Meineke *καθαρόν*. — *βασάνῳ* fort. resp. Zonar. 374. — Hartung versum, qui desideratur, supplet *κίβδαλον ἐν πείραις ἐλέγχειν*. — V. 14. *δεῦτ'*, L. Dindorf *δηῦτ'*. — V. 15. *κορᾶν* VL, *κόραν* AP, *κουρᾶν* Boeckh. — *ἑκατόγγυιον*, vulgo *ἑκατόνγυιον*. — *τελέαις* Boeckh, v. *τελείαις*. — V. 16. *ἐπάγαγ'* Boeckh, v. *ἐπήγαγ'*, Meineke scripsit *ἀπάγαγ'*, sed potius in Athenaei loco *ἐπάξειν* pro *ἀπάξειν* restituendum, ut iam olim monui.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Ἐπ.

ἱρᾶν μελισσᾶν τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν·
ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθώ τε νεόν
καὶ Χάρις υἱὸν (ἀνᾶγ') Ἀγησίλα.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩι ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι.

124. [89. 94.]

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ± ∪ – –
± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ –
± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏑
– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –
– ± ∪ – ⏑ ± – ∪ –

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν

ξ̓νατι (B *δὲ ναι*) *τᾶς* (B *τὰς*). Cf. Herodian *π. μον. λεξ.* 30, qui ex Sophoclis satyrico dramate *καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων ὑπὸ τοῦ δέατος* adhibet, qui versus paenultimam productam, quemadmodum *κέρας κέρατος* dici solet, testatur, nam Sophoclem citra necessitatem iterato anapaesto usum esse incredibile: alioquin possis hic *πᾶς δέ-λητι* scribere, cf. Hesych. *δέλητι· δελέατι.* Hermann correxit *ἀλλ' ἐγὼ τᾶς δ' ξ̓νατι*, Boeckh, qui *ἠὲ* in stropha servavit, *ἀλλ' ἐγὼ ὥρας ξ̓νατι τᾶς ποθεινᾶς*, probante Schneidewino, qui postea *ἀλλ' ἐγὼ θεᾶς ξ̓νατι* edidit. — *ξ̓λα ἱρᾶν μελισσᾶν* scripsi, codd. *ἐλεηρὰν* (LV *ἐλεκρὰν*) *μέ-λισσαν.* Quod Meineke dixit, Ahrensium emendationem *ξ̓λα* occupavisse, fallitur: ita non solum in tribus deinceps lyricorum poetarum editionibus scripsi, sed iam in actis societ. Graecae I 198 (a. 1836) *ξ̓λῃ* correxi. Idem Meineke *ἠρινᾶν* quam *ἱρᾶν* maluit scribere, sed *ἱρᾶν* aptissimum, quamvis Schneidewin addubitaverit: falsa omnino sunt quae de veriloquio et notione huius vocis nostri etymologi praecipiunt; attigit hanc quaestionem Haupt in Herme I, p. 21, sed is quoque rem non satis recte administravit, dicetur de hoc vocabulo alias planius. Boeckh et Hermann inchoantes hinc epod., *ἐλαιηρᾶν* vel *ἐλειηρᾶν μελισσᾶν*, Ahrens *ἀλλ' ἐγὼ ἀέκατί γ' αἴσας κηρὸς ὣς δαχθεὶς ξ̓λᾳ μελισσᾶν*, Hartung *ἀλλ' ἐγὼ θεᾶς ξ̓νατι, κηρὸς ὥτε λειρίων μελισσᾶν | παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν δαϊχθεὶς τάκομαι εὖτ' ἂν ἴδω. ἐν δ' ἄρα κτλ.*, inchoat enim Hartung a verbis *παίδων κτλ.* stropham tertiam, existimans carmen esse monostrophon. — V. 9. *τάκομαι* Boeckh, v. *τήκομαι.* — *ἥβαν* Boeckh, v. *ἥβην.* — V. 10. *Πειθώ τε νεόν καὶ Χάρις υἱὸν (ἀνᾶγ') Ἀγησίλα* scripsi, libri *Πειθώ τ' ἔναιεν* (B *καὶ τὸν εδω πείθω τε ναιεν*), *καὶ χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου.* ubi *τε νεὸν* in librorum corruptelis delitescere videtur, verbum quod desideratur, *ἀνᾶγ'* post *υἱὸν* inserui, *Ἀγησίλα* restituit Boeckh, inde novam strophan exorsus. Mendum *τ' ἔναιεν* alii aliter removere studuerunt, Schneider *τε ναίει*, ego olim *τ' ἐναύει* vel *τ' ἐνδαίει* conieci, Hermann *ἀνᾶγεν*, Ahrens *ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθὼ τὸν ἄγεν καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου*, oratione tam contorta, ut nihil sit supra, Hartung verba *υἱὸν Ἀγησιλάου* exulare iussit, Goram *Πειθώ τ' ἴαινε.*

Fr. 124. Coniunxi duo, quae separata erant, fragmenta in unum: non solum sententiae bene inter se conspirant, sed etiam numeri: in-

τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόταισίν τε γλυκερόν
καὶ Διωνύσοιο καρπῷ καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον·
δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον
καίπερ πεδ' ἄφθονον βοράν.

tegram iam habemus stropham, quae eurhythmiae legibus plane conveniat. Et prius quidem fragmentum (v. 1—3) legitur ap. Athen. XI 480 C: *Καὶ τῶν μὲν Ἀττικῶν (κυλίκων) μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· Ὦ Θρασύβ. κτλ.* alterum autem (v. 4. 5) ib. XIV 641 B: *Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ μέθης τὰ τραγήματά φησι λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τρωγάλια, ὡσεὶ γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. Πίνδαρος δ' ἐστὶν ὁ εἰπών· Δείπνου κτλ.* — V. 2. *τοῦτό τοι* Boeckh, v. *τοῦτο.* — *συμπόταισιν* Boeckh, libri *συμπόταισι.* — *τε*, Blass *τοι.* — V. 3. *καὶ*, Blass *παρ Διων.* — *Διωνύσοιο* Boeckh, libri *Διονύσοιο.* — *Ἀθαναίαισι* Schneider, A *Ἀθηναίεσσι*, PVL *Ἀθηναιεῦσι.* Cf. Suidas v. *Ἀθηναίας*, ubi *Πίνδαρος ἐν σχολῇ (σκολίοις).* — V. 4. *λήγοντος* AC Eustath. 1401, 49, *λέγοντος* PVL. — *γλυκὺ* L Eust., *γλυκύην* PV. — Affert h. v. etiam Clemens Str. I 377: *Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον* (cod. H *γλυκέα τρωγάλια*) *κατὰ τὸν Θηβαῖον Πίνδαρον.* Huc respicit Philodemus de musica col. XII ed. Blanco: *τῶν τι βαρβιΤΙΣΑΙ θυμον αμΑΛΔυνοντα και φωνην εν οινῳ γλυκυ τρωγαλιον αυτην ειναι λεγοντων παρα τα δειπνα.* item Plutarch. de tuenda san. c. 18: *διαλεκτικὴ δὲ τρωγάλιον ἐν δείπνῳ γλυκὺ μὲν οὐδαμῶς, κεφαλαλγὲς δὲ καὶ κοπῶδες ἰσχυρῶς ἐστιν.* — V. 5. *καίπερ* Boeckh, libri *καὶ περί.* — *πεδ'* Schneider, codd. *παῖδ'.* Scripsi *πεδ'*, non *πέδ'*, nam ne Aeoles quidem in praepositionibus retrahunt accentum. Non adversatur Alcmanicum fr. 16, col. II, 24, namque ibi non *πέδ'* legitur, sed in charta scriptum *ΠΕΔΑΗΔΩΙ*, quemadmodum solet gravis addi syllabis, quae principali accentu non percutiuntur. Vocula haec, quam Dorienses pariter atque Aeoles usurpant, etiam Boeotis antiquitus usitata, vid. CIGr. I 1569, ubi *πεδά* bis genitivo adiunctum legitur, *μετά* semel cum accusativo consociatum. Pindarus, qui praeter hunc locum bis tantum in Pythiis carminibus praepositionem cum utroque casu iunctam adhibet, praeterea in Ol. *πεδάμειψαν* (alliterationis, ut videtur gratia), et in Nemeaeis *πεδέρχεται* (ob eandem causam) et *πεδανυγάξων* scripsit, usus hac vocula tam in encomiologicis, quam in logaoedicis carminibus. — Sagaciter excogitata sunt, quae F. Blass (Mus. Rhen. XIX 306) proposuit; is, cum animadvertisset numerorum magnam similitudinem intercedere inter hoc scolium et fr. inc. 203, existimavit haec omnia sic esse copulanda:

Στρ. α'.

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμπόταισίν τοι γλυκερὸν παρ Διωνύσοιο καρπῷ

Στρ. β'.

καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον·
ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχονται μέριμναι
στηθέων ἔξω· πελάγει δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου

Στρ. γ'.

πάντες ὁμοῦ νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν·
ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι. 125. 126.

125. [91.]

± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪
± ∪ – – ± ∪ – –
± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ –

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρεν
πρῶτος ἐν δείπνοισι Λυδῶν
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

*126. [92.]

± ∪ – – ± ∪ – ∪ ± ∪ ∪ –
– ± ∪ – ∪ ± ∪ – –

Μηδ' ἀμαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολύ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

---

*127. [236.]

– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ± ∪ – ∪ ± ∪ . . .

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν·
μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμέ, πρᾶξιν.

Στρ. δ'.

. . . . . .
ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

verum strophae adeo minutae ab hoc genere numerorum abhorrent, nec satis commode fr. 203 continuo subiunxeris principio huius carminis.

Fr. 125. Athen. XIV 635 D: *ἀγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἡ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον· Τόν ῥα κτλ.* Respicit ibid. B: *Διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἱέρωνα σκολίῳ τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον.* Haud dubie hunc ipsum locum respicit Plutarch. de mus. c. 28: *Ἔτι δὲ καθάπερ Πίνδαρός φησι, καὶ τῶν σκολιῶν μελῶν Τέρπανδρος εὑρετὴς ἦν.* — V. 2. *Λυδῶν* Hermann, libri *λύδιον*. — V. 3. *ἀντίφθογγον* AB, *ἀντίφθογγος* PVL.

Fr. 126. Athen. XII 512 D: *Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακουσίων ἄρχοντί φησι· Μηδ' ἀμαύρου, φησί, κτλ.* — V. 1. *μηδὲ μαύρου* Boeckh. — *τοι, τι* C. — V. 2. *φέρτιστον* Boeckh, v. *φέριστον*. Ad scolium in Hieronem rettulit Boeckh.

Fr. 127. Athen. XIII 601 C: *Καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὢν ἐρωτικός φησιν· εἴη κτλ.* et v. 1 etiam XIII 561 B *καὶ κατὰ Πίνδαρον δὲ ἄλλος τις ἔφη, εἴη κτλ.* — V. 1. *κατὰ*, priore loco PLV *καὶ κατὰ*. — *ἀριθμοῦ*, Christ *ἑτέων ἀριθμοῦ*. — Ad Scolia haud dubie pertinet fragmentum, et antea conieci petitum esse ex Scolio in Theoxenum, ut hoc fuerit illius Scolii exordium:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

φοινικορόδοις δ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσέοις καρποῖς βεβριθός.
καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δέ σφισιν εὐανθὴς
ἅπας τέθαλεν ὄλβος·
ὀδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
αἰεὶ θύα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ
βωμοῖς.

* * *

ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον
βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί .....

131. [96.]

± ∪ – ∪ ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ – –
– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ± ∪ –
– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – –
– ± ∪ – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑

γεγονότων καὶ ὄντων, παραπέμποντες αὐτοὺς κἀὶ συνόντες· ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμων ὁδός ἐστιν εἰς ἔρεβός τε καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχάς, ἔνθεν τὸν ἄπειρον κτλ. (fr. 130). Resp. Arist. T. I 146. Etiam Luciano videtur hic locus obversatus esse Ver. Hist. II 13 πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν. — V. 2. φοινικορόδοις δ' ἐνὶ λειμώνεσσι scripsi, Boeckh φοιν. τ' ἐνὶ λ., Plutarch. posteriore l. φοινικορόδοις ἐν λειμώνεσσι, priore φοινικορόδιαί τε λειμῶνες εἰσί. Cf. Cramer An. Ox. III 173, 16: ἢ καὶ αὐτῶν τῶν παρὰ ποιηταῖς Διὸς κήπων, οὓς φησιν φοινικορόδους ὁ Πίνδαρος. — προάστιον Hermann, v. προάστειον. — V. 3. σκιαρὸν B, σκιερὸν Xylander, σκιερὰν vulgo, σκιαρᾷ Hermann. — χρυσέοις καρποῖς Boeckh, vulgo χρυσοκάρποισι. — βεβριθός Reiske, vulgo βέβριθε probante Boeckhio. Fortasse locus non integer servatus, ut poeta scripserit καὶ χρυσοκάρποισι σταχύεσσι βεβριθὸς πέπταται, in Plutarchi enim altero loco videtur scrib. εὐκάρπων μὲν ἀθήρων καὶ εὐσκίων δένδρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον. Deinde sequi poterat descriptio lenium fluentorum (Plut. ποταμοί τινες ἄκλυστοι καὶ λεῖοι διαρρέουσιν), tum denique v. 4 et rel. Ex hoc Plutarchi loco Hartung Pindari versus, qui interciderunt, restituere conatus est, quos hic subiicere non necesse est. — V. 4. γυμνασίοις τε Hermann, v. γυμνασίοις, Xylander ἱππείοις γυμνασίοις. Malim καὶ τοὶ μὲν ἵπποισι σταδίοισί τε γυμνοῖς, Hartung γυμνασίοισί τ' ἀέθλοις. — V. 5. τέρπονται libri, v. τέρψονται. — τέθαλεν Boeckh, v. τέθηλεν. — V. 6. ἐρατὸν Xylander, v. ἐρατῶν. — V. 7. αἰεὶ Boeckh, v. ἀεί. — θύα Hermann, v. θύματα. — Fr. 130. Hi duo versus respondeat versibus 6 et 7 fr. 129. Plut. iterum affert de poet. c. 2. Hartung his alia praemisit, quae ex Plutarcho redintegrari posse existimavit.

Fr. 131. Plut. Cons. ad Apoll. c. 35: Καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησίν· Ὀλβίᾳ κτλ., ubi verba μικρὸν

Ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἴσᾳ λυσίπονον τελευτάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
ζωὸν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον
ἐκ θεῶν· εὕδει δὲ πρασσόντων μελέων, ἀτὰρ εὐδόντεσσιν
ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

*132. [97.]

± Λ – ⏑⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ – –
⏑ ± ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ± ⏑ – ± ⏑ –
± ⏑ ⏑ – ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– ± ⏑ ⏑ ⏑⏑ ⏑ – ± ⏑ – –

Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαίᾳ ποτῶνται
ἐν ἄλγεσιν φονίοις ὑπὸ ζεύγλαις τ' ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι ναίοισαι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδοντ' ἐν ὕμνοις.

προελθὼν indicare videntur in libris Pindaricis hunc threnum excepisse illud carmen, ad quod fr. 129. 130 pertinent, vel certe exiguo intervallo haec poemata diremta fuisse. Sed fortasse apud Plut. scribendum: καὶ ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησὶν· Ὀλβίᾳ . . . τελευτάν· καὶ μικρὸν προελθών· σῶμα μὲν κτλ., ut inter v. 1 et 2 huius fragmenti quaedam omissa sint, id quod v. 1 reapse arguit. — V. 1. Ὀλβίᾳ . . . αἴσᾳ, v. Ὀλβία . . . αἶσα. — τελευτάν, Dübner τελετάν. Boeckh λυσίπονον μετανίσσονται τελευτάν, sed vitium potissimum latet in ἅπαντες, possis ὀλβίᾳ λαχόντες αἴσᾳ λυσιπόνων τελετᾶν coniicere. sive ὀλβίᾳ δ' ἀντῶντες malis, quamquam etiam ὄλβιοι δ' ἔχοντες αἶσαν λυσιπόνων τελετάν poetae consilio conveniat. — V. 2. 3. et init. 4 repetit Plut. vit. Rom. c. 28: Ἑατέον οὖν ἐχομένοις τῆς ἀσφαλείας κατὰ Πίνδαρον, ὡς σῶμα . . . θεῶν. — V. 3. ζωὸν δ' ἔτι altero loco, priore ζῶν δέ. — τὸ γάρ ἐστι μόνον altero loco, priore τὸ γὰρ μόνον ἐστίν. — V. 4. δὲ πρασσόντων, amicus Schneidewini δ' ἐγρασσόντων. — V. 5. ἐφέρποισαν Boeckh, ἐφέρπουσαν vulgo.

Fr. 132. Clem. Alex. Str. IV 640: Ἄγαμαι τὸν μελοποιὸν ἄδοντα· ψυχαὶ κτλ. Pindari esse docet Theodoretus Gr. Aff. Cur. VIII 117, 2: Εἰ δὲ ἀναισθήτως αὐτοὺς ἔχειν τῶν γιγνομένων νομίζετε καὶ μὴ θείας τινὸς καὶ τρισολβίας ὄντως λήξεως ἀπολαῦσαι, Πίνδαρος ὁ λυρικὸς ταύτην ὑμῶν ἐκβαλλέτω τὴν δόξαν λέγων ὡδί· Ψυχαὶ δ' εὐσεβέων (sic CVb) ἐν οὐρανοῖς ναίουσαι (νέουσαι VaB, ἐοῦσαι CVb) μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσιν ἐν (ἀείδουσ' ἐν B, ἀείδουσιν Vb) ὕμνοις. Abiudicant hos versus Pindaro Dissen, Rauchenstein, qui eiusmodi opiniones a Pindari saeculo alienas esse censent (cf. de his Mullach ad Hierocl. p. 182) et Zeller Hist. Phil. II 17, qui ab homine Iudaeo haec profecta esse existimat; tuetur Welcker Mythol. I 742. — V. 1. ἀσεβέων, v. ἀσεβῶν. — ὑπουράνιοι, H ὑπ' οὖν τοι. — ποτῶνται scripsi (atque ita Christ), legebatur πωτῶνται. — V. 2. ἐν ἄλγεσιν scripsi, v. ἐν ἄλγεσι. — ὑπὸ ζεύγλαις τ' addidi τ', quod vulgo deest. — V. 3. εὐσεβέων δ', Clem. εὐσεβῶν δὲ. — ναίοισαι, Theod. ναίουσαι, Cl. νάουσαι, hinc Boeckh νάοισαι, sed haec forma nimis incerta, cf. Lobeck Rhemat.

*133. [98.]

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – ⏑ ± ∪ –
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
± ∪ – – ± ∪ ⏑
– ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ – – ± ∪ – –

Οἵσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτεϊ
ἀνδιδοῖ ψυχὰς πάλιν,
ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε μέγιστοι
ἄνδρες αὔξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἁγνοὶ πρὸς
ἀνθρώπων καλεῦνται.

134. [99.]

. . . . . – ± ∪ –
± ∪ – – ± ∪ – –
. . . . . *Εὐδαιμόνων*
δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος.

135. [100.]

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ – –
Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη.

p. 7, nescio an poeta scripserit *εὐσεβέων δ' ἕδος οὐρανοῦ νέμοισαι* vel *οὐρανοῖο νέμοισαι*, quod etiam variae scripturae apud Theod. commendant. — V. 4. *μολπαῖς* delet Kayser, idem *μέγα μάκαρας* coniecit. Equidem tentavi *μολπαῖς μακάρων μέγαν ἄνακτ'*. — *ἀείδοντ'* Boeckh, *ἀείδουσ'* Cl. *ἀείδουσιν* (*ἀείδουσ'*) Theod.

Fr. 133. Plato Menone p. 81 B: *λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεῖοί εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσι, ταυτί ἐστιν· φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ ποτὲ μὲν τελευτᾶν, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε. δεῖν δὴ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον· οἷσι κτλ.* unde Stob. Flor. XLIII 112. — V. 1. *οἷσι δὲ* Boeckh, Plato *οἷσι γὰρ ἄν*. — V. 2. *δέξεται*, *δέξηται ΞΣ* Stob. — *ἐς τὸν* Boeckh, vulgo *εἰς τὸν* (*τὸ F*, idem *ἁλίου*). — *κείνων*, *ἐκείνων Γ*, *κεῖνον* r. — *ἔτεϊ* Boeckh, vulgo *ἔτει*, ΩY *ἔτι*. — V. 3. *ψυχὰς* Boeckh, legebatur *ψυχὰν*, Stob. *ψυχά*. — V. 4. *ἐκ τᾶν*, Stob. *ΣYr ἐκ τῶν*, Ω *ἐκ τὰν*, C*F* *ἔκταν*, *F* in m. *ἐς τὰν*. — V. 5. *αὔξοντ'* Boeckh, v. *αὔξονται*.

Fr. 134. Stob. Flor. CIII 6: *Πινδάρου Θρήνων* (hoc om. Vind. Trinc.) *εὐδαιμόνων δ. οὐκ ἔστιν ὄλβος. Εὐδαιμόνων* Ab, v. *εὐδαίμων*. — *ὄλβος* AB Vind., vulgo *ὄλβιος*.

Fr. 135. Schol. Pind. Ol. I 127: *ἐπεὶ τρεῖς καὶ δέκα. καὶ ἐν Θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων· Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκα* (Vrat. *τρισκαίδεκα*) *ἄνδρας τετάρτῳ κτλ.* correxit Boeckh ex Schol. Hom. Il. *κ* 252: *καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη φησὶν ὁ Πίνδαρος, ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ*. Resp. huc Sch. Apoll. Rh. I 747.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ὥριαι παιανίδες· ἔντι . . . . . ελλοντος ἐκισῦ . . στέφανον
ἐκ διο . . . . . αιόμεναι· τὸ δὲ κοίμισαν τρ᾽ . . . . . .
. . . . . σώματ᾽ ἀποφθιμένων.
ἁ μὲν ἀχέταν Λίνον αἴλινον ὕμνενν,
ἁ δ᾽ Ὑμέναιον, ὃν ἐν γάμοισι χροΐζόμενον . . .
. . . . σὺν πρῶτον λάβεν,
ἐσχάτοις ὕμνοισιν· ἁ δ᾽ Ἰάλεμον ὠμοβόλῳ νούσῳ [ὅτι]
πεδαθέντα σθένος,
υἱὸν Οἰάγρου (τε, χρυσάορ᾽ Ὀρφέα).

V. 2. *ὥριαι* Hermann probabiliter. — *παιανίδες* Lobeck, cod. *παιάνιδες*. Deinde Hermann *ἔντι δ᾽ ἐπαντέλλοντος εὐκίσσου στέφανον Ἐκ διθυράμβου μαιόμεναι*, quod probavit Hartung, nisi quod *αὖ κισσοῦ* scripsit, Schneidewin *ἔντι δ᾽ αὖ θάλλοντα ναρκίσσου στέφανον ἐκ Διωνύσου μεταμαιόμεναι*. Sed omnia incerta, fortasse de Dithyrambo nullus erat sermo, sed continuo post hilares Paeanes lugubres threni commemorati erant. — V. 3. *κοίμισαν*, cod. *κοιμίσαν*. *τρ᾽*, Christ *τορόν* scripsit. Lacunam redintegrat Hermann: *τετράζυγον θεαὶ κᾶδος υἱῶν σώματ᾽ κτλ.*, Hartung *τὰ δὲ Μοῦσαι, τεσσάρων πενθοῦσαι σώματ᾽ ἀποφθ.* — V. 4. *σώματ᾽* in codice prope evanidum animadvertit Ambrosch, coniectura invenerunt Welcker et Schneidewin. — V. 5. *Λίνον* Schneidewin, cod. *λίνον* (*λινόν*). — *ὕμνενν* scripsi, schema Alcmanicum restituens, cod. *ὑμνεῖν*, Hermann *ὕμνει*, Christ *ὑμνεῖ*. — V. 6. *ὃν ἐν γάμοισι* Hermann, cod. *ἐργάμοισι*. Deinde *σὺν πρῶτον* et *ὕμνοισιν* scripsi, cod. *σῦμ πρῶτ . .* et *ὕμνοις*. Ceterum restitutio incerta, pro *χροϊζόμενον* conieci *κοριζόμενον*, i. e. *κουριζόμενον* (vid. Hesych.) *carmen nuptiale canentem*: cf. Serv. Virg. Aen. IV 127: „Cornelius Balbus Hymenaeum ait Magnetis filium, musicae artis peritum, pulchritudine muliebri, dum nuptias Liberi patris et Althaeae religiosis cantibus celebrat, exspirasse.“ ut fortasse totus locus ita sit conformandus: *ὃν ἐν γάμοισι κοριζόμενον (νηλὴς μοῖρα) σὺν πρῶτον λάβεν*, i. e. alia Hymenaeum, quem primum in nuptiis canentem carmen solenne fatalis mors corripuit, extremo carminis honore decoravit. In editione 2 scripseram: *ὃν ἐν γάμοισι χροϊζόμενον (νύμφα μοῖρα) σύμπρωτον* (sive *σὺν πρῶτον* malis) *λάβεν, ἐσχάτοις ὕμνοισιν* (scil. *ὕμνει*) ut Pindarus dixerit Hymenaeum primum omnium in ipsis nuptiis in lecto geniali praematura morte extinctum esse. Hermann *ὃν ἐν γαμ. χρονιζόμενον βρότεος αἰὼν φθέγμα σὺν πρώτοις λάβεν ἐσχάτοις θ᾽ ὕμνοισιν*. Hartung *ἁ δ᾽ Ὑμέναιον ἐν γάμοισι κοριζόμενον ἁλίκων πρώτοις λάχεν τ᾽ ἐσχάτοις ὕμνοισιν*. — V. 8. *ἁ δ᾽*, cod. *ἃ δέ*. — *ὠμοβόλῳ* Hermann, antea scripsi *ἰοβόλῳ*, Schneidewin *ὠμοβόρῳ*. — *ὅτι* recte delevit Hermann. — *πεδαθέντα* Schneidewin et Welcker. — *σθένος*, Hermann *σθένος θ᾽*, ut haec ad Orphea referantur. — V. 9. *Οἰάγρου* pro *οἴαγρον* Schneidewin, quod firmat Schol. Pyth. IV 313: *Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν*. Deinde addidi verba *τε χρυσάορ᾽ Ὀρφέα*. vid. Schol. Hom. Il. *o* 256: *χρυσάορον . . . καὶ Πίνδαρος χρυσάορα τὸν Ὀρφέα φησίν*. ut in *χρυσάορα* hic quoque mediae syllabae coalescant, ut Pyth. V 104. In ed. 2 scripsi minus recte *ἁ δ᾽ υἱὸν Οἰάγρου, χρυσάορ᾽ Ὀρφέα*. Iam additis his verbis integra est stropha, quam ex Threnis petitam esse probabiliter statuunt Welcker et Schneidewin.

XI.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

140. [104.]

Τί θεός; ὅ τι; τὸ πᾶν.

141. [105.]

⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ – ÷ ⏑ – – ⏓ ⏑ – ÷ ⏑ – –

Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς καὶ χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει.

142. [106.]

⏑ ÷ ⏑ ⏔ ⏑ – ⏑ – –
– ⏓ ⏑ – ⏑ – ÷ ⏑ –
⏑ ÷ ⏔ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ÷ ⏑ ⏑ ⏒
÷ ⏑ – ⏑ ⏒

Θεῷ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνας
νυκτὸς ἀμίαντον ὄρσαι φάος,
κελαινεφεῖ δὲ σκότει καλύψαι καθαρὸν
ἁμέρας σέλας.

Fr. 140. Clem. Alex. Str. V. 726: *Πίνδαρός τε ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβακχεύεται ἀντικρὺς εἰπών, τί θεός; ὅτι τὸ πᾶν.* eadem Euseb. Praep. Ev. XIII 688 C (ubi CF *τί ἐστι θεός*, D *τί θεός ἐστι*); Lenissimam adhibui medelam distinctione emendata *τί θεός· ὅ τι; τὸ πᾶν.* i. e. *quid est deus? quid sit rogas: universitas rerum.* Boeckh coni. *τί τὸ πᾶν*, sed ita foret imperfecta sententia. Pindarus quid de divino numine sentiret, graviter et insigni brevitate usus edixit; Clemens autem integrum locum adscripsit. Olim conieci:

τί θεός; τί δ' οὔ; τὸ πᾶν.

quemadmodum est Pyth. VIII 95: *τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος.*

Fr. 141. Didymus Alexandr. de Trin III 1, p. 320 sine poetae nomine: *θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων καὶ χάριν ἀοιδᾷ φοιτεύει.* Pindari versum esse apparet ex Clem. Alex. Str. V 726 et Euseb. Praep. Ev. XIII 688 C., qui ex Pindaro post fr. 140 afferunt: *καὶ πάλιν· Θεὸς ὁ (τὰ) πάντα τεύχων βροτοῖς* (cod. Laur. Cl. *πάντας τ. βροτούς*). — *φυτεύει* scripsit Heyne.

Fr. 142. Clem. Alex. Str. V 708: *ὁ μελοποιὸς δὲ θεῷ δὲ κτλ.*, unde Eus. Praep. Ev. XIII 674 B. Pindaro tribuit Theodoret. Gr. Aff. Cur. VI 89, 27. — V. 1. *δὲ* Cl., om. Eus., *γὰρ* Theod. — V. 2. *ὄρσαι* Euseb. Theod. (C *ὁρίσαι*), *ὥρσαι* Cl. — V. 3. *κελαινεφεῖ* Boeckh, Cl. *κελαινεφεῖ* (cod. Laur. *κελαινεφές*), Theod. C *κελαινεφέει*. — *σκότει*, Schneidewin *σκότῳ*.

143. [107.]

± – – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ –
∪ ± ∪ – – ∪̈∪̈ ∪ –
– ± ∪ – ∪ ∪̈∪̈ ∪ – ∪̄

Κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

144. [108.]

Ἐλασίβροντα παῖ Ῥέας.

145. [109.]

Θεὸς ἅτε πλέον τι λαχών.

146. [112.]

. . . . . ± ∪ – ∪ ± ∪ ∪ – –
– ± ∪ – ∪ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
± ∪ – . . . . . .

Πῦρ πνέοντος ἅ τε κεραυνοῦ
ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρός
ἕξεαι.

147. [114.]

± ∪ – ∪ ± ∪ – –

Ἐν χρόνῳ δ' ἔγεντ' Ἀπόλλων.

Fr. 143. Plutarch. de superst. c. 6: *κεῖνοι γὰρ* (om. *τ'*) *ἄνοσοι . . . ὁ Πίνδαρος θεούς φησι*, et sine poetae nom. adv. Stoic. c. 31 et Amator. c. 18: *ἐκεῖνοι μὲν γὰρ οἱ τῶν φιλοσόφων ἄνοσοι κτλ.*

Fr. 144: Schol. Aristoph. Eq. 624: *τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου.* Suid. v. *ἐλασίβροντα ἀναρρηγνὺς ἔπη· Ἀριστοφάνης (ἐκ) τῆς ἀρχῆς Πινδάρου· ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας. ἀντὶ τοῦ ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε (ἐλαυνόμενα). ἐλασίβροντα* Schneider correxit Videtur initium Hymni vel Prosodii in Iovem esse.

Fr. 145. Aristid. T. I 11: *οὗτος ἁπάντων ἀρχὰς καὶ πέρατα καὶ μέτρα καὶ κλήρους ἔχων αὐτὸς ἂν μόνος εἰπών, ἃ χρὴ περὶ αὐτοῦ, Θεὸς* (ita codd., v. *θεῶν*) *ἅτε* (E *εἴτε*) *κτλ. τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν εἴρηται περὶ Διός.*

Fr. 146. Sch. Hom. Il. *ω* 100: *ἐκ δεξιῶν ὥς φησι Πίνδαρος πῦρ πν. ἅτερ κ. ἄγχ. κτλ.* — *ἅτερ* quomodo corrigendum sit docet Plut. Symp. Quaest. I 2, 4: *Διαρρήδην δὲ ὁ Πίνδαρος λέγει· Πῦρ πνέοντος ἅ τε κεραυνοῦ ἄγχιστα ἡμένη.* Respicit Aristid. T. I 15: *Πίνδαρος δ' αὖ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι.* — V. 3. *ἕξεαι* scripsi, legebatur *ἵξεαι.*

Fr. 147. Clem. Alex. Str. I 383: *εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος γράφει· ἐν χρ. κτλ.* Eadem Euseb. Praep. Ev. X 499 D. Scripsi *δ' ἔγεντ'*, v. *δὲ γένετ'*. Boeckh *ἐν δὲ χρόνῳ | ἔγεντ' Ἀπ.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

154. [126.]

⏑ ± ‒ ⏑ ⏑ ‒ ± ⏑ ‒
⏑ ± ⏑ ⏑ ‒ ‒ ± ⏑ ‒ ± ⏑̄
⏑ ± ⏑ ⏑ ‒ ‒ ± ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ‒
± ⏑ ‒ ‒ ⏑̈⏑̈ ⏑ ‒ ± ⏑ ⏑ ‒

Ἔλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαΐου.
ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται, τόθεν ἄνδρυς·
πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

155. [127.]

± ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ± ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ‒
‒ ± ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ± Λ ‒
± ‒ ‒ ⏑ ⏑ . . . .

Τί δ' ἔρδων φίλος
σοί τε, καρτερόβροντα Κρονίδα, φίλος δὲ Μοίσαις,
Εὐθυμίᾳ τε μέλων εἴην,
τοῦτ' αἴτημί σε.

156. [57.]

± ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑́ ‒ ⏑ ⏒
± ⏑ ⏑ ‒ ⏑̈ ‒ ⏑ ‒ ⏑̈ ⏑ ‒ ‒
. . .

ἀρχηγόν, ἀρκεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων· Δένδρον (cod. Ven. *δένδρων*) *κτλ.* sed *δενδρέων* idem Symp. Quaest. IX 14, 4: *καὶ Διόνυσος δενδρέων νόμον πολυγαθὴς* (Dübner *πολυ(γα)θὴς*) *αὐξάνων, ἀ. φ. ὀπ.* et Erot. c. 15: *δενδρέων τε τρόπον Διον. πολύ τε φέγγος αὐξάνει, φέγγος ἀγν. ὀπ.* — V. 1. *Νομὸν* Boeckh, vulgo *νόμον*. — *πολυγαθὴς Διόνυσος* scripsi, legebatur *Διόνυσος πολυγαθής*.

Fr. 154. Plut. de exil. c. 9: *ᾧ δ' ἔξεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος ἄθλιός ἐστι μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικὰ μηδ' ἐπάδων πολλάκις· ἐλαφρὰν κτλ.* — V. 1 *φιλέειν*, Ahrens *φιλεῖν*. — V. 2. *περιδαΐον* Hermann, vulgo *περιδαίων*, Meziriac *παριδαίων*, Hartung *ἐᾶν δὲ τρομέειν Κρῆτας περὶ δαΐων*. — V. 3. *τόθεν ἄνδρυς* scripsi, legebatur *ὅθεν ἄνδρυς*, Reiske *ὅθεν ἀνδρός*, Hartung *δέδοται πέδον, ἄδακρυς δὲ πενθέων κτλ.* — V. 4. *δ'* Boeckh, v. *δὲ*. — *οὐδὲ* om. codd. Par. Fortasse huc resp. Synes. Laus Calv. 77 D: *ἂν μὲν γὰρ ᾖ τῆς Πινδάρου τυγχάνειν εὐχῆς καὶ ζῆν ἔχωμεν ἀπὸ τῶν οἰκείων, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου καθιζησόμεθα.*

Fr. 155. Athen. V 191 F: *πρὸς εὐθυμίαν, ἣν ὁ Πίνδαρος αἰτεῖται παρὰ τοῦ Διός· τί δ' ἔρδων κτλ.* Eadem Eust. Od. 1490, 38. — V. 1. *Τί* om. B. Conieci *ὅ τι* probante Schneidewino. — V. 3. *Εὐθυμίᾳ*, Eust. *εὐθυμία*. — *τε*, Hartung *δέ*. — *μέλων* Casaubonus, v. *μελῶν*. — V. 4. *αἴτημι* ABC Eust., *αἰτοῦμαι* PVL.

Fr. 156. Pausan. III 25, 2: *Τραφῆναι μὲν δὴ τὸν Σιληνὸν ἐν τῇ Μαλέᾳ δηλοῖ καὶ τάδε ἐξ ᾄσματος Πινδάρου· Ὁ ζαμενὴς δὲ κτλ.*

Ὁ ξαμενὴς δ' ὁ χοροιτύπος,
ὃν Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναΐδος ἀκοίτας
Σειληνός.

157. [128.]

± ∪ – ∪ ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
Ὦ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις χρήματά μοι διακομπέων.

158. [129.]

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ –
Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρπεται.

159. [132.]

– ± ∪ – ± ∪ – – ± ∪ – ⏑
Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος.

160.

∪ ± – ∪ – ∪ – ∪ ∪ –
Θανόντων δὲ καὶ [λόγοι] φίλοι προδόται.

V. 1. Boeckh δ'. — V. 2. *Μαλεάγονος* Camerarius, *Μαλέγορος* vel *μελέγορος* libri. Deinde AgVaAMLab *ἔθρεψεν ἀΐδος* vel *ἄϊδος*. — V. 3. *Σειληνός* Boeckh, v. *Σιληνός*. Boeckh inter dithyrambos rettulit.

Fr. 157. Schol. Arist. Nub. 223: *τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε; ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφέρειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· Ὦ τάλας κτλ.* Ead. Suidas v. *ὦ φημερε*. — *ἐφάμερε* Herm., Schneidewin *ἐπάμερε*, vulgo *ἐφήμερε*. — *νήπια* Küster et Reitz, vulgo *νήπιε*. — *διακομπέων* Hermann, Küster *διακομπῶν*, Suidas pariter atque Schol. Arist. *διακομπεύων* (cod. Ven. *χρήμ. μοι διακ.* om.). Hartung ad Dithyrambos revocavit.

Fr. 158. Schol. Pind. Pyth. IV 104: *ὅτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας φασίν, ἑτέρωθι ὁ αὐτός φησι· ταῖς ἱεραῖς μ. τ.* — *ἱεραῖσι* Boeckh. Huc fortasse referendus locus ex Didymi commentariis, quem adhibuit Lactantius Inst. div. I 22: „*Didymus in libris Πινδαρικῆς ἐξηγήσεως ait, Melissea Cretensium regem primum diis sacrificasse ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse; huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iovem puerum caprina lacte ac melle nutrierunt; unde poetica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes atque os pueri melle complesse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Matri magnae constitutam, unde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur.*“ Possis enim hoc auctore versum revocare ad carmen in Magnae Matris honorem compositum, vid. Fr. Dithyramb. 79 A. B. 80, ut sit scribendum

(ἄ) *ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρπεαι*

iisdem numeris, qui illic extant. Boeckh ambigit, utrum Didymi mentio pertineat ad Pyth. IV 104 (v. supra) an ad hunc versum, quem dubitanter hymno in Proserpinam (vid. Fr. 37) adscripsit.

Fr. 159. Dionys. Halic. de orator. ant. c. 2: *ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον ἀνδρῶν δικ. χρ. σ. ἄριστος, κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν νὴ Δία καὶ ἐπιτηδευμάτων γε.*

Fr. 160. Stob. Flor. CXXVI 2: *Πινδάρου*, ita cod. Vind., *Μενάν-*

161. [134.]

. . . . . – –
⏑ – ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – –
. . . . . *Οἱ μέν*
κατωκάρα δεσμοῖσι δέδενται.

162.

. . . – – ± ⏑ –
± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
Πίτναντες θοάν
κλίμαχ' ἐς οὐρανὸν αἰπύν.

163. [137.]

– ± ⏑ ⏑ – ⏑ – ± ⏑ – ± ⏑ – ⏑ ⏑ – –
Ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς.

164. [142.]

⏑̈ ⏑ – ⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏓
Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος.

δρου margo Gesn. Cancellis saepsi *λόγοι*: nam poeta dicere volebat, mortuos vel ab amicis prodi, mortuorum nullam esse gratiam.

Fr. 161. Schol. Arist. Pac. 153: *κατωκάρα· οὕτως λέγουσιν Ἀττικοί, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ὑφ' ἕν· Οἱ μ. κ. δέσ. δ.* (Bekker *δεσμοῖσιν δέδεντε*)· Fort. *δεσμοῖς*. Suidas *Κατωκάρα· οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι . . . Πίνδαρος· οἱ μὲν κτλ.* Eadem Gregor. Cor. 124. Sophocles videtur seorsim adhibuisse, nam in fragmento Nauplii ap. Herodian. *π. μον. λέξ.* 31 puto scribendum *κάτω | κάρα κρέμανται, σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσιν.* ubi *κάρα*, quod codex omisit, adieci. Videntur haec de Cercopibus dicta esse: minus recte Boeckh de Titanibus interpretatur et ad hymnum primum refert.

Fr. 162. Cram. An. Ox. I 201, 14: *θοὸς . . . σημαίνει δὲ καὶ τὸ μέγα. Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου· Πίτνοντες θοὰν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπύν. τὴν μεγάλην δηλονότι. πίτναντες* Hermann, *κλίμαν' ἐς οὐρανὸν* scripsi. Etiam quod sequitur ex Pindaro, fortasse ex eodem carmine, petitum videtur: pergit enim grammaticus:

Θοαῖς ἀφροσύναις

ἀντὶ τοῦ μεγάλαις. sed quae addit *Θοὴ δ' ἐπεδέξατο γᾶ* (rectius Et. M. 435, 8: *θοὴ δ' ὑπεδέξατο γαῖα*) et *θοῆς ἔστηκε πόλεως* (*πόληος*) ex epicis poetis petita arbitror. O. Schneider *θοαῖς ἀφρ.* ex elegiaco poeta sumptum censet.

Fr. 163. Apollon. Dysc. de Synt. II 179 ed. Bekk.: *ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὄτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου* (A *ἐπιάλτου*), *συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ· ἀλλαλοφόνους ἐπάξ. λ. οὐ μὴν τῷ· ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς, οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις.* Hartung scripsit *λόγχας ἐπαΐξαντ' ἐνί.* Ex eodem carmine est, ex quo petitum fr. 162.

Fr. 164. Athen. IV 154 F: *Φιλ. γ. ἐκ Περσέως παρὰ Πινδάρῳ. Περσέος* Boeckh.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

168. [150.]

Διὰ βοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακιὰν στέψαν πυρὶ δ' ὑπνόων τε σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντα διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

169. [151].

ὠ ∪ – ⏑ ∪ ∪ –
– ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
∪ ⏑ ∪ – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏑
∪ ⏑ ∪ – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ⏑
5 – ⏑ ∪ – ∪ ὠ ∪ – ⏑ ∪ ∪ – ∪ –
⏑ ⏑ ∪ – ∪ ⏑ ∪ ∪ – – ⏑ ∪ ⏑
∪ ⏑ Λ – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ∪ ⏑

in Apollonium non possunt solius Laurentiani auctoritate in integrum restitui. — Pertinet hoc fr. ad idem carmen, unde fr. 166 petitum est.

Fr. 168. Athen. X 411 B: *Ἴωνα δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ* (Herculis) *τὴν ἀδηφαγίαν ἐπιφέρει· ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας Κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἴληφεν εἰπόντος· Διὰ βοῶν* (sic VL, *διαβοῶν* P) *θερμὰ δ' εἰς* (PVL *θερμὰ εἰς*) *ἀνθρακιὰν στέψαν πυρὶ δ'* (AB hic repetunt *εἰς ἀνθρακίαν στέψαν πυρὶ δ'*) *ὑπνόωνα τε* (VL *πυριπνόωνα τε*) *σώματα κτλ.* Locus ab initio graviter corruptus, sum haud dubie quaedam exciderint. Boeckh scripsit: *Δοιὰ βοῶν | θέρμ' ἔδει ἀνθρακιὰν στέψαντα πυρίπνοά τε | σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν | εἶδον ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν· | ἦν δὲ ἰδ. κτλ.* Ego in edit. sec.: *Δοιὰ βοῶν κατέπινεν θέρμ' ἅλις ἀνθρακιὰν* in ceteris Boeckhium secutus. Extrema sic videntur corrigenda: *σώματα κεῖτο τέγει· σαρκῶν τ'* (fort. δ') *ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν | ἦν διακρῖναι ἰδόντα πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.* Meineke scripsit *δοιὰ βοῶν | θερμὰν ἐς ἀνθρακιὰν τρέψας πυρπολέων τε | σώματα. καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν | (ἄιον) ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν. ἦν ἰδόντα κτλ.* Hartung *δοιὰ βοῶν θερμὰν | εἰς ἀνθρακιὰν στρέψεν πυρι-πνέοντα | σώματα· . . . . ὀστέων | στεναγμὸν βαρύνθην ἰδών, τὰ διακρῖναι | πολλὸς οὐ παρῆν χρόνος*, ex parte usus Casauboni coniecturis, qui tentavit haec: *βρῦκε βοῶν θερμὰν εἰς ἀνθρακιὰν στρέψας πυριπνέοντα σώματα· καὶ . . . βαρύνθην ἰδών, τὰ διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.* Christ *Δοιὰ βοῶν ἀθρό' ἐς ἀνθρακιὰν στρέψαις, πυρὶ δ' ἓν πολέων σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἄϊον ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν· ἦν δὲ διακρῖναι Ϝιδόντα πολλὸς ἓν καιρῷ χρόνος.* Respicit huc Philostr. Imagg. II 24: *Ὀργίζεται τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Θειοδάμας ὅτι ἀροῦντι αὐτῷ ἐπιστὰς ἀποσφάττει τὸν ἕτερον τῶν βοῶν καὶ σιτεῖται, σφόδρα ἐθὰς ὢν τοῦ τοιούτου σιτίου· Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορώνου στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι, Θειοδάμαντι δὲ περὶ βουλυτὸν ἐπιφοιτήσας καὶ πῦρ νομισάμενος, ἀγαθοὶ δὲ ἐμπυρεύσασθαι καὶ οἱ λίθοι, ἀπανθρακίζει τὸν βοῦν ἀποπειρώμενος τῶν σαρκῶν, εἰ μαλάττονται ἤδη, καὶ μονονουχὶ ἐγκαλῶν τῷ πυρὶ ὡς βραδεῖ.*

Fr. 169. Plato Gorg. 484 B: *Δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἅπερ ἐγὼ λέγω ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾄσματι ἐν ᾧ λέγει, ὅτι Νόμος ὁ πάντων β. θ. τε καὶ ἀθ. οὗτος δὲ δή, φησίν, ἄγει . . . Ἡρακλέος, ἐπεὶ ἀπριατας, λέγει οὕτω πως· τὸ γάρ ᾄσμα οὐκ ἐπίσταμαι· λέγει δ' ὅτι οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς· ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει καὶ βοῦς καὶ τἆλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ*

Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον
ὑπερτάτᾳ χειρί· τεκμαίρομαι
ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ Γηρυόνα βόας

βελτίονός τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ των ἡττόνων. Boeckh censet initio *κατὰ φύσιν* addendum esse propter p. 488 B: *Πῶς φὴς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος, τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βίᾳ τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων.* sed ibi potius interpungendum *καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος τὸ κατὰ φύσιν, ἄγειν κτλ.* Favere tamen Boeckhii sententiae (qui propterea etiam in priore Gorgiae loco coniecit *οὗτος δὲ δὴ φησίν, κατὰ φύσιν* vel *φύσει ἄγει*) videtur Plato Legg. IV 714 D: *καὶ ἔφαμέν που κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον, ὡς φάναι.* et multo magis ib. III 690 B: *πέμπτον γε οἶμαι τὸν κρείττονα μὲν ἄρχειν, τὸν ἧττω δὲ ἄρχεσθαι. Μάλα γε ἀναγκαίαν ἀρχὴν εἴρηκας. Καὶ πλείστην γε ἐν ξύμπασι τοῖς ζώοις οὖσαν καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θηβαῖος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος.* At videtur *κατὰ φύσιν* potius interpretandi gratia ubique a Platone adiectum: nam quominus altero loco Legum ipsa Pindari verba servata esse credas prohibere videntur, quae subiuncta sunt: *τὸ δὲ μέγιστον, ὡς ἔοικε, ἀξίωμα ἕκτον ἂν γίγνοιτο, ἕπεσθαι μὲν τὸν ἀνεπιστήμονα κελεῦον, τὸν δὲ φρονοῦντα ἡγεῖσθαί τε καὶ ἄρχειν· καίτοι τοῦτό γε, ὦ Πίνδαρε σοφώτατε, σχεδὸν οὐκ ἂν παρὰ φύσιν ἔγωγε φαίην γίγνεσθαι, κατὰ φύσιν δέ, τὴν τοῦ νόμου ἑκόντων ἀρχήν, ἀλλ' οὐ βίαιον πεφυκυῖαν.* Minus etiam probat Hesychius: *Νόμος πάντων ὁ βασιλεύς, κατὰ τὴν φύσιν.* Neque Dissenio assentiendum, qui putat alios *παρὰ φύσιν* legisse, ut poeta scripserit *πάντα δὲ παρὰ φύσιν*, collato Plat. Protag. 337 D: *ὁ δὲ νόμος τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται.* — Neque lectum fuisse apud Pindarum *κατὰ φύσιν* confirmat Schol. Pind. Nem. IX 35: *ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προϋπάρχον δίκαιον καταπαύει· ἐν ἄλλοις Πίνδαρος· Νόμος . . . χειρί.* Nihil tribuendum Aristidi II 68, qui ex Platone descripsit totum locum usque ad *τεκ. ἕ. Ἡρ. ἐπεὶ ἀπριάτας.* — Celeberrimam sententiam de legis imperio respiciunt Herodot. III 38: *καὶ ὀρθῶς μοι δοκέει Πίνδαρος ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι.* Plut. ad princ. indoct. c. 3, vit. Demet. c. 42, Origen. adv. Cels. V 255, Clem. Str. I 427. II 438 (v. 1. 2), Dio Chrys. Or. LXXV p. 751, Iamblich. ap. Stob. Flor. XLVI 77, Liban. III 364 et Digest. I 3, 2. — V. 3. *δικαιῶν τὸ βιαιότατον* Schol. Pind. et Aristid. non solum in versibus, sed etiam in explicatione, ap. Plat. vulgo *βιαίως τὸ δικαιότατον* (quae antiqua satis dittographia in Pindari codicibus fuisse videtur), ubi *βιαίων* ΑΓ *ΔΣΥΦ*BCI, *βιαιῶν Ξ*, om. F et VZa m. pr. (VZa m. sec. *πάνθ'*, et praeterea *τὸ δικαιότατον* om.) sed idem V in marg. *δικαιῶν τὸ βιαιότατον.* Firmat hoc Plato ipse de Leg. IV 714 B: *τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον.* Respicit ibid. X 890 A: *ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν, φασκόντων εἶναι τὸ δικαιότατον, ὅτι τις ἂν νικᾷ βιαζόμενος.* Adde Liban. III 30 ed. Reiske: *δεδοικὼς αὐτοῦ* (Pindari) *τὴν διδαχὴν καὶ φοβούμενος, μή τις τῶν νέων ἀκούσας, ὡς ὑπερτάτῃ χειρὶ βιάζεται τὸ δίκαιον, ἀμελήσας τῶν νόμων ἀσκεῖ τὼ χεῖρε* (quae ibi subiunguntur de Anyto furtim Pindari versus immutante, fortasse ad dittographiam illam referenda sunt). et Boisson. An. Nov. 303: *Ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖται, ὑπερτάτᾳ χειρὶ τὸ δίκαιον ὁριζόμενος.* — V. 4. ap. Plat. *ΞΣ ὑπερτάτῃ* et V *χερὶ* (hoc etiam *Θ* ap. Arist.). — V. 5. *Ἡρακλέος* ap. Plat. *ΑΓΞ ΣΥ*BCFIWV (a. m. pr.) ap. Aristid. N, vulgo utroque l. *Ἡρακλέους.* —

Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέος
ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν.

170. [154.]

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
Πάντα θύειν ἑκατόν.

171. [157.]

. . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –
. . *Κατὰ μὲν φίλα τέκν' ἔπεφνεν*
θάλλοντας ἕβᾳ δυώδεκ', αὐτὸν δὲ τρίτον.

172. [158.]

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ –
– ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
5 – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ –
Οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐνέλαμψεν μυρίοις;
πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν υἱῷ Τρῳΐον ἀμ πεδίον,
καὶ μετὰ ξωστῆρας Ἀμαξόνος ἦλθεν,

ἐπεὶ Γ. β. et v. 6. 7 solus servavit schol. Aristid. III 408 (adde Schol. cod. Vatic. II 710): *τὰ λοιπὰ τῆς χρήσεως ἦν οὕτως· ἐπεὶ Γηρυόνου βόας Κυκλωπείων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως συναιρεῖται* (Ox. Vat. *ἀναιρεῖται*) *καὶ* (Vat. *καὶ εἰ*) *ἀπριάτας ἔλασεν* (Vat. Ox. *ἤλασεν*). *ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυόνου βόας οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐρυσθέως.* unde Boeckh praeclare *ἀναιτήτας* scripsit, qui etiam cetera correxit. — V. 7. *ἤλασεν* schol. Arist., vulgo *ἔλασεν*, quod praeoptavit Christ. Cum apud Platonem sit *ἠλάσατο*, suspiceris poetam *ἤλσατο* scripsisse, qua forma usus est Ibycus fr. 54.

Fr. 170. Strabo III 155: *ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας* (Lusitani) *ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς ὡς καὶ Πίνδαρός φησι· Πάντα θ. ἑ.*

Fr. 171. Schol. Il. *κ* 252: *οἷον· κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα* (*θάλλοντας* Boeckh) *ἕβᾳ δυώδεκα, αὐτὸν δὲ τρίτον· ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον, καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη φησὶν ὁ Πίνδαρος ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ.*

Fr. 172. Schol. Eurip. Androm. 796: *Οἱ μὲν πλείους Τελαμῶνά φασι συστρατεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἴλιον, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλέα, παρ' οὗ ἔοικε τὴν ἱστορίαν ὁ Εὐριπίδης λαβεῖν· λέγει δὲ ὁ Πίνδαρος· Οὐ Πηλέως κτλ.* — V. 1. *οὐ* vel *οὔ* libri, fort. *ὡς* legendum, non recte Cobet coni. *οὕτω*, ut sit scholiastae. — *Πηλέος* Boeckh, v. *Πηλέως*. — *μόχθοις νεότας* scripsi, GT *μόχθοιν νεώτατον*, A *μόχθοιν νεώτατ'*, M *μόχοι νεωτάτοις*. — *ἐνέλαμψεν* scripsi, *ἐπέλαμψεν* vel *ἐπέλαμψε* libri, vulgo *ἐπιλάμψαι*. Boeckh coni. *μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοις*, Hermann *μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοι*. — V. 2. *Ἀλκμήνας* Boeckh, v. *Ἀλκμήνης*. — *υἱῷ*, A *ὑμῖν*. — *Τρῳΐον* Boeckh, libri *Τρώων*. — *πεδίον* AM ut Boeckh coniecerat, GT *πέδιλα*. — V. 3. *Ἀμαξόνος* Bothe, vulgo *Ἀμαξόνας*. Cobet *ξωστῆρ' Ἀμαξόνος*, Hermann *ξωστῆρ' ὅτ' Ἀμαξόνος*,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Τροχὸν μέλος· αἱ δὲ Χείρωνος ἐντολαί.
Αἴνιγμα παρθένου ἐξ ἀγριᾶν γνάθων.
Ἐν δασκίοισιν πατὴρ νηλεεῖ νόῳ.
Δ' οὐδὲν προσαιτέων ἐφθεγξάμαν ἔπι.

178. [169.]

⏑ ± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ ⏓

Νόμων ἀκούοντες θεοδμάτων κέλαδον.

diŏden, deinde V *εφετξαμανεπι*, A *εφεετξαμανεπι*). Hic similiter in quarto loco spondeum habet.“ Hos sex versus ex eodem Pindari carmine depromptos esse consentaneum est: Heliodorus cum v. 1 componit v. 2, quem ex antistropha petitum esse significat: nam Priscianus verbum *ἀντέστρεψεν*, quod ad strophicam responsionem referendum est, perperam interpretatur (p. 428 ab errore cavit, graeca verba Heliodori describens *ἀντιστρέφει δὲ αὐτῷ*). Sed etiam quattuor versus qui subsequuntur eiusdem poematis sunt, id quod evincit non tam numerorum, quam rerum similitudo. Poeta fatalem necessitatem nullo pacto evitari aut mutari posse professus (*οὐδεὶς*) *πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν* (hoc intransitivum est), illustraverat hanc sententiam Laii et Oedipodis fortunas enarrando, ut arguit v. 4 Sphingis aenigma, v. 5 Oedipus infans in Cithaerone monte expositus, potuitque in eo carmine etiam Chironis praeceptorum obiter mentio fieri v. 3. Heliodorus, cum v. 1 *ἔθηκε* in Pindaricis libris repperisset, eo adductus est, ut trimetrum iambicum esse existimaret, perperam ille quidem, nam dactylus in quinta sede a Pindari arte plane abhorret. Poeta scripsit *θῆκε*, et eundem numerum

⏓ ± ⏑ – ± ⏑ – ± ⏑ – ⏑ –

ostentat v. 5, neque dispares sunt v. 2 et 3, productis brevibus syllabis *ἀνδροφθόρōν* et *μέλōς*: mora enim, quae deest, silentio supplenda, nisi forte v. 2 olim *ἀνδροφθόρων* fuit scriptum, v. 3 *ταὶ*, ut Hermann coniecit. Sed v. 4 et 6, quos Heliodorus eodem revocat, diversi numeri sunt: videtur uterque ex duabus tripodiis iambicis compositus esse: sed quominus copulentur obstat v. 4 hiatus, v. 6 elisio voculae *δ'ἐ*, quae etsi passim extremo versu admittitur apud Pindarum, tamen infrequens est. Igitur v. 4 et 6 ex duorum versuum particulis conglutinati sunt

. . . . . – – ⏑ – ⏑ –
– – ⏑ – ⏑ – . . . . .

quos Heliodorus prava versuum discriptione deceptus trimetros iambicos esse credidit. Hi duo versus fortasse ex epodis sunt petiti. — V. 1 et 2 olim existimabam continuo se excepisse et diversi numeri esse. — *θῆκε* scripsi, legebatur *ἔθηκε*. — V. 3. *αἱ δέ*, Hermann *ταὶ δ'ἐ*, quod commendare credideris Prisciani verba, sed videtur scribendum: *hic iambus* (*in secundo pyrrhichium*) *et in tertio trochaeum habet*. — V. 4. *παρθένου*, olim *παρθένου δ'* scripsi. — V. 5. *ἐν δασκίοισιν πατὴρ νηλεεῖ νόῳ* scripsi, Hermann *πατήρ· νηλεεῖ νόῳ δ'*, atque sane A *NOΩΛI*, eodemque videtur spectare R CIAT*HPΔ*IA. At secundum veterum praecepta magistrorum *δ'* refertur ad versum proximum, id quod statim v. 6 arguit, itaque abieci, neque *νηλεεῖ νόῳ* a prioribus separari decet, nam poeta fere dixisse videtur (*Κιθαιρῶνος δ' ὄρεσιν*) *ἐν δασκίοισιν πατὴρ νηλεεῖ νοῷ* (*ἐξέθηκε*). Fortasse *Λάϊος* interpretamentum adscriptum, cuius reliquiae *ΛI* vel *ΔIA* servatae in libris. — V. 6. Videtur scriptum olim fuisse *ἐγὼ δ' οὐδὲν κτλ.* — *ἔπι*, Hermann *ἔτι* coniecit.

Fr. 178. Prisc. de metr. Ter. p. 428 Keil: „Idem (Heliodorus)

179. [170.]

. . . . ∪ – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑ ∪ ⏓
– ⏑ ∪ . . . . . .

Ὑφαίνω δ' Ἀμυθαονίδαις ποικίλον
ἄνδημα.

180. [172.]

⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ⏓
⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ ⏓

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρρῆξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον·
ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος.

* 181. [174.]

[⏑ ∪ ∪ –] ∪ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ –
. . . . *Ὁ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.*

182. [175.]

⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
⏑ Λ – ⏑ ∪

Ὦ πόποι, οἷ' ἀπατᾶται φροντὶς ἐπαμερίων
οὐκ εἰδυῖα.

ostendit Pindarum etiam trisyllabos in fine versus posuisse: *Νόμων ἀ. θεόδμητον κ.* ecce in hoc iambo in fine tribrachyn posuit, qui nec concatenatus esse potest cum consequente, quippe in consonantem desinens.“ R *νομον*, A *κονοντες*, R *θεονητον*, V *θεολνη τον*. Scripsi *θεοδμάτων*, Boeckh *θεόδματον*. Versus videtur ex Hymno primo petitus et ad Cadmi nuptias pertinere, quamquam geminus versus illius carminis non extat: sed epodi quale diagramma fuerit, nescimus.

Fr. 179. Schol. Pind. Nem. VII 116: *ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι παρέοικεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις· ὑφαίνω κτλ.*, ubi vulgo *Ἀμυθαονίδαις*.

Fr. 180. Clem. Al. Str. I 345: *ἔστι γοῦν ἀκοῦσαι καὶ Πινδάρου τοῦ Βοιωτίου γράφοντος· Μὴ πρὸς ἅπ. κτλ. διατείνεται οὖν εὖ μάλα ὁ μακάριος ἀπόστολος παραινῶν ἡμῖν· μὴ λογομαχεῖν τε δι' οὐδὲν χρήσιμον ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἀκουόντων κτλ.* Primus versus legitur etiam ap. Theodoretum Gr. Aff. Cur. I 19, 21; apud utrumque est *τὸν ἀρχαῖον*, quod correxit Boeckh. — V. 2. vulgo *ὅτι πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς*, emendavit Sylburg, sed fort. legendum *πιστοτάται σιγᾶς ὁδοί*.

Fr. 181. Schol. Pind. Nem. VII 89: *Οὐδείς με ψέγει, ὅτι ἐπαινῶ τοὺς Αἰγινήτας· οὐ γὰρ πολίτας ὄντας ἐμαυτοῦ διὰ τοῦτο ἐπαινῶ. προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκωμιάζων· ὁ γὰρ κτλ.* Pindaro probabiliter tribuit Boeckh.

Fr. 182. Aristid. II 547: *Καὶ πάλιν ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων, ὦ (ὧ Γ) πόποι, φησί (Πίνδαρος) κτλ. ἐπαμερίων ΓΘ, ἐφαμερίων ΔL — εἰδυῖα*, Boeckh *ἰδυῖα*.

183. [177.]

± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑̈ ∪ – – ± ∪ – –
± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑̈ ∪ – ∪ ⏓

Ὅς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι,
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

184. [179.]

. . ∪ – ∪ ⏑̈ ∪ – ∪ ± ∪ – ∪
Ὑπερμενὲς ἀκαμαντόχαρμαν Αἶαν.

185. [184.]

∪ ⏑̈ – ∪ – ± ∪ – ∪ ⏓
Ἔτι δὲ τειχέων κηκίει καπνός.

186. [185.]

– ± ∪ – ± ∪ ∪ – – ± ∪ – –
± – – ∪ ∪ – ⏓
Αὐτόν με πρώτιστα ξυνοικιστῆρα γαίας
ἔσδεξαι τεμενοῦχον.

187. [186.]

– ± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ± ∪ ⏓
Ἥρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν θαμά.

Fr. 183. Strabo IX 431: *Ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατιᾶς κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα Φοίνικα πεποίηκεν εἰς τοὺς κινδύνους ἐξιόντα, καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δὲ εἰρήκασι, καθάπερ καὶ Πίνδαρος, μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος· ὃς Δολόπων κτλ.* Respicit Eust. Il. 311, 22. — V. 2. *πρόσφορον*, A(a manu pr.)cgi *πρὸς φόνον*.

Fr. 184. Choeroboscus I 106 (Bekk. An. III 1183): *καὶ παρὰ Πινδάρῳ· ὑπερμε. ἀκ. Αἶαν· περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἢ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἶαν ἐγένετο ἀκαμαντόχαρμαν, ἢ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων.* cod. Marc. *καὶ παρὰ Πινδάρῳ τὸ ὦ ἀκαμαντοχάμαρ οἷον ὑπ. ἀκαμαντοχάμαρ Αἶαν.* cf. Choerob. I 128, Et. M. 44, 45.

Fr. 185. Et. Gud. 321, 54: *Κίκυς . . . καὶ παρὰ Πινδάρῳ· ἔστι δέ τοι χέκων ἀκύει καπνός.* Cram. An. Par. IV 35, 24: *ἔστι δὲ ταχέων καικίει καπνός.* Boeckh *ἔτι δὲ τειχέων*, ego *κηκίει* scripsi, sive *ἀνακηκίει* malis, Schneider *ἀνακικύει* coni. De Troiae ruina videtur sermo esse.

Fr. 186. Apollon. de Synt. II p. 138 ed. Bekk. sine auctoris nomine: *Αὐτόν με κτλ.* sed A in m.: *Πινδάρου ἡ χρῆσις.* — V. 1. Fort. *ξυνοικιστῆρα* aut *πρώτιστον*. — V. 2. *ἔσδεξαι τεμενοῦχον* A ex corr., vulgo *ἐσδέξεται μενοῦχον*.

Fr. 187. Plut. Quaest. Symp. II 10, 1: *τὰ δὲ Πινδαρικὰ (συμπόσια) βελτίω δήπουθεν, ἐν οἷς ἥρωες . . . θαμά, τῷ κοινωνεῖν ἁπάντων ἀλλήλοις.* sic Stephanus, libri *ἥρως . . . ἐμίγνυτ' . . . θ' ἅμα*. Fort. *ἅμα* scribendum: tunc poterit versus ad Hymnum I referri, ut poeta de deorum et heroum commercio verba fecerit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

192. [204.]

.. ± ∪ – – ± ∪ ⏑
∪ ± – ∪ –

Δελφοὶ θεμίστων [ὕμνων] μάντιες
Ἀπολλωνίδαι.

193. [205.]

. . . . . ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
– ± ∪ ∪ – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – ± ∪ –
. . . . . *Πενταετηρὶς ἑορτά*
βουπομπός, ἐν ᾗ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαργάνοις.

194. [206.]

± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – –
± ∪ – – ± ∪ – – ± ∪ –
± ∪ – – ± ∪ ∪ –
– ± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ –
δ ± ∪ – – ± ∪ – –
Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς·
εἷα τειχίζωμεν ἤδη ποικίλων

Fr. 192. Schol. Pind. Pyth. IV 4: *Δύναται δὲ καὶ τοὺς Δελφοὺς λέγειν (Λατοΐδας), ἑτέρωθι γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε· Δελφοὶ θεμιστῶν ὕμνων μάντ. Ἀ. — θεμίστων* scripsit Heyne deleto *ὕμνων*.

Fr. 193. Vita Pindari T. II p. 9 Boeckh (p. 97 Westermann): *Καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη (Πίνδαρος) ὡς αὐτός φησι· Πεντα. κτλ.* et Eustath. Prooem. 27. Respicit Plut. Sympos. Qu. VIII 1, 1: *ἦκε δὲ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ μνήμην ἐν Πυθίοις γενόμενος, πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χορηγός.* — V. 1. *ἑορτά*, cod. Vrat. *ἑορτᾶς* (*ἑορτή* a pr. m.). — V. 2. Eust. *ἐν ᾗ πρῶτος ἐβάσθην ἀγ. ἐν σπαργάνοις.*

Fr. 194. Aristid. II 509: *οὐ γὰρ δή που καὶ Πίνδαρον φήσεις ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα ἀναπεισθέντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ποίησιν τὴν ἑαυτοῦ· ἄκουε δὴ καὶ ἑτέρων· Κεκρότηται . . λόγων. Ἡράκλεις, ταυτὶ μὲν οὐδὲ παντάπασιν ἀναίτια τοῖς ῥήμασιν, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται, ὡς οὐδὲν ἀτιμοτέροις τοῦ νέκταρος, καί φησιν ὅτι οὗτος μέντοι ὁ τῶν λόγων κόσμος· Καὶ πολυκλ. . . . ἀγυιάς· ὥσπερ οὐκ ἀρκοῦν εἰ κατὰ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἔτι μειζόνως τιμήσοντας δι' ἐκεῖνον τὴν τῶν Θηβαίων πόλιν εἰς τὸ λοιπόν.* Coniunxit haec in unum Boeckh, qui v. 4 *ὃς καὶ* scripsit, nisi forte quaedam omissa sunt, quod Arist. indicare videtur: olim conieci Fr. 152 hic inserendum esse: *Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά, ἃ καὶ κτλ.* — V. 1. Respicit Plut. de prof. in virt. c. 17: *Ἀλλ' οἵ γε προκόπτοντες, οἷς ἤδη καθάπερ ἱεροῦ τινος οἰκοδομήματος καὶ βασιλικοῦ, τοῦ βίου κεκρότηται χρυσέα κρηπίς.* et de monarch. democr. et olig. c. 1 omisso auctoris nom.: *Κεκρότηται χρ. κρ. ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς.* Lucian. Demosth. enc. c. 11: *Παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον.* — *ἱεραῖσιν, ἱερῆσιν Θ.* — *ἀοιδαῖς Θ* et Plut. altero loco, vulgo *ἀοιδῆς*. — V. 2. *εἷα* scripsi, *Γ εια* et supra *οι*, vulgo *οἷα*. — *τειχίζωμεν Γ*, vulgo *τειχίζομεν*. — *ποικίλων* scripsi, legebatur

κόσμον αὐδάεντα λόγων·
ὃς καὶ πολυκλειτάν περ ἐοῖσαν ὅμως Θήβαν ἔτι μᾶλλον
ἐπασκήσει θεῶν
καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς.

195. [207.]

_ ± ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ . . ∪ ∪ _ ∪ ∪ . .
∪ ± ∪ _ _ . . . . .
Εὐάρματε, χρυσοχίτων, . . ἱερώτατον . .
ἄγαλμα, Θήβα. . . . .

196. [209.]

. . . ∪ ∪ _ ∪ _ ± ∪ _ ∪ ∪ _
. . . Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

197. [210.]

Ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι. . . .

*198.

. . . . _ _ ± ∪ ∪
± ∪ ∪ _ ∪ ∪ _ ± ∪ _ _ ± ∪ _
. . .
Οὗτοι με ξένον
Οὐδ' ἀδαήμονα Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταί
Θῆβαι.

ποικίλον. — V. 4. *πολυκλειτάν περ Γ, πολὺ κλειτάν περ Θ*, vulgo *πολύκλειτόν περ*. Dindorf *πολυκλείταν περ*. — Post *θεῶν* vocabulum excidisse putat Hartung, hinc Rauchenstein *θεῶν ἐν οὔδει* coniecit. Ceterum apparet ipsum hoc esse carminis initium. Hartung hymnum in Thebas fuisse parum recte censet.

Fr. 195. Schol. Pind. Pyth. IV 25: *εἰώθασι δὲ οὗτοι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες, οἷον· Εὐάρματε χρ. ἱερώτατον ἄγ. Θ. τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωΐδος.* Pindari esse versum ostendit Schol. Pyth. II inscript. *καταφέρεσθαι γάρ φησί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους καὶ εὐαρμάτους καὶ λευκίππους καὶ κυανάμπυκας.* Schol. Iliad. *δ* 391: *ἔνθεν καὶ εὐάρμοστον (εὐάρματον) τὴν Θήβην φησὶ Πίνδαρος*, Lacunas indicavi, fort. *χώρας σ' ἱερώτατον αἰτέω*, Hartung soloece scripsit *ἱρώτατον*.

Fr. 196. Schol. Pind. Pyth. II inscript. *καὶ τὰς Θήβας δέ που εἶπε λιπαράς· λιπαρᾶν κτλ.*

Fr. 197. Thomas M. vita Pindari T. II 4 ed. Boeckh (Biographi p. 99 ed. Westerm.): *ἐχθρῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς ποιήμασιν ὦ ταλ. Θ. καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι* (Pyth. VII 1.) Boeckh non temere hoc fragmentum sibi suspectum videri confitetur, equidem satius duxi rem in medio relinquere.

Fr. 198. Chrysippus, qui mihi videtur, *περὶ ἀποφατικῶν* c. 2 sine poetae nomine quater affert, sed Pindari esse vidit iam Letronne: charta exhibet *οὐδὲ ἀδαήμονα Μουσᾶν*, *Μοισᾶν* Schneidewin scripsit.

198. [211.]

⏑ ⏑ ± ⏑ – ⏑ ⏑̈⏑ ⏑ –
± – – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ
Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικράνου.

199. [213.]

± ⏑ – ± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ – –
± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
Ἔνθα βουλαὶ γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύοισιν
αἰχμαί,
καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα.

200. [214.]

± Λ – ± ⏑ – – ⏑̈⏑ ⏑ – ⏑ – ± . . . .
Οἴτ' ἀργείλοφον παρ Ζεφυρίου κολώναν . . . .

201. [215.]

– ± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ – –
± ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – – ± . . . . .

Fr. 198. Athen. II p. 41 E: *Καὶ Πίνδαρος· Μελιγ. κτλ. κρήνη δ' ἐν Βοιωτίᾳ ἡ Τιλφῶσσα. καλλικράνου* Boeckh, v. *καλλικρήνου.* Eadem Eust. Od. 1668, 7. Manifesto ex eodem hoc carmine sunt, quae affert Strabo IX 411: *Καὶ τό γε παλαιὸν οὐκ ἦν τῆς λίμνης κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην πρὸς αὐτῇ κατοικίαν ἐκείνης ἐπώνυμος ἐλέγετο. Κωπαΐς μὲν τῶν Κωπῶν, Ἁλιάρτιος δὲ Ἁλιάρτου, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων· ὕστερον δ' ἡ πᾶσα Κωπαΐς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν· κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον. Πίνδαρος δὲ καὶ Κηφισίδα καλεῖ ταύτην· παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν.* cf. Steph. Byz. v. *Τέλφουσα.*

Fr. 199. Plut. vit. Lycurg. c. 21 de Sparta: *Πίνδαρος δέ φησιν· ἔνθα β. γερόντων καὶ ν. ἀ. ἀριστευόντων αἱ. καὶ χ. καὶ Μοῦσαι καὶ ἀγ.* — V. 1. *βουλαὶ μὲν* coni. Boeckh, idem *ἀριστεύοισιν* scripsit, Coraes *ἀριστεύοντι*, et *ἀριστεύουσιν* Plut. an seni resp. sit ger. c. 10, ubi v. 1 affert: *καὶ μάλιστα σώζεται πόλις, ἔνθα β. γ. κ. ν. ἀ. ἀριστεύουσιν αἰχμαί.* — V. 2. *Μοῖσα* Boeckh, et *Μοῦσα* Plutarch. ibid. c. 6: *ὅπου καὶ θέατρα καὶ πομπαὶ καὶ νεμήσεις καὶ χοροὶ κ. Μοῦσα κ. ἀγλ.* In hoc carmine fortasse Terpandri mentionem fecit, vid. fr. 268.

Fr. 200. Schol. Pind. Ol. XI 17: *τραχεῖα δὲ εἰκότως λέγοιτο* (Locrorum Epizephyriorum urbs) *λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος· αὐτὸς γάρ φησιν· Οἴτ'* (om. hoc Vrat. 4) *ἀργ. παρ Ζεφύροιο κολ.* ubi B *ἀργίλοφον πὰρ ξεφυρίω*, Vindob. *ἀργείλοφον πανζεφυρίου*, Vrat. 4 *πανζεφύριον.* — *Ζεφυρίου* Heyne, *Ζεφύριον* Boeckh.

Fr. 201. Strabo XVII 802: *καὶ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι καὶ τῶν ζώων τράγον· ὡς δὲ Πίνδαρός φησιν οἱ τράγοι ἐνταῦθα γυναιξὶ μίγνυνται· Μένδητα παρὰ κρ. κτλ.* (om. versus codd. EF). Aristid. II 484: *αὐτίκα Πινδάρῳ πεποίηται, ὅσπερ μάλιστ' ἀληθείας ἀντέχεσθαι*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

205. [221.]

– ⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ – ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ –
⏑ ∪ – – ⏑ ∪ – – ⏑ . . .

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὄνασσ' Ἀλάθεια, μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει . . .

206. [222.]

∪ ∪ ⏑ ∪ ∪ – ∪ – ∪ – –

Παρὰ Λύδιον ἅρμα πεξὸς οἰχνέων.

207. [223.]

⏑ ∪ – – ⏑ ∪ – ⏑ ∪ –
– ⏑ ∪ – [– ⏑] ∪ – ∪

Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ' ἀφανέος
σφυρηλάτοις (δεσμοῖς) ἀνάγκας.

208. [224.]

∪ ∪ ⏑ ∪ ∪ – ∪ ⏑ ∪ ∪ –
– ⏑ ∪ ∪ – ∪ –

Μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀρινόμενοι
ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

quod Aristides Or. XV T. I 373 affert: *ἀπέλαυσαν δὲ* (Smyrnaei) *τῆς μητροπόλεως* (Athenas dicit) *ἀμφότερα, ἀβρότητας μὲν εἰς τὸ καθ' ἡμέραν, τολμήματα δὲ εἰς τοὺς πολέμους κρεῖττον ἢ πολλοῖς ἑρίσαι λυσιτελεῖν, ὥστε καὶ τῶν ποιητῶν ἤδη τισὶ Σμυρναῖον τρόπον τὸ τοιοῦτον εἰρῆσθαι.* Igitur *Σμυρναῖον τρόπον* dictum de iis qui fortissime pugnantes adversarios penitus afflixerunt, estque ex eodem loco haud dubie etiam petitum quod praecedit *κρεῖσσον ἢ πολλοῖς ἑρίσαι λυσιτελεῖν*, quae paululum immutavit rhetor. Similiter eodem loco cum dicit *οἱ ποιηταὶ λέγουσιν* vel *καλοῦσιν*, respicit Pind. Ol. I 38 et Pyth. III 43.

Fr. 205. Stob. Flor. XI 3: *Πινδάρου· Ἀρχὰς μεγάλας ἀρετᾶς ἄνασσ'* (*ὄνασσ'* A Voss. Vind.) *κτλ.* Io. Philop. de mundi creat. IV 20: *ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος τῆς ἀρετῆς ἀρχὴν εἶναί φησι τὴν ἀλήθειαν, οὕτω λέγων· Ἀρχὰς μεγάλας . . . πταίσῃς τραχεῖ ποτὲ ψεύδει.* Sed Clem. Alex. VI 781 sine poetae n. *Ἀρχὰ μεγάλας ἀρ. ἄνασσ' ἀλήθεια.* et Plut. vit. Marii c. 29: *βέβαιον ἄνδρα καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀρχὴν μεγάλης ἀρετῆς κατὰ Πίνδαρον ἡγούμενον.*

Fr. 206. Plut. vit. Nic. c. 1: *οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἅ. π. οἰχνέων* (ita Bc, vulgo *ἰχνεύων*) *ὡς φησι Πίνδαρος.* et de discr. adul. et amici c. 35 ubi *ἰχνεύων* legitur. Scripsi *οἰχνέων.* Ceterum cf. Diogenian. VI 28, Gregor. Cypr. II 99, Apostol. XII 38, Arsen. 340, Gregor. Naz. Or. XX p. 331: *εἰ καὶ πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἅρμα ἐθέομεν τὸν ἐκείνου τρόπον καὶ δρόμον.*

Fr. 207. Plut. Consol. ad Apoll. c. 6: *ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ'* (ita B, vulgo *πυθμένα πιέζεις*) *ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις, ὡς φησι Πίνδαρος.* ubi *πιέσει* Boeckh scripsit, Hermann praeterea coniecit *ἀφανῆς*, ego vero *πιέζει σ' ἀφανέος* scripsi, deinde autem numerorum legi obsecutus v. 2 poetae verba redintegravi *σφυρηλάτοις δεσμοῖς ἀνάγκας.*

Fr. 208. Plut. Quaest. Symp. VII 5, 4 sine poetae n.: *οὕτως ἡμεῖς ἐν τοῖς τοιούτοις τερετίσμασι καὶ σκιρτήμασι μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ'*

209. [227.]

[÷] ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ÷ ∪ –

Ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

210. [229.]

Plut. de cohib. ira c. 8: *Χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν* (Hartung *πολίεσσιν*) *ἄνδρες ἢ στάσιν, ἄλγος ἐμφανές, κατὰ Πίνδαρον.* ubi Schneidewin scripsit *ἄνδρες ἔστασαν ἄλ. ἐμ.*

211. [230.]

∪ ÷ ∪ ∪ – – ÷ ∪ ∪ –

÷ ∪

Κακόφρονά τ' ἀμφάνῃ πραπίδων
καρπόν.

212. [231.]

Plut. de cap. ex host. util. c. 10: *Καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ξηλοτυπίαν καὶ φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον* (ita Xylander, *ἑταίραν* B, vulgo *ἑταίρων*) *ἀνδρῶν, ὥς φησι Πίνδαρος.*

213. [232].

∪ ∪ ÷ ∪ – ÷ ∪ – ∪ ⏑

÷ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – ⏑

∪ ÷ ∪ ∪ – ∪ ∪ – –

∪ ∪ ÷ ∪ ∪ – ∪ – ∪ – –

Πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον

ὀρινόμενοι ῥ. σ. κλ. Contra ibid. I 5, 2: *μανίαι τε ἀλαλαί τε ὀρινομένων ἐριαύχενι σὺν κλόνῳ κατὰ Πίνδαρον.* ubi scrib. *μανίᾳ τ' ἀλαλᾷ τ' ὀρινομένων*, quae suae accommodavit orationi. Denique de def. orac. c. 14: *μανίαι τε ἄλλαι τε ὀρινόμεναι ῥ. σ. κλ.* legitur. Videntur versus ad libros *Ὑπορχημάτων* pertinere, ut Boeckh quoque suspicatur.

Fr. 209. Stob. Flor. LXXX 4: *Πινδάρου· Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος· ἀτελῆ κτλ.* Cf. Eust. Prooem. 33. Pindari Apophth. T. II p. 10 ed. Boeckh, neque tamen dubitandum, quin hoc ex carmine aliquo petitum sit. Respicit etiam Plato Republ. V p. 457 B.

Fr. 211. Plut. de sera Num. vind. c. 19: *ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα* (*κακία*) *τοῖς πάθεσιν ἐμφανὴς γένηται, κακόφρονά τ' ἀμφάνῃ* (sic Ruhnken, v. *τὸν ἀμφανῆ*, Ven. *τ' ἐκφανεῖ*), *πρ. κ. ὥς φησι Πίνδαρος.* Hartung *κακοφρονα* i. e. *κακοφροσυνα.*

Fr. 213. Plato de Republ. II 365 B (loco, ubi etiam alia si non ex Pindaro, certe ex poetis petita sunt, ut *θεσπέσιος βίος, κύριον* (*ἄκρον*) *εὐδαιμονίας.*): *λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τὸ Πότερον δίκᾳ* (codd. plerique *δίκαι*, Vind. D *δεῖ καὶ*, Vind. F *δὴ καὶ*, Ang. B Flor. RT *δίκαις*, Lob. Vind. B. Vat. M. *δίκαιον*, vulgo *δίκα* ut Vat. B Ven. B Flor. B) *τ. ὕψιον* (*ὑψηλὸν* Vind. F Ang. B Flor. ACR). *ἢ σκολιαῖς ἀπάταις* (ita codd. plerique, vulgo *σκολιᾶς ἀπάτας*, quod exhibent Vat. B Ven. B Flor. B, *σκολιᾶς ἀπάταις* Ang. B a m. pr.)

ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνῃ
ἐπιχθονίων γένος ἀνδρῶν,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

214. [233].

⏑ ± ⏑ – ± ⏑ – ⏑ – ± ⏑ –˘± ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ
ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.

ἀναβάς, καὶ ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ. Plenius extat apud Maxim. Tyr. XVIII init.: *Π. δίκᾳ* (cod. Reg. *δίκα*, vulgo *δίκας*) *τ. ὑ. ἢ σκολιαῖς ἀπάταις* (vulgo *σκολιᾶς ἀπάτας*) *ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον γ. ἀνθρώπων δίχα μοι ν. ἀτρέκειαν* (cod. Reg. *ἀτρεκίαν*) *εἰπεῖν.* Atticus Platonic. ap. Euseb. Praep. Ev. XV 797 D: *εἴγε μὴ μέλλοιμεν ἀγνοεῖν, πότερον δίκᾳ τεῖχος* (vulgo *δὴ κατ' ἴχνος*, cod. Scor. *δεῖ κατ' ἴχνος ἴψιον*) *ὕψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθονίων γένος ἀνδρῶν.* Cicero ad Attic. XIII 38: „Nunc me iuva, mi Attice, consilio, *πότερον δίκας τ. ὑ.* id est aperte hominem asperner et respuam, *ἢ σκολιαῖς ἀπάταις* (sic XZR, et similiter rursus lib. XIII 41, sed M *σκολιᾶς ἀπάτας*), ut enim Pindaro, sic *δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.*“ V. 4. utitur sine auctoris nomine Dionys. Halic. de comp. verb. c. 21. — V. 2. *αναβαίνῃ* correxi, quamvis et Maxim. Tyr. et Euseb. indicativum exhibeant, qui non erat ferendus: nam poeta non quid in communis vitae consuetudine fiat, sed quid homines in vita agenda sequi oporteat, se ambigere dicit: id quod Plato et Cicero plane confirmant. — V. 3. *ἐπιχθονίων* scripsi Euseb. secutus, Max. Tyr. *ἐπιχθόνιον*. Hartung haec ita constituit: *πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, ἢ σκολιᾶς ἀπάτας, ἀναβαίνειν ἐπ' ἐπιχθόνιον κτλ.*

Fr. 214. Plato de Rep. I 331 A: *τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει· χαριέντως γάρ τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖά οἱ ἀτάλλοισα* (*ἀττάλοισα* Par. BK Flor. B, *ἀτάλλουσα* Vind. F Ang. B Flor. ACR) *γηρ. συναορεῖ* (*ξυναορεῖ* Vind. B, *ξυναγορεῖ* Vind. E) *ἐλπίς, ἃ μ. θνατῶν π. γ. κυβερνᾷ* (*κυβερνᾶν* Ven. C), quae exscripsit Stob. Flor. XCIV 22. Exhibent etiam Synesius de insomn. 147 A: *ὥστε ἦν ὕμνησε τὴν ἐλπίδα ὁ Πίνδαρος, περὶ ἀνδρὸς λέγων εὐδαίμονος, ὅτι ἄρα αὐτῷ γλυκεῖα καρδίαν ἀτάλλοισα κουροτρόφος συναορεῖ . . . κυβερνᾷ φαίη τις ἂν οὐ περὶ τῆς ὕπαρ λέγεσθαι, τῆς ἀπατηλῆς, ἣν ἡμεῖς ἑαυτοῖς διαπλάττομεν, ἀλλ' ὅλον τοῦτο μικροῦ μέρους ἐνυπνίων ἔπαινος εἴρηται τῷ Πινδάρῳ·* et Nicephorus in Scholiis ad Syn. 408, qui nescio quo auctore ad Nemea rettulit (*ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν Νεμέων*, ita cod. Rhedig.), qui pro *κουροτρόφος* ex Platone lectionem *γηροτρόφος* memorat, et Iustinus Coh. ad Gent. p. 26. Aristoteles qui dicitur Oeconomicorum lib. II vers. lat. p. 654 ed. Rose: *ut Pindarus ait: dulce enim sibi cor et spes mortalium multiplicem voluntatem gubernat.* Respiciunt huc Plut. de animi tranq. c. 19, de fraterno am. c. 5, Themist. VIII 101 B, Theodor. Metoch. p. 350 (ubi *ξυναορεῖ*) et 659, Nicephor. Greg. VIII 8 (ubi *τὰν πολυστρ.*), Choricius p. 35 ed. Boisson. Olymp. in Alcib. I p. 23, Apostol. V 52 a.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες
* * * * * * * *
. . . . . ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

219. [240.]

. . . – – ÷ ◡ – – ÷ . . .
Οἳ δ' ἄφνει πεποίθασιν.

220. [241.]

. . . ÷ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡̄
– ÷ ◡ – – ÷ [◡ –] – ÷ ◡ – –
– ÷ ◡ – ÷ ◡ – ◡̄

. . . τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτόν
οὔτ' ὧν μεταλλακτὸν . . ὅσσ' ἀγλαὰ χθών
πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν.

221. [242.]

[÷ ◡] ◡ – ◡ ◡ – ÷ ◡ – – ÷ ◡ – –
÷ ◡ ◡ – ◡ ◡ – – ÷ ◡ – – ÷ ◡ ◡ – ◡ ◡ –
÷ ◡ – ◡ ÷ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡̈ ◡ ◡̄
÷ ◡ ◡ – ÷ ◡ – – ÷ . . . . . .

. . Ἀελλοπόδων μέν τιν' εὐφραίνοισιν ἵππων
τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις
βιοτά.

meum inventum sibi correxisse, mihi corrupisse videtur. Ceterum *ψευδὴς* hoc uno loco apud Pindarum legitur, sed dixit *ψεῦδις* et *ἀψευδής*. — V. 4. *ἀφνεὸς* Hermann, v. *ἀφνειός*. — V. 5. affert Eustath. 1367, 30, ubi *τόξοισι*. — *ἀέξονται*, Meineke *ἀέξοντι* requirit. — Putavi autem aliquando haec addito fr. 10 sic posse redintegrari

τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες
ἐλπίσιν ἀθανάταις ἁρμῷ φέρονται,
εὖτ' ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

sed ille versiculus, quem Eustathius servavit, ad Isthmiorum reliquias videtur revocandus esse, haec autem haud dubie ad Scolia referenda: cf. quae ad fr. 124 adnotata sunt.

Fr. 219. Et. M. 178, 10: *παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος· οἳ* (D *οἵ*) *δ' ἄφ. πεποίθασιν*. sed V *ὃ δ' ἄφνει πέποιθεν*, item cod. Flor., nisi quod *οἷον δ'*.

Fr. 220. Plut. Quaest. Symp. VII 5, 3: *τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτὸν οὔτε* (vett. edd. *οὐ τῶν*) *μεταλλακτόν* (edd. vett. *μεταλλάττων*, cod. Pal. *οὔτε μεταλλ.* om., Dübner edidit *οὔτ' ὧν μεταλλάττον*), *ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέξαις, ὅσ' ἀγλαὰ χθὼν* (Wyttenbach ed. *ὡς ἀγλαόχθων*) *πόντου τε ῥιπαὶ φέρουσιν, ἄρτι παρακειμένων*. Composuit Boeckh. — V. 2 fortasse scribendum: *τραπέξαισιν ὅσσ'*.

Fr. 221. Sextus Empir. Hypoth. Pyrrh. I 20 ed. Bekker *ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρός φησιν· ἀελλοπόδων κτλ.* — V. 1. *εὐφραίνοισιν* Boeckh, v. *εὐφραίνουσιν*. — V. 2. *τίμια* Boeckh, speciose corrigens librorum scripturam *τιμαί*, sed dubito an hoc vocabulum Pindari consuetudini

τέρπεται δὲ καί τις ἔπι (φρασὶν) οἶδμ' ἐνάλιον
ναῒ θοᾷ σῶς διαστείβων . . . . . .

222. [243.]

. . . ∪ – ± ∪ – ∪
± ∪ – – ± ∪ – ± Λ –
± ∪ – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ – – ± ∪ ∪ –
. . . Διὸς παῖς ὁ χρυσός·
κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει,
δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.

223. [244.]

± ∪ – – ± ∪ ∪ – – ± ∪ –
± ∪ – – ± ∪ ∪ – ∪ ∪ –
± ∪ – ∪ ∪ – . . . . .
Καὶ φέρονταί πως ὑπὸ δούλειον τύχαν
αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσέων βελέων
ἐντὶ τραυματίαι . . . . . .

224. [246.]

∪ ± – ∪ ∪ – ⏑̈ ∪ – ∪ –
∪ ± ∪ – . . . . .
Ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον (θεῷ)
ὑποτρέσαι . . . . .

conveniat, qui videtur *ἄνθεα καὶ στέφανοι* scripsisse, ut *τιμαὶ* interpretamentum sit germani vocabuli. — V. 3. *τέρπεται δὲ*, Boeckh *τέρπεται δ' αὖ*. — *ἔπι φρασίν οἶδμ' ἐνάλιον* scripsi, i. e. *ἐπιτέρπεται φρασίν*, nisi malis *ἐνὶ φρασίν*, legebatur *ἐπ' οἶδμα ἅλιον*, at *ἐπ' οἶδμα* et *διαστείβων* nequeunt inter se conciliari, neque probabile vocula *ἐπ'* deleta olim scriptum fuisse *καί τις οἶδμ' ἐνάλιον*.

Fr. 222. Schol. Pind. Pyth. IV 408: *ἄφθιτον δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὸ χρυσοῦν ἦν· ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ, ὅτι Διὸς παῖς κτλ.* sed Schneider et Boeckh viderunt excidisse Sapphus fragmentum Pindarique haec esse collato Proclo ad Hesiod. Opp. et D. 428: *τοῦτο καὶ Πίνδαρον οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα· κείνου οὐ σῆς οὐ κὶς δάμναται, ὡς ἄσηπτον.* Deinde Sch. *κὶς δάπτει, βροτέαν*, inde Valckenaer vidit recipiendum esse utrumque verbum *δάπτει, δάμναται δέ*. — V. 3. *κάρτιστον* Boeckh, vulgo *κράτιστον*. — *κτεάνων* Boeckh, vulgo *φρενῶν*.

Fr. 223. Theodor. Metoch. 562: *Καὶ φέρονται κτλ. Πίνδαρός φησιν.* — V. 1. *τύχαν* Boeckh, v. *τύχην*. — V. 3. *ἐντὶ*, cod. Mon. *ἐν τῷ*.

Fr. 224. Schol. Hom. Il. ρ 98: *ὁ γὰρ φωτὶ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ, αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκεῖνον στέργοντι· ὁ Πίνδαρος ἴσον . . . φίλον ὑποτρέσσαι* (Becker *ὑποτρέσαι*) *ἐκέλευσεν, ἐπίσης τὸν θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῷ ἄνδρα θεοφιλῆ*. — V. 1. *θεῷ* recte addidit Heynius.

225. [247.]

. . . ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ⏑ ∪ – –
∪ ⏑ ∪ – ⏑ ∪ ∪ – ⏑ ∪ ∪ – ∪ . .
. . . Ὁπόταν θεὸς ἀνδρὶ χάρμα πέμψῃ,
πάρος μέλαιναν κραδίαν ἐστυφέλιξεν. . .

226. [248.]

⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ⏑ . . . .
Οὔτις ἑκὼν κακὸν εὗρετο.

227. [250.]

[⏑ ∪] ∪ ⏑ – ∪ ∪ – – ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ ∪ –
⏑ ∪ – – ⏑ ∪ – – ⏑ ∪ –
⏑ ∪ ∪ – ∪ ∪ – – [⏑] . . . .
. . Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἱλισσόμεναι
δόξαν εὑρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ᾽ αἰθέρ᾽ ἀερθέντα . . .

228. [252.]

⏑ ∪ ∪ – ∪ – ∪ ∪ –
[. .] ∪ ∪ – ∪ – ∪ ∪ – ∪ –
Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις
. . ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

229. [253.]

– ⏑ ∪ – ∪ ⏑ ∪ ∪ – ∪ ⏑ ∪ – –
⏑ ∪ – ∪ ⏑ ∪ ∪ – –

Fr. 225. Schol. Pind. Ol. II 40: *πρὸ τῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις γὰρ τὰ κακά, ὅπερ καὶ ἐν ἑτέρῳ φησίν· ὁπότε κτλ.* — V. 1. *ὁπόταν* schol. Vindob., vulgo *ὁπότε*. — V. 2. *πάρος* Nauck, *πρόσθε* Boeckh, vulgo *πρὸς*, quod tuetur Mommsen. — *κραδίαν* schol. Vind., v. *καρδίαν*. Deinde poeta videtur scripsisse *ἐστυφέλιξε πένθει*.

Fr. 226. Aristid. II 547: *Ἀλλὰ Πλάτων καὶ Πίνδαρος πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ σοφοί, καὶ δὴ καὶ κατὰ τόνδε τὸν λόγον οὐχ ἥκιστα, ὁ μὲν οὑτωσὶ λέγων· οὔτις κτλ.*

Fr. 227. Clem. Alex. Str. IV 586: *Καὶ ὁ Πίνδαρος· Νέων δὲ κτλ.* — V. 1. *εἱλισσόμεναι* et V. 2 *εὑρίσκοντι* Boeckh, v. *ἑλισσόμεναι* et *εὑρίσκουσι*. — V. 3. *ἀερθέντα* Boeckh, v. *λαμπενθέντα*, Schneider *λαμπρενθέντα* (debebat *λαμπρυνθέντα*), neque melius Cobet *κατ᾽ αἰθέρα λαμπετόωντα*, siquidem *λάμπει* praecessit, Buttmann *ἀναμπρενθέντα*, ego aliquando conieci *μετ᾽ αἰθέρι* (sive *κατ᾽ αἰθέρα* malis) *δαιδαλθέντα*, i. e. *a poetis celebrata*.

Fr. 228. Plut. an seni sit ger. respubl. c. 1: *Ὅτι μέν, ὦ Εὔφανες, ἐπαινέτης ὢν Πινδάρου, πολλάκις ἔχεις διὰ στόματος ὡς εἰρημένον εὖ καὶ πιθανῶς ὑπ᾽ αὐτοῦ· τιθεμένων κτλ.* Eadem leguntur de sollert. animal. c. 23. — V. 2. aliquid intercidisse numerus versus arguit.

Fr. 229. Schol. Pind. Olymp. XIII 92: *καὶ ἀλλαχοῦ· Νικώμενοι*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

235. [259.]

⏑ ⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ± ⏑ ⏑ –
– ± ⏑ – ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Ἁλίου δ' ἐρεθίζομαι δελφῖνος ὑπόκρισιν·
τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
αὐλῶν ἐκίνησ' ἐρατὸν μέλος.

236. [260.]

⏑ ± ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
Φιλάνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

237. [261.]

⏑ ± ⏑ ⏑ – ± ⏑ ⏑́ –
⏑ ± ⏑ – – ± ⏑ –
Ὄπισθε δὲ κεῖμαι θρασειᾶν
ἀλωπέκων ξανθὸς λέων.

238. [262.]

± ⏑ – – ± ⏑ – – ± ⏑ –
⏑ ± – ⏑ . . . .
Ἔνθα οἱ ποῖμναι κτιλεύονται κάπρων
λεόντων τε. . . . . .

239. [265.]

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ – – ± ⏑ ⏑ – ⏑ – –
Ἰαχεῖ βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων.

Fr. 235. Plut. Sympos. Quaest. VII 5, 2: *Ὁ δὲ Πίνδαρός φησι κεκινῆσθαι πρὸς ᾠδὴν ἁλίου δελφ. ὑπόκρισιν· τὸν κτλ.* Idem de Sollert. Anim. c. 36: *ᾧ (δελφῖνι) καὶ Πίνδαρος ἀπεικάζων ἑαυτὸν ἐρεθίζεσθαί φησιν, οὐ δελφῖνος ἀπόκρισιν, τὸν μ. ἀ ἐκ πόντου π. αὐ. ἐκίνησεν ἐ. μ.* — unde *δ' ἐρεθίζομαι* revocavi. Hi versus fortasse ex libris *Ὑπορχημάτων* petiti.

Fr. 236. Schol. ad Hom. Od. *κ* 240: *διὸ καὶ σαίνουσιν, ὥσπερ δελφῖνες· φιλάνορα . . . κατὰ τὸν Πίνδαρον.* Cf. Eust. 1657, 13.

Fr. 237. Aristid. II. 509: *Πάλιν τοίνυν πρός τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα καὶ οὐκ εἰδότα, ὅτῳ σύνεστιν, οὕτωσὶ πεποίηκε· ὄπισθεν δὲ κ. θαρσειᾶν κτλ.* — *ὄπισθε* Boeckh, *θρασείαν ΓΘ.*

Fr. 238. Schol. Pind. Pyth. II 31: *καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασσεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει· ἔνθα ποιμένες κτλ.* sed cod. Gott. *ἔνθα αἱ ποίμναι.* Scripsi *οἱ*, Boeckh *καὶ*. Poeta fortasse de Circe dixit.

Fr. 339. Herodian. *περὶ σχημ.* 60, 13: *Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἑνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπιφοράν, οἷον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως* (sic A, vulgo *ὑπὲρ πόλεων* vid. fr. 78) *καὶ ἰαχεῖ βαρύφθεγκτ' ἄν ἀγέλαι* (sic A, *ἄν ἀγέλαν* B, vulgo *ἀναγγεῖλαι*) *λεόντων.* correxit Fiorillo.

240. [269.]

. . – – ÷ ∪ – –

Μὴ σιγᾷ βρεχέσθω.

241. [280.]

∪ ∪ ÷ ∪ ∪ – ∪ – ÷ ∪ –

Ποτίκολλον ἅτε ξύλον παρ ξύλῳ.

242.

– ÷ ∪ ∪ – ∪ ∪ –

Ἁ μὲν πόλις Αἰακιδᾶν.

243.

. . . . . – ÷ ∪ –

÷ ∪ – – ÷ ∪ ∪ – ÷ ∪ – – ÷ ∪ . .

. . . . . *Φὰν δ' ἔμμεναι*

Ζηνὸς υἱοὶ καὶ κλυτοπώλου Ποσειδάωνος.

244. [136.]

Χεῖρ' Ἀκιδαλίας.

Fr. 240. Schol. Pind. Ol. XI 58: *τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτό φησι· συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι· καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται· Μησὶ γὰρ βρ.* corr. Boeckh.

Fr. 241. Athen. VI 248 C: *ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός, ἔφη, τὸ ποτίκολλον κτλ. ὡς ὁ Θηβαῖος εἴρηκε ποιητής, περὶ κολάκων ἐρῶ τι. ποτίκολλον* ABPV, *ποτικολλῶν* L et Basil. Idem I 24 B: *ποτίκολλον* (L *ποτικολλῶν*) . . . *ξύλῳ φησὶν ὁ Θηβαῖος μελοποιός. Πάρ* scripsi, leg. *παρά.*

Fr. 242. Schol. Arist. Pac. 251: *ὅτι πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν νῆσον οὖσαν . . . καὶ Πίνδαρος δὲ περὶ τῆς Αἰγίνης· ἁ μ. πόλις* (Ven. *πολλάκις*) *Αἰακ.*

Fr. 243. Herodian. *περὶ σχημ.* 59, 29: *καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐπί τε τοῦ Πειρίθου καὶ τοῦ Θησέως λεγόμενον· φὰν δ' κτλ.* Pro *φὰν* A *φαμέν.* — *υἱοὶ* CD, *υἱὸς* B, *υἱὸν* A. — *καὶ*, *ἤ* CD. — *Ποσειδάωνος*, *Ποσειδάονος* A. Eadem Moschopul. 83 et Tryphon in Mus. Cantabrig. I 56. Ad hoc carmen fort. pertinet fr. 258.

Fr. 244. Et. M. 513, 20: *Κιδαλία, οἷον Κιδαλίης κρηνίδος ἐπλανήθην· ἐκ Πινδάρου· Χεῖρα Κιδαλίας* (M *χεῖρας ἀκιδ.*). *εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσῃς ἔκθλιψιν· Κιδαλία γάρ ἐστιν.* his, ut vulgo leguntur, fidem habens in Pindaro *χεῖρα Κιδαλίας* edidi, et *Κιδαλίης κρηνίδος ἐπλανήθην* tanquam lyrici poetae versum inter Adespota recepi. Sed res secus se habet: Pindarus scripsit *χεῖρ' Ἀκιδαλίας*, continua autem scriptura deceptus sive Parthenius sive Alexandrinus aliquis, velut Callimachus novavit *Κιδαλίης κρηνῖδος*, quem errorem castigat grammaticus, ut opinor Herodianus. Additum autem fuit poetae novicii nomen, quod librarii brevitatis studiosi omiserunt. Igitur scribendum: *Κιδαλία· οἷον Κιδαλίης κρηνῖδος· ἐπλανήθη ἐκ τοῦ Πινδαρικοῦ· χεῖρ' Ἀκιδαλίας, εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσας ἔκθλιψιν· Ἀκιδαλία γάρ ἐστίν.* cf. pleniorem expositionem Et. Flor. Miller Misc. 186: *Κιδαλία· ἡ γὰρ λίμνη Ἀκιδαλία ἐκαλεῖτο.* (hic nonnulla praetermisit librarius.) *οἷον Κιδαλίης κρηνίδος· ἐλπίζω δὲ ὅτι ἐπλανήθη ἐκ τοῦ Πινδαρικοῦ· ἄλλως γὰρ διέστειλε καὶ ἐπλανήθη, χεῖρα*

245.

Πρόφασις βληχροῦ γίνεται νείκεος.

*246. [286.]

Μελιρρόθων δ' ἕπεται πλόκαμοι.

247. [123.]

Etym. M. 277, 39: *Διόνυσος· . . . οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνετράφη.* Haud dubie ex *Dithyrambis.*

248. [124.]

Plutarch. de adul. et amic. c. 27: *εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον ὀφρὺν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ Λυσίῳ θεῷ, λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν κατὰ Πίνδαρον.* ubi Dübner ed. [*καὶ*] *μεριμνῶν.* Nauck coniecit *δυσφρόνων σκύνιον μεριμνᾶν*, recte, sed *δυσφόρων* non videtur tentandum.

249. [153. 130. 131.]

Schol. Il. φ 194: *Ἡρακλῆς εἰς ᾅδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέτυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀχελῷον τὸν Κιδαλίας· τὸ ᾱ ἔδωκε τῇ αἰτιατικῇ· οὐ γὰρ ἔκθλιψιν χεῖρα Κιδαλίς· ἔνθεν εἶπεν Κιδαλίης.* novissima sic scribenda: *οὐ γὰρ ἔκθλιψιν χεῖρ' Ἀκιδαλίας* (*ἐποίησεν*). Antea secus iudicavi de impedito hoc Et. M. loco, id quod iure castigavisse iam video Schneiderum Callim. II, p. 725.

Fr. 245. Cram. An. Ox. I 95, 5: *Πίνδαρος μὲν βληχρὸν τὸ ἰσχνρόν· πρόφασις* (cod. *πρόφασιν*) *βληχροῦ γ. ν.* Respicit Et. M. 200, 13: *βληχρὸν . . . Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτό λέγει.* Zonar. 193, 391. Suid. v. *βληχρόν*, Eust. Il. 589, 46. Haec explicatio admodum dubia.

Fr. 246. Lesbonax de fig. 184 ed. Valck.: *ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται· γίνεται δὲ οὕτως· Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίοις, μελιρρόθων δ' ἕπεται πλόκαμοι ἀντὶ τοῦ ἕπονται* (cod. *ἕπεται*), *διήγεται σάρκες ἀντὶ τοῦ διήγονται. Ὅμηρος· καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν κτλ.* Et medium quidem exemplum certissime Pindari est, ubi Boeckh *μελιρρόθων δ' ἀνθέων ἕπ. πλ.* scripsit, Hartung *μελιρρόων*, videtur

Μελιρρόθων δ' (ὕμνων) ἕπεται πλοκαί

∪ – ∪ – – – ∪ ∪ – ∪ –

legendum: fortasse tertium quoque exemplum huc pertinet, quod affert etiam schol. Philostrati p. 193 ed. Kayser: *Πινδαρικὸν* (*σχῆμα*) . . . *οἷον· Λακεδ. πολ. Ἀθ. καὶ Ὅμηρος. διοίγετο δὲ σάρκες ἀντὶ τοῦ διοίγοντο.* Fort. *διοίχετο σάρκες.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. Καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ Νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσα(ι). vid. fr. 165, fortasse ex eodem carmine.

253. [140.]

Harpocrat. p. 41 ed. Bekk.: *Αὐτόχθονες· ... ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ Γῆς φανῆναι.* Cf. Fr. Adesp. 84.

254. [144.]

Apollodor. Bibl. II 4, 2: *Αὗται δὲ αἱ νύμφαι (Γοργόνες) πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ἣν φασιν εἶναι πήραν.* quibus vulgo et in libris adduntur haec: *Πίνδαρος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι ἐπὶ τοῦ Περσέως· πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρα δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς, ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ τὴν τροφήν.*

255. [149.]

Schol. Pind. Nem. VII 103: *Εὐξενίδην δὲ εἶπεν ὡς ἀπό τινος Εὐξένου τῆς ὅλης φατρίας ἀφηγουμένου, ὡς Σκοπάδας καὶ Ἀλευάδας εἴωθε (Πίνδαρος) καλεῖν τοὺς Θεσσαλούς,* nisi forte hic *Simonidis* potius nomen addendum.

256. [155.]

Strabo III 170: *Καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσί τινες, ταύτας εἶναι νομίζοντες Στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας* (C *Γαδειρίτας*), *εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφῖχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα.* et p. 171: *Καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας, εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ στῆλαι· πύλαις γὰρ ἔοικε τὰ στόματα.* Cf. Eust. ad Dionys. Per. v. 64.

257. [156.]

Strabo XV 711: *Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει (Megasthenes) Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις.* Iam Hesiodus ad eundem modum fabulatus est de antiquissimi temporis hominibus, vid. Ioseph. Antiqu. I 3, 9: *Ἡσίοδός τε καὶ Ἑκαταῖος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Ἀκουσίλαος καὶ πρὸς τούτοις Ἔφορος καὶ Νικόλαος ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ξήσαντας ἔτη χίλια.*

258. [163.]

Pausan. I 41, 5: *Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἄφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικό-*

μενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως, ὅπου καὶ Ἀλκμὰν ποιήσας ᾆσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας ἕλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι. Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταὐτὰ ἐποίησε καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις Θησέα εἶναι βουλόμενον (codd. *βουλόμενος*, C. Fr. Hermann *βουλομένοις*), *ἐς ὃ ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίθῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα.*

259. [176.]

Schol. Π. *π* 170: *καὶ Πίνδαρος πεντηκονταερέτμους φησὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν εἶναι.* Eadem Cram. An. Par. III 286, 27, ubi *πεντήκοντα ἐρεγμούς.* Boeckh *πεντηκοντηρέτμους.*

260. [178.]

Aristid. II 339: *Καί τοι τίς οὐκ ἂν φήσειεν οὕτωσὶ πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν, ὄντα μὲν αὐτὸν (Παλαμήδην) κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσέως εἰς σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἶθ' ἡττηθῆναι ὑπὸ τοῦ χείρονος;*

261. [180.]

Soph. Aiac. Arg.: *περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν (Αἴας), ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ τοῦ Ἡρακλέος λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινεν.*

262. [181.]

Schol. ad Il. *κ* 435, ubi in AD haec leguntur: *Ῥῆσος γένει μὲν ἦν Θρᾴξ, υἱὸς δὲ Στρυμόνος τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ καὶ Εὐτέρπης μιᾶς τῶν Μουσῶν, διάφορος δὲ τῶν καθ' αὑτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις ἐπῆλθε τοῖς Ἕλλησιν, ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ, καὶ μίαν ἡμέραν συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινεν· δείσασα δὲ Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει· κατελθοῦσα δ' ἡ θεὸς Ὀδυσσέα τε καὶ Διομήδη ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκεῖνοι κοιμωμένῳ Ῥήσῳ αὐτόν τε καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος.* Haec contracta sunt in BLV: *ἱστορεῖ δὲ Πίνδαρος, ὅτι καὶ μίαν ἡμέραν πολεμήσας (Ῥῆσος) πρὸς Ἕλληνας μέγιστα αὐτοῖς ἀπεδείξατο κακά, κατὰ δὲ θείαν πρόνοιαν νυκτὸς αὐτὸν Διομήδης ἀναιρεῖ.* Cf. Eust. 817, 28, Eudoc. 317.

263.

Pausan. IX 22, 7: *Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ᾆσαι τὰ εἰς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ εἰς ποίησιν δράματος ἐξήρκεσε.*

264. [189.]

Vita Homeri in Gal. Opusc. Myth. p. 283: *Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χίόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χῖον.* ubi Wassenbergh censuit verba *Χίόν τε καὶ* delenda esse, quemadmodum perhibet auctor vit. Hom. V ap. Westerm. Biogr. p. 28: *τὸ δὲ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος, κατὰ δὲ Σιμωνίδην Χῖος.* at rursus alteram memoriam tuetur vita VI ib. p. 30 (Cram. An. Par. III 98, 13): *Ἀναξιμένης καὶ Δαμάστης καὶ Πίνδαρος Χῖον τὸν Ὅμηρον ἀποφαίνονται καὶ Θεόκριτος.* et similiter Tzetz. Exeg. Il. p. 7. Pindarus igitur utramque poetae summi patriam testatus erat; poterat in diversis carminibus diversam famam sequi, id quod Sengebusch Dissert. Homer. I 167 statuit, sed multo verisimilius est, quod iam Boeckh existimavit, Pindarum Homeri, quem Smyrnae natum esse statueret, in Chio insula domicilium testificatum esse. Ac fortasse huc referendum est fr. 204 *καὶ λιπαρῷ Σμυρναίων ἄστεϊ.* Haec enim non possunt ad Pindari tempus referri, quo Smyrnae urbs nulla fuit, neque cum heroum laudibus convenit urbis memoria, sed cadunt haec bene in Homeri aetatem.

265. [189.]

Aelian. Var. Hist. IX 15: *λέγεται δὲ κἀκεῖνο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν (Ὅμηρος) ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος.*

266.

Philodemus *περὶ εὐσεβείας* p. 17 ed. Gomperz: *(Πίν)δαρος δὲ .... (ὑ)πὸ Διὸς φο(βηθέντος) μή τινι ..... ὅπλα ....* Restitutio incerta, nam quae pagina praecedente leguntur, nimis obscura et attrita; videtur Philodemus ibi de Typhone dixisse, nec tamen haec conveniunt Typhoni: fortasse post hunc commemoraverat Cyclopas, quos Pindarus poterat dicere a Iove interemtos vel vinctos esse, ne alii fabricarentur arma (*Πίνδαρος δεδέσθαι ὑπὸ Διὸς φοβηθέντος, μή τινι ἄλλῳ θεῶν ὅπλα κατασκευάσωσιν*), quamquam vulgo Apollo perhibetur Cyclopas interfecisse, vid. Hesiod. ap. Schol. Theog. 142, Hygini Fab. 49. Quae sequuntur apud Philodemum: *τὸν Ἀσκλ(ηπιὸν δ' ὑ)πὸ Διὸς κε(ραυνω)θῆναι γέγρ(αφεν Ἡ)σίοδος κα(ὶ Πίνδ)αρος*, referenda sunt ad Pyth. III 55 seq. Hesiodi versus etiamnunc extant fr. 49, Pindarus autem per totam hanc *παρέκβασιν* diligenter Hesiodi vestigia secutus est.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

270. [193.]

Harpocrat. v. *Ἄβαρις* p. 1: *Ἱππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κ΄ Ὀλυμπιάδα.*

271. [194.]

Origenes adv. Cels. III p. 126 Spencer: *Καὶ πρῶτόν γε τὰ περὶ τὸν Προκοννήσιον Ἀριστέαν, περὶ οὗ ταῦτά φησι (Κέλσος)· Εἶτ' Ἀριστέαν μὲν τὸν Προκοννήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως ἐξ ἀνθρώπων καὶ αὖθις ἐναργῶς φανέντα καὶ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις πολλαχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θαυμαστὰ ἀναγγείλαντα καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκήψαντος Μεταποντίνοις ἐν θεῶν μοίρᾳ μένειν τὸν Ἀριστέαν, τοῦτον οὐδεὶς ἔτι νομίζει θεόν. Ἔοικε δ' εἰληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πινδάρου καὶ Ἡροδότου κτλ.* Cf. Aeneas Gaz. in dial. Theophr. p. 77.

272. [195.]

Vita Pindari Vrat. T. II p. 9 ed. Boeckh (Westerm. p. 98): *ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώτερος πρεσβυτέρῳ· τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηνται ἀμφότεροι πράξεων· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου βασιλείας.* Boeckh coni. *τῆς Καμβύσου βασιλείας*, Westermann *Ξέρξου*, Schneider *Δαρείου*, cf. etiam Eust. Prooem. 26.

273. [202.]

Schol. Apoll. Rhod. 1, 411: *Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ Αἴσωνος τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεκύδης.* sed fortasse nihil aliud dicere voluit, quam Aesonem, Iasonis patrem, a Pindaro commemoratum esse (Pyth. IV 118).

274. [288.]

Quintil. X 1, 109: „*Non* enim *pluvias*, ut ait Pindarus, *aquas colligit, sed vivo gurgite exundat* (Cicero)." Pindari enim mentio non tantum ad prius membrum restringenda est: poeta *συνάγειν ὕδατα ὄμβρια* dixisse videtur.

275. [289.]

Plutarch. de Pyth. orac. c. 18: *Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελῳδίας ἀμελουμένου καθ' αὑτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ, καὶ θαυμάζει, ὅτι* * *. Ipse locus excidit.

276. [264.]

Plutarch. de sera Num. vind. c. 22 extr. de Neronis anima verba faciens: *προκεχειρισμένων δὲ καὶ ταύτῃ τῶν δημιουργῶν Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾧ κυηθεῖσα καὶ διαφαγοῦσα τὴν μητέρα βιώσεσθαι, φῶς ἔφασκεν ἐξαίφνης διαλάμψαι μέγα.* Locus obscurus, ac fortasse Pindari nomen omnino alienum.

277. [245.]

Theodor. Metoch. p. 282: *Τίνα δὲ τῶν ἐν μακραῖς συμβιούντων οὐσίαις οὐ κατατρέχοῦσι καὶ σπαράττουσι δή τινες Κῆρες ὀλβοθρέμμονες, φησὶ Πίνδαρος, μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν* (cod. Mon. *ἀλγεινῶν*). *Ὀλβοθρέμμονες* epitheton *Κηρῶν* parum conveniens videtur, credo poetam scripsisse: *Κῆρες ὀλβοθρεμμόνεσσ μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν.*

278. [251.]

Theodor. Metoch. 439: *Καὶ φέρειν ἀνάγκην ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κέαρ ἀλλοτρίας φύσεως (φύσιος).*

279. [249.]

Liban. Or. T. I 432 ed. Reiske: *πρὸς γὰρ τῷ τὰ δεύτερα τῶν προτέρων πεφυκέναι κρατεῖν, ὡς ἔφη Πίνδαρος, τὸ τὸν τετιμηκότα τοῦ περιυβρικότος εἶναι βελτίω μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὸ λήθην ἐπιθεῖναι τοῖς φαυλοτέροις ἔχει.*

280.

Philo de caritate T. II 404 ed. Mang.: *Ἔπειτα δ' ὅτι φρονήματος ὑπόπλεως ἀλόγου γενόμενος πᾶς ἀλαζὼν οὔτε ἄνδρα οὔτε ἡμίθεον μᾶλλον ἢ δαίμονα κατὰ τὸν Πίνδαρον ὑπυλαμβάνει ἑαυτόν, ὑπὲρ τοὺς ὅρους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀξιῶν βαίνειν.* ubi *μᾶλλον δὲ δαίμονα* corrigendum.

281.

Philo de providentia II p. 120 ed. Auger.: *Pro honore* itaque, ut dixit olim Pindarus, *silentium laetabundus suscipiam.*

282. [110.]

Philostr. Atheniensis Vit. Apoll. Tyan. VI 26: *τὴν δὲ πρόσω ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς πρώτας πηγὰς (Νείλου) ἄγουσαν, ἄπορον μὲν ἐλθεῖν φασιν, ἄπορον δὲ ἐνθυμηθῆναι· πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ᾄδουσιν,*

οἷα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν ὕμνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφιστησιν ὑπὲρ ξυμμετρίας (*τῆς ἀναβάσεως* videtur excidisse) *τοῦ Νείλου.* cf. Phot. Bibl. 241 p. 331. Deus, quem Pindarus Nili fontibus praeesse finxit, Ganymedes videtur esse, vid. Schol. Arat. Phaen. 282: *ὑδροχόος δὲ οὗτος δοκεῖ κεκλῆσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως· ἔχων γὰρ ἕστηκεν οἰνοχόην καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους. τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πίνδαρον ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα* (poeta *ἑκατοντορόγυιον* videtur dixisse). *ἀφ' οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν.* Eundem Pindari locum respicit Philostr. Lemnius Imagg. I 5: *Νεῖλος Αἴγυπτον πλωτὴν ἐργασάμενος εὐκάρπῳ τῇ γῇ χρῆσθαι δίδωσιν ὑπὸ τῶν πεδίων ἐκποθείς, ἐν Αἰθιοπίᾳ δέ, ὅθεν ἄρχεται, ταμίας αὐτῷ δαίμων ἐφέστηκεν, ὑφ' οὗ πέμπεται ταῖς ὥραις σύμμετρος· γέγραπται δὲ οὐρανομήκης ἐπινοῆσαι καὶ τὸν πόδα ἔχει πρὸς ταῖς πηγαῖς, οἷον, ὦ Πόσειδον, προσνεύων· ἐς τοῦτον ὁ ποταμὸς βλέπει, καὶ αἰτεῖ τὰ βρέφη αὐτῷ πολλὰ εἶναι.* Egit haud dubie de hoc loco Porphyrius in libro *περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν.* vid. Suidas v. *Πορφύριος* et Eudoc. 364. Pindaro videtur Aegyptiacae artis aliquod signum obversatum esse, quod secundum mystagogorum interpretationem Nili speciem exhibere ferebatur. Hartung haec refert ad hymnum in Ammonem.

283. [111.]

Phot. 74, 1 et Suidas v. *Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος. Πολιτείας β' οὕτω γραπτέον ... παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διός. Καί φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ. Κλήμεντος. ἡ ἱστορία καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ.*

284. [141.]

Schol. Π. ξ 319: *αὐτὴ δὲ* (*Δανάη*), *ὥς φησιν Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινές, ἐφθάρη ὑπὸ τοῦ πατραδέλφου αὐτῆς Προίτου, ὅθεν αὐτοῖς καὶ στάσις ἐκινήθη.*

285.

Fulgent. Mythol. I 12: „In huius (Apollinis) etiam tutelam corvum ponunt, ... sive quod in horoscopicis libris, secundum Anaximandrum, sive etiam secundum Pindarum, solus inter omnes aves sexaginta quatuor significationes habet vocum.“ quae fides

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

Idem veriloquium Matris secutus est, vid. Diod. Sic. I 24: *Ἀλκαῖον ἐκ γενετῆς καλούμενον ὕστερον Ἡρακλέα μετονομασθῆναι, οὐχ ὅτι δι' Ἥραν ἔσχε κλέος, ὡς φησιν ὁ Μάτρις, ἀλλ' ὅτι τὴν αὐτὴν ἐξηλωκὼς προαίρεσιν Ἡρακλεῖ τῷ παλαιᾷ τὴν ἐκείνου δόξαν ἅμα καὶ προσηγορίαν ἐκληρονόμησε.* idem tamen IV 10: *Διόπερ Ἀργεῖοι πυθόμενοι τὸ γεγονὸς Ἡρακλέα προσηγόρευσαν, ὅτι δι' Ἥραν ἔσχε κλέος, Ἀλκαῖον πρότερον καλούμενον.* cf. oraculum ap. Tzetz. Lycoph. 662: *Ἡρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει, ἐξ Ἥρας γὰρ ἐν ἀνθρώποις κλέος ἄφθιτον ἔξεις.* quod quidem oraculum alii (vid. Schol. Il. ξ 323) sic proferunt: *ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κ. ἀ. ἔξεις.* Alii porro Herculem vocatum perhibebant, quod *ἀέριον κλέος ἔσχεν*, vid. Cram. An. Ox. II 445. Cf. praeterea Et. M. 435, 3 et Suid. v. *Ἡρακλῆς.*

292. [226.]

Plato Theaetet. 173 D: *Ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ οὐδέν, ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται* (πέτεται b, et ABC in marg.) *κατὰ Πίνδαρον, τά τε γᾶς ὑπένερθε* (Ξ corr. *ἐπίπερθεν*) *καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου, εἷς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αἰτὴν συγκαθιεῖσα.* unde descripserunt Iamblich. Protrept. 212. Euseb. Pr. Ev. XII 28 p. 602 et XIII 13 p. 672. nisi quod posteriore loco sequitur Clem. Alex. Str. V 707 *πέταται κατὰ Πίνδαρον τᾶς τε γᾶς ὑπένερθεν οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομῶν καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνάμενος* (*H ἐρευνώμενος*). Adde Theodoret. Gr. Aff. Cur. XII 169, 11: *πανταχῇ πέταται* (D *ποτᾶται*) *κατὰ Πίνδαρον, τά τε γῆς ὑπένερθεν* (C *ὕπερθεν*) *καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανούς τε ὑπεραστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν διερευνωμένη.* Porro Galen. Protr. c. 1: *τὰ τῆς γῆς νέρθεν καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ κατὰ Πίνδαρον ἐπισκοπεῖ.* Respicit etiam M. Antonin. II 13: *οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ ἐκπεριερχομένου καὶ τὰ νέρθεν γᾶς, φησίν, ἐρευνῶντος*, et Porphyr. de abstin. I p. 62. Macar. ap. Walz Arsen p. 444 *τὰ γῆς ἔνερθεν καὶ τὰ ἐπὶ πέδον. λείπει οἶδεν· ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων.* Plato fortasse plura quam quae notavi ex Pindaro sumsit, sed res satis incerta, neque nos iuvant reliquorum scriptorum loci, qui fere a Platone suspensi sunt. Certe non licet Pindari versus instaurare, quamquam ausus est Hartung:

> ὃς *πέταται τά τε γᾶς ἔνερθεν καὶ ὕπερθεν ἐρευνῶν*
> *οὐρανοῦ θ' ὕπατ' ἄστρα.*

293.

Schol. Pyth. XI 5: *ἴτε εἰς τὸν ἄδυτον, ὅς ἐστι χρυσέων τριπόδων θησαυρός· πυκνῶς δὲ τίθησιν ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρσενικὸν τὸν ἄδυτον.* perperam schol. illum locum interpretatur, neque quod dicit Pindarum *τὸν ἄδυτον* saepius adhibuisse veri est simile, tamen haud dubie alios quosdam locos ex perditis nunc poematibus respexit, ubi veteres magistri *ἄδυτον ἀρσενικῶς* dictum sibi deprehendere visi sunt; nam quae supersunt exempla huius vocabuli *εὐώδεος ἐξ ἀδύτου* vel *σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ* nulli errori obnoxia.

294. [138.]

Et. M. 60, 37: *Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα* (Tityi mater) . . . *Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον· Ἀλέρας ὄζον.* sic cum Hemsterhusio scripsi, v. *ὡσόν* (Va et Flor. *υἱόν*).

295. [203.]

Steph. Byz. *Ἀπέσας· . . . ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ.*

296. [268.]

Suidas v. *Ἀράχνη· θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης ἀρσενικῶς τὸ ζωΰφιον. . . . εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλίᾳ.* Eadem Bekk. An. I 442, 1, nisi quod *Καλλίοις* ibi legitur: videtur *Callimachi* nomen substituendum, nam ex Calliae Cyclopibus infra affertur *ἀραχνικός*. Quod ibidem Callimachium adhibetur *ἔργον ἀράχνα* fortasse huc transferendum, ut locus hunc in modum conformetur: *καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἔργον ἀράχνεω. ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς· λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικόν, Καλλίας Κύκλωψιν.* Sin Callimachi exemplum loco non movebis, cùm Schneidero *ἔργον ἀραχνάων* scribendum.

297. [270.]

Eust. ad Od. 1406, 14: *τὸ διαβάλλειν δὲ οὐ μόνον συκοφαντικὸν ἔχει νοῦν, ὅθεν καὶ ἡ διαβολή, καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος.* Idem ad Il. 128, 38: *ἡγεμονεὺς καὶ ἡνιοχεὺς καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ὅθεν καὶ Ἀλκείδης Ἡρακλῆς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος κοινῶς διαβολεύς.* Mirum profecto vulgare hoc vocabulum, quamquam apud antiquiores non fuit frequentatum, Pindari auctoritate firmari: magis etiam mirum, quod *διαβολεὺς* vulgo usitata, *διάβολος* rarior forma dicitur: videtur Eustathius antiquioris grammatici sententiam

falso interpretatus esse, qui dixerat a Pindaro formam *διαβολεὺς* loco vulgaris *διάβολος* esse adhibitam, quod olim lectum esse Pyth. II 76 conieci. Sed fortasse Eustathii testimonium omnino reiiciendum, potuit enim haec memoria vacillans scribere.

298.

Schol. Arist. Av. 930: *ἐμὶν τεῖν· χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ ἐν τοῖς τοιούτοις Δωρισμὸν καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον, συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν.* Pindarum quod dicit, finxisse videtur.

299. [271.]

Et. Gud. 193, 9 et Et. Flor. Miller Misc. 327: *Ἐξεστηκως διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ* (Fl. *περὶ Πινδάρου*), *ὁτὲ μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὁτὲ δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέρχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι* (ἢ ἀφ. om. Flor., sed recte addit *δηλοῖ*).

300. [272.]

Et. M. 354, 59: *Ἐπέτειον· ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπετος* (V *ἐπέον*) *τος καὶ ἐπέτειος*) *γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστῶτα καιρόν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Ῥητορική.* Scribendum videtur *ἐπ' ἔτος γὰρ καὶ ἐπέτειον* κτλ., ut hoc exemplum ex Pindaro, illud ex Demosthene attulerit grammaticus, ut a prava, quam existimabat, aspiratione deterreret. Similia leguntur ap. Bachmann. An. I 227, 32 (ubi *ἔτος γὰρ δεῖ λέγειν*), Cram. An. Par. IV 169, 9, Zonar. 809, Suid. v. *ἐπέτειον*, quibus adde Cyrillum in Cod. Vind. n. 319: *ἐπέτειον ἐπὶ τοῦ νῦν ἕως ἔτους· ἐπέτος γὰρ δεῖ λέγειν τ. ἐ. κ. οὐχὶ ἐφέτος, ὡς φ. Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης.*

301.

Schol. Il. ω 277: *Καὶ Πίνδαρος τὰ ἅρματα ἔντεά φησιν· ἱππείοις ἔντεσι μεταΐσσων.* Ex perdito aliquo carmine haec verba petita, neque ex Ol. XIII 29 *τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα* κτλ. detorta.

302.

Schol. Pind. Ol. VII 86: *ξανθὰν δὲ κατὰ τὴν ἔμφασιν ἔφη ὁ Πίνδαρος νεφέλην τὴν ἔγκυον χρυσοῦ, καθὸ καὶ τὴν ὕδωρ ἔχουσαν ζοφώδη.* videtur enim scholiasta hoc item ex Pindari aliquo carmine petivisse, nisi forte, quandoquidem vulgare est vocabulum, *ζοφώδη καλοῦσιν* aut scripsit aut scribere voluit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

309. [212.]

Steph. Byz. v. *Κρήστων, πόλις Θράκης ... ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ.* Meineke probabiliter coni. *Πεισάνδρῳ.*

310. [276.]

Schol. Hom. Π. ο 137: *μάρη γὰρ ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον.* cf. Schol. Lips. Π. *γ* 307.

311. [278.]

Apollon. Lexic. Hom. 117, 25: *ξεινοδόκος· ... ὁ δὲ Πίνδαρος· ξεινοδόκησέν τε δαίμων· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε.* Cf. Etym. M. 610, 47 et Et. Gud. 414, 36, ubi Simonidi per errorem tribuitur *ξεινοδόκησε Τελαμών*, Pindaro autem versus Simonideus. Pariter Zonar. 1415 (Mingarelli Codd. Nan. 496) ex Simonide *ξ. τε λαβών* affert.

312. [279.]

Schol. Hom. Π. χ 51: ubi A *τὸ ὀνομάκλυτος ὡς τοξόκλυτος* deinde V: *ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτῆρι· ὀνομακλύτα γάρ ἐστιν.* at B: *κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστίν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ καὶ περίκλυτος.*

313. [267.]

Schol. Eurip. Phoen. 683: *ἔκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς το Ὀρεικτίτου* (codd. *ὀρεικτήτου*, edd. Iunt. Bas. *ὀρυκτῆ τοῦ*) *συὸς παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου.* et ad v. 687 *φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος ὀρείκτιτον σῦν τὸν ἐν ὄρει οἰκοῦντα.* Cf. etiam Schol. Pind. Pyth. Π 31: *καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος· Ὀρικτίτου συός.* et Schol. Eurip. Orest. 1621: *καὶ τὸ συὸς ὀρικτίτου παρὰ Πινδάρῳ.*

314.

Cramer An. Ox. IV 309, 20: *Ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον* (Nem. XI 40) *ἔφη ἀντὶ τοῦ περίοδον καὶ περιέναι τετρασυλλάβως.* quamquam hoc fortasse ex Attico sermone petitum est exemplum: velut Thucyd. I 30, 3 *περιόντι τῷ θέρει* scripsit, ubi minime opus est mutatione *περιιόντι*, quam huius consuetudinis immemores critici commendant.

315. [287.]

Serv. ad Virg. Aen. V 830: „*Fecere pedem*, i. e. podium, hoc est funem, quo tenditur velum, quod (l. *quem*) Graeci *πόδα* vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.“

316. 317. [182. 183.]

Eust. Il. λ 877, 55: *εἶτά φησιν* (Aristophanes Byz.) *ὡς καὶ Πίνδαρός που τὰς Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτνην αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν* (cf. praeterea ad Od. 1649, 5)· *οὕτω δέ που, φησί, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ.* quod videtur factum in carmine aliquo, ubi Bellerophontem celebravit, cf. Horat. Carm. IV 2, 14: *„Per quos cecidere iusta Morte Centauri, cecidit tremendae flamma Chimaerae.“*

318. [281.]

Choeroboscus II 555 (Bekk. An. III 1287): *Σημειούμεθα ... καὶ τὸ ῥερίφθαι ἔπος παρὰ τῷ σοφῷ Πινδάρῳ.* Cf. Cram. An. Ox. IV 185, 16 et 415, 5. An. Par. IV 226, 16.

319. [282.]

Schol. Hom. ξ 24 ubi BL: *σκότιον τὸν ἐξ ἀδῳδουχήτων γάμων νόθον λέγει, τὸ δὲ κύριον ὄνομα Σκοτίος.* ABL: *σκότιον ὡς λόγιον, τὸ δὲ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν καὶ παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ.* cf. Cram. An. Par. III 284, 4.

320. [283.]

Et. M. 172, 10: *καὶ παρὰ τούτων Δωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ· Τουτάκι πεξαμένης.* Boeckh *τουτάκι τε ξαμενής*, ego *παῖς ἀμενής.*

321. [284.]

Et. M. 249, 50 et Zonar. 466: *δαυλός, ὁ δασύς, παρὰ τὸ δάσος γίνεται ῥῆμα δασῶ, ὡς τεῖχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετείχηται.* Gaisford scripsit *τετείχισται*, quod est Isthm. V 44, Pyth. VI 9, contra mentem grammatici, sed potuit ille errare.

322. [219.]

Eustath. ad Dionys. Per. 467 de Sicilia Trinacria dicta, *διὸ καὶ Λυκόφρων τριόδειρον νῆσον λέγει αὐτὴν καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα*, nisi forte erravit, nam Choeroboscus Bekk. An. III 1424 Callimachi versum adhibet: *Τριγλώχιν ὀλοῷ νῆσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ.*

323.

Schol. Pind. Pyth. II inscript.: *καταφέρεσθαι γάρ φησί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους.*

324.

Galen. commentario in Hippocr. praedict. I. T. VIII, p. 782: *τὸ γὰρ σκότος εἰρῆσθαι ψέφας καὶ παρὰ Πινδάρῳ.* Suspicatus sum hoc nomen Isthm. VI 62 restituendum esse, ac fortasse aliis quoque locis oblitteratum, ubi nunc *σκότος* legitur. Neque enim credo Galenum errore *ψέφας* Pindaro adscripsisse, cum *ψεφεινός* poetae auctoritate munitum esset, quemadmodum in Et. M. 818, 34 vulgo legitur *ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ*, ubi post *σκότος* stigme ponenda, vid. ad Nem. III, 41.

325. [285.]

Et. M. 304, 3: *Κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησι Πίνδαρος· Ὑψικέρατα πέτραν, ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια (ἔχουσαν).* Cf. Et. Gud. 315, 12, Zonar. 1185, Eustath. Prooem. 27. Fort. Delum insulam dixit; imitatur Arist. Nub. 596: *Δήλιε Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν.*

326. [220.]

Galen. de puls. diff. VIII 681 ed. Lips. (T. III p. 38 ed. Bas.): *Καίτοι γε οὐδ' ἀπὸ τῶν κυρίων ὡς ἔτυχε μεταφέρειν ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ κἂν Πίνδαρος ἤ τις ἦ* (vulgo *εἴη τις ἤ*) *Ὠκεανοῦ τὰ πέταλα τὰς κρήνας λέγων, οὐκ ἐπαινεῖται.*

Quae Tzetz. Chil. I 8 Pindarum dicit narravisse de Alcmaeone Croesi thesauris inhiante (fr. 192 Boeckh), segregavi, nam haec petita sunt ex commentariis in Pyth. VII 1. — Item a Pindaro alienum est, quod quamvis poeta non nominato idem Tzetz. Allegor. Il. v. 407 perhibet (Matranga Anecd. 14): *Εἴπερ μὴ ὑπεδέξατο τούτους Ἀντήνωρ πρῶτον, ὅστις ὑστέρως ἔλαβε καὶ δωρεὰς πρεπούσας· τῆς Τροίας πορθουμένης γὰρ ἔσωσαν πάντα τούτου, καὶ πλεῖστα δῶρα καὶ τερπνὰ δεδώκασιν ἐκείνῳ.* ad ultimum hunc versum ascriptum scholion ap. Cram. An. Ox. III 378, 1: *τούτου μέμνηται Πίνδαρος.* sed haec petita sunt ex schol. Pyth. V 108. Similis ratio Tzetz. Chil. IV 390: *Ῥόδιόν ἐστιν ὄρος, τὴν κλῆσιν Ἀταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας, αἳ μυκηθμὸν ἐξέπεμπον χωρούσης Ῥόδῳ βλάβης· Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν.* haec enim manifesto petita ex Schol. Ol. VII 159. — Item delevi Fr. 200 Boeckh ap. Schol. Soph. Oed. Reg. 899: *Ἄβαι, τόπος Λυκίας, ἔνθα ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος· ἢ διὰ τῶν*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

de Pyth. orac. c. 22: *οὐ γὰρ εἶχεν Ὅμηρος τὴν αὐτὴν Πινδάρῳ διάνοιαν, εἴγε Πίνδαρος ἦν ποιήσας· θεοῦ κτλ.* At tragici poetae esse docet Orion V 4, ubi huic versui praemissum *ἐκ τοῦ Θυέστου*, poetae quidem nomine non addito. Cum et Sophocles et Euripides Thyestem scripserint, cumque Orion illo loco utriusque poetae sententias composuerit, neque turbarum immune sit cap. V, consentaneum, nostros grammaticos in diversas partes discedere: Schneidewin trimetrum Sophocli, Nauck Euripidi adiudicat. — Quod Iulian. Misop. 369, B adhibet: *εἰ δὲ τοσαῦτα μέτρα θέρους ἦν παρ' ὑμῖν τοῦ νομίσματος, τί προσδοκᾶν ἔδει τηνικαῦτα, ἡνίκα, φησὶν ὁ Βοιώτιος ποιητής, χαλεπὸν γενέσθαι τὸν λιμὸν ἐπὶ τῷ δράγματι.* Meineke comico alicui poetae tribuit (P. Com. V 1, p. 374), sed apertum aut Hesiodum aut Pindarum dici: mihi quidem hemistichium Hesiodium fuisse videtur:

Χαλεπὸς δ' ἐπὶ δράγματι λιμός.

Pindari fortasse fr. delitescit ap. Schol. Il. β 373: *ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ μεταφορά, οἳ σὺν τῷ μύειν τοῦ φωτὸς στερίσκονται.* ubi cod. V addit: *ὅθεν ἔτι ὀφθαλμὸν ἔσεσθαι τὴν Ἑλλάδα ἔφα, καί· Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμοί* (vid. Pind. Ol. II 9) conieci olim: *ὀφθαλμὸν ἔσσεσθαί νιν Ἑλλάδος ἔφα.* — De aliis versibus, qui probabiliter ad Pindarum referri possunt, vide *Fragmenta Adespota.*

EPIGRAMMA.

Χαῖρε δὶς ἠβήσας καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας,
Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

Epigramma hoc legitur apud Proclum ad Hesiod. p. 7 ed. Gaisf. *Ὀρχομένιοι δὲ ὕστερον κατὰ χρησμὸν ἐνεγκόντες τὰ Ἡσιόδου ὀστᾶ θάπτουσιν ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἐπέγραψαν τάδε· Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήιος, ἀλλὰ θανόντος ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν, ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνοις σοφίης. Ἐπέγραψε δὲ καὶ Πίνδαρος· χαῖρε κτλ.* eademque totidem verbis Ioh. Tzetz. vit. Hes. p. 17. Omnino vita Hesiodi, quae Proclo tribuitur, huic abiudicanda: est enim prorsus indigna homine hoc erudito et modesto: nugae et convicia, quibus inquinata est, satis superque testificantur a Tzetza esse conscriptam (vidit hoc etiam Rose Aristot. Pseudepigr. 508 seqq.), atque congruit mirum in modum cum altera vita, quae ipsius Tzetzae nomen prae se fert, si a paucis quibusdam discesseris, velut quae leguntur de sacerdote caupone: haec aut sobrii iudicii librarius praetermisit, aut Tzetzes cum opusculum suum rectractaret addidit. Proclus de vita et carminibus Hesiodi nihil commentatus erat, id ipsum Tzetzes p. 10 ei opprobrio vertit, itaque ut hoc suppleret, haec praemisit, aliunde ut solet furatus, quae alicuius momenti sunt. Repetitum autem est hoc epigramma ex Aristotelis libris de Orchomeniorum republica, quod cognovimus ex Append. Proverb. IV 92: *Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας· Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ δὶς τεθάφθαι φησὶ τὸν Ἡσίοδον καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν· Χαῖρε κτλ. παρόσον τό τε γῆρας ἀπέβη καὶ δὶς ἐτάφη·* Pindari ibi nomen non commemoratur, sed tuetur Suidas: *Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας· ἐπὶ τῶν ὑπεργήρων· φέρεται γὰρ καὶ ἐπίγραμμα Πινδάρου τοιοῦτον· Χαῖρε κτλ.* Aristotelis hoc libro etiam Tzetzes utitur p. 15, de Stesichori et Hesiodi necessitate verba faciens, quem librum ea levitate atque audacia, qua a nostri demum saeculi hominibus superatur, philosopho abiudicat, haud dubie quod similitudinem quandam intercedere inter hos titulos et Pepli epigrammata animadvertit. Tzetzem ipsius Aristotelis librum nunquam vidisse certum est: crederes libro de certamine Homeri et Hesiodi magis integro usum esse, at hunc librum si vidisset, multo plura inde esset mutuatus. — Iam si Tzetzae fides est, Pindari hoc epigramma fuit eidem monumento inscriptum, in quo quattuor illi versus, quos sec. Pausan. IX 38, 10 Orchomenii Chersiae tribuebant. — V. 1. *τάφου, τάφον* App. Paroem., *τάφων* tres codd. Suidae (ABE).

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 3. Quaestionem de annis, quibus singula Pindari epinicia sint adscribenda, nuper tractavit L. Schmidt in commentationibus LXXXVIII, quas Theodori Mommseni collegae ediderunt, p. 48 seq., qui quidem Pythiadum computationem, quam Boeckh sequitur, denuo comprobare et meas rationes confutare conatur. Boeckhii enim causam cum agit, simul suam defendit, quandoquidem in libro, quem de Pindari poesi scripsit, Boeckhii rationibus tanquam fundamento praecipuo est usus. Sed nihil omnino in hac commentatione vidi prolatum, quod me seorsus sentientem de statu deiiciat.

Disseruit Schmidt etiam de tempore odae I Olympicae, Hieronem Ol. 73 et iterum Ol. 77 Olympiae celete vicisse contendens: at quis crediderit Didymum, qui ad priorem victoriam carmen rettulit, adeo stolidum fuisse, ut epinicium, in quo Hiero *θεμιστεῖον σκᾶπτον ἐν Σικελίᾳ ἀμφέπειν* dicitur, Ol. 73 adscripserit: correctio *νικήσαντι τὴν ος' Ὀλυμπιάδα* pro *ογ'* omnes in se habet veritatis numeros. Huic autem Olympiadi, non proximae carmen adscripsi, quoniam si rex iterum victor esset renuntiatus, poeta ante partam Olympicam coronam non erat silentio praetermissurus, quod argumentum, qui Pindari consuetudinem norunt, validissimum esse facile concesserint. [1]) Nihil agit Schmidt carmen ad Ol. 77 referens, quoniam poeta novissimo epinicio sperare se dicit fore, ut Hiero etiam curuli victoria potiatur, quae reapse ei contigit Ol. 78. At poetae vota concipiunt, non divinant futura: cum certaminum praesertim equestrium eventus sit incertissimus, vota saepe numero nullum eventum habuisse consentaneum est; velut Pindarus Isthm. I 65 Herodoto precatur Pythicas et Olympicas victorias, quas si ille postmodo consecutus esset, non neglexissent veteres interpretes indicare.. Item Isthm. VI 9 Lamponis filiis optatur et expetitur Olympica corona, non meliore ut videtur successu.[2]) Verum etiam ubi rata fiunt vota, non semper continuo affulsit secunda fortuna. Pyth. V extremo carmine Arcesilae Pindarus Olympicum decus comprecatur, id quod Ol. 80 i. e. secundum meas rationes biennio post evenit, sed si Boeckhium et Schmidtium sequimur, sex anni interiecti sunt. Quare nihil mirum, si Hiero curuli victoria Ol. 78

---

1) Quapropter etiam Pyth. XII ad priorem Midae victoriam Ol. 72, 3, non ad alteram Ol. 73, 3 partam revocavi. Huc accedit, quod poeta ipse interfuit Pythiis ludis Ol. 72, 3, ut testatur carm. Pyth. VI, et quemadmodum tunc amicitiam cum Thrasybulo Agrigentino contraxit, ita etiam Agrigentino tibicini praeconium expetenti gratificatus est.

2) Neque diversa conditio Isthm. VII extr., quamquam ibi scholiastarum silentio non multum tribuendum, siquidem tenues veterum interpretum reliquiae servatae.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

FORGOTTEN BOOKS

FULL MEMBERSHIP

797,885 Books!
All you can read
for only
$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

postquam Ol. 49, 3 Delphis coronarium certamen institutum est, Pythiorum ludorum magnificentiae concesserunt, nec iam secundum, sed tertium dignationis locum obtinuere.

De anni tempore, quo celebrata sint Isthmia, nuper Unger in Philol. XXXVII p. 1 seqq. sollerter et probabiliter exposuit, verno tempore hunc mercatum actum esse docens. Non est huius loci Ungeri commentationem examinare, satis habeo proferre nonnulla argumenta, quibus illa ratio confirmetur.

Verno tempore acta esse Isthmia ipse Pindarus testificatur in exordio odae I Isthmiae: occupatus erat poeta carmine in Apollinis Delii honorem condendo Ceorum rogatu, cum Herodotus Thebanus Isthmia corona parta Pindari praeconium studiose expeteret: populari suo cum nollet deesse, celeriter utrumque carmen absolvit, ut eodem temporis articulo et Thebis in comissatione epinicium caneretur et Ceorum chorus domi prosodiacum paeanem disceret, quem continuo Deli erat recitaturus, vel coram popularibus proluderet ipsi certamini. Dicit enim poeta:

ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ξεύξω τέλος,
καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
ἐν Κέῳ ἀμφιρύτᾳ σὺν ποντίοις
ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ
δειράδα.

quem locum rectius interpretatus est scholiasta [1]), quam Dissen, cui assensus est Boeckh. Apparet igitur Deliaca certamina aliquanto post Isthmios ludos commissa esse; i. e. mense Thargelione ineunte [2]), vid.

καοι praemissum sit, omnium Olympionicarum Atticorum recensum exhiberi consentaneum est. Itaque v. 17 addendum censeo *στάδιον Παντακλῆς τὸ δεύτερον*, stadium cur diaulo hic sit subiectum, manifestum. Qui indicem hunc confecit, non Olympicos fastos sequitur, sed Atticorum monumentorum auctoritatem et fidem: itaque Pantaclis victoriae ad Ol. XXII (et XXIII) referuntur, quae secundum Eleos Ol. XXI et XXII erant partae. Atque etiam in priore parte tituli, ubi singula certamina quando Olympiae instaurata sint, notatum est, eandem deprehendimus discrepantiam; velut puerorum pugilatus refertur ad Ol. XLII, sec. Eleorum fastos ad Ol. XLI, vid. Pausan. V 8, 10, quocum consentiunt Africanus et Philostr. de gymn. c. 13, quamquam hic auctorum dissensum notavit, aliud victoris primi nomen et Ol. LX testatus, qui numerus manifesto vitio laborat, nam iam Ol. XLVIII Pythagoras puer pugilatu vicit: sed non licet hanc difficultatem expedire, cum non satis constet, quid Philostrati codex exhibeat. Quae in principio Attici indicis leguntur Sauppe aliter redintegravit, quam Cumanudes: equidem rem in medio relinquo, fortasse etiam hoc loco index ab Eleorum fastis discessit.

1) Schol. quaestionem commode solvit: *πῶς οὖν τὸ Δηλιακὸν ποίημά φησιν ᾄδειν ἐν Κέῳ; μήποτε οὖν προαναλαμβάνοντας ἐν ταῖς πατρίσιν, οὗ οἱ χορευταὶ ἐμελέτων τὰς ᾠδὰς καὶ οὕτως ἀπῄεσαν.* Carminis huius reliquiae etiamnunc supersunt, vid. Fr. 87. 88, quod carmen mortuo Simonide videtur Pindarus scripsisse, lubenter obsecutus Ceis, qui posthabito Bacchylide populari principem lyricorum poetarum precibus adierunt.

2) Dionysius Perieg. v. 527 minus recte ad veris initium refert mercatum Deliacum *ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι ἀρχομένου γλυκεροῦ νέον εἶαρος, εὖτ' ἐν ὄρεσσιν ἀνθρώπων ἀπάνευθε κύει λιγύφωνος ἀηδών.* Lusciniam vere primo ova parere Aristoteles

Boeckh Oecon. II 82 ed. 2 et quae olim scripsi de Com. Att. p. 36. Delius mercatus inde ab antiquissimo tempore quotannis agebatur, Ol. 88, 3 ab Atheniensibus penteteris est instaurata (vid. Thuc. III 104), sed fortasse iam antea maiora Delia agebantur quinto quoque anno [1]), cuius instituti etiam schol. Pind. videtur mentionem fecisse; nam quod nunc novissimo loco legitur *τὰ Ἴσθμια δὲ διὰ τριετηρίδος ἄγεται*, tum demum rationem habet, ubi suppleveris *καὶ τὰ μὲν ἐν Δήλῳ* (sive *Δήλια*) *διὰ πεντετηρίδος*. Sed haec antiquior penteteris Pindari aetate in secundum aut quartum Olympiadis annum inciderit necesse est; Athenienses postea lustrata insula in tertium annum transtulerunt.

Isthmia verno tempore celebrata esse etiam schol. Pind. Nem. III 145 indicat: *τίθεται δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀγὼν Ἀσκληπιῷ . . . διὰ πεντετηρίδος . . . . ἄγεται δὲ μετὰ ἐννέα ἡμέρας τῶν Ἰσθμίων· τὰ Μέγαρα δὲ προάγεται εὐθέως ἔαρος ἀρχομένου.* ubi Boeckh *Μεγαρικὰ* vel *Μεγαροῖ* corrigendum censet, sed desideramus nomen proprium solennitatis; dicuntur *Διοκλεῖα*, quae *εἴαρι πρώτῳ* acta esse testificatur Theocr. XII 30. Agebantur igitur vere primo Megaris Dioclea, deinceps Isthmia, et novem diebus post Epidauri Aesculapia [2]), Dioclea ut videtur quotannis, Isthmia tertio, Aesculapia quinto quoque anno. Iam Isthmia, quae Epidauriorum solennitas excepit, priora i. e. secundo Olympiadis anno indicenda Pindari interpres intelligit: argumento est Platonis locus in Ionis init., ubi rhapsodus Epidauro Athenas se advenisse dicit, postquam in Aesculapiis victor sit renuntiatus; tum Socrates *ἄγε δὴ ὅπως καὶ τὰ Παναθήναια νικήσωμεν*, cui ille regerit *ἀλλ' ἔσται ταῦτα, ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ.* Ion igitur verno tempore Epidauri victor Olympiadis anno 2 continuo se Athenas contulit, ut anni proximi (3) initio Panathenaeorum magnorum solennitati certaminibusque rhapsodorum interesset.

Contra Andocides de myst. 132 posteriora Isthmia dicit, ubi munera publica recenset, quae tribus annis, postquam redux factus erat, in se receperit: rediit enim Euclidis archontis anno Ol. 94, 2, causa autem acta est Ol. 95, 1 (*τρία μὲν ἔτη ἐπιδημῶν καὶ ἤκων ἐκ Κύπρου*). Et haec quidem munera temporis diligenter ratione habita recensere videtur: *λειτουργεῖν οὗτοι προὐβάλλοντο, πρῶτον μὲν γυμνασίαρχον Ἡφαιστείοις, ἔπειτα ἀρχιθεωρὸν εἰς Ἰσθμὸν καὶ Ὀλυμπίαζε, εἶτα δὲ ταμίαν ἐν πόλει τῶν ἱερῶν χρημάτων.* Fuit enim gymnasiarchus ut opinor Ol. 94, 3, Isthmiam legationem obiit Ol. 94, 4, Olympicam Ol. 95, 1, eodemque anno quaestor aerarii sacri fuit. Ad hunc ipsum annum rettulit Boeckh Oecon. II 302 indicem quaestorum, in quo tertium oportebat locum obtinere Andocidem Cynatheniensem, si recte supra ratiocinatus sum; at ibi post Sophoclem Colonea legitur *Ἀλκίδημος Μυρρινούσιος*. Disputavit Boeckh acutissime de hoc titulo supplendo, nam archontum duo nomina hiatu hausta sunt, docuitque indicem quaestorum aut ad 94, 4 et 95, 1, quibus annis Xenae-

---

H. An. V 9 (ubi haud dubie *τοῦ ἔαρος ἀρχομένου* pro *θέρους* corrigendum) et Plinius H. N. X 85 tradiderunt.

1) Idem censet Boeckh, ambigit A. Mommsen Heort. 415, sed Pollucis testimonium VIII 107 *ἱεροποιοὶ . . . ἔθνον θυσίας τὰς πεντετηρίδας, τὴν εἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρῶνι, τὴν τῶν Ἡρακλείων, τὴν Ἐλευσῖνι*, non dubito ad Solonis leges referre.

2) Scholiasta fortasse existimavit Aristoclidam eodem vere Megaris et Epidauri victoriam reportavisse, sed Pindarus nihil significavit, neque aliunde certi quid de victoribus *ἐπιχωρίων* certaminum licuit indagare veteribus Pindari interpretibus.

netus et Laches summo functi sunt magistratu, aut ad Ol. 98, 1 et 2 (tunc Pyrrhion vel potius Pyrgion[1]) et Theodotus reipublicae praefuerunt) pertinere: vir summus illud secutus est, at potius v. 2 supplendum *οἱ ἐπὶ Θ(εοδότου ἄρχοντ)ος*, nam primae litterae Θ quamvis tenuis species superest, et v. 9 *παρὰ τῶν προτέρων ταμ(ιῶν τῶν ἐπὶ Πυργίωνος ἄρ)χοντος.*[2]) Atque iam planum est inde ab Euclidis anno usque ad Ol. 98, 2 curam aerarii Minervae et aerarii ceterorum deorum iisdem quaestoribus commissam fuisse; sed inde ab Ol. 98, 3 denuo administratio huius aerarii ab illo secreta, cf. Boeckh I, p. 219 seq.

P. 26 not. 1 dixi de hoc epigrammate infra Vol. II p. 680 ed. 3, ubi docui titulum nuper repertum non esse antiquum, quem Thucydides oculis usurpavit, sed exemplum aliquanto post instauratum.

P. 26 not. 2 de scriptura *ΔΟΚΕΣ* dixi in Iahnii Annal. 1878 p. 190 seqq.

P. 34 *Ἰσθμὸς* aspiratione auctum legitur etiam in titulo antiquo Attico Herm. VI, p. 31.

P. 38 de Lehrsii opera in scholiis Pindaricis collocata dixi in Iahnii Annal. 1878, p. 37 seq., quibus Lehrsium quaedam regessisse audio, sed non vidi, neque magnopere desidero, nam quae ibi dixi rata sunt nullique calumniae obnoxia.

P. 55 Ol. I 104 dixi Pindarum *Ϝίδριν* scripsisse, ad eundem modum Hesiodi versum Op. 778 *ὅ τε Ϝίδρις σῶρον ἀμᾶται* correxi, ubi vulgo inepte legitur *ὅτε τ' ἴδρις*.

P. 111 Ol. IX 53—61, de impeditissimo hoc loco disputavit Rauchenstein Philol. XXVII, p. 332 seq.

P. 152. De carm. Pythio II disputavit Mezger in Philol. XXXV, p. 430 seqq.

P. 164. Pyth. III 43 *τρίτῳ βήματι*, cf. etiam Damascium ap. Phot. Bibl. p. 346, A: *καὶ ἔτι τῷ τρίτῳ βήματι καὶ ἐς ταύτην καταβεβηκότι τὴν συγγραφήν.*

P. 199. Pyth. V 89 *κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν, | εὐθύτομόν τε κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις | ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς | ἔμμεν ἱππόκροτον | σκυρωτὰν ὁδόν.* Meinekio *ἀλεξιμβρότοις*, quod schol. testantur, suspectum, itaque *ἀεξίμβροτος* legendum proposuit (Herm. II 179), mihi librorum scriptura mendi expers videtur, sed offendunt cum alia tum maxime *κατέθηκεν* simplicis vocabuli *ἔθηκεν* vice fungens.

---

1) Cf. titulum atticum a Koehlero editum in Herme II 323, qui quidem invitus opinor archontem *Πύργιον* appellat, quem errorem Dittenberger repetiit in indice archontum in Hermanni antiq. publ. ed. novissima.

2) Nomen scribae v. 7 fortasse fuit (*Θρασύλοχος* vel *Ἡγησίλο)χος Οἰναῖος*, Boeckh *Θερσίλοχος* scripsit adhibens alium titulum p. 292 in hunc modum suppletum (*παρὰ τῶν προτέρω)ν ταμιῶν τῶν ἐπὶ Λάχητος (ἄρχοντος, Μείδωνος Εὐωνυμέως κ)αὶ ξυναρχόντων, οἷς Θερσί(λοχος Οἰναῖος ἐγραμμάτευε*): haec supplementa quamvis speciosa iam apparet reprobanda esse, nec *ΜΕΔΩΝΟΣ*, quemadmodum in lapide scriptum fuisse Boeckh litterarum iusto numero prospiciens coniecit, si quid video rationem habet. Scribae nomen fortasse fuit *Θέρσι(ππος Κοθωκίδης*, ut iam alii viderunt: litterarum numerus congruit, quem Boeckh non recte neglectum esse dixit. Gravius est, quod negat, hunc Thersippum, qui postea quaestor fuit, potuisse scribae munere fungi; mihi quidem secus videtur, credo etiam scribam quaestorum ex numero *τῶν πεντακοσιομεδίμνων* vel postea ex numero opulentissimorum civium fuisse, id quod vel nomina, velut Megacles Megaclis filius suadent.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

SAVE $3,999,994

Did you know we sell paperback books too?

To buy our entire catalog in paperback would cost over $4,000,000

Access it all now for

$8.99/month

*Fair usage policy applies

Continue

INDEX RERUM

QUAE IN COMMENTARIO EXPLANANTUR.

Accusativi clausula Aeolica ᾱις et οις 153.
ἀΐτει 224.
αἰθοῦσσα, non αἴθουσα 96.
αἰΐνεος 364.
ἀμείρειν 204.
ἀμοιβάν 393.
ἄμπαλος 97.
Ἀμφιάρειον 357.
Ἀμφιάρης, Ἀμφιάρηος 301.
ἀνάπαιστα συγκρότητα praef. XIII.
ἀναστα͡ίῃ coniunctivi forma ratione destituta 181.
ἀνοδία 289.
Ἀργεάδαι 365.
Aristaeus 222.
Aristophanis ἀττικαὶ λέξεις 372.
Aspiratio 33 seq.
αὐγαί 222.
augmentum ᾱ pro ᾰ 54.
αὔωτος (ἄωτος) 188.
ἀωσφόρος 336.

βαθυπέδιον inusitatum 258.
βασίλεα (βασίλεια) 249.
bellum sacrum 13.
bellum Peloponnesium prius 11.
βήματι ἐν πρώτῳ (τρίτῳ) 164. 484.
βροντα͡ίς partic. 171.

correptio diphthongorum 40.
crasis 41. 174.

Δαίδαλος Vulcanus 268.
δάκρη 419.
Damasias archon 12. 14.
δέγμενος sive δέχμενος 179.
Δεῖνις et Δεινίας 295.
δεῖνος (δῖνος) 219.
Delia panegyris 483.
Δί 138.
διδασκῆσαι 185.
Digamma 32 seq.
δρόπον (δόρπον) 231.
dualis imperativi 67.
dualis restitutus 187.

ἔγνον et ἔγνων 178.
ει perperam scriptum 38 seq.
εἴ κεν a Pindari usu alienum 190.
ἐκ μεγάρων 220.
Ἕκατος Apollo 485.
ἐλελίχθων 142.
ἔξω νενευκυῖα 360.
ἐπάϊσε 254. 271.
ἕρατα͡ι coniunctivus 175.
ἑσλός 59.
ἔσσαν forma ratione destituta 111.
ἐσυνῆκαν 363.
ἑτερώνιος 237.
ἑτός 287.
Ἑταιφίλα Proserpina 288.
εὖ (οὖ) 179.
εὐωνύμιος 122.

ἤνειξεν 97.
ἤνεπε, προσήνεπε 176.
ἦ πολύς 167. 269.

geminatio neglecta 64.

Hieronis victoriae Olympicae 3. 480.

ἴδρις (Fίδρις) 55. 484.
ἱέρεα (ἱέρεια) 170.
ἱερός 422.
ἱερός bisyllabum 73.
ἴν 72.
ἰνάσατο 407.
Iohannes Barbucallus 35.
Ἱπποκλέας 232.
Isthmiades quo anni tempore celebratae 18. 482.
Isthmia quando instaurata 481.

κατένασθεν 307. 417.
κεῖνος, ἐκεῖνος 119.
κτέανα et κτέατα 290.

λάβον imperativus 374.
μᾶλον et μῆλον 48.
Melesias 104.
μηδέ et μήτε 331.

metronymicis utitur Pindarus 112.
μολύβδου κρατευταί 28.
μομφὰν ἔχειν ambiguum 338.
μορφάες 356.
Μοῦσα veriloquium 49.

Nemeades quo anni tempore celebratae 14 seq.
νησθείς 84.
νικῇ dorica forma 273.
nominativi plur. clausula $\overline{\iota\varsigma}$ contracta 49.

οἰκούρια 219.
ordo Panhellenicorum mercatuum 18.
Οὐρανώ 257.

παισίν et *ποσσίν* confusa 249.
παντᾷ 56.
participiorum clausula $\overline{\alpha\iota\varsigma}$ 53.
πεδά 423.
Pindari *ἀκμή* 343.
Pindari editiones antiquae 368 seqq.
πλουτώσιον 319.
πόα pratum 282.
ποί (*ποτί*) 153.
πόμα 263.
ποτανός, *πετηνός*, *πετεινός* 200.
πρὶν μέσον ἆμαρ 226.
προαμεύσεται 318.
productio brevis syllabae extremae 93. 161.
πρῷρα 317.
Πτοιόδωρος 134.
Pyrgion archon 484.
Pythiadum origines 12 seq.

Quinquertium Nemeae quando institutum 285.

Ῥέας πόρος 304.
responsio inaequalis 66. 83. 96. 181.

σάμα (*θάμα*) 287.
silentii et adiectionis (*προσθέσεως*) usus pr. XIII seq.
Σωναύτης, *Σωγένης* 280.
σωπάω 137.

τετύχῃ 281.
Τιτωπώ 70.
Τρωΐα 254.
thesaurus Cretensium Delphis 196.

θάμα et *θαμά* 93.
θάπος (*τάφος*) 262.
Θεαῖος et *Θειαῖος* 306.
θενών 95.
θεός monosyllabon 147.
θέσσονται 223.
θιγεῖν, non *θίγειν*, 211.

ὑποχειροῦν 214.

φιλόνεικος et *φιλόνικος* 84.

Χίμαρος nomen propr. 425.
χρῆσθαι τέχνῃ 267.

INDEX LOCORUM

QUI IN COMMENTARIO EMENDANTUR VEL EXPLICANTUR.

Aeschylus 144. 309.
Andocides 483.
Anecdota Bekkeri 27 bis.
Anecdota Crameri Ox. 39.
Anthologia Pal. praef. VI seq.
Apollodorus 318.
Apollonius Rhodius 318.
Aristophanes 174. 265.
Aristoteles 16. 483.

Callimachus 182. 459. 485. praef. p. VIII.
Cratinus 103.

Demosthenes 15.
Diodorus 19.

Epigramma Delphis repertum praef. p. X.
Empedocles 175.
Euripides 287.

Herodotus 402. praef. p. IX.
Hesiodus 478. 484.
Hesychius passim.

Homerus 67. 99. 181. 318.
Horatius 364.

Index Olympionicarum Atticorum 481.

Mesomedes praef. p. XIII.
Moschus 263.

Pherecrates 40.
Plato 249.
Pollux 28. 157.
Porphyrius 149.

Rufinus 260.

Scholia Pindarica plurimis locis.
Sophocles 119. 436.

Titulus Atticus 483.
Thucydides 42. 474.
Tzetzes, non Proclus Hesiodi vitam scripsit 479.

Vita Pindari 369. 370.